

Sắc Cầu Vồng Thứ Tám (The Eighth Color Of Rainbow)

Contents

Sắc Cầu Vồng Thứ Tám (The Eighth Color Of Rainbow)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	46
3. Chương 3	91
4. Chương 4	135
5. Chương 5	187
6. Chương 6	229
7. Chương 7	275
8. Chương 8	318

Sắc Cầu Vồng Thứ Tám (The Eighth Color Of Rainbow)

Giới thiệu

Cô gái nhỏ ngồi giữa cánh đồng, tay ôm bó lau trắng muốt, mắt giương xa xăm nhìn cuối trời. Nắng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-cau-vong-thu-tam-the-eighth-color-of-rainbow>

1. Chương 1

“Ước gì mình là bong bóng xà phòng. Đẹp thì có đẹp nhưng rồi sẽ vỡ. Tan vào gió, hòa vào mây. Phiêu du đó đây, không chút ưu phiền. Bơ.”

Có tiếng xe máy đỗ lại trước cửa hàng, như hành động đã trở thành thói quen, chưa thấy mặt mũi nhân viên đã nghe giọng chào đón cất lên lạnh lót.

-Xin chào. Quý khách cần mua gì ạ?

Bên dưới mấy chiếc tủ đựng đầy bánh mì ngọt mặn các loại, một mái đầu nhỏ nhô lên. Cô gái mặc bộ đồ

ngủ in hình Pucca đứng ngậy ra, nhìn chăm chăm vào “vị khách” đáng mến vừa bước vào cửa hàng của mình.

-Trông cửa hàng mà cứ cảm đầu vào máy tính, muốn tao mách ba không?

Chàng thanh niên điển trai dắt chiếc xe máy vào đỗ bên trong rồi đi thẳng lên lầu, trước sau không nhìn cô em gái của mình lấy nửa con mắt quan tâm.

-Hai không đi làm thêm hả? Sao Hai về sớm vậy?

Cô nhân viên nhí lờ lờ đi theo anh trai. Cửa phòng đóng sập lại khiến cô giật mình, may là còn đứng khựng lại kịp nếu không đã nếm mùi “hôn” cửa.

-Mang laptop của mày lên đây.

Không quên để lại một câu ra lệnh. Tháo chiếc tạp dề xinh xắn ném vào ngay cánh cửa, Nam vùng vằng bỏ xuống nhà trông cửa hàng cho ba, không khỏi thắc mắc tại sao anh Hai mình lại về nhà vào giờ này.

Chủ cửa tiệm bánh mì BảoNam này là một người đàn ông góa vợ nhưng vô cùng đẹp trai và phong độ. Mỗi khi nhắc đến ba mình, Nam thường dùng hai tính từ ấy. Với Nam, ông Lâm là người đàn ông tuyệt vời, ông luôn dành cho anh em cô những điều tốt nhất có thể.

Thành viên khó tính nhất ngôi nhà này không ai khác ngoài Gia Bảo, ông anh quý hóa cộc cằn của Nam. Là sinh viên năm cuối của trường Đại học Sư Phạm, được thừa hưởng vẻ phong độ anh tuấn từ ba, Bảo luôn là mẫu bạn trai lí tưởng của các cô gái. Nhưng bản tính thì chẳng có chút gì giống với ông Lâm cả, anh rất nóng tính và khá là thô lỗ. Và dường như chỉ với Nam thì anh mới như vậy mà thôi.

-Bơ! Thằng Bảo về rồi hả con?

Mãi mê suy nghĩ, Nam không biết ba mình vào nhà như thế nào. Tuy nói ông Lâm là chủ cửa tiệm bánh mì này nhưng thật ra gia đình Nam không có truyền thống làm bánh, ông Lâm chỉ đến vừa bánh và mua về bán lại kiếm ít tiền lời mà thôi.

-Hình như Hai có chuyện không vui, bỏ lên gác luôn rồi ạ.

-Được rồi. Con học bài rồi ngủ sớm đi Bơ. Để ba dọn quán cho.

-Dạ!

Tên đầy đủ của Nam là Nguyễn Tường Nam, nghe có vẻ lạ đối với một cô gái nhỉ? Cái biệt danh Bơ mà ông Lâm hay gọi xuất phát từ chỗ cho có vần với tên của anh Hai cô hơn. Nam cũng rất thích biệt danh mà ba đặt cho nhưng ngặt nỗi Bảo lại lấy đó làm trò tiêu khiển.

Nam thu xếp sách vở còn để bên dưới, ôm laptop đặt lên trên cùng, bước qua chiếc tủ đứng được che chắn lại bởi một tấm rèm khá mỏng, cô dừng lại, nhón chân và chăm chú nhìn vào bức ảnh trên tủ.

-Mẹ ngủ ngon ạ.

Đó là thành viên cuối cùng của ngôi nhà này. Bà Doanh- vợ ông Lâm và là mẹ của anh em Bảo-Nam. Sự ra đi quá vội vàng của bà Doanh là cú sốc lớn đối với cả ông Lâm và Bảo, khi ấy, Nam còn khóc oe oe quần tã, ấn tượng duy nhất về mẹ trong cô chỉ là tấm di ảnh trên tủ đứng. Mỗi khi nhìn vào khung ảnh ấy, mẹ luôn cười với Nam, cô biết được mẹ đã hạnh phúc khi sống ở nơi này.

Lầu hai có hai phòng nằm đối diện nhau, một của Nam và phòng còn lại là của Bảo. Ông Lâm ngủ bên dưới để trông chừng cửa tiệm. Nhà Nam ngụ tại một khu phố khá đông dân, sinh hoạt hằng ngày rất nhộn nhịp và đông đúc.

-Đưa laptop đây.

Bảo ngồi thu lu một đồng ngay bậc thang cuối cùng, chặn đường không cho Nam mở cửa phòng. Anh vênh mặt nhìn cô đầy thách thức.

-Máy của Hai đâu? Của ai người ấy dùng chứ.

Namcãi lại. Ba mới mua máy tính cho cô, chắc là Bảo ghen tị với cô đây mà. Lúc nào anh cũng vậy, hễ cô có thứ gì mới là phải đoạt cho bằng được, chơi chán rồi vứt, khi ấy Nam mới cặm cụi nhặt lại rồi đem về sử dụng và nâng niu như báu vật.

-Hư rồi. Đang sửa. Giờ mày có đưa không?

Bảo gầm lên, anh không cam tâm. Trước đây anh thi đỗ Đại học ba mới mua máy tính cho. Con em nam nữ không phân biệt này sao lại được ưu ái nhiều thứ như vậy?

-Không. Em có bài tập cần dùng máy. Không đưa cho Hai đâu.

Từ nhỏ Bảo đã rất ghét Nam, anh chưa bao giờ đối xử với cô như những đứa bạn có em gái khác. Là anh em với nhau nhưng Nam cảm thấy Bảo rất hận mình, ngoài ra thì cô chẳng cảm nhận được gì nữa cả. Lớn lên, điều đó càng được bộc lộ rõ hơn.

-Anh sẽ mách ba mày không lo học mà cứ facebook, yahoo, chat chít. Liệu hồn mà nghe cái lương đi nhóc.

Bảo gườm gườm nhìn. Nói gì chứ cứ đem ông Lâm ra là Namsợ hơn sợ ma. Bảo không có cách trị cô nhưng ông Lâm thì có. Bảo biết rõ, ba mình phản đối kịch liệt chuyện kết bạn qua mạng, với lại Nam còn chưa tốt nghiệp, chắc chắn ba sẽ tịch thu máy tính. Nghĩ đến giây phút cô em gái quỳ dưới chân xin ba thứ lỗi, mất mũi lem nhem là Bảo sướng rơn cả người. Những gì anh không có được thì con nhóc này đừng hòng có.

-Hai cứ thử mách ba đi! Hai tưởng em không có cách trả lại chắt? Hai lại bị người ta đuổi việc nữa chứ gì? Không có ai đi làm thêm mà như Hai hết. Một tháng bị đuổi đến 9 lần. Đây là lần thứ 10 rồi đó.

Bảo hết lí lẽ cãi lại. Với bản tính nóng nảy từ trong trứng, anh không thể nhả nhịn với khách hàng như yêu cầu thì bị đuổi việc như vậy là còn ít. Nam đá chân Bảo, lách người qua một bên, mở cửa đi vào phòng, bỏ mặc anh ngồi đấy làm mối uối. Bảo ôm đầu, hằng ngày phải đối diện với người mình không muốn gặp khiến anh khổ sở. Đợi giấy báo gọi vào kí túc xá trường mãi mà chưa thấy đâu. Ở nhà đụng mặt với con em khác người này không điên mới lạ.

-Con nhỏ kia, mày có ra đây không hả?

Tức giận là Bảo lại làm ầm cả lên, trong phòng Nam đã nhét phone vào tai và bay bổng với điệu nhạc nào đó, cô mặc kệ ông anh mình có gào thét gì bên ngoài. Không có tiếng trả lời tự khác anh sẽ im lặng thôi. Bao nhiêu năm qua vẫn vậy mà.

-Anh mày xông vô đây nhóc. Mở cửa ra.

Bảo chỉ giỏi hăm dọaNamthôi chứ có đánh chết anh cũng không bước vào phòng cô dù là nửa bước chân hay cái nhón người nhìn thử. Cứ như phòng của cô làm dơ bẩn bàn chân anh lắm vậy.

17 tuổi, cuộc sống củaNamcó lẽ cũng quá đổi bình thường như bao đứa bạn cùng trang lứa khác nhưng với cô mà nói, số phận thật quá bất công. Một chút kí ức về mẹ cũng không có, cuộc sống của cô chỉ có ba và anh Hai. Ông Lâm cưng chiều, yêu thương cô bao nhiêu thì Bảo lại ghét cô bấy nhiêu. Ông Lâm gánh vác luôn trách nhiệm làm mẹ, yêu thương Nam thay phần của bà Doanh, cô biết điều đó. Vì thế,Namluôn cố gắng học tập và ngoan ngoãn để ông Lâm vui lòng. Còn Bảo, ánh mắt anh nhìn cô luôn chứa đựng sự chán ghét và khinh khỉnh. Từ tế, hình như hai từ ấy không có trong hệ thống từ điển của anh. Dù vậy,Namrất thương ba và anh Hai. Họ là những người thân duy nhất của cô trên đời này.

Tự hào khi có một người ba kiêm luôn vai trò làm mẹ, lại có anh trai là sinh viên giỏi của trường Đại học Sư Phạm mà ai cũng mơ ước, Nam hãnh diện biết nhường nào. Tuy rằng, thành kiến của Bảo với cô không biết đến bao giờ mới xóa hết được nhưng cô tự nhủ với lòng rằng: mình không làm gì sai và chỉ cần mình cố gắng thì sẽ có ngày anh Hai thay đổi cách nghĩ với mình.

Điều màNamecảm thấy bức bối nhất lúc này chính là việc mọi người cứ nhận nhầm cô là con trai. Nam thừa nhận một điều rằng, ngoại hình của mình không được hấp dẫn cho lắm. Ở tuổi 17- cái thời kì mà đứa con gái nào cũng chăm chút từng li từng tí cho sắc đẹp của mình thìNamlại vùi đầu vào sách vở và online. Bảo vẫn hay chọc khoáy Nam mỗi khi cô mặc áo dài đến trường, anh nói rằng: “Người đàn bà hai lưng đi học sớm thế!”. Úc lắm chứ! Nam đâu muốn mình như vậy, chỉ tại cơ thể cô nó đã như thế rồi.

Dáng người đã không đẹp thì thôi, cả mái tóc cũng bị Bảo biến thành quả đầu tomboy. Năm 10 tuổi, khi đó Nam vẫn còn nuôi mái tóc thật dài và mượt. Ông anh trời đánh kia chơi ác, nhân lúc cô ngủ cầm kéo cắt sạch tóc của cô. Ông Lâm đã đánh Bảo rất đau bởi trò nghịch dại ấy và ông đưa Nam đến tiệm cắt tóc cho người thợ ở đó tỉa lại một lần nữa. Mái đầu tomboy ngắn cũn ấy đã theo Nam suốt từ dạo đó đến giờ. Nhiều lúc cô muốn nuôi tóc dài nhưng giờ nghĩ lại thấy không cần nữa. Tóc có dài cũng chẳng hợp với dáng người của cô. Thôi thì cam chịu cho nó cân xứng.

Chưa hết, Nam thường hay theo hỏi ông Lâm: “Tại sao ba lại đặt cho con cái tên đẹp như vậy?”. Nguyễn Tường Nam - cái tên mà theo số đông nhiều người nghĩ là rất - con - trai. 12 năm ngồi trên ghế nhà trường, chưa tính 3 năm mầm, chồi, lá hát hò líu lo, không lần nào mà cô không bị giáo viên nhận nhầm. “Bạn Tường Nam lên khiêng bàn giúp các bạn trai...”, “tôi gọi anh Tường Nam lên bảng, chỉ đi đâu đây?”... Nghĩ lại mà muốn điên cái đầu.

Sống cùng hai người đàn ông, dần dần Nam cũng tập ính thói quen của họ. Không váy đầm, không áo mỏng màu mè, không giày cao gót, không hài búp bê,... Nam bằng lòng với chính mình hiện tại. Một Nguyễn Tường Nam nam tính mặc dù là nữ 100%, với quần jean, áo thun đơn giản và đôi giày thể thao khỏe khoắn. Đi cùng với Bảo ra đường, bọn con gái sẽ được dịp ngắm nhìn hai chàng trai anh tuấn, phong độ.

Điện thoại báo có tin nhắn kéo Nam trở về với thực tại. Hình như cô tưởng tượng hơi xa rồi, nếu Bảo ra đường mà đưa cô theo cùng chắc chắn hôm ấy là ngày tận thế hay đại loại một cái gì đó không thực. Tin nhắn gửi đến từ một địa chỉ rất thân thuộc.

-Hai ơi. Em hết tiền nhắn tin rồi, có gì Hai gọi thẳng vô máy em luôn đi.

Bảo muốn máy tính của Nam ư? Nếu là ban ngày cô sẵn sàng đưa cho anh cầm tù nó nhưng bây giờ thì không được. Nam là con người hoạt động về đêm mà. Cái status lúc nãy bắn lên facebook chưa xem được có những ai bình luận đã phải tắt máy. Nam hí hửng mở máy đăng nhập lại rồi ngồi chống cằm đọc một loạt những bình luận có, “bình loạn” cũng có.

“Bơ làm gì viết stt buồn thế!?”

“Lại bị ông già mắng à?”

Đại loại là an ủi, đồng cảm, chọc cười,... Chỉ duy nhất dòng bình luận cuối cùng lại làm cho Nam phải suy nghĩ. “Không có gì là hoàn hảo cả, nhóc à!”. Thêm một người nghĩ cô là con trai.

Trên đời này không có gì là hoàn hảo. Gia đình Nam là một ví dụ điển hình. Nếu như bà Doanh còn sống thì có lẽ ông Lâm sẽ không yêu thương cô nhiều như bây giờ và có lẽ khi ấy Bảo cũng sẽ không ghét cô nữa. Không có gì là tuyệt đối. Bong bóng xà phòng cũng vậy. Nó chỉ đẹp lúc ban đầu rồi cuối cùng sẽ vỡ tan.

Không trả lời bất cứ bình luận nào, Nam tắt máy tính, mang dây sạc pin để lên trên rồi mở cửa phòng.

-Hai ơi. Dừng xong nhớ nạp đầy pin cho nó nha. Tối mai trả em.

Nói xong câu đó, Nam dúi máy tính vào tay Bảo còn đang trầm ngâm ngồi trước cửa phòng rồi xoay người vào trong. Cánh cửa đóng sập lại tạo ra một vách ngăn vô tình.

Đồng hồ báo thức điểm 5 giờ sáng, Nam bật dậy như một cái lò xo, vệ sinh cá nhân xong, cô xuống lầu phụ quét dọn cửa hàng với Bảo trong thời gian đợi ông Lâm đi lấy bánh về. Đó là công việc hàng ngày rồi. Khi xếp bánh vào đúng vị trí xong, hai anh em mới đến trường. Tất nhiên, bữa ăn sáng luôn là bánh mì với sữa tươi. Cửa Nam là bánh ngọt, còn Bảo luôn là bánh mặn.

Bảo lái xe máy bỏ Nam lại chỗ ngã ba Lê Hồng Phong, mình cô với đôi giày trượt ung dung nhìn ngắm phố phường. Không ai mặc áo dài giống như Nam. Xoắn tay áo, hai tà áo cột lại một bên, đeo chiếc ba lô màu đen to đùng, môi nhịp nhàng hát theo điệu nhạc phát ra từ chiếc tai phone đeo trên đỉnh đầu. Vô cùng mất hình tượng của một nữ sinh. Tạo hình như thế ở trường học không ai nhầm lẫn Nam với bất cứ cô gái nào, tất nhiên, chỉ có hiệu lực khi Nam khoác bộ quần áo mà cô cho rằng không thể trở nổi lên người.

Ở trường, Nam ít chơi với các bạn gái, vốn dĩ sự thật là vậy. Không một cô bạn nào lại muốn thân thiết với một người như Nam. Tuy vậy cô vẫn sinh hoạt và nói chuyện bình thường với mọi người.

-Đêm qua mày sao thế? Bị ông già la hả? Sao out giờ đó vậy Bơ?

Nhưng cái gì cũng không có tuyệt đối. Ma xui quỷ khiến thế nào mà một người bạn chơi rất thân trong game của Nam lại học cùng lớp với cô. Chính chủ nhân của câu hỏi vừa rồi là ngoại lệ đặc biệt ấy. Nam ngồi xuống ghế, gãi gãi đầu cười cho qua chuyện, cô quên mất đêm qua có hẹn với Ngọc làm nhiệm vụ trong game.

-Sorry ha, tại Hai tao mượn máy...

Ngọc liếc xéo Nam lắm bầm gì đó mà cô không nghe rõ. Có lẽ vì cũng là một phần tử “khác người” cho nên sau khi chuyển lớp Ngọc mới được xếp ngồi chung với Nam. Ngọc khá tròn trịa và mũm mĩm nên Nam hay gọi cô là Múp, đương nhiên không thể không trả đũa, Ngọc gọi cô là Bơ, cả hai cùng huề.

Hai năm trước, Ngọc học ở lớp Tự Nhiên nhưng không biết sao mà năm cuối lại chuyển qua Xã Hội, vào đúng lớp của Nam. Ngồi cùng bàn được hai hôm, cả hai mới phát hiện ra đối phương là “bằng hữu” trong game, nói chuyện vô cùng hợp ý.

-Ê, nhỏ con trai!

Nam chúa ghét đứa nào gọi mình như thế, đã “nhỏ” còn thêm chữ “con trai” đằng sau làm gì? Vừa xoay mặt lên bảng đã thấy mấy thằng bàn trên đứng chặn tầm nhìn. Nam không sợ chúng nó, dù gì cũng đã học với nhau sắp 3 năm rồi, mấy trò hù dọa này không ăn nhằm gì với cô cả.

-Gì đây?

-Có người nhờ tao đưa cái này ày.

Thằng Khanh đưa cho Nam tờ giấy A4 gấp lại kĩ lưỡng, cô lườm lườm tỏ vẻ không tin. Ở đâu tử tế đột xuất vậy? Mặt Trời sắp va vào Trái Đất rồi sao?

-Không có ý đồ gì chứ hả?

Nam nghi ngờ hỏi lại, 3 thằng lắc đầu rồi bỏ về chỗ ngồi. Có mỗi bức thư mà tới 3 đứa đi, mất công chi dữ vậy? Cô mở tờ giấy gấp nếp rất kĩ càng ra đọc. Ngọc liền ghé tai thủ thỉ.

-Lại anh chàng đó hả?

Nam nhún vai không trả lời. Nếu có anh chàng nào giống như Ngọc nói chắc chắn thị lực của tên này có vấn đề. Cái anh chàng ấy mặt mũi thế nào cô cũng không biết, có điều một tuần nay cô đều nhận được một bông hồng đặt trong học bàn mỗi sáng đến lớp.

“Tan học bạn ra sân thể dục sau trường nha, mình đợi!”

-Á đù! Chàng viết thư hả? Tổ tình ở trường luôn sao?

Nam vội bịt ngay cái miệng của Ngọc lại, bà tám này mà biết chuyện gì thì chưa đầy một giờ sau tin tức sẽ được nhân rộng không cần báo đài hay internet.

-Tao lạy mày. Đừng để tao lên trang nhất web trường chỉ vì cái miệng của mày thôi chứ. Lát đi với tao thử không Múp?

Nam thả tay ra ngồi đọc lại tờ giấy, chỉ có mấy chữ mà tốn cả tờ giấy lớn vậy, đã thế còn xịt nước hoa sực nức nữa chứ. Hả là người bày ra trò này đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng.

-Tao có điều kiện à.

Nam ngó qua liếc Ngọc một cái bén ngót, cô bạn này luôn tính toán kĩ lưỡng mọi việc, chỉ những gì có lợi ỉnh cô mới chịu nhúng tay vào.

-Tối tao online làm nhiệm vụ giúp mày được chưa?

-Vậy thì đi. Hehe.

Nam và Ngọc cùng chơi Thiên Long Bát Bộ nhưng Nam biết dừng lại ở đâu là đúng lúc, còn Ngọc thì cứ bám riết lấy cô nhờ vả làm nhiệm vụ cùng mình. Cô gấp tờ giấy lại quẳng vào học bàn. Tình cảm học đường với Nam mà nói không có hứng thú. Cô bị mối tình “lớn mọn” của Bảo những năm cấp 3 tra tấn đến

sợ luôn yêu đương nhăng nhít là gì. Vì thế mà cô càng không có thiện cảm với mấy cặp đôi cứ tay trong tay vai kề vai đến trường.

-Mà lẽ như thằng đó tỏ tình với mày thiệt rồi sao?

-Tao không biết. Mà không có đâu. Bọn nó bày trò chọc tao thôi.

-Mày thử nghĩ coi, ai lại nhờ tụi thằng Khanh, Long, Tự đưa thư ày?

Nam lại nhún vai, con người cô vốn không tinh tế, cũng chẳng tỉ mỉ, tính tình lại không giống mấy cô bạn đầy nữ tính kia. Nhưng cô đủ thông minh để tìm ra câu trả lời bởi câu hỏi của Ngọc. Dù gì cũng phải đổi mặt thôi thì một lần nói cho rõ ràng luôn.

Chuông reng báo hiệu giờ truy bài cắt đứt dòng suy nghĩ của cả hai. Lớp 12A7 này học thì không bằng ai nhưng trình độ quậy mà đứng thứ hai thì không lớp nào dám hô to mình đứng thứ nhất. Học kì đầu tiên sắp trôi qua, 12A7 vinh dự là lớp đứng cuối bảng thành tích trên tổng số 53 lớp của toàn trường.

Cô giáo chủ nhiệm phải đệ đơn xin chuyển lớp, đời nay mà học sinh chuyển lớp là xưa rồi, giáo viên tự rút lui là mô- tip mới. Hiệu phó chuyên môn buộc lòng phải cử một giáo viên khác đến quản lí chủ nhiệm cái lớp trời đánh này.

Và vị giáo viên đáng kính ấy đang từ từ bước vào lớp dưới 47 cặp mắt tròn xoe ngơ ngác, và sau đó cả thế giới cùng...

-Ồ ồ ồ....

Thầy còn rất trẻ, độ ba mươi sáu tuổi là cùng, nói tiếng rất dễ nghe và nghe đồn cũng rất dễ khó. Thầy mặc bộ đồ màu ghi, có vẻ già dặn hơn rất nhiều so với tuổi.

-Chắc mấy em cũng biết thầy rồi ha. Thầy tên Lê Trường Giang. Theo sự phân công của nhà trường....

Nam và Ngọc ngồi cuối lớp, bên cạnh Ngọc là Thơ. Bàn duy nhất có 3 người trong lớp này.

-Bởi vì cô Hồng chủ nhiệm cũ và thầy Tùng dạy Toán trước đây của các em xin chuyển công tác nên tôi sẽ dạy các em môn Toán cũng như chủ nhiệm các em trong học kì hai này nếu như không có chuyện gì thay đổi.

“Lạy trời cho nó có thay đổi”. Ngọc ngược lên trời lẩm nhẩm khấn. Ai đời, lớp xã hội mà kêu giáo viên Toán chủ nhiệm, như thế chẳng khác gì kêu Minh Hằng đi hát cải lương.

-Nhân đây, thầy cũng có một vài quy định riêng cho lớp mình. Thứ nhất, lớp này là lớp xã hội nhưng cũng không phải là không cần quan tâm mấy môn tự nhiên. Tuy nhiên do không phải là môn chủ đạo nên đôi khi không tránh khỏi mấy em làm bài dưới trung bình.

Ngọc nằm trườn ra bàn, tháo đôi kính bị loạn thị ra đặt ngay ngắn trên túi xách. Mắt nhìn ra cửa sổ, không biết có đếm được chính xác bao nhiêu con chim đang đậu trên hàng dây điện cao thế hay không? Uể oải, cô bắt đầu lên tiếng.

-Tao nghe mệt rồi đó nha, Bơ.

-Chứ tao khỏe hơn mày chắc!

-Thứ hai, nghỉ học phải có phép, mỗi em chỉ có đúng ba tờ đơn xin phép cho học kì này không kể chính khóa hay phụ đạo, trừ trường hợp đặc biệt các em mới được nghỉ thêm nhưng cũng không được quá...

-Sao ông không đi học khóa nghệ thuật ru ngủ trước đám đông vậy Múp?

-Chắc học rồi nên tao mới muốn gục nè.

Giờ phút sinh hoạt truy bài đầu giờ tự nhiên trở thành giờ sinh hoạt chủ nhiệm đầu học kì, rồi trở thành ngày tập huấn lòng can đảm, thử thách với cơn buồn ngủ kéo dài. Cả mấy con chim ngoài kia cũng vỗ cánh bay đi, không dám nghe thêm câu ca nào từ thầy Giang. Ông thầy này trước đây sao không học sư phạm Văn nhỉ? Thế phải có tốt hơn cho cái lớp xã hội này không? Giáo viên Toán gì mà dài dòng, văn vẻ thấy sợ.

-Lớp này nữ nhiều hơn nên tôi cũng nói luôn. Trường không cấm các em được quyền đẹp nhưng phải đúng nơi đúng chỗ. Các em nữ được quyền mang giày cao gót nếu đi học vào ban đêm cũng như sơn móng tay khi các em không đến lớp. Các em có thể trang điểm, kẻ chân mày, thoa son dưỡng môi những khi đi ăn tiệc ở ngoài trường, hay tự do thoải mái mặc quần lửng những ngày trường cho nghỉ.

-Lớp mình 33 đứa con gái trên 47 mà kêu nhiều. Nói chuyện huề vốn dễ sợ. Không lẽ vừa ngủ vừa coi phim, vừa đánh răng vừa ăn cháo?

Ngọc nghiêng đầu qua “thì thầm mùa xuân” với Nam.

-Ông này ba mươi sáu hay sáu mươi ba tuổi vậy mày? Chắc ông chưa bao giờ được lên facebook đâu ha?

-Lên mượn laptop, tạo luôn cho ông cái tài khoản rồi chat chit với mày. Ngứa rồi hả Bơ?

Trong tổng số 47 học sinh đang hiện diện tại lớp lúc này, Nam được xem là một thành phần cá biệt, không phải vì cô học tệ hay vì cô quá ngỗ nghịch. Lí do ngược lại hoàn toàn. Nam là một học sinh chăm học, đạt được thành tích cao, các thầy cô bộ môn đều khen ngợi rất nhiều, có người còn khuyên cô nên chuyển lớp để không bị những phần tử xấu trong lớp này ảnh hưởng.

Nhưng Nam lại không nghĩ vậy. 12A7 đã gắn kết với cô gần 3 năm trời, tuy phải thừa nhận rằng các bạn rất nghịch và lười học nhưng 12A7 có một nét gì đó rất riêng mà không có lớp nào khác có được. Nam yêu các bạn mặc dù cô chẳng thân thiết gì cho cam. Vả lại, cô còn có Ngọc là đồng minh, nếu chuyển lớp rồi ai sẽ bầu bạn với Ngọc trong nửa học kì còn lại?

Vì thế nên Nam vẫn quyết tâm ở lại 12A7.

.....

Tan học.

Nam và Ngọc đi ra sau trường, chính xác mà nói thì Nam đi trước còn Ngọc âm thầm theo sau. Người đợi sẵn quả nhiên là kẻ mà cả hai cô đều nghĩ đến, tác giả của 7 bông hồng và lá thư sáng nay. Nếu Nam là một cô gái thích lãng mạn hoặc một cô gái xinh đẹp thích được chiều chuộng thì đây là một cơ hội vô cùng lớn lao để tìm một nửa còn lại. Nhưng Nam không phải dạng con gái bình thường, 7 năm qua cô đã quen với cách mà lũ bạn gọi mình “nhỏ con trai”.

Đứng dưới bóng cây bồ đề xum xuê, giữa trưa nắng không còn bóng ai lãng vãng quanh sân thể dục, người được mệnh danh là hot boy của 12A7 đang cầm trên tay một bó hồng đỏ thắm, tay kia rút túi quần, mũi chân đi đi xuống đất.

-Tưởng ai xa lạ. Thì ra là lớp trưởng. Ông bày trò gì đây?

Nếu để kẻ chủ mưu lên tiếng trước ắt hẳn Nam sẽ bị dồn ép lựa chọn, cô rất thông minh khi giả vờ không liên quan đến vụ tổ tình cũ mềm này.

-Nam. Hưng thích Nam. Làm bạn gái Hưng nhé!

Vâng, người quỳ trước mặt Nam đang giơ bó hồng lên chính là lớp trưởng lớp 12A7- Lê Võ Khánh Hưng. Bạn Hưng đã mặt dày nhập đề rất khéo léo. Nhìn bó hoa hồng sắp héo trên tay anh mà cô thấy tội nghiệp vô cùng.

-Ông bị ám đầu hả? Hay là sáng đi học quên uống thuốc?

“Bạn gái, ba mà biết được chắc chắn mình xong đời”. Nam nghĩ thầm, không quên giả vờ tỉnh bơ trước việc quá đột ngột này. Nam chưa muốn chết, cô vẫn còn rất yêu đời, vì thế cô không có điên mà đồng ý làm bạn gái gì đấy của anh bạn hot boy này. Chưa kể đến việc nếu Nam trở thành G.F của Hưng, thời gian sống sót của cô sẽ bị giảm theo cấp số nhân. Bọn nữ sinh ở cái trường Phan Bội Châu này có thành tích học tập thì không bằng ai nhưng kỉ lục đánh nhau thì không ai bằng, mà nhất là Hưng có riêng cả một fans club nữa chứ.

-Trường Nam. Mình rất nghiêm túc. Hưng muốn Nam làm bạn gái của Hưng.

Về mặt kia chỉ thấy hai chữ “giả tạo”. Nam thở dài, thị lực của Hưng là 10/10, anh cũng không phải bị ai bỏ bùa mà đi tỏ tình với một con nhỏ như cô. Đi hết trên dưới cái trường này thử hỏi có ai không biết đến lớp trưởng 12A7 chứ? Định mang cô ra làm trò tiêu khiển ư? Cô có điểm phúc vậy không?

-Xin lỗi nhé. Chị đây vẫn muốn được tự do không thích bị ràng buộc. Tìm nhỏ khác làm đồ chơi đi ha. Bye!

Nam biết rõ Hưng và lũ bạn của anh đang tính toán điều gì. Một vụ cá cược mà Nam là nhân vật chính. Trong vòng 7 ngày Hưng cửa đổ Nam thì anh sẽ nhận được 5 triệu. Mặt mũi Hưng méo xệch, chưa có một cô bạn nào lại không bị đổ trước nụ cười điêu đứng của anh, kể cả giáo viên nữ. Nam xoay người nhếch môi cười tươi khoan thai bước đi, cô không khinh bỉ Hưng nhưng việc làm của anh ngày hôm nay đã khiến cho thang điểm ngưỡng mộ anh từ trước đến giờ giảm xuống thậm tệ. Nam có ý nói thật lớn cho Hưng nghe.

-Muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm. 5 triệu là con số không nhỏ với Hưng nhưng nó rất lớn lao đối với một ai khác.

Tối qua, trong lúc trông cửa hàng cho ba, Nam đăng nhập facebook và tình cờ thấy được cuộc đối thoại của tụi thằng Tự, Long, Khanh bàn bạc về ngày cuối cùng Hưng sẽ tỏ tình với cô. Ngọc đã hỏi cô rằng: nếu như cô không biết trước thì có chấp nhận lời tỏ tình của Hưng hay không? Câu trả lời vẫn không thay đổi, Hưng không phải là mẫu người Nam thích và lúc này chưa thích hợp để chấp nhận yêu một ai đó.

Hưng đứng phỗng như tượng, quăng bó hồng xuống dưới chân đập nát. Mất hình tượng, lòng tự trọng cũng bị tổn thương ghê gớm. Là một lớp trưởng, lại là chàng trai được nhiều nữ sinh mến mộ, Hưng tự tin ngang cao đầu nói rằng: không một cô gái nào có thể cự tuyệt lời mời của mình. Nhưng giờ thì đã có ngoại lệ đấy thôi. Một màn tỏ tình cũ rích và Hưng cũng nhận lại sự từ chối đơn giản cũ rích từ Nam. Ngọc chạy ra khoác tay Nam vừa đi vừa nói.

-Mày dạy tao cách từ chối thằng thừng vậy đi.

Nam cười toe toét, tối nay lại có việc phải làm. Cự tuyệt một anh chàng điển trai như vậy tiêu chuẩn của cô có cao quá không ta? Cô phì cười, khoác vai Ngọc rảo bước ra nhà xe.

-Từ từ sự phụ sẽ chỉ dạy. Tối nay 8 giờ lên facebook đi. Gửi ày xem mấy tấm hình lúc Hai tao ngủ. Acc tao còn nằm ở Thanh Nguyên, gặp ở Tô Châu đi nha. Để tao về dụ dỗ Hai tao đi trận Thủy Lao với tụi mình luôn.

-Ok. 8 giờ tao online.

Ngọc lái xe đạp điện, Nam trượt bên cạnh bằng đôi patin của mình. Gió thổi. Đưa cảnh bằng lăng vắt qua vắt lại. Lạ xào. m thanh nghe vui tai vô cùng. Khóm hoa tím cuối mùa đu đưa, e ấp trong tán lá xanh, hình như chẳng ai nhận ra sự có mặt của nó.

(Thanh Nguyên, Tô Châu: tên hai địa danh trong game Thiên Long Bát Bộ)

Ăn tối xong, ông Lâm đi giao hàng rồi ghé sang vừa bán phụ giúp người ở đó khuôn bánh ra khỏi lò. Vì là cuối tuần nên việc trông cửa hàng giao lại cho Nam. Bảo đang trong giai đoạn thất nghiệp nên buổi tối cũng ở nhà. Hai anh em lại được dịp cãi nhau chí chóe, mà kết quả luôn nghiêng về phía Bảo.

Là sinh viên năm cuối khoa Sư phạm Hóa của trường Đại học Sư Phạm, Bảo có thời gian rảnh rỗi buổi tối nên đưa ra ý định đi làm thêm. Mà khổ nỗi, cái tính nóng nảy, bộp chộp của anh hại chính mình. Bây giờ phải ở nhà trông coi cửa hàng phụ con nhỏ em nam không ra nam, nữ không ra nữ này.

Dọn dẹp phía sau bếp xong xuôi, Nam lên phòng ôm chồng sách vở xuống dưới nhà vừa làm bài tập vừa trông cửa hàng. Hầu hết mọi chi phí sinh hoạt của cả nhà đều phụ thuộc vào số tiền lấy lãi mà ông Lâm gởi ở ngân hàng chứ số bánh này cũng không trang trải được bao nhiêu. Nhất là khi Nam bước vào giai đoạn chạy nước rút cho kì thi quan trọng quyết định 12 năm chong đèn đi học.

-Bơ, mày có bạn trai rồi hả?

Bảo đứng dựa vào tường ngay chỗ cầu thang lên lầu, tay cầm ly nước lọc, vênh mặt lên hỏi.

-Sao Hai lại hỏi vậy?

Nam nghiêng đầu, ngừng bút. Không lẽ anh Hai của cô có mặt thám ở trường? Không rảnh rồi mà quan tâm cô vậy đâu.

-Lúc này tao thấy thằng nhóc đứng trước cửa hàng cứ nhìn vào trong. Tao nghĩ nó tìm mày. Bạn trai thiệt hả?

Về mặt của Bảo thật khiến Nam muốn xông tới tặng cho anh một cú đấm. Cô nghĩ mình cần cho ông anh trời đánh này ném mùi một chút.

-Có phải là tên tóc nâu nâu, rất đẹp trai phải không? Nếu là thằng đó thì chính xác rồi.

Phụt. Bảo phun hết nước chưa kịp nuốt vào miệng ra ngoài, mặt ngơ ngơ nhìn Nam với vẻ không tin nổi, rồi tự nhiên cười phá lên như khi mắc phong.

-Haha. Bộ dạng này có ma nó mới thêm, xem lại mình đi nhóc. Cái thằng đó có được bình thường không mà làm bạn trai mày hả? Haha.

-Em đâu có giống Hai đâu. Hồi trưa nó mới tỏ tình với em đó thôi. Không tin Hai gọi điện hỏi con Múp thử đi.

Hưng tỏ tình với Nam, đó là sự thật, nhưng chẳng có vụ bạn trai- bạn gái gì ở đây cả. Cô lại giải nốt bài tích phân, số bài tập này mà không làm xong trước sáng mai thì coi như xong đời với “ngài” chủ nhiệm mới. Nam ghét Toán mà, đành đoạn đưa ông thầy dạy Toán vào làm chủ nhiệm. Bảo thấy em gái có vẻ rất thật thà liền chồm tới gần nhỏ nhẹ hỏi.

-Thằng đó tỏ tình với mày thiệt hả?

Không nhìn Bảo thử một lần, mắt Nam vẫn tập trung vào bài toán dù vậy đầu vẫn vô thức gật cái rụp.

-Thế nhóc trả lời sao? Đồng ý hả?

Mức giọng của Bảo nâng lên đôi chút, anh có vẻ rất quan tâm đến việc Nam có bạn trai. Còn cô thì lại gật gà gật gù vì đã tìm ra được cách giải bài toán hiệu quả.

-Nói mau! Thằng đó là thằng nào? Con cái nhà ai hả?

Giờ thì trở lại là cái giọng oanh tạc khu phố, Bảo là vậy, nóng tính và to tiếng. Nam ngẩng đầu, hình như cô không nghe anh trai mình nói gì này giờ.

-Thì cái thằng mà Hai gặp lúc chiều đó. Hồi này Hai nói vậy còn gì?

-Này nhóc, mày tỉnh mộng lại đi. Một con người hết như cái màn hình phẳng thế này mà làm bạn gái của thằng lúc chiều sao? Há, mơ đi cưng. Nó đùa với mày thôi.

Nam đặt bút vào hộp, gấp sách vở lại gọn gàng rồi ngẩng mặt lên nhìn Bảo âm ức.

-Em biết mình không bằng ai nên em không hề mơ mộng gì cả. Em đang rất tỉnh và vô cùng tỉnh táo. Con người em thành ra thế này có phần của Hai mà. Màn hình phẳng thì sao? Cũng là một con người vậy. Em chịu Hai hết nổi rồi.

Và Nam khóc. Lần đầu tiên Bảo cảm thấy mình tệ hại vô cùng. Anh đứng đó nhìn theo bóng dáng cô em gái mất hút nơi cầu thang. Nam là con gái, việc cô có bạn trai cũng là lẽ thường tình thôi. Vậy mà, Bảo lại nổi nóng với cô như vậy. Không có lý do gì anh cũng quát mắng cô. Nam là con người, cô có tri thức và biết suy nghĩ, không phải thứ đồ vật vô tri vô giác anh muốn mắng là mắng, đánh là đánh được. Nam thừa nhận, dáng người của cô không đẹp, nói toạc ra là phần ngực chậm phát triển đi. Từ nhỏ cô luôn học theo Bảo những môn thể thao mà con gái ít thấy ai chơi nên giờ cơ thể của cô giống con trai hơn là con gái.

Màn hình phẳng thì đã sao? Bây giờ tivi, máy tính người ta cũng chuộng siêu mỏng màn hình phẳng đấy thôi. Nam tức lắm. Bảo chưa một lần thử tôn trọng cô. Cô không ghét anh vì cô biết dù sao hai người vẫn là anh em với nhau. Quẹt nước mắt Nam gạt trôi muộn phiền qua một bên, cố gắng làm xong bài tập rồi online giúp Ngọc làm nhiệm vụ. Cô không có thói quen giận dai và để bụng như Bảo, cứ ngủ một đêm sáng dậy mọi thứ đâu lại vào đó. Đã thành thông lệ rồi, lần nào gây gổ với anh cũng vậy.

Nhìn qua song cửa hẹp, Bảo tự dần vặt mình hơn. Anh không cố tình gây gổ với Nam, chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

-Bơ, anh xin lỗi.

Lỗi không phải do Bảo, Nam cũng không làm gì sai. Chỉ là vô tình mà cả hai bị cuốn vào mối quan hệ phức tạp này.

.....

Vì Nam ở trên phòng cho nên Bảo phải trông cửa hàng. Là một sinh viên Sư Phạm mọi thứ dường như mở rộng với Bảo khi đặt chân vào ngôi trường này, chỉ trừ tình cảm. Những năm cấp 3, Bảo đã có một mối tình không mấy tốt đẹp. Với tính cách của anh tất nhiên cô bạn gái ấy sẽ không thể chịu đựng được lâu và sau đó thì dường như ai nấy đi. Không phải Bảo vì quá yêu thương, bị lụy đến nỗi phải nằm viện và làm phiền ba mình. Nhưng nguyên nhân dẫn đến việc chia tay mối tình ấy thì không ai biết, kể cả ông Lâm và Nam. Sau đó thì cô gái ấy đi du học, mãi đến giờ Bảo vẫn không liên lạc được.

-Làm gì ngồi thừ ra vậy, con trai?

Tiếng ông Lâm cất lên trước cửa hàng. Nếu ông đoán không lầm thì hai đứa con của mình vừa xảy ra xung đột và đang trong thời gian đình chiến.

-Ba về trễ vậy? Có ba rồi con lên phòng đây!

Chưa thấy đứa con nào có hiếu như đứa con này. Không ra phụ ông Lâm dắt xe vào nhà thì thôi, đành đoạn nói một câu rồi xoay người đi thẳng.

-Bảo, ở lại nói chuyện với ba một chút.

Ông Lâm không có nhiều khi nghiêm túc, ông thường rất hài hước và rộng lượng. Mỗi khi ông tập trung hết mình ột việc quan trọng nào đó thì mới thật sự nghiêm túc, chín chắn ấy mới lại bộc phát. Bảo đành phải ở lại chút nữa nghe ba mình diễn thuyết.

-Con định vào kí túc xá ở hả? Năm cuối rồi còn chuyển đi đâu nữa?

-Dạ, cần tập trung cho năm cuối mà ba. Với lại, con đi không chỉ tốt cho riêng mình con không đâu, ở nhà sẽ gây khó khăn cho Bơ. Nó cũng cần có thời gian để học mà.

Hiểu tâm trạng của Bảo, ông Lâm gật gù. Biết lo xa như vậy là tốt, Bảo là một người anh có trách nhiệm, không hẳn là ghét Nam đến vậy nếu không anh sẽ không nghĩ đến cô mà rời đi.

-Hai đứa không thay đổi chút nào. Con không nhịn em được hả?

-Người thay đổi là con đây này, vì vậy con mới đi. Mong là càng nhanh càng tốt.

Bảo không nhìn thẳng vào ông Lâm, ánh mắt có phần gượng gạo. Những gì bấy lâu anh che giấu liệu có thể tiếp tục nữa không đây? Ông Lâm thở dài.

-Con không định nói với em sao? Con đi rồi Bơ nó sẽ buồn cho xem.

-Hay là nó muốn con nhanh đi cho khuất mắt nó? Con hiểu nó quá mà! Bơ sẽ ổn thôi. Con đi ngủ đây.

Bảo bỏ lên lầu, đèn phòng bên vẫn còn sáng. Ông Lâm lắc đầu, điều ông lo sợ đến sớm hơn dự tính. Bảo đã biết gì đó nên mới cương quyết rời khỏi nhà. Sự ra đi của người vợ là mất mát lớn nhất đối với ông, hai đứa con ngộ nghịch này ông lại càng không muốn chúng gặp tổn hại.

-Hiểu Doanh à. Anh phải làm thế nào đây?

Ngoái đầu nhìn lên tủ đứng, nơi tấm di ảnh của người vợ hiền luôn mỉm cười nhìn ông. Ông Lâm lại thở dài, đứng dậy kéo cánh cửa sắt đóng kín mít, tắt đèn, ông trần trọc trong màn rồi thiếp đi sau một ngày làm việc mệt mỏi.

Trên lầu. Đèn phòng Nam vẫn sáng mặc dù đã khuya lắm rồi. Chốc chốc Bảo lại ngẩng đầu nhìn qua khe hẹp trên tường, ánh sáng hắt ra cho anh biết người phòng bên vẫn chưa ngủ. Đồng hồ điểm 2 giờ sáng, Bảo quyết định qua phòng Nam xem thử.

-Cái con nhóc này sao lại thức khuya dữ vậy?

Định quất một trận vì cái tội mê game lười học thì Bảo đứng khựng lại. Anh đứng bên ngoài nhìn Nam gục đầu trên chiếc bàn học lúc nào không rõ. Kéo cửa nhẽ nhàng, Bảo vào trong định sẽ gọi cô dậy ngủ cho đúng tư thế. Laptop đã hết pin từ đời nào, chỉ còn màn hình đen ngòm, chỗ Nam gục đầu lên có một khung ảnh đã cũ. Bức ảnh chụp chung hai anh em lúc còn nhỏ xíu. Nam cười toe toét với hàm răng sữa còn chưa mọc hết, ngồi bên cạnh Bảo với quả đầu tròn vo và khuôn mặt giận dữ, cau gắt. Bảo cũng có một tấm như thế nhưng không biết đã nằm ở xó nào rồi.

Anh gỡ khung ảnh ra khỏi tay cô mà không được, đành để vậy rồi bế cô nằm ngay ngắn trên giường. Quơ lấy tấm chăn phủ lên người cô, rồi tìm hộp nhang muỗi đốt lên. Xong đâu đấy, Bảo mới thu dọn sách vở để lên tủ sách cho ngay ngắn, tình cờ đọc được mấy dòng chữ nguệch ngoạc trên tờ nháp.

“Anh Hai, Bơ xin lỗi, Hai đừng ghét em nữa mà. Huhu.”

Bảo đã rất ghét Nam, thậm chí còn hận cô rất nhiều. Ngày anh gặp cô lần đầu tiên, lúc anh chỉ 4 tuổi đầu, mẹ đã chết. Chính vì Nam mà Bảo mới mất mẹ. Đã rất nhiều năm trôi qua, Nam lớn lên dưới sự yêu thương của ba và sự hạnh ngộ, hân học của Bảo. Anh biết mình không là một người anh trai tốt, anh chưa làm gì cho Nam vui cả. Thậm chí, anh còn xem việc có một người em như cô là xúi quẩy.

Nam vẫn vậy. Vẫn lẻo đẻo theo sau gọi anh í ới “Hai ơi, Hai à”. Bảo không muốn nghe Nam gọi mình thân thiết như thế, mỗi lần nghe cô mở miệng nói là anh lại phát điên lên. Bảo cứ nghĩ rằng anh ghét Nam, tìm đủ cơ để mắng c.hửi cô là vì mẹ. Anh luôn viện đủ lí do để mình có thể ghét cô. Nhưng từ từ anh lại bị chính những lí do ấy nhấn chìm và bóp nghẹt. Cô quá ngây thơ, trong sáng, lại là cô nàng tomboy nghịch ngợm. Còn Bảo, anh đang làm âu thuẫn thêm lớn dần và trở nên xấu đi. Lựa chọn rời khỏi nhà là quyết định đúng đắn nhất, tốt cho cả Bảo và Nam.

Đèn vừa tắt, đôi mắt Nam mở tròn, ngập nước.

.....

Nhờ vào năng suất làm việc vô cùng hiệu quả của mấy tên tay sai Khanh, Tự, Long- đàn em của Hưng mà việc Nam từ chối lời tỏ tình của anh đã trở thành đề tài nóng của cả khối 12. Trong khi đám nữ sinh tụm ba tụm bảy ở hành lang cứ nhìn cô chỉ trỏ thì cô lại không hiểu nguyên do. Sự thông minh của Nam phát huy bất thành linh và hình như lúc này nó đang trì trệ.

Nam quên khuấy đi việc Hưng tỏ tình với mình hôm trước. Làm bài tập Toán rồi đi Thủy Lao với Ngọc chiếm hết thời gian của cô, chẳng có tâm trí nào mà nghĩ đến nữa. Nên việc cô không nhớ cũng là chuyện thường tình. Vào lớp, tình trạng xoi mói ấy càng được nhân lên, Nam vẫn chưa nghĩ thông. Cô tự hỏi phía sau mình có dính cái gì không mà sao đám bạn kia cứ nhìn hoài như thế? Cái vẻ mặt ngây ngô của cô càng khiến đám bạn trong lớp có cơ hội và lí do để buồn lê bán táo.

-Múp, mặt tao có dính gì không? Hay lưng tao có vết đen nào hả?

Đặt đôi patin xuống ghế, Nam vội kéo Ngọc qua hỏi nhỏ. Ngọc nhún vai tỏ vẻ không liên quan đến mình nhưng cũng chỉ tay về phía Hưng lớp trưởng đang chăm chú nhìn Nam từ lúc cô vừa bước vào lớp đến giờ. Cô xoay đầu nhìn theo hướng tay của Ngọc rồi gật gù có vẻ đã hiểu ra vấn đề. Làm bạn gái Hưng hay không, Nam đều trở thành tâm điểm của mọi người. Đám học sinh trường Phan này can thiệp quá nhiều vào đời tư của người khác.

-Tối có sự kiện, nhân hai kinh nghiệm khi đi Thủy Lao, rủ anh Bảo đi luôn nha Bơ.

Nhắc đến Bảo, Nam chỉ biết thở dài. Sáng nay cô cố tình dậy sớm để làm cơm hộp cho anh vì biết thứ Năm anh phải học cả ngày ở trường. Cũng chẳng biết Bảo có nhận món quà xin lỗi của cô hay không nữa?

-Laptop của Hai tao bị hư rồi. Không online được đâu.

-Vậy hả? Tiếc quá! À, phải rồi. Mà cẩn thận với đám thằng Hưng đi nha tao thấy tụi nó đang thăm dò mấy đứa kia về mày đó.

Nam dịch người ra xa chút nhìn Ngọc có vẻ không tin tưởng cho lắm. Dạng hot boy nhà giàu như Hưng bị Nam làm cho bề mặt chắc chắn là tức giận ghê lắm. Giở trò một lần chưa đủ, còn muốn cưa cẩm cô lần hai

sao? Nam không nghĩ vậy đâu. Biết chừng Hưng đang tính toán sẽ xử đẹp cô thì sao?

-Còn nữa, tao nghe con Lam nói, con vợ thằng Hưng sẽ tấn mày một trận. Thời gian và địa điểm thì tao không rõ. Đừng lòi tao vào việc của mày nha!

Nam lại cười, cô không giận Ngọc. Tính của cô là thế, luôn đứng đưng với người gặp hoạn nạn, chỉ thấy cái lợi trước mắt. Những lúc làm nhiệm vụ trong game cũng vậy, lúc nào nhân vật của Nam cũng hết máu đầu tiên. Nhưng bù lại, tính Ngọc thẳng thắn, có sao nói vậy, với lại, cô cũng chẳng đứng im nhìn Nam bị người khác ức hiếp, nói cho có vậy thôi.

-Vợ thằng Hưng là con nhỏ xấu số nào vậy?

Nói Nam chậm hiểu cũng đúng, Nam không lanh lợi cũng không có gì sai, vì cô không phải người nhiều chuyện, lại càng không tham gia vào cái hội “tám thời chín sự” như Ngọc nên những chuyện đại loại thế này cô cũng mù tịt.

-Bơ ơi là Bơ, mày dành thời gian trò chuyện với tụi con Lam, con Thơ đi. Không lẽ học ở cái trường này sắp rách quần áo dài rồi mà mày không biết con nào là vợ thằng Hưng hả?

Nam lắc đầu, Ngọc vỗ trán bó tay với cô bạn của mình. Nhỏ Thơ ngồi bên kia chắc cũng đang vênh tai lên nghe ngóng nãy giờ nên được thể liền chen vào hỗ trợ.

-Vậy mày biết lớp phó văn thể mỹ của lớp mình không? Cái này mà không biết nữa là tao cho ăn dếp đó nha!

-À, chuyện dễ ợt. Con Uyên chứ ai!

Và bạn Uyên đó đang từ từ bước vào lớp, tiến thẳng đến bàn cuối cùng nhưng là dãy bàn bên kia. Hưng lớp trưởng đứng dậy nhường lối cho Uyên đi vào. Rất dịu dàng, rất nhẹ nhàng, rất đảm thắm và rất... điệu.

-Nhắc tào tháo là tào tháo tới. Con đó sau này chết rồi chắc linh lắm!

Ngọc lăm bắm đủ cho cả ba cùng nghe, chứ nói lớn người đẹp bên kia nghe được đừng nói sao là 12A7 sắp có động đất kinh hoàng. Nam ngo nguẩy mái đầu, cô vẫn không hiểu nổi. Việc nhắc đến lớp phó văn thể mỹ của 12A7 thì có liên quan gì đến vợ của Hưng lớp trưởng?

-Vậy con nhỏ đó là vợ của thằng Hưng hả?

Ngọc búng tay một cái “póc”, rồi cô vỗ vai Nam như tuyên dương bạn mình vừa chứng minh ra một định lý hóc búa nhất. Thơ gật gù đồng ý với câu trả lời của cô. Còn Nam thì há hốc. Học cùng nhau gần 3 năm, cô có thấy Hưng và Uyên tổ chức đám cưới đâu? Với lại chưa đủ tuổi mà?

-Ê khoan, tụi nó lấy nhau lúc nào vậy? Sao không mời bọn mình?

-Mời cái đầu mày á! Con nhỏ đó ngay từ đầu năm lớp 10 đã tuyên bố thẳng thừng trước lớp nó là vợ chưa cưới của thằng Hưng rồi. Đừng nói là lớp mình, cả trường đồn rần rần lên, ai mà không biết. Có mỗi mình mày ở trên núi tám suối với voi mới xuống nên không biết thôi.

Thơ chồm miệng qua làm một hơi tràng giang đại hải khiến Nam và Ngọc chớp mắt lia lịa. Càng nói Nam càng không tin nổi, cô cứ há miệng to đến mức nguyên con đại bàng nhét vào cũng lọt. Thơ làm ra vẻ sành đời tiếp tục giảng giải, cô ấy quên mất nhân vật chính đang ngồi cách chỗ của mình chỉ vài bước chân.

-Thằng Hưng với con Uyên là hai người mà cả trường mình đều biết, ta nói cái tin tụi nó là vợ chồng chưa cưới nó âm ỉ cả một thời gian dài. Sau đó thì lắng xuống chút đỉnh, rồi tới khi thằng Hưng được giải vận động viên điền kinh xuất sắc là nó lại nổi như cồn, còn hơn mấy cái xì- căng- đan trên tivi nữa. Năm ngoái, lớp mình cử hai đứa nó đi thi thanh lịch rình nguyên giải nhất toàn trường đó thôi.

-Mà tao nghe nói là thằng Hưng không thích con Uyên đâu. Nó có sở thích cưa cẩm mấy em khóa dưới chơi chán xong thì bỏ. Mỗi một việc tao không hiểu được. Nó không phủ nhận chuyện đính ước với con Uyên, mà cũng không từ chối sự quan tâm thái quá của con nhỏ đó. Lạ à!

Thông tin này là của bạn Lam ngồi trước mặt Ngọc chia sẻ. Mấy cô nàng này hết sức tự nhiên, miệng ta ta nói, tai ta ta nghe, mặc kệ hai người bên kia đang đổ mặt tía tai, thiếu điều muốn nhảy tới ổi đứa một cái

tát. Tội nghiệp Nam, ngồi nghe mấy cô giảng đạo, nghe tới đâu gật đầu tới đó. Ngọc vỗ vỗ vai Nam thông cảm cho cô nhiều thứ. Nam học giỏi, chơi game cũng giỏi nhưng mấy việc này thì phải xem lại, đôi lúc mà thông tin cũng là một cái khổ.

-Múp, ý mày là nhỏ Uyên sẽ dẫn mặt tao vì thằng Hưng sao?

Nam chỉ tay vào mặt mình, nói nhỏ xiu xiu nghe mỏng manh dễ vỡ vô cùng. Ngọc gật đầu, đây cũng là điều cô lo lắng từ hôm qua tới giờ. Cứ mỗi lần Hưng tỏ tình với cô gái nào là Uyên lại nhảy dựng lên, không dẫn mặt thì cũng sai người đánh. Tội nghiệp cho những cô gái thương thầm trộm nhớ Hưng, đều phải chịu sự đùa giỡn quá mức của cặp vợ chồng chưa cưới này.

-Mày nói đúng ý tao rồi đó. Xem ra mày vẫn còn có thuốc chữa. Chưa đến nỗi nào.

-Vậy nó sẽ làm gì tao? Tạt axit hả?

Ngọc đập đầu xuống bàn, vừa mới khen chưa được một phút, sao trí thông minh của Nam lại thu hồi đúng lúc vậy chứ?

-Tao rút lại câu vừa rồi. Nói với mày một hồi chắc tao nhập viện luôn quá!

Nam ngây ngô mái đầu, quả thật cô không hiểu và cũng không nghĩ ra được Uyên sẽ làm gì mình. Theo cô được biết, Uyên là một cô tiểu thư nhà giàu, vô cùng xứng với Hưng. Điều đó đã được toàn thể học sinh trường Phan chứng minh trong cuộc thi thanh lịch năm vừa rồi và đưa đến kết luận ấy.

Ở lớp, Nam không thích Hưng cho lắm nhưng cũng không ghét anh, thường thì Hưng hay hỏi mượn vở bài tập của cô là nhiều. Hưng và Uyên học không trội. Nam cũng không tiếp xúc nhiều với Uyên và đám bạn của cô, chỉ nói chuyện xã giao bình thường, với lại, Ngọc và Nam đều không ưa những cô nàng đồng đẳng như Uyên. Nói chung là nước sông không phạm nước giếng nhưng lần này giếng lại nhỏ nước miếng vào sông. Có muốn tránh cũng không được.

-Của mày hả Bơ?

Ngọc lôi ra trong hộp bàn một lá thư dán kín mít. Hôm trước là thư hẹn tỏ tình, hôm nay là thư quyết đấu lắm. Nam lắc đầu không biết gì hết. Ngọc mở ra xem thử, đọc xong mà lạnh xương sống.

-Con nhỏ đó làm thiệt hả mày?

Nam nghếch mặt ra hỏi, trông bơ phờ hết sức. Ngọc không trả lời, gấp tờ giấy nhét vào cuốn sách Văn, khề nghiêng đầu nhìn qua bàn bên kia, nơi Uyên và đám bạn của cô đang cười nói vui vẻ.

-Yên tâm đi, mày mà chết ai làm nhiệm vụ với tao? Đừng có lo, nó không dám làm gì đâu.

Theo như chiến thư nhận được thì giờ ra chơi, Nam phải đến nhà xe để gặp mặt ai đó, mà “ai đó” thì chắc chắn chẳng có ý đồ gì tốt đẹp rồi. Vừa rẽ qua khỏi hành lang cuối cùng dẫn ra nhà xe, Nam đã trông thấy cả băng nhóm gần chục áo dài đang đợi mình. Ngọc nói có cách để Nam “ra trận” mà vẫn bình yên vô sự trở về. Cô không biết là cách gì nhưng mặt mũi Ngọc thì chẳng thấy đâu. Thôi thì một mình tác chiến vậy. Cô không thích bọn con gái điệu đà, chỉ biết dùng tiền của gia đình để chăm chút cho sắc đẹp của bản thân một cách thái quá. Cụ thể là cái đám nhìn bề ngoài là Tấm còn bên trong là Cám đang uốn éo đằng kia.

-Mấy bà kêu tui ra đây làm gì? Có gì thì nói nhanh đi.

Uyên đứng giữa bọn vênh mặt lên hất hàm, cô nhìn Nam không bằng nửa con mắt. Nếu so sánh Nam với những cô gái trước kia từng được Hưng ưu ái để mắt đến thì cô thua xa. Còn nếu so sánh với người trước mặt đây thì chẳng khác nào đĩa đeo chân hạc. Nam không bằng Uyên, về mọi mặt, từ sắc đẹp đến gia cảnh. Chỉ duy việc học là cô có đủ tự tin để nghênh chiến với Uyên mà thôi.

-Mày giả vờ giỏi lắm!

Cứ dùng mấy câu ẩn dụ kiểu này chắc đầu Nam nổ tung mất. Dù là dân chuyên Văn nhưng cô vẫn thấy lòng bùng nổ tai khi người khác cứ thích dùng hàm ý để nói chuyện với mình. Nam không nói sai sự thật, cũng chẳng phải giả vờ làm gì.

-Không nói thì đây vào lớp à. Đây chưa học bài xong nhá!

Nam xoay người toan bỏ đi, nói chuyện với kẻ chỉ thích lên mặt ta đây như thế thà cô ngồi tự kỉ một mình còn có lí hơn. Cứ như mình bị người ta xem thường lắm vậy. Từ lúc cha sanh mẹ đẻ tới giờ cô ghét nhất bọn người như vậy, nếu thích vênh mặt hống hách thì cô sẽ dùng cách im lặng làm lơ đi, tự khắc sẽ có người què độ.

-Đừng có lại gần chồng tao nếu mày muốn yên thân.

Cuối cùng cũng nhập đề rồi, Uyên vừa làm lớp phó văn thể mỹ của 12A7 vừa là hoa khôi của trường. Cô tự đắc như thế cũng không có gì khó hiểu.

-Há, chồng mấy người bày trò tán tỉnh tui chứ tui chưa có điên mà đâm đầu vào nhà giam đó.

Muốn chơi ả dụ thì Nam cũng chơi lại. Cô chỉ ghét học Toán chứ môn Văn thì không ai qua cô đâu. Rõ ràng Hưng gây sự với cô trước, còn Nam chỉ là vô tình trở thành nhân vật chính.

-Khôn hồn thì đừng có ve vãn chồng tao. Đi tui bây!

Một câu “chồng tao”, hai câu cũng “chồng tao”, có ai giành Hưng với Uyên đâu chứ? Nam bấu môi khoanh tay nhìn theo mấy áo dài thướt tha đi khỏi. Gặp mặt chỉ để cảnh cáo vậy thôi mà cô cứ tưởng phải có nguyên một lọ H₂SO₄ đậm đặc cơ. Hí hửng với ý nghĩ kia, Nam buộc tà áo dài một bên chạy sang khu vực giữ xe của lớp mình.

Vợ chồng với nhau nên xe cũng phải xếp cùng nhau, hai chiếc xe máy chiếm cả một phần diện tích giữ xe của lớp nằm chềnh chệ ở đó nhìn thấy mà gai mắt. Sơn môi đánh phấn thì Nam không bằng ai chứ cái vụ xả xì bánh xe là không ai qua được cô. Suốt 12 năm cấp sách đến trường hề có ai bắt nạt là cô lại cho kẻ đó nếm mùi bằng cách này. Tất nhiên, với những người không đi xe máy hoặc xe đạp thì Nam sẽ có biện pháp khác.

-Thêm, thêm chút nữa. Xếp lép luôn đi Bơ.

Ngọc ở đâu chui ra, ôm một ổ bắp rang bơ to đùng, đứng một bên cổ vũ cho ?Nam. Cô cười lém lỉnh, nhấn mạnh “vũ khí” làm cho hơi trong lớp xe thoát ra ngoài. Một lát sau, bốn chiếc bánh xe đã không còn chút hơi nào nữa. Ngọc cười toe toét, nhét một nắm bắp rang vào miệng Nam. Vừa nhai vừa nói trông rơi rớt hình tượng ghê gớm.

-Không có axit hả? Sao con nhỏ đó hiền đột xuất vậy?

Nam phũ tay đứng dậy ngó trước nhìn sau, không có ai ở nhà xe trừ hai cô nàng nghịch ngợm. Choàng tay qua vai Ngọc, cô thủ thỉ.

-Không. Mặt tao đã xấu rồi, tạt axit nữa thì sao tao sống nổi?

Hai cô gái cười phá lên, khoác tay nhau tung tăng trở về lớp. Vừa rời khỏi nhà xe chưa bao xa đã đụng mặt chủ nợ của Nam.

-Có người muốn làm bản kiểm điểm thì phải?

Ổ bắp rang trên tay Ngọc rơi xuống, văng tung tóe. Nam cố nuốt cho hết số bắp trong miệng, đẩy Ngọc ra sau, cô làm cô tự chịu.

-Ai tin ông? Có chứng cứ gì không? Vu khống.

Biết rõ Hưng đi theo sau mình và theo dõi toàn bộ mọi việc, từ lúc Uyên đã nói những gì với Nam cho đến việc cô xả xì bánh xe. Là Nam cố tình để Hưng thấy.

-Hưng quá xem thường Nam rồi.

Chính xác là vậy. Hưng không thể đánh đồng Nam với Uyên hay những cô bạn khác. Thoạt đầu nhìn Nam trông rất vụng về và khá là nam tính với phong cách của mình. Anh không nghĩ rằng cô lại biết cách dẫn dụ anh vào việc của mình và Uyên. Rất thông minh.

-Ông khen hay chê tui vậy hả? Ông cũng nghe Uyên nói gì với tui rồi đó, cái trò đùa quá quắt của ông báo hại tui thành ra thế này đây.

-Hưng không có ý đó. Cho Hưng xin lỗi.

-Dừng lại. Không cần nói nữa. Tui không phải dạng bụng dạ hẹp hòi, để cho tui với nhỏ Ngọc được yên là tui cảm ơn ông lắm rồi. Vậy ha.

Nam kéo Ngọc còn đang trong tình trạng chết lâm sàng vì hoảng hốt đi khỏi, tránh dánh với mấy người nổi tiếng là tốt nhất. Hưng nheo mắt nhìn theo mỉm cười với bộ dạng của Nam. Cô luôn biết cách làm ình khác người theo một cách đặc biệt nào đó.

-Nam vẫn vậy. Thật ngốc.

Dãy lâu bên cạnh, có một ánh mắt lạnh lẽo nhìn theo bóng Nam khuất dần.

.....

1.3

Giờ sinh hoạt chủ nhiệm đã trôi qua một nửa thời gian mà vẫn chưa thấy mặt mũi thầy Giang đâu cả. Cả lớp nhốn nháo, ồn ào, một mình Hưng không quản lí nổi. Từ trai cho đến gái, cứ nói được là cứ nói, nói thỏa thì không có khái niệm không gian hay thời gian nào. Nói đến khi mỗi miệng thì mới dừng lại, nghỉ lấy hơi, uống chút nước rồi nói tiếp. Và đó lại là thời cơ tốt để Nam đánh một giấc trong khi chờ đợi hồi chuông kết thúc một tuần học.

Ngọc đang huyền thuyên với Lam và Thơ về trận Thủy Lao đêm qua, chẳng biết có phải là ý trời hay không mà cái hội buôn dưa hấu bán dưa gang ấy đều là game thủ xuất sắc của Thiên Long Bát Bộ. Hưng đứng trên bàn giáo viên, thỉnh thoảng gõ thước xuống bàn răn đe các cô cậu học sinh bên dưới nên im lặng mỗi khi có giáo viên nào đó vô tình đi ngang qua. Điện thoại trong học bàn rung lên kéo Nam thoát khỏi giấc ngủ chập chờn, dụi dụi mắt cô mở máy ra đọc tin nhắn.

-Trưa nay mày cho tao ở ké một buổi được không, Múp? Ba tao không về.

Nhìn vẻ mặt cún con sắp khóc của Nam, Ngọc mềm lòng. Bình thường rất khó bắt cóc Nam tới nhà chơi vì học xong là cô phóng thẳng về nhà mình, hôm nay Nam chủ ý đến chơi với Ngọc, cô đâu có dại mà không đồng ý.

-Được thôi. Ba tao ra chợ rồi. Chắc chiều mới về, ăn cơm xong tụi mình đi Ác tặc nha. Mày có đem laptop theo không?

Nam gật đầu lia lịa. Ba không có nhà, anh Hai lại ở trường, một mình cô buồn lắm. Thôi thì bỏ ra một buổi cày game với Ngọc, dù sao mai cũng là chủ nhật. Thái độ của Nam thay đổi như thế nào đều được thu vào mắt của Hưng phía trên kia. Cô vừa gục đầu xuống bàn thì thầy Giang bước vào, vẫy vẫy tay ra hiệu cho cả lớp không cần phải đứng dậy chào mình. Hưng đi về chỗ ngồi, mắt không rời khỏi Nam, mặc dù thứ duy nhất anh nhìn thấy chỉ là mái đầu lòa xòa ngắn cũn của cô.

-Lớp chúng ta có thêm một thành viên. Từ tuần sau sẽ bắt đầu học chính thức.

Vậy là Ngọc không hề gạt Nam, 12A7 thật sự có bạn mới chuyển đến. Nam ngáp dài, vội lấy tay che miệng, mắt híp lại trông như con mèo lười, chưa kịp trông xem bạn mới thế nào cô đã bò dài ra bàn, gục mặt lên tay. Lớp có thêm hay bớt người cũng không liên quan đến cô, bạn tâm chi ệt.

-Đây là Duy, hơn các em 4 tuổi. Vì một số lí do cá nhân nên Duy phải bảo lưu kết quả học tập. Thầy hi vọng lớp mình sẽ giúp đỡ Duy trong thời gian còn lại của năm học cuối này và nhất là kì thi cuối kì sắp đến.

Nam tiếp thu khá chậm, nghe đến đoạn “bạn mới” hơn mình những 4 tuổi là cô ngóc đầu dậy như một cái lò xo. Nhìn “bạn mới” một chút, đánh giá một chút, cô chỉ có thể kết luận: thêm một tên đẹp trai. Và để kết luận như thế thì phải có bằng chứng. Cụ thể là 30/33 học sinh nữ của cái lớp này đang đổ dồn mắt về phía bảng lớp mà chính xác là vị trí của “bạn mới” đang đứng. 3 ngoại lệ còn lại không bị hấp hồn chính là Uyên, Ngọc và Nam. Uyên đang bận ngắm chổng của cô nàng đang ngồi kế bên, mà Hưng lại nhìn “bạn mới” một cách ngạc nhiên quá mức. Xoay qua bên phải, Ngọc cũng quan sát “bạn mới” nhưng không giống mấy đứa hám trai bàn trên. Nam biết chàng trai nào khiến Ngọc mê mẩn mà.

-Xin chào. Tôi là Lê Hoàng Đình Duy. 21 tuổi. Mong được giúp đỡ.

Không hiểu sao Nam lại cảm thấy Duy rất lạ. Lạ theo kiểu nào thì cô không biết. Đôi mắt của anh, nó có màu xanh biển nhạt và ẩn sau đôi kính dày gọng đen. Còn lại thì có vẻ ổn, nhưng cách nói chuyện và biểu hiện của vẻ mặt thì không được thân thiện cho lắm.

-Mày thấy thằng đó sao Bơ?

Ngọc đá đá chân Nam, hỏi mà mắt không rời khỏi nhân vật mới trên kia. Ánh mắt Ngọc chứa đầy nghi ngờ đan lẫn lo lắng.

-Hơn mày 4 tuổi lận đó con, kêu bằng “thằng” muốn bầm đập hả?

Nam đáp trả một câu trót quớt, mà cũng không đúng, Duy hơn hai cô những 4 tuổi, vậy có nghĩa là cùng tuổi với Bảo, nên gọi bằng “anh” hoặc tên mới lịch sự.

-Không lẽ tao phải gọi người mà chỉ nhìn tao khinh khỉnh bằng “anh”? Tao thấy thằng đó không có chút thiện cảm nào hết. Nó mà qua nhà tao mừng Một tết, dám cả năm nhà tao cạp đất mà ăn quá. Nhìn mặt không có chút mùa xuân gì hết trơn.

Không chỉ có mình Nam cảm thấy Duy bất ổn, cả Ngọc cũng nhận ra điều đó.

-Xem nào, Duy ngồi bên cạnh Nam nhá.

Lời nói của thầy Giang vừa dứt như giáng xuống đầu Nam bản án tử hình, Ngọc quay qua nhìn cô cười méo mó. Phía bên kia, Hưng cũng nhìn Nam không chớp mắt, hết ngạc nhiên rồi lại bất ngờ. Vì không còn chỗ trống nào cho Duy nữa cả, chỉ duy nhất bàn của Nam là còn chỗ. Nhưng tại sao không phải là ngồi cạnh Thơ phía bên kia, mà phải là cạnh cô?

Duy nhìn bao quát 47 thành viên trong lớp này, ánh mắt anh dừng lại ở chiếc bàn cuối dãy, nơi có 3 áo dài trắng tinh đang ngồi. Duy từ từ bước về chỗ, tay không mang cặp, chỉ có bộ đồng phục tươm tất cùng đôi giày thể thao mới toanh dưới chân. Nam ngồi im re, giương mắt lên nhìn Duy từ từ lại gần, trong lòng bỗng trỗi lên cảm giác sợ hãi khi ánh mắt Duy nhìn mình như muốn giết người. Anh ngồi bên cạnh cô, hướng mắt nhìn lên bảng, trông anh chừng chắc hơn bất cứ thằng con trai nào trong lớp này. Duy đã 21 rồi mà.

Nam thu hồi ánh nhìn, cúi đầu, cô định tiếp tục ngủ. Trong đầu cô chỉ hiện ra duy nhất ý nghĩ ấy mà thôi, nếu không cô sợ mình sẽ bị ánh mắt của Duy ám ảnh mất. Ngọc nắm lấy tay Nam xiết chặt, cô cảm nhận được nỗi sợ hãi vô hình của Nam. Hưng báo cáo tình hình lớp tuần qua rồi đến các cán sự lớp khác. Chưa bao giờ Nam mong mỗi hồi trống tan học nhiều như hôm nay, cô không lí giải được, Duy có một áp lực vô hình nào đó buộc cô phải né tránh anh, trốn chạy khỏi ánh mắt lạnh lùng màu xanh ấy. Màu mắt không bình thường như con người của Duy vậy.

-Anh về nước lúc nào vậy? Bác gái có về cùng anh không?

Hưng lên tiếng hỏi nhỏ. Sự ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ bao trùm khắp hai bàn cuối lớp. Nam vẫn gục mặt xuống bàn nhưng tai cô lại hoạt động cật lực. Hưng và Duy quen biết nhau từ trước?

-Không. Vài tháng nữa mẹ mới về.

Thanh âm lạnh lùng phát ra, nói chuyện với Hưng mà Duy không nhìn anh dù chỉ là một cái liếc mắt. Câu trả lời của Duy chứng tỏ anh và lớp trưởng có quan hệ gì đó.

-Người quen của anh hả?

Uyên chồm qua kéo tay Hưng, nghiêng đầu nhìn Duy. Con người này sao có thể giữ được nét mặt hờ hững như thế?

-Là anh họ.

Không chỉ Uyên ngạc nhiên, mà Nam và Ngọc đều có cùng chung trạng thái, cả mấy đứa ngồi xung quanh cũng vậy. Lê Võ Khánh Hưng và Lê Hoàng Đình Duy, cả hai đều có cùng họ, lại học chung lớp.

-Anh về lâu chưa? Giờ anh ở đâu?

-Một tuần. Có chỗ ở rất tốt. Không cần lo lắng.

Đột nhiên Duy nghiêng đầu nhìn qua Nam làm cô giật mình, Ngọc càng nắm chặt tay cô hơn. Một chút cử động nhỏ của Duy cũng làm cho Nam sợ hãi như vậy. Chuyện này trước đây chưa hề có, Nam mà Ngọc biết không giống thế này.

-Lớp trật tự nào. Hết tiết Duy và Nam ở lại gặp thầy.

Hôm nay, lời thầy Giang phát ra đều là đòn đánh chí mạng vào Nam, cô cảm thấy mình bé nhỏ trước con người bên cạnh. Cứ như cô đã làm chuyện gì đó có lỗi với anh vậy. Cô ngồi thừ người ra, vẻ mặt mệt mỏi hơn bao giờ hết. Cuộc đối thoại với ông anh họ lâu ngày mới gặp vẫn diễn ra, còn cô lại không chú ý gì đến cả. Không khí xung quanh Nam như bị đông cứng. Cổ họng cô nghẹn lại, ngồi im thín thút không dám ngẩng mặt nhìn Duy thêm bất cứ lần nào. Nói toạc ra là cô cảm thấy sợ anh vô cùng.

Cuối cùng thì hồi chuông giải thoát cũng vang lên. Nếu là Nam của mọi ngày thì cô sẽ reo lên thích thú rồi ôm ba lô, xách đôi giày trượt phóng cái vèo ra khỏi cửa lớp. Đằng này, Ngọc vừa định buông tay Nam ra thì cô đã meo mếu như sắp khóc. Ngọc vỗ vỗ vai Nam bảo cô bình tĩnh, mắt không quên dò xét Duy. Cô kéo Nam đi ra khỏi chỗ ngồi theo hướng ngược lại, đưa cô lên bàn giáo viên rồi ra ngoài cửa lớp đứng đợi.

Hưng và Uyên cùng đi ra, Hưng còn không quên ngoái đầu lại nhìn Nam lần nữa. Chắc anh quên mất việc cần làm bây giờ là lo cho em xe máy chứ không phải là luyến tiếc nhìn kẻ đã gây họa ỉn. Đợi mọi người ra khỏi lớp, Duy mới từ từ rời khỏi chỗ ngồi và bước tới gần Nam, chờ đợi việc thầy Giang nói. Anh khẽ nhủ mà khi nhìn thấy đôi giày trượt trên tay cô.

-Nam là học sinh giỏi của lớp, để em ngồi với bạn là muốn em tiếp thu bài vở nhanh hơn. Có gì không hiểu hãy mạnh dạn hỏi Nam. Hiểu chứ Duy?

Nam ngược lên nhìn Duy, anh cao hơn cô rất nhiều, tận một cái đầu chứ chẳng ít. Duy gật đầu không có ý kiến, dù sao những kiến thức này đã lâu rồi anh không động đến. Cái gật đầu của Duy khiến Nam thở phào nhẹ nhõm, cô cứ sợ anh sẽ không đồng ý. Cô không biết mình sẽ giúp được gì cho anh nhưng những gì trong tầm hiểu biết của mình thì cô sẽ hết lòng giúp đỡ. Nam tự nhận xét mình chỉ học khá thôi, chứ chẳng giỏi như lời các thầy cô tăng bốc.

-Đây là thời khóa biểu em cầm đi. Sáng thứ hai Nam hướng dẫn cho Duy tập trung chào cờ. Duy cũng phải chép lại bài vở cho đàng hoàng. Thắc mắc gì em cứ liên lạc trực tiếp với thầy.

Duy lại gật đầu, Nam cũng bắt chước gật đầu theo. Thầy Giang mỉm cười hài lòng với sự sắp xếp của mình.

-Hai em cứ trao đổi với nhau đi. Thầy về trước.

Duy cúi đầu rất thấp chào thầy, xem ra anh cũng là một học sinh ngoan. Đợi thầy Giang đi khỏi, Duy mới ngẩng đầu chỉnh lại tư thế. Anh nhìn cô nàng tom boy bên cạnh, ánh mắt lạnh lẽo lại trở về. Nam không nhìn ra điều đó, cô cứ nghĩ mình đã quá đa nghi, có lẽ Duy cũng giống như những đứa con trai bình thường trong lớp này thôi. Nam chìa tay ra làm quen với Duy.

-Xin chào, tui là Nguyễn Tường Nam, lần đầu làm quen ha. Có gì không hiểu cứ hỏi tui hoặc mấy bạn khác. Nhìn chung thì lớp mình rất hòa đồng đó.

Ánh mắt lạnh lẽo và cái nhếch môi cứng ngắc của Duy làm nụ cười trên môi Nam trở nên gượng gạo. Sự bình tĩnh khó khăn mới lấy lại được bị dập tắt không thương tiếc. Cánh tay lơ lửng giữa không trung buông thõng. Cô lùi lại phía sau một bước, sợ hãi lại trời dấy, hai mắt mở to không chớp nhìn anh. Đằng sau đôi kính ấy không chỉ là sự xa lạ mà còn có cả khinh bỉ và hận thù. Linh cảm cho Nam biết con người này sẽ mang lại không ít phiền toái ỉn.

Duy lướt qua Nam vô tình để lại một câu nói khiến cô chết lặng.

-Xin chào. Kể- sát- nhân.

Nam không biết mình đã ra đến cổng trường như thế nào. Ngọc đi bên cạnh, thỉnh thoảng liếc nhìn cô. Cô không biết Duy đã nói gì với Nam chỉ thấy sau khi anh đi khỏi thì Nam cứ như bị rút cạn sinh lực. Ánh mắt thất thần đảo liên tục, không hoảng hốt cũng không sợ sệt. Hình như lời Duy nói đã tác động đến cô rất nhiều.

-Bơ, mà có sao không?

Nam nhìn Ngọc chậm rãi gật đầu, cô đang suy nghĩ. Chỉ vậy thôi.

-Tao xin lỗi nha. Bữa nay mày không ghé nhà tao được đâu, ba tao đứng kia đợi rồi.

Nam nhìn thấy bên kia đường ba Ngọc đang vẫy vẫy tay gọi bạn mình. Ánh mắt cô trầm xuống, buồn hẳn.

-Không sao, mày về đi. Tao về nhà tao. Tối 8 giờ.

Ngọc ái ngại nhìn Nam xỏ đôi giày trượt vào, buộc tà áo dài sang bên rồi lượn đi. Nam đang có gì đó giấu cô. Bên kia đường, cô không chỉ nhìn thấy ba Ngọc mà còn có cả Duy. Ánh mắt hận thù nhìn cô không chớp. Nam cảm thấy sợ. Lần đầu tiên trong đời cô sợ một con người. Duy chào Nam và gọi cô là kẻ sát-nhân. Cô đã giết người ư? Lắc mạnh đầu, Nam cố không suy nghĩ thêm nữa.

Đôi giày trượt nhanh hơn trên đường, cơ bản mà nói Nam không phát hiện có người đi theo mình. Cô không về nhà mà đi thẳng đến siêu thị làm một chậu kem. Nét hồn nhiên hiếu động trở lại khi vừa ăn vừa ngân nga câu hát phát ra từ chiếc mp3 vừa tậu được.

-Mình ngồi đây được không?

Cái bản mặt này sao quen dữ vậy? Nam tự nghĩ thầm, mắt liếc xuống bảng tên trên ngực áo. Lê Võ Khánh Hưng. 12A7.

-Ông theo dõi tui?

Chính xác là vậy, Hưng đã đi theo Nam suốt từ trường đến nơi này sau một hồi vất vả bơm căng hai bánh xe. Anh nhìn cô nặn ra một nụ cười tươi tắn nhất có thể.

-Tiện đường ghé thôi, Nam không thích Hưng ngồi đây hả?

Xúc muỗng kem nhét vào miệng nhồm nhoàm rồi nuốt, Nam gơ cái muỗng lên chỉ mặt Hưng.

-Tiện đường cái con khỉ. Định bày trò gì nữa vậy hả?

Nụ cười trên môi Hưng trở nên khó coi vô cùng, Nam quả nhiên là khác người, tính cách cũng ương ương dở dở như vậy.

-Hưng muốn thân thiết hơn với Nam, không có ý gì hết.

Vụ 5 triệu cá cược Hưng đã vớt ở xổ xính nào rồi, bị một cô gái như Nam từ chối không cảm thấy mất mặt, ngược lại anh còn thấy thích thú hơn. Muốn làm bạn với cô, đó xuất phát từ lòng chân thành. Với một kẻ đã bị đưa ra làm trò đùa của Hưng thì Nam đương nhiên không tin dù chỉ một chút. Cô lại ăn kem rồi lại dùng cái muỗng chia vào mặt anh mà nói.

-Thân thiết? Tui không muốn chết sớm đâu.

Rồi Nam đưa mắt nhìn xung quanh khu ăn uống như tìm kiếm ai đó. Hưng cũng ngẩng đầu nhìn theo, thắc mắc không biết cô đang tìm gì.

-Nam tìm ai vậy?

-Vợ ông. Nhỏ đó có mang axit tới nhà tui không ta? Chắc không ác tới vậy chứ!?

Nam lăm nhăm một mình. Ngọc nói Uyên cái gì cũng dám làm chỉ cần mục đích là Hưng. Xem ra Uyên thích Hưng là sự thật. Hưng bật cười, Nam cũng có lúc trẻ con thế đấy. Ngồi nhìn cô ăn kem mà Hưng quên luôn cái dạ dày đang réo ầm ĩ. Có vẻ Nam rất thích kem. Trước khi Hưng đến cô đã xơi một ly thật lớn, bây giờ lại ăn xong một ly và chuẩn bị gọi ly thứ ba. Hưng lại chăm chăm nhìn Nam, cô hơi khó chịu khi bị ai đó nhìn mình như thế.

Nam không thân với ai cả, lúc mới biết Ngọc trong game cô cũng không nghĩ Ngọc lại là bạn cùng lớp với mình. Nói chuyện với Hưng cũng không nhiều, chỉ biết anh là một lớp trưởng kiêm bí thư Đoàn gương mẫu. Điểm này thì Nam cho Hưng một dấu cộng, còn việc anh dùng mã bẻ ngoài để câu dẫn các bạn nữ thì cô lấy lại dấu cộng vừa rồi.

-Tui đẹp hơn vợ ông hả? Sao nhìn tui dữ vậy?

Tất nhiên mang Nam và hoa khôi của trường Phan ra so sánh thì không công bằng. Ai cũng có thể trả lời rằng Uyên xinh đẹp hơn Nam rất nhiều. Nhưng...

-Nam rất dễ thương.

Và đó là câu trả lời của riêng Hưng, một câu trả lời mà Nam không ngờ đến. Dễ thương ư? Chưa một ai khen cô như vậy, trừ ông Lâm. Ba rất thương cô, vì thế mỗi khi cô tự ti về bản thân mình, ông luôn động viên con gái yêu bằng câu nói: “Con không xinh như con dễ thương, nét duyên ngầm của con khó có ai nhìn thấy lắm!”. Giờ thì Nam tự hỏi mình, cô có nên kể cho ba nghe về việc đã có người khám phá ra nét duyên ngầm mà ba nói hay không? Cô lắc đầu lại tập trung ăn kem.

-Này, tui hỏi thiệt nhá. Lúc nào đi cua gái ông cũng xài mấy câu này hết hả?

-Không đâu! Hưng thấy Nam dễ thương thật mà!

Một hot boy, một sát thủ tình trường như Hưng nếu thừa nhận bị đánh gục bởi cô nàng tomboy này thì có bị chê cười hay không? Nhưng sự thật là vậy đấy. Nam ngây người, muốn kem dừng lại đúng lúc cô đưa lên miệng, mắt mở tròn nhìn Hưng không chớp. Cái này có được tính là tỏ tình tập hai không nhỉ?

-Con gái gì mà, Nam phải cẩn thận hơn chứ! Khi ăn cũng phải ăn từ từ thôi. Hưng đâu có giành ăn với Nam.

Nam sốc. Hưng vừa lau vết kem trên mép môi của cô, rồi không sợ lây nhiễm vi khuẩn mà đưa lên miệng mình mút mát. Anh tỏ ra rất thích thú nữa.

-Eo ơi! Ông ở dơ quá!

Cái tình cảnh lãng mạn thế này mà Nam nở lòng nào cắt ngang xương như vậy. Nếu là những cô gái khác thì đứng ra phải bèn lên ngưỡng nghịu, còn Nam thì một chút e thẹn cũng không có. Đã không cảm ơn Hưng một tiếng, còn chê anh ở dơ rồi lại tiếp tục ăn phần kem còn lại. Hưng cười không nổi. Nam quá thơ ngây hay là cô giả vờ như thế? Nam rất thẳng tính, cô nghĩ sao nói vậy. Mà nói ra rồi thì chẳng lấy lại được thời dành cho qua.

Nói Nam từng từng cũng đúng, mà cô cũng rất hay đá đểu người khác, đặc biệt là ông anh trai của mình. Hễ cô cảm thấy người đối diện không vừa ý là cứ quăng đại vài câu, người ta không tức tối mắng cô một trận thì cũng nổi đóa lên rồi bỏ đi. Vậy mà cái tên hot boy Khánh Hưng này lại mỉm cười nhìn cô có vẻ rất vô tư như thế này đây. Mặt dày dễ sợ. Nam thầm nghĩ.

-Nam không về nhà à?

-Không. Ở đây sướng hơn.

Hỏi thì Nam trả lời, cô không phải e dè hay giấu giếm gì cả.

-Có vẻ như Nam rất thích kem.

-Không có gì làm mà. Tui chỉ ăn vào cuối tuần thôi. Hỏi lắm vậy! Định điều tra nhân phẩm hả?

Nam nói câu nào Hưng cũng cười. Một cô gái lanh lợi, vui tính như cô lại không có nhiều người thân thiết, đúng là chuyện khó tin.

-Nam trượt patin giỏi hen. Đường phố bây giờ không như trước mà vẫn đi được.

-Lại chê nữa hả? Ý ông là tui nghèo tới mức không đổi được phương tiện đi lại chứ gì? Tui thích đi cái này hơn, được chưa?

Nam chỉ xuống dưới gầm bàn, cô biết trượt patin từ lúc 6 tuổi, khi đó Bảo cũng có một đôi và anh đi học bằng thứ này. Cô đã vùi vãnh anh dạy cho cô cách sử dụng nhưng anh nhất quyết không chịu. Anh còn nói cô là con gái không chơi cái này được. Nam tự học, cô không muốn nhờ vả anh mình. Thời gian Bảo không đến trường, đôi patin để im ở góc nhà, cô lén lấy ra tập trượt. Sau đó một thời gian, ông Lâm cũng mua cho cô một đôi để cô đến trường giống Bảo. Nhớ lại chỉ khiến Nam thêm phiền, cô rất mong Bảo có thể thay đổi thái độ dành tình, anh chưa bao giờ cho cô cơ hội để trở thành em gái.

-Nam nghĩ gì vậy?

-Nhiều chuyện. Ăn không? Tui kêu một ly cho ông nha?

Hưng xua tay, anh không thích kem nếu không muốn nói là ghét nó. Hưng có cả một câu chuyện rất sến về món ăn mát lạnh này. Nam có ý tốt mời ăn kem mà Hưng không nhận thì thôi vậy.

-Ông không về nhà hả? CƠM trưa chưa ăn chứ gì? Phiền phức.

Nghe cái bụng Hưng biểu tình dù có ghét anh cũng phải nể mặt chút. Nam đẩy tập thực đơn qua cho Hưng. Anh ái ngại nhận lấy, giờ Hưng gọi món không lẽ chỉ gọi cho riêng mình? Nếu rộng rãi gọi cho cả cô thì lại không đủ tiền trả. Hôm nay anh quên mang ví theo.

-Chị ơi! Ở đây một CƠM CHIÊN DƯƠNG CHÂU.

Chưa kịp để Hưng đọc qua món ăn trong thực đơn, Nam đã gọi món giúp cho anh. Chỉ có mỗi một phần dành cho Hưng, còn Nam vẫn miệt mài với ly kem của mình. Chị phục vụ mang CƠM RA, Hưng lục lọi trong cặp tìm ít tiền lẻ để trả.

-Ăn đi, ngại ngừng gì nữa. Đói muốn xỉu mà còn làm bộ.

Bị Nam nhìn trũng tim đen, Hưng bối rối vô cùng. Cô cũng không biết anh có ăn được món đó hay không, vì gọi theo sở thích của Bảo nên cô cũng không chắc chắn lắm. Lúc sáng, cô cũng làm món này bỏ vào hộp cho Bảo, nghĩ đến là buồn, ly kem lại với bớt.

-Hôm qua, ông làm gì trước nhà tui hả?

Nam không cần biết làm cách nào Hưng có được địa chỉ nhà cô, với một lớp trưởng thì điều tra ra địa chỉ nhà các bạn trong lớp không phải việc khó gì. Điều cô quan tâm chính là anh định giở trò gì với cô mà tìm đến tận nhà?

-Nam thấy hả?

-Không, nghe Hai tui nói lại.

Hưng đi mua ít đồ dùng điện gần nhà Nam. Lúc về thấy có người nhìn mình rồi bước vào tiệm bánh. Anh không nghĩ đó là anh trai của cô. Đúng ra là anh cố tình đến xem thử cuộc sống của cô thế nào, anh quan tâm đến cô mà.

-Hưng muốn giải thích chuyện tỏ tình với Nam. Xem như Hưng có lỗi, Nam bỏ qua nha.

Dần chiếc muỗng xuống bàn, Nam phồng má lên quát lớn.

-Đã nói với ông lúc sáng rồi mà, tui không quan tâm nữa. Cứ bình thường như trước là được rồi.

-Vậy chúng ta là bạn có được không?

Nói xong câu này Hưng mới biết mình ngu tới cỡ nào. Nam khoanh tay dựa ra sau ghế, nói chuyện với Hưng làm cô không nghe được một bài hát nào dù hạc vẫn cứ chạy đều đều trong mp3.

-Tui với ông học cùng trường, cùng lớp không là bạn chứ là cái gì hả?

Nam đâu phủ nhận Hưng là bạn mình, chỉ là không thân thiết mà thôi. Khái niệm tình bạn của cô quá đơn giản vì vậy mà sau này cô sẽ chịu không ít phiền toái.

-Tốt quá rồi. Nam cho Hưng số điện thoại đi.

-Làm gì? Quảng bom lúc nửa đêm hả?

Chưa để Nam đồng ý Hưng đã lấy điện thoại của cô lưu số của mình vào. Rồi trả điện thoại lại cho cô, lưu số của cô với cái tên tình cảm nhất. “My Sunshine”. Có mỗi cái số điện thoại mà Hưng vui thế đấy. Nam nhìn Hưng ngớ người, có phải tên này bị ám đầu không ta, cô tự hỏi thầm. Hưng để điện thoại trên bàn cười tươi trong khi Nam đổi tên trong danh bạ của mình. Nam thường rất đáng trí cho nên mấy cái biệt danh kèm theo kí tự đặc biệt đều không thể tìm thấy trong điện thoại của cô. Lưu đầy đủ tên vẫn là tốt nhất.

-Ông không ăn tiếp đi nhìn tui làm gì?

Vừa hồi xong thì điện thoại của Hưng rung lên, trên màn hình cảm ứng báo người gọi đến là Thùy Uyên. Hưng không lưu tên vợ chưa cưới của mình là một biệt hiệu riêng nào đó sao? Nam giả vờ nhắm theo bài hát nào đó, nhìn sang chỗ khác để Hưng tự nhiên nghe điện thoại. Nhưng trái với thái độ lịch sự của cô thì anh cầm điện thoại lên chỉnh chế độ im lặng rồi tiếp tục ăn, mặc kệ con Iphone 4 sáng đèn. Đương nhiên Hưng không nghe thì Uyên sẽ gọi lại, gọi đến khi nào anh bắt máy mới thôi. Nam cứ nghech mặt ra nhìn người trước mặt, xúc từng muỗng cơm ăn rất ngon lành.

-Nghe máy đi. Lỡ nhỏ Uyên có việc gì gấp thì sao?

Nghe lời Nam, Hưng mới cầm điện thoại lên lần nữa, áp vào tai. Mắt anh vẫn chăm chú nhìn cô giống như là đang lo sợ cô sẽ giận mình chỉ vì cú điện thoại của Uyên.

-"Anh à. Anh đang ở đâu, làm gì mà sao không nghe máy?"

-Đang ăn trưa. Cúp đây!

Giọng Hưng trở nên cau gắt, dù anh có làm cách gì đi nữa cũng không thể cắt đuôi Uyên được. Suốt ngày cô cứ bám riết lấy anh, không gọi điện thoại thì cũng leo đèo bên cạnh, đi học cũng ngồi kế bên. Hưng đập máy, tiếp tục ăn nốt phần cơm của mình. Nam quan sát Hưng, có vẻ anh không thích Uyên cho lắm, điều này ngược lại với lời đồn thổi của bọn học sinh trường cô.

-Vợ chồng ông cãi nhau à?

-Nam không hiểu đâu.

Đúng thật là Nam không hiểu. Mới từng tuổi này đã "một tiếng vợ, hai tiếng chồng", thật chẳng ra thể thống gì. Nếu cô mà giống Uyên chắc bị như đòn sớm. Điện thoại của Hưng lại rung, anh bực bội cầm lên lần nữa. Nam nghe thấy có tiếng khóc nức nở bên kia đầu dây, khuôn mặt Hưng trở nên khó coi hẳn, rồi anh đứng dậy, quơ lấy ba lô chạy thẳng và không quên để lại lời cuối cho cô.

-Hưng về trước, Uyên xảy ra chuyện rồi.

Đến tự nhiên, đi cũng tự nhiên. Nam nhún vai, mp3 đã chuyển sang một bài hát buồn. Cô nghĩ về anh, không hẳn Hưng là người xấu chỉ mỗi tội là quá đào hoa. Có cô vợ chưa cưới như Uyên cũng khá vất vả, cô nàng vốn đồng đánh mà. Hưng đi rồi, nhà hàng đột nhiên vắng khách hẳn. Nam ngồi xoay ra hướng có gió, nhắm mắt ngân nga điệu nhạc. Mỗi khi buồn cô thường đến siêu thị, lên tầng trên cùng ăn kem và nghe nhạc. Đó là cách giải tỏa nỗi buồn đậm chất riêng của Nam.

Cô lại nghĩ về gia đình, Bảo và Nam thiếu thốn tình thương của mẹ, nhưng bù lại anh em cô cần gì thì ông Lâm đều đáp ứng cả, chỉ cần điều đó không quá đáng là được. Hơn 17 năm, Nam chỉ biết mẹ qua những tấm ảnh còn lưu lại trong quyển album cũ. Mẹ rất đẹp và có nụ cười hiền. Cô luôn nghĩ rằng vì sinh khó nên mẹ cô mới qua đời, cô cứ theo Bảo hỏi mãi về chuyện này nhưng anh chỉ liếc cô bằng nửa con mắt mà chẳng thèm nói gì. Không ai nói cho Nam biết lí do thật sự mà bà Doanh ra đi.

Bất giác Nam nghĩ đến lời Duy, ánh mắt âm u lạnh lẽo màu xanh biển của anh. Cô là kẻ sát nhân? 17 năm sống trên đời, cô chỉ ăn hiếp lũ trẻ cùng phố, chơi khăm lũ bạn học, giở móc méo đá xoáy người khác chứ chưa hề biết đến khái niệm "giết người". Ăn mấy ly kem rồi, mp3 cũng đã sạch pin mà tâm trạng mệt mỏi này vẫn cứ bám riết lấy mình. Nam buồn buồn, rời khỏi siêu thị, thả mình trên vỉa hè đi dạo trong công viên. Nhìn dòng người qua lại tấp nập cô càng trở nên lạc lõng và cô đơn.

Cứ rong rong ngoài đường mà không có lấy một cái mũ che đầu, ánh mặt trời gắt gao chiếu xuống, chiếc bóng Nam đổ dài. Cô không biết mình đã đi qua những đâu, đôi giày trượt cứ thế mà đưa cô đi mãi. Một cô nhóc mặc áo dài trắng buộc tà một bên, đầu tóc bết ướt mồ hôi, trượt patin ngoài phố. Nam giống như con hề diễn trò ọi người chỉ trỏ. Cô không biết mình đã đi qua những đâu, mỗi một, cô dừng lại ở một ngã tư đường. Nam tựa mình vào cột đèn giao thông điều hòa nhịp thở. Ánh mặt trời cuối ngày dịu hẳn nhưng cô lại cảm giác cơ thể mình nóng dần lên.

Lôi điện thoại trong ba lô ra xem thử mấy giờ, Nam giật mình không phải vì con số chỉ thời gian kia mà là hơn 50 cuộc gọi nhỡ. Của Hưng 5 cuộc, Ngọc 5 cuộc, còn lại chia đều cho cả ông Lâm và Bảo. Chút pin cuối cùng làm màn hình nhấp nháy rồi tắt đen. 5 giờ, đường phố đông đúc và đầy xe cộ. Nam nhìn quanh

xem thử mình đã đi đến chỗ nào, hình như cô đã đi xa nhà lắm rồi. Ánh mắt cô dừng lại ở chiếc cột đèn giao thông bên kia đường, đối diện chỗ mình đang đứng. Là Duy.

Anh đang ôm một bó hồng bạch đứng như người mất hồn. Khi Duy nhìn thấy Nam, ánh mắt lạnh lẽo ấy một lần nữa lấy đi không khí của cô. Nghẹt thở. Nam xoay đầu bỏ chạy, dùng tất cả sức lực còn lại của mình điều khiển đôi giày trượt lao đi trên đường. Cô không dám quay đầu lại, cô sợ Duy đuổi theo mình. Kể- sát- nhân. Không phải. Cô không giết người. Nam lao đi như bị ma đuổi, không đâu, ánh mắt ấy còn hơn cả ma nữa. Duy đứng một mình, lặng lẽ đặt bó hồng bạch tại cột đèn giao thông bên cạnh. Áo sơ mi trắng dài tay, quần âu đen lịch thiệp, nhìn anh cứ như một lãng tử phiêu diêu trước gió. Khuôn mặt góc cạnh trắng bệch đi khi nhìn thấy Nam đứng bên kia đường.

Bảo trở về nhà đã 3 giờ chiều, cửa hàng đóng kín mít khiến anh không khỏi hoang mang. Hôm nay, Nam không có tiết buổi chiều, cũng không phải đi học thêm. Lúc trưa anh có nhận tin nhắn từ ông Lâm, ông nhắn anh tan học về sớm với Nam, còn mình thì 6 giờ mới về được. Bảo biết ngay là Nam không có nhà, gọi điện thoại lại không bắt máy. Lúc đầu anh cứ nghĩ là cô mãi chơi không nghe điện thoại nên tỏ ra tức giận vô cùng, anh còn định đợi cô về sẽ mắng một trận.

Nhưng gọi mãi không được, lại còn nghe cái câu nói kinh điển của bà chị gác tổng đài là bất an ủa về liên tục. Bảo gọi cho ông Lâm và Ngọc, cả hai cũng không liên lạc được với Nam. Anh ở nhà cả buổi chiều, Nam vẫn chưa về, anh sốt ruột đi ra đi vào, bán bánh cho khách mà thói tiền cũng nhảm. Anh tự trách mình, đêm qua nặng lời với Nam, có khi nào cô lại bỏ nhà đi không?

-Không đâu. Bơ không có tiền, sao bỏ nhà đi được?

Bảo lảm nhảm một mình, đường phố bắt đầu lên đèn mà bóng Nam vẫn không thấy đâu. Điện thoại bàn réo ầm ỉ, Bảo chạy vào nhấc ống nghe.

-Giỏi lắm Bơ, về đây rồi biết tay anh mày.... dạ... cháu xin lỗi ạ... ba cháu tối mới về ạ... bác gọi lại sau ạ..

Không phải Nam, Bảo uể oải gác máy. Nam chưa bao giờ thế này, nếu có đi đâu đều báo trước với anh hoặc ba. Như thế này thì thử hỏi không lo sao được?

-Hay là bị bắt cóc rồi? Tổng tiền ba mình?

Rồi Bảo lắc đầu, gia đình anh đâu có giàu càng không có gia tài hay báu vật gì để bọn bắt cóc nhòm ngó đến chứ?

-Bắt vào nhà chứa? Làm gái?

Càng không thể. Nam không xinh đẹp, ngoại hình lại không bắt mắt, con người cứ như tằm thốt, trước sau như một, không lí nào lại vậy. Càng nghĩ càng rối, Bảo không biết phải làm sao, hết đi ra đường nhìn trên nhìn dưới rồi lại vào trong chống cằm. Chờ một cú điện thoại từ Nam mà mãi không được. Nếu cô có mệnh hệ gì chắc ông Lâm sẽ không thể vui vẻ mà sống tiếp được, Bảo cũng sẽ dằn vặt cả đời vì không đối xử tốt với cô.

6 giờ. Nam vẫn không thấy đâu. Bụng Bảo réo lên ầm ầm chờ cô về nấu cơm, cả cái laptop đầy pin cũng nằm kia chờ cô đi trận Thủy Lao nữa. 6 giờ 30. Ông Lâm gọi điện về.

-Dạ... vẫn chưa về... điện thoại không liên lạc được...

Ông Lâm còn bị kẹt trên đường, lượng xe lưu thông dày đặc dẫn đến tắc nghẽn giao thông. Bảo vẫn một mình ngóng dài cổ chờ Nam. Nhất định anh sẽ giáo huấn cô ra trò nếu cô xuất hiện với bộ dạng như hằng ngày.

-Cái con nhóc này, điên cái đầu mà. Không biết khi nào mới tự lo ình được nữa.

Đi qua đi lại, đi tới đi lui, suy nghĩ chông chênh, bất an càng thêm chông chênh. 7 giờ. Nhà vẫn chỉ có mình Bảo, lòng anh như có lửa đốt. Cảm giác không còn được gặp Nam một lần nữa dấy lên.

-Không lẽ nó dám đi theo trai? Aishi. Bảo ơi là Bảo. Đừng suy nghĩ nữa.

Bảo vò đầu, bức tóc. Anh bị Nam làm cho đứng ngồi không yên thế này đây. Cô mà biết bộ dạng này của anh chắc chắn sẽ cười vào mặt anh đến chết mất. Hình ảnh cậu trai tóc nâu hôm trước đứng nhìn vào cửa

hàng hiện lên trong đầu Bảo, em gái anh có cái đầu thông minh nhưng nó lại trì trệ ở khoảng tình cảm. Nếu cô bị người ta dụ dỗ làm bậy bạ thì sao đây? Nghĩ nữa chắc đầu Bảo nổ tung mất, anh quyết định không đợi Nam nữa, đứng dậy bỏ lên phòng.

-Hai ơi, em về rồi!

Bảo có nghe nhầm không nhỉ? Là giọng Nam, nhưng sao không phải là lú lo oanh vàng như mọi ngày? Anh xoay người lại, hình như anh bị ảo giác rồi thì phải. Trước mặt anh, Nam đang tiến lại gần. Bộ áo dài trắng lấm lem bùn đất, đầu tóc rối bù ướt mồ hôi. Tay xách đôi giày trượt, tay còn lại lôi chiếc ba lô xoăn xoẹt trên sàn nhà. Khuôn mặt cô đầy nước. Nam đứng trước mặt Bảo, thật gần nhưng không phải là Nam mà anh biết. Hình như cô đang khóc, trên gương mặt tròn trịa kia là nước mắt chứ không phải mồ hôi.

-Hai ơi! Em là kẻ- sát- nhân phải không?

Chỉ kịp hỏi Bảo như thế rồi Nam ngã xuống sàn, chìm vào trạng thái mê man.

.....

Cả đêm, Bảo thức trông nom Nam, cô sốt rất cao và vẫn chưa tỉnh lại. Ông Lâm cũng canh chừng bên cạnh, không rời nửa bước. Lúc Nam ngất đi, Bảo không biết phải làm thế nào. Anh đứng như trời trồng một lúc lâu rồi mới chạy sang nhà hàng xóm nhờ bà dì tốt bụng thay quần áo giúp cô. Rút nhiệt kế ra khỏi người cô nhóc đang nằm thiêm thiếp, 39 độ vẫn còn ít. Bảo nhìn ông Lâm day day thái dương, khê thở hắt ra, anh đành phải bỏ hết bài tập của ngày mai vậy.

-Ba lên phòng con ngủ đi. Nhìn ba mệt lắm. Để con lo cho Bơ được rồi.

Ông Lâm nhú mày, Bảo gật đầu để ông yên tâm. Nặng nề từng bước lên cầu thang, ông không quên nhìn xuống trông đứa con gái yêu của mình lần nữa. Bình thường Nam rất khỏe mạnh, không khác gì con trai, nhưng lần này lại đổ bệnh khiến ông thật sự lo lắng. Còn lại mình Bảo ngồi trên ghế, thỉnh thoảng anh lại thay khăn ướt chườm lên trán cho Nam. Chỉ sau một ngày nhìn cô ốm hẳn, mệt mỏi và mất sức nên cô còn hôn mê chẳng biết khi nào tỉnh lại.

Nam nằm trên tấm đi-văng nhỏ phía sau chỗ kho bánh mì, đôi hàng lông mày nhíu lại, hình như trong giấc mơ cô gặp phải chuyện không vui. Bảo thở dài, anh nhìn cô thật lâu, có phải anh đã quá vô tâm với cô nhóc này? Hơn 17 năm trước, Nam chỉ là đứa trẻ sơ sinh còn đỏ hỏn khóc oe oe trên tay ba anh, cô đâu biết gì? 17 năm, sống với thái độ hờ hững, lúc thì nổi nóng khi thì mắng chửi của ông anh vô trách nhiệm này, hẳn là một điều không dễ dàng với Nam.

Bảo còn nhớ lúc Nam mới bập bẹ biết nói, cô đã gọi anh rất nhiều. Căn nhà thiếu vắng bàn tay của người vợ, người mẹ trở nên bề bộn và ngổn ngang những lo âu. Không có người chăm sóc Nam, ông Lâm vừa lo làm ăn vừa trông nom cô là điều không thể. Giao cô cho ông anh hơn mình 4 tuổi này càng không có kết quả khả quan. Bảo ghét Nam, nói thẳng ra là như vậy. Anh đã mặc kệ cô bò lê bò lết đến chỗ ổ kiến rồi bị chúng đốt đến sưng phù bàn tay. Anh đã bỏ cô một mình với mớ đồ chơi mà ông Lâm mua về, còn mình thì tung tăng với mấy thằng nhóc gần nhà.

Nam lớn hơn một chút, lạch bạch đi theo sau Bảo và gọi anh còn nhiều hơn trước. Thời gian đó, ông Lâm bận bịu với xưởng bánh càng vắng nhà nhiều hơn, cô chỉ còn biết bám theo anh trai mình. Có những bữa cơm, Bảo chỉ xới cho Nam một chén rồi bỏ mặc cô tự sinh tự diệt với chén cơm của mình. Đôi mắt đen thơ ngây của Nam cứ giương lên nhìn Bảo và mỉm cười với anh thật tươi tắn. Anh ghét chúng, ghét tất cả những gì thuộc về Nam. Chính bản thân Bảo cũng không biết tại sao lúc đó anh lại ghét cô đến vậy.

Lên 6 tuổi, Nam bắt đầu đi học, Bảo còn nhớ chỉ vì anh không chịu dạy cô học cách trượt patin mà cô đã phải vất vả rất nhiều. Cô tự học, bằng chính sức lực của mình khiến anh khâm phục. Bảo càng không chỉ dạy Nam lại càng muốn học, cô muốn theo kịp anh mặc dù anh luôn tìm cách bỏ cô lại phía sau đoạn đường. Lên cấp 2, hai anh em học cùng trường. Bảo đã già từ với đôi giày trượt, anh chuyển sang đi xe đạp. Còn Nam vẫn thế, vẫn lông bông với quả đầu con trai mà vì Bảo mới có được.

Anh vô tình khám phá ra cái bí mật của nhiều năm về trước, bí mật về sự ra đi của mẹ mình. Ghét Nam, thì ra đó không chỉ là bản năng vốn có, tận sâu trong thâm tâm Bảo vẫn nung nấu sự thù ghét cô ngay từ ngày đầu. Bảo không thích Nam nuôi tóc dài, như thể sẽ làm anh nhớ đến mẹ. Nam càng lớn càng giống

với bà Doanh, mặc dù anh chẳng thể lí giải vì sao như thế. Bảo cắt tóc của Nam, từ năm 10 tuổi đã không còn thấy cô bé dễ thương với mà lúm đồng tiền và hai bím tóc xinh xinh nữa.

Nam thay đổi hẳn. Nghịch hơn, cứng đầu hơn và con trai hơn. Nam xếp tất cả váy đầm ba mua vào thùng giấy, mang sang nhà hàng xóm ấy đưa bé gái nhỏ tuổi hơn mình. Rồi lại lôi những thùng quần áo cũ của Bảo ra, xếp lại vào tủ của mình. Nam bắt đầu chứng tỏ mình là một cô gái cá tính không thua gì bọn con trai. Lên cấp 3, Bảo bắt đầu giao du nhiều hơn với thế giới bên ngoài, anh có bạn gái và chăm chút đến bản thân nhiều hơn. Có một khoảng thời gian, Bảo đã tưởng mình bỏ quên Nam ở đâu đó mất rồi. Cho đến một ngày Nam chính thức trở thành thiếu nữ.

Đó là một ngày mùa đông, khi Bảo học 12 còn Nam vừa lên lớp 8. Cái thứ mà y học gọi là hiện tượng kinh nguyệt đã biến Nam trở nên lạ lẫm hơn rất nhiều mặc dù bề ngoài vẫn con trai như vậy. Lúc đó Nam đã không ngại ngùng mà cầm cái quần chíp bé xú chạy khắp nhà la toáng lên “có rồi, có rồi”. Đến khi Bảo đứng trước mặt, cô mới thôi la hét và khóc bù lu bù loa lên. Bảo chợt mỉm cười, em gái anh ngốc nghếch vậy đó. Còn hét thảng vào mặt anh rằng: “Hai đi mua bờ- vờ- sờ cho Bơ” nữa chứ.

Giai đoạn nước rút của năm 12, Bảo gặp phải cú sốc lớn, anh chia tay cô bạn gái, rồi lao đầu vào ôn thi, học nhiều đến nỗi có hôm thức trắng đêm. Đổ vào một trường đại học danh tiếng không phải chuyện dễ. Sở dĩ Bảo chọn Sư phạm cũng vì Nam, có lần anh tình cờ nhìn thấy trong vở của cô có ghi thể này “Làm giáo viên có rất nhiều cái lợi, được nhận nhiều quà vào ngày 20-11, mở lớp học thêm kiếm chác chút tiền ngoài giờ dạy chính thức ở trường, già rồi lại được có lương hưu nữa. Phải anh Hai cũng làm giáo viên thì tốt biết mấy. Mình sẽ được dịp khoe với đám bạn, mình có anh Hai đẹp trai lại là thầy giáo phong độ anh tuấn nhất trường. Tụi thằng Hòa, thằng Nghiêm sẽ phục mình sát đất”.

Chỉ vậy thôi mà trong đêm cuối cùng làm hồ sơ đại học Bảo đã thay chữ “Kinh Tế” bằng chữ “Sư Phạm”. Bảo cũng biết với học lực của Nam có thể thi đỗ Chuyên Trần Đại Nghĩa, hoặc như Chuyên Lê Hồng Phong, đó là những trường Chuyên có tiếng không chỉ ở Sài Gòn mà còn của cả nước. Nhưng cô lại chọn Phan Bội Châu, một trường cấp 3 tầm trung, bình thường như đội lân phường đánh trống ngày lễ. Bởi vì đó là nơi anh đã tốt nghiệp.

-Bơ, dậy mau đi. Anh không thích thể này chút nào.

Bảo gục đầu bên cạnh, nắm tay Nam giọng khổ sở cất lên. Nam cứ như thế này thì anh sẽ không thể dọn vào kí túc xá mất. Thật ra Bảo rất quan tâm Nam, chỉ là anh không cho phép mình thể hiện. Anh chỉ có thể nạt nộ, la mắng cô làm cho cô ghét mình, tránh xa mình, như thế mới không khiến anh dằn vặt với bản thân, vách ngăn của hơn 17 năm trước vốn dĩ không thể xóa nhòa trong trái tim anh. Bảo càng đẩy Nam ra xa thì cô luôn có cách để xích lại gần anh hơn. Nam luôn cười và nói rằng: “Vì Hai là anh của Bơ, vì chúng ta là một gia đình”. Anh không thể phủ nhận tình cảm anh dành cho cô, nhưng nó quá nhỏ bé trước vách ngăn vĩ đại được hình thành và kiên cố những 17 năm dài.

-Hai ơi, Hai khóc hả?

Bảo ngẩng đầu, mừng quýnh lên, Nam tỉnh rồi. Đôi môi khô nhợt nhạt mím lại, ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn nghi vấn nhìn anh. Bảo đưa tay quạt nước mắt rồi hỏi Nam.

-Nhóc thấy sao rồi? Có nhức đầu không? Có đau chỗ nào không?

-Em hơi đau đầu. Toàn thân ê ẩm hết.

Đi nắng cả buổi trưa, chiều lại vật vã chạy bán sống bán chết, bây giờ cả người Nam rã rời. Bảo đỡ cô ngồi dậy dựa vào người mình, lấy cốc nước và vài viên thuốc đưa cho cô.

-Uống đi. Từ từ thôi.

-Hai có ăn lộn đồ hết hạn không?

Cô tròn mắt nhìn ông anh trai của mình, ân cần chu đáo như vậy là sao? Bảo cứ như biến thành một con người khác, cô nhớ là mình chỉ có một anh trai thôi mà, Bảo lại càng không có anh em song sinh. Người này có phải là anh cô không?

-Còn nói móc anh mày hả? Uống đi.

Nam cầm từng viên thuốc bỏ vào miệng, khổ cực nuốt vào. Từ nhỏ cô đã rất ghét uống thuốc, nó rất đắng mặc dù mới nhìn thì trông có vẻ ngon như kẹo vậy. Uống xong, Bảo đỡ Nam nằm lại, kéo chăn phủ lên. Nam mở to mắt nhìn anh, cô bệnh nên anh mới lo lắng sao? Dù vậy, nhưng cô vẫn vui trong lòng.

-Ngủ đi. Mai không cần phải dậy sớm đâu. 9 giờ con Múp ghé nhà.

Bảo lại chườm khăn lên trán cho Nam và ngồi bên cạnh. Cô vẫn mở mắt nhìn anh, cô sợ khi nhắm mắt lại rồi sẽ không thể nhận được sự quan tâm chu đáo này từ anh nữa.

-Hai ơi, lúc trưa Hai có ăn cơm em làm không?

Bảo gật đầu. Sao có thể bỏ phí công sức của Nam chứ? Không ai chỉ dạy cho cô cách nấu nướng, tất cả đều do cô tự học ở sách vở, internet và nhà hàng xóm. Nam nấu ăn không ngon nhưng rất vừa miệng Bảo, dù anh có chê trong bữa ăn nhưng lúc nào cũng ăn hai chén đầy. Nam cười tíu tít, niềm ấm áp dâng lên, nước lã dài từ đuôi mắt chảy ra. Người ta nước mắt là sự thể hiện vụng về của hạnh phúc, Nam lúc này là như vậy.

-Hai ơi, Hai không hỏi em lúc chiều đã đi đâu sao?

Nam nhắc đến Bảo mới nhớ, câu nói trước khi ngắt đi cô hỏi anh mình có phải là kẻ giết người?

-Đợi mày khỏe lại đi rồi anh sẽ trị tội sau. Giờ ngủ đi.

Nam lắc đầu nguây nguậy, cô ngủ cả buổi còn gì còn Bảo vẫn chưa chợp mắt được chút nào cả. Vì lo cho cô mà anh thức cả đêm rồi, cô cảm thấy mình có lỗi với anh quá.

-Hai ngủ thì em mới ngủ. Hai nằm dưới đó được không?

Bảo lườm lườm Nam, đứng dậy lấy nệm trải xuống sàn, leo lên lầu lấy chăn gối xuống cùng nằm với cô. Nam mỉm cười, dù cô biết có thể ngày mai anh sẽ trở lại là ông anh cộc cằn của mọi ngày nhưng Nam biết anh cũng thương yêu cô. Vậy là đủ rồi.

-Hai ơi, hôm nay lớp em có một bạn mới chuyển đến. Rất đẹp trai nha. Nhưng mà... Hai ơi, Hai... ngủ rồi hả? Đâu mà nhanh vậy!?

Nam chồm qua nhìn xuống bên dưới, Bảo nhắm mắt trông như anh đang ngủ rất ngon. Nhìn kĩ, anh trai cô cũng đâu có thua kém mấy chàng hot boy hay ca sĩ nam đang nổi trên truyền hình. Nam nghĩ mãi không ra, ngoài cô gái là mối tình đầu của Bảo thì mấy năm qua anh không quen với bất cứ ai nữa. Giảng đường đại học quan hệ rộng mở với anh nhưng dường như anh lại không để tâm đến những cô gái đó. Mối tình đầu của Bảo, Nam rất tò mò về cô gái này, người có thể làm cho anh trai cô quyết chí độc thân mấy năm nay.

-Chắc Hai mệt lắm hả?

-Không. Ngủ đi.

Bảo trả lời bất thành lời làm Nam hết hồn, cô chớp mắt khều khều tay anh.

-Hai chưa ngủ hả?

-Sắp gặp Hằng Nga rồi, nhưng bị mày kéo lại không thăng được.

Nam phì cười, phải mà lúc nào Bảo cũng như thế này thì tốt biết mấy. Nam nằm ngửa ra phủ chăn lên, mắt nhìn trần nhà. Lát sau, cô lại lên tiếng hỏi.

-Hai ơi, Hai ngủ chưa?

Không có tiếng trả lời. Chỉ có lách tách kim giây trên chiếc đồng hồ treo tường nhích dần.

-Tại sao Hai lại ghét Bơ? Em đã làm gì sai phải không Hai? Vì mẹ hả Hai? Tại em mà mẹ mới chết phải không Hai?

Vẫn không có ai trả lời. Nam nhắm mắt, trôi vào mộng mị bởi số thuốc cảm đã gây ra cơn buồn ngủ. Khóe mắt ươn ướt, hàng mi dày khẽ rung. Nam không phải ngốc nghếch đến nỗi không nhận ra được vì ai, vì cái gì mà Bảo ghét mình. Gió thổi vào đây cánh cửa tầng trên phát ra âm thanh cọt két, ngôi nhà cũ này đã bao nhiêu lâu vắng bóng người phụ nữ ấy?

Bảo trở mình, anh không ngủ được và hơn hết, anh nghe tất cả những gì Nam đã hỏi. Nam không phải người gây ra cái chết của mẹ nhưng vì cô mà mẹ phải ra đi. Bảo ngồi bên mép đi-văng, đặt tay Nam vào trong chăn, uống thuốc rồi ngày mai chắc cô sẽ hết sốt thôi, ngày mai, có lẽ anh lại đeo chiếc mặt nạ vô tình với cô lên người.

-Ngủ ngon nhé, tình yêu của anh!

Bảo đặt lên trán Nam một nụ hôn nhẹ nhàng. Đồng hồ điểm 3 giờ sáng.

Mặt trời lên, mang theo những tia nắng đầu ngày gửi lời chào buổi sáng đến tất cả con người sinh sống trên mặt đất. Một đêm khép lại với quá nhiều thay đổi, liệu ngày hôm nay mọi thứ có trở lại bình thường? Bảo vừa kéo cửa ra đã thấy Ngọc ngồi thu lu một góc trước tam cấp. Nhìn thấy anh, cô liền đứng dậy, nhảy lên vài bậc hồi hồn.

-Bơ có sao không anh? Hôm qua nó bị gì vậy?

Bảo nhúm mày. Vì Nam bệnh nên ông Lâm không đi lấy bánh, cửa nhà mãi đến khi mặt trời lên mới mở.

-Anh hỏi em câu này mới đúng, ở lớp đã xảy ra chuyện gì?

Ngọc cũng không biết đã xảy ra việc gì giữa Nam và bạn mới đến. Và cô càng không biết phải trả lời làm sao cho Bảo hiểu.

-Hai ơi, ơ... Múp. Mày tới sao không gọi cửa?

Nam ở bên trong thò đầu ra, nhìn cô lấy lại sức sống sau một đêm sốt kéo dài, Bảo yên tâm hơn. Anh đẩy cửa sắt sang hai bên còn Nam kéo Ngọc vào trong nhà.

-Mày bị gì mà tao gọi hoài không được?

-Hết pin. Tao mới cắm sạc đằng kia. Mày lo cho tao hả? Ày, hay là trách móc tao lỡ hẹn đi Thủy Lao với mày?

Ngọc gạt đầu Nam sang một bên, ngồi xuống đi-văng, lườm lườm cô bạn.

-Tao không nhỏ nhen vậy đâu. Nói thử xem, mày với thằng Hưng là thế nào hả?

-Suyt!

Nam đưa tay lên ra dấu im lặng, Ngọc chợt hiểu là cô muốn giấu Bảo. Nam nhìn ra trước cửa, Bảo đang thu dọn vài thứ linh khỉnh, có vẻ anh vẫn chưa nghe thấy.

-Mày muốn tao bị trảm ngay tại đây hả? Hôm trước, Hai nổi trận lôi đình, ổng thấy thằng Hưng đứng trước nhà tao.

Nam thì thầm, vẻ sợ sệt Bảo vô cùng. Ngọc lại ngạc nhiên khi nghe Nam nói Hưng tìm đến tận nơi này. Cô ghé sát tai Nam, hỏi nhỏ.

-Nó thích mày thiệt hả?

Nam nhún vai, có trời mới biết Hưng đang ngầm tính toán cái gì. Bảo đi vào mang theo đĩa bánh mặn phủ chà bông.

-Ăn đi, ba mang về hồi tối đó. Ăn xong nhớ uống thuốc.

-Sao hai người mà chỉ có một cái vậy Hai?

Nam chỉ vào đĩa bánh, chê Bảo mất lịch sự. Rõ ràng, anh là chủ nhà, Ngọc là khách, ít ra cũng phải mời cô nữa chứ?

-Hai đưa chia đôi đi.

Nam ngậy người, kiểu nào anh trai cô cũng nói được hết. Chiếc bánh có chút tẹo vậy mà anh nữ nào bảo hai đứa chia đôi. Bảo nhếch môi lên phòng, ở lại cũng chỉ làm người thừa.

-Sao mày lại hỏi chuyện thằng Hưng? Bộ sáng sớm qua đây chỉ để hỏi vậy thôi đó hả?

-Giờ này sớm gì nữa má! Mặt trời lên từ tám đời rồi. Hai đứa mày tình tứ ở siêu thị ai lại không biết, chàng thì cơm chiên, nàng thì kem mát lạnh. Rồi đi cả buổi với nó luôn chứ gì?

Nam xua tay, tình tứ nổi gì, cô chỉ cảm thấy không được thoải mái với Hưng sau vụ tỏ tình cá cược đó thôi.

-Không. Tao với nó chỉ ngồi chung. Ăn xong tiền ai nấy trả, đường ai nấy đi.

-Sao con Thơ nói hai đứa mày tình tứ lãng mạn lắm mà?

Lời của “Tám xí xọn” mà Ngọc cũng tin, cái Hội bà tám online ấy có bao giờ nói đúng sự thật đâu. Lúc nào cũng thấy thêm mắm nêm đường xin chút bột ngọt nữa mới chịu.

-Mày đang mơ hả Múp? Hay bị mờ nó đèn hết chất xám rồi?

-Vậy mày giải thích đi? Anh Bảo nói mày về nhà trong tình trạng thảm hơn mấy con bán vé số, lượm ve chai ngoài phố kia kia. Vậy là sao hả?

Nam không biết bộ dạng hôm qua của mình thế nào, chạy hụt hơi vấp té mấy lần, may là không bị trầy trụa gì, bộ áo dài cũng còn nguyên vẹn. Nhưng Bảo có cần phóng đại lên vậy không? À không phải, hạ thấp hình tượng của cô chứ?

-Tao gặp ma.

-Tưởng tao còn quần tã, uống sữa bình hả Bơ? Con sắp 18 rồi má! Đào đâu ra ma ban ngày mà mày gặp hả?

Ngọc vẫn thao thao bất tuyệt với cái giọng to hơn còi xe lửa của mình, chẳng thèm giữ ý giữ tứ gì với cái người trên lầu kia đang mỉm cười lắc đầu với hai đứa trẻ.

-Còn hơn ma nữa mày ơi! Mai tao xin ông Giang chuyển chỗ ngồi quá!

-Sao vậy? Mày chuyển chỗ rồi ai bày tao làm tiếng Anh?

Ngọc hỏi lại kèm theo đôi mắt đang trợn ngược rất độc đáo. Cô được cái danh hiệu học sinh khá cũng nhờ môn Tiếng Anh vừa đủ 5.0. Mà công của Nam là nhiều nhất, chưa kể những bài kiểm tra từ 45 phút đến 15 phút, hay kiểm tra miệng, Ngọc đều phải cầu cứu Nam ít nhất 20 lần nhìn bài.

-Tao sợ tên bạn mới đánh tao không còn giọt máu nào luôn đó.

Nam tỏ ra vẻ sợ sệt khi nhắc đến Duy. Cô đã không muốn nghĩ đến anh, càng không muốn nhớ lại ánh mắt ở ngã tư đường hôm qua. Thật đáng sợ!

-Yên tâm đi. Sao phải sợ thằng đó chứ? Nó giết mày hả? Không có chuyện đó đâu. Có gì ở ngoài tao tăng cường máu ày là được mà.

Ngọc lại nhiễm game nặng nữa rồi. Sự việc lần này không đơn giản như trò chơi, người chết có thể dùng thuốc hồi sinh hoặc là bạn bè đứng ngoài cuộc đấu tiếp máu và khí inh.

-Bỏ đi. Mà mày tới đây bằng gì vậy?

-Tao đâu có quà hay dị tật bẩm sinh ở chân đâu Bơ. Mày hỏi câu nào cho có văn hóa chút đi. Mang tiếng học lớp Xã hội mà... thiệt là...

-Vậy chị Bảy muốn em hỏi sao? Mày đi tới đây bằng phương tiện nào? Ok?

-Xe buýt.

Có vậy thôi mà cũng bắt bẻ. Rõ khổ.

-Vậy ở lại ăn cơm với anh em tao. Rồi trưa Hai đi học đèo mày về.

-Tao qua đây có ý đồ chẳng lẽ mày không biết? Haha

Trò chuyện đến trưa, hai đứa rủ nhau đi bộ đến khu chợ gần nhà mua ít đồ về nấu nướng. Hí ha hí hửng mua mua chọn chọn. Đạo hết gian hàng này đến gian hàng khác. Ngọc muốn mua cái bẹ xanh nhưng Nam lại chọn cái bắp thảo. Chỉ cần một câu thôi: ” Hai tao thích ăn cái này” là Ngọc thả bó cái xanh về vị trí

cũ, rầm rập nghe theo lời Nam. Cô biết Ngọc có ý với anh trai mình, cô cũng rất thích hai người họ trở thành một đôi. Nhưng Bảo lại vô tâm không chỉ với Ngọc mà cả cô cũng không thể giúp được gì.

Ngọc trở tài vào bếp, Bảo nằm trên phòng bị mấy món ngon đánh thức khứu giác, không chịu được phải xuống dưới. Anh phụ Nam nhặt rau ăn kèm với món xào. Nam tự tin mình là món rau nhúng giấm là tuyệt nhất.

-Lớp mấy đứa có bạn chuyển vào hả?

-Dạ đúng rồi. Bơ kể với anh hả?

Ngọc chớp nhanh thời cơ trả lời Bảo. Anh đưa rổ rau cho Nam rửa sạch, còn mình dọn chén đĩa lên bàn.

-Không. Nó kín miệng lắm. Nghe đâu là con trai hả?

-Em không nói lấy gì Hai biết là con trai? Xí.

Nam vùng vằng xả nước rửa rau, Ngọc cười toe toét, tay đảo đều món xào trong chảo.

-Dạ, con trai, hơn bọn em 4 tuổi. Ý, phải rồi, vậy là cùng tuổi với anh Bảo luôn. Hay ghê.

Ngọc phấn khích reo lên. Ai lại chẳng biết Nam kém Bảo 4 tuổi chứ?

-Đẹp trai hơn Hai nhiều, Múp hen!

Nam đá đểu Bảo, nhưng cô lại chọn nhầm đồng minh. Ngọc trả lời rồi cô mới biết mình sai lầm.

-Không đâu. Tên đó nhìn cứ như tảng băng di động. Sao bằng anh Bảo được?

Ngọc trút thức ăn ra đĩa rồi bưng lên bàn. Nam cũng sắp xong món rau trộn.

-Tên Duy hả?

-Dạ đúng rồi. Thầy xếp anh ta ngồi cạnh Bơ luôn để nó dễ chỉ dạy. Tên gì Bơ, tao quên mất rồi?

-Lê Hoàng Đình Duy.

Xoảng...

Cái chén đang lau dở trên tay Bảo bỗng dưng tuột khỏi rớt xuống sàn vỡ vụn. Nam chạy ra, luống cuống nhìn anh đứng ngây ra đó. Ngọc cúi xuống nhặt mảnh vỡ, không hề nhìn thấy nét mặt khó coi của Bảo lúc này. Nam chạy lại xuống bếp lấy cái chổi và đồ hót rác ra dọn dẹp cùng Ngọc.

-Hai sao vậy? Phải cẩn thận chứ!

Không quên liếc nhìn Bảo, anh vẫn đứng đó môi mấp máy muốn nói mà không thể.

-Hai, Hai sao vậy? Bị đau ở đâu hả?

Bảo nhìn Nam, đôi mắt mở lớn đưa qua đưa lại. Đột nhiên anh chạy ra khỏi nhà, leo lên xe phóng đi thẳng. Nam chạy theo gọi anh í ới.

-Hai ơi, Hai đi đâu vậy?

Cô cứ lặng yên nhìn theo, Ngọc cũng không lí giải được tại sao Bảo lại như vậy. Khi nghe đến họ tên của Duy...

-Hai tao làm sao vậy?

-Anh ấy lạ lắm!

Ngọc vô thức trả lời. Cả hai đều nhận ra sự khác lạ của Bảo.

Bảo lái xe đến một căn nhà đóng kín cửa, rêu đã phủ trên tường ngoài. Không một bóng người trong căn nhà đó. Đôi mắt cương nghị đảo liên tục tìm kiếm xung quanh. Như có tiếng nói ai đó văng vẳng bên tai Bảo, anh ôm đầu bịt chặt tai lại. Đột nhiên anh nhớ đến lời của Nam tối qua. “Em là kẻ- sát- nhân phải không?” BẠN MỚI CỦA NAM. Lê Hoàng Đình Duy. Không thể nào như vậy được.

Bảo lại nhìn quanh, đâu đó trong dòng người kia, anh biết có người đang nhìn thấy mình. Phóng xe đi, anh nhất định phải tìm cho ra người đó trước khi Nam gặp bất trắc.

“... Tao ày 5 năm, nếu 5 năm sau mày vẫn không làm được. Đến lúc đó đừng can thiệp vào và cũng đừng trách tao không nói trước...”

.....

Tối này, Nam lại gục đầu trên bàn học với chồng sách vở và cái laptop vẫn còn nguyên màn hình facebook. Chả hiểu thế nào sáng ra lại nằm ngay ngắn, sách vở được xếp lại, cả laptop cũng cắm sạc đầy pin.

Cô thay đồng phục rồi khê đẩy cửa phòng Bảo, đắp chăn lại cho anh, Nam biết là anh đã giúp mình. Thứ Hai nhưng lịch học của Bảo chỉ có buổi chiều, Nam không phá giấc ngủ của anh, kéo cửa lại, xuống nhà.

-Hôm nay ba cũng không lấy bánh ạ?

Ông Lâm ngồi nhâm nhi cốc cà phê đen trước cửa tiệm, nghe tiếng Nam liền dụi tàn thuốc.

-Bơ dậy sớm thế? Ba có việc chắc phải nghỉ mấy hôm. Con thấy khỏe hơn chưa mà đến trường rồi?

Nam lại gần ông Lâm, mang gói thuốc lá bỏ vào hộp tủ khóa lại, cô không thích ba hút thuốc.

-Nó rất có hại, ba không nên hút nữa. Hôm nay con học cả ngày, chiều có tiết phụ đạo nên trưa ba đừng đợi cơm con.

Nam hôn lên má ông Lâm, món quà buổi sáng cô dành cho ba mình, bên phải là cửa ba, bên trái là cửa mẹ. Rồi Nam nhìn lên bàn thờ, nơi có tấm di ảnh của bà Doanh đang mỉm cười hiền hậu.

-Mẹ ơi, Bơ đi học đây ạ!

Vẫn như mọi ngày, dòng người vẫn tấp nập chen chúc dưới lòng đường. Nam tới trường sớm hơn mọi ngày vì hôm nay phải chào cờ đầu tuần. Ba lô cũng nặng hơn vì chiều có tiết phụ đạo, phải mang theo âu phục để thay.

Sân trường rải rác học sinh, có lớp đã cử người xuống sân xếp ghế chào cờ. Nam đi thẳng lên lớp mình ở tầng 3, bụng réo lên inh ỏi vì đói.

Cảm giác đứng từ trên cao nhìn ra khoảng không sân trường vào buổi sáng thật là thích. Hành lang tầng 3 không có lấy một bóng người, Nam đứng một mình dang tay chào tuần mới.

Có tiếng bước chân ở cầu thang, mỗi lúc một gần. Nam không quan tâm, cô nghĩ là mấy bạn đi sớm như mình thôi.

-Ê, con kia.

Nam quay lại, ở đây đâu còn ai ngoài cô nữa. Người kia chắc chắn là gọi cô rồi. Uyên đứng trước mặt cô, chỉ một mình không thấy binh đoàn áo dài của cô nàng đâu nữa.

-Sao?

Nam không ghét Uyên nhưng điệu bộ đồng đánh của cô thì không thể chịu được, nhất là mỗi khi nói chuyện với bạn bè là cứ hất mặt lên làm như mình rất có giá.

-Mày quên lời tao nói rồi hả? Tránh xa chồng tao ra!

Uyên chỉ chỉ tay vào Nam, lại giở giọng ra lệnh. Nam biết Uyên là con nhà giàu nhưng cô không phải là người hầu để Uyên sai vặt, nói gì là phải răm rắp nghe theo. Nam hất tay Uyên ra khỏi người mình, đáp lại.

-Ý bà là lớp trưởng hả? Tui nghĩ là Hưng không thích bà làm vợ ổng đâu. Mà sao tui phải nghe lời bà? Bà là chị hai tui chắc?

Xin lỗi, Nam chỉ có anh Hai chứ không có chị Hai, Uyên muốn làm chị dâu của Nam, đợi kiếp sau đi. Uyên tức tối, có người nhìn thấy Nam và Hưng ngồi chung ở siêu thị, cô cũng biết việc Hưng tỏ tình với con nhỏ tomboy dị hợm này.

-Mày được lắm! Tao sẽ ày biết tay.

-Tay của bà thì cũng như tay tui thôi, có khác gì đâu mà phải cho tui biết? Tui cũng nói thẳng, tui không làm sai cho nên tui không việc gì phải sợ hết.

Câu sau cùng Nam nói không chỉ ình Uyên nghe, mà là cố ý nói thật lớn cho kẻ vừa đi ngang qua chỗ hai đứa nghe thấy. Bước chân Duy chùn lại, anh nhếch môi khó hiểu rồi đi thẳng vào lớp.

-Mày đợi đó.

Uyên xoay người bỏ xuống cầu thang, chắc là ra cổng trường đợi Hưng. Nam bịt mũi ho khù khụ vì cái mùi nước hoa nồng nặc phát ra từ người Uyên. Giờ thì cô cũng không biết có nên vào lớp hay không nữa. Thôi thì cứ vào đại. Nghĩ là làm, Nam xách đôi giày trượt hăm hở vào lớp. Duy ngồi đúng vị trí của anh, mắt đang chăm chú vào màn hình Ipad siêu hiện đại. Nam đi vòng qua bên kia vào chỗ ngồi mà không cần làm phiền đến bạn mới.

Trước khi có Duy, chiếc bàn này chỉ có Nam, Ngọc và Thư. Chỗ ngồi vô cùng rộng rãi. Bây giờ có thêm người tất nhiên không thể bày biện như xưa nữa. Nam xếp đôi giày trượt vào sát chân ghế, mở ba lô lấy sách vở cho vào học bàn bên dưới. Cố gắng hít thở thật đều và không để ý đến người bên cạnh. Duy không nói chuyện, Nam càng không có gan bắt chuyện trước. Cô chú tâm nhắm lại mấy công thức hóa học để chào cờ xong còn trả bài cho bà Thư dạy Hóa.

Lớp học bắt đầu có nhiều bạn hơn, ồn ào hơn. Không ai đến hỏi thăm Duy, chúng nó cứ trơ mắt nhìn rồi rầm rì bàn tán. Nam ngẩng đầu lên nhìn bao quát lớp, lập tức những ánh nhìn kia lia đi chỗ khác. Duy vẫn lướt trên màn hình, những ngón tay thon dài cứng cáp lướt đều đặn. Nam không nhìn kĩ được Duy đang sử dụng Ipad để làm gì, cô lại tập trung ghi ghi chép chép mấy công thức ra giấy. Hưng đến lớp nhìn thấy Nam liền chạy vào, nở một nụ cười niềm nở như đại diện quảng cáo kem đánh răng P.S với Duy. Anh tự ý ngồi bên trên trầm trồ khen anh dùng hàng hiệu.

-Anh, cái này đắt lắm đó nha! Đẹp ghê!

Duy không nói gì, vẫn không quan tâm bên cạnh mình có những ai. Vô tâm đến lạ. Hưng chuyển sang Nam đang vật vả nhớ mấy công thức dài ngoằn.

-Nam chăm chỉ quá ha!!

Nam dùng bút ngắt đầu, hình như Uyên không đi cùng Hưng. Mọi ngày vẫn quần nhau như sam mà.

-Không dám!

-Phải rồi, anh chưa có đồ thể dục phải không? Chút nữa ra chơi anh em mình đi lấy đồ cho anh nha.

Hưng nói chuyện rất tự nhiên, rất vui vẻ và hào hứng. Anh đâu biết rằng Duy đang vô cùng bức bối. Duy không thích những người tự ình là hiểu về người khác.

-Sao cũng được.

Đợi một câu nói của Duy mà Nam phải nín thở, mở miệng nói chuyện với em họ của mình khó khăn như vậy sao?

-Ngồi đây có gì không hiểu anh cứ hỏi em hoặc Nam nha. Nam vui tính lắm đó!

Hưng nhìn Nam mỉm cười, cô thấy bầu không khí này quái quái thế nào.

-Ông nhiều chuyện quá. Phân công xếp ghế chưa?

Nam biết ngay là Hưng chưa phân công vài bạn nam xuống sân trường xếp ghế chào cờ. Nghe cô nói, anh liền chạy biến đi tìm mấy tên sai vật. Duy cất Ipad vào, rồi lại lôi điện thoại ra nghe nhạc. Duy có vẻ không thích lớp học này. Nam cũng mặc kệ, nhiệm vụ của cô là giúp đỡ anh, nếu anh không hỏi cô cũng chẳng cần phải trả lời. Ngọc xuất hiện bất thành linh, chạy xồng xộc vào lớp, nắm lấy tay Nam mếu máo.

-Tối nay, 8 giờ, đi cờ nha. Nhân bốn kinh nghiệm lận đó. Nếu mình dùng thẻ nhân đôi nữa là được nhân đến tám lần. Đi nha.

Lại là game. Nam còn tưởng Ngọc bị cái gì. Đêm qua đã đi Thủy Lao chết mấy lần rồi, giờ vẫn còn sức rủ cô đi đánh Viên Cổ Kì Hồn.

-Không được. 8 giờ tao học thêm Anh rồi. Mà alo nhờ Hai tao đi.

Ngọc ỉ ỏi than vãn, giả vờ khóc nhưng chẳng nặn ra được giọt nước mắt nào.

-Bạn bè thế hả? Tao nhờ mà mà cũng không giúp nữa.

Nam thở dài, đặt bút xuống bàn, lên giọng.

-Tao phải đi học. Xin lỗi mày. Không thể bỏ phí tiền của ba tao được. Bù lại mai tao đi Ác tặc với mày. Ok?

Ngọc dỗi. Đứng dậy bỏ ra ngoài. Nam lắc đầu nhìn theo. Cô chơi game giỏi nhưng cô biết lồng ghép giữa việc chơi và việc học. Còn Ngọc thì ngược lại.

Chuông reng vào lớp, bắt đầu giờ truy bài 15 phút đầu giờ. Nam còn đứng 15 phút để nhồi nhét mớ công thức axit, este, amin, rồi mù này vào đầu. Người ngồi bên cạnh vẫn nghe nhạc tỉnh bơ. Nam nhủ mày, nếu Duy vẫn để vậy đến khi sao đỏ tới lớp, chắc chắn sẽ bị trừ điểm. Nam cúi viết vào giấy nháp đẩy đến trước mặt Duy. Anh lướt qua, nắm lấy tờ giấy trong tay và nạt ném lại cho cô. Cô định lên tiếng nhưng đã có người thay thế trước.

-Anh đừng nghe nhạc nữa. Vào lớp rồi.

Xem ra lời của em họ vẫn có hiệu quả hơn lời của một người dưng như Nam. Cô thở dài, ngồi thừ người ra, không học nữa. Dù có cố gắng thế nào điểm Hóa của cô vẫn không trên 7.0 được.

-Chút nữa xếp hàng, Nam ngồi với Hưng và anh Duy nha.

Hả? Như có một tiếng nổ vang trời trong trung khu thần kinh của Nam, vụ nổ được gây ra bởi tác nhân là bạn lớp trưởng đẹp trai bên kia vừa xướng lên một câu nói hệt như quả bom nguyên tử.

-Nó ngồi với tui. Đừng có bắt cóc người tui yêu đó cha nội.

Ngọc trợn mắt, kéo Nam ngã vào lòng mình, đóng dấu Nam là của riêng cô, Hưng không có quyền được cướp đi.

-Eo ơi. Đồ bệnh hoạn. Bị les rồi hả?

Uyên bĩu môi dài tám thước, cổ tình chơi xỏ Ngọc và Nam. Nhưng cô đụng nhằm ổ kiến rồi, mà kiến này là kiến chúa mới đau.

-Lo quần chông cho tốt đi. Thả rông rông cắn bậy không hà. Tui nói ông đó, về chỗ đi. Nhanh.

Ngọc không có nể nang gì ai trong lớp, từ cán sự bộ môn cho đến lớp trưởng hay cán sự chi Đoàn, cứ thấy không vừa mắt là cô nói liên thanh như nã đại bác. Hưng bị què độ, bỏ về chỗ ngồi. Từ đầu đến cuối, người im lặng nhất luôn là Duy. Động tác nhàn nhã, anh tháo phone khỏi tai bỏ vào ba lô rồi ngồi nhìn ra cửa lớn.

Ngọc và Thơ chơi cờ ca rô, chắc là đang bày mưu tính kế để học hỏi kinh nghiệm chuẩn bị ấy ván cờ trong game Thiên Long Bát Bộ. Chẳng biết có khôn ra được tẹo nào không? Nam ngồi xoay viết, mắt nhìn đâu đó trong lớp. Không lẽ năm học cuối này cô phải ngồi cùng với Duy thật sao? Cô chẳng biết phải xưng hô với anh thế nào. Anh hơn cô những 4 tuổi. Nhức đầu. Nam gõ gõ vài cái vào rồi lại nhăn nhó vì đau.

-Làm mấy trò vô bổ.

Nam có nghe lắm không? Duy vừa nói chuyện với cô, à không, mắng cô mới phải.

-Gì vậy?

Nam nghech mặt hỏi lại. Gương mặt nhìn nghiêng càng đáng sợ hơn. Vô thức, tay Nam bấu chặt tà áo dài, mồ hôi ướt rịn.

-Giả vờ cũng giỏi thật. Nhưng kẻ- sát- nhân thì mãi mãi vẫn là kẻ- sát- nhân mà thôi.

Chuông reo một hồi dài. Nam có nghe không những lời Duy vừa nói?

Mưa giăng kín trời. Phủ lên không gian mịt mờ một màu trắng ảm đạm. Lòng người cứ thế mà hòa quyện theo sự giằng dỗi của đất trời. Không khí trở nên loãng dần, dòng người thưa thớt vội vã lao đi trong màn mưa lạnh lẽo.

Nam không mang theo áo mưa vì thế trong trường hợp này cô đành phải ở lại trường và đợi cho đến khi mưa tạnh hẳn mới về được. Ba của Ngọc đã sang rước cô đi từ lâu lắm rồi, còn mình cô đứng lại nơi hành lang vắng ngắt. Hôm nay, ông Lâm phải ở nhà trông tiệm bánh cho Nam và Bảo đến trường, cơ hội được ba đón về như Ngọc là không thể. Cô đứng tựa người vào tường, giương đôi mắt ra khoảng không gian dưới sân trường đầy nước.

Cơn mưa ập đến bất chợt không dự báo trước khiến cho lũ học sinh trong ngôi trường này khá bàng hoàng. Nếu ngày mai là cuối tuần thì có lẽ chúng nó cũng thỏa sức mà đợi mưa về nhà. Ngặt nỗi hôm sau có một buổi hoạt động ngoại khóa và một buổi chiều học chính thức nên chẳng ai dám rông rông cái đầu ngoài trời mưa gió thế này. Nam càng không thể, cô đang mặc áo dài, có đánh chết cô cũng không dám mưa, về nhà rồi nói sao ông Lâm sẽ ca nguyên một bài vọng cổ. Với lại cô không thích trượt patin trên những con đường ướt nước. Cô quyết định đợi mưa tạnh sẽ đi xe buýt về.

-Nam vẫn chưa về hả?

Không cần đưa mắt đi tìm kiếm xác minh chủ nhân của câu hỏi vừa rồi, Nam đủ thông minh để biết người vừa xuống lên câu nói kia là ai. Hưng bước lại gần, vai đeo cặp sách, chân đi giày thể thao năng động.

-Sao Nam không gọi điện cho ba mẹ đến đón?

-Bận rồi. Tui tự về được mà!

-Muốn về chung với Hưng không?

Nam tròn mắt nhìn Hưng. Mấy ngày qua cô chịu đủ xoi mói từ những ánh mắt, lời nói của bạn bè vẫn chưa đủ sao? Giờ Hưng lại có nhã hứng mời cô về chung, cô chưa muốn mình bị phanh thây xẻo thịt.

-Thôi khỏi đi. Lúc này tui nghe Uyên nói chờ ông ở dưới lầu đó.

Lảng tránh sang cô vợ chưa cưới của Hưng, Nam khéo léo từ chối một cách tế nhị nhất có thể. Cô không ghét Hưng, chỉ là cô không muốn quá thân thiết với những người nổi tiếng.

-Ba Uyên tới đón về rồi, còn đâu nữa mà ở dưới lầu?

Hưng mỉm cười, trông anh có vẻ rất khoái chí khi nhìn thấy vẻ mặt đang dần méo mó của Nam. Cô không giỏi nói dối, cô quá thật thà, nên luôn bị Bảo ăn hiếp.

-Vậy ông làm gì mà giờ này chưa về?

-À, thầy Giang nhờ chút chuyện thôi.

Nam gật gù mái đầu, Hưng là lớp trưởng, nên mọi việc lớn nhỏ trong lớp sẽ phải qua tay anh. Thầy Giang vừa mới làm quen chủ nhiệm với lớp ắt hẳn sẽ cần có Hưng hỗ trợ nhiều hơn.

-Nam định chờ mưa tạnh rồi mới về hả?

-Ừ.

-Vậy Hưng ở đây với Nam cho vui nha!

Đuổi không chịu đi mà đòi ở lại, càng lúc Nam càng thấy Hưng mặt dày vô cùng. Hình như những tên con trai có vẻ bề ngoài tạm ổn đều mặt dày, vậy thì những đứa tự xưng mình là đẹp trai thì thế nào đây? Chỉ số mặt dày của con trai tỉ lệ thuận với chỉ số e ngại của con gái sao? Nam không trả lời, cô lôi mp3 ra và nhét phone vào tai. Hưng quan sát từ đầu đến cuối, thái độ của cô đối với mình không phải là khinh ghét nhưng nó là thờ ơ. Nam giống như một cái gì đó rất gần gũi nhưng lại vô cùng xa xăm và khó nắm bắt.

Cứ thế, mưa vẫn ào ạt trút xuống như muốn thỏa sức tung mình giải quyết mọi phiền muộn xuống nhân gian. Còn hai con người đang đứng lại nơi hành lang vắng ngắt này vẫn thủy chung với suy nghĩ của mình.

Hưng vẫn chăm chú nhìn Nam, càng quan sát cô lâu hơn anh lại càng phát hiện ra nhiều điểm thú vị ở cô gái này. Nam không xinh đẹp, không mỹ miều như Uyên, ở cô có một sự thu hút rất đặc biệt. Bình thường khi lướt qua sẽ nhận xét cô là một cô gái không kĩ tính, thậm chí có phần hơi hợt, hoặc là thiếu đi sự nữ tính vốn có của một cô gái. Nhưng Hưng lại thích ngắm Nam những lúc cô mím môi khi gặp bài tập khó, có lúc lại tự cốc đầu mình rồi nhăn nhó vì đau.

Như Hưng đã từng nói, Nam dễ thương theo cách riêng của cô có được. Nó trẻ trung, năng động và tự nhiên đến bất ngờ. Cả cái cách cô chăm chú làm một cái gì đó cũng rất đáng yêu. Như lúc này chẳng hạn, Nam tựa người vào thành lan can, giơ tay ra ngoài đón lấy những hạt mưa rơi vội vã. Bắn lên người Nam, lên người Hưng từng giọt bé tí. Cô mỉm cười trông thật trẻ con.

-Uyên có gây khó dễ cho Nam không?

Nam không trả lời, cô vẫn nghịch nước. Nghe ba cô kể lại, ngày trước khi mẹ mang thai cô thường đi biển cho nên cô thích nước một phần do vậy. Thói quen nghịch nước vẫn không bỏ được. Bình thường Nam tắm rất lâu, Bảo còn trêu cô rằng, ngâm cho kĩ vào rồi ngủ trong đó khỏi ra luôn.

Hưng bắt lực mím môi, anh nghĩ cô đang nghe nhạc với âm lượng hết cỡ và chắc chắn cô sẽ không thể nghe anh nói gì. Việc Hưng tỏ tình với Nam khiến Uyên tỏ ra tức giận vô cùng, đó là lẽ thường thôi. Trước đây, Uyên luôn cư xử như vậy mỗi khi Hưng chuyển đổi “người tình”. Trên danh nghĩa mà nói, chưa có một cô gái nào được làm bạn gái chính thức của anh, kể cả Uyên. Không tính Uyên là đúng rồi, vì cô là vợ chưa cưới của anh mà?

-Nam ghét Hưng lắm hả?

Đó là câu hỏi mà từ lâu Hưng đã muốn Nam ình đáp án. Không có can đảm để hỏi thẳng, anh chỉ lặng lẽ nhìn cô những khi đi học. Hai năm học trước, Nam và Hưng đều ngồi ở vị trí đó, chính giữa hai người là một đường đi, ngăn cách đến vô tình.

-Chắc Nam không biết đâu. Hưng thích Nam và tỏ tình đều xuất phát từ tấm lòng cả. Không phải cá cược gì hết.

Hưng ngẩng đầu nhìn mưa, tự hỏi cơn mưa ấy có gì hay ho mà lại chiếm được sự chú ý của Nam, trong khi một người hiện hữu như anh đang gần bên cạnh thì cô lại xem như vô hình. Chính vì Hưng chuyển hướng mắt sang nhìn mưa nên anh chẳng bao giờ biết cánh tay cô đang dần trở nên cứng ngắc.

-Nam không nhớ cũng phải rồi. Ngọc vẫn hay nói Nam hậu đậu, mau quên mà. 3 năm trước, cũng tại ngôi trường này, ngay hành lang này, ngày thi tuyển sinh cuối cùng... chúng ta...

Hưng bỏ dở câu nói không rõ ràng, thu hồi ánh nhìn chuyển sang nhìn Nam, cô vẫn ngắm mưa và không hề có dấu hiệu gì là chứng minh đang nghe những gì anh nói. Một lần nữa nụ cười méo mó và đầy thất vọng lại hiện hữu trên môi Hưng, anh lắc đầu, chưa bao giờ anh chạm đến được ranh giới kề cận bên cô. Hưng không nói thêm lời nào nữa, anh lặng im đứng gần Nam, giống như một người bảo hộ. Cô giơ tay ra mỗi tự khắc sẽ thu lại, kéo tà áo dài lên lau sạch nước rồi tiếp tục nghe nhạc, cơ bản không để ý hay quan tâm đến người bên cạnh.

-Tạnh mưa rồi. Tui về trước nha.

Hưng giật mình, hình như anh đã thả hồn bay lơ lửng đâu đó. Nam reo lên làm anh vô thức giật nảy người. Cô tròn mắt nhìn, ngạc nhiên lắm. Anh đang suy nghĩ gì mà chăm chú đến vậy?

-À... ừ... về thôi.

Nam đi trước, bước đều từng bước, không ngoái đầu. Hưng đi sau, giữ một khoảng cách nhất định, anh sợ sẽ làm cô khó xử hơn nữa, vốn dĩ anh biết cô không ưa mình. Tạm biệt Hưng ở hành lang tầng trệt, Nam đi bộ ra cổng trường, lên một chiếc xe buýt và thả hồn ra cửa sổ bay bổng theo điệu nhạc trong mp3. Những gì Hưng nói lúc này Nam đều nghe, nghe rất rõ ràng từng từ một. Thật ra cô chỉ cắm hờ phone vào tai chứ chẳng có bài nhạc nào chạy cả. Định chỉnh lại thì nghe Hưng nói mấy lời đó, Nam hết dám động đậy tay chân.

Cô chỉ biết im lặng, giả vờ chăm chú nghe nhạc, nhìn mưa và không quan tâm đến lời nói của Hưng. Hưng của hôm nay với Hưng mà cô biết gần 3 năm qua khác hoàn toàn, cứ như trận mưa vừa rồi đã mang Lê Võ Khánh Hưng ngày hôm qua đi đến một nơi xa xôi nào đó. Ngày thi tuyển sinh vào lớp 10 của trường Phan 3 năm trước, Nam đã vô tình đụng phải Hưng, cũng trên hành lang ấy. Không phải cô đã quên mà là không nhớ đến, trí nhớ của Nam rất tốt, cô không muốn nó cứ nhớ những thứ không tốt lành.

Như có dự cảm trước vậy, Nam nghĩ cuộc đụng chạm ngày đó với Hưng sẽ gắn kết cô với cậu bạn điển trai ấy. Và thay vì xin lỗi cho lịch sự thì Nam lại chọn cách ôm cặp bỏ chạy thật nhanh. Giây phút Hưng chạm vào mắt Nam khiến cô vô cùng bối rối, ánh mắt anh ngày ấy thật ấm. Nam sẽ chẳng bao giờ biết được, chính vì sự vô tình đụng phải dễ thương ấy mà Hưng đã xin chuyển lớp từ ban Tự nhiên sang lớp của cô học, một lớp Xã hội. Lạ lùng rằng, Nam và Uyên lại cùng chung một lớp.

Bước xuống khỏi xe buýt, Nam hít thật sâu kết thúc hồi tưởng ngày đó. 3 năm trôi qua, cô cứ tưởng rằng Hưng học cùng với mình chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, cô cứ nghĩ anh đã quên đi sự việc xảy ra vào ngày thi cuối cùng ấy. Những chuyện có liên quan đến Hưng cô đều không quan tâm, vì vốn dĩ nó không dính líu gì đến cô cả. Nhưng giờ muốn làm ngơ cho qua cũng chẳng được nữa rồi. Hưng không những không quên mà còn nhớ rất rõ. Anh thích cô, cũng từ ngày hôm ấy.

Nam bước chậm rãi trên con đường quen thuộc dẫn về nhà. Mưa tạnh, trả cho con người bầu không khí ướt đẫm hơi nước. Nam biết Hưng thích mình, cô tin điều đó là thật lòng. Chỉ là cô không nói ra và không muốn anh biết rằng cô cũng nhận ra điều đó. Một đáp án chính xác cho lời tỏ tình của Hưng, Nam không thích Hưng. Thật may mắn khi đám bạn của Hưng lại bày ra cái trò cá cược gì đấy, coi như cô cảm ơn chúng nó đã tạo cơ hội cho cô trả lời. Mặc dù biết đằng sau trò chơi ấy là tấm lòng chân thành của anh nhưng cô vẫn chối từ. Với Nam bây giờ mà nói, cô chỉ muốn dành thời gian cho việc học, yêu đương không nên dính vào, nó sẽ làm cô phân tâm. Giảng đường đại học còn mở rộng với biết bao mối tình khác, Nam không sợ mình ế mà chấp nhận yêu đương lúc này. Đó là lí do riêng của cô, nhưng nó lại là cú đánh mạnh dành cho người đang đơn phương Nam thời gian qua. Hẳn là Hưng sẽ đau lắm!

Nhìn Nam vào trong nhà xong rồi Hưng mới lặng lẽ quay đầu xe. Anh thích cô gái ấy, tomboy cá tính và vô cùng đáng yêu. Nhưng Nam lại không hề biết một chút gì về tình cảm của anh dành ỉnh. Hưng nghĩ vậy. Chiếc xe chạy ngược chiều rồi mất hút nơi ngã ba đầu đường. Nam bước ra sau cánh cửa sắt, lặng trông theo bóng Hưng khuất dần. Lòng cô nổi sóng.

.....

-Bơ. Dậy đi học nhanh lên. Mày ngủ như heo vậy hả? Biết mấy giờ rồi không?

Bảo đập cửa rầm rầm khi kim giờ đã sắp sang con số 7, nằm chêm chệch trên ghẹo mà con em trời đánh vẫn chưa thấy mặt mũi đâu. Chủ nhật đã là ngày hôm qua rồi, mà hôm nay chẳng phải ngày lễ gì, không thể có chuyện trường Phan cho nghỉ ngày đầu tuần như thế.

-Bơ! Dậy mau. 7 giờ rồi!

Bảo la to hơn, tay anh đập cửa nhanh hơn với cường độ mạnh hơn rất nhiều. Bên trong vẫn im thin thít không có một tiếng động nào. Bình thường chưa đến 5 giờ Nam đã dậy chuẩn bị sách vở rồi mới xuống nhà dọn dẹp cửa tiệm xong xuôi mới đến trường.

-Bơ! Có trong đó không vậy? Bơ, trả lời anh đi.

Ông Lâm đã sang xưởng bánh từ sớm, giao cửa hàng lại cho Bảo trông coi, một mình anh dọn dẹp ở dưới nhà, định để cho Nam ngủ thêm chút nữa vì đêm qua anh biết cô thức khuya học bài, hình như hôm nay có tiết kiểm tra. Không có tiếng đáp trả, Bảo càng hoảng loạn hơn. Cô không phải đứa ham ngủ, mỗi khi anh gọi cô là heo đều bị cô phản kháng trở lại. Nam rất ghét người khác ví mình với loài động vật ăn tạp ngủ ngày đó.

-Bơ!! Bơ!!

Kèm theo là thanh âm đập cửa liên hồi, tay Bảo đau buốt, miệng anh gọi tên Nam không ngừng. Sực nhớ ra chìa khóa sơ cua ông Lâm để trong học tủ ở dưới nhà, Bảo chạy ỉ xuống vội vàng tìm kiếm. Trong lòng thầm mong cho cô không có chuyện gì xảy ra. Tìm mãi vẫn chưa thấy chìa khóa phòng Nam ở đâu trong

cái mớ bù nhùi toàn là sắt với sắt ấy, Bảo diên cái đầu chạy lại lên phòng cô. Định giơ tay ra đập cửa tiếp thì cánh cửa bật mở.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Bảo là khuôn mặt đang rất ngái ngủ của Nam, mái tóc ngắn bù xù không theo một trật tự nào hết, đôi mắt híp lại với quầng mắt thâm đen bên dưới, miệng ngáp một cái rõ dài. Bảo nghếch mặt ra nhìn cô rồi anh tự động não, giả như lúc anh đang cuống cuống lo lắng cho cô ở bên ngoài, còn cô thì trùm chăn kín mít ngủ ngon lành trong phòng thì mọi chuyện sẽ ra sao?

-Đừng nói là mày mới ngủ dậy?

Nam ngơ ngơ cái mặt trông ngu cực kì, cô nhìn Bảo như thể tìm kiếm một lời giải thích cho việc sáng sớm anh đập cửa phòng cô như chuẩn bị di tản tránh sóng thần. Chỉ thấy Bảo liếc xéo mình một cái, rồi bỏ xuống nhà không nói lời nào nữa. Bảo không hiểu sao mình lại lo lắng cho con nhóc khùng điên đó nữa. Khi nhìn thấy Nam nguyên vẹn đứng trước mặt mình, gánh nặng trong lòng anh như trút đi hoàn toàn.

-Á. Trời ơi! Sao Hai không kêu em dậy? Trễ học mất trời ơi!

Bảo xuống nhà nhâm nhi cốc cà phê sáng vừa pha xong, quơ lấy tờ báo ngồi đó nhàn nhã đọc. Mặc kệ tiếng gầm rú nơi hoang dã vừa cất lên từ một sinh vật chắc là đang sắp tuyệt chủng và nằm trong Sách Đỏ. Lát sau, Nam phóng xuống nhà, tới chỗ kệ để giày dép, trước khi lấy đôi patin ra xỏ vào chân thì đứng buộc tà áo dài lại một bên.

Bảo không nói gì, đặt tờ báo xuống bỏ đi lên lầu. Nam nhìn theo, việc ai nấy làm thôi. Chắc sáng này Bảo không có tiết ở trường nên mới rảnh rỗi mà ngồi uống cà phê sáng ở nhà. Khi cô mang giày xong cũng là lúc Bảo ăn mặc chỉnh tề thấy cho cô cái nón bảo hiểm. Nam đứng hình, nhìn Bảo kéo cửa nhà lại mà vẫn chưa hiểu anh muốn cô làm gì.

-Không đi học hả?

-Hai chở em đi hả? Đâu mà tốt dữ vậy? Bộ cà phê kia hết hạn sử dụng sao ta?

-Có đi không?

-Đợi em với.

Bảo dắt xe máy ra, Nam khóa cửa tiệm bánh lại rồi trèo lên xe để anh chở đi. Trên đường đến trường, cô không ngừng thắc mắc, đây là lần đầu tiên cô ngồi trên xe của Bảo mà ra đường. Anh ích kỉ lắm, chẳng bao giờ chở cô đi đâu.

-Hai, có hẹn với chị nào hả? Sao mặc đồ đẹp vậy?

-Đâu phải chuyện của mày.

-Không nói thôi vậy. Mà sao bữa nay Hai tốt đột xuất vậy? Còn cho em ngồi xe tới trường nữa.

-Vậy là muốn xuống đây cuộc bộ chứ gì?

Bảo cười khẩy, trong đầu đang hiện ra cái cảnh con nhóc ngồi sau đang giơ hai tay lên muốn cầu xé mình nhưng vẫn phải nuốt cục tức, nghiêng răng ken két, miệng không ngừng trù ếm cái gì đó. Vâng, chính xác đó là thái độ của Nam lúc này. Téo không chịu nổi.

Bảo thả Nam trước cổng trường Phan rồi vòng đầu xe chạy thẳng, cô đứng nhìn theo xe anh mất hẳn rồi mới chịu co giò chạy vào cho kịp giờ vô lớp. Môn Thể dục được áp dụng triệt để nhất là lúc này đây. Khi mà bác bảo vệ đang tiến tới gần cái nút đỏ chói, chuẩn bị nhấn một cái là cánh cổng trường tự động đóng lại. Cùng lúc Nam lách mình ngoạn mục qua khỏi cái cổng trắng to oạch đó. Thật là ngưỡng mộ quá đi!

Công cuộc chạy ma- ra- tông tiếp tục khi Nam phải vừa chạy vừa nhìn thử thẳng sao đỏ 12A3 đang vu vơ nhìn ngắm trường lớp thủng thẳng mà đi từ hành lang bên này. Cô phải chạy dọc hành lang khu C qua đến khu B, leo 3 tầng lầu, mới tới cái phòng học thân yêu của mình. Sắp đến đích, chỉ còn một hành lang nữa thôi, thẳng sao đỏ kia cũng đang leo tới những bậc thang cuối cùng ở phía dưới.

-Nam!

Có tiếng gọi bất thành linh, Nam không thắng kịp mắt đã ngã chổng chơ, trời đất như đảo lộn, hình như trên đầu cô có mấy con chim bay vòng vòng hát mấy câu “Kìa có con chim non, chim chơi ở sân trường...”. Nam thẳm rửa xả cái tên sao chói nào va quệt phải mình ngay lúc sáng sớm thế này. Điền cái đầu mà.

-Nam có sao không?

Giờ thì Nam đủ tỉnh táo để nhận ra cái bản mặt đẹp trai lai lai giống gì đó của tên trời đánh cản đường vô lớp của mình rồi. Cô đứng dậy, phúi phúi quần áo cho bớt bẩn, mà nó cũng lấm lem hết rồi. Đi qua kia ôm cái ba lô lên, rồi quay lại trợn mắt nhìn kẻ gây rối là Hưng.

-Nhìn tui ông thấy có sao không? Bộ mắt ông gấn vậy để trưng cho đẹp hả? Thấy tui sắp trễ giờ không mà còn ráng kêu lại nữa? Thiệt là...

-Hưng xin lỗi.

-Thôi đi. Tui không sao rồi. Mà cái này là cái gì đây?

Nam chỉ tay vào chồng giấy khá nặng trên tay Hưng, mắt chăm chú nhìn mấy tờ trên cùng, hình như là đề cương ôn tập thi học kì.

-Đề cương ôn thi. Có một số đề tốt nghiệp và đại học của cả hai ban luôn.

-Vậy hả? Tui cầm cặp giúp ông cho.

Hưng tròn mắt. Vì cặp của anh nằm trên cùng, hai tay anh khệ nệ bê chồng giấy. Nam thấy thái độ của Hưng như vậy lấy làm lạ, người ta đã muốn giúp mà còn không biết lịch sự trả lời, thì thôi vậy.

-Không thôi tui vô lớp trước à.

Rồi Nam chạy biến đi, chuông đã reng lâu lắm rồi. Hưng mỉm cười thật hiền, Nam luôn vậy, trước giờ chẳng thay đổi chút nào. Cô không biết, phía sau anh đã nhìn mình âu yếm thế nào. Cô cũng chẳng biết tên sao đỏ bị mình bỏ lại phía sau không phải là do tuột dây giày như cô nhìn thấy mà là cậu ta vừa lượm được tờ 20 ngàn mà cứ tưởng là 500 ngàn của Hưng bỏ lại. Và còn có cả ánh mắt lạnh lẽo của Duy.

8 giờ. Tan học thêm, Nam xỏ đôi giày trượt vào và chạy như bay trên đường. Cô cần về nhà gấp để kịp giờ online làm nhiệm vụ với Ngọc như đã hứa. Vừa rẽ sang một con đường tắt để về nhà nhanh nhất thì Nam bị một đám đầu gấu phóng xe bạt mạng lên trước chặn đường.

Nam đứng lại nhìn thử xem cái đám kia đang chơi trò gì. Có cả thầy 8 đứa, 2 trai và 6 gái. Đi mô tô mới cồng và rất có dáng là dân ăn chơi. Một trong số đó với mái đầu đỏ chói nổi trội bước lên phía trước, một tay chống nạnh hất mặt nhìn Nam.

-Mày là Nguyễn Tường Nam? 12A7 phải không?

-Phải.

Nam cũng hất mặt lên, chỉ đích danh cô như vậy chắc không có ý tốt rồi. Dưới ánh điện heo hắt qua song cửa nhà bên kia, Nam nhận ra con nhỏ tóc đỏ này. Trần Hiếu Kỳ, sao đỏ 12A21, cầm đầu một băng nhóm quậy có tiếng trong trường. Khẽ nuốt nước bọt, Nam làm gì đặc tội với con nhỏ này đây?

-Biết tao là ai không?

-Không cần biết. Biết mày là ai rồi tao có mập lên được trăm- cà- ram nào không?

Kỳ xoay xoay ngọn tóc, từng bước lại gần Nam, giống như đang vờn con mèo vậy. Kỳ đi một đội còn Nam chỉ có một mình, trong tình hình này chuẩn là thượng sách. Nam lùi lại, bánh xe dưới giày va phải hòn đá nhỏ làm cô mất thăng bằng ngã xuống đường.

Kỳ ngồi chồm chồm rút ra một con dao nhọn hoắt sáng loáng, đưa ra trước mặt Nam. Cô muốn hù dọa con nhóc tomboy này một chút, nhìn Nam rất thú vị. Mối Kỳ dân ra, cười ngạo nghễ. Nam không sợ Kỳ sẽ làm gì mình nhưng cô ghét những ai chơi mấy trò hù dọa này lắm.

-Tao không sợ đâu.

Nam giờ tay gạt phăng con dao xuống đất, Kỳ có chút sững sờ. Cô nắm chặt cổ tay Nam giờ lên, dùng lực xiết rất mạnh khiến Nam có chút nhản mặt. Nhưng chỉ vài giây sau, lợi dụng Kỳ sơ hở, Nam đã thoát ra khỏi được bàn tay của cô và vùng dậy.

-Mày muốn gì đây?

Kỳ phũ phũ tay nhặt con dao thấy cho đám đàn em, hất mặt nhìn Nam. Lời đồn quả nhiên cũng có chút đúng, lớp phó học tập 12A7 đúng là một đứa rất thú vị. Kỳ nhếch mép, gần giọng.

-Lần thứ nhất, tao- Trần Hiểu Kỳ chính thức đe dọa mày. Tránh xa thằng Hưng ra. Còn để tao nghe con Uyên than phiền nữa là xong đời đây, hiểu chưa?

Vừa nói, Kỳ vừa tiến lại gần Nam, lấy ra một cái bút chộp cánh tay cô và viết thật nhanh một dòng chữ nhỏ xíu lên ấy. Xong rồi, quay người bỏ đi cùng với đám đàn em và mấy chiếc mô tô ồn ào. Nam ngây người, cái quái gì vừa diễn ra vậy? Cô nhìn xuống cánh tay mình, mắt tròn tròn.

“Chiều mai 3 giờ, bằng lăng tím bên hông trường. Giải không tới đi rồi tao sẽ thịt mày nấu cháo.”

Sực nhớ tới lời hẹn với Ngọc, Nam phóng như bay về nhà nhanh nhất có thể. Cuộc hẹn với chị đại 12A21 ngày mai, cô có nên tới không nhỉ? Nam không sợ Kỳ nhưng cái ánh mắt cương quyết kia khiến cô có chút e dè. Thôi thì cứ đến đại vậy. Với lại Nam không tin giữa ban ngày ban mặt Kỳ dám lấy thịt cô nấu cháo.

.....

Nam có tiết Thể Dục và ngạc nhiên là Kỳ cũng thế. Hai lớp học chung một giờ, chỉ khác sân mà thôi. Đúng giờ hẹn, Nam tới gốc bằng lăng bên hông trường đợi Kỳ. Hình như cô tới sớm hơn vài phút, tranh thủ thời gian đứng đợi, cô bắt đầu suy nghĩ về Kỳ.

Kỳ là siêu quậy của trường, chẳng biết ông chủ nhiệm lớp cô nghĩ thế nào mà để một đứa có trình độ lì lợm đến nỗi thầy hiệu phó phải nể như Kỳ lên làm sao đó. Chắc ông ấy muốn Kỳ noi gương theo. Nam nhướn mày, noi gương cái chỗ nào mà đêm hôm khuya khoắt vậy mang theo đàn em tới khủng bố cô?

-Đúng giờ quá ta.

Kỳ lái chiếc xe máy đồ trước mặt Nam, tháo nón bảo hiểm ra để lộ một mái tóc đỏ đặc trưng. Trường Phan có cấm học sinh nhuộm tóc đi học mà ta? Bây giờ Nam mới có dịp được nhìn rõ mặt Kỳ. Cô khá dễ thương với chiếc răng khểnh và đặc biệt là đôi mắt có chút gì đó Nam thấy quen quen.

-Nhìn đã chưa? Đừng nói là mày mê con gái nha?

-Không có. Mày kêu tao ra đây làm gì?

Nam có chút ngại khi bị Kỳ phác giác ra mình đang nhìn cô một cách chăm chú. Kỳ che miệng cười, mắt liếc xéo Nam.

-Mày với thằng Hưng là sao? Nói rõ tao nghe.

-Mắc mớ gì phải nói với mày? Mày có là gì của tao đâu? Mà sao mày phải bênh con Uyên, ra mặt giúp nó kêu tao tránh xa lớp trưởng?

-Tao hỏi mày trước.

Nam đuối lí, đành bấm bụng nhịn. Nhưng mà nếu bỏ xe bỏ cặp ra chơi tay đôi với Kỳ, cô không ngán đâu. Hôm trước Kỳ đi chung với một đám đầu đỏ đầu vàng thì cô còn e dè chút đỉnh chứ bây giờ một chọi một, muốn đấu gì Nam cũng chấp.

-Uyên là bạn thân của tao. Trong mắt tao, nó với Hưng là một cặp hình tượng từ đó tới giờ. Mày đừng chen vô giữa tụi nó nữa.

-Ờ. Tao chen vô giữa hồi nào? Tại thằng Hưng kêu thích tao rồi tỏ tình gì đó, xong rồi con điên kia bày trò dẫn mặt tao chứ bộ.

-Nói năng đàng hoàng nha, Uyên không có điên.

-Nó không điên, mà là khủng giai đoạn một.

-Mày...

-Sao hả? Tao không có sợ mày đâu. Bạn thân với nó thì sao? Tao nói rõ ràng là tao không có gì với thằng Hưng hết, tại nó dai quá bám theo tao hoài.

-Tao tin mày. Nhưng tốt nhất là mày tránh xa hai đứa nó ra.

-Lấy keo 502 dán tao vô thì mặc may mới dính được với tụi nó.

-Tốt. Hi vọng mày không nói suông. Tao đi trước.

Nam ngậy người, hẹn cô ra đây chỉ để nói vậy thôi đó hả? Vậy sao đêm qua không nói huých toẹt ra hết luôn đi, làm mất công cô đi học sớm? Mà Kỳ cũng khó hiểu thật, rõ ràng cô là bạn thân của Uyên nhưng sao lại quan tâm đến Nam? Lắc đầu, Nam trượt dọc vỉa hè dẫn tới cổng trước trường Phan, chuẩn bị cho hai tiết Thể Dục.

.....

Lại tiết sinh hoạt chủ nhiệm. Cứ như mỗi tuần 12A7 không có vấn đề để thầy Giang la rầy thì thiên hạ không yên bình được. Lớp này là lớp xã hội nhưng quân số nó vẫn bằng đều lớp tự nhiên cũng như lớp cơ bản, nên chuyện quậy tanh bành xác khối là điều khó tránh khỏi.

-Tuần vừa rồi mấy cô lao công có than phiền là lớp mình xả rác trong học bàn nhiều quá, còn đổ rác xuống sàn nên làm dơ gạch.

-Lớp buổi chiều xả mà trời. Tao có bao giờ bỏ vào học bàn đâu

Lam quay qua than phiền với Trinh, làm như mình vô tội.

-Hai đứa nó toàn bỏ thùng xuống sàn không mà.

Ngọc thay lời cô lao công phúc đáp lại. Không biết phía trên có nghe không nữa.

-Cho nên, tuần này lớp sẽ làm vệ sinh.

-Làm gì làm hoài.

Hưng ngồi bên kia cần nhần còn Uyên thì vuốt tóc.

-Làm muốn mòn gạch mà còn kêu làm nữa.

-Tổ Hai với tổ Tư sẽ làm trước.

Hai tổ trợn mắt đồng loạt. Và thầy Giang trả lời cho “cái trợn ấy” như thế này.

-Do hai tổ này bị ghi sổ đầu bài nhiều quá nên làm trước. Lần sau là tổ Một và tổ Ba.

Dĩ nhiên có hai tổ vỗ tay rầm rầm, hai tổ vỗ... nước mắt.

-Tao biết sao ông chưa có vợ rồi?

-Chắc chưa bao giờ được biết yêu.

Hai đứa này cả gan ghê, mà có gì đâu. Đoàn Như Ngọc mà biết sợ ai.

-Cuối giờ lớp trưởng phân công đem dụng cụ.

Tổ Hai có Thùy Uyên và đám dây mơ rễ má của cô ấy, tổ Tư là Hội bà tám online, hai cái truyền thanh thành phố ngồi chình ình đó mà hỏi sao sổ đầu bài không ghi? Mấy đứa còn lại méo mặt, tự dưng cả tuần có mỗi ngày chủ nhật nghỉ ở nhà nằm ngủ mà bắt đi làm không công.

.....

Tối thứ bảy. Nhà Hưng mở tiệc mừng Duy về nước. Nói là tiệc mừng cho nó vắng vẻ vậy thôi, chứ thật ra Duy biết người nhà đó chẳng mong mình có mặt. Ba Duy và Ba Hưng là anh em ruột, dẫn đến hai người là anh em chú bác.

Nhưng ông Lê Đình Lộc đã mất trong một tai nạn giao thông đáng tiếc hơn 17 năm trước, Duy trở thành trẻ mồ côi ba và cùng mẹ sống tại ngôi nhà mà hiện tại anh đang sống. Học lớp 10 xong, đột nhiên hai mẹ con không từ mà biệt, họ sang Mĩ định cư một thời gian dài.

Trong bàn ăn lúc này, người Duy quý mến nhất chỉ có mỗi mình bà nội. Còn những kẻ khác, anh không ưa ai. Ba của Hưng- ông Lê Đình Kha, cùng với vợ là bà Võ Lệ Trinh, tươi cười hơn hở, niềm nở gấp thức ăn vào chén cho Duy, nhưng anh dám chắc trong lòng họ đang toan tính một kế hoạch tống khứ anh về lại Mĩ.

Duy đã 21, anh không còn là cậu nhóc ngày xưa chỉ biết giương mắt lên nhìn người ta đưa ba mình vào hỏa thiêu. Anh biết những người ngồi đây thiện cảm dành ình một chút cũng không có. Nhất là mẹ Hưng, người mà Duy phải gọi bằng thím Ba.

-Bà ăn nhiều một chút. Con thấy bà ốm lắm đó.

Duy múc cháo hào vào chén nhỏ cho bà nội. Vì ba anh không còn nên buộc lòng bà phải ở chung với ba mẹ Hưng. Chữ hiếu Duy cũng không làm tròn với bà. Đưa tận tay bà chén cháo nhỏ, bà móm mém mỉm cười hiền từ.

-Duy có dự tính gì chưa? Con cũng lớn rồi, phải lo cho tương lai nữa chứ?

Ông Kha nheo mắt nhìn Duy, ông đang thăm dò đứa cháu trai của mình. Lần này trở về Việt Nam không hẳn để thăm bà nội, gia sản nhà họ Lê vẫn còn đó, bản di chúc vẫn chưa được công bố, đó là điều mà ông Kha quan tâm.

-Con đang học lại lớp 12, để lấy bằng tốt nghiệp ở Việt Nam. Con định sẽ thi đại học lại ở đây. Con thích sống ở đây hơn là ở Mĩ.

Định cư hẳn ở Việt Nam là quyết định cuối cùng của Duy khi trở về nơi này, anh còn việc chưa hoàn thành. Gia sản nhà họ Lê có phần của ba mẹ anh nhưng anh không muốn vì nó mà tình thân rạn nứt. Với sức lực của Duy hiện tại, anh đủ bản lĩnh để cùng mẹ sống một cuộc sống yên bình.

-Mẹ con có về không?

Đến lượt bà Trinh tò mò. Chị em bạn dâu, mẹ Duy và mẹ Hưng xuất thân khác nhau một trời một vực. Bà Trinh sinh ra đã là con gái một nhà tài phiệt, cơm no áo ấm. Còn mẹ Duy, gia đình bên ngoại của anh không giàu có, mẹ anh là chị cả phải lo lắng cho cả nhà cùng với hai đứa em trai.

-Mẹ con còn chút việc chưa giải quyết. Chắc nhanh thì hai tháng nữa mẹ về cho kịp đón tết. Còn trẻ thì phải qua tết một thời gian.

Duy không giấu giếm, anh nói sự thật cho bà nội nghe. Trong hai cô con dâu thì bà yêu quý mẹ Duy hơn. Sau khi ba anh qua đời, bà càng yêu thương mẹ anh hơn nữa. Cuộc đời mẹ đã chịu nhiều khổ đau. Vì gia đình, vì tương lai của anh, mẹ đã hi sinh rất nhiều.

-Con cũng ăn nhiều vào. Hưng nữa. Ăn đi.

-Dạ.

Duy cuối đầu, gấp thức ăn vào chén nhưng tuyệt nhiên không hề ăn lấy một miếng nào.

-Hai mẹ con không về đây ở chung với bà hả?

Bà Trinh tiếp tục. Ông Kha khề đằng hắng nhắc nhở. Duy ngẩng đầu. Anh thừa biết mẹ Hưng không ưa gì mẹ mình. Thậm chí, bà ta còn ghét cay ghét đắng mẹ anh nữa.

-Không ạ! Con muốn ở nhà cũ. Mẹ cũng đồng ý rồi ạ!

Có ai đó thở phào. Duy thăm mĩa mai trong lòng. Ruột thịt là thế đấy.

Dùng bữa tối xong, Duy đưa bà nội đi dạo trong vườn. Đã 5 năm rồi anh không gặp bà, chỉ được nghe giọng nói qua những cú điện thoại ngắn ngủi. Bà thương anh nhưng Hưng luôn được ưu tiên hơn mình.

Những vết đồi mồi xuất hiện nhiều hơn trên gương mặt bà, da tay cũng nhăn nheo hơn trước. Đuôi mắt đã hằn rõ những vết chân chim. Có người nào mà lại thoát khỏi sinh- lão- bệnh- tử?

-Con phải thường về thăm bà biết không? Ở nhà không ai bầu bạn với bà hết. Rất chán.

-Dạ. Con sẽ cố gắng dành nhiều thời gian về với bà.

Duy nói năng nhỏ nhẹ hơn, đôi mắt màu xanh lơ lẫm cũng dịu hơn rất nhiều. Anh không lạnh lùng, đó chỉ là vỏ bọc anh tự nguyện tạo cho riêng mình mà thôi. 5 năm sống ở xứ người, có những điều tưởng chừng như không thể vượt qua nhưng anh đã hoàn thành rất tốt chỉ với đôi bàn tay trắng và nghị lực của mình.

-Con sống ở bên đó tốt chứ? Lạnh lắm đúng không?

-Dạ. Tại tiểu bang con ở nằm ở phía bắc nên khá lạnh.

-Cháu trai của bà, đứa nào cũng lớn hết rồi. Nhanh nhanh cho bà một thằng cu bông bế đi.

Bà mỉm cười, đôi mắt híp lại tràn đầy hạnh phúc. Duy khẽ cúi đầu, vai rung rung không nén được ý cười. Cháu nội của bà đã lớn thế này, bà đang muốn có thêm cháu cố cho vui nhà vui cửa.

-Con đi học lại có vất vả lắm không?

-Không đâu bà. Đi học lại rất vui.

Hai bà cháu nói chuyện rất lâu bên ngoài vườn. Trong nhà lớn, cuộc trò chuyện giữa vợ chồng ông Kha cũng rôm rả không kém.

-Nó về đây chắc chắn có mục đích.

-Em bình tĩnh đi. Cái gì cũng từ từ chứ.

Bà Trinh xoay người lại. Linh cảm của một người phụ nữ cho bà biết điều đó. Ý định về Việt Nam sau 5 năm ở nước ngoài của Duy không đơn giản như vậy.

-Nó không làm gì được chúng ta đâu. Căn nhà này, công ti và cả bản di chúc nữa. Tất cả phải thuộc về thằng Hưng con trai mình.

-Anh làm thế nào đó thì làm. Mẹ nó cũng về. Chắc lại muốn ăn bám cái nhà này chứ gì?

-Nói nhỏ thôi. Người làm nghe được thì chết.

1.8

Chủ nhật 12A7 rủ nhau đi í ới như đi lễ hội Dinh Thầy, Chùa Ông cầu phước cầu an, nó rộn ràng nguyên một góc trường. Thầy Giang lên quan sát chút xíu rồi bỏ xuống văn phòng, chắc làm gì đó mà theo lời Hưng là thầy đi ăn sáng với cô trợ lý Đoàn thanh niên.

Lúc dạo đầu còn chịu khó tập trung chuyên môn, đám con gái cầm xô chậu, lau chùi cẩn thận lắm, đám con trai khiêng bàn, khiêng ghế tùm lum. Lúc sau bắt đầu thể hiện rõ, đằng sau lớp phấn hiện ngơ là gì nào?

-Uyên, sao bà không lau cửa, đi qua đi lại hoài vậy?

Thằng Long lơ lẫm mở miệng hỏi.

-Chứ trời sinh con trai để làm gì? Chị đây lau cửa sổ lần trước rồi, mới có một tháng chứ nhiều. Dơ gì nhanh vậy?

-Chắc nó tưởng cửa sổ để trong ngăn đá tủ lạnh. Một tháng mà không dơ, chắc cả năm trời nó mới đi tắm.

Thằng Tự còn ác miệng hơn.

Uyên giơ tay lên cười rồi bỏ qua chỗ đám bạn của cô đang ăn bánh tráng. Thờng ngồi giữa móng tay cho Lam, còn Ngọc thì lượm đầu ra lộ sơn bóng, cô ngồi yên cho Nam sơn hai ngón út. Mấy đứa con gái còn lại thấy vậy nên cũng rủ nhau ra căng tin uống nước, tụi con trai cũng ngồi la liệt ngoài hành lang, bỏ lại Hưng với Duy đứng đó bơ vơ. Tội nghiệp. Đám mây đứa kia bỏ về cũng không chừng. Hưng và Duy lúi ổng nước tưới cây của chú bảo vệ vào, vắn cho nước chảy, rồi làm như tắm heo, tưới tứ tung, mấy đứa con gái chạy dài, đầu đám chữ.i, chữ.i rồi nói sao được lớp trưởng cho tắm vòi rồng tại chỗ.

Cuối cùng cũng làm xong chút ít. Cả đám leo lên bàn ngồi chơi. Ngọc thấy buồn buồn, trong lúc chờ khô móng cô đề nghị Lam lên hát. Dù sao cũng là “Chín Lanh Chanh”, lại là bà nội của sự tự tin, Lam kéo cái ghế giáo viên ra để giữa bục giảng và tung tăng bước ra giới thiệu.

-Hello. Xin chào tất cả các bạn, mình tên là Trịnh Hồng Lam, chắc các bạn cũng biết mình rồi đúng không? Biệt danh của mình là...

-Con diên.

Chắc tiếng của Duy, vì chỉ có anh mới mở miệng thẳng thừng như thế.

-Hát đại đi má ơi!

Lần này rõ hơn, tiếng của Nam.

Và “má” ấy hát bài Là Con Gái Thật Tuyệt mà làm lố, diễn còn hơn hát cải lương. Ta nói mấy đứa ngồi dưới mà phải lấy tay che miệng cười, y như đang coi hài Hoài Linh. Lúc câu hát cuối cùng được ngân dài ra, chưa kịp cuối đầu chào khán giả thì khán giả đã vỗ tay rầm rầm tống tiễn. Có người còn chậm chậm lau nước mắt nữa, chắc cười nhiều quá thôi.

Nam xúi giục Thơ lên trình diễn. Và chị “Tám Xí Xọn” ấy cũng hồn nhiên.

-Sau đây em xin trình bày ca khúc Em Là Hoa Hồng Nhỏ.

-Bông hồng này cắm chắc bể bà nó cái bình.

Uyên nhận xét. Hưng thì điềm tĩnh hơn.

-Hát bài nào cho phù hợp với số tuổi chút đi em ơi!

-Vây em hát Bằng Lăng Tím nha!

-Kêu nó hát đại Vô Đông Sơ- Bạch Thu Hà luôn đi.

Cuối cùng theo lời đề nghị của số đông các bạn trong lớp thì bạn ấy lên ca Lời Cửa Gió. Ai mà không biết, vô tình đi qua chắc tưởng trong đây nổi bão. Thôi kệ, nhắm mắt bỏ qua cho “Tám Xí Xọn” vui, biết đâu năm tới khăn gói lên đường đăng kí thi The Voice thì lớp cũng nở mày nở mặt.

Hưng cũng lên hát làm ai cũng ngạc nhiên. Mà anh hát chung với Ngọc còn ghê gớm chứ. Dù hát không hay bằng bản gốc nhưng mà Tim với Minh Hằng phiên bản mới này trình bày bài Một Vòng Trái Đất cũng không tệ. Không biết tập hồi nào, thôi kệ, nghe cho đỡ buồn.

Uyên bước lên sau cùng, cô rất tự tin. Và cũng hơi bị dài dòng.

-Sau đây, để tiếp nối chương trình, em xin trình bày một ca khúc rất dễ thương, rất đáng yêu, rất...

-Rất mệt.

-Nó “rất” nhiều quá tụi?

-Chắc là tên ở nhà của nó.

-Do một ca sĩ tuổi teen xinh đẹp và dễ thương trình bày. Một tài năng sắp nổi. Một giọng ca tiềm ẩn.

-Giống sắp tắt hơn. Càng “tìm” nó càng “ẩn”.

-Xin quý vị ột tràng pháo tay cho ca sĩ Đường Vũ Thùy Uyên, với ca khúc Kem Dâu Tình Yêu.

-Thì ta lên nói cái tên là được rồi, má làm quá!

Vây là vỗ tay. Vỗ tay xong cô nàng cũng chưa chịu hát nữa.

-Đặc biệt, ca khúc này Uyên sẽ không trình bày một mình mà sẽ song ca cùng một nam ca sĩ rất có tiếng tăm. Xin được phép “chân chọng” giới thiệu...

Mấy đứa phía dưới bùm miệng cười.

-Nam ca sĩ online.

-Mr. Giang

Tiếng bạn gái nào la sáng. Nam còn tưởng Uyên hát với thầy thật. Ai cũng quay ra cửa nhìn... Rồi ngẩn ngơ...

-Tôi kêu các em tới đây để làm gì?

Rồi thầy bắt đầu ra rả cái điệp khúc thuở thiếu thời, làm như có bao nhiêu đó nói hoài không biết mệt, sao lâu lâu không chịu khó thay đổi hình tượng đi cho nó lạ bớt. Không thôi bây giờ thời buổi kỹ thuật số rồi, làm như rao bán keo dính chuột vậy đó, mỗi lần chữ i thì bật bằng lên.

-Coi ca nhạc.

Tĩnh bơ luôn. Nam quay qua trả lời nhỏ nhỏ, chắc cũng đủ để Ngọc nghe. Uyên đứng im trên bục giảng, mắt chớp liên tục, chắc hôm nay chải mascara hơi lố nên sợ rụng mi.

-Sao cái sàn lớp ướt nhem vậy? Mấy em làm đổ nước ra phải không?

Ngọc vừa cất đồ giữa móng tay vào túi xách vừa nguyền một hơi dài.

-Lau sàn không đổ nước chứ không lẽ tao trét bùn ra lau?!

-Dạ tụi em mới lau chưa khô nên ướt thôi thầy ơi!

Uyên trả lời với đầy chân chất hiền lành của một em gái quê, vừa nói cô vừa lết từ từ xuống vị trí của các bạn còn lại, hiền lành, thánh thiện biết bao nhiêu.

-Mấy em lau hay lấy ống nước của chú bảo vệ vô tưới vậy?

-Không có đâu thầy ơi, tụi em xách nước từ toa- let đem vô mà.

Hưng còn đem ra hai cái xô mất quai của Ngọc ra khoe, làm bằng chứng trước toà. Dám thấy thời buổi giờ ve chai rớt giá, bán chắc cũng không được lời bao nhiêu, thôi thì đem vào đây làm công quả, ít nhiều rút chút miếng thơm.

-Có mượn của cô lao công hai cái đồ lau nữa nè thầy.

Nam gơ lên phẩy phẩy, ít ra cái lớp này làm biếng còn còn biết đường khôn, không là tự mỗi người cầm cái xô úp mặt vô tự xử là vừa. Thầy Giang đứng im, suy nghĩ gì đó, rồi lấy tay rờ rờ cái cằm nhẵn thính, coi bộ dăm chiêu quá. Và lạnh lùng lên tiếng xử án.

-Hưng với Nam lên văn phòng gặp thầy. Các em còn lại có thể đi về...

Thở phào sung sướng chấp đầu...

-... sau khi dọn dẹp sạch sẽ mấy thứ này.

Rồi đau xót tê tái khúc đuôi.

.....

Mang tiếng làm cán sự lớp là để chịu trận với giáo viên chủ nhiệm, chứ nó không có tăng lên được kí lô-gam nào hết, ngược lại màng nhĩ còn chịu áp lực hơn nữa. Các thầy cô bộ môn phân nần lớp rất nhiều, buộc lòng thầy Giang phải làm việc riêng với cán sự lớp. Hưng và Nam là đại diện, lớp trưởng và lớp phó, lại nằm trong ban cán sự chi Đoàn. Thầy Giang đưa ra biện pháp nhắc nhở, cảnh cáo, xử phạt các bạn. Hai đứa làm sao có ý kiến, ý cò gì. Nhưng mà nói đi thì phải nói lại.

-Thầy ơi, nói chuyện trong giờ học thì ai lại chẳng nói, làm sao tụi em quản cho hết bốn mươi mấy cái miệng được?

Nam than thở, nhìn thầy Giang, cầu mong ông thầy sẽ rộng lòng mà bỏ bớt mấy cái luật lệ vừa nảy ra trong đầu. Nếu thật sự áp dụng luật này vào cho 12A7 thì người vào sổ đầu tiên chắc chắn là cái Hội bà tám tổ Tư của cô.

-Đúng đó thầy, tụi em ngồi dưới chót nữa. Cũng không thể trong giờ học mà xông xộc đứng dậy la lên: “Bạn kia không được nói chuyện nữa”. Rồi nói sao thầy cô bộ môn ghi tên tụi em vào sổ.

Thầy Giang lại rờ rờ cái cằm nhẵn thính không có lấy cọng râu nào, ánh mắt đắm chiêu tựa như Bao Thanh Thiên chuẩn bị xử án. Nam và Hưng cùng nhìn nhau rồi nhìn lại phía thầy.

-Vậy hai em có nghĩ ra được biện pháp nào không?

-Em nghĩ thế này. Thứ hai tới, bạn Hưng sẽ thông báo cho cả lớp về quyết định của thầy. Nếu ai bị ghi tên vô sổ đầu bài, sổ sao đỏ, sổ gì gì đó cũng được, miễn là làm lớp bị trừ điểm thì sẽ phạt bỏ ống heo. Cứ một lỗi vi phạm là đóng góp 50 ngàn. Tiền ăn sáng còn chưa đủ, 50 ngàn với tụi lớp mình rất là vĩ đại. Thầy thấy được không?

Nam đưa ra ý kiến. Cô thầm nghĩ, cứ một đứa bị ghi tên là 50 ngàn, cả lớp có 48 người, cuối tuần có tiền ăn lẩu. Phải trừ Duy ra, vì trong lớp anh chẳng nói chuyện với ai ngoài việc trả lời mấy thầy cô khi họ đưa ra câu hỏi.

-Cũng được. Nhưng theo thầy nên tăng giá tiền đi. 100 ngàn một lần vi phạm. Vậy Nam giữ ống heo đi ha.

Nam méo mặt. Gậy ông đập lưng ông. 100 ngàn. Phen này cô phải lấy băng keo dán miệng mình lại mất. Hưng nhìn qua cô bạn lớp phó, mỉm cười, những lúc thế này trông cô cực kì thú vị.

Giải tán. Thầy Giang chắc là về cùng cô trợ lí Đoàn thanh niên. Hưng và Nam đi theo hướng ngược lại. Lũ quỷ A7 chắc đã tan hàng từ lúc nào, chúng nó mà nghe lời thầy ở lại dọn dẹp bãi chiến trường đó thì không còn là học sinh lớp Xã Hội duy nhất của khối.

-Mất Nam đỡ hơn chưa?

-Rồi. Không còn đỡ nữa.

Nam ức lắm. Hết Duy rồi tới Uyên gây sự với cô. Khổ một cái là sân thể dục lớp cô toàn là cát nên đám bạn của Uyên mới có dịp giở trò. Chơi cái gì không chơi, đẩy cô nhập mặt xuống đất, ăn nguyên một mặt muối mè. Cát toàn là cát không. Tối về đi ngủ cũng mơ thấy đất cát. Tội nhất là đôi mắt, nó đỏ và rất kinh khủng. Cũng may là Kỳ đã nhanh chân mua cho Nam một chai V- rohto rồi.

-Hưng thay mặt Uyên xin lỗi Nam nha.

-Không sao đâu.

Rồi im lặng. Không ai nói với ai tiếng nào. Chân vẫn bước đều trên hành lang vắng. Gió vi vu khe cuốn chiếc lá nhỏ lia cành. Ra đến cổng trường, Nam mới sực nhớ ra tại sao Hưng lại đi cùng mình, đúng ra anh phải ghé qua nhà xe lấy chiếc xe máy mới phải.

-Ông không đi xe hả?

-Ừ.

-Vậy đi cái gì về?

-Xe buýt.

Sốc. Hot boy 12A7 không lí nào lại đi học bằng xe buýt. Như thế không chỉ mấy đứa con gái trên xe bị choáng mà cả bà chị nhân viên bán vé cũng phải dụi mắt để nhìn cho rõ.

-Vậy ở đây chờ xe đi. Tui về.

Nam xô đôi patin vào chân, chuẩn bị lướt đi thì tiếng nói của Hưng kéo cô giật ngược lại.

-Nam rảnh không? Đi với Hưng tới đây một chút.

-Đi đâu?

-Đi rồi biết. Nha! Đi chung nha!

Suy nghĩ. Hôm nay là Chủ nhật, Bảo ở nhà trông cửa hàng, về nhà giờ này cũng không làm gì. Bài tập của thứ Hai thì Nam đã làm xong tối qua rồi. Cô nhìn Hưng, anh rất chăm chú chờ đợi sự đồng ý của cô.

-Được thôi. Nhưng phải về sớm.

Hưng cười tươi, kéo Nam ra trạm chờ xe buýt ngồi đợi. Cô tháo đôi giày trượt bỏ vào ba lô, lôi đôi dép lê ra mang cho nhẹ chân. Hưng đưa cho cô một chiếc tai phone, cô cầm lấy nhét vào tai mình.

-Nam biết bài này không?

Gật đầu. Bài hát nổi tiếng như vậy mà không biết thì Nam không phải là dân chuyên xã hội. Hưng mỉm cười, lần nào nói chuyện với cô, anh cũng cười như thế. Làm Nam khó hiểu, có gì đáng để cười đâu?

-Có nhạc rap không?

-Hả?

Hai mắt Hưng mở tròn, tròn mắt màu đen chứ không phải màu xanh như Duy. Nam nhìn thẳng vào mắt anh, sao cô lại nghĩ đến Duy nhỉ?

-Tui thích nghe rap.

Hưng gãi đầu, cái thể loại này anh không ưa cho lắm. Mang tiếng là hot boy nhưng Hưng lại thích nhạc trữ tình, những bản ballad tiếng Anh nhẹ nhàng. Anh không nghĩ một cô gái như Nam lại thích rap.

-Nó không giống như pop, ballad hay bất cứ một thể loại nào. Rap mang phong cách riêng của nó, nghe một lần sẽ khiến người ta nghe thêm lần nữa. Ông biết tại sao không?

Hưng lắc đầu. Anh chờ đợi cô bạn bên cạnh diễn giải. Nam phì cười, đúng là người không am hiểu về nhạc rap có khác.

-Thường thì những bài nhạc rap có tiết tấu rất nhanh. Ông nghe một lần không thể hiểu hết được đâu. Với lại khi thuộc lời bài hát rồi ông mới thấm được nội dung của bài hát đó. Một câu chuyện dài đầy đủ hương vị. Rất lạ đúng không?

Hưng vô thức gật đầu. Đúng là rất lạ. Lần đầu tiên anh mới biết cách thưởng thức một bài nhạc rap. Nam nheo mắt, cô giải thích thêm về thể loại nhạc mà mình hay nghe. Nó mang một phong cách mới lạ, vì có lẽ dòng nhạc này chưa được ưa chuộng trên thị trường nhạc Việt hiện tại. Và nó cũng lạ giống như Nam vậy.

-Xe tới rồi kìa.

Hưng kéo Nam lên xe sau khi thu lại chiếc dây phone của mình. Hai người ngồi ở băng ghế sau cùng, cô ngồi cạnh cửa sổ, anh ngồi bên cạnh. Chiếc xe từ từ lăn bánh, lướt qua cổng trường Phan, phía sau cánh cổng lớn, Nam nhìn thấy một bóng người. Cô quay mặt vào trong, đụng phải ánh mắt Hưng đang nhìn mình.

-Giờ đi đâu?

-Đi đi rồi biết.

Hưng rút ví trả tiền vé xe cho cả hai. Nam ngồi tĩnh bơ, anh mà không trả cho cô thì đừng trách sao cô xuống xe ngay lập tức. Cô ngược nhìn bà chị bán vé, đi cùng với trai đẹp cũng có cái khổ.

-Chị ơi, chị thối tiền sai rồi ạ!

Nam nhắc khéo, bà chị kia luống cuống thối tiền lại, rời mắt khỏi khuôn mặt Hưng. Anh nhìn cô, cười méo xẹo. Ai bảo anh sinh ra đã hưởng hết cái đẹp từ ba mẹ làm gì?

-Làm hot boy cũng khổ quá nhỉ?

Nam lơ đãng buông ra một câu. Không ngờ là Hưng lại chớp ngay thời cơ hỏi lại.

-Làm bạn gái hot boy còn khổ hơn ấy chứ!

-Tội nghiệp nhỏ Uyên quá!

Nhắc đến Uyên, cả Nam và Hưng đều không muốn bàn luận tiếp. Với Hưng, anh xem Uyên như một người em gái, một người bạn thanh mai trúc mã. Chỉ có vậy thôi, nhưng giao ước giữa hai gia đình đã buộc chặt cô và anh lại với nhau. Với Nam, Uyên không là bạn, cũng không là kẻ thù, Uyên chẳng là gì với cô cả. Nhưng Uyên lại là bạn thân của Kỳ, mà Kỳ là người bạn thứ hai sau Ngọc mà cô không muốn mất đi. Thời gian tiếp xúc với Kỳ không nhiều nhưng đủ để Nam quý cô bạn này lắm.

-Nhỏ đó ghét tui lắm. Tại ông đó.

Hưng biết lí do vì sao Uyên cứ gây rắc rối với Nam, vì cô biết anh thích Nam. Hưng đã nói chuyện với Uyên, anh hi vọng cô có thể cùng anh từ chối giao ước giữa hai nhà nhưng ngặt nỗi, Uyên lại gởi gắm tình cảm nơi anh nhiều đến vậy.

-Hưng thấy anh Duy cũng không thích Nam. Tại sao vậy? Nam làm gì anh ấy hả?

-Làm gì? Tui thì làm gì ông được? Nói chuyện còn không muốn mở miệng thì làm gì được hả? Nhỏ Uyên ghét tui, còn ông thì hận tui.

Hưng ngạc nhiên. Tại sao Nam lại nói Duy hận mình? Theo những gì anh quan sát được, đúng là Duy rất kiêu lời với cô, thậm chí anh còn không để ý đến cô, lâu lâu buông ra một câu rất khó hiểu.

-Gì kì vậy? Nam không làm sai gì thì sao anh ấy lại hận Nam được?

-Cái này thì ông phải đi hỏi ông chứ sao lại hỏi tui? Tui không làm sai gì. Đúng là vậy. Mà có sai tui cũng chẳng biết mình sai ở chỗ nào.

Nam đã vắt kiệt óc suy nghĩ mình đã làm gì sai, có giết mạng người nào như lời Duy nói không, nhưng mà cô chẳng kết luận được gì cả. Chứng kiến người ta giết người thì có, chứ cô giết người thì chưa bao giờ. Xe buýt dừng ở trạm kế tiếp, người xuống kẻ lên. Và trong số những vị khách vừa lên xe có một người mà Nam biết. Cô mở mắt thật tròn nhìn khối thân thể kia đang từ từ lại gần mình.

-Hai...

-Mày còn biết kêu tao hả? Tưởng bị tình yêu làm mờ mắt rồi chứ! Ai đây?

Chính xác người đang đứng trước mặt Nam là Bảo, ông anh quý hóa của cô. Bảo đưa ánh nhìn không vừa ý qua cho Hưng, có chút quen quen khi đập vào mắt anh là mái tóc màu nâu nhạt.

-Chào anh, em là Hưng, bạn cùng lớp với Nam. Anh ngồi đi.

Hưng dịch người chỉ vào chỗ trống kế bên mình, Bảo lại nhú mày, Nam nhìn anh không chớp mắt. Lần này anh lại có cơ bắt ép cô phục tùng mình nữa rồi. Anh không hề dọa mách ông Lâm, cô đi chơi với bạn khác phái thì cô đi bằng hai tay.

-Bạn trai mày đó hả? Đây cậu em, cậu định đưa nó đi đâu vậy?

-Em...

Hưng cứng họng, tình cảnh này giống như bị bắt quả tang vụng trộm trong phim truyền hình quá. Nam ngồi thừ ra, mắt mặt dễ sợ. Bảo lại tiếp tục vai trò là một ông anh lo lắng cho em gái.

-Hôm nay thì không được rồi, ở nhà còn có việc đang đợi nó. Cậu em thông cảm nhá!

Kế hoạch tưởng chừng như hoàn hảo, những tưởng có thể đưa Nam đến nơi đó, ai ngờ phân đoạn cuối cùng ở đâu nhảy ra ông anh trai chết tiệt này phá đám. Hưng cười hời hợt, gật đầu. Bảo khoái chí nhìn sang Nam đang mặt mũi bí xị. Nhà còn có việc đợi cô ư? Lí do không cho cô đi của Bảo cũng hay thật.

Nam và Bảo xuống trạm xe đầu ngã ba Lê Hồng Phong, rồi hai anh em đi bộ về nhà. Bỏ mặc Hưng ngồi trên xe buýt vẫy vẫy tay trông theo đầy tiếc nuối. Nam đi trước bỏ xa Bảo cả đoạn, cô không thích anh xen vào cuộc sống riêng tư của mình quá mức. Nam đi chơi với ai, làm gì, ở đâu Bảo cũng quản. Còn lời cô về nhà không thương tiếc. Cô và Hưng chỉ là bạn, không hề có chút tình cảm nào vượt quá mức cho phép, anh cuống lên như thế làm gì? Chẳng phải cô vẫn vẹn nguyên đây sao?

Về tới nhà, ông Lâm giật mình khi nghe Nam quăng đôi giày trượt xuống sàn một cái “phịch”, mặt mũi bí xị chào ông rồi dậm chân thịch thịch đi lên lầu. Bảo vào sau, mặt mày hớn hờ như vừa lượm được tiền đô-la, hí hửng chào ông Lâm rồi cũng lên phòng. Ông lắc đầu, các con của ông không biết đến khi nào mới trưởng thành nổi.

2. Chương 2

-Múp. Ba lô của tao...

Nam khóc không ra nước mắt, nhìn chiếc ba lô đen tơi tả trên ghế mà xót vô cùng. Món quà sinh nhật thứ 16 ông Lâm đã tặng cô chính là chiếc ba lô này. Giờ giải lao 15 phút, Nam cùng Hội bà tám online xuống căng tin uống nước. Vừa lên lớp đã nhìn thấy cảnh tượng này. Đau. Chiếc ba lô ấy, cô đã nâng niu như báu vật vô giá suốt gần hai năm qua. Vậy mà...

Sách vở của cô quyển thì nằm trên bàn, quyển thì rớt dưới sàn. Bút cũng nằm kia một chiếc, đây một chiếc. Bàn cuối giờ chơi không có ai ngồi, kể cả Duy. Nam thu dọn đồ đạc bỏ vào học bàn, Ngọc cũng giúp cô một tay cho nhanh. Xong, cô đứng thẳng người nhìn bao quanh lớp. Cô phải tìm cho được kẻ đã phá hoại chiếc ba lô của mình.

Người đầu tiên Nam nghĩ đến chính là Duy, bởi vì anh đã nói rằng hãy chống mắt lên mà nhìn xem thử anh sẽ làm gì cuộc sống của cô. Duy không có trong lớp, điều đó càng làm cho suy đoán của cô thêm phần chính xác. Anh gây án, bỏ chạy và để lại hiện trường thế này đây. Cơn giận bùng nổ trong đầu Nam, mặt cô hầm hầm nhìn ra cửa lớp.

-Từ từ đã Bơ, mày không thể đổ lỗi cho ổng được. Biết đâu là đám con Uyên làm thì sao?

-Mày nghĩ giữa ổng với con Uyên, ai ghét tao hơn?

Gạt phất tay Ngọc ra khỏi người mình, Nam đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi tiến ra bên ngoài hành lang, cô phải tính sổ với kẻ đã phá hư món quà sinh nhật mà bấy lâu nay nâng niu. Trong đầu cô bây giờ không còn có ý nghĩ sợ sệt Duy nữa. Duy đứng một mình, tay tựa lên thành lan can, mắt nhìn xuống sân trường, nơi mà anh đã từng để dấu ấn lại một năm trước khi đi xa. Tai đeo phone, bài hát trong điện thoại đã chuyển sang một điệu ballad buồn.

Chỗ Duy đứng không có nhiều người qua lại vì nó gần với phòng giám thị khối 12. Anh lại càng không biết rằng có một cô gái phùng phùng lửa giận đang tiến lại gần mình. Một khi anh tập trung vào việc gì thì chẳng hề để tâm đến xung quanh. Nam đứng sát bên Duy, kéo tay anh rất mạnh để anh quay lại nhìn mình. Duy khẽ nhủ mày, anh không thích ai đó chen vào khoảng lặng của riêng anh. Và nhất là con người này.

-Đừng có đụng vào đồ của tui. Nói cho anh biết, tui không sợ mấy lời hù dọa của anh đâu.

Đôi mày đen xô vào nhau, Duy nhìn Nam bằng đôi mắt màu xanh biển phẳng lặng không chút gợn sóng nào. Hình như anh không nghe thấy những gì cô vừa nói. Bàn tay cứng cáp đưa lên tháo một bên dây phone ra. Nam ngậy người. Cô có dám hét lên lần nữa?

-Anh nghĩ mình lớn là ra oai hả? Anh muốn cái gì ở tui? Nói thẳng ra luôn đi. Đừng có ám chỉ này nọ nữa.

-Được thôi. Tôi muốn cô đền mạng.

Đoàng. Ấm. Rầm. Bản án tử hình dành cho Nam. Chính xác mà nói, Duy muốn cô sống không bằng chết. Cái chết quá nhẹ nhàng, quá dễ dãi với cô. Sau tất cả những gì anh đã gánh chịu thì như thế chưa đủ.

-Đồ thần kinh.

Nam nhìn thẳng Duy phun ra ba chữ, cứ tưởng cô bình tĩnh lắm nhưng đôi chân của cô đã phản biện hoàn toàn. Gương mặt góc cạnh đối diện trở nên trắng bệch, đôi mắt xanh lóe lên vài tia quỷ dị. Duy tiến lên phía trước một bước, cô lùi lại dè chừng.

-Mắng tôi. Không tới lượt cô đâu.

-Ai kêu anh làm hư ba lô của tui. Anh rảnh quá hả? Không có việc gì làm nên phá tui vậy đó hả? Tui nói cho anh biết, đừng có đụng vô đồ đạc của tui. Mỗi một thứ đều phải mua bằng tiền mồ hôi nước mắt đó, biết chưa?

Nam quay đi, cô tự hỏi mình lấy đâu ra can đảm mà đứng trước mặt Duy quát lên như thế. Nhưng rồi cũng trấn an mình, nếu cô không nói thì anh cứ thế mà làm tới. Đe dọa cô, đòi lấy mạng cô ư? Để rồi xem ai sẽ là người bị gông cổ trước.

Duy xiết chặt nắm đấm, từng mạch máu nhỏ nổi lên trong mắt anh, nó bắt đầu chuyển màu. Gân xanh nổi lên cổ kìm nén để không bứt ra ngoài. Chưa đầy một giây sau khi Nam xoay người, cô đã bị Duy tóm lại. Anh kéo cô đi. Rất gấp gáp. Cổ tay Nam đau buốt vì Duy dùng lực rất mạnh. Bàn tay to lớn kia nắm trọn cổ tay bé nhỏ trắng ngần. Cô chưa kịp định thần lại thì đã thấy mình bị lôi đi rất xa lớp học rồi.

-Buông tui ra. Đồ bệnh hoạn kia. Bỏ ra.

Nam dùng tay còn lại gỡ tay Duy ra khỏi tay mình, anh vẫn cứ thế tiếp tục lôi cô đi như một bao cát. Nam đưa tay lên cắn một cái, Duy ngừng bước, nhưng vẫn không chịu buông tay. Cô cắn anh, từ mu bàn tay chảy ra một ít máu, dính cả lên miệng cô. Duy nhăn mặt chịu đau nhưng không hề bỏ tay Nam ra để mặc cho cô cắn mình. Cô điên cuồng cắn anh, cô ức lắm, cô muốn anh phải trả giá vì đã làm hư chiếc ba lô của cô. Cho đến khi Nam cảm nhận được vị tanh nồng của máu trong khoang miệng thì cô mới vỡ lẽ ra.

-Sao không cắn nữa đi? Cắn cho đến chết. Cô lại giết một người nữa.

Ánh mắt khinh bỉ lướt trên người Nam, cô dùng tay còn lại quẹt máu trên miệng mình. Sự háo thắng lúc nãy hoàn toàn biến mất, thay vào đó là nỗi sợ hãi dâng lên với tốc độ chóng mặt. Duy nhếch môi, nụ cười nửa miệng đầy chết chóc.

Tiết thứ 3 của lớp 12A7 có hai học sinh vắng học.

.....

Phòng y tế.

Có đánh chết Nam cô cũng không nghĩ là Duy lại đưa mình tới nơi này. Cô ngồi trên ghế, mắt nhìn cô Diệu đang băng bó lại vết thương đang chảy máu trên tay anh. Cô giáo lườm lườm Nam, không lí nào cô lại không biết nguyên nhân dẫn đến vết thương ấy. Trước đây, cô Diệu là một giám thị khó tính của trường Phan, với cái biệt hiệu mà các khóa trước truyền lại là “sát thủ quần đen”. Cô được chuyển về bộ phận y tế nhờ có vài năm kinh nghiệm học y, nhưng cái sự cộc cằn khó tính vẫn theo cô suốt những năm tháng “chống ề”.

Điều ngạc nhiên thứ hai chính là cô Diệu không cần hỏi tên lớp của Duy mà vẫn có thể ghi chính xác vào sổ điểm danh. Nam thì không cần phải nói rồi, học sinh đại diện trường tham gia kì thi học sinh giỏi thì có giáo viên nào mà không biết. Nhưng còn cái con người cao lêu nghêu kia? Duy và cô Diệu có quen biết từ trước? Nam ngáy người, ai đó đánh chết cô đi.

-Nam, em về lớp đi.

-Dám đi không?

Cô Diệu trừng mắt nhìn Duy, giữa hai học sinh này đã xảy ra chuyện gì, cô thật sự rất muốn biết. Duy không cho Nam về lớp, nhưng cô không việc gì phải nghe theo lời anh cả. Nam đứng dậy, định xoay nắm cửa phòng thì Duy đột ngột lao đến dẫn tay cô lại.

-Đau. Buông tui ra.

Duy giật mình vội bỏ tay mình ra khỏi tay Nam, cô ôm cổ tay vừa bị anh bạo lực học đường xoa xoa. Không có dấu hiệu trở lại bình thường, hai cổ tay của cô cứ thế mà đỏ bầm cả lên.

-Duy, Nam. Hai đứa có chuyện gì vậy?

-Không gì cả.

Rất đồng thanh. Rồi cả hai ném cho nhau cái nhìn tóe lửa. Cô Diệu cũng phải e ngại đằng hắng. Đối địch với nhau ư?

-Tui nói với anh lần cuối. Tui không dễ bị ăn hiếp đâu. Cái gì mà kẻ giết người? Tui thấy anh đang có ý đồ xấu với tui thì có. Đồ thần kinh.

-Không thèm chấp với cái thứ như cô. Đi cho khuất mắt tôi.

Nam không nói thêm lời nào, cô đẩy cửa đi thẳng, cũng không chào cô Diệu lấy một câu. Nam tức lắm! Cứ như cô là con rối của anh vậy, muốn diễn thế nào cũng phải do anh quy định. Cô là con người, chứ không phải con rối.

Cô Diệu gấp quyển sổ ghi danh lại, nâng gọng kính lên đưa ánh nhìn thắc mắc sang chỗ Duy. Ánh mắt anh âm trầm, sâu không tưởng nổi. Một con người có quá nhiều bí mật và khổ tâm. Duy nằm phịch xuống chiếc giường trắng bên cạnh, tay anh cũng bị quần băng trắng kín mít. Phải thừa nhận một điều: răng của con nhóc đó rất sắc. Cần anh ra thế này...

-Giờ thì có thể nói cho cô biết lí do không?

-Cô không nên biết thì tốt hơn. Đây là chuyện riêng của em.

-Tốt thôi. Vậy giờ em muốn nằm đây và nói cho cô biết hay là trở về lớp viết một bản tường trình nộp cho thầy hiệu trưởng về việc trốn tiết?

Đây chính là tuyệt chiêu của cô Diệu. Cô có cách để cậu học trò này làm theo lời mình. 5 năm trước, khi Duy học lớp 10, cô Diệu là giáo viên chủ nhiệm lớp anh. Tất nhiên cô không thể quên được cậu học trò ngoan ngày ấy.

-Cô vẫn vậy.

-Còn em thì thay đổi hoàn toàn.

So với 5 năm trước, Duy của hiện tại trưởng thành hơn, nam tính hơn và khó đoán hơn. Anh nằm gác tay lên trán, thở dài. Ngoài mẹ anh ra, thì cô Diệu là người phụ nữ hiểu rõ con người anh nhất.

-Con nhỏ đó. Em muốn nó phải chết.

Chất giọng lạnh tanh đầy chết chóc. Cô Diệu phải dừng bút nhìn qua Duy. Ý niệm muốn một người phải chết không nên được nuôi nấng bởi cậu học sinh tài năng thế này. Người xấu số kia lại là Nam thì càng không nên như thế.

-Nam đã làm gì em sao? Con bé lấy mất người em yêu quý à?

-Còn hơn cả thế.

Cô Diệu lắc đầu. Cô không hiểu và có thể Duy giải thích cô cũng chẳng hiểu được. Duy của 5 năm sau không thể nhìn qua một lần mà đoán biết được suy nghĩ của anh như cô đã từng làm 5 năm trước.

Miên man với những suy nghĩ của riêng mình, Duy tự hỏi bản thân, con nhóc đó ngang nhiên xông đến trước mặt anh và quơ tay múa chân loạn xạ, không rõ đang muốn nói cái gì. “Nghĩ mình lớn mà ra oai”, đúng là chỉ có mỗi con nhóc ấy mới nghĩ ra được cái lí do thế này. Giả vờ cũng giỏi thật. Duy tin lời Bảo, Nam không biết về sự việc của quá khứ nhưng không có nghĩa là bây giờ nó sẽ được giấu kín nữa. Rồi sẽ có lúc mọi thứ được phơi bày ra ánh sáng. Nhanh thôi. Việc trả thù của Duy cũng chỉ vừa bắt đầu thôi mà, anh thích đi từ từ từng bước thì mới thấm lâu.

-Mày không thấy bộ dạng của nó lúc nhìn thấy chiếc ba lô cũ mềm bị rách nát đâu.

-Ta nói nó tội nghiệp gì đâu. Nó mà khóc lúc đó là tao lấy điện thoại chụp hình lại rồi.

-Mà nó không biết tội mình làm đâu há. Chạy đi đâu rồi về lớp với cái mặt đen thui. Mày nghĩ nó đi đâu?

-Bà nội tao sống lại còn chưa biết chứ tao mà biết hả? Mày qua hỏi nó thử đi.

Kỳ đứng trước cổng trường, tình cờ nghe được cuộc đối thoại trên. Cô nhìn lại, nhận ra đó làm đám bạn chung lớp với Uyên và cũng hay đi chung với cô nàng. Không biết đứa nào xấu số bị tội kia nhắc đến? Mà ai được Uyên “chăm” thì phải nói là khó mà yên thân. Kỳ đang đợi mẹ tới đón vì chiếc mô tô của cô đã bị ba tịch thu. Cô học không giỏi, tầm trung cũng chưa tới hướng chi là muốn được như ý nguyện của ba mình. Cô không thích bị bó buộc bởi những lí do của ba, bởi vì cô là đứa con của thách thức.

Những gì chưa chinh phục được nhất định Kỳ phải làm hết sức, cô giống Uyên ở điểm này nhưng lại không độc tài như bạn mình. Thứ Kỳ muốn chỉ là cuộc đời cô không bị phụ thuộc vào ba mẹ. Cô muốn được tự do như gió, vô tư và mạnh mẽ. Chứng tỏ mình, Kỳ trở thành cô gái có tiếng tăm vì mức độ ăn chơi nhưng

không hề sa đọa. Cô thường lui tới các quán bar và quen biết rất nhiều người trong giới xã hội đen. Họ nể cô vì bản lĩnh và tính quyết đoán lạ kì.

-Ngọc.

Có người gọi mình, theo bản năng Ngọc ngẩng cao đầu nhìn xung quanh. Lũ học sinh chen chúc nhau ra khỏi chiếc cổng sắt, cô nhác trông thấy mái tóc đỏ vậy vậy tay đứng ở gần nhà bảo vệ. Để đến được chỗ Kỳ đang đứng phải mất gần 5 phút chen lấn với cả đồng xe và người. Ngọc ôm chiếc cặp trước ngực, mở mắt to tròn đang đợi lời chào hỏi đầu tiên từ cô bạn “chị đại” 12A21.

-Con Bơ đâu?

-Nó về cổng sau. Mà quen nó hả?

-Ồ, tụi tao là bạn.

-Thân tới mức kêu bằng tên ở nhà luôn sao ta?

Rất tự nhiên. Ngọc tuy chưa tiếp xúc với Kỳ lần nào nhưng nghe danh tiếng của cô cũng đủ để e dè trong từng lời nói. Nhưng Ngọc thì không tin cô bạn này sẽ làm gì mình, bạn của Nam cũng là bạn của cô. Đơn giản vậy thôi.

-Ồ, cũng mới biết đây thôi. Mà sao lại đi cổng sau? Tao thấy nó toàn đi cổng trước mà.

-Nó có quy tắc. Đến thì đi cổng trước, còn về luôn đi cổng sau. Chờ nó hả?

Kỳ gật đầu. Cô cũng định chờ Nam ra hỏi thăm về đôi mắt, mấy hôm trước thấy cô bị đám bạn của Uyên chơi xấu Kỳ rất lo lắng. Nhưng lại không thể công khai quan tâm, cô không muốn Uyên lại gây thêm rắc rối cho Nam nữa.

-Có việc gì không? Tao nói lại cho.

-Cũng không có gì. Mà mắt của nó còn đau không?

-Nếu mà là nó thì thử có đau không? Ăn nguyên một mặt cát. Mà nó có làm gì con quỷ cái kia đâu chứ? Chơi gì mà ác dễ sợ.

-Ngọc đi với bạn hả?

Kỳ thấy bầu không khí này nó ngượng ngạo thế nào. Thường thì cô không xưng tên với bất cứ ai, kể cả Uyên cô cũng xưng là mày- tao. Chắc đây là phép lịch sự tối thiểu khi làm quen bạn mới.

-Cứ gọi tao là Múp. Ba tao tới đón.

-Ồ, tao là Su.

Kỳ ngượng nghịu gãi đầu, lần đầu tiên cô chủ động làm quen với một người bạn cùng tuổi. Ngọc nhìn Kỳ trân trân. Chị đại là thế này sao? Đầu có giống!

-Tao nghe Bơ nói rồi. Mày là bạn của con Uyên. Nhưng mà sao lại làm quen với tụi tao?

-Tao thích. Lớp mày có đứa nào bị hư cặp hả?

-Con Bơ chứ ai! Sao mày biết?

Ngọc lườm Kỳ, phải có lí do thì Kỳ mới chủ động làm quen và kết bạn với Nam. Một mục đích nào đó chẳng? Giống Hưng. Và cả Duy nữa.

-Tao nghe đám bạn con Uyên nói.

-Ba tao tới rồi. Có gì bữa khác nói tiếp. Tao về trước.

Ngọc bỏ đi, Kỳ cũng theo sau cô ra khỏi cổng trường. Nhưng Kỳ lại không đứng đợi mẹ nữa. Cô thả bộ trên vỉa hè, mái đầu đỏ chót đặc biệt khó mà lẫn lộn với bất kì ai. Giữa Nam và Uyên, Kỳ không muốn mất đi bất cứ ai trong số họ.

Vật vả với đồng sách vở và chiếc ba lô đã không còn nguyên vẹn, Nam chỉ dám trượt từ từ trên đường, chẳng thể nào phóng cái vèo như mọi ngày nữa. Trông cô thê thảm vô cùng. Vừa phải ôm sách vở để không bị rớt xuống đường, lại phải trầy trật che chắn. Đúng là cái số con rùa!

Nam thề với trời, gặp Duy là cái mệnh xấu nhất từ trước đến giờ cô trải qua. Từ ngày anh chuyển đến lớp là cứ như mọi thứ xấu xa đều kéo đến đổ ập lên đầu cô cả thấy, khiến cô một chút phòng bị để trở tay cũng không có. Chính xác mà nói, Nam nghĩ Duy là khắc tinh của mình. Ngôi đầu bảng thành tích lớp của cô cũng là do anh không thương tiếc đoạt đi. Giờ thì bắt đầu xem cô như con mồi mà ráo riết tấn công, nhìn xuống chiếc ba lô trên tay, Nam méo mặt. Công lí ở chỗ nào?

Trưa nắng chang chang, Nam lại không đội nón, cô cứ thế mà thả rông mái đầu lướt đi trên đường. Nhưng mà có muốn trốn cũng chẳng thoát nổi cái vận đen. Nhìn đám người trước mặt kia Nam tự hỏi mình, có phải cô đã làm chuyện thất đức nào hay không mà mọi chuyện xui xẻo cứ nhăm ngày hôm nay mà ùn ùn kéo đến? Một thằng trong số đó tiến lại gần Nam, hắt ta lên tiếng.

-Mày là thế nào với Kỳ?

Nam nuốt nước bọt, bụng cô đói cồn cào. Giải quyết bọn này bằng cách nào để có thể về nhà nhanh nhất? Cô không biết. Lần trước còn có Kỳ, cô đứng ra chặn bọn này lại không để họ đuổi theo Nam, nhưng nay thì chỉ mình cô với cả đám đầu trâu mặt ngựa này. Hay rồi!

-Bạn.

-Nó không có bạn. Trừ con Uyên. Mày đừng qua mặt tui tao. Nói, mày với Kỳ đã xảy ra chuyện gì?

Cái đám này cũng lo lắng cho Kỳ quá nhỉ! Nam nheo mắt, mỉm cười, dân ăn chơi cũng có cái thú vị của nó. Không hẳn ai cũng là người xấu. Kỳ giao du với bọn này cũng là một điều đáng quý, họ quan tâm cô hơn Nam nghĩ.

-Không gì cả. Tao cũng không biết tại sao Su lại giúp tao. Hỏi thì nó không nói.

-Nó nói ày biết tên thân mật luôn sao?

Một con nhỏ tóc vàng loe hoe vài cọng đen tiến lên hỏi. Nam gật đầu, nếu Kỳ không nói thì cô cũng chẳng biết được. Nhưng tại sao tui này lại ngạc nhiên dữ vậy? Chỉ là một cái biệt danh thôi mà!

-Nó không dễ dàng nói cho người khác biết tên mình đâu. Đúng thật là nó muốn bảo vệ mày. Mày là người đầu tiên mà con Su ra mặt bảo vệ đó.

Nam ngây người. Cuối cùng cô vẫn không hiểu, tại sao Kỳ lại làm thế? Ngọc từng nói, những cô bạn được Hưng tỏ tình cùng lắm chỉ hai hôm sau đã bị Uyên hù dọa, dằn mặt mà công của Kỳ là nhiều nhất. Không phải Kỳ sợ Uyên, nhưng chỉ cần Uyên nhờ cô làm việc gì thì cô đều tận tâm giúp đỡ. Trong kí ức của Kỳ, Hưng và Uyên luôn là cặp đôi đẹp nhất, hoàn hảo nhất. Vì thế cô không muốn ai phá vỡ hình tượng yêu thích của mình. Nhưng Nam là ngoại lệ và có lẽ cũng là duy nhất.

-Tui tao đều phục con Su nên mới theo và tôn nó làm chị đại. Người nhận được sự ưu ái từ nó hẳn phải có tư chất để tui tao nể phục. Việc của mày bây giờ là chứng minh cho tui tao thấy mày có thể.

Gì vậy trời? Nam ngô nghê cười, nụ cười méo xệch. Đừng nói là bọn này bắt cô nhốt vào đâu đó, bỏ đói vài hôm thử sức chịu đựng? Hay là ép cô trèo lên tầng thượng của một tòa chung cư nào đó rồi nhảy xuống? Vĩ đại hơn, tui nó kêu cô giết một nhân vật tầm cỡ? Giết người! Bất chợt đôi mắt màu xanh biển trượt ngang đại não của Nam. Cô bấu chặt móng tay vào thịt, ép mình không được nghĩ đến nữa.

-Tui mày muốn gì?

-Trong vòng 1 tuần, nếu mày đoán được ai là người con Su yêu thích nhất và căm thù nhất thì tui tao sẽ không động tới mày như lời con Su nói.

-Còn không thì sao?

Nam bắt đầu thấy tụi giang hồ này có gì đó quái quái. Người Kỳ thích và ghét, đó chẳng phải là chuyện riêng tư của cô sao? Chẳng lẽ đám này biết rõ hai người ấy đến vậy?

-Thì mày không đáng để nó bảo vệ như thế. Ít nhất với nó mày quan trọng, con Uyên cũng quan trọng. Nhưng để bỏ qua lời con Uyên mà bảo vệ mày thì nó xem mày quan trọng hơn con Uyên. Chúng tao mình đi. Để tụi tao thấy sự quan tâm của nó không phải là vô ích.

-Được. 1 tuần chứ gì? Tao sẽ cho tụi mày câu trả lời.

Nam nói như đinh đóng cột. Một con nhỏ khác đưa cho cô tấm thẻ địa chỉ. Cô cầm lên ngắm nghía. Cái địa chỉ này thì có liên quan gì tới vụ việc cô đang dính vào?

-Không được nói với Su. Nếu không mày biết hậu quả rồi đó. Cái này là địa chỉ nhà của nó.

-Sao mày lại đưa cho tao?

-Tao nghĩ mày cần nó hơn là tụi tao. Nếu được hãy làm bạn với nó. Su nó rất cô đơn.

Nam sốc. Đạo này cô cứ gặp những chuyện khó tin được. Từ Hưng tới Duy, Uyên rồi đến Kỳ. Mọi thứ lần lượt ập đến tấn công trung khu thần kinh của cô khiến nó làm việc không ngừng nghỉ. Cầm địa chỉ nhà Kỳ cho vào quyển sách kẹp lại, Nam nghiêng đầu nhìn bọn đàn em của Kỳ đi khỏi. Việc cần làm của cô lúc này là gì nhỉ? Xoay tay nhìn đồng hồ, về nhà là trước hết. Ít nhất phải ăn cho no thì mới có sức làm việc được.

.....

Sáng thứ Năm. Cả trường tổ chức họp phụ huynh học sinh cuối kì. Tổ của Nam trực nhật lớp tuần này nên buộc lòng cô phải có mặt từ sớm để quét dọn, kẻ chữ mẫu lên bảng, chuẩn bị tiếp nước cho các vị phụ huynh lớp mình. 7 giờ. Thầy Giang ôm cặp sách lên lớp, môi thấp thoáng nụ cười. Ngọc huých tay Nam, cả hai nhìn nhau đầy ẩn ý rồi nhìn thầy từ tốn ngồi ở vị trí quen thuộc, sau đó lúi nhúi ra một góc cười phá lên. Lam từ dưới lầu hốt hải chạy lên, túm tụm cả bọn lại bắt đầu buôn chuyện.

-Tụi mày biết ông Giang vừa ở đâu lên không?

-Nhà ông chứ đâu!?

-Không. Nhà ông thì tao nói chi. Vừa ở căng tin ăn sáng với cô Tân- trợ lí Đoàn thanh niên. Cái cô mà hồi 20-11 mới chuyển về đó. Tụi mày biết không?

-Không!

Rất đồng thanh và đồng dạng. Mặt Lam méo xẹo, cổ ối đưa một cái, lườm lườm từng người rồi ngúng nguẩy kể tiếp.

-Anh anh em em, gấp thức ăn cho nhau, rồi bốn mắt nhìn nhau...

-... Trào máu họng.

Ngọc bổ sung câu nói còn dang dở. Cả bọn lại phá lên cười, đâu biết thầy Giang đáng kính đã đứng phía sau chống hông trừng mắt. Thơ là người phát hiện ra ánh mắt sắc bén của thầy, cô nhẹ nhàng chụm đầu cả tổ lại và nói thật nhỏ.

-Xi- tốp- hia. Nam chính đang đứng phía sau mày đó Lam. Oang oang cái miệng rồi nói sao ông ày trực lớp hoài luôn con.

Cả đám đứng hẩn lên, xoay người lại rồi cùng... cười. Thầy Giang cũng cười, gương mặt đầy sát khí vùng vằng bỏ vào trong lớp, chuẩn bị sổ sách để lát nữa còn nhận xét với các vị phụ huynh khó tính. Lũ quỷ ngoài này cứ thế mà bò lẩn ra cười. Hình như nguyên cả lớp 12A7, thì cái tổ này là quậy nhất thì phải?

Hội nghị Diên Hồng chính thức bắt đầu khi đồng hồ điểm 8 tiếng. Nam là người phụ trách thu lại giấy mời của các vị bỏ lão đến dự, cuối giờ tổng hợp lại rồi đưa cho vị vua uy quyền đang nã đại bác trong kia. Ông Lâm ngồi bàn cuối, đúng với vị trí ngồi trên lớp của Nam. Bên phải ông là ba của Ngọc, cuối cùng là mẹ của Thơ. Chỉ có ba người, giống như lần họp phụ huynh đầu năm. Phụ huynh của Duy. Không đến! Có rất nhiều câu hỏi về Duy cứ liên tục chạy đều trong Nam. Anh 21 tuổi, có 5 năm ở nước ngoài, tại sao lại về Việt Nam? Lựa chọn đi học lại ở ngôi trường này, lớp xã hội, tại sao lại trùng hợp như thế?

Duy nói Nam là kẻ giết người, anh đã tuyên bố bắt đầu trận chiến với cô, vòng đầu tiên, cô thua anh tâm phục khẩu phục. Vị trí đầu bảng thành tích lớp, anh đoạt đi của cô không nề nang gì. Vẫn dùng gương mặt

bất cần ấy đối diện với mọi người, tất nhiên chỉ như thế thôi thì chưa đủ. Nam tin chắc vòng thứ hai sẽ còn hấp dẫn hơn nhiều. Cô có cảm giác, 5 năm qua chỉ là thời gian để Duy chuẩn bị tất cả. Chuẩn bị cho sự quay trở lại của mình. Để trả thù Nam, chẳng hạn!

-Ê, Bơ. Thầy kêu mày, vô nhanh đi!

Ngọc lay lay vai Nam, cô giật mình quay đầu, bước lại gần cửa lớp. Thầy Giang đang lật sổ theo dõi của lớp, trán thầy nhăn lại, hình như có việc khó giải quyết.

-Nam, em có biết địa chỉ nhà Duy không? Hồ sơ tốt nghiệp vẫn chưa đủ, cần bổ sung trong tuần này gấp.

-Không ạ! Em không biết! Ắt- xì... Em xin lỗi ạ!

Ngồi cạnh nhau thế nhưng mà một câu trò chuyện cho giống bạn bè cũng chưa từng có, thì Nam đào đầu ra địa chỉ nhà Duy? Ngọc nhún vai nhìn cô rồi lại tiếp tục tám chuyện với Thơ và Lam.

-Ngày mai trường mình nghỉ, thứ Sáu thầy không có tiết, thứ Bảy phải nộp cho thầy hiệu phó để đóng sổ học bạ rồi. Nam, hay là ngày mai đi học em nhắc Duy mang bản sao chứng minh nhân dân có công chứng lên cho thầy được không?

-Em... thầy hỏi lớp trưởng đi. Bạn ấy với Duy là anh em họ, chắc biết cách liên lạc với Duy đó.

-VẬY em liên lạc giúp thầy đi. Thầy còn việc trong kia, chưa giải quyết xong.

Nói rồi, thầy Giang vào lớp tiếp tục chủ trì hội nghị cấp cao, bỏ mặc Nam bơ phờ với gương mặt tội nghiệp. Ngọc thấy vậy nhanh nhẩu lấy điện thoại ra bấm bấm tìm số của Hưng.

-Mày gọi cho ai vậy? Ắt- xì...

-Chứ mày nghĩ tao gọi cho ai? Đang giúp mày đó... Hưng hả? Ngọc nà, ông biết số điện thoại của anh Duy không?... Hả... không biết hả? Anh em gì kì vậy?... À... không có gì... thầy Giang bảo cần tìm anh Duy để lấy vài thứ để làm hồ sơ tốt nghiệp... vậy có địa chỉ nhà không? Ok...đọc đi...

Nam cố gắng lắm mới nhịn cười được khi nghe Ngọc gọi Duy bằng anh. Ấn tượng ngay từ đầu của Ngọc với Duy không được tốt, cô chẳng thích gọi một tên cứ vênh mặt khinh khỉnh với mình bằng đại từ tôn kính ấy. Hưng là em họ mà cũng không có số điện thoại của Duy, Nam tự hỏi hai người này là anh em kiểu nào? Nhắc tới thì cũng không thể trách Hưng được, đáng trách là ông thầy đang nổ banh chành trong lớp kia kia.

-Lớp rất vinh dự khi có hai em nằm trong đội thi tuyển học sinh giỏi của trường và cũng hai em này được đặc cách thi học sinh giỏi khu vực, đại diện cho trường. Tôi, tuy chưa chủ nhiệm các em nhiều thời gian, nhưng có được hai đứa học trò ngoan như vậy cũng rất vui sướng và hãnh diện...

Thầy cứ thao thao bất tuyệt còn đám học trò của thầy thì đang kiếm cái bịch ni- lon để mà nôn cho hết bữa sáng ra. Thầy quá tuyệt! Không hổ là thầy giáo chủ nhiệm 12A7, có chém gió cũng phải chém trên cấp 12.

-Địa chỉ nhà Băng Đại Ca sao quen dữ vậy?

Ngọc nhìn địa chỉ trên tay thốt lên một câu. Cũng vì nhiễm game quá nặng cho nên cô mới đặt cho Duy cái biệt danh là Băng Đại Ca. Nam cũng đồng tình với Ngọc, đặt Duy họ Băng là chuẩn không cần chỉnh.

-Ắt- xì...

Dán mắt vào địa chỉ mà Hưng vừa đọc, Nam vừa nhảy mũi vừa không khỏi rùng mình. Nơi đó... chính xác là gần nơi ngã tư đường hôm trước Duy ôm bó hồng bạch đứng nhìn cô.

-Thầy ơi, địa chỉ của anh Duy đây ạ! Thầy tới tìm ảnh lấy chứng minh nhân dân đi.

-Không được rồi. Em với Nam đi giúp thầy được không? Thầy có hẹn...

Ngọc méo mặt. Tự nhiên rồi hơi nhảy vào giúp Nam làm gì để giờ bị ông thầy sai việc không công. Cô nhìn Nam, ánh mắt như van nài "Bơ ơi, cứu tao!".

-Để em đi. Thầy cần mấy bản?

-Ba bản là ok. Cám ơn em nhiều nhá! Tuần sau tổ Một sẽ trực lại.

Được thế, cả đám tổ Tư nhảy căng lên vui mừng gì đâu. Bị thầy Giang phạt trực lớp những một tháng, vậy mà mới làm có một tuần đã được hưởng khoan hồng. Sự hi sinh của Nam có được ghi nhận?

Giờ họp phụ huynh kết thúc. Ông Lâm đợi chờ Nam về nhà luôn cho tiện nhưng chắc là cô phải để ông về một mình rồi, cô còn phải đến tìm Duy...

-Ba, thầy giáo nhờ con đi lấy chứng minh nhân dân của một bạn trong lớp. Giờ con không về với ba được.

Ông Lâm xoa đầu cô con gái nhỏ, mỉm cười hiền từ. Cẩm phiếu phối hợp có chứa bằng thành tích của Nam lên đưa cho cô. Nam đón lấy mà không biết nên làm sao, chắc ba thất vọng về cô lắm.

-Không để cho thằng Bảo biết là được.

-Ba! Con yêu ba nhất!! Ất- xì... chắc con cảm rồi...

-Ba mua thuốc, trưa về ăn cơm nhớ uống nha.

Nam nhảy lên ôm lấy cổ ông Lâm, sung sướng vô cùng. Chỉ có ông mới hiểu cô như thế. Hạng hai thì có sao? Cũng là sự phấn đấu của con gái ông vậy? Ông không đòi hỏi gì nhiều ở Nam, chỉ mong cô sống thật hạnh phúc và vui vẻ là được rồi.

-Con chào chú!

-Ngọc đó hả con? Con đi chung với Bơ luôn hả?

-Dạ. Chắc không đâu. Ba con đợi, giờ con về coi nhà cho ba ra chợ dọn hàng. Con xin phép chú. Tao về nha Bơ. Cẩn thận.

Dúi tờ giấy địa chỉ nhà Duy vào tay Nam, Ngọc ôm cặp đi trước. Nam thở dài, dù không muốn cô cũng phải đối diện với anh. Ông trời thật khéo sắp xếp.

Địa chỉ nhà Duy không khó tìm, căn nhà hai tầng nằm trên đường Hoàng Văn Thụ, một màu sơn xanh da trời nhưng đã bị rêu xanh phong kín. Cổng lớn bằng sắt đã bị gỉ, hoen ố một chút màu vàng, cả chuông cửa cũng đã hư. Nam tháo đôi giày trượt ra xách trên tay, những người nhìn vào trong, hình như Duy không có nhà. Băng Đại Ca đi đâu vào giờ này nhỉ? Nam tự hỏi mình, cô nghĩ là mình sẽ đợi anh ở đây.

Đồng hồ nhích dần sang con số 11. Trong khi đợi Duy, Nam đã uống hai ly nước mía ở bên kia đường. Lòng bắt đầu nguyên rửa tên bạn ngồi chung bàn không thương tiếc. Bắt cô giang nắng thế này, lại còn cái cơ thể chẳng biết sao mà hôm nay cứ ắt- xì mãi. Nam quyết định đứng dậy đi về, mai rồi nói với Duy cũng đâu có muộn. Ông thầy chủ nhiệm cứ làm quá lên, ai lại chẳng biết thầy có hẹn với cô trợ lý Đoàn thanh niên. Đã vậy còn nhờ vả học sinh làm việc giùm mình. Thật là...

-Tìm ra nhà tôi rồi à? Kê- sát- nhân!

Nam đứng hình, người duy nhất gọi cô như thế còn ai ngoài tên Băng Đại Ca chết giẫm chứ? Nam vừa mang xong đôi giày trượt vào chân, cô ngược mặt lên nhìn Duy. Tay anh xách một ít thực phẩm, chắc là vừa đi chợ về.

-Tui nói một lần nữa. Tui không phải kê- sát- nhân. Tui tới đây chỉ là nhắn lời thầy Giang với anh thôi, thầy nói anh mang ba bản chứng minh nhân dân photo công chứng đến cho thầy hoàn thành hồ sơ tốt nghiệp. Xong rồi, về đây!

-Đứng lại!

"Anh là cái thá gì mà bắt tui ở lại?" Nam lẩm bẩm trong miệng. Cô nhất quyết rời đi, ở lại thêm giây phút nào nữa chắc chắn cô sẽ bị Duy gọi là kẻ giết người mất thôi. Anh lúc nào cũng thế, mở miệng là nói cô giết người.

-Thẻ học sinh. Có muốn nhận lại không?

Nam cứng người, đôi chân không hện mà run, nếu cô không nhanh chóng giữ vững thăng bằng chắc chắn sẽ ngã. Nam xoay người, chiếu cái nhìn dò xét về phía Duy, rồi lục tung khắp cái cặp sách cũ. Quả nhiên, thẻ học sinh không cánh mà bay.

-Trả cho tui.

Nam chìa tay ra trước mặt Duy, lên giọng. Cô định hù dọa anh sao? Duy nhếch môi, cái nụ cười ấy trông nham hiểm thế nào, hình như trong đầu anh đang vẽ ra một kế hoạch mới để vờn con mồi nhỏ này.

-Muốn nhận lại? Được thôi. Vào nhà. Cô đã cắt công tới thì tôi cũng phải mời được ly nước chứ!!

Nói thì nghe hay lắm, nhưng Nam chẳng thấy có chút thiện cảm nào. Bước vào ngôi nhà đó ư? Một cái bẫy chăng? Cô nuốt khan, mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra như tắm. Cảnh giác vượt lên mức bình thường, con người này tuyệt đối không thể xem thường được.

-Có vào không? Không muốn nhận lại đồ à?

Khích tướng xem ra vẫn là chiêu hữu dụng nhất. Nam mím môi, bước một chân vào trong cánh cổng, rồi thêm bước nữa. Cô không tin Duy giết người diệt khẩu tại ngay căn nhà của mình. Anh ghét cô như vậy, hận cô sâu thẳm như vậy chắc chắn nếu có giết cô thì sẽ mang đến một nơi quái quỷ nào đó. Nam vỗ ngực tự tin như thế, nhưng chưa đầy một phút sau cô đã phải méo mặt. Lỡ Bểng Đại Ca dụ dỗ cô uống thuốc ngủ rồi cưỡng hiếp cô thì sao? Dù gì cô cũng là con gái, nhà lại trống trải như thế...

-Sợ tôi ăn thịt à? Cô chỉ là kẻ thù thôi, không có cơ hội làm lung lay ý chí của tôi đâu. Bớt ảo tưởng đi.

Đúng là Nam đang ảo tưởng thật. Rồi cô lấy lại bình tĩnh bước theo sau Duy vào nhà. Đâu hề biết nơi gốc bồ đề bên kia đường, có một ánh mắt lạnh tanh đã quan sát mình từ lúc nào. Ngọc chủ động gọi cho Hưng đã là một chuyện không thể tin được. Cô muốn biết cách liên lạc với Duy lại càng khó tin hơn. Địa chỉ nhà Duy, Hưng đã cho Ngọc biết. Đồng nghĩa với việc Nam cũng biết.

Trực giác mách bảo cho Hưng rằng, bằng cách nào đó mà Nam và Duy có quan hệ rất lạ. Không phải bạn bè. Không giống người yêu. Nó rất mập mờ và khó hiểu. Đó là lí do mà Hưng có mặt ở trước nhà Duy vào giờ này. Anh đã dặn lòng rằng giữa hai người sẽ không có gì xảy ra. Nhưng cái cách Nam khuất phục Duy, ngoan ngoãn bước vào nhà anh như một chú cún biết vâng lời như thế thật khiến người khác nổi điên.

Rốt cuộc, giữa Duy và Nam, hai người họ đang tồn tại mối quan hệ thế nào? Hưng rất muốn xông vào cánh cửa ấy để kéo cô về phía mình. Nhưng anh tự hỏi bản thân, với tư cách gì mà anh hành động như vậy? Lớp trưởng? Không thể nào. Duy hẳn sẽ có cách để tổng khứ anh ra khỏi nhà mình một cách hợp pháp. Bạn trai của Nam ư? Cô chưa bao giờ cho anh cơ hội, không những thế mà còn từ chối thẳng thừng nữa chứ. Hưng vô đầu, tại sao lại là Duy? Người anh mà Hưng vô cùng kính trọng? Sao phải cứ nhắm vào Nam?

Bao lâu nhỉ? Từ giữa trưa nắng cho đến lúc chiều tà, Nam vẫn chưa bước ra khỏi cổng nhà Duy. Điều đó khiến Hưng nổi cơn thịnh nộ. Anh quay đầu xe bỏ đi. Duy vén tấm màn cửa lên nhìn theo, môi mím cười khó hiểu. Anh xoay người lại nhìn cô nhóc ngủ ngon lành trên ghế sofa. Chẳng ai lại có thể vô tư như con nhóc này. Vào nhà con trai lại lăn đùng ra ngủ ngon như thế, đến mức Duy cũng phải ghen tị với cô về giấc ngủ kia.

Đưa Nam vào nhà, bỏ mặc cô với đôi mắt bất ngờ nhìn quanh quẩn, Duy vào bếp nấu bữa trưa tuyệt nhiên không nói tiếng nào. Để cô chiêm ngưỡng ngôi nhà nhỏ của anh một chút, từ từ sẽ vờn mồi sau. Nhưng ý định của Duy đã không thể thực hiện khi trở ra đã thấy cô ngủ ngon lành. Cái tướng nằm ngủ kia thoát nhìn tạo cho người ta cái cảm giác cô đơn và muốn che chở biết nhường nào. Hai tay kẹp giữa hai chân, Nam co ro người trông rất nhỏ bé và tội nghiệp.

Duy đang phân vân, có nên gọi cho Bảo và ông Lâm biết tình hình con nhóc này không. Chắc bây giờ họ đang cuống cuống lên khi không nhận được tin trả lời của con nhóc. Điện thoại cứ đổ chuông suốt từ trưa đến giờ, không là "Obama" thì là "2". Nghĩ đến Duy lại muốn cười. Bạn bè trong danh bạ điện thoại của Nam đều được lưu bằng tên, riêng số của ông Lâm lại là "Obama", còn của Bảo là "2". Con nhóc này còn điều gì khác người nữa nhỉ?

Nam cự mình, ngủ lâu như vậy chắc cũng đến lúc phải dậy rồi. Mở mắt, thứ đầu tiên đập vào nhãn cầu chính là trần nhà màu trắng đầy lạ lẫm. Não bộ phân tích, cô bật dậy như một chiếc lò xo. Cô không ở nhà. Miệng há hốc khi nhìn thấy người đối diện đang nhàn nhã thưởng thức cà phê và đọc tờ báo bóng đá số mới nhất. Nam tưởng tượng mình vừa được dạo chơi với Hằng Nga trên cung trăng, sau đó được công

chúa Thủy cung được xuống biển dạo một vòng. Sang Nhật Bản ngắm hoa anh đào khi mặt trời lên và cuối cùng là đáp xuống giường ngủ một cách nhẹ nhàng nhất.

Nhưng sao mở mắt ra lại gặp cái tên trời ơi đất hỡi này? Thượng đế ơi! Phật tổ Như Lai ơi! Chúa Jêsu ơi! Thần Dớt ơi! Như thế này có bất công với con lắm không? Nam gào thét trong lòng chứ chẳng dám mở miệng than thở lấy một lời. Thở than đi rồi nói sao cái tên quỷ vương này biến cô thành băng tảng thả trôi trên Nam Đại Dương rồi mấy trăm năm sau người ta vớt lên làm vật khảo cổ.

-Ngủ ngon chứ!?

Gật đầu.

-Biết mình ở đâu không?

Gật đầu.

-Tỉnh ngủ hẳn chưa?

Gật đầu.

-Đói không?

Gật đầu. Kèm theo ắt- xì.

-Tốt. Vậy ăn chút gì đi.

Nam há hốc, miệng to đến nỗi nguyên con đại bàng bay vào cũng lọt. Đâu mà tốt đột xuất vậy? Hỏi thăm cô, còn cho cô ăn nữa. Thánh thần, mẫu mẹ ơi! Có khi nào cà phê kia hết hạn? Nam lắc mạnh đầu, chắc chắn là do cô hoang tưởng quá nhiều rồi. Suy nghĩ. Động não. Trường hợp này thì giống cái gì nhỉ? Từ từ trước ngày hành quyết cũng được ăn rất ngon.

Thiên đường trước mắt Nam như sụp đổ. Đó mới là bản chất thật sự của Băng Đại Ca sao? Rất thâm độc. Rất cao tay. Quả nhiên là người có kinh nghiệm lâu năm. Duy bỏ tờ báo xuống bàn, vào bếp mang ra cho cô ít thức ăn lúc trưa còn lại. Đã có ý tốt để cô ăn là may lắm rồi. Cái gì cũng phải từ từ thì mới hấp dẫn. Thời gian còn dài mà.

-Băng... à không... gọi bằng gì nhỉ? Ắt- xì... Ông... cũng không được... à... anh Duy... được rồi... tui có thể về nhà được chưa vậy anh Duy?

Nghe con nhóc lảm nhảm một hồi mà Duy không khỏi tức cười. Gì nhỉ? Con nhóc gọi anh là “Anh Duy”. Ở đâu ra cái sự thân thiện ấy? Anh nhếch môi cười, lạnh xương sống, đó là những gì Nam cảm giác được.

-Ăn đi. Ăn cho hết rồi về.

Ừc. Nam nuốt nước bọt nghe rõ ràng. Đôi mắt tròn vo nhìn Duy không chớp, cái này là ép ăn trời ơi! Xưa giờ ép duyên, ép nợ, ép trái cây chứ có ai đời ép ăn bao giờ? Nhưng mà... công nhận một điều là...

-Ắt- xì... Anh nấu ăn ngon thiệt nha! Tui nấu chưa được như vậy đâu à. Ngon thiệt luôn đó.

Nam ăn rất ngon. Bỏ quên luôn sự sợ hãi và phải cảnh giác người trước mặt. Nhìn cô nhóc kia vừa ăn vừa khen, lúc lại ngước lên cười toe toét, thoáng chút ánh mắt Duy khẽ xao động. Một phần tỉ của một giây mà thôi.

-Ba tui thường khen tui nấu ăn ngon nhưng mà anh nấu ngon hơn nhiều. Cao thủ. Ắt- xì...Rất đáng khâm phục.

Nam gờn ngón cái lên tán dương tài nấu ăn của Duy. Rồi chợt khựng lại khi nhìn thấy Bảo đứng ngay cửa lớn, thở hồng hộc mặt đỏ gay như con bò trong trận chiến. Anh Hai của cô sao lại có mặt ở đây? Và ngay lúc này?

-Đi về nhanh!

-Ồ, Hai...

-Không có Hai, Ba gì hết. Đứng dậy. Đi về!

Bảo xồng xộc kéo Nam đứng dậy trong khi cô còn chưa kịp nuốt hết ngụm thức ăn trong miệng. Duy khoanh tay đứng dựa vào tường, quan sát Bảo không sót một chi tiết. Anh cuống lên như thế làm gì? Duy vẫn chưa làm gì Nam cơ mà!

-Nhóc con bị cảm. Nhớ uống thuốc.

-Không cần mày quản. Tránh xa em tao ra.

Giờ thì Nam mới bắt đầu hoàn hồn. Nụ cười, ánh mắt Duy hết như ngày đầu tiên anh đến lớp. Chào cô bằng một câu mở đầu vô cùng ấn tượng. Sao cô có thể quên mất Duy đã từng muốn đưa cô vào ngõ cụt của trò chơi mà anh đang cất công dàn xếp?

-Về cẩn thận.

Duy còn bồi thêm câu cuối cùng, tiễn hai anh em ra cổng. Nam ngồi lên yên xe, đầu óc chỉ còn vang vang câu nói “cô là kẻ- sát- nhân”, đôi mắt đen buồn thẳm thẳm nhìn về phía Duy đầy đau đớn. Bảo ném cho Duy cái nhìn cảnh cáo, anh không muốn con quỷ hận thù trong Duy xuất hiện rồi làm tổn hại đến Nam. Cô chưa biết thủ đoạn của Duy ghê gớm đến mức nào, cô còn quá nhỏ, quá yếu đuối để có thể nhìn nhận tất cả. Bảo rồ ga phóng xe đi, để lại đằng sau Duy đứng trong làn khói mờ mờ, không rõ anh gương mặt anh đang cười hay đang suy tư. Duy vừa xoay người, lập tức phía sau đã có tiếng gọi. Vừa vịn làm sao.

-Anh đã làm gì Nam?

Không quay lại Duy cũng biết ai là chủ nhân của câu hỏi vừa rồi. Xem ra anh đã đánh giá thấp tình cảm của Hưng rồi. Mím cười, con nhóc ấy được những hai chàng trai tuần tú bảo vệ. Kể trước người sau đến hỏi tội anh.

-Em rất lo lắng cho con nhóc đó. Thích nó à?

-Em hỏi anh đã làm gì Nam? Trả lời em đi!

Duy xoay người, gương mặt Hưng lúc này y hệt Bảo ban nãy. Giống một kẻ đầy ghen tuông. Duy có thể nhìn ra được, tình cảm của Hưng dành cho Nam, rất nặng tình.

-Không gì cả. Con nhóc ngủ rồi ăn. Sau đó thì anh trai nó đưa về. Hết.

-Chỉ vậy thôi sao?

Duy nhún vai, chỉ có như thế thôi. Đúng là chỉ có vậy. Anh tự nghĩ thầm, nếu như anh nói với Hưng rằng giữa anh và con nhóc kia đã abcd xyzt gì đó rồi thì thế nào nhỉ?

-Em muốn nghĩ sao cũng được. Không tiện, về cẩn thận.

Hưng rất muốn xông vào nện cho Duy một trận, cách anh trả lời câu hỏi của Hưng thật khiến người khác muốn lên cơn. Và Hưng lại là người không dễ kiềm chế cảm xúc. Chuyện gì nên làm thì cũng đã làm rồi.

-Không được tổn hại cô ấy.

Hưng bỏ đi. Duy bật cười. Con nhóc đó có khả năng khiến cho cậu em họ của anh phải nổi cơn thịnh nộ thế này đây. Dám đánh anh. Trưởng thành hơn nhiều rồi. Đôi mắt xanh biếc giương lên nền trời xa xăm.

-Ba ơi! Con trai ba tôi quá ba nhỉ!?

Không về nhà, Bảo chở Nam ra công viên. Bực tức ngồi xuống một chiếc ghế đá, cơn giận trong anh vẫn chưa nguôi ngoai phần nào. Cô leo đèo ngồi bên cạnh, ôm cặp sách im phăng phắc, cô sợ một lời nói của mình sẽ khiến anh giận hơn nữa.

Nam biết là cô đã sai khi trưa không về mà lại không gọi điện báo một tiếng. Vì cơn buồn ngủ ập đến bất chợt, trước đó cô cứ ắt- xì hoài, chắc là bị cảm rồi nên mới mau chìm vào giấc ngủ như vậy. Lúc Bảo xông vào nhà Duy, gương mặt anh khi đó trông rất đáng sợ. Chưa bao giờ cô nhìn thấy anh như thế. Một chút gì đó có sự lo lắng, cũng có bốc đồng. Khi kéo cô về phía mình, lên giọng hất mặt về phía Duy, cứ như anh đang muốn đóng dấu cô thuộc quyền sở hữu của mình, Duy không được phép chạm đến.

-Nói đi. Làm sao em tới được ngôi nhà đó?

-Em... anh Hai... là thầy chủ nhiệm nhờ em đến nhắn với anh Duy mang giấy chứng minh nhân dân lên lớp làm hồ sơ...

-Rồi sau đó?

-Anh ấy giữ thẻ học sinh của em. Rồi kêu em vào nhà uống nước. Sau đó em ngủ mất tiu. Lúc ngủ dậy, anh ấy bắt em ăn cơm. Rồi mới ăn được xiu xiu thì Hai tới.

-Vậy là nó có làm gì mà không mà cũng chẳng biết hả con kia? Con gái con đùa gì mà vào nhà trai lạ ngủ thẳng cẳng vậy là sao hả? Mà... thiệt là... trời ơi!!!

Bảo ôm đầu, than trời. Nam méo mào, ngồi im re không dám hó hé gì thêm. Cô biết lỗi của mình rồi.

-Hai ơi. Ắt- xì... Ắt- xì... Không có gì đâu. Thiệt á! Lúc ngủ em nằm trên ghế, lúc dậy cũng nằm trên ghế luôn. Quần áo thì y nguyên à. Không có gì thiệt mà. Hai đừng lo nha Hai!

Bảo quay qua nhìn Nam. Một giây. Hai giây. Rồi Năm giây. Nam đứng hình. Bảo đang ôm cô. Vòng tay anh rất lớn, xiết rất chặt. Cô chớp mắt, hai tay cô buông thõng, không ý thức được mình phải làm gì. Chẳng phải cô đã mong mỗi điều này bấy lâu sao? Tình thương của anh trai cô, bây giờ cô đang cảm nhận nó. Rất chân thật. Không phải là mơ nữa.

-Lần sau có đi đâu phải nói cho anh biết, hiểu không? Anh sẽ đưa em đi.

Sốc. Toàn thân Nam chấn động, não bộ cũng ngừng hoạt động trong một khoảng thời gian ngắn nhất có thể. Nó đang phân tích câu nói vừa rồi của Bảo. Anh quan tâm cô, tất nhiên cô biết điều này, chỉ là trước giờ chưa vượt quá giới hạn. Đây là lần đầu tiên. Bảo gọi Nam là “em” và xưng bằng “anh”. Đúng như những gì cô mong mỗi và ao ước ở anh trai mình. Cô cứ nghĩ mình đang mơ, nhưng có giấc mơ nào mà vòng tay anh lại ấm đến thế? Không đâu, là thực tại đây!

-Hai uống lộn thuốc hả?

Bảo biết ngay là Nam sẽ hỏi như vậy mà. Cứ mỗi lần anh thay đổi thái độ với cô là y như rằng câu hỏi kia sẽ bay ra ngay lập tức. Anh phì cười, tất nhiên anh không uống lộn thuốc rồi.

-Không đâu.

-Vậy là ăn trứng đồ hết hạn sử dụng rồi. Chắc luôn!

-Còn lí do gì nữa không? Em chỉ có hai thứ đó thôi hả?

-Em... Ắt- xì...

Bảo buông Nam ra, nhìn cô thật kĩ. Nước mũi chảy tèm lem, cô đưa tay quẹt lấy quẹt để, trông mắt vệ sinh hết sức. Xong rồi cô nhe răng ra cười hề hề trông y hệt một con ngó. Bảo cởi áo khoác ra choàng lên người Nam, kéo cô đứng dậy.

-Về nhà thôi! Em sẽ cảm lạnh mất!

-Hai, không uống lộn thuốc hả? Cũng không ăn đồ hết hạn chứ?

-Đã nói là không mà.

Chiều tia nhìn nghi hoặc qua cho Bảo, Nam cứ lườm lườm anh suốt, trông anh thể hiện sự quan tâm của mình dành cho cô khó tin đến vậy sao? Nam vỗ vai Bảo cái “bóp” rồi la toáng lên.

-À há, em biết Hai bị sao rồi! Lúc nãy tới đón em, Hai đụng phải cột điện chứ gì? Haha... ắt- xì...

Nam vẫn cứ huyền thuyên bên tai Bảo, anh chỉ mỉm cười lắc đầu. Sự thật trong đầu Bảo nghĩ gì thì chỉ có anh và người- bên- trên- kia biết mà thôi. Góc công viên bên kia, có một ánh mắt buồn nhẹ nhàng trông theo chiếc mô tô khuất dần trong dòng người đông nghịt.

.....

Cầm tờ giấy địa chỉ ghi rõ số nhà, tên đường của Kỳ mà Nam không thể không thở dài. Thời hạn một tuần của cô sắp hết. Từ sau hôm bị đám bạn của Uyên chơi đùa trong sân thể dục đến giờ cô không gặp lại Kỳ

lần nào nữa. Online cũng không thấy nick cô sáng đèn. Phòng học thì nằm ở hai tầng khác nhau, có muốn tìm Kỳ trò chuyện cũng không thể. Cứ như cô xuất hiện trong cuộc sống của Nam một cách bất chợt rồi đột nhiên biến mất vậy. Nhẹ đến nhẹ đi như một cơn gió.

Lạ hơn nữa là hai hôm gần đây Ngọc ít nói hẳn, Nam có cảm giác là cô đang tránh né mình. Còn Bảo thì đột nhiên quan tâm cô đặc biệt hơn bình thường. Sự thay đổi của hai người này khiến cô có chút không quen. Hưng trở nên lằm lì hẳn. Trong giờ học cũng không còn bắt chuyện với Duy như trước đây. Uyên vẫn bám theo anh nhiệt tình, tất nhiên không thể bỏ qua cái chiêu cảnh cáo Nam trước mọi người, như thể cô muốn ai ai cũng biết Hưng là của mình.

Duy thường đến phòng y tế với cô Diệu hơn. Nam chắc chắn hai người này trước đây có quen biết, cô theo hỏi cô Diệu suốt mà không được. Cô vốn kín tiếng mà. Còn có diên mới đi hỏi tên đại ca họ Bằng kia. Còn bản thân Nam thì... phải miêu tả thế nào nhỉ? Cô bị cảm cúm khá nặng. Về đêm lại chảy mồ hôi rất nhiều, có khi ướt cả tấm áo, một đêm phải thay những hai chiếc áo. Uống thuốc liều nặng mà vẫn chưa bớt nổi.

Tối này, tiết học thêm nhà cô Nhung được nghỉ, vì gia đình cô có việc bận đột xuất. Nam quyết định tìm đến nhà Kỳ. Dù thế nào đi nữa cô cũng phải cho đám đàn em của Kỳ một câu trả lời thỏa đáng. Nhà Kỳ không quá khó tìm, cũng nằm ở mặt đường như nhà Duy. Rất đẹp. Rất hiện đại theo lối phương Tây. Cổng nhà sơn màu trắng vô cùng bắt mắt. Nhưng lại tối om trông đáng sợ vô cùng. Nam không có số điện thoại của Kỳ, cô quyết định ngồi đợi trước cổng nhà. Một lúc sau thì điện thoại đổ chuông trong túi quần, cô lấy ra xem thử. Cuộc gọi đến từ một số lạ.

-Alô, cho hỏi ai ở đầu dây ạ!?

Giọng nói vang lên trong điện thoại, đứt quãng, kèm theo tiếng nấc. Nam vụt đứng dậy, điều khiển đôi giày trượt thoăn thoắt trên đường. Cô thẳng hướng đến quán bar Beautiful. Đập vào mắt Nam khi vừa bước vào quán bar này là thứ ánh sáng chớp nhoáng đến nhức mắt và mùi cồn xộc vào mũi khiến cô buồn nôn. Đưa mắt quanh những chiếc bàn, cô dừng lại ở góc bàn trong cùng phía bên phải, nơi cô gái tóc đỏ rũ rượi nằm dài trên bàn.

-Su! Mà sao vậy? Sao uống nhiều dữ vậy?

-Bơ... hức... tao... Su... hức... buồn quá... hức... uống... hức...

Kỳ giơ cốc rượu rỗng lên đưa cho Nam. Cô giật phắt lấy đặt xuống bàn rồi dìu Kỳ đứng dậy, cản ra khỏi chỗ này để Kỳ có thể tỉnh táo. Nhìn số chai rỗng trên dưới chiếc bàn chỗ Kỳ ngồi, Nam phải khâm phục cô, uống nhiều như vậy mà vẫn còn đủ sức để gọi điện thoại.

Hai bóng dáng xiêu vẹo dìu nhau rời khỏi quán bar. Nam đưa Kỳ ra vỉa hè gần đó, cô cúi đầu nôn thốc nôn tháo. Nam vỗ vỗ lên lưng Kỳ để cô nôn ra càng nhiều càng tốt. Một hồi sau, Kỳ nằm ngửa ra vỉa hè, mặt mũi bơ phờ rệu rã. Men rượu vẫn còn khiến đầu óc cô khó mà tỉnh táo được trong lúc này.

-Cám ơn vì mày đã tới.

Kỳ gọi cho Uyên nhưng cô không bắt máy. Người bạn thân 10 năm trời của cô, một cú điện thoại mà cũng không thèm nói chuyện chứ huống chi là mong Uyên sẽ gọi lại. Thật tức cười!

-Có chuyện gì với mày vậy?

Nam đỡ Kỳ ngồi dậy, cô gục đầu ngã trên vai Nam, mắt híp lại trông mệt mỏi vô cùng. Kỳ có nhiều bạn nhưng không có ai là thân thiết, trừ Uyên. Nhưng càng lớn thì tình bạn giữa hai người lại càng bị sút mẻ.

-Tao vừa giận lộn với con Uyên.

Nam khẽ mỉm cười. Ai lại dùng từ “giận lộn” như Kỳ chứ? Cãi nhau, gây gổ hay gây lộn thì còn nghe được. Giận lộn? Thật trẻ con!

-Vì tao hả?

Kỳ lắc đầu. Giữa hai người đã có quá nhiều vết nứt, dù không có Nam đi nữa tình bạn này cũng sẽ bị chia cắt mà thôi. Uyên quá chăm lo cho sắc đẹp và người yêu của cô nàng. Còn Kỳ lại luôn cố vụn đắp cho tình bạn hơn 10 năm của cả hai.

-Tao buồn nó ghê lắm, Bơ à! Nó vì thằng Hưng mà liên tục lớn tiếng với tao. Tao chỉ lỡ miệng mắng thằng Hưng một câu bé tẹo như cái kẹo vậy mà nó nổi giận tao, mắng tao. Bọn thân thể đấy, mày nghĩ có buồn không?

-Lí do tụi mày giận lộn là vậy đó hả? Sao trẻ con thế! Bỏ qua đi, mày biết tính con Uyên mà. Mai một gì đó nó cũng chơi lại với mày thôi.

Kỳ lắc đầu. Rồi im lặng. Vô thức nước mắt rơi. Nam không rõ vì lí do gì. Vì Uyên hay vì một nguyên nhân nào khác. Trong mắt mọi người, Kỳ lại chị đại, là kẻ cầm đầu một toán người có máu mặt nhưng chưa ai nhìn thấy một Trần Hiểu Kỳ yếu đuối và mỏng manh như thế này.

-Con ngoan như mày qua đêm bên ngoài có bị mắng không? Chắc là có rồi phải không?

Nam nhún mày, sao Kỳ lại hỏi cô cái này? Đúng thật là nếu Nam đi qua đêm không về nhà chắc chắn sẽ bị mắng, nhưng chỉ cần có lí do chính đáng và được người lớn xác nhận là được.

-Cũng không hẳn. Nhưng sao mày lại hỏi vậy? Ắt- xì...

-Cho tao ngủ nhờ nhà mày một đêm nha Bơ! Năn nỉ đó.

Nam mỉm cười, hất đầu Kỳ. Có vậy không mà cũng vòng vo. Cô đứng dậy kéo theo Kỳ, cả hai khoác tay nhau đi bộ dọc trên vỉa hè, Nam lôi điện thoại ra gọi cho ông Lâm nói hôm nay về trễ và có bạn về nhà ngủ cùng.

-Ba mày dễ tính quá nhỉ? Sướng thiệt đó!

-Hehe. Ắt- xì. Ba tao mà. Số 1 đó nha. Mày tính hẳn chưa vậy?

-Chưa. Mày nghĩ thử đi, cả đồng rượu đó mà tính gì. Tao ngủ cả ngày mai biết tính chưa! Haha. Mày bị gì mà nhảy mũi hoài vậy?

Rồi cả hai phá lên cười. Kỳ rất hâm mộ gia đình của Nam, tuy cô không có được sự chăm sóc của mẹ nhưng đối lại tình thương của ba là tất cả bên bờ rồi.

-Tao ế rồi Bơ à! Mày giới thiệu một thằng cho tao đi.

-Hơ hơ. Chị hai như mày mà kêu ế hả? Mày mà ế chắc tao phải ế trước cả mày. Mày xinh vậy, gia cảnh cũng tốt nữa, bớt ăn chơi lại là có khối thằng xếp hàng không thua gì con Uyên đâu.

-Haha. Tao kể nhỏ mày nghe nhá! Tao mất rồi.

Nam nghếch mặt. Bước chân khựng lại. Mắt tròn mở to nhìn Kỳ. Mất? Là mất cái gì? Nhìn Nam ngây ra thế cũng đủ hiểu cô chẳng biết tí gì về chuyện Kỳ vừa nhắc đến. Đầu óc trẻ thơ thế này sao cô nổi đầu độc đây!!?

-Mất cái đó đó.

-Cái đó đó?? Là cái gì?

-Mày hiểu mà giả bộ.

-Thiệt hả Su? Mất cái đó đó... thiệt hả??

Kỳ gật đầu. Nam té cái rớt xuống đường. Kỳ vỗ đùi ôm bụng cười khoái chí. Cô cúi xuống kéo tay Nam đứng dậy rồi tựa hẳn vào người Nam mà đi.

-Năm tao 15 tuổi, lúc đó đang học lớp 10 mày nhỉ? Cái thằng cha đó... thằng chả... a a... nhắc tới làm tao muốn giết người quá đi!

-Thiệt hả Su?

-Ai đút đầu mà mày “hả” dữ vậy? Đói hả? Hả hoài vậy má! Tao nói lão mày thì tao được gì? Tin không?

Giờ đến lượt Nam gật đầu. Kỳ không có lí do gì để bịa chuyện ra mà lừa cô, nhất là cái chuyện có liên quan đến danh dự một con người thế này.

-Thằng đó... giờ ở đâu?

-Chẳng biết. Chắc là đang ôm con mắt xanh môi đỏ nào đó ngủ chưa dậy rồi. Nửa bên kia Trái Đất lận mà. Ai biết được! Học cực giỏi nha, chồng con Uyên chẳng bằng một góc của thằng chả đâu.

Nam nhìn Kỳ, cô cực nghiêm túc khi nhắc đến “thằng chả”, ánh mắt lấp lánh như sao trời. Một người rất quan trọng với Kỳ chẳng?

-VẬY thằng đó... có biết không?

-Biết gì? À, ý mày là thằng chả có biết mình đã làm gì tao á hả? Không đâu! Sao biết được!? Đau lắm Bơ ơi! Cái cảm giác đó, haha, khi nào trải nghiệm mày sẽ hiểu. Nhưng cả đời mày cũng chẳng quên nỗi đâu, tao dám cá đó.

-Mày đang tỉnh đúng không Su?

-Ừ, tao cũng không biết sao nữa. Mỗi lần nhắc đến thằng chả là y như rằng tao có uống bao nhiêu cũng không say được. Rất tỉnh táo. Haha. Mà tao nói mày biết nha, thằng chả rất đẹp trai nha. Haha. Bằng Đại Ca của mày không bằng đâu.

Gì mà “Bằng Đại Ca của mày”? Từ bao giờ Duy trở thành của Nam vậy? Cô nghếch mặt, đêm nay Kỳ cứ làm cô sốc hoài. Đôi môi đỏ au mỉm cười, ánh mắt hạnh phúc vô vàn khi kể về chàng trai ấy, người có lẽ đang ở tận nửa vòng Trái Đất xa xôi.

-Tao hận thằng chả lắm! Trên đời này không thằng con trai nào đáng tin hết. Nó ăn xong quẹt mỡ đá đít mình cái một vậy đó Bơ. Tức không? Không nhớ gì hết, tao say, thằng chả cũng say. Nhưng chỉ có mình tao nhớ. Hài thiệt!

-Thằng đó... không nhớ? Nên nó mới bỏ mày sao?

Kỳ lắc đầu, gơ tay lên trời xua xua cái gì đó Nam không rõ. Đôi mắt lúc nhắm lúc mở, chẳng giống một người tỉnh táo tí nào. Giọng nói cứ kéo khề khề hết như mấy ông bợm rượu.

-Đi rồi. Bác sĩ đó mày. Giỏi không? Bên đó chắc sẽ tìm được một con bác sĩ cho xứng đôi vừa lứa. Tao thì sao? Haha. Không có gì để sánh với thằng chả hết. Bơ ơi! Tao nhớ thằng chả lắm!

Kỳ ôm Nam thật chặt. Cô vỗ vỗ lưng Kỳ, an ủi. Trong trường hợp này cô không biết nên nói gì để cô bạn nhẹ lòng hơn, Nam không giỏi an ủi người khác. Kỳ khóc tức tưởi rồi lịm đi vì mệt mỏi. Kiểu này thì sao mà về nhà được đây? Bỗng nhiên điện thoại Kỳ đổ chuông. Nam lôi chiếc Iphone trong túi quần của Kỳ ra xem thử, biết đâu ba mẹ của cô gọi thì còn biết trả lời cho họ yên tâm. Nhưng trên màn hình kia đang nhấp nháy cái tên lạ lẫm gì nhỉ?

“TẠ THẾ”.

Tạ thế? Cái tên trời ơi đất hời nào vậy? Ba mẹ nào đặt tên cho con nghe oách dữ?

-”Su, là anh Thiên nà, em đang ở đâu vậy? Sao không ra sân bay đón anh? Đã nhắn tin cho em trước rồi mà! Anh về không ra đón là không được nhận quà đầu nhá! Giờ anh đang ở Love Paradise nà, em qua chỗ đó liền nha Su. Alô! Em có đó không Su? Có nghe anh nói không?”

Nam đơ mặt. Đâu ra cái gã Tạ Thế này mà nói một mạch không cho người khác chen vào nói lấy một câu vậy hả trời?

-Xin lỗi, tui là bạn của Su, hiện giờ Su nó ngủ rồi. Anh là ai vậy? Để tui còn biết mà nhắn lại với nó!

-”Ngủ rồi hả? Đâu sớm vậy! Anh là Thiên. Hàng xóm lâu năm của Su. Em nhắn với Su giùm anh nhé! Bye em!”

-Thằng chả phải không?

Kỳ không trả lời, cô biết ngày hôm nay Thiên về nước nên mới cố tình đi uống nhiều như vậy. Nước mắt có rửa trôi nhơ nháp trên người cô? Tắm thân đã không còn trong trắng của thiếu nữ 18. Tàn nhẫn là thế! Âm thầm chịu đựng những gần hai năm qua. Tưởng chừng cơn đau đêm hôm ấy đã ngủ vùi nơi góc tối mang tên quá khứ, nhưng chỉ với một tin nhắn “anh về rồi” cũng đủ làm nỗi đau dấy lên âm ỉ buốt xót con

tim bé nhỏ của Kỳ. Hai năm. Chưa đủ dài để quên đi tất cả. Chưa đủ lâu để xóa nhòa vết ố trên trang giấy trắng đã phủ bụi mờ.

Sinh hoạt chủ nhiệm.

Thầy Giang đổi chỗ ngồi chỉ vì lí do thầy cô bộ môn phản ánh lớp nói chuyện riêng quá nhiều. Các em đâu có dám ý kiến ý cò gì, ngoan ngoãn nghe theo lời thầy mà không hề phát biểu nửa tiếng. Ngọc và Trinh đổi chỗ cho nhau. Chấm hết!

-Nghĩ sao vậy trời? Bên kia nói chuyện rần trời luôn mà không đổi. Mặc cái gì đổi con Trinh với con Múp vậy? Lên đó rồi ai chỉ mày làm tiếng Anh?

Nam xoay qua nói nhỏ với Ngọc, cô quên mất một điều rằng đã ba hôm nay Ngọc không hề nói chuyện với mình. Thói quen vẫn là thói quen. Ngọc ôm cặp lên bàn trên ngồi, cách có bao nhiêu đầu, chỉ cần ngoái đầu ra sau là có thể hỏi bài được mà. Nam tiu nghỉu lách qua một bên để Trinh vào chỗ ngồi, dù sao lâu nay ngồi với Ngọc cũng quen rồi, nói chuyện hợp ý nữa. Đổi chỗ thế này sao mà chịu cho được? Vị giáo viên trẻ tuổi trên kia cũng biết hành xác người ta quá.

-Tao đứng đây nói với ông ày xuống lại nha.

Nam nín nín vai Ngọc, hỏi nhỏ. Ngọc lắc đầu, dịch người lên trên để cô không chạm tới. Cô ngây người, chưa bao giờ Ngọc xa lạ với cô như thế. Nam làm chuyện gì sai sao? Không online, không nhờ Nam làm nhiệm vụ trong game giúp mình, nick facebook cũng không sáng đèn. Ngọc dường như cách ly hoàn toàn với cô trong ba ngày vừa qua. Nam không biết cô đã làm sai chuyện gì, thật sự nghĩ không ra.

Nam lẩm nhẩm xem thử ba ngày vừa rồi có chuyện kinh thiên động địa nào xảy ra không. À cũng có, thay vì đi học bằng đôi giày trượt như mọi hôm thì Bảo lại nằng nặc đòi chở cô đến trường, với lí do hết sức củ chuối rằng: bệnh nhân cần được chăm sóc kĩ lưỡng. Đúng là Nam đang bệnh, nhưng chỉ là cảm thông thường thôi. Có mấy lần sốt liệt giường mà vẫn ráng lét đi học Bảo đâu có thêm đêm xía gì tới cô. Giờ chỉ với mấy cú hắt- xì hơi còn con đó đã khiến anh thay đổi đến vậy.

Chưa hết, Bảo còn đứng trước cổng trường đón Nam. Mỗi lúc cô tan học ra đều nhìn thấy anh đứng vậy vậy tay chờ mình. Nam rất muốn摸摸 cái đầu của Bảo ra xem thử trong đó có chứa cái gì mà lại khủng khiếp đến vậy. Giống hệt như lúc này, giữa trưa nắng chang chang, Bảo đội chiếc mũ bảo hiểm màu đen đỗ xe bên kia đường, vậy tay gọi Nam kèm theo nụ cười tỏa nắng. Cô thờ dài, thay đổi chóng vánh thế này khiến cô khó mà thích nghi được. Xoay người lại phía sau, Nam bắt gặp ánh mắt buồn của Ngọc đang nhìn Bảo. Lại thờ dài, hình như cô biết lí do tại sao Ngọc lạnh nhạt với mình rồi. Ừ, hình như thôi.

-Này...

Ngọc giật mình quay lại. Là Kỳ. Trông cô nhợt nhạt hẳn. Chắc là do dạo này uống hơi nhiều.

-Đợi ba hả?

-Ừ. Mà cũng vậy hả?

Kỳ cười ha hả, để lộ hàm răng trắng đều như bắp hạt. Tự nhiên lại cười sảng sặc như thế khiến mấy đứa xung quanh quay lại nhìn với cặp mắt đầy tội nghiệp. “Con này bệnh lâu năm mà giấu.”

-Tao biết rồi đó nha. Mà ghê lắm! Haha.

-Biết gì?

Ngọc tò mò hỏi lại. Lần nào nói chuyện với Kỳ cũng khiến cô hồi hộp và đứng tim như chơi.

-Mày ghen.

Gì cơ? Con quái thú A21 này đang phun châu nhả ngọc cái gì vậy thần thánh? Ghen? Không thể tin nổi.

-Bị tao đoán trúng rồi hả? Thích anh ấy? Anh trai con Bơ đó. Nhìn cũng tạm được. Haha.

Kỳ vuốt vuốt chiếc cằm tỏ ra là sành đời đánh giá anh trai của Nam. Ngọc há miệng, tròn mắt nhìn cô. Kì quái như thế này cũng có thể làm đàn chị giang hồ được sao?

-Tao nói cái này, mày nghe xong rồi muốn nghĩ thế nào cũng được.

Kỳ khoác vai Ngọc, thủ thủ như hai người bạn thân thiết mặc dù số lần trò chuyện giữa hai cô chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Kỳ nói đến đâu, gương mặt Ngọc đành lại đến đó. Sau một hồi đã thông tư tưởng cho cô bạn tròn trĩnh, Kỳ vỗ vai Ngọc rồi bỏ đi trước. Kỳ đã nói gì với Ngọc? Chỉ có cô mới hiểu mà thôi.

.....

Bảo không chờ Nam về nhà mà đi thẳng đến siêu thị, gửi xe rồi kéo cô lên tầng trên cùng. Nam chỉ biết nhìn, ừ thì trời sinh ra cặp mắt làm gì mà không nhìn, cứ thế để anh trai kéo đi mà không phản đối. Cho tiền cô cũng không cãi lại, cứ thử vênh mặt lên giọng rồi nói sao vòng về đi xe “căng hải”. Để Nam ngồi đó giữ cặp sách và chìa khóa xe. Bảo vào trong quầy bán thức ăn gọi món. Cô lẩm nhẩm suy nghĩ, chắc hôm nay ông Lâm không về, đưa tiền cho hai anh em đi ăn tiệm. Chứ đâu mà anh trai cô tốt đột xuất đưa con em nam nữ bắt phân ngồi chình ình giữa bàn dân thiên hạ mà và cơm vào miệng chứ.

Biết đâu chừng ngày mai là tận thế cũng nên! Mặc kệ, có cơm ăn no bụng là được rồi. Nam lôi chiếc mp3 ra nhét phone vào tai, ngân nga câu hát, mắt lim dim tập trung cao độ. Hai chân đung đưa mới nhìn thấy phiêu lăm. Phiêu tới độ nào thì không biết, cho đến khi Bảo mang ra cả đồng thức ăn thì Nam suýt nữa té ghế.

-Nhà mình in tiền lậu hả Hai?

-Gi? Nói bậy bạ gì nữa đó? Tiền lậu gì ở đây?

Nam chu miệng cãi lại, tay chỉ vào đồng thức ăn đủ hương đủ sắc. Dám nhiều đây cũng ngón hết cả tháng tiền vốn bán bánh của nhà cô lăm.

-Bác Hồ nào chứng cho Hai mua cái đồng này hả? Có hai người à, sao ăn cho hết?

-Ở đâu có ăn được thôi. Hối nhiều vậy. Ăn đi rồi uống thuốc. Anh có mang theo cho em đây này.

Nam cười có phần đồ mồ hôi. Lại quan tâm nữa đấy. Cô lau dũa, muống đưa cho Bảo, chẳng ngại mất hình tượng thiếu nữ Việt duyên dáng áo dài gì ráo, gác một chân lên ghế, gấp lia lịa, miệng nhai nhồm nhoàm thỉnh thoảng cười toe toét.

-Ăn từ từ thôi. Có ai tranh ăn với em không hả?

Lặng. Một phút mặc niệm nhớ bắt đầu. Hình như ngày nào đó xa xôi ở quá khứ, cũng có người nói với Nam câu này. Là ai mới được nhỉ?

-Em không ăn cái này được. Hai ăn đi. Cay chết quá. Nước Hai ơi, nước...

Bảo chưa cầm dũa được bao lâu đã phải chạy lại vào trong quầy mua thêm hai chai nước suối mang ra. Nam chộp lấy tu ừng ực không thêm rót ra ly gì hết, nữ tính cái chỗ nào nữa. Duyên ngầm đâu nữa hả trời?

-Bơ, ăn từ từ thôi. Bỏ chân xuống, ngồi ngay ngắn. Có rất nhiều người đang nhìn em đó.

Nam nghe Bảo thầm thì mùa xuân mà muốn phun hết chỗ hỗn hợp nước suối cộng mì xào ra ngoài. Nhìn thì nhìn, sao cô có thể cấm họ được? Cô nhún vai, xem như chưa hề nghe thấy Bảo nói gì, tiếp tục tập trung chuyên môn của mình.

-Khi nào trường cho nghỉ Tết?

-Hai đi mà hỏi ông Lao Đường Quốc Dũng.

Xúc muống cơm, Nam trả lời mà không cần suy nghĩ. Bảo trở mắt ra mà nhìn, từ ngày anh thi đỗ đại học, trường Phan chưa hề thay đổi Hiệu trưởng. Ở đâu ra Lao Đường...

-Lộn. Lương Đào Quốc Dũng. Biết ngay là Hai sẽ như vậy mà. Ngu ngu. Hehe.

Đúng thật là khuôn mặt Bảo những lúc nghịch ra không biết gì trông rất tếu, rất ngu giống như lời Nam vừa nói. Cô ăn được nhiều cơm hơn mọi ngày, chắc vì cơm chùa nó vậy.

-Năm nay có trực Tết nữa không?

-Tất nhiên là có rồi. Em nằm trong ban cán sự lớp, không muốn đi cũng phải đi. Trốn như năm lớp 10 rồi nói sao bà giám thị cho vào sổ ngồi. Em còn muốn nhận cái bằng tốt nghiệp có hạnh kiểm tốt Hai ơi! Năm nay phải ngoan mới được. Mà trường Hai khi nào nghỉ?

-Nghỉ rồi mà.

Nam thả luôn muỗng cơm chưa kịp tống vào miệng. Cô quên mất Bảo không còn học cấp 3 như mình, các trường đại học cao đẳng bây giờ lục đục cho sinh viên nghỉ tết cả rồi. Hèn gì, mấy bữa giờ anh có thời gian mà chở cô đi học.

-Sướng nha. Em chắc học hai tuần nữa. Còn vụ báo tường, văn nghệ mừng xuân nữa mà. Chưa có mấy vụ đó chưa nghĩ đâu. Lùm xùm rồi tung cả lên. Mẹt.

-Cần anh giúp gì không?

Mắt Nam sáng lên, cô đang cần anh trở lại bình thường. Bảo như thế này cô không quen cho lắm. Nếu anh lại là Nguyễn Gia Bảo của hơn 17 năm qua, cộc cằn, thô lỗ và luôn lớn tiếng với em gái thì Nam có chút hụt hẫng. Nhưng cứ như thế này thì thật sự...

-Tuần sau em học bù hai ngày, chắc phải ở lại trường luôn. Thêm một buổi thể dục nữa. Hai ở nhà coi tiệm cho ba đi, đừng có chở em đi học nữa, tốn công, tốn thời gian, tốn tiền xăng. Phải 5 ngàn một lít em cũng để Hai chở rồi.

-Ừ, vậy cũng được.

-Mà Hai nà, bữa giờ Hai có nói gì với con Múp không? Em thấy nó lạ lạ.

-Không. Sao vậy?

-Nó thích Hai mà. Hai không biết gì hả?

Bảo lắc đầu. Dối người gạt mình. Ngọc thích Bảo, anh biết trước Nam lâu rồi. Nhưng anh lại không thể đón nhận tình cảm của cô bé ấy.

-Hôm bữa họp phụ huynh rồi mà. Sao không nghe ba nói em được loại gì hết vậy?

Nghẹn. Nước. Nam với tay lấy chai nước suối, vừa uống vừa nuốt ngược. Mặt đỏ gay vì sặc. Cô ho sù sụ, Bảo phải lấy khăn giấy đưa cho cô lau miệng. Xong rồi Nam mới ngược lên nhìn Bảo, cười trớn tội.

-Loại giỏi. Hạng 2.

Nụ cười trong tích tắc tắt phụp, Nam cúi đầu tiếp tục ăn, chẳng thèm nhìn cái bản mặt của Bảo. Chắc chắn là anh đang hí hửng cười, trong đầu đang tính toán sẽ trêu cô một vỏ rất đau.

-Ai hạng nhất? Thăng Duy phải không?

Nhắc đến Duy, Nam mới sực nhớ ra. Có rất nhiều chuyện cô cần Bảo giải đáp. Đầu tiên là những bức ảnh của Duy thời còn đi học trong phòng Bảo. Kế đó là Bảo biết chính xác địa chỉ nhà Duy.

-Ồ... Hai với anh Duy là bạn hả?

-Thắc mắc sao không hỏi? Thì là bạn. Nhưng 5 năm trước đột nhiên nó đi nước ngoài định cư. Về cũng không báo trước lấy một câu.

Quả nhiên Bảo và Duy... y như những gì Nam suy đoán. Vậy việc Duy biết cô là em gái Bảo thì sao? Còn chuyện anh luôn miệng gọi cô là kẻ- sát- nhân nữa? Bảo có biết gì không?

-Anh Duy có biết em là em gái Hai không? Biết phải không?

-Ừ. Nó biết.

Hay thật! Rõ ràng Duy biết như thế, Nam là em gái của Bảo. Vậy sao còn... Cổ họng nghẹn lại, muốn nuốt trôi miếng cơm mà không thể. Khó khăn quá đỗi. Đôi mắt màu xanh của Duy lại chập chờn trước mắt, nó khiến cô lo sợ một thứ gì đó khủng khiếp hơn sẽ xảy đến.

-Thăng Duy đã nói gì với em?

-Anh ấy... không có gì... hehe... anh ấy rất tốt bụng. Hôm bữa còn chỉ bài tập cho em, nhật thể học sinh của em... rồi còn nấu ăn rất ngon nữa...

Nhắc đến chiếc thẻ học sinh Nam mới nhớ, Duy chưa trả lại ỉnh. Chuyện của Kỳ, Ngọc rồi Bảo nữa khiến cô quên khuấy đi mất. Không có thẻ học sinh, tiết tự học bắt buộc phải ở trong lớp, thư viện cũng không vào được, phòng vi tính cũng thế. Mất thẻ học sinh kéo theo rất nhiều chuyện rắc rối sau đó. Bảo không hỏi thêm gì sau đó. Anh im lặng ngắm nhìn Nam ăn cơm.

Nam không giỏi nói dối, Bảo biết điều đó, vì mỗi khi nói dối cô đều cười gượng gạo và bấm móng tay thật sâu. Giữa Duy và Nam, chắc chắn đã xảy ra chuyện. Cô bao che cho Duy. Lí do vì sao? Cả cô cũng không biết, rõ ràng là Duy đã tổn thương lòng tự trọng của cô nhiều, khiến cô sống trong lo âu thời gian qua. Nhưng cô lại không cách nào ghét bỏ anh được, với Duy, Nam chỉ có cảm giác sợ nhiều hơn là ghét.

Thứ Hai là ngày đầu tuần, bé hứa cố gắng chăm ngoan. Chuyện gì không muốn đến cũng phải đến, không muốn đối mặt cũng phải hất cái bản mặt lên cho người ta chiêm ngưỡng dù mình không xinh đẹp gì cho cam.

Cuộc hẹn giữa Nam và tụi đàn em của Kỳ được ấn định địa điểm là cổng sau trường Phan, vào đúng 6 giờ sáng thứ Hai. Một mình cô và 8 đứa cao to, mặt đối mặt. Nhìn nhau một lúc lâu cho nó giống phần mở màn rồi mới lên tiếng.

-Tao chỉ nói một lần. Nghe cho rõ. Con Su nó ghét ai thích ai là quyền của nó. Tụi mày đừng tỏ ra là hiểu hết về nó. Nó xem tao là bạn nên mới bảo vệ tao khỏi con Uyên, nhưng tao không muốn làm chị đại gì hết. Bộ một người bạn bình thường của con Su phải có đủ bản lĩnh mới được nó quan tâm và bảo vệ sao? Thay vì bọn mày cứ kiếm chuyện với tao thì lo học hành đi, con Su không thích tụi mày như vậy đâu. Còn nữa, để tao nói cho hết...

Một con nhỏ định xông lên ngăn Nam lại nhưng cô đã nhanh chóng chặn họng trước. Thằng to con đứng trước giờ tay cấn con nhỏ kia, nó muốn nghe cô nói hết.

-... tao biết là tụi mày cũng thương con Su nên mới lo lắng niềm tin của nó đặt không đúng chỗ, rồi bày ra cái vụ kiểm tra này nọ. Tao không chấp. Nhưng đã hứa thì phải thực hiện. Tao sẽ trả lời cho tụi mày, còn đúng sai gì thì tao không quan tâm. Câu trả lời của tao là: Tậ Thế. Hờ ết hết sắc hết.

Rồi Nam bỏ đi. Cô không có gì để nói thêm nữa với tụi này. Ngọc đứng bên cột điện đợi Nam, cô cũng nghe hết những gì cô vừa mới nói. Đúng như lời của Kỳ hôm trước, “không nên vì một chút chuyện nhỏ nhặt mà bỏ lỡ tình bạn với con Bơ”.

-Ăn sáng chưa?

-Chưa. Mày đợi tao hả?

Nam nhìn thấy Ngọc lâu rồi, nhưng cố tình giả vờ không thấy. Không nên kéo cô dính vào chuyện của cô với bọn đàn em của Kỳ, một người gặp rắc rối là mệt lắm rồi. Ngọc lôi trong cặp ra chiếc bánh bao còn nóng hổi, chia đôi cho Nam một nửa.

-Lên văn phòng xin ông Giang đổi chỗ lại cho tao nha.

-Hôm bữa làm eo mà. Không xuống mà.

Nam khoanh tay làm ngơ, còn muốn cao giá. Ngọc cười cười, nhét nửa chiếc bánh vào tay Nam, khoác vai cô kéo đi. Có đánh chết hai cô nàng này cũng không đi cổng sau, mặc dù cổng sau đang mở rộng đang tay chào đón và chỉ cách chỗ hai người đang đứng vài bước chân.

-Tao xin lỗi.

-Biết rồi. Lỗi đâu mà tao ày. Xin hoài. Ghen cho nhiều vô. Tao mà mày cũng ghen nữa hả Múp?

-Con Su nói với mày hả?

-Nói gì? Mấy ngày nay có gặp nó đâu. Mà cũng đâu cần ai nói, tao thông minh mà. Nhìn cái mặt là ra liền. Mày cũng kì, Hai tao cũng kì. Cái hẹn hôm qua mày có mần ăn được gì không? Có nắm tay không?

Ngọc lắc đầu. Khó khăn lắm Nam mới sắp xếp được cuộc hẹn ngày hôm qua cho Bảo và Ngọc. Nam cắn miếng bánh nhai nhồm nhoàm, hễ có việc gì không ưng ý là cô cứ ăn như thế. Thật mất hình tượng vô cùng.

-Vậy là “hun” rồi chứ gì?

Vẫn lắc đầu. Hôm qua Bảo đi từ sáng sớm đến tối mịt mới về. Không lẽ...

-Abcd xytz rồi hả? Ghê nha! Tao sắp có cháu bông rồi. Haha

-Cái đầu mày. Nghĩ tầm bậy tầm bạ không à! Không có đâu!

-Ai biết được. Nói tầm bậy tầm bạ mà trúng tùm la tùm lum, từa lưa tè le sao. Hehe. Tao cũng xin lỗi mày nha.

-Gì nữa vậy má Năm?

Nam chính thức gia nhập Hội bà tám online cách đây vài ngày. Trở thành má Năm cũng có cái vui, cái ngộ nghĩnh. Hội gồm 11 thành viên của tổ Tư, trừ bạn trai duy nhất ngồi bàn cuối mà ai- cũng- biết- là- ai- rồi- đấy.

-Kể tao nghe đi Múp. Tò mò chết được. Hai tao có làm gì mày không?

-Tao không tới chỗ hẹn. À không phải, tới rồi nhưng về.

-Gì lạ vậy? Điên hả? Hôm qua mày có ăn lợn hột gà ung không?

-Mày gắn máy theo dõi trong nhà tao hả Bơ? Nhưng mà xin chia buồn với mày. Haha. Hôm qua tao có ăn trứng, nhưng không phải hột gà mà là hột cút.

Hột cút? Mô phật! Ai đời trứng cút mà Ngọc gọi là “hột”. Kiểu này mấy bà bán trứng chắc sắp tiệm sớm. Nam cứ gạ hỏi về chuyện ngày hôm chủ nhật vừa qua nhưng Ngọc không nói dù chỉ là nửa lời. Về hỏi Bảo thì càng không có cơ hội anh nói cho nghe. Nam đành ngậm ngùi, bà mai này hình như ra tay không được trót lọt. Câu chuyện hôm chủ nhật ấy đối với Ngọc có lẽ là một sự thật bàng hoàng. Cô là người ngoài cuộc mà còn phải bám víu lấy vách tường, rồi bịt chặt miệng để không thốt ra thành tiếng thì thử hỏi người trong cuộc nếu biết được sẽ như thế nào?

Xoay đầu nhìn Nam, cô bạn này là một phần không thể thiếu với Ngọc. Cô chấp nhận tình cảm của mình với Bảo không thành, phụ công sức của Nam. Đổi lại, cô biết mình cần gì lúc này. Có lẽ Bảo là một mơ ước viễn vông mà cô đành lòng bỏ cuộc. Rồi sẽ có lúc Nam phải tự mình khám phá ra cái sự thật ấy. Ngọc chỉ là vô tình phát hiện mà thôi. Cô không muốn Bảo phải buồn lòng, vì thế cô đành chấp nhận giấu Nam, giống như Bảo đã từng làm. Giữa hai người... không hề có một sợi dây ràng buộc nào cả.

-Trưa mày ở lại không? Lên phòng y tế ngủ với tao.

-Mày điên hả Bơ? Sát thủ quần đen ày uống bùa rồi hả?

Nam nhún vai, trượt lên phía trước một đoạn xoay người lắc đầu. Rất chuyên nghiệp. Nhưng...

-Á...

Chiếc giày trượt va vào hòn đá trên đường, Nam trật chân té xuống làm dơ bộ đồng phục trắng tươm. Ngọc vội chạy tới đỡ cô dậy, phỉu phỉu cho sạch bụi bẩn, miệng không ngừng mắng yêu.

-Ngựa bà cho cõ, đi bình thường không đi. Ai mượn mày lanh chanh. Giờ thấy hậu quả chưa con?

-Hehe. Tao mà.

Nam vỗ ngực tự tin, ngẩng cao đầu, cười toe toét. Chào ngày mới. Chào tuần mới. Với cú ngã vừa rồi có phải là điềm rủi hay không?

.....

-Chào! Hôm nay sẽ có tiết mục mới cho nhóc. Đợi nhé!

Nụ cười của Duy lúc Nam bước vào chỗ ngồi khiến cô cảm thấy lạnh xương sống, mồ hôi tuôn ra ướt rịn lòng bàn tay. Cố làm ra vẻ bình tĩnh cô ngồi xuống, bên cạnh Duy, mắt không chớp kéo kéo vai Ngọc. Căn bệnh sợ người của cô lại tái phát.

-Anh Duy, xuống sân xếp ghế. Tổ anh trực mà.

Hưng mang cặp đi vào nhìn thấy Duy đang nhìn Nam, bực tức dâng lên. Anh đi tới và dùng danh nghĩa là một lớp trưởng để ra lệnh cho Duy.

-Ê, tổ này không có trực nữa nha. Thầy Giang nói tổ Một trực bình thường lại rồi. Phải không tụi bây?

Ngọc đứng dậy, mặt đối mặt với Hưng, hô to lên. Cả đám tổ Tư hòa theo đồng thanh. Nhưng đó đúng là sự thật, công của Nam là lớn nhất.

-Hưng không nghe thầy nói gì hết. Tổ Tư vẫn phải trực. Anh xuống xếp ghế đi. Lấy 50 cái ghế xếp thành hai hàng.

Duy không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Hưng thật lâu, rồi anh mỉm cười, rất khó hiểu. Sau đó anh đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi ra khỏi lớp. Tổ Tư chỉ có mình Duy là nam, bọn con gái không được phân công vào việc xếp ghế này nên buộc lòng anh phải làm điều đó bằng sức của chính mình. Hưng thông thả về chỗ ngồi, cơn giận chìm xuống không ít. Rất hả hê với thành quả của mình vừa gây dựng, Hưng nhìn sang Nam, bắt gặp ánh nhìn cô đang hướng theo Duy cho đến khi anh mất hút nơi cửa lớp.

-Tao bắt đầu có linh cảm không hay rồi Múp ơi!

-Yên tâm, trời có sụp xuống cũng có tao chống mà.

Đúng là những lúc sợ hãi thế này mà nhận được lời an ủi từ bạn bè thì không có gì sung sướng hơn. Nhưng “tiết mục mới” mà Duy nói vẫn khiến Nam lo lắng. Duy đáng sợ hơn rất nhiều so với những gì anh vẫn thể hiện hằng ngày ở lớp, nếu không thì Bảo đã không chạy như điên đến nhà anh chỉ để lôi Nam về.

Giờ chào cờ bắt đầu. Duy ở dưới sân và không trở lại lớp nữa, chắc sợ leo cầu thang mệt nên ngồi lì dưới ấy. Hoặc giả như đang chuẩn bị cho “tiết mục mới” mà anh vừa nói với Nam lúc đầu giờ. Như thường lệ, Nam ngồi cùng với Ngọc và Hội bà tám tổ Tư ở phía cuối hàng của lớp. Theo thứ tự thì tổ Tư luôn đi sau cùng còn gì. Duy ngồi cuối cùng, bên cạnh là Hưng vì lớp trưởng phải ngồi phía sau để quản lớp. Cuối cùng là hai sao đỏ, một của 12A7, đồ còn lại của 12A21.

Vì các em học sinh trường Phan có thói quen lè mề trong việc tập trung đông đủ thế này, nên vừa mới xuống sân là cô hiệu phó ra lệnh đứng nghiêm túc làm lễ ngay tức khắc, không cho các em có cơ hội buôn chuyện cũng như là phe phẩy tà áo dài rồi ngồi xuống ghế là ngồi luôn tới cuối giờ.

Bài Quốc ca vang lên tựa như đọc kinh đưa tiễn ai đó về với đất mẹ yên bình. Thậm chí còn hơn thế! Mà phải hát đều cũng không than phiền chi, đảng này, bên khối 10 các em còn chưa quen nhịp nên bè theo các anh chị khối 12. Mấy đứa khối 12 chạy nước rút đoạn cuối bài Quốc ca còn hơn mấy vận động viên đua xe đạp. Nó rút không còn hơi để các em khối 10 theo luôn. Ta nói đoàn kết thì chết hết mà chia rẽ thì chết lẻ tẻ là như vậy.

-Thôi. Mời các thầy cô, các em học sinh chúng ta nghỉ.

Nghe đến chữ “thôi” là mấy áo dài xúng xính vén tà lên, đặt mông ngồi xuống liền không cần nghe cho hết câu nói. Thì cũng giống như bao chị em khác, chỉ khác là bỏ qua giai đoạn vén tà vì hai cái tà áo dài của Nam đã thành một cục cứng ngắc bên hông rồi, cô chuẩn bị an tọa.

Chưa kịp để cái mông tiếp xúc với cái ghế đã bị một bạn xinh gái nào đó phía sau kéo ngược lại. Nam quay lại đằng sau, nhìn thấy Kỳ đang cầm trên tay chiếc ghế của mình quăng cái phịch xuống bên cạnh rồi cúi người lấy cái ghế của cô đi ra cuối hàng.

Đơ. Đúng 5 giây. Nam chỉ biết nhìn theo Kỳ rồi nhún vai, lấy chân khều chiếc ghế màu đỏ về vị trí, bắt đầu an tọa. Trong lòng thầm nghĩ, “chắc con Su thích cái ghế của mình”. Đơn giản và dễ hiểu. Rồi bắt đầu tùm ba tùm bầy nói huyền thuyên, nói lan man dài dòng và vãn vãn.

-Đồ A21 lấy ghế của mày chi vậy?

Thơ chồm qua hỏi nhỏ. Cả bọn lấy đó làm đề tài bàn tán, xóm trên nói, xóm dưới bè theo hóng hót.

-Chắc nó có tình cảm với cái ghế. Haha

Rồi cả đám xúm nhau cười.

-Tụi mày không sợ vô số cả đám hả? Cười ngon ơ vậy!

Trình thêm vào. Cô này được cái ngoan hiền nhất tổ, nó sợ thế cũng có cái lí do.

-Đỏ A21 có tình ý với má Năm của mày rồi, lo xa quá mau già đó con.

Rồi lại cười. Cười như khỉ mắc phong. Cứ đùa này hô lên một câu là cả đám xúm nhau mổ xẻ, rồi hùa nhau mà cười cho đến hết giờ chào cờ đầu tuần. Với cái tụi A7 này không có khái niệm kỉ cương nề nếp trường lớp. Bí thư Đoàn trường lên thông báo về việc làm báo tường, tập san, văn nghệ mừng xuân. Nói dài lê thê lết thết. Kệ, ai nghe được thì nghe, không được thì đợi hết tiết rồi túm đại áo đùa nào đó hỏi là xong chuyện.

Hết giờ, cả trường tan đàn xẻ nghé trông thấy mà tội mà thương. Duy vẫn phải ở lại xếp ghế mang vào cất lại chỗ cũ, tội là tội chỗ đó. Nam không lên lớp, cô nhờ Ngọc ra căng tin mua ít bánh ngọt phòng hờ khi đói còn có cái mà nhâm nhi, còn mình thì ở lại vị trí lớp phụ giúp Duy chồng ghế lại. Nói là phụ giúp cho nó vắng vẻ vậy thôi chứ Nam có ý đồ sẵn rồi. Cô không nghĩ đơn giản mà Kỳ lại đối ghế với mình một cách công khai và ngang nhiên như vậy. Không lí nào Kỳ lại có tình cảm với cái ghế của cô.

-Tiết mục mới của anh đó hả? Định làm tui quê độ trước bàn dân thiên hạ trường Phan sao? Haha. Nhưng cái tiết mục của anh bị thất bại rồi.

Nam đứng trước mặt Duy, nói một hơi dài. Anh nheo mắt, cái nóng của mặt trời bắt đầu khiến anh khó chịu, cộng thêm cô nhóc này vênh váo đắc ý đứng đây càng làm anh bức bối hơn. Duy ngừng động tác, đứng thẳng người, tay quệt mồ hôi trên mặt.

-Không có gì làm thì lên lớp học bài Sử đi. Đừng có ở đây ra vẻ mình là người chiến thắng nữa.

Nam không nói được gì, cô chẳng bao giờ có thể cãi lại được Duy. Hậm hực. Cô bỏ lên lớp, anh đứng nhìn theo lắc đầu. Mấy cái trò trẻ con đó sao có thể là anh sắp xếp được? Tiết mục mới còn chưa trình diễn cơ mà.

Cùng lúc đó, ở một góc tường gần nhà xe, cuộc cãi vả giữa Đỏ A21 và Văn thể mĩ A7 vẫn chưa đến hồi kết thúc.

Kỳ: Tao không tin nổi là mày lại bày ra cái trò đó.

Uyên: Mày cũng cứu nó lần nữa đó thôi.

Kỳ: Uyên, mày đừng như vậy nữa. Nam đâu có làm gì tổn hại tới mày.

Uyên: Không có nó thì Hưng sẽ không nổi giận với tao.

Kỳ: Vậy mày nghĩ sao nếu tao nói cho thằng Hưng biết chuyện mày đã làm với Nam? Sao? Hết nói được rồi hả?

Uyên: Mày có còn là bạn tao không Su?

Kỳ: Tao vẫn là bạn của mày nếu mày ngừng việc gây sự với Nam lại từ bây giờ. Còn không đừng trách tao không nói trước. Nam là bạn tao, mày cũng là bạn tao. Tao không muốn hai đứa mày vì thằng Hưng mà xích mích như vậy.

Uyên: Tao không có bạn như mày. Đi mà bảo vệ con quỷ đó đi. Tao hận nó. Tao ghét cả mày. Đi đi.

Kỳ: Đừng đánh mất chính mình chỉ vì thằng Hưng. Không đáng.

Tiết Lịch Sử.

-Lam, Vân, Tuấn, Trường, Ngọc, Nam, Thơ, Long.

Nguyên một lèo, tội nghiệp. Riêng tổ Tư vinh dự có tới bốn bạn gái đi lèo. Có mỗi tấm bảng mà bà cô Thúy cũng đành đoạn chia ra làm tám phần. Kêu tám em trúng số lên, mỗi em một phần, tự xử. Lạy chúa! Làm như thi vòng chung kết Hoa hậu không bằng, đứng xếp hàng chờ nhận câu hỏi dự thi. Mà hơn thế chứ! Vòng vấn đáp Hoa hậu có năm thí sinh, lớp này đến tám người lận.

Nam hơi bất ngờ. Thơ thì bờ ngõ. Ngọc lại ngõ ngang. Và Lam thì hồi hộp khôn nguôi.

-Mới thi học kì xong mà trời. Ác cũng chừa cái mác cho người ta đeo nữa chứ!

Lam nguyên rủa không thương tiếc. Nam thì hi vọng chút chút, cô quay qua nhìn Ngọc, hi vọng bạn gái cùng bàn sẽ chăm ngoan học bài trước khi đến lớp để mình còn vớt vát chút đỉnh.

-Thuộc không Múp?

-Thuộc tao kêu mày bằng bà nội. Hồi tối tao lo làm toán không hà.

Rồi, hi vọng tắt ngúm. Học ban xã hội mà Ngọc lo môn tự nhiên, thấy tội thật. Chắc là tàn bộ phim rồi!

Ngọc, Nam và Thơ đứng kế bên nhau, dĩ nhiên là đồng cam cộng khổ. Có gì thì chết cả ba. Tội nghiệp nhất là Lam, theo thứ tự kêu thì cô gái ấy đứng đầu tiên, kế bên cô Thúy. Còn 3 cô này đứng gần cuối, kế cửa ra vào, sát bên công tắc điện.

Cô chăm chú nhìn xuống phía dưới, chắc tính gọi thêm đĩa nữa lên cho đủ chín nút. Hèn chi bà cô này quá bầm rồi mà vẫn ẻ. Mấy cô gái dưới này ngây- thơ- gom- hết- tội, nhìn cô với ý em không biết gì nha, em vô tội nha. Cô gọi cũng vậy thôi, mắt to tròn mà lòng thì tan nát.

-Lam viết phần Đông Âu, Vân Liên Xô, Tuần Trung Quốc, Trường Lào, Ngọc Campuchia, Nam Liên Xô, Thơ Đông Âu, Long Trung Quốc. Viết ngắn gọn trong vòng mười phút thôi.

Kiểu này là chết từ trong trứng. Cô cho đứng cả ngày trên đó biết có viết được không, nói chi là mười với chẳng mười lăm phút? Đành đoạn thi học kì xong rồi còn lôi mấy bài này ra kiểm tra, nghe đồn năm nay thi tốt nghiệp môn Sử, nên người phụ nữ Việt Nam tên Thúy ấy mới sử dụng chiêu này. Trả bài không tiết nào được nghĩ.

-Bơ, Campuchia khúc đầu là sao?

-Khúc đầu có hai con mắt, hai lỗ tai. Sao tao biết, tao còn không biết Liên Xô có chép bài hay không nà?

Ở dưới run cầm cập, nhìn lên thấy phía trên cũng y như mình, có khi chúng nó còn đánh lô tô hơn. Được cái là cô còn có lương tâm, ngồi yên chấm bài. Chứ mà chịu khó tung tăng đi dạo vòng vòng là cũng toi mạng hết thấy mấy em. Thơ hình như vô tâm lớp thì phải, cô ấy quay từ môn tự nhiên hồn nhiên qua tới xã hội. Có tội Lam nhất đứng vị thế đó rồi làm ăn ra sao?

Thơ mặc áo dài lúc nào cũng xoắn tay áo lên tới khuỷu tay, lên tới bằng chỉ việc lôi ra một đồng giấy nhỏ chỉ chút chữ để sẵn, rồi canh chừng cô giáo và... lựa. Đơn giản và vô cùng dễ hiểu. Bên đây, Như Quỳnh tổ Một mở rộng lòng phàm vênh mở đọc một lượt hai câu cho Nam và Ngọc chép, coi cũng cực lắm vì nó lẩn lộn chẳng biết đâu với đâu mà lẩn. Chi tiết buổi trả bài được tiếp tục với việc Thơ quay qua nhìn thấy tội nên rút tay áo thêm lần nữa, chuyển qua ấy đĩa kia tự mà lựa.

-Kiểm đi.

Rồi cô ấy tiếp tục với công việc hiện tại. Bàn giáo viên cũng rất bận rộn coi đồng bài cô Thúy đang xem. Nhận mớ giấy từ Thơ, Nam mừng còn hơn thời xăng chỉ có mười ngàn một lít. Bắt đầu tìm Liên Xô ở chỗ nào?

-Gì mà toàn Đông Âu với Trung Quốc không vậy trời? Có hai bài mà nó chép tài liệu cả cộc, không biết đâu mà lẩn.

Kiểm muốn mua mắt kính về đeo mới thấy ra Liên Xô nằm ở đâu, Nam hào phóng quảng qua cho Ngọc cái Campuchia, rồi cầm nguyên nắm nhét vào tay áo xoắn lên, chừng nào về chỗ rồi tính tiếp. Các bạn ấy cứ ngỡ như là... lớp chẳng có ai.

Cô Thúy chắc chắn bài hơi mỗi mệ nên tháo kính ra cho tỉnh táo. Sớm không đi, muộn không đi, cô đi ngay lúc gay cấn. Phải chi cô lựa ngay đoạn mấy em để bẻ bẻ, đằng này chờ khi kiểm ra tài liệu mới chịu “xuất chiêu”. Rồi thôi, còn gì đâu mà làm nữa? Chẳng thà cô cho ăn ốc mít còn nhân đạo hơn. Ngọc kéo cái giẻ lau bảng lại, bỏ tờ giấy vào trong, che đậy. Cô lấy tay bôi ba hàng vừa viết rồi.... viết lại. Chứ đứng ở không làm gì?

-Em để gì trong tay đó Ngọc?

Cũng vừa kịp lúc.

-Dạ, có gì đâu cô?

-Em viết trong tay phải không? Làm gì nhìn tay hoài vậy?

Nhìn phía trong cái giẻ lau mà ta? Rồi tự tin giờ tay ra cho cô kiểm chứng.

-Có gì đâu cô?

-Làm tiếp đi.

Hai cô gái bên cạnh thở phào, Ngọc mà bị bắt là nguyên lũ cũng toi cơm, nói sao cô ghi sổ đầu bài... tiến một bầy đi. Lam hóa ra là người sung sướng nhất cả bọn, cô Thúy chấm bài lớp nào đó trúng câu Đông Âu, cô chỉ hơi nghiêng người lại và nhìn, vui chết! Chép là không chờ đợi. Tới khi được nửa câu thì cô Thúy đứng lên, cất bài vào cặp và nó lại nghiêng người nhìn xuống chị “Sáu Bánh Canh”, tới đâu hay tới đó. Kệ, có còn hơn không, có chồng còn hơn ở giá.

Cô Thúy xuống ngay bàn của Duy đứng, phía trên hơi rối, chẳng biết sao mà lần, coi được chữ mất chữ không.

-Cô có thường xem hài không cô?

-Không thường lắm, sao vậy Duy?

Và cô Thúy quay lưng lại trò chuyện với người- hâm- mộ. Và anti- fan của cô phía trên đang phát huy tốt đỉnh khả năng sao chép ngược.

-Trên đó... phim rất hay.

Duy chỉ tay lên bảng, cô Thúy nhìn theo. Cặp mắt cô nheo lại, chẳng biết có hiểu hết ý mà Duy muốn truyền tải hay không. Rồi cô tiến về phía bức giảng, mấy đứa bàn đầu nhắc khéo “đại bàng về tổ”, ở trên im re không dám lật giở thêm gì.

-Nam, lại đây!

Ngọc nhìn Nam, lắc đầu. Cô bỏ viên phấn xuống, phủi tay bốp bốp rồi tiến lại gần bàn giáo viên.

-Ra ngoài chỉnh trang đồng phục lại cho tôi. Em cứ thích khác người nhỉ?

Duy rất muốn cười nhưng anh lại nhúm mày. Cô Thúy hiểu sai ý anh rồi. Nam quay xuống liếc Duy một cái bên góc, rồi tung tăng ra ngoài bỏ tà áo dài xuống, bây giờ thì nó nhăn nhúm lại trông bê bối vô cùng. Đứng bên ngoài hóng gió, hát khe khẽ vu vơ đợi đám bạn bên trong chép xong tài liệu rồi vào cũng chưa muộn.

Hí hửng với suy nghĩ của mình, Nam cứ thế mà đứng ngoài hành lang phe phẩy hai chiếc tà áo đưa qua đưa lại. Tiết hôm bữa kiểm tra rồi nên chắc cũng nhớ man máng, mấy đứa con gái khác do thuộc bài nên viết gần xong, Thơ đành làm liều xúi mấy đứa kia viết chữ to to au hết bảng. Và “Tám xí xọn” hết đầu tiên.

-Hết bảng rồi cô ơi!

Cô ấy chảnh choẹ mau lẹ đi đâu. Giờ mà cô Thúy chịu khó kêu lau rồi viết tiếp chắc em nó cũng cần răng mà cười quá. Hên là cô hiền lành.

-Thôi mấy em về chỗ đi.

Rồi mấy em mấy chị tuy không thuộc bài những vẫn hồ hởi, phấn khởi đi về. Thơ có công kiểm tài liệu nên được trọng thưởng lớn nhất, vừa đi vừa vẫy tay chào fan hâm mộ đang ngồi phía dưới, giống như đi thi Hoa hậu hoàn vũ lượt được cái vương miện. Không có cô là mấy đứa kia cũng... “khóc thêm lần nữa” rồi.

Khi cô Thúy cao giọng nói “Thôi học bài mới” thì Nam mới từ từ duyên dáng bước vào, chào cô rồi về chỗ. Đập tay với Ngọc, rồi lôi sách vở ra học tiếp. Không quên liếc người bên cạnh thêm cái nữa. “Tiết mục mới” của Duy, Nam đợi.

Giờ ra chơi, Hội bà tám online kéo nhau đi uống nước, buôn chuyện dưới căng tin, Nam làm biếng đi nên ở lại lớp ngủ, với lại cô cũng muốn không để ấy tên tiểu nhân lợi dụng sơ hở giờ trò. Còn ai là tiểu nhân thì tự khắc biết.

-Bơ. Ra đây!

Nam ngóc đầu dậy, thấy Kỳ đứng ngoài vẫy tay. Cô nhét cặp vào học bàn rồi đi vòng bên kia ra gặp Kỳ. Duy đang chú tâm vào đồng hồ hiệu của anh, chẳng hơi đâu để ý đến cô.

-Trên tivi đâu có báo bão khẩn cấp.

Biết Nam đá xoáy mình, Kỳ lườm lườm cô rồi thở dài không thèm trả lại.

-Tao nổi khùng quá Bơ à, mày biết thằng chả nói gì với tao sau hôm ngủ lại nhà mày không?

-Biết.

Nam gật đầu. Rất tự tin rằng mình sẽ đoán đúng những gì “thằng chả” nói với Kỳ. Mặc cho cô bạn đang mắt chữ O miệng chữ A nhìn mình như quái vật, Nam nói như máy.

-Cá không ăn muối cá ươn....

-Dừng. Thằng chả không có giáo huấn tao theo kiểu đó. Mày biết không? Nhìn tao một lượt, trên xuống dưới xong phán một câu: “Con gái thời buổi này qua đêm với trai như cơm bữa”.

-Từ từ Su. Bớt giận. Tạ Thế nói vậy với mày nghĩa là sao? Sao ổng biết mày qua đêm với...

Tới đó là mặt Nam méo xẹo. Hôm đó Kỳ ở lại nhà cô, ngủ chung phòng chung giường với cô. Trai ở đâu ra? Cô là con gái mà!!

-Tao cãi lại. Tao nói tao ngủ nhà bạn, mà bạn tao là gái 100%. Thằng chả không tin, còn nói chính mắt thấy tao ôm trai lạ ngoài đường chỗ khu công viên Lê Thị Riêng á, xong nguyệt đài bỏ đi về nhà. Nổi điên chưa?

Nhìn sao mà nói ôm con trai vậy trời? Đúng là hôm đó, Nam có ôm Kỳ đúng ngay công viên Lê Thị Riêng, nhưng mà... bộ dạng của cô lúc đó không muốn nhận nhầm là con trai thì cũng không được.

-Bữa đó tới giờ thằng chả không ghé nhà tao lần nào nữa. Mà thôi, mệt. Đi đêm cho lắm có ngày gặp ma. Chẳng liên quan gì tới tao.

-Mày... không sao chứ? Bình thường hả Su?

-Rất tỉnh táo. Còn nữa. Mày cẩn thận đi, đi đâu cũng phải ngó trước ngó sau giùm, biết mình bị nhiều người ghét mà cứ vậy là ăn chắc cái xui đó. Hồi sáng này, không có tao là mày té ghế như chơi.

-Cái đó tao biết. Cảm ơn mày nha.

-Không sao. Thôi tao về, tụi con Uyên sắp đi tới đây rồi đó, mày vô lớp đi, mắc công đụng độ lại mệt.

Nghe lời Kỳ, Nam vào lớp, lôi bài vở tiết sau ra học. Ghi nợ lại chuyện Duy mách lẻo với cô Thúy trong tiết Sử lúc nãy. Làm gì được Nam? Cô cứ buộc tà như thế đấy, giỏi thì kêu giám thị xuống trừ điểm, hạ hạnh kiểm gì cứ việc. Điện thoại báo có tin nhắn, cô lấy ra xem thử.

“Hưng biết chiều nay Nam rảnh, đi với Hưng đến chỗ này nha. Xem như Nam bù lần trước thất hẹn với Hưng ”

Hay rồi! Giờ thì Nam rửa thơm ông anh trai, nếu lần đó không phải gặp Bảo trên xe buýt thì cô đã đi với Hưng tới chỗ quái quỷ nào đó rồi. Bây giờ không phải mang cái mác thất hẹn, cô đâu muốn vậy chứ. Đập đầu xuống bàn, Nam thử hình dung ra những trường hợp xấu nhất nếu cô không trả lời tin nhắn đi với Hưng. Thôi thì mới thi học kì xong, bài vở cũng không bao nhiêu, dành ra một buổi đi với anh vậy.

Nam trả lời tin nhắn. “Mấy giờ? Ở đâu?”. Vừa đặt điện thoại xuống thì bên kia có người cầm điện thoại lên, môi mỉm cười vui sướng. “6 giờ, ở trạm xe buýt trước đường vào nhà Nam nha.”

Duy tháo dây phone bỏ lên bàn, Nam liếc qua nhìn anh một chút. Nhác trông thấy dấu răng trên tay anh, trong lòng có chút ray rứt, cho cô đặt miệng vào ướm thử xem, vừa y khuôn luôn chứ. Cô không nghĩ là sẽ để lại sẹo lớn như vậy.

-Cái đó... xin lỗi.

Nam kéo áo Duy bằng hai ngón tay, rụt rè và sợ sệt. Cái bản tính háo thắng lúc dưới sân chào cờ quảng đầu mất tiêu. Duy khẽ đưa mắt nhìn Nam, rồi nhìn xuống chỗ tay áo bị cô cầm phải. Anh không thích người khác đụng vào cơ thể mình.

-Bỏ ra đi. Bẩn lắm!

Máu nóng dồn lên mặt, Nam cảm thấy mình vừa bị xúc phạm ghê gớm. Cô biết lỗi của mình, hôm đó không nên cắn Duy như vậy, cô cũng đã xin lỗi anh rồi đó, vậy mà phán một chữ “bẩn” kia là thế nào? Một ngày Nam tắm những hai lần, vệ sinh cá nhân đầy đủ mỗi buổi sáng và tối, anh còn chê bẩn sao? Cái thứ ưa sạch này...

-Lo mà hẹn hò cho tốt. Đừng để người ta biết mình là...

-Vừa phải thôi nha. Tui hẹn hò với ai đâu có tới lượt anh xía vô. Bộ không được hẹn hò như tui ghen tị hả? À há. Chắc vậy rồi, có cần tui quay phim lại mang về cho anh học hỏi không? Cái thứ mắc bệnh sạch sẽ!?

Nam biết sau câu nói của Duy sẽ là ba từ quen thuộc mà cô không muốn nghe nhất. Vâng, kẻ sát nhân, kẻ giết người. Duy chỉ có thể nói như thế mà thôi. Để anh lên mặt hoài, cô không nói thì anh lần tới, muốn tự ý sắp xếp cuộc sống của người khác sao? Ai thì Nam không biết, chứ cô thì không bao giờ.

Duy không trả lời, đôi môi nhợt nhạt mím lại thành một đường thẳng băng, nắm tay anh xiết chặt lại đặt trên đùi, đang cố gắng kìm nén cơn tức giận để không quay sang tát cho con nhóc vênh váo kia một cái. Nhịn. Phải cố nhịn cho đến khi “tiết mục mới” được công chiếu.

Không thấy Duy trả lời Nam tin chắc là mình lại có được chiến thắng thứ hai trong buổi sáng hôm nay. Cô cười tươi như hoa đáp trả ánh mắt hiếu kì bên kia của Hưng, cả lúc Uyên bước vào liếc xéo Nam thì cô cũng nhiệt tình cười tặng lại. Hội bà tám online mang bánh trái lên lớp bắt gặp cô đang ngồi cười như con khùng tự kỉ liền bon chen vào.

-Má Năm bị sao vậy bây? Chị ấy ngồi cười một mình. Cần mang đi Biên Hòa xét nghiệm gấp.

-Cười là một trạng thái bình thường của con người. Nhưng cười cũng tùy trường hợp. Cười vu vơ, cười đắc thắng, cười vui sướng, vân vân và mây mây. Chị Năm đang cười tự kỉ thế này chắc là... đang yêu.

Cả đám đập bàn đập ghế cười nắc nẻ, Nam không thèm chấp, cô đang vui, rất vui vì đã hạ được cái tên Băng Đại Ca đang ngồi kế bên đây này.

-Chưa yêu chưa biết chữ ngờ.

Một đứa nào đó nổi hứng xuất khẩu thành thơ.

-Yêu rồi mới biết chữ ngờ u ngu.

Rồi lại cười. Với cái đám này, một ngày không có tiếng cười thì chịu không nổi.

Đợi mãi chẳng thấy “tiết mục mới” mà Duy nói, Nam hí hửng học tiếp mấy tiết còn lại, tiết nào cũng ngồi chăm chú lắng nghe. Bây giờ thì cô không biết nhưng chỉ cần mở mạng lên, đăng nhập vào website của trường thì sẽ biết ngay cái “tiết mục mới” ấy thôi. Nhưng đến khi Nam biết được rõ ràng sự tình thì đã là ngày hôm sau rồi.

.....

Như đã hẹn, đúng 6 giờ, Nam đợi Hưng ở trạm xe buýt đầu đường Lê Hồng Phong. Bảo không có nhà, may mà ông Lâm không phải đi đâu nên cô mới không lỡ hẹn với Hưng... lần nữa. Và cũng may là chiều nay chỉ học có bốn tiết.

Đường phố Sài Gòn chiều tan tầm thật khủng khiếp. Vậy mà có người lại chọn cái giờ ấy để hẹn Nam đi chơi mới khổ. Biết Nam đi với Hưng, Ngọc đã đe dọa cô rằng đi chơi về phải kể hết tình nghe, còn không thì tuyệt giao không bạn bè gì hết.

6 giờ 10 phút, Hưng đỗ chiếc xe máy mới toanh trước mặt Nam, giơ chiếc mũ bảo hiểm ra đưa cho cô, không quên thứ vũ khí giết người hàng loạt của mình. Nụ cười của Hưng tuy là không còn tỏa nắng nữa, giờ này tìm đâu ra nắng, nhưng nó đủ làm ấy chị em đang đợi xe buýt đều đồng loạt nhìn Nam như muốn giết chết cô ngay lập tức. Nếu ánh mắt có khả năng sát thương như lựu đạn hay gì gì đó tương tự thì cô dám chắc ngày này năm sau là giờ của cô chứ chẳng chơi.

Hưng chở Nam đi vòng vòng vài con phố, chẳng biết có phải anh cố ý hay không cứ lựa mấy con đường kẹt xe mà đâm vào. Khói bụi, còi xe inh ỏi tống thẳng vào trung khu thần kinh khiến Nam xay xắt mặt mày. Cô không thường đi ngắm đường phố Sài Gòn vào giờ này.

-Chịu khó chút nữa nha Nam. Sắp tới rồi.

Chừng khoảng 5, 6 lần “sắp tới rồi” của Hưng thì chiếc xe mới chịu dừng lại. Thoát khỏi cái cảnh xe sau “hun” xe trước cũng là lúc mặt mũi Nam rệu rã hẳn đi, chẳng còn tươi tỉnh như lúc đầu nữa. Giờ có cho cô tiền thì mặc may mới lấy lại sức sống.

Hưng mang xe vào gửi, để Nam đứng bên ngoài một lúc khá lâu. Đủ để cô nhìn xung quanh và đoán được nơi mà Hưng muốn mình đi cùng là chỗ nào. Bên kia đường là văn phòng tour du lịch và cửa hàng KFC. Còn phía sau lưng Nam đang là một viện triển lãm tranh ảnh nghệ thuật.

-Nam, đi hướng này.

Hưng gọi, Nam rời mắt khỏi những khung gỗ treo bên ngoài bước đi theo Hưng vào bên trong.

-Sao ông lại đưa tui tới đây?

-Hả? Nam đang nghĩ Hưng phải đưa Nam đi ăn kem hay trà sữa gì đó phải không?

Gật đầu, rất thành thật. Cũng vì thế mà Ngọc mới nằng nặc đòi theo Nam để có bữa ăn chùa với thiếu gia nhà họ Lê này đây. Không ăn, cũng không uống mà lại là nơi trưng bày tranh ảnh thì... không biết nói sao luôn.

-Tí nữa rồi biết. Ở đây có một nơi mà Hưng nghĩ là Nam nhìn thấy sẽ thích.

-Đâu mà tự tin dữ vậy ba! Sao không đưa con Uyên đi, rủ tui làm gì? Chừng mai ăn axit nữa thì khổ.

Căn phòng nơi bước chân Hưng dừng lại rất đẹp. Tường được bao bởi kính trong suốt, hương cỏ thơm xộc vào khoang mũi, trước mắt Nam là cánh đồng cỏ lau trắng muốt. Đây là nhà triển lãm bằng kính, cứ như một vườn treo nhân tạo trong nhà vậy.

-Vào thử không?

Rất muốn, Nam muốn được chạm vào từng khung gỗ, những bông cỏ khô nhưng có mùi hương rất đậm, quện vào từng cảm xúc lâng lâng. Hưng mở cánh cửa phòng kính, lớp kính cách âm khá dày. Bước vào trong cứ như là mình đang lạc bước vào một thế giới khác, bình yên và êm dịu.

Những bức tranh treo trên tường đều là tranh vẽ tay, hai cô gái rất đẹp. Khung tranh nào hai cô gái ấy cũng cười, nụ cười đẹp trong sáng không chút tí vết. Một cô mặc váy trắng, mái tóc nâu bồng bênh xòa ngang lưng. Người con gái còn lại... giống với...

-Mẹ...

Vô thức. Nam đưa tay chạm nhẹ bức tranh gần nhất, người con gái mặc chiếc váy màu xanh nhạt, tóc thắt bím, y hệt như những bức ảnh chụp trong album cũ ở nhà cô.

-Căn phòng này có tên là Du Viễn. Được 20 năm rồi đó.

Hưng giải thích thêm. Anh cũng tình cờ mới phát hiện ra, trong viện triển lãm đầy ắp tranh ảnh khi bắt gặp căn phòng mang tên Du Viễn này anh bỗng nhớ đến Nam ngay lập tức. Và cũng rất tình cờ Hưng mới biết cô thích cỏ lau. Loài thực vật này khá khó tìm ở Sài Gòn nhưng Nam biết có một nơi cỏ lau mọc trắng xóa cả cánh đồng. Và mỗi năm thì cô chỉ được đến đó duy nhất một lần mà thôi.

Lặng đi một thời gian, Nam mãi mê ngắm những khung ảnh treo trên tường, một rừng cỏ lau khô nằm rạp bên dưới. Cả căn phòng này đưa người xem đến một không gian khác, chỉ có cỏ lau và hai cô gái xinh đẹp kia. Hưng đứng yên một góc, anh đã không sai khi quyết định đưa Nam đến nơi này. Một bí mật của riêng hai người chẳng? Với cánh đồng mang tên Du Viễn. Cái tên khá lạ, Du Viễn mà không phải Viễn Du.

Cứ như cô gái nhỏ này đang hòa làm một với cánh đồng Du Viễn ấy, Hưng nhìn Nam thật lâu, anh có cảm giác lại xuất hiện thêm một cô công chúa nữa ở giữa rừng cỏ lau thơm ngát. Điều lạ lùng là càng nhìn cô thì Hưng lại càng thấy cô có nét giống với một trong hai cô gái kia.

-Tui đói.

Hưng nheo mắt cười, lắc đầu với tính thẳng thắn của Nam. Không khí lãng mạn thế này mà cô đành đoạn cắt ngang xương vậy đó.

-Vậy đi ăn cái gì nha. Nam muốn ăn gì?

-Lúc này tui thấy bên kia có KFC, qua đó thử đi. Lâu rồi tui không ăn gà rán. Hehe.

Rời khỏi viện triển lãm tranh ảnh, Hưng dắt chiếc xe của mình qua bên kia đường tìm chỗ đỗ xe trong khi đó Nam đã tốt vào bên trong quán KFC ngồi rung chân ngó xung quanh từ đời nào. Anh nhường cho cô chọn món, mà chỉ chọn cho riêng mình cô mà thôi.

Hưng không ăn. Anh uống cà phê và chăm chú nhìn cô gái đối diện ăn rất ngon. Thỉnh thoảng Nam còn chia miếng gà ra cho Hưng ý bảo anh ăn với mình. Hưng chỉ lắc đầu, ngắm nhìn cô không thôi cũng đủ làm anh no rồi.

-Sao ông biết là tui sẽ thích chỗ đó vậy? Rất thích nha. Đẹp lắm!

Hưng không trả lời, anh muốn giữ cho riêng mình một bí mật của Nam. Bằng cách nào đó anh biết được cô rất yêu cỏ lau, yêu mùi thơm nhẹ nhẹ không quá gay gắt ấy. Thanh khiết và tự do, giống con người Nam vậy.

-Có đi đâu nữa không?

Nam chùi miệng, quăng tờ khăn giấy xuống bàn, cô ăn rất ngon, chắc là vì thức ăn chùa nó vậy. Chẳng lẽ đi với Hưng mà cô phải tốn tiền sao? Có keo kiệt vậy không? Mỗi một bữa ăn thôi mà.

-Nam muốn đi đâu nữa thì Hưng chở đi.

-Tối nhà thờ Đức Bà được không?

Hưng không nói gì, chỉ mỉm cười ra quầy thu ngân tính tiền rồi quay lại nắm tay Nam kéo đi. Hôm nay anh ít nói hẳn. Chỉ cần cô muốn đi, trong tầm tay của mình, anh sẽ đưa cô đi nếu có thể.

-Lạnh không?

-Không lạnh lắm!

-Lạnh thì ôm đi. Miễn phí đó.

Hưng nhe răng cười, Nam nện vào lưng anh một cái rồ đau. Rồi cô chợt nhận ra, bờ vai, tấm lưng của Hưng rất rộng, như Bảo vậy, là đàn ông thì đều như vậy sao?

-Chết, Hai tui. Rẽ ngõ này, nhanh nhanh.

Bất chợt nhìn thấy Bảo đứng bên kia đường, Nam giục Hưng rẽ vào một con đường khác, còn mình thì úp mặt sát vào lưng anh, tay bầu chặt vạt áo khoác của anh. Suýt chút nữa Hưng bị tiếng hét của Nam làm cho lạc tay lái, xem như cả hai đi tong. Nhưng rồi Hưng lại thấy vui, niềm hạnh phúc nhỏ nhoi dâng lên

hiếm có, anh kéo tay cô vòng lên trước bụng ôm mình lại. Nam có ý muốn rút ra nhưng Hưng lại giữ rất chặt. Anh quay lại nói với cô thế này.

-Một chút thôi. Hưng đang lạnh lắm!

Và Nam vẫn để nguyên vòng tay ôm Hưng như thế cho đến khi cả hai dừng trước nhà thờ Đức Bà, một trong những nhà thờ lớn và cổ xưa nhất Sài Gòn. Vẫn uy nghi và nghiêm trang như thế.

-Vào không?

-Đứng ngoài thôi. Tui không phải con chiên ngoan đạo.

-Vậy sao Nam muốn tới đây? Nam không theo Chúa mà!

-Tui thích. Bộ phải theo Chúa mới được tới nhà thờ sao? Nhà tui không có Đạo nhưng mà tui muốn cầu nguyện, được chưa? Im lặng cho tui tập trung.

Hưng nén tiếng cười, giữ yên khoảng lặng cho Nam làm cái việc mà theo cô vừa nói là gì nhỉ? À, cầu nguyện. Hai tay Nam chấp lại đặt trước vầng trán cao lòa xòa vài cọng tóc, đôi mắt nhắm nghiền không rõ đang suy nghĩ cái gì trong đầu. Hưng thấy Nam chăm chú thành khẩn quá nên cũng bắt chước làm theo. Ừ, thì cầu nguyện. Đầu có chết ai đầu.

“Con không tin có Chúa trên đời nhưng hôm nay phá lệ vậy. Nếu Chúa có thật thì con nguyện cho cô gái này sẽ luôn được bình yên và hạnh phúc. Quan trọng là mau chóng chấp nhận tình cảm của con càng nhanh càng tốt”.

Mở mắt. Người bên cạnh vẫn còn cầu nguyện say mê. Hưng đành tiếp tục nhắm mắt lại, giả bộ thành khẩn không khác gì Nam. Cô mở mắt chậm hơn anh vài giây, nhìn thấy bộ dạng của Hưng liền cười thật lớn. Mất cả sự uy nghiêm tĩnh mịch cần có trong lúc cầu nguyện.

-Ông cầu xin cái gì vậy? Nói tui nghe thử đi.

-Bí mật.

-Nói đi. Năn nỉ đó. Nói đi rồi tui sẽ nói cho ông biết tui nguyện cái gì?

-Thật không?

Gật đầu. Hai mắt long lanh. Giống như chú cún con vẫy đuôi ngộ nghĩnh. Nhìn Nam lúc này rất đáng yêu. Vô cùng đáng yêu.

-Hưng cầu mong cho Nam mau chóng thích Hưng.

-Haha. Nằm mơ hả? Mặc cười quá đi. Nhưng thôi, nể tình bữa nay ông đưa tui đi xem Du Viện, tui sẽ nói cho ông biết. Nghe kĩ nha. Tui mong Chúa gửi đến mẹ tui một cái “hun” với lời nhắn rằng: “Bơ thương và nhớ mẹ nhiều lắm”.

Còn hai tuần lễ nữa là nghỉ Tết. Đó là khoảng thời gian tàn ác nhất của đời học sinh. Hết thầy các thầy cô đều muốn giải quyết tất tần tật mọi chuyện trong năm cũ, để về ăn Tết cho nó vui khỏe, cho hoành tráng, cho từng bừng sợi dây thừng. Thế nên kiểm tra miệng, Mười lăm phút, Một tiết hay tùm lum thứ trên đời đều ôm hết vào hai tuần này. Và chết!

Mà tâm lý bọn học trò mấy ngày này thì khỏi nói, nôn nao làm như ngày mai tận thế tới nơi, đi học ngồi lấy đồng hồ ra đếm giờ, về nhà lo xé lịch, kiểm tra lo lựa giấy quay phim... nói chung tất cả mọi thứ đều quay cuồng trong cái Tết! Làm như từ thuở cha sanh mẹ đẻ tới giờ năm nay là cái Tết đầu tiên vậy.

Lam là cô gái mang âm hưởng nồng nàn ngày xuân nhất, cô đem kẹp tóc, nơ cài đầu, băng- đô, khẩu trang... tới lớp bán. Cô này học lộn lớp rồi, lí ra phải qua bên kinh tế hay ít nhất cũng marketing, thương mại mới hợp. Đi học cặp đựng toàn đồ làm ăn, tới lớp bày ra mặt bàn, chị em nào nức chọn lựa, em nào mở miệng trả giá là “phật”, xong phim... khỏi về nhà ăn tết. Bạn ấy cửa cổ, nã đầu từng em một.

Thùy Uyên đem hột dưa, hột bí, hột hướng dương nhét vào bóp, bút thước nó quăng ra, tới lớp ngồi nhai nhóp nhép, làm như “Vợ chồng A Phủ”, cô này làm cô Mị “lấy hột dưa cắn trên môi, thổi hột hướng dương cũng hay như thổi sáo”. Bữa đầu có mỗi mình Uyên độc quyền phá giá, mấy đứa tổ Tư bên kia ghen hòng,

bán chứ không cho. Không mua thì biến! Mà ngồi nhai chòng chênh cái miệng, cắn hột dưa tách tách, hỏi thử ai không thèm?! Thành ra bầm bụng mua.

Qua bữa sau cả lớp thành cái gian hàng Tết tự động, làm như phiên chợ vùng cao, ai có thứ gì thì mang đi hết, trao đổi mua bán, vui dễ sợ, thiếu mỗi chi tiết thầy Giang khiêng dàn âm li vào rồi phát cho đứa tờ giấy dò kêu lô tô nữa là đúng chuẩn. Tiết sau trả bài hay kiểm tra, chuyện đó không có quan trọng, còn có năm cuối mà, tranh thủ.

Lớp này không là cao nhân thì cũng đặc đạo, toàn gương mặt con thảo cháu hiền, người tốt việc tốt của thành phố. Thơ đem bông mai bông đào bằng giấy bỏ bịch đem bán, xúi giục tụi con gái mua về gắn cho vui nhà vui cửa, còn không biết làm gì thì đội lên đầu ra đường chơi cũng được.

Trình cũng hùa theo bạn bè chị em, cô bán thiệp, chắc của 17 năm về trước, hàng tồn kho từ thời cổ tổ lai hi gì đó giờ lỗi ra. Thụy cũng không có vừa, cô nuốt hận thù, không biết bán gì, cuối cùng lãnh mua cơm chiên Dương Châu vào lớp bán cho chúng bạn ăn sáng, hộp 15 ngàn, tính luôn 5 ngàn tiền lời. Bữa nào lớp không ai mua thì coi như gia đình nhà bạn ấy ăn cơm chiên cả ngày, kệ, ham lời mà. Chấp nhận!

Giờ truy bài 15 phút, Hưng hiên ngang bước lên bảng, đi kèm theo nụ cười rất sung sướng. Chắc dư âm mấy hôm trước cầu nguyện ở nhà thờ Đức Bà còn sót lại. Anh cứ cười như thế từ lúc đến lớp tới giờ. Lũ dân đen bên dưới ngược mắt lên nhìn rồi buông một câu. “Chắc lại thông báo”.

Hưng cố gắng nghiêng bên này, xoay xoay bên kia gõ thước nhưng tình hình vẫn không ổn, cả lớp... ồn thì cứ ồn. Trời vẫn cứ xanh, cùng lắm mai mốt truyền hình thông báo bão cấp 12 chuẩn bị đổ bộ vào Sài Gòn. Có giáo viên còn không thèm sợ hoảng hồ gì chỉ mỗi mình Hưng thế này.

-Như hôm bữa các bạn đã nghe thầy Minh thông báo. Học hết tuần sau nữa là được nghỉ. Nhưng phải tham gia 4 hoạt động của trường và Đoàn trường. Văn nghệ mừng xuân giao cho Uyên và các bạn tổ Hai. Tập san xuân giao cho tổ Một. Tổ Ba nhẹ nhàng thôi, Hương xem thử ngân hàng lớp mình còn bao nhiêu chi ra mua một chậu kiểng, tuần sau mấy bạn nam tổ Ba khiêng lên là được. Còn báo tường kỉ niệm thành lập trường giao cho tổ Tư. Hết.

Hưng vừa bước xuống chỗ ngồi là Hội bà tám online tụ tập lại bàn tán.

-Tập trung làm cho đảng hoàng nha mấy má. Không là trực nhật thay ăn tết luôn đó.

-Tập trung rồi làm ở đâu?

-Nhà đứa nào có cái phòng rộng rộng chút.

-Khi đi nhớ đem theo tiền và nữ trang.

Cả tổ đồng loạt nhìn cái đứa vừa phát biểu.

-Nhớ đem theo giấy viết, bút màu, hoa khô, băng keo, màu nước, ruy băng, dây thừng, dây...

-Đem dây theo cột cổ nó chắc?!

Giọng của Thơ, hôm qua đi làm móng với Lam, mỗi người một móng màu hồng hồng, ngồi phe phẩy trước mặt thổi phù phù cho vui. Cũng mừng mà biết tự lượng sức mình, chứ cỡ chơi màu đỏ hay đen là nói sao Mr. Giang... rút móng.

-Nói chung đem được gì thì đem, nhà ai có gì ăn được đem luôn ha.

-Lát ra chơi bàn tiếp, giờ để tao gặm cho xong ổ bánh mì đã.

Nam phán một câu, cả đám ngừng nói, tập trung chuyên môn ăn. Có thực mới vực được đạo mà.

-Má Năm, qua giờ có online không? Mà nổi ngang nha. Vậy mà quên bạn bè.

Nam xua tay, cô đâu có thời gian. Cả ngày thứ hai ở trường, chiều tối đi với Hưng đến viện triển lãm rồi ăn kem về tới nhà cũng 9 giờ lặn đùng ra ngủ như chết, sức đâu mà online nữa.

-Mày nói vậy là sao Lam? Không hiểu. Con Bơ nó làm gì mà nổi?

-Trời ơi, ta nói cái mặt của má Năm lúc nhỏ nó ngu gì đâu. Qua từng tuổi là có một tấm, trên đó đủ 17 tấm luôn.

Nghe Lam nói mà Nam nuốt không trôi miếng bánh mì, tắc nghẹn nơi cuống họng, Ngọc phải đưa cho cô chai nước khoáng. Vuốt ngực, cô nhìn Lam bắt đầu công cuộc điều tra tung tích lai lịch 17 tấm ảnh thuở nhỏ của mình.

-Rồi, mày nói tao nghe. Web nào đăng hình tao? Ai đăng?

-Web trường. Trang nhất luôn nha. Tựa là: Góc nhí nhố của Á khoa Xã hội trường Phan. Mà Á khoa xã hội không phải mày chứ ai vô nữa?

Như có tiếng sét đánh bên tai, hèn gì sáng này đến lớp đám bạn của Uyên cứ nhìn Nam chỉ trỏ, chê bai. Nào là “cái bộ đó mà hồi quần tã cũng dễ thương phết”, rồi nữa là “nó xấu hơn hồi đó nhiều”, gì mà “không biết có phẫu thuật giới tính không”...

Trang nhất website trường Phan, Nam muốn cắt cái mặt quăng vào tủ khóa lại luôn. Đó là chưa tính tới lúc thầy Khánh dạy Lí bước vào tiết đầu nhìn cô cười mím chi, đến tiết hai là cô Nhung dạy Văn cũng trêu mếu tưng cho Nam ánh nhìn thương cảm. Hai tiết học đầu trôi qua, cô không có tâm trạng nào mà chú tâm vào bài học. Cô muốn nhanh chóng đến giờ chơi càng nhanh càng tốt.

Ngọc cũng không biết thực hư cái vụ xì- căng- đan của Nam nên cũng rất nóng lòng. Chuông reng báo hiệu giờ chơi, Nam chạy như bay tới phòng Tin học, năn nỉ thầy Nhân ỉnh 5 phút để xem cho rõ “Góc nhí nhố của Á khoa Xã hội trường Phan” là cái quái quỷ gì. Ngọc cũng đứng bên cạnh chăm chú nhìn vào màn hình đang khởi động.

-Tao phục cái đứa nào quăng mấy tấm này lên đây. Phục sát đất luôn đó Bơ.

Ngọc ôm bụng cười như nắc nẻ, làm như trước giờ chưa được cười lần nào. Đi dọc hành lang tầng 3, Nam cúi đầu mặt hầm hầm. Đến khi thầy Nhân nhắc nhở “hết 5 phút rồi” cô mới chịu bước ra khỏi phòng Tin với cái đầu bốc khói.

Vụ xì- căng- đan này quả thật rất... quý mô. Gì mà “góc nhí nhố”? Là bôi nhọ thì đúng hơn! Gì mà “Á khoa”? Hạ thấp danh dự người khác quá đi chứ! Nam bực bội, lầm bầm nguyên rủa cái tên trời đánh nào dám đưa hình mình lên trang web của trường.

-Mày có còn là bạn tao không Múp?

Ngọc che miệng cười khúc khích. Toàn bộ số ảnh đó đúng là ảnh chụp của Nam tích góp trong vòng 17 năm qua. Một tấm đại diện ột tuổi. Ở đâu có hết số ảnh ấy chứ? Về lớp, Nam chẳng buồn nói chuyện với ai, cũng quăng luôn cái vụ bàn bạc làm báo tường báo vách gì đó tận xó nào, gục đầu xuống bàn và bắt đầu trù ếm. Là ai? Ai lại có thể sẵn lòng được cả kho báu hình ảnh của Nam từ thuở quần tã b.ú bình tới bây giờ?

-Tính sao đây tụi? Cái vụ báo tường giờ làm sao?

-Hay lát má Năm lên phòng đoàn mang tờ báo mình làm năm trước đó, về sửa lại chút chút rồi đem nộp luôn. Khỏe re.

-Thôi đi má! Mày làm như ông Minh bị mù chắc. Ông không phát hiện mới lạ á.

-Tụi bây ồn ào quá đi. Cuối giờ ở lại tính.

Đám bàn trên cười to nhỏ với nhau, chắc lại xầm xì chuyện Nam lên trang nhất website của trường. Có vui về gì đâu chứ? Mặt mặt thêm! Ai đời tấm hình cỡi trường ôm trái banh mặt mũi lấm lem nào bùn đất nào nước mắt cũng được đưa lên đó. Tức không chịu nổi mà!

-Tao không giỡn nữa đâu đó, học bài Công dân à.

-Mọi lần mướn không biết nó chịu chép bài không, hưởng hồ gì học. Chắc dám chút nữa Bộ giáo dục dự giờ quá trời ơi!

Thơ nghe xong đánh rơi luôn cái đồ giữa móng.

-Cùng lắm kiểm tra thôi.

Ngọc vẫn im im, cười trên sự đau khổ của Nam thì đừng trách sao bạn bè tàn sát. Cô mở vở ra ngó thêm cho đẹp thôi chứ học hiếc gì, với lại cô Bình chẳng bao giờ trả bài, khi nào cần thì cô dọn trước một ngày, về nhà học để tiết sau kiểm tra.

-Mấy em lấy giấy ra kiểm tra, cô lấy điểm miệng luôn.

Cô Bình ôm cặp bước vào và phán một câu làm cả lớp cứng họng. Sau đó có vài em nã bộ hoạt động nhanh chóng.

-Thiệt luôn hả cô?

-Gì vậy cô.

-Bữa sau đi nha cô, hôm bữa cô có dặn gì đâu.

-Ai kêu xách mé con Bơ chi vậy trời? Giờ đẹp mặt cả lũ.

-Mấy em lấy giấy ra đi, cô cho dễ lắm.

-Được mở vở hả cô?

Bên kia Thùy Uyên chắc cũng chưa học bài, tội nghiệp, có lẽ vừa mới ngủ dậy. Thỉnh thoảng lại có nhiều người vô tư như thế đấy.

-Mấy em đem hết sách vở để lên bục đi. Cô ột câu thôi, mấy em làm 30 phút. Dễ lắm, yên tâm đi!

-Cô cho em nằm dài đây học tới tối không biết thuộc không chứ 30 phút.

Nam nằm bò ra bàn thê thảm biết bao nhiêu.

-Mở vở ra để trước mặt chưa chắc mầy thấy đường mà viết chứ hướng hồ gì ngồi đó học.

Ngọc bồi thêm câu sau là Nam teo rút mọi hi vọng nhỏ nhoi.

-Dễ thiệt nha cô!

Đứa nào đó ở tổ Một chỉ chiết.

-Ừ!

-Cô thề đi.

Chắc là giọng thẳng Tự, mỗi bận ấy đủ cái gan đó thôi, chứ còn ai mà dám nữa. Lam quay xuống chìa tay xin giấy Thơ. Trời ơi, đánh giá “Tám Xí Xọn” cao dữ vậy sao?

-Xin con Ngọc kia, hôm qua tao thấy nó rút vở coi bói. Chắc là dư.

-Dư con mắt mầy, đào đâu ra, con người ta chứ bộ voi rừng hay sao mà đòi nhai mía nhả giấy ra ày xài?!

Rồi Ngọc quay qua Nam, tranh thủ cô đang cố gắng hết sức ngồi nhai, được nhiều xài bấy nhiêu. Ngọc lén rút cặp lấy cuốn bài tập Địa quăng lên cho chị em thỏa sức mà xài cho phủ phê.

-Nè, rút đi, nhớ chừa cho nó nữa nha mầy má.

-Dạ, má chừa cái bìa.

Bên kia, Hưng lấy điện thoại ra chụp hình lại, ước lượng cô cho phần 2 vì không dài cũng không ngắn, làm cùng lắm khoảng 20 phút. Rồi chụp thêm ba tấm nữa cho đủ mọi góc nhìn. Thấy còn dư giờ anh tự thỏa mãn thêm tấm nữa. Thật là đáng sợ quá đi!

Thơ xé cuốn sách một cái rẹt, rồi ngược lên nhìn, hình như cũng có nhiều âm thanh giống giống vậy nên cô cũng yên tâm, chết cũng chết chùm cả lũ mà. Rồi cô với Ngọc chia nhau mỗi đứa một tờ, coi giống mấy bộ phim Hồng- công hồi xưa, làm như bí kiếp võ công thất truyền, chia nhau mỗi người một nửa, sau này lưu lạc tìm nhau mà ráp nối. Chỉ cho thăm dữ vậy?

Con gái lấy vạt áo dài phủ lên che. Ta nói, nó chỉ dám ngồi yên chứ đồ nhúc nhích được gì, thử mà còn không dám thử mạnh nữa mà, làm quá bừa chú rút xuống đất rồi nói sao... Con trai có đứa thì ngồi im chắc chờ chị em phụ nữ đọc bài cho chép, có đứa thì cũng chơi y chang bạn Thơ, xé sách xé vở nhét được chỗ nào thì cứ việc nhét.

Chỉ có mỗi Nam là siêng năng ngoan ngoãn, ngồi còng lưng ra mà học, lấm ba lấm bầm như mắc đặng dưới, y khuôn luôn. Tội nghiệp! Mỗi bạn trong lớp tự lo mình đường thoát thân cho chắc cú vì nghe mấy anh chị lớp trên đồn cô rất dễ, hiền ơi là hiền nên yên tâm dữ lắm.

Hình như cả tổ Tư chỉ có mỗi Duy là bình tĩnh nhất, mang ra một tờ giấy kiểm tra kẻ sẵn ô điểm lời phê rồi ngồi không thử viết xem có bị hết mực giữa chừng hay không. Cũng rảnh rang dữ.

-Nhanh lên đi mấy em, đem sách vở lên đi.

Nam đưa cặp cho Ngọc mang lên bục để, mặt mũi ngờ nghệch gì đâu, lần này ăn chắc dưới trung bình rồi. Muốn cũng chả biết đường nào mà viết diên. Cô Bình đọc đề xong rồi ngồi im trên bàn giáo viên chấm bài của lớp trước. Công nhận là cô dễ, chỉ cần dạo một vòng không thấy sách vở là yên tâm lên ngồi, cô đâu có biết đâu. Thời buổi này mà còn chơi trò để vở trong học bàn là xưa dữ lắm luôn rồi. Ở dưới bắt đầu khởi động chiến dịch tình nguyện, thà hi sinh tất cả chứ quyết không để lộ tờ giấy quay phim.

Thơ bắn phát súng đầu tiên, lôi tờ giấy ra, bình thản để lên bàn cho chị em chép chung. Gì chứ gan góc thì Ngọc với Thơ dư sức, xé bớt mấy miếng ấy bà bán cháo lòng ngoài cổng cũng còn được mà huống hồ gì mấy chuyện con con như ba cái lon này. Hưng mở điện thoại ra, phóng lớn tấm hình hồi nãy. Được là sử dụng cái điện thoại màn hình bự tổ chẳng, coi cũng đỡ khổ. Coi bộ mua điện thoại màn hình rộng giờ kiểm tra cũng có lợi ghê gồm luôn ta?

Yên ngồi bên, thỉnh thoảng liếc qua nhìn bài của Hưng, hí ha hí hửng cười cười. Sướng thấy sợ! Riêng mấy đứa bàn đầu thì thời gian sau khi đọc đề là ngồi xếp máy bay chơi cho khuây khỏa đầu óc, lát sau bà con cô bác ngồi sau thấy tội quá nên thôi đọc luôn cho chép. Cô Bình ngó xuống nhìn, cả đám ngồi im nhe răng cười trừ... rồi hồn nhiên đọc tiếp. Có sao đâu?! Nam ngồi chịu khó tập trung suy nghĩ được giai đoạn đầu, giai đoạn sau là bắt đầu lộ nguyên hình. Đuối rồi.

-Quản lý nhà nước rồi tới gì nữa vậy Múp?

-Thì mày nhìn qua đi, đang chép, sao đọc được?

-Thì mày đọc đại đi rồi coi tiếp.

-Bàn cuối, bạn nữ thứ hai từ ngoài vào. Lần nữa cô thu bài đó.

Nam ngồi im, ráng nhịn. Tối màn cô Bình xuống đi dạo cho lòng nhẹ nhàng hơn mới gọi là thú vị. Mới liếc thấy cô rực rạch áo dài chuẩn bị vén lên là Lam tái mét như đòn bánh tét phơi khô, lật lật rút tờ giấy xuống, vò cục lại cho nhỏ rồi nhét vô giày búp bê, Thơ cũng y khuôn đồng đội. Mấy đứa bàn hai, bàn ba im bất tức thì, hết dám đọc nữa. Ít ra tụi nó còn biết nể bà cô. Hưng thấy bà con cô bác ai cũng lục đục nên tắt cái hình, úp ngược điện thoại lại, mong chờ cho nó mau tới chế độ trạng thái chờ.

-Kiểm tra mà em để điện thoại làm gì vậy?

-Dạ em canh giờ để làm cho kịp thôi cô ơi.

-Ồ, thôi em làm tiếp đi.

Phuzzzz...Hic hà... Mém chết. Rồi lại tiếp tục chiến dịch lần hai khi cô Bình trở lại bàn giáo viên tiếp tục chấm bài.

-Lớp trưởng với lớp phó học tập lên thu bài giùm cô đi. Đếm giùm cô bao nhiêu bài luôn nha!

Mừng cho Hưng lên đường đi tiễn vừa kịp lúc cô vợ chưa cưới chép nốt hàng cuối, không là cũng đi lượm trứng gà trứng vịt gì đó về ăn rồi. Mấy em gái lẫn em trai thử cái phào nhẹ nhõm.

Thế là xong giờ kiểm tra toát mồ hôi hột, đổ mồ hôi răng. Chừng mấy lần như thế này nữa là không sớm thì muộn em nào em nấy đồng loạt hở van tim hết ráo trội. Hồi hộp quá mà chịu gì nổi.

Tan học. 12 thành viên tổ Tư ở lại họp bàn cái vụ làm báo tường. Rất long trọng và đình đám cứ như tham dự hội nghị cấp cao của Đảng và Nhà nước.

-Nhà con Trinh đi. Có cái phòng to lắm.

-Ba mẹ tao không thích ồn ào đâu. Hay mình qua nhà con Thụy. Ba mẹ nó đi suốt mà.

-Nhà tao có chút xíu. Sao chứa nổi cái động bàn tơ này?

Uể oải. Không tìm được chỗ thích hợp thì cái tờ báo đó cũng chẳng biết làm ăn thế nào.

-Tao biết một chỗ. Có phòng to. Gần trường. Lại vô cùng thuận tiện.

Nam vừa xướng lên, cả bọn đã bu lại chờ đợi. Cô nhếch môi nhìn sang kẻ rảnh rỗi nhất từ nãy đến giờ. Trong đầu lóe lên vài tia nghĩ ranh ma. Nam đã nghĩ rất nhiều, nơ-ron thần kinh làm việc không nghỉ suốt cả buổi sáng mới đưa ra được vài luận cứ chứng minh cho luận điểm mình đưa ra là chính xác. Tuy rằng vẫn có vài chỗ chưa thông suốt cho lắm.

-Nhà Duy.

.....

Nam đắc ý vô cùng khoác vai Ngọc đi ra nhà xe, hôm nay Ngọc tự đi học, ba cô có việc đột xuất. Với lại cô cũng muốn đi học cùng với Nam, chuộc lại sự vô tâm của mình mấy hôm trước.

-Tối qua mày với thằng Hưng đi đâu vậy?

-Xem tranh rồi đi ăn gà rán, ăn kem rồi về.

Rất thành thật. Ngọc gật gù, ăn nhiều vậy mà không rủ cô đi chung. Nghĩ lại thì Hưng cũng đẹp trai, con nhà giàu, tiêu chuẩn của một cô gái thời này vậy là đủ.

-Mày thấy Hưng sao Múp? Ông nói thích tao hoài, thấy kì kì.

-Mày thích nó không? Nó đặc biệt quan tâm tới mày đó.

-Tao không biết. Còn con Uyên nữa.

-Nói xấu tao gì đó?

Không biết Uyên xuất hiện như thế nào mà vụt một cái đã đứng ngay phía sau Ngọc và Nam, khoanh tay nhìn hai cô bằng ánh mắt khinh miệt, đám chị em của Uyên cũng dàn hàng đứng phía sau đó.

-Tụi tao không có nói xấu mày. Đừng có nghĩ ai cũng xấu tính như mày.

Ngọc đáp lại. Trước giờ vốn đã không ưa gì Uyên, vênh váo và tự mãn như thế chỉ khiến người khác nhìn vào thêm ghét bỏ. Sau khi Hưng tỏ tình với Nam thì Ngọc càng ghét Uyên hơn trước.

-Con này, mày muốn ăn đòn phải không?

Một đứa trong đám lên tiếng, Ngọc xiết chặt nắm tay, chơi hội đồng kiểu này thật không công bằng.

-Tao chưa chán cơm đâu. Không phiền bọn mày đâu. Múp, về.

Nam nắm tay Ngọc toan bỏ đi, tránh rắc rối với Uyên thêm nữa. Phần vì cô không muốn cứ xích mích hoài, phần khác là vì Hưng và Kỳ.

-Chưa nói xong mà tụi mày đi đâu vậy?

Chưa đi được xa là cả đám yêu nhên nhện đã bao vây Nam và Ngọc lại rồi, Uyên từ từ đi đến hất mặt lên. Nam nhìn Uyên không đến nửa con mắt, không tiếp xúc đã ghét rồi, bây giờ còn thêm thối hơn trước đây.

-Muốn gì thì nói đại ra đi. Nếu nói về chuyện của Hưng thì tao không muốn nghe. Tao đã nói là thân ai nấy lo hồn ai nấy giữ. Mày thích Hưng hay có dính ước gì đó cũng được, tao không quan tâm nhưng Hưng đi với ai, nói chuyện với ai đó là quyền tự do của Hưng.

-Chưa hết, mày định làm chị đại thay cho con Su hả? Nó bây giờ chuẩn bị giải nghệ rồi. Chị đại gì cái thứ như mày!? Đừng tỏ ra mình là chị đại, chị to hay chị bự. Người ta không kêu bằng chị đại mà kêu bằng chó đại đó con.

Ngọc và Nam thi nhau nói khiến Uyên tức nẩy lửa mà không thể làm gì. Đấu võ miệng chắc chắn không thể thắng hai cô, chỉ còn trông mong vào ba cái chiêu mèo cào mà thôi. Nhưng đừng nghĩ Nam là con gái mà cô sợ cái đám này, con trai cô còn không ngán, mấy đứa tiểu thư son phấn này thì làm gì được cô.

-Nếu mày tự tin rằng Hưng sẽ thích mày thì không cần bày ra mấy trò hù dọa tao vậy đâu. Một sức lắm! Tao cũng chẳng dư ca- lo để nói chuyện với mày. Như thế này hoài không chỉ con Su mà cả Hưng cũng sẽ ghét mày thôi.

Lần đầu tiên ông Lâm nhìn thấy hai đứa con của mình cười nói vui vẻ mà dắt nhau đi chơi. Khó tin đến nỗi ông phải tự cấu tay mình để xem thử đang mơ hay là thật. Sự thay đổi của Bảo khiến cho Nam vui mừng nhưng lại làm cho ông Lâm lo lắng.

Ăn tối xong Bảo chở Nam đi siêu thị mua ít đồ dùng học tập và nhờ anh tư vấn chuyện làm báo tường. Sau đó hai anh em ghé vào một quán trà sữa theo lời đề nghị của Nam, vì cô trông thấy nó khá dễ thương. Nhưng có trời mới biết đằng sau sự dễ thương ấy là thứ gì. Và khi bước vào quán rồi thì mới vỡ lẽ ra là mình không nên vào đây. Sai lầm nói tiếp sai lầm.

Nam không có chứng cứ để tố cáo Duy là chủ mưu của vụ xì- căng- đan đăng ảnh trên website. Càng không biết làm cách nào anh có số ảnh đó. Nhưng bằng trực giác và linh tính, cô biết anh đứng sau toàn bộ mọi chuyện. “Tiết mục mới” mà anh đã nói ngày hôm trước.

-Quý khách dùng gì ạ?

-Một trà sữa kiwi và một nho, không trân châu, nhiều thạch... Sao... mày...

-Quý khách vui lòng đợi một chút.

Duy cầm quyền thực đơn đi thẳng vào trong quầy phục vụ không hề để tâm đến thái độ của Bảo. Thay đổi chóng vánh. Nam cảm nhận được, Bảo không ghét Duy nhưng anh đang lo lắng một điều gì đó. Duy sẽ tổn hại đến Nam chăng?

-Hai có vẻ không thích anh Duy.

-Em thấy vậy hả?

Bảo cố trấn tĩnh, ít ra bây giờ Nam vẫn khỏe mạnh ngồi trước mặt anh, không lí do gì anh phải lo lắng quá như vậy. Duy sẽ không thể làm gì cô khi anh còn ở nơi này.

-Không. Không ghét nhưng cũng không thích.

Bảo không có lí do để ghét Duy, nếu không muốn nói mọi thứ của hôm nay có một phần lỗi của anh gây ra. Nếu Bảo không đưa ra cái thời hạn 5 năm kia để kéo dài thời gian thì có lẽ Duy đã không giận dữ trở về chỉ để dồn ép Nam vào chỗ chết như vậy.

Bảo vẫn nghĩ rằng Duy chưa thực hiện cái ý định điên rồ ấy, em gái anh vẫn mạnh khỏe và yêu đời như trước đây. Nhưng có lẽ anh đã lầm, sai lầm của Bảo là không phát hiện ra sự thay đổi của Nam. Thật ra, Duy đã hành động, ngay cái hôm đầu tiên anh bước vào lớp 12A7.

-Hai với anh Duy có thân không? Ý em là trước khi anh ấy ra nước ngoài đó.

-À... ờ... thì... cũng không thân lắm.

Ai cũng có yếu điểm của mình. Nam biết lúc cô nói dối Bảo, anh phát hiện ra. Nhưng anh đâu biết rằng mình nói dối còn tệ hơn cả cô. Nam mỉm cười, hóa ra Duy và Bảo thân thiết hơn cô nghĩ.

-Thức uống của quý khách đây ạ!

-Cám ơn anh!

Duy đặt hai ly trà sữa thơm nồng xuống bàn, cúi đầu quay vào trong. Nam nghiêng đầu nhìn theo bóng lưng của Duy, bất giác cô cảm thấy anh thật lẻ loi và cô độc. Không hiểu sao lại như vậy nữa, ngay cả cô cũng không hiểu chính mình.

-Hai, hình lúc nhỏ của em. Hai có đưa cho ai không?

Bảo bị sặc, ngẩng mặt lên nhìn Nam. Hình lúc nhỏ của Nam trông siêu ngộ, nghĩ đến chỉ khiến anh muốn cười. Cô chống cằm, chăm chú đợi câu trả lời của anh. Cô hi vọng không phải là ông anh trai này bán đứng mình.

-Không.

Vậy thì làm sao mà Bằng Đại Ca có được chỗ hình đó? Hỏi và hỏi. Đăm chiêu. Nam chìm vào suy tư một mình. Bảo ngẩng nhìn khắp quán trà sữa. Nhỏ nhắn nhưng rất dễ thương. Tự nhiên anh lại có suy nghĩ: Duy khó khăn tới mức phải đi làm thêm ở đây sao?

-Hai.

-Gì vậy?

-Trên facebook á, Hai có kết bạn với ai tên là Harmonica Lee không?

-Không. Tên gì lạ vậy?

Harmonica Lee là một facebook-er, cũng là một người bạn mới quen nhưng thật ra thì cũng chẳng quen gì. Đơn giản Nam cảm thấy người đó đồng cảm với mình, những dòng tâm sự cô viết trên tường nhà đều được người đó bình luận rất sâu sắc và ý nghĩa.

-Mắc tè. Em đi trút bầu tâm sự đây. Nhường Hai uống đó.

Nam đẩy ly trà sữa kiwi qua cho Bảo, kéo ghế đi tìm nhà vệ sinh. Một anh phục vụ hướng dẫn cho cô rẽ vào lối đi nhỏ bên hông quầy phục vụ. Nam cảm ơn cho lịch sự rồi cầm đầu đi thẳng. Cô sợ ánh mắt Duy đang hướng theo mình.

-Vẫn chưa nói?

Duy đột ngột ngồi xuống chiếc ghế của Nam, Bảo nhìn anh, lắc đầu. Làm sao Bảo có thể nói ra được trong khi gần đây thời gian anh đã che giấu? Duy nhếch môi cười, Bảo không hiểu hết tầng nghĩa sâu xa đằng sau nụ cười ấy.

-Mày vẫn vậy. Không dứt khoát được.

-Tao không máu lạnh như mày.

Đúng vậy, Bảo không như Duy. Anh nóng tính, còn Duy rất lạnh lùng. Vậy mà cả hai đã từng là bạn thân của nhau rất lâu. Lâu đến nỗi Bảo đã từng nghĩ rằng anh và cậu bạn này có khi nào thuộc giới tính thứ ba hay không?

-Muốn bảo vệ con nhóc đó đến vậy cơ à? Theo cách nào đây Bảo? Anh trai? Hay là...

-Mày thôi đi Duy. Người chết không thể sống lại được. Dù Nam có chết đi thì họ cũng không thể về với tôi mà. Mày biết rõ vậy mà Duy. Tại sao vẫn cố chấp? Con bé không có tội.

-Với mày thì không. Nhưng tao thì có. Nếu mày đã phân rõ tình cảm với tao và con nhóc ấy thì nên biết mình phải làm gì để bảo vệ nó. Tao... bằng mọi giá phải tiễn con nhóc đó sang bên kia thế giới. Từ từ và từng chút một.

Bảo ngây người, bạn thân của anh sao có thể tàn nhẫn đến vậy? Dù biết ý định trả thù trong Duy vô cùng mãnh liệt nhưng anh không ngờ là nó lại như thế này. Duy bỏ đi, Nam vào ngồi trở lại. Đôi mắt đen thò ngây nhìn Bảo, phải làm sao để không vấy bẩn sự trong sáng và thánh thiện của cô gái này? Trong khi cái quá khứ ấy vẫn không thể xóa nhòa trong mắt Duy.

.....

Rồi ánh trăng tàn, mặt trời mọc lại, leo tuốt qua mấy ngọn sào, phô cái vẻ hoàn mỹ mà hàng tỉ năm qua vốn dĩ vẫn thế. Trông lên trên trời mây trắng như bông, chim lượn chim bay dập dềnh, đại ý là khung cảnh thiên nhiên rất tươi đẹp, thiên thời địa lợi còn ở dưới cổng nhà Duy thì... nhân chăng hòa.

Cái số là tổ Tư quyết định chọn nhà Duy để tập trung làm báo tường. Chủ nhật đi cả bè cả lũ cho vui. Ý kiến của Nam là để cái Hội phụ nữ này quây banh nhà banh cửa mới hả được phần nào cơn giận. Nhưng mà..

-Ui, mày cứ lấy ra ăn đại cái coi có chết ai không? Mình ăn trước nhà ổng mà, chứ mày có lấy bao bố vừa trùn đầu vừa nhai đầu, người ta đi qua có nói xiên nói xỏ thì cũng nói là ông Duy không biết chọn bạn, chơi chung với đám con gái thiếu ý tứ chứ có biết mày là ai đâu mà lo. Với lại tao cũng đâu có nhen nhóm chút ý định chui vào cái khu phố này làm đầu đầu mà sợ mai một bà mẹ chồng coi mắt đã lắc đầu, néo tai thằng con lồi về khỏi cười hời gì hết. Không ăn thì mình tao ăn!

Sau khi tuôn một tràng thuyết giáo, Ngọc là người đầu tiên khai hộp bánh ứt ra ngồi ăn một cách tỉnh bơ lá mớ nhất, ăn thì cũng nào có ai dám trách cứ mắng nhiếc gì, ví dụ Ngọc chui vô một cái quán nào đó, sang trọng bành trướng cỡ nhà hàng buffer 100 ngàn một vé hay cái quán nào đó xập xệ ngồi xì xà xì xụp thì cũng có ai ngó ngang tới, có muốn người ta cũng chẳng thèm để mắt, đằng này lại chọn cách ngồi ở yên sau chiếc xe đạp, dựng trước cửa nhà Duy để ngồi ăn. Ngay chính diện luôn!

Thật ra cũng không thể trách cứ oan ức vậy, một phần cũng do Duy mà ra, làm như gia quyến gắn cái chuông để trưng cho đẹp với màu sơn cổng rồi thôi. Ê chề dễ sợ, gắn cho đẹp vô rồi bấm muốn rớt ngón trở, chạy lên bệnh viện gắn vô rồi chạy về nó vẫn chưa chịu chịu. Bất mãn, Ngọc lấy chân đá cái cổng “pằng pằng” mà nó vẫn yên lặng, không một chút mảy may nhúc nhích. Tội lỗi...

Thơ đem theo ổ bánh mì, còn để yên trong giỏ xe, chưa dám manh động, hôm nay chắc người đẹp ăn chay, không dám làm chuyện ác nhân thất đức, chứ không là dám cái cổng từ này giờ bay ra tới tượng đài chiến thắng luôn rồi.

Lam đem hộp xôi trứng cút, cô này kết con bà chủ bán xôi chắc luôn, ăn gì mà mơn mõi từ đông chí sang xuân thu, lập phân hay hạ chí vẫn trung thành với người phụ nữ bán xôi ấy.

Riêng Nam thì... suy nghĩ sao mà vác theo nguyên bịch bún riêu cua còn thơm mùi mắm. Đứng đực mặt ra, biết làm sao? Lúc trong quán tại đi “sớm quá” nên không còn chỗ nào mà ngồi ăn, ngó qua ngó lại toàn mấy bà sồn sồn với con nít thơ ngây, vô thêm mấy bô phụ lão ấu, nhìn là mất hết cảm tình. Tính đem tới nhà Duy bỏ vào tô ăn cho thiên hạ trở mắt ra nhìn. Có đức quá nên giờ trời cũng phù hộ, ngồi gặm rau muống bào tới trưa là chuẩn quá còn gì.

Trình ngồi khỏe re, ăn ở nhà với mẹ nên giờ ung dung, cô đảo mắt nhìn cây nhìn cối, nhìn mây trời, nhìn trụi diện cả năm sáng đèn được mấy ngày, nhìn mấy bà già ngồi trước nhà uống cà phê đá liếc mắt rửa trong lòng, con gái con đưa gì mà, có duyên “ghê thị gớm”, rồi nhìn luôn mấy đứa con nít đang gào khóc bù lu bù loa rền trời, bị mấy bà mẹ nhồi nhét từng muỗng bột Dutch Lady hay Dumex.

Thật là đức độ quá đi!!! Khu này là khu phố văn hóa mà, phải không ta?

-Mày gọi lại lần cuối coi Nam. Không được thì tao tính tiếp.

Giờ này mà Thơ thật là kiên nhẫn, cô ngồi lắc cổ mấy cái cho đỡ mỏi, gặm xong ổ bánh mì rồi, ngoài chuyện đó ra thì... không còn chuyện gì để làm hết.

-Thưa má, con gọi 80 lần rồi. Lần nào cũng tí tí tí... chờ đã đời rồi chị tổng đài bắt máy. Mày gọi đi.

Nam lễ phép đáp lại. Thơ khá khảm hơn đôi chút, vừa gọi tới, cũng tí một cái một, chưa kịp lấy đà làm cái tí thứ hai thì “The number you has... còn nằm ngủ chổng cẳng trong nhà...”.

-Có đứa nào biết số bàn nhà ổng không, gọi thử đi, biết đâu ba mẹ ổng bắt máy rồi ra mở cổng ỉnh vào?

Lam nói xong vừa kịp lúc Ngọc cũng làm gọn được hết hộp bánh ứt. Chòng chành cái miệng.

-Mày nghĩ coi, nếu ba mẹ ổng có nhà là từ này giờ dân quân tự vận cũng ò e í e tới đây hốt cả bầy đem về đồn chơi năm mười, tạt lon với mấy ổng rồi. Mình đứng nhồi nhóc trước cửa nhà làm rùm beng đến độ cả khu phố muốn bắt ghê ra ngồi coi như coi tuồng mà ba mẹ ổng không hay hả?

Ngọc nói xong, đẩy nắp hộp bánh, bỏ vào bọc rồi rất vô tư trong sáng... thấy vô giỏ xe Thơ. Thôi kệ, trấn an lương tâm cô ấy bằng cái ý nghĩ tốt là không xả rác bừa bãi, toàn xả thẳng vô trong mặt người ta.

-Bơ, mày gọi cho ổng lần nữa thử coi.

Đến lượt Lam lên tiếng.

-Sao lúc nào tao cũng gọi, điện thoại tụi bây sạc pin đầy để bắt sóng rồi thôi hả?

-Điện thoại mày có tiền!!!

Rất to và đồng thanh, không có phân bè cao bè thấp, thế mà vẫn đồng đều. Các cô gái ấy, hay thật!!

-Điện thoại ổng gọi không được.

-Trong trường hợp này chúng ta có hai giả thuyết...

Mấy đứa con gái còn lại chống tay lên cằm nghe Ngọc thi ứng xử tình huống.

-Có thể hồi tối điện thoại ổng hết pin mà quên sạc, sáng ngủ quên tới giờ chưa dậy nên gọi không được.

-Ồ

-Trường hợp này bị điểm liệt. Tiếp đi.

-Còn cái thứ hai... là ổng không có nhà.

-Ồ ồ ồ...

Lần này thì cả thế giới cùng ồ.

-Kêu tập trung cho đã rồi giờ không có nhà là sao? Bộ ổng tưởng tụi mình rảnh quá lết qua đây rồi ngồi chờ hả?

-Không thì mày trèo cổng vô đi.

Một suy nghĩ thật là khoa học!

-Tao có một ý kiến nhỏ...

Thơ phát biểu khi các bạn khác đang trong tình thế bơ phờ mỗi mệ.

-Mình lấy đá chọi lên lầu đi, bể kính là ổng tỉnh liền.

Hay cho cái ý kiến nhỏ như cái xe lu của bạn ấy, ăn ở có cần tu ghê ta.

-Trên người mày có cái gì đáng giá nhất để đền?

-Chắc... nhan sắc. Tao tin mình đẹp.

Đây là câu trả lời hay nhất trong ngày!!

Ngọc lật đật đi kiểm cái bịch ni- lon mở ra... thị phạm cho các chị em về thái độ đối xử khi nghe câu trả lời đầy "chí tộ" của "Tám Xí Xọn". Nam lấy tay vuốt lên tim, Lam chấp hai tay trước mặt rồi cầu nguyện, riêng bạn Trinh thực tế hơn tất cả, mở túi xách lôi ra cái gương, đặt thẳng trước mặt Thơ, cho biết thế nào là khoảng cách giữa lời nói và thực tế.

-Tụi bây làm quá, tao thấy cũng có cái nét nét chớ bộ.

-Ừ, mày có nét.

-Chỉ có điều độ phân giải hơi mờ với thỉnh thoảng hay bị hột é thôi.

Lam nguyệt dài, Trinh bổ sung cho câu sau. Hai cô này ngồi chung với nhau là đúng rồi. Thơ què độ với đám này rồi, bỏ đi lòng vòng... tìm đá.

Khoảng 9 giờ hơn thì Duy mới xuất hiện. Tất nhiên là không phải từ trong nhà đi ra đường hoàng mở cửa cho bà con chòm xóm hồ hởi đi vào. Cả bảy con gái, tính luôn mấy cô đi trễ nữa chắc cũng đủ quân số,

đồng loạt nhìn Duy từ đằng xa từ tốn đi về phía cổng nhà. Hình như anh không nhớ hôm nay cả tổ phục kích ở nhà mình.

-Ê Bơ, Băng Đại Ca có biết bữa nay mình ghé nhà ổng không vậy?

Ngọc ghé sát người Nam hỏi nhỏ, Nam nhún vai. Hôm qua cô có chuyen giấy đưa cho Duy rồi mà, nói không biết là không có khả năng, cái này phải nói là cố tình.

-Tao không tin là ổng quên. Chơi xỏ tụi mình đó.

Vừa nói xong câu đó là Duy vừa tới cổng, bao nhiêu con mắt đổ dồn lên người anh, thêm xông tới ột trận dễ sợ, nhưng không đứa nào có cái gan biến ước mong trở thành hiện thực. Đành ngậm ngùi đợi Duy mở cổng rồi lọt tọt dắt xe đạp vào, trước sau không dám nói tiếng nào hết.

-Vào đi. Đừng nghịch lung tung.

Nam đi đầu tiên, vì cô dâu có xe, xách túi đồ linh khỉnh để làm báo tường vào nhà, quăng một cái phịch lên ghế chỗ hôm bữa cô nằm ngủ, rồi xông thẳng vô tuốt nhà bếp, bỏ mặc những ánh mắt hoài nghi thắc mắc của các bạn đang đổ dồn về mình, lòi ra cái nồi nhỏ nhỏ, hầm nóng bún lại ăn.

Duy đi thẳng lên trên lầu không nói tiếng nào với ai nữa. Mặc kệ luôn bày yêu tinh bên dưới sẽ làm gì cái nhà nhỏ bé của mình. Phân phát giấy tờ, dụng cụ ối đứa xong, đại diện cả Hội, Thơ bác ghé đứng thật cao rồi lớn giọng làm như mình là chủ nhà.

-Action. Đừng có nghịch lung tung.

Còn nhái giọng Duy lúc nãy nữa. Tụi này đến đây cốt yếu là phá chứ làm báo tường cái nỗi gì. Có ai chịu động não suy nghĩ đâu mà lòi ra tờ báo để tuần tới mang đi nộp.

-Đem đậu xanh ra nấu chè hủ Nam? Thầy cho tiền mua hủ? Năm nay sang dữ ta?

Ngọc vừa lấy trong mấy cái túi mang theo ra một bịch đậu xanh, Thơ nhìn thấy phán một câu xanh rờn. Rồi bạn gái bên cạnh không nhịn được sự vô duyên, chen vào nói tiếp.

-Nấu chè rồi bứt tóc mày làm phở tai.

Nam vừa cầm tô bún vừa bày ra cả cọc giấy, viết màu, đăng hăng mấy cái cho thông hơi.

-Đậu xanh với nếp đó Trinh với Thụy xếp chữ làm tựa đề, mỗi đứa còn lại tự lấy giấy viết rồi dán vào.

Trinh bắt đầu cắt chữ trên giấy A4 dán lên tấm roki để đồ theo cho chắc cú, ít ra cô còn biết suy nghĩ chứ ở đó chờ cái đám kia trở tài thì đám có khi quăng thêm 7 tờ giấy cũng chắc gì làm xong cái tựa.

-Tụi nó nộp nhiều bài không Bơ?

-So với năm ngoái thì nhiều hơn hai bài.

Lớp này ít ra được mang cái tiếng là lớp xã hội nên chắc cũng nhiều bài...

-Vậy bao nhiêu?

-10

-Gi? Kể cả sưu tầm luôn hả?

-Ờ, sáng tác chắc cùng lắm được 3 bài.

Khổ, làm như hồi xưa mấy cô này tới bước đường cùng, không còn đường nào khác để đi nên phải chọn đại hên xui vô cái lớp này, em nào em nấy giống y như đúc từ một lò luyện ra, toàn là “thiên thần trong truyện tranh” không... Làm siêng hết sức siêng.

Rồi Trinh và Thụy cầm đầu cầm cổ mà lấy nhíp gấp từng hột đậu xanh xếp vòng dọc theo chữ “Đò đưa” – Ngọc ép buộc làm tựa đề. Cô còn nói đặt vậy cho ngắn gọn, đỡ tốn giấy. Làm cho nó lẹ, với lại giờ “đưa đò” là dĩ vãng rồi, nghe bình thường quá, “đò đưa” nó mới gọi là lạ. Một vòng nếp bên ngoài, rồi mấy vòng đậu xanh, vòng cuối cùng mới trở lại là nếp. Nhìn tờ roki y như nguyên cái bản đồ địa chất khoáng sản. Trắng, đỏ, xanh, vàng, nâu, xám gì cũng đầy đủ, nổi chết giắc luôn.

Lát sau Duy cũng xuống nhà, nhưng anh ngồi yên một chỗ không đụng tới mấy việc của Hội phụ nữ kia. Xem như mình đã có công, nếu không có nhà anh thì thử hỏi cái đám kia tìm đâu ra chỗ để mà làm báo.

Làm chưa tới 11 giờ là Ngọc giơ tay phát biểu ý kiến. Cô bắt đầu đói bụng, lục lọi tủ lạnh nhà Duy muốn banh- ta- lông mà chẳng có gì ngoài mấy cọng rau sống, hành ngò, nội nghe cái tên thôi là hết muốn bỏ vào miệng rồi.

-Chín em, đi chợ đi, mua đồ về nấu ăn.

Lam đang viết nửa chừng, chưa nghe nói hết câu là cô quay lại, thật là nhẹ nhàng, bỏ cây viết xuống, và... trợn mắt.

-Giờ này ra chợ lượm đầu cá về hấp ày ăn hả? Mà nhìn đồng hồ coi, gần ngọ rồi. Mua mì gói nấu đại đi.

Thơ ngồi gần đó, hình như là đang đi dự dạ tiệc trắng thì phải, đi làm báo tường mà mặc quần lửng trắng, áo thun trắng, người ta chúi đầu làm còn cô thì ngồi nhón nhờ đọc báo. Chắc tính tìm ý tưởng qua mấy trang hình kia. Cũng ngứa lẩm rồi!!!

-Ăn mì nóng chết. Mua cơm hộp đi.

Bạn Trinh rụt rè nêu lên ý kiến.

-Cơm hộp khu này dở ồm, với lại mắc lắm.

-Tao có một đề nghị... Mình nói má Năm gọi điện thoại cho thằng Hưng kêu nó qua đây chơi, sẵn tiện ghé quán Thảo Nguyên mua giùm cái lẩu Thái luôn. Đỡ tốn tiền mà còn được ăn ngon.

-Sao mà biết nó sẽ không lấy tiền? Nó lấy rồi mà bứt lông mi trừ nợ nha, một cọng một ngàn, nhắm trả chừng tám chục cọng là mất mà còn giống mất con người không?

-Chừng nào tao gọi thì nó lấy, con Nam gọi mà, thì cứ giả bộ đưa tiền, nó mà lấy thì... mỗi đứa góp lại đưa.

-Vậy nếu nó lấy thiệt thì khoản đó mà bù nha!?

Ngọc nhấn mạnh từng chữ. Làm như nhà Hưng có cái máy in tiền vậy. Thơ nhún vai và cũng nhấn rất mạnh.

-Tao trả, mỗi đứa đưa 10 ngàn đây, mua cái lẩu, thiếu nhiều tao bù.

Tổng cộng 12 đứa, cả thấy 120 ngàn, nhắm mua đủ bông băng với thuốc đỏ không ta? Chắc là đủ.

-Nam, mà gọi coi, hỏi nó đang làm gì?

-Làm vậy kì cục thấy mồ, hôm bữa mới ăn của thằng nhỏ hết châu kem rồi, giờ ăn tới lẩu, bụng tụi bây cũng dễ tiêu dữ, nuốt trôi quá.

-Có gì mà kì? Không tiêu thì mà mua thuốc về uống cho tiêu, với lại tụi tao chỉ ăn ké theo cái tên của của mà thôi. Lỡ nó có đi rêu rao cũng rêu rao tên mà chứ tụi tao ăn nhập gì ở đây? Gọi đại đi má, gần 11 giờ rồi kìa. Nó qua mua xong cũng đúng ngọ luôn. Lúc đó là nói sao vừa ăn vừa cầm đèn cây màu đỏ à!

Rồi thì Nam cũng lôi điện thoại ra nhắm mắt nhắm mũi gọi đại cho Hưng.

-Một phút mặc niệm coi tụi bây! Rần rần vậy tao gọi đi đâu?... Alô, Hưng hả?... Đang ở đâu vậy?... Chủ nhật mà không có đi đâu chơi hết trơn hả?

-Con này sao nay điệu dữ vậy?

Thơ bỏ hẳn tờ báo lên bàn, ngồi nhìn.

-Nó không điệu thì đào đâu ra cái lẩu ày, mà ăn bún với nước sôi được không? Được thì tao kêu nó tắt máy.

Lam thì dẹp luôn tờ báo tường còn dở dang.

-VẬY qua nhà anh Duy chơi không? Tụi tui đang làm báo tường nè? ... Ủ, khoảng chừng nào tới?... Khoảng 20 phút nữa hả, tụi tui chờ đây nha. À, có gì chút đi ngang quán Thảo Nguyên, Hưng mua giùm hai cái lẩu Thái nha.

-Má làm quá, một cái còn không có tiền trả? Hai cái để đi tù một gông hả?

-Ít ớt, ít bún mà nhiều rau, rau lấy rau muống bào không thôi nha, đừng lấy rau đắng. Lẩu thì đừng bỏ gan nha Hưng... Tại ở đây không đứa nào có xe hết trơn đó. Phiền Hưng quá, ngại ghê, có gì tụi tui gửi tiền lại cho há... Vậy nha!

-Chút nữa thằng Hưng tới là mày nhét mấy cái xe đạp vô trong miệng nó hết nha, nghĩ sao muốn mở cửa hàng bán xe đạp ở đây mà nói không có chiếc nào? Nhiều khi tao hay suy nghĩ, chắc mai một xuống “dưới” người thường bị tra khảo chừng hai ba lần là đủ còn mày chắc bỏ vô máy xay xong rồi đánh bông lên mới hết tội quá!

Thơ làm tài lanh, Nam vừa cúp máy là chen vô trong miệng cướp lời.

-Ủa? Chứ mày gọi điện thoại cho nó nhờ mua lẩu mà... Alô, Hưng hả? Rảnh không, mua giùm hai cái lẩu đem qua nhà anh Duy giùm nha, rồi cúp hả? Rồi mày nghĩ lẩu nó rớt từ trên sân thượng rớt xuống ày hả? Tao mượn anh Duy ày cái bếp gas nè, lên sân thượng hứng đi, rồi châm lửa ăn luôn.

-Alô, dạ... tụi em đang ở nhà anh Duy. Làm gần xong rồi thầy...

Ngọc nghe điện thoại từ thầy Giang và trả lời bằng một cái giọng ghen ngào.

-Chắc xong được cái tựa quá!

Duy tắc lưỡi. Nãy giờ mới thấy anh lên tiếng.

-Dạ, thôi được rồi, phiền thầy quá. Với lại nhà anh Duy xa lắm thầy ơi.

-Ổng qua ổng nhìn tờ báo là ổng cười chắc chết.

Trình bỏ cây viết xuống, giơ thành quả của mình lên, giống y chang một nồi nôi chè đậu xanh đầy đủ màu sắc và gia vị.

-Ờ, ổng sẽ cười ày nhờ.

Cô gái phía đối diện bổ sung.

-Dạ... dạ... thầy đi tới đường Cao Thắng, rẽ qua Hoàng Văn Thụ... Khi nào tới thầy gọi điện thoại, tại chuồng nhà bị hư rồi. Dạ...

Rồi hít một hơi dài, thở xong, Ngọc mới can đảm để tường thuật chi tiết.

-Thầy nói ổng qua coi làm tới đâu rồi. Mà cái tình hình này thì cho tới sáng chủ nhật tuần sau cũng chưa đâu tới đâu!

-Làm đại đi, kiếm bông lá gì đó dán vào cho đầy giấy đi. Ra bút mấy trái cau bên kia đường gắn vô.

Chắc là tiếng của Thơ, vì chỉ có mỗi cô này dám sáng tạo vậy thôi.

-Bút nguyên tàu lá kìa, dán nó đầy hơn, xong rồi ông thầy đem mày ra căng tay đóng vào luôn há.

Lam bắt đầu nổi quạu. Im luôn!

-Tao... tao có ý kiến.

Nam giơ tay lên một cách rụt rè.

-Chút nữa thầy qua, ổng sẽ nhìn tờ báo... Ổng sẽ rửa từ trên đầu rửa xuống... Rồi thằng Hưng khiêng hai cái lẩu qua... Nó cũng sẽ tạt từ trên đầu mình tạt xuống...Vậy mình chọn con đường nào?

-Chắc gì thầy qua liền!...

Ngọc rất tự tin, cô gái cùng bàn tiếp tục câu nói còn dang dở.

-... Mày có biết nhà ổng ở đâu không? Từ nhà ổng tới trường cũng nửa tiếng, đi lên đây cũng gần 15 phút, ổng còn sửa soạn, ăn cơm, chưng diện. Ít nhất là hơn một tiếng nữa mới tới đây. Trong khi đó, mấy giờ thằng Hưng qua? Mấy giờ mình ăn xong nào? Ăn xong mình đuổi nó về, gom chén đĩa quăng dưới bếp, tới về mẹ anh Duy rửa, mình làm bài chờ ổng qua. Gọn không?

-Gọn!!!

Duy trả lời thành thật. Công nhận lũ học trò thời nay quậy hơn thời anh còn học cấp 3 nhiều.

-Mày tính như phim vậy đó. Mày phải là bà cố thằng Hưng luôn chứ hết làm má nó rồi. Đầu óc nó bỏ trống bơm không khí cho đầy rồi thôi, không biết suy nghĩ hả, ăn xong nó về ày nhờ. Mày đuổi thử coi rồi nói sao tụi tao được ăn cái lẩu thứ ba nấu bằng thịt của mày.

-Hay là giờ gọi kêu thằng Hưng khỏi qua đây đi!

-Mày gọi đi!

Nam quăng điện thoại cho Ngọc, không biết còn được nhiều tiền trong tài khoản mà tự tin quá.

-Alô, Hưng hả? Đi tới đâu rồi?... Tới quán Thảo Nguyên rồi hả? ...

Ngọc nhìn qua mấy cô gái còn lại, nhún vai.

-À... không có gì đâu, tại gọi hỏi thử thôi hà... Có gì chút tới nhớ gọi điện thoại nha.... Ủ!

-Coi như hết tuồng luôn, giờ ngồi chờ nó qua tính tiếp, cứ biết sao?

-”Dzậy” thôi làm tiếp đi, tới đâu hay tới đó.

Gần hai mươi phút sau Hưng chở lương thực cứu trợ đồng bào tới trong khi tụi con gái tổ Tư mỗi đứa viết thêm được... một bài. Kệ! Vậy cũng là nhiều rồi. Vậy là có thực mới vực được đạo, trước hay sau gì cũng sẽ được Mr. Giang xối xả, thôi thì ăn trước cho ngon miệng.

Đám con gái bắt đầu bày biện cái nhà bếp nhà Duy một cách không thương xót. Anh ngồi yên trên ghế, chăm chú xem tờ báo mới mua sáng nay, dù sao sau khi tổng tiền cái đám này ra khỏi nhà anh cũng phải tự mình dọn dẹp lại tất cả.

Hưng ngồi kế bên Nam, thỉnh thoảng xích xích qua. Cô khó chịu, nghĩ thầm “Có hai cái lẩu mà lợi dụng quá?”. Dù biết thế mà vẫn ngồi yên, không phản đối cũng không xích ra lại, lớn tiếng là nói sao trả cho hết hai cái lẩu.

-Nãy Hưng mua bao nhiêu tiền vậy, để tui gửi lại.

-Thôi, không sao đâu, Hưng không tính đâu.

-Đâu được, làm vậy kì cục lắm, mất công người ta nói tụi này bòn rút của công!

Ngọc bắt đầu tái diễn trò đi tìm bóp, Hưng mà ngồi im đi, đừng nói gì thì đồ cô gái ấy tìm được vị thế cái bóp tiền ở đâu để moi ra trả, diễn cải lương quá, cái bóp nằm trong túi xách của cô chứ đâu, mà làm như bỏ quên ở hoang đảo xa xôi nào đó.

-Không có bao nhiêu đâu mà.

-Nhưng mà tụi này ngại lắm!

Rồi Lam đẩy Thơ ra thế đạn, chắc đại ý nói mấy đứa khác ngại thì có ngại mà ăn cứ ăn, còn cô này, ngại ngừng gì, đồ ăn chùa mà ngại!

-Thôi để tụi này trả cho, bao nhiêu vậy Hưng?

-Thôi, Hưng không lấy đâu, có gì bữa khác mấy bạn trả cũng được mà.

-Ừ, “dzậy” đi!

Nói xong Lam mới biết mình bị hố hàng. Thơ liếc một cái, con bé lập tức xị cái mặt xuống.

-Hưng không lấy tụi này cũng khó xử lắm, mất công bị mang nợ. Mỗi đứa góp năm ngàn đưa đi, dư nhiều thì Hưng giữ.

Cũng còn mừng là biết khó xử, khó xử mà đòi mỗi đứa hợp tác xã năm ngàn, nhắm 12 đứa thì cộng lại bao nhiêu, đủ mua rau với bún không? Rồi đào đâu ra tiền dư? Tụi con gái hết dám nhìn luân, quay mặt qua chỗ khác cho đỡ mặt cảm.

Bạn lớp trưởng đứng chết trân, hết nói được câu nào luân, chết lặng hần đi. Hình như sai lầm lớn nhất của những năm tháng phổ thông là anh đã dút đầu vào cái động bàn tờ này, dầm dấp qua dư luận xã hội đồn rần rần, ầm ầm trong trường rằng: chơi chung với Hội bà tám online 12A7 chỉ có hai con đường, hoặc là ngáp ngáp, hoặc là chết luân. Thế mà anh ấy có tin đâu!

-Hưng không lấy đâu. Thiệt đó!

Rồi Hưng gượng cười, một nụ cười xấu tàn nhẫn. Duy thỉnh thoảng cũng rời mắt khỏi tờ báo xem thử Hưng đang làm gì, anh không quan tâm lắm. Gần 2 giờ chiều thầy Giang mới xuất hiện, tươi trẻ hơn, phóng khoáng hơn, yêu đời hơn, không chút cần nhằn rằng: “Sao thứ Ba nộp mà viết mới được nhiều đây?”, “Sao báo tường gì mà xấu dữ vậy?” Mừng là thầy không nói câu đó, chứ dám nói xong là Ngọc cũng quăng tờ báo lên xe cho thầy về nhà làm một mình rồi, thử coi lòng can đảm lên tới mức bao nhiêu.

Mr. Giang đem theo một chục bịch bánh tráng khô bò, tự dưng hôm nay sao tốt dữ thần ôn vậy nè? Nam liếc qua Duy, tự hỏi có khi nào trộn thuốc diệt mối trong đây không ta? Mà chưa kịp nói gì, bắt gặp ánh mắt Duy cũng đang nhìn mình, rồi nảo, hết nhớ gì, quay mặt đi. Mím cười hời hợt với Ngọc. “Chắc con này bị khủng!”. Ngọc lăm bầm.

Thơ bỏ tờ báo tường chạy xuống ngồi ăn đầu tiên, thật tình cũng không thể “quánh” giá cô gái ấy được, đằng nào cô cũng ngồi không, có viết được cái giống gì đâu, nên ăn trước hết cũng đúng thôi. Chị em bạn gái cũng xà xuống từ từ, hai bạn trai đợi đến khi thầy đưa tận mặt mới dám lấy ăn.

Mà cũng làm hơi lố, của ai nấy ăn đi, Hưng chia bớt từ bịch của Nam một miếng, chắc sợ ăn nhiều mất công ngấm thuốc. Quen tay, anh lấy luôn cái trứng cút, sinh linh bé bỏng duy nhất trong cái món ấy, bỏ vào miệng nhai, rồi cười đầy phấn chấn. Ngứa rồi! Rồi hai người rượt nhau chạy lòng vòng, làm như nhà mình không bằng, la ồm la tỏi trong biết bao con mắt hoài nghi của người đời.

Trời nóng toát mồ hôi hột, gió thổi qua cái phù, cay mắt, nhắm xong mở ra đã 6 giờ. Coi như xong được hơn một nửa, bài nào làm xong dán vào luân, được bài nào hay bài đó. Nam đưa bớt mấy đứa con gái vài tờ giấy cho tụi bạn về viết thêm, có gì mai mốt dán chồng lên rồi đem nộp luân.

Lần thi viết báo tường năm ấy, nghe thiên hạ đồn rằng tờ báo lớp 12A7 được giải nhì thôi, an ủi vậy là được rồi. Công bằng mà nói thì tờ báo ấy nếu được đặt ra khỏi tầm nhìn con mắt thì đẹp, vì nó loang lổ như một bức tranh đầy màu sắc sắc rõ mà ông họa sĩ vô tình đổ nguyên bảng pha màu vào trong đó, có xanh, có đỏ, có trắng, có vàng, có cây, có lá, có hoa khô, bướm ép, có dây thừng, ruy- băng...

Còn khi nhìn gần thì nó không theo một trật tự nào cả, nghiêng, dọc, xéo, xiên đủ hết trơn. Chắc đạt giải nhì là giải ẩn tượng. Hoặc cũng có thể là do bài viết hay cảm động hoặc phũ phàng hơn là vì... cô trợ lý Đoàn thanh niên thỉnh thích Mr. Giang.

.....

Nhưng đoạn cuối cùng trong bộ phim của ngày chủ nhật hôm ấy không dừng lại ở đó. Sau khi các bạn gái lũ lượt ra về, Hưng cũng nể gót theo thầy mặc dù anh rất muốn chở Nam về nhà cô nhưng vì thầy nói cần Hưng tổng kiểm kê lại hồ sơ tốt nghiệp nên anh đành ngậm ngùi đi theo vị thầy giáo mang tên “Sông Dài” ấy.

Nam còn phải dọn dẹp lại mớ lung tung trong phòng khách nhà Duy, cả cái nhà bếp cũng tùm lum chén đĩa nữa. Tụi con gái mà chẳng có đứa nào phụ rửa dọn, sau này lấy chồng không biết có ai rước đi không. Đúng ra thì cô cũng muốn đứng dậy bỏ về lắm luân, nhưng mà nghĩ lại thì cũng tội tội khi nhìn Duy đứng rửa chén dưới bếp.

Không ai nói với Nam, nhưng chỉ cần liếc sơ qua là cũng biết anh sống một mình. Bỏ về như vậy liệu có quá đáng hay không, dù sao cô cũng là người đưa ra chủ ý đến nhà anh làm báo tường.

-Xong rồi tui về, chỗ còn lại anh dọn giùm nha.

Nam xách túi rác đứng dậy, lấy cặp sách chuẩn bị đi về. Không có tiếng trả lời, cô nghĩ Duy không có ý kiến nên cứ thế mà đi ra ban công, ngồi xuống mang giày. Chưa kịp xỏ chân vào thì anh đã lù lù đứng bên cạnh, cái con người này cả tiếng bước chân cũng không phát ra lấy một anh thanh nào. Quý hay ma đây?

-Nói chuyện chút đi.

-Tui với anh có chuyện để nói hả?

Nói xong rồi Nam mới biết mình không nên, sắc mặt Duy có vẻ không được tốt, anh ngồi xuống cạnh bên cô, hai bàn tay nắm lại. Cô không dám nhìn thẳng vào mặt anh, ừ, nói thẳng ra là cô sợ.

-Không thắc mắc chuyện gì sao?

-Anh... ở đâu ra mà anh có hình của tui?

-Tìm.

Một chữ vậy thôi sao? Tìm là có thể có sao? Đâu mà hay vậy? Nam không hiểu nổi.

-Thì ra đó là tiết mục mới mà anh nói. Tui thấy cũng bình thường.

Duy khẽ cười, anh thì không nghĩ vậy. Với chỗ hình đó, đủ để Nam chịu sự châm chọc của bạn bè, danh dự của cô cũng sẽ bị hạ thấp. Và mục tiêu sắp đến của anh là đẩy lòng tự trọng của cô xuống mức âm vô cùng.

-Hôm nay anh không đi làm thêm hả?

-Rồi sẽ đi. Định trả thù tôi bằng cách nhóc vừa nghĩ ra à? Không dễ đâu.

Thần thánh ơi! Bằng Đại Ca có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác sao? Anh biết Nam vừa nghĩ gì ư? Mà cô vừa nghĩ gì nhỉ? Đến quán trà sữa Duy làm thêm, làm cho anh mất mặt trước nhiều người và cuối cùng là mất việc ở đó. Cô đã rất dỗi với suy nghĩ vừa le lói của mình. Vậy mà chưa đầy một phút sau nó đã bị Duy thổi tắt không thương tiếc. Đồ động vật máu lạnh!

-Ai nói là tui sẽ trả thù anh?

-Vậy sao? Thù dai như vậy mà không để bụng. Vị trí đầu lớp của nhóc, tôi sẽ giữ cho đến khi ra khỏi trường. Yên tâm nhá!

-Anh...

Giờ thì Nam hoàn toàn đối mặt với Duy, cô muốn cắn anh, cào xé anh ra thành từng mảnh. Giới hạn chịu đựng của cô cũng đến đỉnh điểm rồi, anh cứ tấn công vào liên tiếp như thế không khéo cô sẽ nổ tung mất. Nhịn, Ngọc đã dặn cô phải nhịn. Nhưng cứ nhịn thì anh càng lấn tới. Không được rồi, không thể nhịn nữa.

-Này, đừng có được voi mà đòi Hai Bà Trưng nhá. Mà không, anh phải là được cả Hai Bà Trưng rồi, bây giờ đòi tiếp tới Bà Triệu. Tui chính thức thách đấu với anh, học kì sau nhất định tui sẽ đoạt lại danh hiệu đầu bảng từ tay anh.

Rất có khí phách. Duy lại cười, nụ cười lãnh đạm và hoàn toàn không cho người đối diện cơ hội hiểu hết ý nghĩa trong đó. Đôi mắt xanh lạ lùng ánh lên những tia khó hiểu. Anh xoay mặt qua nhìn cô, con nhóc này vẫn còn tự tin chán.

-Tôi chấp nhận thách đấu. Thua thì chịu cái gì đây?

Nam có vẻ e dè trước trận đấu mang tính cá cược này. Cô không tự tin như lời nói của mình, chính xác mà nói, sự tự tin ấy đã bị Duy làm cho không cánh mà bay mất tiêu rồi. Đúng là cái miệng hại cái thân mà!

-Gì cũng được. Người thua phải làm theo 3 yêu cầu của người thắng.

-Rất tốt. Giờ thì nhóc có thể về. Đi cẩn thận.

Duy có thói quen chúc người khác “đi cẩn thận” thì phải. Lần trước, anh cũng nói thế với Nam và Bảo. Cô liếc xéo Duy, xô ngã anh ra sàn, dùng cái trò trẻ con ấy để đánh anh.

-Tui muốn hỏi anh một chuyện.

Nam đứng dậy, đi ra phía trước cách xa Duy, cô đã nghĩ rất lâu mới dám bạo gan hỏi anh việc này. Duy ngồi dậy, ngược nhìn con nhóc trước mặt đang có phần thấp thỏm. Không nghe Duy lên tiếng phản đối, Nam tự mình cái quyền nói tiếp.

-Chuyện anh nói tui là kẻ giết người và những chuyện gần đây xảy ra với tui đều có chủ ý sẵn của anh phải không? Ba lô của tui, đẩy tui xuống hạng nhì, mượn tay Uyên dẫn mặt tui, cái ghế gãy hôm thứ hai tuần trước, quãng hình tui lên mạng, thách đấu. Chủ ý của anh hết phải không?

Duy nhúu mày, lời Nam nói, có chỗ anh không hiểu lắm.

-Tui không có giết người. Tại sao anh lại ghét tui? Hai tui nói, anh với anh ấy có giao ước gì đó, Hai tui không thực hiện được nên anh ghét Hai luôn. Sao kì vậy? Hai người thân nhau lắm mà. Rồi những việc anh gây ra cho tui nữa?

-Im đi. Cô thì biết gì mà nói. Đừng làm ra vẻ anh em các người hiểu hết về tôi.

Duy quát lên, Nam giật mình lùi lại. Anh đứng dậy, tiến lại gần cô, mỗi một bước đi của anh là cô lại lùi về sau né tránh. Duy có khả năng giết người bằng ánh mắt, tìm Nam đập liên tục, nỗi sợ hãi dâng lên nhấn chìm ý thức.

-Cô nghĩ mình là ai? Kẻ giết người, phá vỡ hạnh phúc gia đình tôi. Anh Hai cô nói, người chết không sống lại được nhưng tôi muốn mang người sống để tế người chết, vậy có được không? Là ai? Ai đã khiến tôi thành ra thế này? Không phải là cô sao? Đồ độc ác.

Nam thất thần, con quỷ trong người Duy bắt đầu trỗi dậy, đè bẹp chút tình cảm nhỏ nhoi trong anh. Ý thức gào thét, người con gái này đã cướp đi tất cả của anh, gia đình và cả tương lai đầy hi vọng.

-Về hỏi anh Hai cô, hỏi ba của cô, ngày cô sinh ra, có những ai phải chết? Ai? Ba tôi... ông ấy... chỉ vì cứu cô... một đứa trẻ không máu mủ ruột thịt không đáng để ông hi sinh như vậy. Rồi cái người mà cô gọi là mẹ đó, bà ấy cũng chết... vì cứu cô... cô giết hai mạng người... Nguyễn Tường Nam. Cô nghe rõ chưa?

.....

Nam lại trượt như bay trên đường, cô lao đi thật nhanh, giống như buổi chiều gặp Duy tại ngã tư ấy. Cô sợ, ánh mắt màu xanh lạnh lẽo ghim thẳng vào mình không thể cho cô tự do hoạt động. Ánh mắt cô độc đến tàn nhẫn.

Gió đêm thốc vào người, lạnh buốt. Buốt con tim, buốt đến nhói lòng.

Duy lại nói Nam giết người. Những hai mạng người vô tội. Ông Lâm từng nói, cô sinh vào mùa xuân, mùa của bình an và ước mơ cho những hi vọng. Mùa sinh sôi nảy nở và đại diện cho hạnh phúc. Nhưng tại sao, ngày cô sinh ra lại khiến cho hai người phải bỏ mạng?

Hóa ra, lí do Bảo ghét Nam suốt ngần ấy thời gian là thế này. Chỉ vì cô mà bà Doanh mới ra đi. Thì ra đó là nguyên nhân mà bấy lâu cô tìm kiếm, chính cô đã giết mẹ của mình. Tàn nhẫn.

Và còn tàn nhẫn hơn nhiều khi Nam tình cờ nghe được cuộc cãi vã giữa ông Lâm và Bảo đêm qua.

-Con đang yêu phải không Bảo?

Nam vừa đặt đôi giày trượt vào góc nhà đã nghe tiếng ông Lâm trên lầu, chắc là trong phòng Bảo, Nam đoán vậy. Anh Hai cô lại yêu sao? Đó là một dấu hiệu đáng mừng chăng?

-Không có gì giấu ba được nhỉ? Vâng, con trai ba đang yêu.

-Thành thật là một đức tính tốt. Nhưng cô gái mà con đặt niềm tin lần này... ba phản đối.

-Tại sao? Sao vậy ba?

Nam rón rén lên cầu thang, cô muốn biết cô gái nào lại khiến cho hai người đàn ông này phải mang ra bàn luận như thế. Và hơn hết, cô ấy đã khiến Bảo thay đổi đến vậy.

-Bảo. Bơ là em gái con.

Đoàng. Bước chân Nam khựng lại giữa hai bậc tam cấp. Sao lại có tên cô trong này?

Những gì Nam nghe được sau đó đã khiến cô một đêm thức trắng, cô chưa thể tin được. Và bây giờ là Duy lại nện một đòn chí mạng vào cô. Cô ngã khụy hoàn toàn. Nước. Vươn đầy trên mặt, trượt xuống cổ ướt đầm. Không rõ là mồ hôi hay nước mắt. Đều có vị mặn như nhau. Đau đến thất lòng.

Nam giết người. Cô không muốn tin. Không thể chấp nhận cái sự thật phũ phàng mà ông Lâm và Bảo đã nói. Bao nhiêu năm qua, họ đã giấu giếm cô, còn bản thân thì lại vô tư mà khôn lớn không hề hay biết gì. Đến lúc cô nhận ra mọi thứ thì đã quá muộn màng rồi. Một mối. Kiệt sức. Nam ngã gục. Cô nằm lẻ loi gần một khu nhà đang xây dựng. Giá mà mọi thứ trở về nơi bắt đầu thì đã không phải đau thương như thế.

Đêm. Lạnh lùng mang gió lạnh tràn về, không khí tĩnh mịch đến tê lương. Tâm hồn cô gái nhỏ bị màn đêm đen kịt vây kín.

3. Chương 3

Thiên trở về Việt Nam đã gần nửa tháng, anh là một bác sĩ trẻ vừa tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng nơi xứ sở sương mù- Anh Quốc. Với tấm bằng tốt nghiệp loại giỏi, đã có rất nhiều bệnh viện mời anh về làm việc cho họ với số lương cao chót vót. Nhưng Thiên lại chọn công tác ở bệnh viện của ba mình, một bệnh viện tổng hợp ở trung tâm thành phố, anh muốn giúp đỡ ba và chữa bệnh ọi người chứ không cần quan tâm đến số tiền lương kia.

Và đặc biệt là... anh muốn ở gần người con gái ấy. Cô gái mà ngày hôm anh xuống sân bay đã mong mỏi tìm. Cô gái mà nửa đêm nửa hôm nhấn chuông nhà Thiên inh ỏi, miệng không ngừng la hét khiến mấy chú chó phải giật mình sủa điên cuồng.

-Tạ Thế. Anh mau ra mở cửa đi. Nhanh đi. Tạ Thế. Sắp chết rồi.

Chỉ riêng cô gái ấy mới gọi anh là Tạ Thế, mặc dù cái tên của anh vô cùng ẩn tượng- Tạ Thế Thế Thiên. Mặc áo khoác vào, anh guồng chân chạy thật nhanh xuống nhà, lao ra cổng với vận tốc khủng khiếp. Nghe đến từ “chết” là anh không còn khái niệm nào nữa cả. Trước mặt Thiên, Kỳ đang cõng một cậu con trai, gương mặt cô đỏ ửng vì mệt và mồ hôi bết chặt tóc hai bên thái dương. Cậu trai kia gục đầu hẳn lên vai cô, không nghe rõ tiếng thở.

-Đưa anh cõng.

-Mau lấy đồ nghề ra đi. Để tui cõng. Nhanh đi.

Kỳ từ chối bàn tay đưa ra của Thiên, khiến anh hụt hẫng vô cùng. Cô cõng cậu trai ấy chạy thật nhanh vào nhà, anh cũng chạy theo sau. Sự lo lắng ấy khiến anh không hiểu sao lại khó chịu. Thiên chạy lên phòng, làm theo mệnh lệnh của Kỳ là “lấy đồ nghề”. Thật ra anh cũng không biết phải lấy gì, vì ở nhà không có dụng cụ khám bệnh. Anh trở xuống lầu thì nhìn thấy Kỳ đang khóc. Miệng cô không ngừng gọi tên ai đó, anh đoán là tên cậu trai kia.

-Bơ, tỉnh lại đi. Bơ à, nghe gì không?

Vừa giải quyết xong một vụ xích mích của đám đàn em với trường dân lập Lê Lợi, Kỳ đang vì vụ về nhà thì bất gặp một người nằm ngay đơ giữa đường. Cũng may là thằng chở cô thắng kịp nếu không là cả đám cháu Diêm Vương hết rồi. Kỳ nhận ra ngay là Nam, liền phóng xuống xác người cô bạn dậy. Nam tái ngắt, người lạnh như vừa ngâm trong chậu nước đá, có gọi cách mấy cũng không dậy.

Ngay lập tức, Kỳ nhớ đến Thiên, cô dìu Nam lên xe để thằng kia chở đến nhà anh. Kỳ ghét bệnh viện, cực kì ghét. Vì cô luôn cho rằng, đám bác sĩ ấy chỉ khoác lên mình tấm áo blouse trắng là ai cũng có thể ỉnh cái quyền tự quyết định mạng sống của người khác. Vì thế mà Kỳ nhất quyết không đưa Nam tới bệnh viện, mà xông thẳng tới nhà Thiên.

-Em lấy cho anh ít nước ấm đi, để anh kiểm tra cậu ấy.

Kỳ quệt nước mắt, tóm lấy cánh tay Thiên, nài nỉ.

-Anh cứu Bơ, nhất định phải cứu Bơ. Xin anh đó.

Chưa bao giờ Thiên nhìn thấy Kỳ trong bộ dạng này. Cô rất cứng rắn và tuyệt đối không nhỏ lấy một giọt lệ trước mặt đàn ông, vậy mà giờ đây lại khóc lóc van xin anh cứu lấy người này. Cậu trai đã ôm cô mà anh vô tình đã nhìn thấy.

-Để anh kiểm tra trước. Nín đi Su.

Thiên bắt đầu những động tác thành thực của một bác sĩ. Anh gỡ mí mắt của Nam ra, quan sát tròng mắt. Kiểm tra mạch đập. Mọi thứ vẫn bình thường nhưng hình như có gì đó không ổn. Gương mặt này... phần ngực đang dao động nhấp nhô theo nhịp thở... là con gái? Thiên quay ngoắt lại nhìn Kỳ đang ngồi bên cạnh lau sạch tay và mặt cho Nam, vừa lau vừa thút thít “Bơ ơi”. Anh hiểu lắm rồi ư?

Một lần nữa Kỳ bắt ép Thiên kiểm tra lại cho Nam, mặc dù anh đã nói với cô đến 3 lần rằng, Nam chỉ mệt và ngất xỉu mà thôi. Lúc ấy cô mới chịu buông tay anh, ngồi thừ ra nhìn Nam vẫn còn mê man bất tỉnh. Thiên đứng dậy bưng thau nước ấm ra nhà sau, cũng may là ba mẹ anh không có nhà, nếu không với bộ dạng của Kỳ hiện tại chắc chắn sẽ giáo huấn cô một trận ra trò. Kỳ thay đổi rất nhiều, kể từ sau khi anh đi du học. Anh lên phòng, lục lọi trong chồng tài liệu mình vừa mang ở Anh về. Đôi mày kiếm nhíu lại. Bản khảo sát triệu chứng và chẩn đoán bệnh Leukemia.

-Su! Mau gọi taxi đi em. Chúng ta đưa bạn em vào bệnh viện.

Kỳ thả rơi cốc nước còn đang uống dở, hai mắt mở to hết cỡ nhìn Thiên. Tại sao phải vào bệnh viện trong khi anh vừa nói Nam vẫn ổn?

-Tạ Thế, có chuyện gì vậy? Bơ làm sao vậy anh?

Trấn an Kỳ bằng cái ôm vội vàng, Thiên biết bây giờ cô rất hoảng loạn. Cần phải giữ bình tĩnh để đưa Nam nhập viện càng sớm càng tốt, anh không chắc điều mình nghi ngờ là hoàn toàn đúng nhưng vẫn phải nhập viện để có xét nghiệm và chẩn đoán tốt nhất.

-Su, bình tĩnh đi em. Nghe anh nói này, bạn em không sao. Anh chỉ muốn đưa em ấy vào bệnh viện để người ta khám cho chính xác hơn. Ở đây anh không có dụng cụ. Được chứ, Su? Em hiểu mà phải không?

Kỳ gật đầu, cổ thở đều và bình tĩnh gọi taxi trong khi Thiên kiểm tra nhiệt độ cơ thể Nam một lần nữa, khoác thêm áo vào cho cô trước khi công ra xe và cùng với Kỳ vào bệnh viện. Tất cả đều có thể xảy ra. Và Thiên không hi vọng điều mình nghi ngờ là sự thật.

-Su, em gọi điện về cho gia đình Bơ được chứ? Nhập viện cần có người nhà mà.

-Em... không biết...

Nam vẫn bất tỉnh, hơi thở đều đều nhịp nhàng nhưng gương mặt kia đã trắng bệch đi từ lúc nào. Chiếc taxi lăn bánh hướng đến bệnh viện tổng hợp Chợ Rẫy. Kỳ run rẩy nắm lấy tay Nam, ngoài việc cầu nguyện và gọi tên Nam lúc này, cô không biết phải làm gì hơn. Thiên ngồi một bên, đầu của Nam gối lên đùi anh thêm thiếp. Trước khi chiếc taxi dừng trước cổng bệnh viện, Thiên đã gọi cho bộ phận trực đêm nên việc cô nhóc này được nhanh chóng đưa đến phòng cấp cứu không có gì là khó hiểu.

Thiên trực tiếp đi cùng các bác sĩ, y tá khác kiểm tra cho Nam một lần nữa. Anh quên mất cô gái đã từng rất ghét mùi cồn và sợ máu đang chờ vợ bên ngoài. Có lí do thì Kỳ mới ghét bệnh viện như vậy. Và cái lí do ấy cô chưa kể cho ai nghe, ngoại trừ Thiên. Cho đến khi đèn phòng cấp cứu cho Nam vụt tắt, Thiên bước ra ngoài định báo tin cho Kỳ thì đồng thời đèn đỏ một phòng cấp cứu khác được bật lên.

Đêm... dường như rất dài...

.....

Thiên tìm được điện thoại trong cặp sách của Nam, có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, từ “Obama” và ” 2 “. Anh đoán là người nhà của cô nhưng trước khi anh vào phòng cấp cứu, Kỳ đã nằng nặc nói với anh không được báo cho gia đình Nam biết. Nghĩ mãi không hiểu tại sao, Thiên quyết định đứng ra làm thủ tục nhập viện cho cả Nam và Kỳ.

Việc khiến anh thấy lạ chính là ba mẹ của Kỳ, cô con gái qua đêm bên ngoài vậy mà vẫn không có lấy một cuộc gọi quan tâm nào. Điện thoại của Kỳ trống rỗng, chẳng có lấy một cuộc gọi nhớ như của Nam. Lục tung cái danh bạ của cô mà không hề thấy số của ba hay mẹ. Thế này là thế nào đây?

Kỳ mắc chứng sợ máu. Điều đó Thiên biết, chính anh là nguyên nhân khiến cô sợ máu đến mức chỉ cần trông thấy chất lỏng màu đỏ tanh nồng ấy là sẽ ngất xỉu ngay lập tức. Đã vậy, Kỳ vô cùng ghét bệnh viện và thứ thuốc sát trùng đặc trưng, anh nhất thời quên mất. Một vài vị bác sĩ khác đưa cô đi cấp cứu và họ xác nhận là bệnh nhân vì quá sốc dẫn đến ngất xỉu. Giờ thì hay thật rồi!

Nam nằm một bên, Kỳ nằm một bên trong phòng hồi sức. Và ngày nghỉ duy nhất của Thiên cũng phải gắn với cái bệnh viện này. Anh không quan tâm nhiều đến Kỳ, cô ngủ một giấc sẽ tỉnh lại thôi. Điều đáng nói là kết quả xét nghiệm của Nam mà anh đang cầm trên tay. Nếu nhìn thấy thứ này Kỳ sẽ ngất xỉu lần nữa cho xem. Day day thái dương, Thiên lâm vào hoàn cảnh bế tắc thật sự.

-Bác sĩ Thiên, phiền anh qua phòng cấp cứu số 3 một chút được không?

Nhìn Kỳ một chút, Thiên gật đầu với cô y tá và bước đi cùng sang phòng cấp cứu. Hình như vừa có một bệnh nhân do tai nạn giao thông chuyển vào. Thiên khoác chiếc áo blouse lên người, trông anh đứng đắn và trưởng thành vô cùng.

Mãi cho đến khi Thiên trở lại phòng hồi sức của Nam và Kỳ đang nằm thì anh mới nhận ra mình đã sai lầm khi không chịu giấu đi kết quả xét nghiệm của Nam. Tờ giấy phẳng phiu đang nằm trên tay Kỳ, cô không am hiểu nhiều về y học, cô tìm kiếm hình bóng Thiên trên hành lang vắng, đầu óc mơ hồ, ánh mắt hoảng loạn đảo liên tục.

-Su, bình tĩnh. Không được kích động. Bình tĩnh đi em.

Kỳ vừa mới chịu cú sốc khi nhìn thấy một bệnh nhân người đầy máu chuyển trên băng- ca đi ngang qua nên cô mới ngất xỉu. Bây giờ mà kích động chắc chắn cô sẽ lại sốc. Thiên tìm thấy Kỳ đang đi như người mất hồn trên hành lang, miệng lắp bắp hai từ "Tạ Thế".

-Anh... cái này là sao? Anh nói tui biết đi. Bơ... nó bị làm sao vậy Tạ Thế?

-Không sao hết. Chưa có kết quả mà. Bình tĩnh. Su, nhìn anh này. Thở đều đi em. Đừng kích động. Nhìn anh.

Bằng bản năng của một bác sĩ, Thiên giúp Kỳ trấn an tinh thần, dìu cô ngồi xuống một hàng ghế chờ trên hành lang vắng. Bệnh viện giờ này không ai qua lại nhiều như ban ngày. Kỳ vẫn còn rất hoảng loạn, Thiên choàng tay qua vai cô, vỗ về theo nhịp thở.

-Em bình tĩnh hẳn chưa?

Xoay người Kỳ lại để cô đối diện với mình, Thiên nhìn sâu vào đôi mắt ngập nước của cô, hỏi thật dịu dàng. Kỳ gật đầu, có lẽ dù chỉ một chút thôi, cô nghĩ mình nên bình tĩnh để không làm phiền đến anh thêm nữa.

-Đi với anh. Em cần biết tình hình của Bơ hiện giờ. Hứa với anh, không được khóc, phải giữ bình tĩnh. Hiểu không Su?

Gật đầu, Kỳ mặc cho Thiên nắm tay mình đưa cô đi. Rẽ qua rất nhiều hành lang, rồi đến cầu thang. Bước chân đều đều của hai người dừng lại trước một cánh cửa màu xanh. Thiên xoay nắm tay cửa, đưa Kỳ vào trong. Vị bác sĩ trực ca đêm nhận tờ giấy xét nghiệm mà Thiên đưa ra, ông nhíu mày và bắt đầu giảng giải cho cả Kỳ và Thiên hiểu.

Như những gì Kỳ hứa với Thiên lúc nãy, cô không khóc, suốt quá trình nghe vị bác sĩ kia giảng giải cô rất bình tĩnh. Sự bình thần chấp nhận lắng nghe của Kỳ còn hơn cả Thiên. Nhưng anh biết cô đang chịu đựng, đang cố gắng gồng mình để không phải bật khóc. Thiên chỉ biết nắm tay Kỳ thật chặt, nghe con tim mình hẫng hụt theo từng lời nói của người đồng nghiệp trước mắt.

Đêm nay... thật sự quá dài...

.....

Sáng thứ Hai.

12A7 có hai thành viên vắng học. Đoàn Như Ngọc và Nguyễn Tường Nam. Và trên bảng điểm danh của 12A21 cũng có một học sinh vắng- Trần Hiếu Kỳ.

Nhận được tin báo từ Cà Mau, ông nội của Ngọc qua đời vì tuổi già. Ông Hòa- ba của Ngọc thu xếp việc buôn bán ở chợ, Ngọc và em trai cô buộc phải nghỉ học, tức tốc đi chuyển xe sớm nhất trở về quê nội kịp dự đám tang. Trước khi lên đường, tối hôm chủ nhật, Bảo có gọi điện hỏi cô về tình hình của Nam. Ngọc đã hẹn gặp Bảo tại bến xe trước khi cô đi.

Sau một giấc ngủ dài, đoạn đường từ Sài Gòn về Cà Mau lấy đi khá nhiều sức lực của Ngọc mặc dù chỉ việc lên xe và ngủ. Cô biết mảnh đất Sài Gòn ấy dường như là lựa chọn sai lầm của mình. Nhưng cho đến giờ cô vẫn không hối hận. Và cả việc thăm thích Bảo cũng vậy.

Lần đầu tiên Bảo có ấn tượng với Ngọc là sau khi cô giết chết nhân vật của Nam trong game, anh là người cho Nam uống thuốc hồi sinh. Sau đó xảy ra một trận cãi vã rất dễ thương, mà đó là nguyên nhân buộc chặt Nam và Ngọc lại với nhau sau này.

Khi biết cô bạn trong game lại là bạn học chung lớp, ngồi chung bàn với mình, Ngọc thật sự tin vào thứ gọi là duyên số. Có quá nhiều thứ trùng hợp lẫn vô tình xảy ra quanh cuộc sống của cô và Nam- hai cô gái không hề nổi trội về phương diện sắc đẹp.

Ngọc tự ti với bản thân của mình, cô mập mạp và không xinh xắn, vì thế ngay cả việc thích một người cô cũng không dám. Nhưng Bảo là người đầu tiên làm cho con tim nhỏ bé của Ngọc đập loạn nhịp. Trên chuyến xe buýt đến nhà Nam lần đầu, cô đã tình cờ được anh nhường ghế ngồi. Và sau đó cô lại đi theo anh như một phần xạ bình thường nhất. Mặc dù địa chỉ mà cô cần đến chính là nhà của anh. Trùng hợp. Hay ngẫu nhiên?

Bước xuống khỏi chuyến xe đò, không khí của biển, của đồng quê xen lẫn xộc vào mũi. Đã lâu lắm rồi Ngọc không trở lại Cà Mau, nơi cô đã sinh ra. Tạm gác những chuyện không vui ở thành phố xa hoa ấy sang một bên, tạm đặt Bảo vào một góc nhỏ trong trái tim, Ngọc quyết tâm chôn chặt tình cảm của mình.

Cà Mau không giống Sài Gòn, mảnh đất cuối cùng của Tổ quốc, mỗi khi nhắc đến cô đều tự hào khi đã sinh ra ở nơi đây. Bán đảo anh hùng đầy máu lửa, giữ yên một bến bờ của đất nước.

Người ta nói mỗi con người khi sinh ra đều là một nửa mảnh ghép, nửa còn lại ở đâu đó trong thế giới bao la này, vấn đề là làm cách nào để ta có thể nhận ra được nửa còn lại ấy. Mảnh ghép của Ngọc, cô đã từng mong đó là Bảo. Nhưng có lẽ là không phải. Ừ, có lẽ thôi!

Xem như chuyến đi lần này, cô sẽ thả mình vào hồn quê, sẽ không để hình bóng của Bảo đeo bám mình nữa. Rồi khi trở lại Sài Gòn, cô sẽ trở lại là người bạn thân của Nam, đứng bên cạnh anh dưới danh nghĩa là một cô em gái như lời anh đã nói.

-Tạm biệt tình yêu của em...

Kí ức những giây phút đầu khi đôi ta gặp nhau chôn nào.

Khoảnh khắc dấu yêu bên anh dâng lên ngập tràn trong trái tim.

Và còn thật nhiều thêm bao kỉ niệm.

Em sẽ giữ riêng trong lòng. Một góc nhỏ cho anh mãi trong đời.

.....

-Alô, Đoàn trưởng thông báo, giờ ra chơi mời ban cán sự chi Đoàn của các lớp về văn phòng Đoàn. Xin nhắc lại, giờ ra chơi, mời ban cán sự chi Đoàn của các lớp về văn phòng Đoàn.

Nam trườn dài trên bàn học, mệt mỏi với tiết Hóa Học vừa rồi và cả tiết Vật Lí sắp đến. Nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh, Ngọc vắng học khiến không khí của cả tổ như chùn xuống hẳn. Về quê mà cũng không báo với Nam một tiếng, mãi đến khi đến nơi rồi mới chịu nhắn tin.

Chiều hôm qua, lần đầu cô gặp anh bạn Tạ Thế, người mà Kỳ rất thương nhưng lại vô cùng ghét. Anh đưa cô về nhà cùng với Kỳ, còn đích thân xin lỗi ông Lâm và Bảo vì việc dự sinh nhật một người bạn nên cô qua đêm bên ngoài mà không xin phép gia đình.

Thiên đầu có lỗi, tự nhiên kéo anh vào việc của mình, lại còn phải đứng ra xin lỗi thay ình, Nam cứ cảm thấy ray rứt thế nào. Trong đầu cô chỉ nhớ là, sau khi chạy bán sống bán chết thoát khỏi nhà Duy thì cô ngất đi. Sau đó tỉnh lại ở bệnh viện, bên cạnh là Kỳ. Hết. Chẳng nhớ gì nữa.

Kỳ đưa cho Nam một túi toàn là thuốc, Thiên còn nói đó là thuốc bổ. Bác sĩ nói thì đương nhiên Nam phải nghe, cô ngoan ngoãn nhận lấy và cảm ơn anh, chỉ sau câu nói thế này. “Học hành nhiều quá dẫn đến cơ thể suy nhược và ngất xỉu, em nên uống thuốc đầy đủ sau ba bữa ăn để tránh ngất xỉu nữa. Anh không lấy tiền đâu.” Ngu gì không lấy. Nam cười hí hửng. Cô còn nghĩ rằng, với số thuốc này thì chắc chắn học kì tới mình sẽ đánh bại tên đại ca họ Bằng đang đeo phone nằm ngủ rất ngon trong giờ Hóa học vừa rồi.

Bây giờ thì Nam cảm thấy cơ thể rất khỏe mạnh, chắc do số thuốc bổ kia. Nghĩ lại thì Tạ Thế cũng không đến nỗi nào. Anh rất đẹp trai, đúng với những gì Kỳ miêu tả, vô cùng lãng tử và hào hoa. Người như vậy mà nói chưa có bạn gái thì khó mà tin được.

-Nam, lát chờ Hưng đi họp nữa nha.

-Ok!

Nam cười tươi với Hưng, khiến anh ngẩn người đôi chút, bên cạnh, Duy động dậy mái đầu. Cô không nói gì thêm, lôi sách vở Vật Lí ra xem bài, không khéo lát nữa thầy Khánh lại gọi tên cô lên bảng như lần trước nữa thì nguy.

Nam và Hưng nằm trong ban cán sự lớp, cũng là hai trong số ba thành viên của ban cán sự chi Đoàn. Thành viên còn lại là bạn hoa khôi Thùy Uyên. Chẳng hiểu sao mà Uyên lại được nằm trong ban chi Đoàn nữa, Nam cũng không nhớ rõ kết quả phiếu bầu đầu năm. Ngọc nói rằng chắc chắn có gian lận. Mà gian hay không thì chỉ có mình Uyên biết.

Giờ ra chơi, Nam, Hưng và Uyên cùng đến văn phòng Đoàn theo thông báo đã nhận. Tuy là không ưa nhau nhưng cùng là cán sự nên dù không muốn vẫn phải giáp mặt, với lại Nam không thích để chuyện riêng ảnh hưởng đến phong trào thi đua của lớp.

Tờ báo tường chắc là Duy đã mang đi nộp hôm qua rồi, không thấy ai đá động gì đến nữa. Chậu kiểng cũng được mấy đứa tổ Ba khiêng lên. Tập san thì khỏi phải bàn, hay tuyệt cú mèo, dù gì cũng là thành viên lớp Xã hội. Điều mà Nam tiếc rẻ chính là không được xem tiết mục văn nghệ mừng xuân trong giờ chào cờ hôm thứ Hai.

Gặp Kỳ ở cửa phòng Đoàn, Nam lùi lại để Hưng và Uyên vào trước, Uyên nhìn thấy Kỳ không thềm chào hỏi bạn bè gì, khoác tay Hưng đi thẳng vào trong. Nam đứng lại, cười toe toét với cô bạn, chắc sẽ mở màn bằng một câu đá xoáy nào đó chẳng hạn.

-Tạ Thế của mày rất đẹp trai nha. Con Múp mà biết là nó chọc mày chết luôn đó.

Kỳ cười gượng gạo. Đẹp trai thì đẹp trai, nhưng người ta đâu phải của cô. Chợt nhớ đến lời Thiên dặn mình, Kỳ kéo Nam lại gần hỏi nhỏ.

-Mày có uống thuốc ổng dặn không? Thuốc đó mắc lắm nha. Phải uống cho đều cho đủ nha.

-Tao biết rồi. Đầu dễ mà có thuốc bổ chùa uống vậy. Haha, lần này tao sẽ đá bay ông Duy xuống hạng ày coi.

Nam vỗ ngực đầy tự tin, Kỳ nở nụ cười có hơi chút toát mồ hôi, rồi hai người hí hửng dắt tay nhau vào phòng, đợi thầy Minh đứng ra chủ trì cuộc họp như thường lệ.

-Chủ nhật, thứ Hai và thứ Ba tới, trường chúng ta sẽ tham gia giao lưu với trường đại học Sư Phạm thành phố. Hội đồng nhà trường đã thống nhất để cán sự chi Đoàn mỗi lớp tham gia, không bắt buộc các em. Chi phí nhà trường sẽ lo.

-Tao thấy hay rồi đó Su.

-Chưa biết đi đâu mà hay cái gì? Giao lưu mà đi ba ngày chắc là cắm trại rồi. Để coi thử cho tụi mình đi đâu.

Cả đám lại tập trung nghe thầy Minh nói tiếp.

-Bên đại học Sư phạm đề xuất chúng ta sẽ đi Phan Thiết.

Rầm rì. Bàn tán xôn xao.

-Tao là tao kết rồi nha Su. Mà đi không? Đi luôn nha!

Tất nhiên là Kỳ phải đi rồi, nếu không ai sẽ giám sát Nam đây? Phan Thiết cách Sài Gòn hơn 200 cây số, đi chi mà xa dữ vậy trời? Miệng thì cười nhưng trong lòng Kỳ bắt đầu lo lắng.

-Theo lịch trình thì hai trường sẽ tập trung ở đại lộ Đông- Tây lúc 7 giờ sáng ngày chủ nhật, cho nên các em phải có mặt ở trường lúc 5 giờ để chuẩn bị điểm danh và lên xe.

-Sớm vậy thầy! 6 giờ đi thầy, trường mình ra đó gần sát bên mà thầy!

-Không được, đây là quy định của cả trường, học sinh lẫn giáo viên đều phải thực hiện. Các em mang theo quần áo cho ba ngày ở lại, thuốc men nếu cần thiết. Xin phép gia đình là quan trọng.

-Ồ lớp có bạn muốn đi cùng thì sao hả thầy?

Một đứa học ban Tự nhiên đứng dậy thưa.

-Bạn nào muốn đi cùng thì đóng 200 ngàn và chốt danh sách trước ngày thứ Sáu rồi nộp cho thầy. Để nhà trường còn thuê xe. Có ý kiến nào nữa không?

-Thầy cho cái lịch cụ thể đi. Ở ngoài đó 3 ngày mình đi đâu? Làm gì? Rồi ở đâu hả thầy?

Một đứa nữa học Cơ bản cũng xung phong.

-À, thầy quên. 7 giờ sáng chủ nhật khởi hành. Ra tới Phan Thiết là khoảng 2 giờ chiều, chúng ta sẽ được ở nhà nghỉ. Trường đại học Sư Phạm chịu tiền phần ở, chúng ta chịu phần ăn, nên ở chỗ nào là do họ quyết định. Sau đó, ăn trưa, ngủ nghỉ. Chiều 3 giờ, các em sẽ đi tham quan khu di tích Dục Thanh, nơi Bác Hồ đã từng dạy học trước khi lên đường vào Sài Gòn ra đi tìm đường cứu nước...

Nghe cái lịch trình dài dòng văn vẻ của thầy Minh, Nam che miệng ngáp dài, cô rất nóng lòng mong cho tới cuối tuần. Một cuộc thăm thú vui chơi trước Tết, cùng với Kỳ và... Bảo. Anh Hai cô học Sư phạm mà.

-Con Múp không có ở đây ha. Không là tao lôi nó đi luôn rồi. Sẵn tiện vun vén cho Hai tao với nó. Buồn tẻ luôn.

Kỳ hất đầu Nam nghiêng sang một bên, đụng vai một thằng nào đó học A22, nó chữ i cũng ráng mà nghe chứ biết sao. Ngọc có nhắn tin cho Kỳ nói về việc cô sẽ nghỉ Tết trước, ở dưới quê lo đám tang cho nội rồi ăn Tết luôn hay sao đó, không nghe cô nhắc đến khi nào sẽ về Sài Gòn lại.

-À, mà có ở lại không? Chiều có tiết Thể Dục mà phải không?

-Có. Nhưng mà tao không ở lại được, thằng chả lôi tao đi ăn.

Vốn dĩ Kỳ định từ chối rồi, nhưng Thiên lại tìm cớ nói cần bàn về số thuốc đã đưa cho Nam nên bắt buộc cô không muốn đi cũng phải đi. Thiên nắm được điểm yếu của cô rồi. Nam cười gian tà nhìn Kỳ, hai người tự nhiên vô cùng mặc kệ bên kia Uyên đang liếc xéo và tức giận. Cô không hiểu tại sao Kỳ lại quan tâm và thân thiết với Nam như vậy, cả Hưng cũng nói tốt Nam trước mặt cô. Hai người cô yêu thương nhất đều trở mặt với mình và quay sang đối tốt với con nhỏ đó.

Uyên ghét Nam, ghét cái bộ dạng nhí nha nhí nhảnh đó. Gì mà tự nhiên và đáng yêu? Cô cảm thấy bất mãn vô cùng. Đáng ghét thì có. Người ta nói không có được thì phải cướp, và Uyên thì không thể dễ dàng mà để yên mọi thứ như vậy.

Theo lịch học của 12A7, hai tiết Thể Dục học từ 3 giờ 35 cho đến 5 giờ 15 chiều. Vẫn như thường lệ, mở màn bằng mấy vòng sân hồng học thở. Thầy Lập vẫn yêu thương học trò bằng cái cách quen thuộc của thầy như mọi khi.

Tiết đầu học thể dục nhịp điệu. Thầy bật nhạc cho các em cùng nghe, rồi cùng tập. Thầy làm mẫu một lần, hai lần, ba lần, các em tay chân quơ tứ tung loạn xạ, muốn xoay bên này nghiêng bên kia làm cái bài

nhịp điệu giống như một bản kịch tàn. Thầy Lập cũng bắt lực nhìn sang lớp bên kia, 12A21 cũng không khá hơn 12A7 là bao nhiêu.

Lắc đầu, hai thầy giáo dặt tay nhau vào ghế đá ngồi hàn huyên tâm sự chuyện từ nhà ra cổng, từ cổng đến trường. Mặc kệ các em muốn làm gì thì làm, dù sao cái môn này cũng không quan trọng, chỉ cần cuối năm thầy cho các em một chữ “Đạt” vào sổ là được rồi.

Tiết Thể Dục thứ hai thì khá hơn đôi chút, vì các bạn trai phần khởi hơn với môn bóng chuyền. Còn mấy bạn gái cứ thấy bóng là sợ, nên cuối cùng toàn thấy con trai ra sân, tụi con gái tùm lại chia nhau hột dưa, hột bí ngồi cắn chơi.

-Thầy ơi, kí sổ đầu bài giùm em. Hai tiết A nha thầy.

Thầy Lập lườm lườm Nam, con bé này chỉ giỏi nịnh, nhưng có đứa học trò chăm như cô thì trường Phan mới nở mày nở mặt. Nhiều lúc thầy cũng muốn nổ banh chành như vị đồng nghiệp tên Giang kia lắm, thiếu điều muốn xin hiệu phó chuyển môn chủ nhiệm cái lớp A7 này nhưng mà nghĩ lại thì thôi, mình làm giáo viên thể dục cũng được rồi.

Thầy giở sổ, lấy viết kí cái roẹt rồi trả lại cho Nam, cô cười toe toét để lộ hàm răng trắng đều, đâu có ai muốn đi đóng quảng cáo kem đánh răng đâu mà lúc nào cũng cười hết. Mà thầy cũng phải công nhận Nam có nụ cười duyên hết sức, nhìn thấy con bé cười là có muốn cho giờ B cũng không được. Thương con bé vậy đó. Nên cả năm học Thể dục 12A7 toàn chơi nhưng chẳng có tiết nào không được loại tốt.

-Nam, em cất sổ đầu bài sẵn mang giỏ bóng lên phòng dụng cụ giùm thầy. Phiền em quá!

Đâu có dễ mà được hai tiết A. Mặt Nam méo xệch, nụ cười duyên tắt phụp trông tội nghiệp vô cùng. Thôi thì phóng lao đành phải theo lao chứ biết sao giờ? Dám nói em không đi đâu rồi nói sao ông thầy giắt cuốn sổ đầu bài sửa hai tiết A thành hai tiết B, cuối tuần nghe ông Giang ca vọng cổ sướng lỗ tai chết được.

Nam đành kệ nệ khiêng giỏ bóng gần 10 trái lên cầu thang, trong giỏ quyển sổ đầu bài nằm chình ình trên người. Nếu không vì cái chức lớp phó học tập, nếu không giữ quyển sổ đầu bài chết tiệt kia thì cô có phải khổ thế này không? Bóc lột sức lao động quá mức!

Vác giỏ bóng vào phòng dụng cụ ở tít khu D, nơi mà được cho là cái nhà kho của trường, bao nhiêu đồ đạc linh khỉnh đều cho vào đây hết. Nó u ám, bốc mùi gỗ và bụi bặm. Kinh khủng, đúng với hai từ “Nhà Kho”.

Cạch. Nam thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng mang hết số bóng lên đây, cô tự hỏi mỗi lần học phải lên đây vác xuống sân, học xong phải vác lên lại, đúng thật là khổ ải mà. Hèn chi mấy ông thầy thể dục lúc nào cũng khỏe như bò mộng.

Quẹt mồ hôi, Nam chưa kịp quay ra thì cánh cửa phòng dụng cụ đã đóng sập lại. Gì vậy trời? Có khi nào bác bảo vệ đi ngang thấy cửa chưa khóa nên khóa giúp không?

-Còn người trong đây, bác bảo vệ ơi! Mở cửa cho con đi.

Bên ngoài có tiếng cười khúc khích, mặt mũi Nam bắt đầu sưng sứa, cô giận rồi đó. Chắc chắn đám bạn của Uyên bày ra trò này, lợi dụng người khác sơ hở nhốt cô ở đây. Cô đập cửa rầm rầm, miệng không ngừng hét lớn kêu cứu.

-Có ai ngoài đó không? Mở cửa giùm đi.

Ầm ầm. Cạch cạch. La hét chán chê, bên ngoài vẫn không một tiếng động. Giờ thì hay rồi. Chợt nhớ đến mình có điện thoại để làm gì, nhưng cặp sách của cô còn để dưới sân. Tiêu rồi! Đồng hồ đeo tay nhích dần sang con số 6.

Nam bắt đầu thấy sợ. Ngọc từng nói với cô, ngôi trường này trước đây là một nghĩa địa. cô đã gạt phất lời Ngọc, cô không tin có ma quỷ. Mạnh miệng như vậy đó, nhưng có mấy ai lại không sợ ma đâu? Nam cũng là con người mà.

Chưa hết, nhiệt độ về đêm trong nhà kho càng lúc càng xuống thấp. Đạo này Nam hay bị sốt, gặp lạnh là không chịu được. Nếu bị nhốt ở đây cả đêm không chết vì lạnh cũng chết vì sợ. Cô không muốn chết ở đây mà. Cô còn yêu đời lắm! Trượt dọc xuống cánh cửa đã bị gỉ sét, Nam khóc không thành tiếng.

-Thầy ơi, hôm nay em mà chết thì thầy không sống nổi đâu. Mau lên đây mở cửa cho em đi, Vô Tắc Lập, thầy chết ở đâu rồi. Huhu.

Xong rồi! Bộ phim chắc sắp tàn rồi! Nam thề với trời đất, nếu cô thoát khỏi nơi này chắc chắn sẽ không để cho bọn chơi xấu mình yên ổn. Nhất định phải xử bọn nó, nhưng làm sao để thoát ra khỏi căn phòng u ám này đây?

Đêm buông dần. Qua ô cửa kính mờ đã phủ bụi và mạng nhện Nam không nhìn rõ bên ngoài, thứ ánh sáng mờ cuối ngày tắt hẳn. Không gian dường như sâu hơn, tối tăm hơn và đáng sợ hơn. Lũ chuột chạy khắp các góc tường, phát ra âm thanh sột soạt.

Cô ngồi bó gối, đầu dựa vào một cạnh bàn cũ. Mắt nhắm nghiền cầu nguyện, cô lờ hết tất cả những vị thần thánh trong phim ra mà khấn. Nỗi sợ hãi dâng lên, bây giờ cô chỉ cần rời khỏi nơi này thôi.

Nhiệt độ bắt đầu hạ dần. Tay chân Nam run rẩy nép sát vào tường, co ro đến tội nghiệp. Cô cảm thấy khó thở, cứ như căn phòng này đang lấy dần oxy của cô vậy. Cổ họng tắc nghẹn lại, Nam cố hít lấy chút không khí ẩm thấp và đầy bụi bặm để duy trì hơi thở. Từng mạch máu bắt đầu co thắt, máu không điều hòa được khi thiếu oxy. Không chịu được lâu, Nam ngã ra sàn nhà đầy bụi, một lần nữa bất tỉnh.

Không biết mất bao nhiêu lâu sau đó thì cánh cửa phòng dụng cụ mới bị đá tung. Một vòng tay rắn chắc bế bổng người Nam lên, chạy thật nhanh dọc hành lang vắng, đến phòng y tế vẫn còn sáng đèn.

Cơ thể cô lạnh cóng, không có dấu hiệu của việc hô hấp. Từng tế bào da bắt đầu ửng đỏ, nổi li ti những đốm đỏ giống như bị sốt phát ban. Nam được đặt lên chiếc giường trắng, cô Diệu phải thất thần khi nhìn thấy cô học trò nhỏ trong tình trạng như thế này.

Cặp sách của Nam đã được đặt ngay gần bên cạnh nơi cô nằm. Hơi thở yếu ớt vô cùng, có lúc còn không nghe thấy nhịp thở. Cô Diệu lấy chăn phủ kín người Nam, bật điều hòa trong phòng với nhiệt độ thấp nhất có thể.

Cô lấy dầu nóng xoa lên lòng bàn tay, hai bên thái dương và trên đỉnh đầu của Nam. Đến khi thân nhiệt của Nam bình ổn trở lại, cô Diệu định xoay người hỏi thăm về việc tại sao cô nhóc lại như thế này thì người kia đã mất dạng từ lúc nào.

.....

-Hưng, đi ăn sáng không?

Hưng nhìn qua, rất muốn đi với Nam nhưng mà không thể, anh úp tiếp cuốn sách lên đầu, chắc tối qua thiếu ngủ, thức khuya chép phạt môn Sinh nên giờ ngủ bù.

Ai kêu, cái tội... ăn ở hiền đức quá chi. Kiểm tra 15 phút Sinh, viết sẵn ở nhà nguyên câu. Thật ra cũng chẳng tài giỏi gì, nhờ Kỳ chạy qua nói đề, tại lớp cô kiểm tra trước một ngày, hết thấy mọi người trong lớp đều làm sẵn ở nhà, đọc sơ sơ cho nhớ vài ý rồi viết đại vào, hết giờ vò tờ giấy quảng học bàn, lờ tở trong học bàn ra nộp.

Nam làm được, Thơ làm được, Uyên làm dư sức được, Duy thì phải dĩ nhiên như cô tiên, đến mấy đứa bàn nhất mà còn có gan ở nhà viết trước một câu, vào lớp lựa lúc cô không để ý moi lên tờ giấy chép tiếp câu hai mà. Thế nhưng, Hưng... dính đạn!

Hưng ngồi chép diên chép khùng, ý định của anh là chép cho vui, chứ mấy cô kia là giả trước giấy khai sinh rồi, chép vài ý trong bài cũng được, cho cô khỏi nghi ngờ. Riêng anh ấy, thích chơi trội, chứng tỏ tở cá tính, tự tin, vì tôi là chính tôi.

Anh ấy ngồi chép bài hát. Mô Phật!!!

Thành ra, lúc người đẹp tên Vân dạy Sinh đi ngang qua, nhìn phớt lờ thấy đặc kín chữ là chữ, nhìn kỹ thì nó như thế này.

“Cơ quan thái hóa là cơ quan phát không đầy đủ ở cơ thể người... có bao giờ anh ngu ngốc mù quáng yêu em đến vậy chưa? Và có bao giờ anh làm tất cả để yêu em đến vậy chưa? Thử hỏi tại sao em lại đối xử với anh như thế?.... Cơ quan tương đồng như xương tay người với xương chi trước mèo, xương con trâu... My

girl. Em quên đi bao nhiêu. My girl. Em quên đi bao lâu. My girl. Em quên đi cuộc tình mà anh trao em, thôi thôi em đi đi đã hết rồi... tua thân đậu Hà Lan với gai xương rồng... giá như ngày đó đôi ta không gặp thì chắc không ai bị lỡ bước... giờ có hối tiếc cũng đã muộn, tôi chỉ còn biết ngồi chờ thôi... chờ cho hao mòn thân xác chờ bàn tay ai gạt đi giọt lệ trên bờ môi..."

Rồi người cô xinh đẹp và thông minh ấy cầm tờ giấy làm bài lên, đọc, to, rõ, đồng dục cho cả lớp cùng được nghe. Hưng nhờ đó khỏi nộp bài, được đặc cách thẳng vào vòng trong, vòng chép phạt hai chục lần hai câu, tiết sau nộp cộng với việc trả luôn hai bài hôm ấy và bài sắp học. Bạn trai ấy thật là tốt số quá đi!

Trở lại vấn đề khi này. Nam quay qua thấy vẫn ở tình trạng ban đầu, úp sách. Một đứa khều vai. Một đứa rứt vai. Trong bài kiểm tra vừa rồi anh Hưng toàn chép nhạc rap nên Nam cũng có chút tội nghiệp, nếu không phải cô hướng dẫn cho anh cách nghe nhạc rap thì cũng không đến nỗi nào.

-Đi đi, anh Duy bao.

Duy ngẩng đầu, không rõ là nhìn hay là liếc xéo, Nam cụp mắt bước ra ngoài, hết dám nói câu nào nhắc tới anh.

-Đi đi, tui bao.

Hưng suy nghĩ nằm dài ở đâu không sớm thì muộn cũng chẳng thể ngủ yên, vậy thì đi.

Căng tin giờ giải lao 15 phút còn đông hơn cái tòa nhà Bitexco Financial gần bảy chục tầng chạy giặc khi nghe tin có người bị cúm H1N1 xuất hiện trong đó nữa. Ta nói học sinh chen chúc nhau, tự dưng thấy nhan sắc bà bán nước ngọt có giá trị hơn hẳn, chứ khi không bình thường, bỏ tiền ra mua thử coi có đứa nào mở miệng la làng: "Cô xinh đẹp ơi, cô xinh đẹp à, bán cho con ly Pepsi..." không?

Nam đụng độ với Uyên và đám bạn của cô tại địa điểm không mấy mong đợi kia, đã chen chúc phát rầu rồi, còn gặp thêm đám âm binh thì chịu đời sao thấu. Miễn cưỡng Nam bước vô giành. Và bạn Thùy Uyên cũng thân thiện biết nhường nào, chen qua, giật ly nước từ tay cô thiếu nữ xinh đẹp kia, trả tiền rồi bỏ đi, Nam đứng chứng hững.

Từ dạo sau cái hôm Hưng đưa Nam đến viện triển lãm, cứ đi học mà gặp tụi này là cô y như thể tội đồ, bị chúng nó xĩa xối, liếc muốn lòi con mắt ra. Cô cứ thế mà lẳng lặng đi qua cho êm chuyện, không thích kiểm chuyện với tụi này, vì dù sao cũng từng là bạn cùng lớp.

Bị phồng tay trên ngon lành, đầu thể bỏ qua như mấy lần trước nữa, mình dễ dãi quá thì nó tưởng mình hiền, làm tới hoải. Được voi đòi Hai Bà Trưng sao? Giờ muốn cả Bà Triệu cũng phải sống dậy để tể tụi nó hả? Nam bước lại, dùng một ngón tay. Ý cô là bạn gái kia không đáng để dùng nguyên bàn tay. Khều vai.

-Hồi đó mày sinh ra có đầy đủ bộ phận để khoe cho vui với người ta thôi phải không? Còn chữ "duyên" mẹ bà quên nắn ày hả? Mày thấy tao đang đứng đợi không?

-Mày đợi cũng kệ mày, nói tao chi? Ai giành được thì lấy, ai kêu mày không giành chi!?

Uyên hất mặt lên, cô đi một bầy có bè có bạn, Nam đi một mình, Hưng còn lo ngồi ăn tuốt bên kia. Hèn chi...

-Ừa, căng tin ông nội mày xây, ba mày bán, chị hai mày thối tiền hả? Bả đưa cho tao, tao vừa đưa tay là mày ăn trên đầu trên cổ người ta rồi. Mai mốt xuống "dưới" đầu thai, tao nghĩ mày ít nhất cũng được từ bốn chân trở lên đó.

Nói xong mắt Nam hần lên, nhìn thẳng vào mặt Uyên. Cái vụ nhốt cô vào phòng dụng cụ hôm trước chưa tính sổ, giờ thêm vụ này nữa, thêm xông tới cho ăn tát dễ sợ. Nghe Nam nói xong, Uyên nín miệng, cô tháo nắp ly Pepsi ra, tạt cái ào. Ta nói từ mặt xuống lưng. Có bao nhiêu hận thù trước đây gom hết vào trận này, một phát một, đổ từ trên đổ xuống. Xong phim. Sống hiền lành quá đi!!!

-Đó, tao trả mày đó! Được chưa?

Rồi bạn gái tên Uyên ấy bỏ đi. Ở đây, tháo giày ra chơi được là Nam cũng đã chơi rồi. Khóc được là Nam cũng khóc rồi, khóc vì tức! Con Uyên đó chắc bậc tiểu học môn đạo đức giỏi lắm?! Hưng nghe ồ ào, rần

rần mới bỏ đĩa chạy lại thì trễ rồi. Anh nhìn cô đầy ái ngại, thấy xót trong bụng mà không biết diễn tả sao? Cuối cùng anh lấy điện thoại gọi cho Thơ.

-Hưng đưa Nam về thay đồ, Nam làm đổ nước ngọt lên người, lát nói với thầy Giang giùm, hết tiết Toán tụi này học lại.

Rồi Hưng nắm tay Nam ra xin thầy Phương giám thị cho về thay đồ, chứ giữ nguyên hiện trường là nói sao cả lớp được học chung với kiến. Cô đứng im lặng, cái thẻ học sinh vẫn chưa đòi lại ở chỗ Duy thì sao mà ra khỏi trường được? Cũng may là con cưng của trường nên thầy Phương mới thấy tội nghiệp để đi.

Hưng chở Nam về nhà cô, nhà đóng cửa kín mít. Chắc Bảo đi học rồi. Nam lục lọi chìa khóa mở cửa đi vào, trước sau không nói lấy nửa câu. Mặc Hưng muốn làm gì thì làm, nhắm nhà mình cũng không có gì đáng giá.

Rồi Nam đi vào phòng tắm một cách vô thức, cô vặn nước lớn thật lớn. Chắc khóc. Mà cũng có nhiều lý do để nên khóc. Có khi chỉ vì... uất ức mà không biết làm sao? Nhịn Uyên vậy à?? Ngoài cái đó ra, chẳng biết làm gì. Hưng ngồi bên ngoài, đăm chiêu rồi lấy điện thoại ra nhắn tin.

“Chơi đẹp lắm!”.

Rồi im lặng. Anh thở dài một tiếng, mắt đăm đăm nhìn qua ngoài cửa sổ. Không thấy cơn gió nào đang phớt qua đầu mình, nhắm nghiền lại, đầu óc trống rỗng mà lại nghe chút nặng nề.

“Chút chiều em gặp anh nói chuyện được không?”

Hưng đọc xong tin nhắn là ấn nút “delete” liền, chỉnh chế độ chặn tin, quảng điện thoại xuống nệm. Ít ra cũng còn biết chút khôn, có gan thử độ bền quảng từ tủ đựng quần áo xuống nền gạch kia! Rồi ngồi chờ đợi, mặt ráo hoảnh, chỉ ít ra cũng phải có gì đó đau đầu hay suy tư chứ ta? Hưng nằm vật vờ trên giường tay khoanh lại kê lên làm gối, hai mắt nhắm nghiền. Hay anh đang suy tính kế trả thù? Cũng có thể!

Năm phút...

Mười phút...

Nặng nề quá!

Nước thì vẫn chảy xối xả. Tắm gì mà lâu lắc quá! Có duỗi nhuộm gì trong đó thì cũng ra hồi thời đất nào rồi chứ? Hay là...? Chắc không đâu, nhìn thấy trán cũng cao lắm mà ta? Không lẽ chơi ngu vậy? Hưng nhìn cái cửa phòng tắm hồi lâu rồi tự ngẫm nghĩ, nghĩ không ra anh ngồi dậy, gõ cửa.

-Nhanh lên Nam, tiết sau Hưng trả bài Sinh đó, bữa nay không trả tuần tới bả tăng lên bốn bài là chết luôn đó.

Bên trong. Im lặng. Nước vẫn chảy. Bên ngoài. Bắt đầu lo lắng. Tự dưng tim đập thình thịch.

Đập cửa.

-Xong chưa Nam? Trễ học rồi kìa, nhanh đi!

Đập thêm vài lần thì mới nghe Nam trả lời, giọng nhẹ hều, chắc đuối sức.

-Chờ tui chút.

“Chút” của Nam kéo dài tới 10 phút sau mới xuất hiện, mặc bộ âu phục mà trông như mấy người thất trận mới về. Thăm gì đâu!

Hai người chạy được tới trường là 5 phút nữa vào tiết, trong khi Hưng cuộn cuộn chạy muốn tuột khuy áo thì Nam thủng thẳng hết sức, cô bước đi một cách mệt nhọc như ai buột một nùi dây xích quanh chân, đeo gông lên cổ giải tù binh, mặt thì ngơ ngáo ngáo, tóm gọn lại là... nhìn rất mất cảm tình.

Hưng đi trước cả đoạn dài thậm thụt như cầu Mỹ Thuận, nhìn lại thì Nam vẫn còn ở nhà xe, chờ cô đi tới lớp chắc người ta tan học về nhà ăn cơm, ngủ một giấc sáng mai quay lại chắc mới tới được hành lang trước lớp.

Hưng chờ đợi bực mình, mà tiết cuối thì gần tới, diên tiết anh chạy tới cầm tay cô lúi đi trời chết. Cũng thật khó hiểu, tự dưng hai đứa nắm tay nhau đi khơi khơi dọc sân trường, nắng gắt trôi rất da đầu. Mấy đứa ngồi gần cửa sổ nhìn ra chỉ trỏ. Nam cũng im lặng.

Hai đứa đứng ngoài cửa lớp đợi thầy Giang ra mới dám vào, mà đại bác nổ “pằng pằng” trước mặt không biết thầy cho nghỉ chưa chứ nói gì chuông hết tiết, chừng nào giáo viên bộ môn tới, thỉnh thầy về thì mới chịu bỏ phần bước ra. Hưng vẫn chưa buông tay, anh nắm chặt tay, dựa lưng vào tường để trống không vậy, hoặc là có khi quên không nhớ tới tay mình đang làm gì, hoặc là “ảnh” biết mà “ảnh” làm lơ.

-Hai đứa đi đâu giờ này mới vào lớp hả?

Người cha đáng kính ấy bước ra, nhìn xuống, Hưng cũng nhìn xuống, giật mình bỏ tay ra. Thầy nhìn nhác nhiên. Tụi nhỏ thời nay “iêu” đương sớm thế! Chắc kiểu này phải triệu tập phụ huynh họp gấp để có biện pháp sớm quá. Nghi ngờ...

-Dạ, em bị đổ nước ngọt lên người nên Hưng đưa về giặt?

-Thôi vào lớp đi, có gì thầy tính sau.

Rồi vị cha già đáng kính ấy tự suy ngẫm, lầm bầm gì đó. Có nhất thiết phải là “Hưng đưa về” hay không? Cả lớp bao nhiêu đứa con gái mà không nhờ, đi nhờ ngay thẳng con trai. Hai đứa này... Mr. Giang ngoảnh đầu nhìn lại. Lật đặt đứa này bắm gót đứa sau, bại trận quá.

Nam vào lớp ngồi im, không trả lời mấy câu hỏi của Hội bà tám bu xung quanh, Hưng càng không, tập trung vào hai bài Sinh sắp tới, đầu óc mụ mị hẳn ra, chẳng biết còn nhớ gì hay không? Mà cô Vân sống đạo đức hơn mấy thầy cô kia, có điều thêm chữ “giả” chà bá vào phía sau chữ “đạo đức”.

Cô trả bài không bao giờ cho học trò quay mặt xuống chính diện, sợ mấy em phía dưới buồn miệng nhép môi, bắt quay thẳng mặt vào trong bảng, cô hỏi tới đâu trả lời tới đó, ngập ngừng thì tự cuốn gói đi về chép phạt. Hưng được ân huệ hai bài, giờ mà không thuộc nữa là được ăn đập- bổ (double) lên, khỏe chết.

Thơ xé giấy viết mấy chữ quảng lên bàn trên, đọc xong rồi chuyển đều cho cả tổ.

“Cuối giờ ở lại”.

Hết tiết. Duy bỏ về trước. Nam cũng không muốn ở lại thêm, nhìn mặt Uyên thêm giây phút nào nữa là cô chỉ muốn cho Uyên một trận. Nể mặt Hưng với Kỳ, Nam mới thôi không so đo với cô. Nhịn hoài, không thể nhịn nữa thì đành phải chịu hạ một bậc hạnh kiểm để xử lý cho rõ ràng.

-Mày biết đứa nào tạt nước vào người má Năm không?

Trình gom hết sách vở bỏ vào cặp, đợi mấy đứa trong lớp về hết. Cô ngược lên hỏi cái bảng tin di động của cả trường: Tám Xí Xọn.

-Không, mà hình như nghe kể lại là đám con Uyên lớp mình.

-Này tao nhắn tin hỏi mấy đứa A5 thì nó nói không biết, chỉ nói nghe tụi lớp nó kể là xích mích gì đó, Nam mua nước mà đứa kia chạy lại giặt, nó bực quá nên chửi. ỉ gi đó, con kia ứa gan nên tạt nước lại.

Mới có một tiết trôi qua mà lời đồn nó nhanh dữ vậy? Lam đứng lên gom hết sách vở xong ngồi xuống ghé lại, sàng hết sức sàng, hai cô gái bàn trên ngồi quay xuống, Thơ leo luôn lên bàn, cô gái ấy thật dịu dàng biết bao.

-Mà tao coi bộ má Năm chắc cũng không hiền lành gì, miệt thị, bêu môi gì đó người ta mới tạt chứ khi không mắc bà gì con kia kiểm chuyện với nó chi?

Thụy lấy tay chống cằm, chân gác lên bàn, cô này ngồi tương tiểu thư danh giá nhà khuê các hết sức. Chị ấy vừa đóng góp ý kiến vừa lục bóp tìm dây thun cột tóc lại, tóc tai... thật là...

-Bình thường nó có đụng chạm tới ai đâu, đụng chuyện nó mới lớn tiếng. Chắc con kia làm gì nó mới chửi. ỉ chớ.

-Tao có một ý kiến..._ Vân bỗng dưng rất rụt rè._ Tao thấy tụi bây hết chuyện gì làm rồi hả? Mai kiểm tra Sử đó mấy má. Nhà ai nấy về là được rồi, giờ có biết gì đâu mà bàn? Mấy má toàn ngồi phỏng đoán. Tốt

nhất giờ về ăn cơm. Tao đói quá!_ Vuốt bụng thở dài._ Rồi sau đó hỏi mấy đứa lớp khác coi sao rồi mai tính. Giờ ở đây tới chiều cũng chả ăn nhằm gì.

Vậy là giải tán hội nghị Diên Hồng, mạnh ai nấy về.

Chiều. Không có gì làm nên Nam hứng lên ghé qua nhà Kỳ chơi. Không có Ngọc cũng buồn, mà dạo này ở lớp toàn bị ăn hiếp, thiếu đồng minh nên vậy hả trời? Duy lui binh thì Uyên tấn công. Hai người này không để cho cô được một phút yên bình mà.

Hình như nhà Kỳ có khách, thấy cổng không khóa, mà ở trong thì quá trời giày dép luôn. Nam rón rén đi vòng ra cửa sau, tránh làm phiền người lớn nói chuyện. Cô nhìn thấy cả “Tạ Thế” cũng ngồi bên trong. Đầu mà mặt mày ai cũng đen thui, như muốn giết người.

Nam đi ra sau, có chiếc xích đu trắng nên ngồi đó, bứt hoa bứt lá giết thời gian. Qua đây không báo trước, muốn làm Kỳ bất ngờ nhưng mà cái kiểu này chắc không được rồi. Ở nhà trên người lớn bắt đầu to tiếng, cô ngồi một mình buồn hiu.

Cũng vì Bảo ở nhà nên cô mới không muốn gặp mặt anh. Từ hôm Ngọc về quê là Nam tránh mặt Bảo hoàn toàn, mặc cho anh vẫn quan tâm cô hết mực. Ông Lâm ít nói hơn, hút thuốc nhiều hơn, cô không thích như vậy. Cô cảm thấy mình có lỗi vô cùng. Mà lỗi của cô đâu có nhỏ, như Duy đã nói, cô giết chết hai mạng người. Thở dài. Nam bỗng nhớ đến ngày hôm qua mình bị nhốt ở phòng dụng cụ. Là cô Diệu đã cứu Nam. Nhưng sao cô lại cảm thấy kì kì thế nào, vòng tay đó không giống của cô giáo. Nó... rất nam tính.

-Bơ! Mày tới hồi nào vậy?

-Mới tới à! Chuyện gì trong đó mà to tiếng vậy?

-Không có gì đâu. Tạ Thế đang cố biện minh cho tao, ba mẹ tao không thích tao ăn chơi. Mày cũng biết đó...

Nam lại thở dài, Kỳ ngồi xuống một bên trên chiếc xích đu. Có ai muốn con cái mình hư hỏng đâu. Nhưng ba mẹ Kỳ cũng đã quá vô tâm với cô rồi.

-Tao có nghe vụ mày bị con Uyên tạt nước. Đừng nhịn nó nữa.

-Ai nói tao nhịn nó? Tao chỉ là thấy nó không đáng để tao phải ra tay. Không chấp loại tiểu nhân đâu.

Nam vẫn còn cười được. Cô nhớ đến lời Ngọc nói lúc trưa qua điện thoại. Câu trả lời khôn ngoan nhất chính là im lặng. Cứ để Uyên dẫn mặt Nam, rồi người bị ghét bỏ sẽ là Uyên chứ không phải là cô. Ngọc khuyên cô nên cẩn thận, không nên để Uyên giăng bẫy mà bị hạ hạnh kiểm thì oan uổng cả một năm miệt mài.

-Phải rồi, hôm nay hết thuốc phải không?

-Hehe. Tao qua đây có chủ ý mà. Mày xin Tạ Thế cho tao ké vài liều nữa nha. Uống thuốc của ông hiệu quả ghê luôn đó. Tao không bị cúm nữa, cũng không đổ mồ hôi về đêm, khỏe hẳn ra.

-Ừ, để tao nói. Mai tao mang qua lớp ày. Bây giờ thì chưa có đâu.

-Bơ tới chơi hả em?

-Chào anh, Tạ Thế!!

Nam cười tươi, cô bị nhỉnh từ Kỳ, cứ quen miệng gọi Thiên là Tạ Thế. Anh không phản đối, cứ việc để hai cô nhóc gọi thế nào cũng được. Giống như anh gọi Kỳ là Su, gọi Nam là Bơ vậy. Thân thiết vô cùng.

-Thuốc của anh tốt thiệt đó nha. Anh vừa đẹp trai, học giỏi lại con nhà giàu nà, sao không rước cô nào về làm vợ đi. Hắc hắc.

Nam cười ngất ngây con gà tây, huých vai Kỳ, cô cũng gật đầu đồng tình. Nếu Thiên lập gia đình rồi thì Kỳ sẽ không bị anh làm phiền nữa. Gã bác sĩ này rất phiền phức.

-Đâu có ai thèm để ý anh đâu. Em lấy anh đi.

Nam xua tay, Thiên dám tán tỉnh cô trước mặt Kỳ. Anh tới số rồi! Nhìn mặt mũi Kỳ chuyển đổi là đủ kết luận àn cuối của anh trong ngày hôm nay rồi. Vì Nam, cô mới chịu đựng anh mấy hôm nay, thật là...

Thiên không cho Kỳ đi bar, không cho cô uống rượu, bắt buộc cô phải ở nhà hoặc đến lớp học thêm. Đi học luôn có anh đưa đón, chiếc mô tô của cô cũng bỏ hẵng luôn rồi. Thử hỏi, cuộc sống của cô thành ra cái gì đây? Đảo lộn hoàn toàn từ khi anh về nước.

-Em không dám đâu. Có người đánh em chết. Haha.

Rồi Nam và Thiên phá lên cười. Kỳ duỗi chân đá Nam rớt khỏi xích đu, mắt lườm lườm liếc xéo Thiên. Cô ghét tất cả những người bắt mình phụ thuộc vào sự sắp đặt của họ, trước đây là ba cô và bây giờ là cái tên Tạ Thế này. Cô đứng dậy bỏ vào nhà, không thêm quan tâm Nam luôn.

-Giận rồi. Anh vào xem thử đi. Em về.

-Bơ... nhớ uống thuốc.

Thiên chỉ đưa cho Nam túi thuốc rồi nhắc nhở như thế, cô mỉm cười. Cô biết cơ thể của mình mà. Thiên đuổi theo Kỳ, thật lòng Nam rất muốn hai người này thành đôi, giống như lời cầu nguyện dành cho Ngọc và Bảo vậy.

Nhún vai, Nam đứng dậy rời khỏi nhà Kỳ. Cô không biết nên làm gì tiếp theo. Có lẽ là sẽ đi đâu đó thay đổi không khí. Nhưng cái đất Sài Gòn này thì không khí chỗ nào lại chẳng như nhau. Mong đến cuối tuần chết đi được. Phan Thiết- miền đất hanh hao của gió và bình yên của biển.

.....

Thứ Năm.

Chuông vừa reng hết tiết Công Nghệ là mấy đứa con gái tổ Tư cũng quăng hết sách vở vào học bàn, bắt đầu lôi đồ nghề ra. Lục đục kéo nhau đi hết làm cả Nam và Duy ngồi phía sau ngơ ngác chẳng biết trời ơi đất hỡi gì đang xảy ra.

Hưng quay qua định hỏi Nam đi ăn sáng không, rồi sực nhớ vụ hôm trước nên thôi nằm ngủ, sợ vác cái mặt thiên thần của anh đi căng tin mất công lần trước Nam uống Pepsi rồi, giờ có khi nguyên thùng nước lèo vào mặt cũng nên. Nói rõ với Uyên rồi mà cô không nghe lời anh. Hưng cũng không biết nên làm sao cho phải.

Nam ngồi bấm điện thoại đọc báo, chắc coi giá vàng tăng giảm bao nhiêu để biết đường mà đi mua vé số. Duy thì vẫn vậy. Đến lớp không ngủ thì mắt chăm chú nhìn bảng. Đã làm gì thì phải tập trung cho hết mình. Hình như anh bỏ rơi Nam ở cái góc đường nào rồi, chẳng thấy đá động gì đến cô. Mà cũng đâu biết được, lẽ như anh là người bày mưu cho Uyên thì sao?

Căng tin đông đúc như mọi ngày. Mấy bạn tổ Tư A7 ngồi yên vị một bàn không khuấy lăm để nhìn coi đối tượng chừng nào mới xuất hiện. Ngồi ngáp ruồi thấy tội. Bữa nay bạn Văn Thế Mĩ A7 không đi căng tin uống nước là nói số mấy em nó số hưởng. Công chuẩn bị thành công cốc hết rồi sao. Thờ chỉ tay về phía "mặt trời", cả bọn rục rịch.

Công việc bắt đầu. Thấy thiếu thiếu thành viên, nhưng thôi cũng kệ. Chơi tới bến luôn!

-Cho mình qua đi bạn ơi. Cho qua đi. Nước sôi, nước sôi.

Thờ đi chung với Lam cầm theo cái hũ mắm tôm mà quên đập nắp lại, với lại nó cũng không giống với mấy cái hũ trong căng tin cho lắm, ai biết nó bỏ mắm tôm hay H₂SO₄ gì đó, hai cô lượn lờ khắp cả làng.

Canh tới gần bàn của Uyên đang ngồi thì thật tình cờ và thật bất ngờ, nguyên một bầy con trai 12A2 xuất hiện, dĩ nhiên trong đó phải có bạn Nghĩa. Mà Nghĩa là bạn trai của Lam, điều này ai ai cũng biết. Kế hoạch lần này đại thành hay đại bại cũng nhờ mấy bạn trai này đây.

-Cho đi qua cái coi, có hai đứa con gái mà lần hết cả mét lấy gì người ta đi.

Bình thường là mấy anh nắm đầu lồi lại tán ngã nghiêng rồi mới thả đi, nhưng hôm nay làm việc nghĩa, bỏ qua. Hai cô gái vẫn bành trướng thế lực Bắc Kinh ra, đi một cách hiên ngang tự tại. Mấy bạn kia được làm tới, chen lên, xô đẩy giỡn ì ùng, đập tới đập lui. Xong phim.

Bạn Nghĩa bị bạn Duy xô lên phía trước, tiện tay chồm lên trước, cầm đầu trúng y chang Lam, không biết đang diễn hay đang trả thù lại cảnh hồi xưa tích tụ lại, Lam bị chúi nhủi, rồi làm như hóa thân như Linh Nga đang múa chim công ấy, vật vờ sao mà rớt nguyên cái hũ trên tay lên người bạn Uyên đang ngồi khẹp qua một bên sợ vạ lây. Khẹp khẹp chi cứng, đã muốn là phải tạt cho được mà.

Đổ một cách từ từ, nghệ thuật. Vậy nó mới thấm cho đều. Rồi cả trường mới biết nó đựng gì trong đó. Mùi mắm tôm pha với nước mắm nhĩ, thật là thanh tao quyến rũ.

-Trời ơi, ỉnh xin lỗi nha bạn ơi. Trời ơi mấy đứa bây đui hết ráo rồi hả. Đi bình thường chết hả. Nhoi như bầy linh dương uống nước tương vậy. Đổ hết lên người ta kìa.

Thơ quá tháo rất dữ dội. Cô ấy làm như gương người tốt việc tốt quá. Hét muốn sập nhà. Giọng hơi bị bài hải xì.

-Lam, ươn cái khăn coi, dơ hết mặt bạn gì rồi nè.

Rồi bạn Lam bên lên rút cái khăn ra. Khăn lạnh đang hoàng nha. Nguyên buổi chiều qua cô ra chợ lùng sục cho được chai nước hoa nào rẻ tiền nhất, mùi nồng nặc nhất, mua về đổ hết lên cái khăn, rồi lấy bọc gói lại cho thật kín nhét vô thùng nước đá ướp. Đầu dám bỏ vào tủ lạnh, nó bay mùi là nói sao ba má chị em nhà cô thay phiên nhau lột da làm bún bì.

Và bây giờ, “chiếc khăn gió ẩm” ấy được đem ra phát huy công dụng. Thơ lau lấy lau để mặt mày tay chân bạn Uyên đang ngời hả họng trở mát. Không biết chuyện gì xảy ra. Tự dưng đào đâu ra nguyên bầy tự biên tự diễn vậy?

Bạn Khanh A2 bắt đầu bước sấn tới.

-Mày chứ. ỉ gì hả con Thị Nở kia?

Bạn Lam phía sau cũng bắt đầu đi lên, kéo theo lâu la hàng xóm.

-Nó chứ. ỉ mày đui hay không thấy đường, đụng rồi không biết xin lỗi hả?

Bạn Thơ còn nhăn răng ra cười nữa.

-Không những đui mà còn điếc, nó la làng vậy mà còn thiếu điều chưa nghe nữa kìa.

Chị ấy gan, tại đang đóng kịch, chứ ngày thường đi, nói đi con, nó tán cho rớt răng cửa.

-Mày có ngon thì lặp lại nữa coi.

Bạn Khanh vẫn còn đỏ mặt ngập ngừng.

-Tao kêu mày xin lỗi bạn này đó.

Chị ấy chỉ bạn Uyên đang quần quai vì mùi hương thơm lừng.

-Tao không xin lỗi luôn đó, rồi sao?

-Kệ mày. Tụi tao cũng đâu cần.

Trình buột miệng làm Thơ đứng kế bên thụi cùi chỗ ngang hông. Phát ngôn linh tinh.

-Bỏ đi Khanh, chấp nhất chi, vào lớp đi. Ngửi cái mùi là hết muốn đi ăn sáng. Nhìn mặt con này là tao hết muốn ăn thịt heo.

Bạn Nghĩa gan to dễ sợ, bữa sau gặp lại đi, thử coi còn muốn ăn thịt heo hay không. Lam liếc xéo bạn ấy mấy cái. Chờ đó. Rồi bạn Nghĩa lôi mấy bạn kia về lớp, bầy con gái bu xung quanh, xúm xa xúm xít xin lỗi an ủi rồi biến theo. Để lại hỗn hợp pha tạp mắm tôm nước mắm nhĩ và nước hoa rẻ tiền.

Cô gái này mà can đảm ở lại ngồi học là đi kiểm hình nó photo ra 40 X 36 đem đi trưng cũng vừa luôn. Uyên chỉ biết làm như Nam hôm trước lấy điện thoại ra, xin nghỉ rồi hối hả chạy về nhà xe.

Mà đâu biết đâu, xe của cô xẹp bánh từ thời ra chơi tiết một, khi bạn Trí A2 ra đó nói bỏ quên vở ở giỏ xe, ra lấy rồi tiện tay xả xì luân cái van xe máy. Thật là... Cũng khá khen cho trí nhớ của bạn ấy, nhìn có lần mà nhớ.

Nghĩa tận là nghĩa tiết luôn rồi. Chẳng cho Uyên còn đường nào sống sót. Mô phật! Amen! Về nhớ đi chùa cầu an nhen các cô. Ai biết Thùy Uyên sẽ về nhà thay đồ bằng cách nào. Mà thôi, cũng kệ, ráng chịu. Ai kêu sống có đức quá chi!

Bầy con gái tổ Tư quay trở về lớp trong niềm vui hoan hỉ, Lam vẫy tay chào tạm biệt các bạn trai A2. Cười vậy thôi chứ ai biết bên trong có chữ i rửa gì trong đầu không? Vào lớp chỉ thấy mỗi Nam với Duy đang ngồi đó, như mọi ngày, nhìn qua bên kia Uyên với Hưng lặn đầu mắt tằm. Nam ngược lên nhìn rồi khum xuống tiếp. Không mấy quan tâm.

-Thằng Hưng đâu rồi Nam?

Thơ mĩm cười gặng hỏi.

-Ông đi đâu rồi, hỏi này bạn ông gọi. Hình như bị gì đó. Kêu tao ghi tiết Hóa có phép giùm.

Lam nghe xong muốn té cái rầm. Có khi nào? Anh chờ “bạn kia” về? Đứa này nhìn đứa kia. Chớp mắt liên tục. Chắc phen này em bị bệnh tim. Đau tim vì tức. Trời ơi!! Ai mượn vậy, ai mượn rãnh quá vậy? Anh ấy khủng quá trời khủng mà... Lam im luôn, cô nằm dài lên bàn. Coi như công cốc, biết vậy ở lớp ngủ còn sướng thân hơn.

Nam không hiểu chuyện gì hết. Cô ngồi im, nhìn qua chỗ Hưng ngồi. Đây rầy những hình vẽ nguệch ngoạc, ẽnh ương khó hiểu anh để lại. Bất giác thấy thiếu một cái gì đó. Tiết học trôi qua trong nặng nề. Giáo viên không có cơ hội ghi sổ đầu bài lớp mất trật tự. Tụi này mà im là coi như lớp còn mấy người nói chuyện. Tiết hóa với lớp xã hội cũng giống như giờ lịch sử lớp Tin, nghe hay không nghe cũng chả hiểu.

Hết tiết Hưng mới về lớp, người anh có mùi lạ lạ. Mà lạ với Duy và Nam thôi. Chứ mấy cô kia, ngửi thoảng qua là hiểu ngọn ngành đầu đuôi rồi. Thất vọng quá mức. Anh vào lớp rồi nằm ngủ. Coi như không có gì. Mà sao không có gì cho được.

*

*

-chap này thấy nó kì kì. cũng ko biết nói sao nữa. tóm lại là mấy ngày nay mình có chiến buồn. viết điên viết khủng nó ra cái đồng bùi nhùi trên đây.

-không hài lòng thì cũng thông cảm ỉnh. *dập đầu tạ tội*

Sáng ngày chủ nhật, Nam dậy thật sớm chuẩn bị quần áo cho vào ba lô mới mua. Phòng bên cũng sáng đèn, chắc Bảo cũng bận rộn chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi xa. Hai anh em không chào nhau câu nào, xuống nhà thưa với ông Lâm rồi mạnh ai nấy đi. Hai hướng ngược nhau hoàn toàn, mặc dù điểm đến cuối cùng vẫn là Phan Thiết.

Chuyến đi kéo dài hơn 6 giờ đồng hồ, trước khi lên xe Nam có nhắn tin cho Ngọc nói với cô rằng hôm nay mình và Kỳ sẽ đi cắm trại giao lưu với trường đại học của Bảo. Sau đó cô ôm ba lô ngủ một giấc dài, đến khi mở mắt ra thì hơi biển mặn mặn quện vào không khí, báo hiệu chuyến đi dài sắp đến đích.

Phan Thiết- thủ đô của những khu du lịch trải dài khắp đường bờ biển, thành phố của nắng và gió. Khác hẳn với Sài Gòn xô bồ và chen chúc, Phan Thiết được ưu ái là nàng tiên của Đông Nam Bộ, kế thừa rất nhiều tinh túy của đất trời.

Hai trường có tổng cộng hơn 200 học sinh, sinh viên và khoảng 50 giáo viên tham gia chuyến đi này. 5 chiếc xe tham quan đỗ trước khu du lịch Hoàng Ngọc vừa đúng 2 giờ chiều. Nhân viên bảo vệ hướng dẫn lối đi và chỗ đậu xe. Nam nhanh chóng nhắn tin cho Kỳ, hai đứa tùm lại đi chung cho vui. Trên xe đã không được ngồi chung, cô buồn muốn chết. Có vẻ Nam rất nóng lòng khi đến thành phố này, ở đây có cái gì đó thôi thúc cô hướng về nó. Kỳ có cảm giác như vậy.

Thầy Lập và thầy Giang phụ trách khối 12, hai thầy phân chia nhóm nhỏ rồi nhận chìa khóa phòng và kéo nhau về nghỉ ngơi một chút. Thật may mắn khi Nam được xếp chung phòng với Kỳ, hai cô bạn 12A2, một cô bạn khác học cùng với Kỳ và... Uyên. Phòng của Nam xếp cạnh phòng của Bảo. Trùng hợp đến bất ngờ!

3 giờ chiều. Đoàn tham quan di chuyển đến khu di tích Dục Thanh nằm ở trung tâm thành phố Phan Thiết, cạnh dòng Cà Ty quanh năm dập dềnh bóng nước. Đây là nơi Bác Hồ dừng chân dạy học trước khi vào Sài Gòn ra đi tìm đường cứu nước. Một di tích nổi tiếng khi nhắc đến thành phố này.

Nam và Kỳ ríu rít dắt tay nhau thăm thú đủ chỗ, từ những bộ bàn ghế nơi Bác dạy học, cho đến giếng nước, những gốc bưởi sai quả, rồi cả một cây mít thật là to ở phía sau nữa. Thật tiếc khi mà Ngọc không thể tham gia chuyến đi này.

-Mày qua chỗ con Uyên nói chuyện với nó đi. Tao tìm Hai tao chút xíu. Lát gặp lại bên viện bảo tàng nha.

Nam đẩy Kỳ qua chỗ Uyên, từ lúc đến đây cô thấy Uyên chỉ có một mình trông tội tội. Dù hai người trước đây có xích mích nhưng mà Kỳ cũng là bạn thân của Uyên, không thể nói ghét là ghét luôn như vậy được. Nam không đi tìm Bảo, cô đứng tổng ngóng nhìn cây mít toàn là trái với trái. Giờ gặp anh thì cô biết nói gì đây? Tránh né hoài không phải là cách.

-Nam. Thấy ở đây sao?

-Bình thường. Với tui thì Phan Thiết chỉ có duy nhất một nơi có ý nghĩa.

Hưng hoàn toàn bị câu trả lời của Nam làm cho ngây ngốc, một nơi có ý nghĩa với cô, trong số những người ở đây chỉ có mình Bảo biết. Cô nhắc trông thấy chiếc áo thun xanh bên kia giếng nước, anh trai cô vẫn chuộng màu thiên thanh như thế.

-Không khí ở đây khác xa với Sài Gòn. Thích không?

Nam gật đầu. Tất nhiên câu trả lời là có. Không một người dân Sài Gòn nào đến Phan Thiết lại không yêu cái không khí mát lành ở đây. Và Nam với Hưng cũng không ngoại lệ.

-Không thấy Ngọc đi chung với Nam.

-Nó về quê rồi, chắc là Tết mới lên lại đi trực trường. Mai là tròn một tuần ngày nó mất.

Hưng gật gù, anh rất mong chuyến đi này sẽ có thêm nhiều kỉ niệm với cô. Chuyện cô bị Uyên tát nước Pepsi khiến anh càng có cảm giác tội lỗi hơn. Suy cho cùng, Uyên cũng vì quá thích anh nên mới hành động như vậy.

-Này, nếu có dịp ông đưa tui đi xem Du Viễn lần nữa nha.

Dường như Du Viễn đã trở thành một kỉ niệm khó quên với cả Nam và Hưng. Nam rất muốn được đến căn phòng ấy lần nữa, dĩ nhiên là anh sẽ không từ chối chỉ cần cô mở lời.

-Nam có giận Uyên không? Chuyện lần trước ở căng tin đó.

-Nói không thì ông kêu tui nói xạo. Mà nói có thì ông nghĩ tui là đứa nhỏ nhen. Giờ sao? Muốn hiểu thế nào thì tùy.

-Hưng thay mặt Uyên xin lỗi Nam nha.

-Mắc mớ gì phải thay mặt? Ông không có lỗi sao phải xin lỗi tui? Còn nếu ông thay mặt nó tức là ông với nó có quan hệ mật thiết lắm.

-Hưng...

-À, nó cũng bị đám con Thơ chơi lại rồi. Tui không chấp nữa. Mà nói trước, thử nó đụng vô tui lần nữa đi, muốn hơn thua tui chơi hết à.

-Thôi, mình qua bên khu bảo tàng đi, mọi người đi hết rồi.

Hưng đi trước, Nam nối gót theo sau anh, thỉnh thoảng reo lên khi nhìn thấy vài thứ thú vị. Bên kia, Bảo cũng nhìn thấy cô đi với cậu bạn lần trước gặp trên xe buýt, anh không tỏ thái độ gì nhưng trong lòng vô cùng khó chịu.

-Su, bên này.

Nam vẫy vẫy tay gọi Kỳ, Uyên cũng đi cùng. Nhìn thấy Nam và Hưng đi chung, ánh mắt Uyên không hên mà có lửa, cô vẫn dùng cái nhìn miệt thị dành cho Nam. Hưng không thích Uyên cứ gây khó dễ với Nam hoài như vậy. Kỳ khoác tay Nam đi trước, bỏ vợ chồng Hưng- Uyên phía sau, thăm thú hết chỗ này đến chỗ khác. Có rất nhiều di vật lịch sử ở khu bảo tàng này, còn có cả một hang động Pác- pò thu nhỏ nữa. Súng, đạn và rất nhiều dụng cụ chiến đấu ngày xưa cũng được trưng bày ở nơi này.

Kỳ có mang theo máy ảnh, cô kéo Nam ra bên ngoài tự sướng. Nam cũng không thèm chấp nhất, cô còn nhờ Hưng chụp ảnh và Kỳ. Nếu đứng từ xa nhìn lại thì Nam và Kỳ rất giống một cặp tình nhân. Rồi giục Hưng với Uyên đứng tạo dáng để chụp lại luôn cho có kỉ niệm để khoe với bạn bè.

-Thầy chụp với em một tấm đi.

Nam kéo tay thầy Giang, thầy nhìn vậy mà cũng vô tư chán. Lúc đầu còn e dè ngại ngùng như thiếu nữ 16, lúc sau mới bắt đầu lộ nguyên hình, thầy kéo cô Tân, trợ lí Đoàn thanh niên vào nhập cuộc, rồi bắt Nam phải chụp ảnh với cô giáo. Nam cũng bó tay với sự yêu đời của thầy chủ nhiệm lớp mình.

-Thầy cô xứng đôi lắm! Khi nào thì cưới ạ? Cho tụi em xin một chỗ ngồi dự tiệc ạ!

Hưng cũng ranh ma không kém, anh đá mắt sang chỗ Nam, cô cười toe toét, nhìn thầy cô chuẩn bị thêm một câu nữa.

-Sinh em bé nữa ạ! Thôi thôi nhớ mới bọn em nha!

Chưa chi mà tính tới chuyện có em bé rồi, bọn trẻ thời nay loạn hết! Thầy Giang lắc đầu, nói gì đó với cô Tân rồi cả hai không hên mà đánh bài chuẩn. Ở đây, học trò của thầy cô ôm bụng cười như nắc nẻ.

-Phải có con Múp ở đây thì vui rồi. Buồn thú vị ruột luôn.

Nam thở dài thậm thụt, Kỳ lại hất đầu cô qua một bên, ngồi xuống ghế đá nhìn ra một góc sông Cà Ty. Bên phía đối diện, Hưng với Uyên ngồi cùng một ghế, nhưng chẳng ai nói với ai câu nào.

-Tao đói quá! Khi nào thì được ăn ta?

Nam trả thù lại, hất đầu Kỳ làm cô suýt chút là hôn đất mẹ thân yêu. Quay lại và lườm. Điện thoại Kỳ đổ chuông, cô lấy ra xem thử, sắc mặt chuyển đen thui. Nam chú ý đầu qua nhìn thử, màn hình nhấp nháy báo hiệu người đang gọi là khắc tinh của Kỳ.

-Nghe máy đi, để ảnh lo. Đừng có gây nhau nữa. Đi ra kia nghe đi.

Nam đuổi Kỳ đi như tránh tà, cô hậm hực đi ra một góc nghe máy. Chẳng biết hai người họ nói gì, Nam chỉ thấy Kỳ giậm chân rồi la mắng tùm lum. Yêu rất nhiều nhưng lại không thể nói ra cho người ta biết. Bất chợt cô bắt gặp Hưng đang chăm chú nhìn mình, còn Uyên thì hết nhìn cô rồi lại nhìn Hưng. Hai người này, dây vào đúng là phiền phức. Nam đứng dậy, ôm cái máy ảnh của Kỳ đi chụp lung tung, thôi thì chụp thay phần của Ngọc, có gì về Sài Gòn cho cô xem lại cũng được.

Đi ra khu vệ sinh công cộng, Nam đeo máy ảnh lên cổ, ngửa tay ra mở vòi nước. Lúc này đụng phải cái gì đó đen đen mà chẳng biết là cái gì, thôi thì ra đây rửa cho sạch rồi đi chụp tiếp. Trước mặt là một tấm gương dài hình chữ nhật, Nam nhìn mình trong gương, mỉm cười. Nhìn kĩ thì cô cũng không đến nỗi nào. Mũi cũng cao, mắt cũng đen và tròn, môi cũng đỏ hồng như ai kia thôi. Nổi húng lên xuất khẩu thành thơ, cô quên mất ở đây không chỉ có mình mình.

-Gương kia ngự ở trên tường. Tết này ai sẽ ra đường với Bơ?

-Gương cười gương đáp thiệt thà. Bạn trai không có ở nhà đi con.

Ai? Là ai dám cười trên nỗi đau của cô? Nam quay lại tìm kiếm cái kẻ vừa xướng lên câu nói kia. Rồi cô trợn mắt, ông anh trai quý hóa của cô đang đứng ôm bụng cười ngặt ngoẻo. Là ai đã biến cô thành ra thế này để rồi cười trên sự đau khổ ấy?

-Hai cũng đâu có bạn gái. Tết này ở nhà là cái chắc. Haha.

-Qua đây. Nhanh lên!

Nam lại gần Bảo, mắt vẫn trợn ngược liếc xéo anh. Đợi cô tới gần, anh nện ột cái cốc thật đau, rồi bỏ chạy, mặc cho cô không tiếc lời rửa xả. Cứ lợi dụng cơ hội không đề phòng là lại đánh cô. Thật là quá đáng mà!

Tối, trở lại khách sạn Hoàng Ngọc tắm rửa khoảng 7 giờ xuống nhà hàng ăn tối. Uyên là người tắm đầu tiên trong phòng, cô nói là sợ bẩn nên nhất quyết phải tắm trước. Tiếp đến là hai cô bạn A2, đến bạn của Kỳ. Nam với Kỳ còn vào tắm chung nữa.

Uyên hậm hực, lằm bằm chửi rửa gì đó không ai nghe rõ. Tắm xong cả bọn kéo nhau xuống nhà hàng, nơi mà Hội đồng ban tổ chức đã đặt sẵn hơn 200 phần ăn cho các em học sinh, sinh viên của cả hai trường.

Hải sản biển và một vài món ăn kèm. Đứa nào dị ứng hải sản thì chóng mặt lên ngồi ngó chơi. Rồi tổ chức hát hò ngay tại nhà hàng luôn. Mấy thầy cô giao lưu trước làm nền, rồi tới lượt các em. Mang tiếng là thành viên chi Đoàn nên ai nấy đều năng nổ và linh hoạt.

Quản trò, bắt phạt. Các anh chị trường đại học Sư phạm cháy hết mình luôn. Trò nào cũng làm cho Nam cười ngaoác rộng cả miệng. Nhất là cái lúc mà anh sinh viên khoa Toán lên xử phạt, lấy một cái sim điện thoại rồi bắt các em chuyển cho nhau bằng miệng. Ta nói, mặt đứa nào đứa nấy đỏ hết trợn, giỏi không chuyển đi rồi anh ấy sẽ khuyến mãi thêm trò phạt nữa. Đúng là sinh viên có khác!

Ăn uống vui chơi đến 10 giờ thì lục đục về phòng ngủ. Chuẩn bị cho kế hoạch sáng hôm sau, mà theo lời thầy Lập là sẽ thăm quan một địa điểm rất là cao, phải tốn nhiều sức lực. Nam thấy hơi nhức đầu, chắc là do lúc nãy cười nhiều quá.

Kỳ rẽ vào vào một góc đứng nói chuyện điện thoại, chắc là Thiên lại gọi hỏi thăm tình hình chuyến đi. Nam về phòng trước, nhảy lên giường nhắn tin cho Ngọc. Đợi hoài không thấy tin nhắn trả lời, bực mình cô bấm số gọi luôn.

-Mày làm gì mà không trả lời tin nhắn tao hả? Con kia! Bộ dưới đó có thằng nào trùm bao mang qua Campuchia luôn rồi hả?

-"Có đâu, tao mới tắm xong, chưa kịp trả lời thì mày gọi. Thôi sẵn gọi nói luôn đi, mắt công nhắn tin mỗi tay thấy bà."

-Được lắm con! Mày ngon thì gọi đi. Tiền chùa mà ngu gì không nói. Quỷ keo kiệt!

-"Sao rồi, đi chơi vui không? Ngoài đó đẹp chứ hả?"

-Hỏi thừa. Phải mày mà còn trên đây là tao lòi đi luôn rồi. Chiều này mới tự sướng, chụp hình quá trời luôn. Vài bữa về tao ày coi. Cái mặt con Su vậy mà cũng khoái tự sướng ghê luôn đó Múp.

-"Vậy hả? Tao cũng muốn đi ghê! Con Uyên cũng đi hả?"

-Ồ, nằm ngủ bên kia, nó liếc tao muốn lòi con mắt luôn mây, chắc bữa nay quên đem theo mi giả, không thôi là rớt hết rồi.

Bên kia, có người trợn mắt. Bên này, Nam lục đục đứng dậy mở cửa ra ngoài nấu cháo điện thoại cho đã với Ngọc. Tiền nhiều mà, hôm nay khuyến mãi với lại dùng gói cước học sinh cũng đỡ tốn tiền.

-Mày dưới đó sao rồi? Buồn không?

-"Mày thử xuống đây ở đi rồi biết liền à. Nó không ồn ào như trên đó nhưng mà được cái yên tĩnh với lại bình yên lắm."

-Cha, coi bộ Hai tao về làm rể xứ đó cũng được há. Mày với ổng sao rồi? Có nhắn tin chát chít gì không?

-"Nhắn tin gì đâu. Sóng dưới này yếu lắm mày à."

-Gớm, nói dối mà không biết ngượng luôn, sóng yếu hả, vậy này giờ ai nói chuyện với tao đây? Giả nai vừa thôi má! Mày là cáo chứ có phải nai đâu.

-"Lâu ngày không gặp đừng có chọc tao chửi nha Bơ. Không có gì làm thì qua nói chuyện với Hưng đi, không thì anh Bảo phòng sát bên đó."

-Ghê nha, không đánh mà khai nà nha. Sao mày biết Hai ở sát bên phòng tao? Tao nhớ là đâu có nói với mày chuyện đó. Vậy mà nói không nhần tin.

-”Thôi đi, tao không giỡn nữa đâu à. Mà lớp mình trực tết ngày mấy?”

-Lạc đề rồi Múp ơi! Haha. Mừng 4 tết. Mày về kịp không? Không thì tao kêu Hưng đổi tên đứa khác đi thay mày.

-”Chắc kịp á! Tuần sau tao về rồi. Nhà cửa trên đó còn lộn xộn lắm, không ở dưới này luôn được đâu.”

-Ồ, vậy thôi nha! Có gì tao nhần tin. Giờ tao trốn oan gia đã.

Không đợi Ngọc nói thêm lời nào, Nam cúp máy luôn, nhét điện thoại vào túi quần. Cái số là vừa nói chuyện với Ngọc cô vừa nhìn thấy Hưng đi từ bên này tới, định quay sang bên kia tránh mặt thì lại thấy Bảo bên đó đi vào. Vậy là cô đành xoay nắn tay cửa chui lại vào phòng, Uyên có mắng có chửi thì cũng ráng mà nghe.

Chắc ở đây không có chị em cô dì chú bác đi cùng nên bạn gái ấy cũng không tỏ ra quá vênh váo, phần vì có Kỳ với Hưng cứ bên vực Nam mãi, không muốn xuống nước nhìn cũng không được. Đám ra hôm nay thấy Uyên hiền là vậy. Khoảng chừng Nam phủ chăn kín người đến mức muốn ngộp thở thì Kỳ mới đi vào, mặt đen thui như Bao Thanh Thiên, cũng đủ biết là gã bác sĩ kia chọc tức cô tới cỡ nào. Vậy mà Nam lại nói diên nói khùng rằng Thiên cũng có ý với Kỳ mới chết chứ.

Kỳ lôi trong ba lô ra một bịch nho khô, chắc là chôm trong kho mứt tết ở nhà mang đi. Cả phòng tùm lại ngồi thành vòng tròn chia nhau đứa vài hột, nhai nhóp nhép cho nó vui. Chẳng biết Kỳ tìm ở đâu ra bộ bài tây, thế là cái phòng la hét um xùm cả buổi tối.

Đến khi các phòng lân cận không chịu nổi cái Bát quái trận phòng này mới cử đại diện sang gõ cửa. Lúc nào Nam cũng là người chịu đạn thay cho cả phòng. Lúc thì anh sinh viên khoa Toán quần trò ở nhà hàng, đến Hưng và cuối cùng là Bảo.

-Em nói mấy bạn im lặng cho tụi anh ngủ. Đi xe mệt cả ngày rồi.

-Uyên với Nam cãi nhau hả? Sao ồn ào vậy? Cần Hưng khuyên giúp không?

-Định mở casino mini hả? Để cho người ta ngủ nữa chứ, mấy cái đứa này!

Nói thì nói vậy thôi chứ làm gì được nhau. Chơi vẫn cứ chơi mà ngủ thì cứ ngủ. Phạm vi phòng ai người nấy lo, mà mấy đứa con gái phòng Nam không có khái niệm buồn ngủ thì phải. Giờ học thêm được định nghĩa “đi toa- lét”. Ta nói đánh bài uống nước, đứa nào thua là uống một ly nước thật to, ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh hoải. Mấy đứa ở ngoài dậm chân vỗ đùi phành phạch hả hê ghê gớm. Con gái con đứa mà vậy đó! Chịu sao nổi!

Rồi thì thầy Giang phải gõ cửa phòng và thu luôn bộ bài tây thì các cô gái duyên dáng ấy mới chịu tắt đèn, lên giường, trùm chăn và... ngủ thẳng cẳng.

Ngày thứ hai trong chuyến đi, đoàn thăm quan sẽ được đến Tà Cú và leo núi. Hấp dẫn dã man luôn! Sáng sớm, các thầy cô phải đến từng phòng bắt loa kêu gọi các em dậy sớm để chuẩn bị cho cuộc vui mới. Vệ sinh cá nhân, thay quần áo, nghe đâu là đi leo núi nên các bạn gái chia nhau chai kem chống nắng thoa đều lên da, sợ đen. Nam chỉ nhún vai từ chối khi Uyên đưa chai kem ỉnh, cô không thích dùng mấy thứ đó.

Tập trung lại chỗ xe tham quan, thầy cô sắp xếp các em thành từng đội đi lên xe cho ngay ngắn, giống như mấy người chăn vịt, bây giờ là lừa đi ăn, mà đâu, đàn vịt này chăn hơi khó. Các em nghịch còn hơn ở trường, tất nhiên là vậy rồi, đâu có dịp nào để quây mà không bị hạ hạnh kiểm như cái dịp này.

Lên xe điểm danh quần số rồi phát ổi em một ổ bánh mì và một chai nước khoáng. Xe khởi hành đến núi Tà Cú thuộc huyện Hàm Thuận Nam, cách trung tâm thành phố Phan Thiết khoảng 30 cây số. Nhờ vào chiều nịnh nọt của Nam mà thầy Lập cho cô với Kỳ ngồi chung chỗ, hai đứa hò hét làm rộn cả một góc xe. Uyên đi xe khác nên đỡ phải lên máu vì chứng kiến cái trình độ tự kỉ của hai cô này.

Đến chân núi Tà Cú là đúng 7 giờ sáng, bắt đầu công đoạn lừa vịt lên núi thì mới hấp dẫn. Vốn dĩ ở đây có một dịch vụ cáp treo từ chân núi lên đỉnh núi, nhưng vì các em quá sung sức cho nên ban tổ chức quyết

định để các em cùng nhau vượt dốc cho nó có tinh thần cắm trại.

Ai cũng hớn hở chắc mười mấy hai chục năm qua chưa lần nào leo núi nên mới như vậy. Leo được chưa tới nửa đường là mặt mũi ai cũng rệu rã hẳn đi. Nó xa, nó dốc và âm u thấy sợ. Chỉ có một con đường mòn duy nhất dẫn lên đỉnh mà ai cũng phải đi qua.

Suốt đoạn đường dài có khoảng 5 trạm dừng chân, ở đây có dựng sẵn một nhà nghỉ nhỏ bán nước uống. Mà ôi thôi, nó chật chội khủng khiếp. Cũng may là trước khi tiến hành leo núi mỗi em đã được phát thêm một chai nước nữa, mà cũng chẳng biết cầm cự được bao lâu. Mấy đứa con gái sức yếu không đi nổi nên cứ vài bước lại ngồi nghỉ chân, làm kéo dài hành trình của cả đoàn.

Mấy ông thầy phải động viên xen lẫn hù dọa các em thì mới ráng nhắc mông đứng dậy đi tiếp. Cực khổ gì đâu! Mang giày thể thao còn đỡ, chứ cỡ đứa nào mang dép lê là ôi thôi. Đứa sau nó đạp cho không còn quai mà mang luôn. Còn ai muốn làm màu chơi nổi, mang giày cao gót hay đại loại như vậy thì cứ việc mà đi chân đất rồi nhăn nhó than thở. Chẳng ai ngó ngang gì đâu, ai đời leo núi mà mang guốc những 7 phân thì ai mà thương xót chứ.

Nam với Kỳ cũng không ngoại lệ. Thở hồng hộc, mặt muốn đứt hơi. Hai cô tìm được cây chống nên đi cũng đỡ vất vả, người đi trước nắm tay kéo người đi sau lên dốc. Ngoái lại nhìn Uyên thì mặt càng thêm mệt. Không phải Uyên muốn nhõng nhẽo gì, mà cô vốn dĩ như vậy rồi. Tiểu thư đài các người ta đi đường trường còn có người đưa kẻ đón, giờ bắt leo núi kiểu này không quen là phải rồi. Hưng phải dìu cô đi từng bước, trông khổ cực gì đâu.

Lên được tới đỉnh núi cũng là lúc tay chân rã rời, giờ mà kêu các em nó leo xuống lại chắc chỉ có lần thôi chứ đi gì nổi nữa. Sức người chứ có phải sức trâu bò đâu mà các thầy các cô làm quá. Mà có ai đời bắt học trò leo núi vậy đó, còn mấy thầy cô ngồi cáp treo đi cái một lên đỉnh mà không biết quý không hay.

Khi các em trải qua gần hai giờ đồng hồ leo muốn rụng hai cái giò ra mới tới đích thì các thầy cô lại ngồi chơi xơi nước trên này rung đùi ngóng trông xuống dưới xem thử có em nào bỏ cuộc giữa chừng hay không. Cũng ác quá trời!

Ta nói mặt mũi ai cũng như ai, ngu dần đều, mồ hôi mẹ mồ hôi con thì nhau mà chảy. Hai chai nước khoáng hết từ đời nào mà có dám chừa tiền túi ra mua chai khác uống đâu, nó cất cổ còn hơn mấy ngày tết. Có sai lầm khi chọn cái địa điểm này để tham quan không vậy trời? Không đâu! Vì sau một hồi nghỉ ngơi cho lại sức, một vài nhóm nhỏ đã tìm được một nơi rất thú vị.

Đỉnh núi có một ngôi chùa hình như vừa mới tu sửa lại nên rất khang trang, các em đua nhau vào thắp nhang xin xăm để cầu ỉnh, nào là được may mắn trong cuộc sống, nào là thi đậu tốt nghiệp đại học. Rồi kéo nhau vòng ra phía sau, phát hiện thêm một tượng phật Thích Ca nằm gác tay dài ời là dài. Bên kia cũng có mấy bức tượng phật Quan Âm, Tam Tạng,... Thế là trình độ tự sướng lại được tiếp tục nâng cao.

-Tao nghe nói ông phật này dài 49 sải tay lận đó. Quý mô ghê.

-Chụp cho tao một tấm đi, lấy hết người luôn.

-Bên này có đá tảng nữa nà, ngồi lên đây chụp đi.

Chụp thỏa thuê, phủ phê rồi mới sực nhớ ra cái bao tử đang có dấu hiệu tổ cáo chủ nhân bóc lột sức lao động. Rục rịch đi tìm thầy cô giáo hỏi chừng nào mới được ăn. Đâu có ai bắt các em phải kéo nhau đi chụp ảnh tự sướng đã đời rồi mới quay lại đây đâu. Vốn dĩ các em có thể ăn trưa rồi muốn tung tăng đây đó làm gì thì làm mà.

Thấp nhang xong là Nam kéo Kỳ đi qua chỗ thầy Giang, cô Tân ngồi uống nước, hỏi ngay phần cơm của mình. Các thầy cô chỉ biết lắc đầu khen cho sự thông minh của cô học trò nhỏ, thay vì phải khen cái bao tử của Nam nhạ quá mức.

Ban tổ chức đã nhờ các sư cô trong chùa nấu cơm chay đủ để các em mặc sức mà no nê. Tất nhiên với số lượng người đông như kiến thể này thì nhà trường phải ủng hộ một số tiền cho chùa để các em có cơm mà ăn, chứ không các em lên cơm đói sau cơm mệt thì thịt người cũng có thể nuốt sống lắm à.

-Mệt không?

Nam quay đầu lại. Bảo đã đứng phía sau cô lúc nào, anh giơ chai nước khoáng lạnh ra cho cô. Nam nhận lấy, mở nắp tu ừng ực, Kỳ đi vệ sinh nên cô chỉ ngồi một mình trên tam cấp chỗ ông Phật nằm.

-Không mệt lắm. Hai ăn cơm chưa? Cơm chay rất ngon đó.

-Ăn rồi. Cũng bình thường chứ đâu ngon gì lắm đâu.

Lúc này, ông Lâm có gọi hỏi thăm tình hình của Nam. Bảo trả lời âm ỉ cho qua chuyện, từ lúc ba nói chuyện với anh về việc đó là cô như tránh mặt anh hoàn toàn không có cơ hội nói chuyện cho nghiêm túc.

-Hai, mình trốn về được không?

-Muốn chết hả? Trốn gì mà trốn! Mai là về rồi.

Nam cười gãi đầu, tự nhiên cô muốn đi với Bảo đến một nơi. Chắc anh không biết đâu.

-Chà chà, ai vậy?

Một nhóm người đi ngang chỗ Nam và Bảo đang ngồi. Cô đoán là bạn của Bảo. Vì mấy gương mặt này không hề quen một chút nào, những ai trong ban cán sự chi đoàn cô đều nhớ loáng thoáng, còn đám người này chẳng có chút ấn tượng.

-Nhìn cũng dễ thương ghê nha.

-Bạn gái mày hả Bảo?

Nam trợn tròn mắt nhìn đám bạn của Bảo. Anh vẫn ngồi im lặng nhìn không tỏ vẻ phản bác hay đồng ý gì cả. Cô đứng dậy, cúi đầu chào, cô không muốn người khác hiểu lầm chi bằng tự mình phân định rõ ràng thì tốt hơn.

-Chào các anh chị, em là Nam, em gái anh Bảo.

-Ghé ta, Bảo có em gái xinh vậy mà giấu nha!

-Em học khoa nào vậy? Sao anh không thấy?

Nam cười tươi thành thật đáp lại.

-Dạ em học 12, năm tới mới thi Đại học.

-Bơ, thôi đi.

Bảo đứng phắt dậy, nắm lấy tay Nam lôi đi. Đám bạn anh thắc mắc nhìn theo, cả Kỳ cũng đứng im nhìn thái độ lạ lùng của Bảo. Vậy là thế nào? Anh kéo cô đi ra một chỗ vắng người, rồi mới buông tay, xoay mặt không nhìn cô thêm nữa.

Anh không thích người khác nhìn cô với ánh mắt đó, một ánh mắt yêu thích và chứa cả sự thèm thuồng. Cả cái cách mà Nam trả lời họ cũng khiến Bảo không vui. Cô biết Bảo đang giận, nhưng cô làm ra vẻ không liên quan đến mình, im lặng tìm chỗ ngồi, nghịch điện thoại. Không nói gì thì tốt hơn, mặt công anh lại nổi điên lên thì mệt lắm.

-Lần sau ai có hỏi thì không được trả lời như vậy nữa biết chưa?

Nam ngưng bấm điện thoại, ngẩng mặt nhìn Bảo, anh đứng trước mặt cô, chiếu tia nhìn trách móc về phía mình. Nam chớp mắt không hiểu, ý của Bảo là thế nào?

-Chứ Hai muốn em trả lời sao? Không lẽ người ta hỏi vậy, rồi em nói em không phải em gái Hai hả?

-Ừ, nói vậy đi.

Nhưng Nam không ngờ là Bảo lại trả lời thế này. Sao anh có thể chứ? Anh vẫn còn ghét cô sao? Ghét đến mức giấu giếm không cho người ta biết cô là em gái mình?

-Gi? Hai điên hả? Hay là Hai muốn em nói với mấy người đó. Tui là chị của Bảo. Ai đâu mà tin chứ?

Có chút nhói tròng lòng. Của Nam. Hay của cả hai?

-Vậy thì nói là bạn gái đi.

Một lần nữa Nam trợn tròn mắt, miệng há hốc, cảm muốn rớt xuống đất luôn. Sao Bảo có thể đơn giản thốt ra lời nói ấy như vậy?

-Hai bị ám đầu hả?

-Thì dù sao tụi nó vẫn chọc anh không có bạn gái. Em giả làm bạn gái anh cũng được mà. Có gì to tát đâu.

Ngẫm nghĩ một hồi, đúng là không có gì to tát thật. Giả làm bạn gái của anh trai, trong phim truyền hình đầy rẫy những tình tiết thế này. Nam gật gù trông có vẻ đã hiểu được vấn đề. Hóa ra không phải là Bảo ghét cô nên mới không chịu cho cô nói mình là em gái anh, mà là muốn ra oai với đám bạn rằng mình có bạn gái.

-Ok. Vậy sau này bạn Hai có hỏi thì em nói em là bạn gái Hai. Vậy há!

Bảo gật đầu cười. Nụ cười rạng rỡ như hoa hướng dương, nụ cười tỏa nắng đẹp nhất mà trước giờ Nam từng thấy ở ông anh trai này. Bảo vui đến vậy sao? Việc có người giả làm bạn gái mình vui đến vậy à? Thật khó hiểu!

-Hai đúng thiệt là bị bệnh rồi! Về em phải nói ba đưa Hai đi khám mới được.

Nam không nói thêm nữa chỉ lắc đầu bó tay về cái trình độ “bệnh” của Bảo. Thực ra thì cô chẳng chấp nhất gì anh đâu nhưng cứ thấy ngượng ngượng thế nào. Biết đâu sau này Nam có bạn trai, rồi lại ghen linh ta linh tinh với Bảo thì sao? Rồi bạn gái của anh nữa? Bảo cứ cười mãi như thế khiến Nam thấy là lạ, có gì vui mà anh trai cô cứ cười hoài. Cười như chưa từng được cười vậy. Đúng là hâm hấp thật mà!

Đợi các em ăn uống no say, nghỉ ngơi chán chê rồi các thầy cô lại tiếp tục công việc lừa vịt về chuồng. Thông báo tập trung trước phòng chờ cấp treo, lần này xem như thầy cô tích đức cho con cái sau này, để các em đi xuống núi bằng cáp, chứ mà lết bộ nữa là tụi nó đóng cọc ở lại trên đây đi tu luôn thì được.

Ta nói ngồi cấp treo phe phẩy cái quạt giấy nó sướng gì đâu, chưa tới 10 phút là xuống dưới chân núi hết cả bầy cả lũ. Lần lượt trèo lên xe điểm danh quân số trước khi khởi hành. Lỡ có em nào trót dại ở lại trên ấy thì khổ.

Thăng tiến về khu du lịch Hoàng Ngọc, các em sẽ thỏa thê thả mình dưới làn sóng biển. Nó vui mừng gì đâu, đi Phan Thiết chủ yếu là ngắm biển, ăn hải sản và uống nước dừa mà. Sẽ rất tiếc nếu đến nơi này mà không được tắm biển. Đúng là có người sẽ tiếc đến mức hét lên với ông trời rằng: “Con ăn ở lương thiện lắm mà, đâu có ở ác với ai đâu mà ông nỡ lòng dành đoạn không cho con được tắm”. Vâng, Nam là chủ nhân của cái giọng oanh tạc thốt lên câu vừa rồi.

Chẳng hiểu thế nào mà từ lúc đi cáp treo rồi ngồi xe về lại là cơ thể Nam nổi lên những đốm đỏ li ti y như sốt phát ban, mà cô thì chẳng có triệu chứng gì của một người bệnh cả. Vậy mà Kỳ nhất quyết không cho cô đi tắm biển, làm giấc mơ nhỏ bé của cô sớm tiêu tàn trong phút chốc.

Nam ngồi trên bờ xây lâu đài cát, cô chỉ cảm thấy hơi nhức đầu thôi, chứ có nóng lạnh hắt- xì, ho gió, ho khan, ho lâu ngày gì đâu mà không chịu cho cô xuống nước. Thật là bất công!

Hoàng hôn lặng lẽ buông nhẹ trên biển. Nam từng nghe người ta nói nơi ngắm hoàng hôn và bình minh tuyệt nhất chính là ở biển, nơi còn lại là ở núi. Mà chính cái khoảnh khắc này đây, cô mới cảm nhận được sự thanh bình của một vùng biển nó như thế nào. Đám loi chơi dưới kia cô chẳng bận tâm mấy, Nam đi dọc bờ cát dài dẫn đến một xóm chài nhỏ, trên bờ có nhiều cái thúng tròn để ra khơi bắt cá, những tấm lưới đan dở còn treo trên những cái khung tre.

Ngồi trên thành của một cái thúng, hai chân Nam đung đưa nghe gió chiều thổi vi vu bản nhạc cuối ngày. Mặt trời như hòn lửa đỏ rực từ từ được đại dương nuốt chửng lấy tạo nên một viễn cảnh tuyệt đẹp. Giờ thì cô hiểu tại sao các nhiếp ảnh gia lại chọn cảnh hoàng hôn cho ý tưởng của mình rồi.

-Hưng ngồi đây được chứ?

Nam biết Hưng đi theo mình từ nãy giờ, cô mặc kệ, anh có chân và muốn đi đâu là quyền của anh, cô không có lí do cấm cản. Ai cũng có quyền được thưởng ngoạn cảnh đẹp mà. Nam không nói gì, chỉ khẽ chỉ tay vào

vị trí bên cạnh mình, ý bảo Hưng có thể ngồi ở đó.

-Nam tới đây lần nào chưa?

-Rồi. Mỗi năm gia đình tui đều đi chơi tết mà. Sao có thể bỏ qua nơi này được?

Nam trả lời không chút giấu giếm. Hưng hít một hơi thật sâu đậm mùi mặn của biển, vươn vai cảm nhận sự yên bình của vùng đất trù phú này. Nam nhìn Hưng, mỉm cười, bất giác thôi, cô muốn được như thế này. Đơn giản là ngồi cạnh nhau và cùng hòa mình vào giây phút chuyển giao trời đất này.

-Nam không tắm biển hả?

Nhắc đến là Nam lại đổ quạu, gương mặt đang vui bỗng nhiên xám ngắt và khó coi vô cùng. Tất cả cũng tại Kỳ, cô hù dọa, nếu Nam dám đặt chân xuống biển thì không bạn bè gì nữa hết.

-Tự nhiên người tui nổi mấy cái này, chắc không tắm đâu.

Nam gơ một cánh tay lên ngang tầm nhìn của Hưng, rồi tay còn lại chỉ chỉ cho anh thấy rõ những đốm đỏ li ti trên da. Hưng gật gù vẻ đã hiểu lí do tại sao Nam chịu ngồi yên trên bờ trong khi ai ai cũng nô đùa nghịch nước.

Thu cánh tay lại, Nam xụ mặt khó chịu. Hưng khẽ liếc qua nhìn, vẻ mặt cô lúc nào cũng thế. Với anh chỉ có thể dùng ba từ để miêu tả mà thôi. Rất đáng yêu. Hưng gơ tay lau sạch chỗ cát biển bám trên má của Nam, cô ngây người ra, mắt nhìn anh không chớp. Quá bất ngờ và ngạc nhiên với hành động thân mật này.

-Đồ rồi phải không?

Nam chớp mắt, không hiểu. Hưng bật cười thật sảng khoái. Nhìn Nam như thế anh dám chắc cô có chút cảm giác với mình, chỉ là không biết đang dừng lại ở giai đoạn nào thôi. Chắc là cũng thỉnh thích.

-Hưng thích Nam.

-Biết rồi, nói hoài.

Nam lại nhăn nhó khó chịu, tiện chân đá đá mấy vỏ sò nằm trên cát. Hưng vẫn giữ nguyên nụ cười ấy, âm áp hết như vầng dương cuối ngày. Mái tóc nâu khá khác người tung bay lòa xòa không theo một trật tự nào, trông anh cứ như một gã lãng tử đi lạc về vùng biển này vậy.

-Nam làm bạn gái Hưng nha!

Câu này Hưng đã nói với Nam rồi, hôm tỏ tình mà cô cho rằng đó là cái kết của vụ cá cược 5 triệu của anh với đám bạn. Và cô đã từ chối rất thẳng thừng... một lần nữa.

-Nằm mơ hả?

-Nam có nghe rõ lời Hưng nói không vậy?

-Tất nhiên rồi! Tui đâu có bị lãng tai.

Nam mạnh miệng nói lại. Hưng cười đắc ý, bước đầu dẫn dắt cô vào ma trận mình bày ra thành công.

-Vậy Hưng vừa nói gì?

-Thì Nam làm bạn gái Hưng nha!

-Hưng chờ câu nói này lâu lắm rồi đó. Haha.

Nhìn Hưng cười hạnh phúc như thế Nam mới biết mình bị lừa. Thật sự rất khôn ngoan khi đưa cô vào tròng thế này. Cô tức tối, quay sang đánh anh bốp bốp. Hưng chạy biến, miệng không ngừng nói thật lớn.

-Nam đồng ý làm bạn gái Hưng rồi đó nha! Giờ không được chối nữa đâu đó.

Hay chưa!? Nam nổi khùng rượt Hưng chạy vòng vòng trên bờ cát dài. Tự nhiên ở đâu chui ra bầy cô một cái ngon ơ vậy đó. Chịu nổi không? Cái bầy này chắc Hưng phải tốn rất nhiều công sức mới nghĩ ra. Không biết chừng suy nghĩ đến nát cả óc luôn quá.

-Đứng lại. Ông đứng lại đó cho tui. Ê, đứng lại coi.

-Không. Ngu sao đứng lại cho bị đánh hả? Haha.

Nam chạy không nổi nữa, ngồi xuống thở dốc. Hưng cũng dừng lại cách một đoạn khá an toàn, thở hồng hộc. Cô chỉ tay vào mặt anh, hét lớn.

-Ông qua đây cho tui. Mau lên.

-Qua làm gì? Nam không đánh Hưng mới qua.

-Rồi, rồi. Không đánh ông đâu.

Hưng từ từ lại gần, vẫn rất cảnh giác với Nam để còn biết đường mà thoát thân cho nhanh. Nhưng anh đâu biết cô đang chuẩn bị kế hoạch trả thù rất hoàn hảo. Đợi Hưng lại gần cỡ chừng 3, 4 bước chân nữa là Nam rút dép nhào tới tóm lấy tóc anh đánh tới tấp.

-Dám chơi tui hả? Bày trò. Chừa không hả?

-Đau. A đau. Dừng đánh nữa. Nam, dừng lại.

-Xin lỗi chị mau. Vòng tay lại. Xin lỗi chị Nam.

Nam tóm lấy tay Hưng bắt anh vòng hai tay trước ngực, anh cũng ngoan ngoãn làm theo nhưng chẳng biết sao mà một lúc sau thành ra Hưng giữ luôn hai tay Nam trước ngực mình. Anh nhìn thật sâu vào mắt cô, hai hồ nước đen phẳng lặng như nước hồ thu.

-Dừng có trốn nữa. Trả lời Hưng đi được không? Nam biết Hưng thật lòng thích Nam mà.

Nam bối rối, loay hoay thoát khỏi vòng tay của Hưng nhưng không được. Anh cao hơn cô, bàn tay lớn hơn tay cô và ánh mắt dứt khoát hơn trước rất nhiều. Nhưng mà đối diện với tầm mắt Nam toàn là... dao găm. Lồng ngực Hưng nhịp nhàng theo từng nhịp thở, nhưng Nam chẳng biết trong ấy tim nó đang đập như thế nào đâu.

-Tui... không có thích ông.

-Nam nói dối. Nhìn thẳng vào Hưng rồi nói.

Nam ngược mặt nhìn lên, hai đôi mắt đen chìm vào khoảng lặng. Khoảng lặng ấy đủ để cô nhận ra Hưng nghiêm túc đến cỡ nào, anh thích mình như thế nào. Và khoảng lặng ấy khiến cô không thể rời mắt khỏi gương mặt thân quen kia dù chỉ một chút.

Nam có thích Hưng không? Câu trả lời ngay từ đầu là trốn tránh. Vì Nam không muốn ông Lâm lo lắng ình, một lần xảy ra với Bảo là quá đủ và cũng từ đó mà cô không dám tự tin mà nghĩ tới thứ tình cảm vượt trên mức giới hạn ấy.

-Tui... cho tui thời gian suy nghĩ được không?

Nếu thẳng thừng nói không có nghĩa là Nam nói dối. Cô biết tình cảm của Hưng dành ình, nó chân thành và không chút giả dối. Cô cũng không ghét bỏ gì anh, nếu không muốn nói có nhiều lúc cũng thích cái cảm giác mà anh mang lại. Nó khó diễn tả thành lời nhưng Nam biết là nó khác xa với tình bạn bình thường.

Nếu gật đầu chấp nhận một cái rụp như trong phim thì hơi có phần bạo dạn quá. Dù gì cô cũng là con gái, mình phải làm cao thì mới có giá. Chứ vừa mới được người ta tỏ tình mà đồng ý ngay, người ta “quánh” giá mình là hạ gục con gái dễ dãi thì chết.

Kèm theo cái nháy mắt tinh nghịch mà Nam biết lời nói của cô rất có trọng lượng đối với Hưng nên mới giám ra giá như thế. Và tất nhiên là bạn trai ấy không thể không tuân theo. Hưng vui mừng chết đi được, nếu ở đây mà cho bắn pháo hoa là anh cũng đốt pháo ăn mừng bước ra quân khởi hoàn rồi.

Rồi Nam ngượng ngịu rút tay mình ra khỏi tay Hưng. Nhưng đâu có dễ dàng như vậy được. Anh vẫn nắm lấy tay cô, xiết thật chặt, cứ như anh sợ đây không phải là sự thật mà chỉ là một giấc mơ trong số những giấc mơ hão huyền hằng đêm.

-Hưng biết là Nam cũng thích Hưng mà. Hihi.

Cái tên này có tự tin quá mức như vậy không trời? Nam lăm bằm liếc xéo Hưng, nói là muốn có thời gian suy nghĩ chứ có phải là mình cũng thích ảnh đâu mà ảnh tự tin thấy ghê luôn. Còn cười tươi như vừa lượm được vàng thỏi nữa chứ.

Gió thổi mạnh hơn, hàng dừa cao nghiêng mình soi bóng êm ả, từng con sóng lùa vào bờ rồi chạy ra xa, quy luật muôn đời rồi. Bỗng nhiên Nam nghĩ đến bài thơ Sóng đã được học trong chương trình Ngữ Văn trên lớp.

-Sóng bắt đầu từ gió. Gió bắt đầu từ đâu. Em cũng không biết nữa. Khi nào ta yêu nhau?

Khi nào ta yêu nhau? Khi nào? Từ khi nào mà Hưng đã bước vào cuộc sống của Nam nhẹ nhàng đến vậy? Có phải bức tường thành ngăn cách mà cô tạo dựng nên đã bị anh phá vỡ lúc nào cũng không biết? Khi nào mà Nam lại có thể dễ dàng để yên cho Hưng nắm tay mình như thế này? Khi nào?

-3 năm trước.

Hưng buột miệng thốt ra một câu băng quơ khiến Nam bất giác ngẩng mặt nhìn anh. Ừ thì 3 năm trước, có lẽ là vô tình thôi nhưng ai biết được đó có phải là sự sắp xếp của ông trời? 3 năm không phải ngắn, cũng chưa đủ dài để cả hai xác định rõ tình cảm của mình đã đi đến đâu. Nhưng có một điều mà họ dám khẳng định rằng, chỉ cần như thế này thôi mọi thứ đã chẳng thể quay lại điểm bắt đầu nữa.

Hoàng hôn tắt. Bóng đêm dần bao trùm lấy cả vùng biển mênh mông. Đôi tay vẫn cứ thế đan chặt vào nhau và đi bên nhau như một điều hiển nhiên rằng: họ là của nhau. Một khoảnh khắc đẹp không có nghĩa là nó sẽ kéo dài vĩnh viễn. Lúc này thôi, hãy để họ tận hưởng cung bậc xúc cảm vừa chớm nở nhưng lại mang đầy âm hưởng và dư vị ngọt ngào.

.....

Ngày cuối cùng của chuyến đi giao lưu. Nam sốt cao từ đêm trước cho đến khi lên xe khởi hành về Sài Gòn. Máy cô bạn chung phòng phải thay phiên nhau trông chừng Nam cả đêm, trừ một người mà ai cũng biết là ai rồi đấy.

Chắc là do sốc quá độ vì lời tỏ tình chẳng nhớ thứ bao nhiêu của Hưng mà Nam mới nằm liệt giường như thế. Hay là do chuyển leo núi ngày hôm trước khiến cô mất quá nhiều sức lực. Hoặc cũng có thể do một nguyên nhân khác mà chưa ai phát hiện ra.

Nam nhất quyết không cho Kỳ nói với Bảo tình hình của mình, cô sợ anh lo lắng hơn. Hưng lại càng không. Chỉ có mấy đứa chung phòng biết thôi. Nam có mang theo thuốc của Thiên, cô vẫn uống đều đặn mỗi buổi nhưng không hiểu sao lại sốt cao đến vậy.

Nhức đầu. Toàn thân ê ẩm, các khớp xương bỗng nhiên đau nhức. Đi lại cũng khó khăn hơn. Kỳ sốt ruột, thỉnh thoảng lại kiểm tra nhiệt độ cho Nam, không biết cô bỏ vào ba lô cái nhiệt kế khi nào nữa. Có ai đi cắm trại lại mang theo nhiệt kế không?

11 giờ trưa, đoàn tham quan dùng bữa cơm cuối cùng trước khi rời khỏi Phan Thiết. Nam vẫn nằm bẹp dí ở giường, nhiều đốm đỏ li ti nổi lên trên da hơn. Cổ họng khô khốc, có uống bao nhiêu nước cũng không đỡ khát. Cô không ăn được cơm, từ sáng đến trưa bao tử réo lên đòi cứu viện lương thực nhưng hễ cô nuốt được một miếng là lại nôn hết ra ngoài.

Kỳ lo lắng chạy đi mua sữa hộp cho Nam uống cầm chừng để còn uống thuốc. Cô uống được nửa hộp sữa trước khi lên xe. Chuyến đi dài hơn 200 cây số một lần nữa rút cạn sinh lực của một người bệnh như Nam.

Lên xe là Nam gục đầu vào vai Kỳ thêm thiếp, nhưng chẳng thể nào ngủ được. Đầu vẫn ong ong những tiếng động khó chịu, với lại động cơ xe cũng khó mà cho người ta có giấc ngủ trọn vẹn.

Sau 6 giờ đồng hồ chịu tra tấn trên xe cuối cùng Nam cũng bình yên về đến Sài Gòn. Vấn đề bây giờ là cô không thể tự mình đi về nhà với bộ dạng thảm hơn cá chết trôi thế này được. Kỳ dìu Nam bước xuống xe thì gặp ngay Bảo đứng dưới cửa.

-Lên xe, anh chở về.

Nhìn thấy Bảo, Kỳ mừng quýnh lên còn Nam thì không rõ đang biểu tình gì, gương mặt cô nhợt nhạt trắng bệch hẳn đi. Bảo đỡ lấy Nam từ tay Kỳ, đưa cô đến chỗ để xe trên vỉa hè. Chiếc xe Bảo đi về Sài Gòn trước xe của Nam gần 15 phút nên anh mới có thể đứng đây lúc này. Kỳ nhìn theo hai anh em trong lòng lo lắng hơn rất nhiều, cô mím môi rồi chạy vào trong trường dắt chiếc xe máy ra, phóng nhanh vào dòng người đông đúc.

Bảo chở Nam về nhà, trước đó anh ghé tiệm thuốc tây mua cho cô vài liều cảm cúm. Biết cơ thể Nam không tốt là anh không cho cô đi cắm trại lần này đâu. Một lần cô bệnh là anh lại cuống cuống lên vậy đó. Con nhóc này không thể tự lo ình được mà.

Nam ngồi xiêu vẹo trên yên xe, đầu gục lên gục xuống trông thê thảm vô cùng. Cô nhìn theo bóng anh trai hồi hả giục vị y sĩ bán thuốc ình bên trong kia, cô lại khiến anh lo lắng nữa rồi. Nam không muốn mình trở thành gánh nặng của bất cứ ai, nhất là ông Lâm và Bảo. Họ đã hi sinh cho cô quá nhiều rồi.

-Em có mệt lắm không? Chịu thêm chút nữa nha Bơ, sắp về tới nhà rồi.

Nam gục đầu vào lưng Bảo, không lên tiếng, chắc là ngủ rồi. Đi xa những ba ngày trời cộng với cơn sốt kéo dài khiến cơ thể suy nhược nghiêm trọng. Bảo rất muốn lái xe nhanh chóng về nhà nhưng lại sợ làm rơi cái bao tải 50kg phía sau. Anh nắm tay cô quần chặt ngang hông, để cô ôm mình lại nếu không sẽ rơi thật mất.

-Con nhóc này, sao em có thể ngủ ngon vậy hả? Có biết là anh đang sợ không? Sợ không thể lái xe tới nhà đây này. Em có nghe nhịp tim của anh không Bơ? Nó đập nhanh hơn bình thường đó.

Vẫn không có tiếng trả lời. Chiếc xe vẫn hòa vào dòng người và xe cộ, tiếp tục con đường. Trên môi Bảo nụ cười nhẹ nhàng được vẽ nên, mang âm hưởng của một tình cảm mới. Người phía sau nhắm mắt như không hay biết gì, vòng tay ôm bỗng trở nên chắc chắn hơn rất nhiều.

-Bơ này, thằng Duy có nói gì với em cũng không được tin, biết không? Anh sẽ bảo vệ em, hứa chắc luôn đó. Đừng sợ, phải mau hết bệnh để còn đi thăm mẹ với anh nữa nhé! Khi ấy, anh sẽ nói ẹ biết anh đã tìm được con dâu ẹ rồi. Vì vậy, anh không cho em bệnh nữa đâu, phải ngoan ngoãn uống thuốc, phải nghe lời anh không được rông rông ngoài đường nữa. Biết chưa hả?

Vòng tay ôm Bảo bỗng nhiên cứng ngắc, anh không biết nên vẫn kéo tay Nam ôm mình thật chặt. Lời Bảo nói được gió mang đi, hòa vào cái nắng đầu xuân nhàn nhạt. Kết thúc một ngày dài, một chuyến đi dài và hoang hôn cũng mất đi sự tự nhiên vốn có.

.....

-Hai! Ba đâu?

Nam thò đầu vào cửa phòng Bảo, la toáng lên. Anh đang ngồi bên máy tính chăm chú xem gì đó, mắt không nhìn cô mà trả lời luôn.

-Tối xuống bánh rồi. Không cần đợi cơm trưa đâu. Em ăn trước đi. Anh đang bận. Nhớ uống thuốc.

Nam nhún vai, khép cánh cửa lại giữ yên tĩnh cho Bảo tập trung. Mỗi khi như thế anh thường ở lì trong phòng ôm máy tính chăm chú kiểm tra gì đó mà cô không rõ. Chắc là chương trình Đại học nó vậy.

Nam xuống nhà trông cửa hàng, lúc sáng mới sang nhà Ngọc chơi, cô có đưa mấy món đặc sản Cà Mau trông cũng khá hay. Cô có nhắc tới Bảo nhưng Ngọc lại lảng tránh sang chuyện khác. Cô không rõ vì sao lại như vậy, bình thường khi nhắc tới anh trai thì Ngọc luôn hưởng ứng nhanh nhất, cô tôn sùng Bảo mà lại còn thích anh nữa.

Sau chuyến đi Phan Thiết, Nam nằm liệt giường gần 4 ngày trời báo hại ông Lâm phải gác hết công việc ở xưởng bánh lại, ở nhà túc trực lo cho cô. Nhất quyết không đi bệnh viện, Nam còn khiến Bảo chạy đôn chạy đáo mua thuốc men ình. Cô là của nợ dễ thương của nhà này mà, ông Lâm còn treu cô như vậy đó.

Vẫn thường xuyên giữ liên lạc với Kỳ nhưng cũng chỉ nhắn tin hỏi thăm tình hình của Nam mà thôi, chứ cô không gặp lại Kỳ lần nào từ sau khi mình đổ bệnh. Có gặp Thiên một lần, anh tìm đến tận nhà đưa tận tay cho Nam sổ thuốc bổ giống hệt hai lần trước. Nam đoán là Kỳ ép buộc Thiên đến, nhưng sao cô lại biết địa chỉ nhà Nam nhỉ?

Vẫn dùng thuốc của Thiên đều đặn nhưng mà Nam lại thấy ngại khi nhận thuốc mà không trả tiền cho anh. Cô biết gia đình Thiên rất giàu có, chỗ thuốc đó chẳng nhằm nhò gì với anh, nhưng mà ai lại nhận không như thế bao giờ. Có vay phải có trả mà. Phải mà Nam chịu khó lên google tra thử công dụng của số thuốc mà Thiên đưa thì chắc cô cũng không phải khổ tâm sau này. Ừ, thì sau này Nam mới biết.

Một chuyện phải nhắc đến là mấy đêm này Nam bắt đầu xuất hiện thói quen nhắn tin với Hưng. Do anh nhắn tin trước nên cô phải nhắn lại, có nhiều lúc cô chán nản không muốn nhắn thì anh ản số gọi luôn. Nói vài câu rồi Nam úp điện thoại lên bàn mặc cho Hưng huyền thuyên mãi, tưởng cô ngủ quên rồi thôi, cúp máy. Thế là hết đêm!

Nói là Nam cần thời gian để cho Hưng câu trả lời nghiêm túc nhưng mà cô cũng chẳng biết phải trả lời anh thế nào cho phải, trong khi cái người ở trên lầu kia hề thấy cô ôm điện thoại hay máy tính mà ngồi cười một mình là cứ thế mà sặc cho cô một bài thuyết giáo, bắt chước ông Lâm giống dễ sợ.

Bước vào kì nghỉ Tết dài hạn, không phải đến trường, không đi học thêm, thời gian của Nam chỉ có ăn, ngủ, trông cửa hàng và online. Tưởng chừng như mấy ngày này cô sẽ chết vì chán nếu cúp điện mất. Cuộc sống vô cùng nhàn rỗi với game Thiên Long Bát Bộ và facebook. Chỉ có thế!

-Bơ, uống thuốc chưa?

-Rồi Hai à! Hai ăn cơm đi. Có rỗng xanh vượt đại dương, món Hai thích đó.

Nói xong, Nam lại tập trung vào màn hình máy tính, cô đang đi Ác Tặc với Ngọc. Bảo bưng tô cơm ra chỗ Nam ngồi, xem cô giết boss. Mỗi khi làm nhiệm vụ trong game, cô tập trung rất cao độ vào trận chiến không thua gì Bảo những lúc học tập. Ngay cả khi anh ngồi bên cạnh mà cô cũng chẳng biết thì đủ hiểu cô tập trung đến độ nào.

-Làm hồ sơ thi Đại học chưa? Em định thi ngành gì vậy?

-Chưa. Mà cũng sắp rồi. Tết xong là phải làm. Hai hỏi chi vậy? Tư vấn cho em hả?

-Ồ, mà em tính thi khối nào? A hay B?

-Hai cũng biết đá đẩu người khác quá ha. Chừng mắc xương cá bây giờ. Có khi nào Hai thấy em học Hóa trên 7.0 không mà kêu đi thi khối A với B. Em thi khối D.

Bảo cười gõ lên đầu Nam cái cốc, cô trợn mắt liếc anh rồi phồng má lên, nổi điên lấy mấy cuốn sách gần đó đánh anh túi bụi.

-Hai đền một mạng cho em đi. Trời ơi! Còn có xú nữa à mà cũng không được. Hai ơi là Hai! Đi vô trong kia ngồi ăn.

Nam xua đuổi Bảo như đuổi tà, anh khép nép bưng tô cơm vào bếp không quên ngoái lại nhìn cô đang vò đầu bứt tóc. Cô xem trò chơi hơn anh trai mình sao?

-Mà em muốn thi ngành nào? Sau này muốn làm cái gì?

-Đệ nhất game thủ Thiên Long Bát bộ. Haha.

Bảo lắc đầu, mơ ước của Nam quá xa vời. Thà cô bán ông Lâm với Bảo vào hang ổ nào đó lấy hết tiền cày game thì may ra có thể trở thành đệ nhất game thủ, chứ có mỗi con boss mà giết từ trưa đến giờ chưa xong thì làm sao mà được?

-Con Múp rủ em năm tới mà thi đậu Đại học là hai đứa đăng kí thi Miss teen, Hai ủng hộ nha!

Bảo phun hết hỗn hợp cơm với rau muống xào ra ngoài, trăn trối nhìn Nam như thể anh vừa gặp quái vật. Cặp đôi Bơ- Múp mà đi thi Miss teen chắc rớt cái bịch ngay từ vòng nhận vé gửi xe là cái chắc. Không có gì làm, bệnh mấy ngày chắc đầu óc lú lẫn hết rồi.

-Tự tin quá ha. Nhắm được giải không mà đi thi?

-Ít ra cũng mang cái tiếng thơm là em gái thẳng Bảo con ông Lâm bán bánh mì được lên ti vi. Tới chừng đó mà ngứa tay xin chữ kí là em không cho đâu à. Hehe.

Bảo không biết Nam ăn phải cái gì mà hôm nay tự tin quá xá. Cô đã ôm mộng tưởng hảo huyền rồi mà Ngọc còn hòa theo nữa, thật là hết biết với hai đứa này. Thi “Miss khu phố” không biết có giải nào chưa mà bày đặt thi Miss teen. Sao nói bạn Thùy Uyên nhiều lắm mà không chịu sáng sáng ngủ dậy soi thử cái mặt mình đẹp tới trình độ nào hả trời?

-Có mà xin dấu răng thì được chứ chứ kí gì. Thôi đi cô nương!

Bảo nào biết ngoài này vừa có người bị mất thêm một mạng chỉ vì câu nói của anh. Dấu răng ư? Cũng vừa khéo thật! Dạo này Nam cứ bị khuôn mặt đẹp trai hoàn mỹ của Duy ám ảnh mình. Chẳng biết sao mà chỉ cần một chút liên quan nhỏ nhặt đến cô cũng tưởng tượng ra đôi mắt màu xanh biển ấy đang quan sát và dõi theo từng cử chỉ của mình. Điều đó khiến Nam mất tập trung và dậm ra lo sợ.

Ủ, thì cô giết người mà.

Bảo không phát hiện ra ánh mắt Nam đã đờm buồn tuy đôi tay vẫn hoạt động liên tục trên bàn phím. Chơi game phần nào giảm bớt lo sợ trong cô, thì trong thế giới ảo ấy làm gì có ai tên Duy, Bảo và Hưng đâu chứ! Nhưng mà xét đi cũng phải xét lại. Độ này tỉ lệ gặp cái gã cướp mất Băng Thiên Ti của Nam càng lúc càng gia tăng, cứ như gã ấy nắm tất cả thời gian đăng nhập game của cô vậy.

Tên nhân vật này là Bá Vương, một game thủ mà theo Nam nhận xét là biến thái cực kì. Cô tức lắm, lần giết boss với Ngọc, suýt chút nữa là cô nhận được vật phẩm Băng Thiên Ti, nhưng ngay phút cuối cùng tự dưng gã Bá Vương kia nhảy ra một kiếm giết chết nhân vật của Nam và đoạt đi báu vật của cô không thương tiếc.

Đi Túc Cầu cũng gặp, Viễn Cổ Kỳ Hồn cũng gặp, cả lúc ra Huyền Vũ đảo tìm thú cưng cũng đụng độ với gã này. Hề nhìn thấy nhân vật Bá Vương là Nam lại nổi máu anh hùng lên, cô rất muốn nhấp chuột vào nhân vật của gã và giết cho đến khi không còn một giọt máu nào. Hệ thống sẽ hiển thị “Các hạ vừa giết chết Bá Vương” nó vui sướng gì đâu. Nhưng mà không thể. Vì sao?

Trang bị nhân vật của Nam không thể so sánh với gã ấy, quần áo và những trang bị khác đều làm nhiệm vụ mà nhận lấy còn gã Bá Vương kia thì, chắc là nạp thẻ rồi. Có lần Nam cho Bảo xem trang bị của gã, Bảo chỉ lắc đầu khuyên đừng có dại mà giết thẳng đó.

Với lại cấp độ của gã hơn hẳn nhân vật của Nam, lúc đầu chạm trán với hắn chỉ mới 60, cô 70. Bây giờ đảo ngược tình thế chỉ trong vài tuần ngắn ngủi, chắc “bạn ấy” cày dữ lắm. Bỏ xa nhân vật của Nam những 12 cấp độ, trong khi cô chỉ vừa lên được 72.

Thê thảm không chứ! Vừa nhắc lại thấy nữa, gã này không đi qua đi lại trước mặt cô thì ăn không ngon ngủ không yên hay sao hả trời? Nhưng cũng đâu có ai cấm cản người ta không được xuất hiện ở những địa điểm kia đâu, trong khi đó lại là những kinh thành chính, có số lượng game thủ tập trung đông nhất trong game nữa. Nhưng mà Nam cứ cảm thấy như gã Bá Vương này đang theo dõi cô vậy. Bực!

Butter và Tiểu Ngọc, hai nhân vật của Nam và Ngọc, đang cùng làm nhiệm vụ cấp 72 ở Thảo Nguyên sơn, cái gã Bá Vương kia làm gì ở chỗ khỉ ho cò gáy này? Rõ ràng là cố tình đi theo mà. Cấp 94 làm gì có nhiệm vụ ở Thảo Nguyên sơn? Bảo đã nói vậy mà! Gã này là cố tình đi theo chọc tức Nam. Điền chưa!!

Làm thỉnh là cách giải quyết mà Nam có thể nghĩ ra lúc này, cô cứ im lặng giả vờ như không thấy cái bản mặt đẹp đẽ của gã thì xem thử gã làm gì được cô. Hí hửng với ý nghĩ vừa lóe ra trong đầu thì Bá Vương gửi lời mời xin được gia nhập tổ đội. Mà trong lúc nguy cấp thế này, Ngọc đang giữ vai trò đội trưởng mới khổ. Và tất nhiên, có người cấp độ cao hơn mình, trang bị tốt hơn mình cùng đánh boss thì có ngu mới không đồng ý.

Nam muốn quăng cái máy tính khỏi thềm nhìn luôn nhưng mà vì đại nghĩa, phải nhịn. Bên kia chắc là gã Bá Vương đang cười cợt nhả chế giễu cô, giống như cách mà Duy vẫn hay cười đấy. Ô, sao lại nhắc đến Băng Đại Ca nữa nhỉ?

Đúng là có thành viên cấp độ cao hơn boss phụ tay giết nên số nhiệm vụ được giao ở Thảo Nguyên làm xong vô cùng nhanh gọn. Ngọc nói chuyện rất vui vẻ với gã 94 kia, vốn dĩ cô đâu có ấn tượng gì với gã đâu.

Còn bạn thân của cô là Nam đây này, đang ôm mối hận giết một mạng mà trong khung hảo hữu cái tên Bá Vương vẫn còn nằm chình ình ngay ô bất hữu, rồi thêm thù cướp Băng Thiên Ti của cô vất vả mới giết

boss cho gã đoạt đi. Trời ơi! Có công bằng hay không?

Nếu nói với Ngọc chắc chắn cô sẽ cười vào mặt Nam rằng: có mỗi Bằng Thiên Ti mà để bụng với người ta hoài. Vâng, chắc bây giờ gã Bá Vương kia đã quăng Bằng Thiên Ti ao ước của cô vào xô xĩnh nào rồi, hoặc là hắn đã bán ột thương điểm nào đó chẳng hạn. Không lẽ cô phải hạ mình nhắn tin cho gã rồi xin xỏ rằng: anh không dùng nữa thì gửi cho em Bằng Thiên Ti. Còn cái nhục nào hơn cái nhục này không?

Suốt buổi trưa làm nhiệm vụ Nam không nói tiếng nào với Ngọc và cái gã Bá Vương kia. Cô ghét hắn, nói thẳng ra là vậy. Cô ghét những ai mà cứ cố đoạt lấy những thứ không phải là của mình. Như Uyên vậy, Hưng không thích cô nàng những vẫn cố mà bám đuổi theo, thật là trơ trẽn. Rồi đến Bằng Đại Ca, cái mạng của cô là do ông Lâm và bà Doanh ban cho, tạo nên một hình hài trọn vẹn, ở đâu chui ra rồi nói muốn lấy mạng, đâu có dễ như vậy.

Ngọc cũng thấy lạ khi Nam bỗng nhiên lại ít nói đến thế, mọi hôm thì cứ nhìn cái màn hình chat toàn dày đặc chữ mà Butter là năng nổ nhất. Có khi nào ngại anh 94 này? Ngọc mà biết bên đây, Nam đang không tiếc lời rửa xả cái gã Bá Vương 94 ấy không ra một trật tự nào thì cô sẽ tự hiểu là tại sao Butter im hơi lặng tiếng đến thế.

-Hai! Tối onl nha. Phụ em kill thằng này.

-Ai? Đây hả?

Bảo tự động cầm chuột nhấp vào ô trang bị nhân vật của Bá Vương rồi vuốt cầm làm như suy nghĩ gì đó mông lung lắm. Nam hết nhìn Bảo rồi nhìn màn hình, chớp chớp mắt không thôi.

-Không để chơi đâu.

-Nó giết em gái Hai một mạng đó. Trả thù cho em đi Hai.

Nam gỡ chiều nài nỉ, lay lay cánh tay Bảo nũng nịu. Những lúc như thế này trước đây anh thường liếc xéo cô rồi lăm lăm bỏ đi, còn bây giờ, ừ thì có đánh chết anh cũng giúp cô bằng được.

-Biết rồi. Vậy Bơ thích kill nó xong rồi đi cờ hay là ngược lại?

-Đi cờ xong đi. Để em hú con Múp cho nó xem anh em mình song kiếm hợp bích. Haha.

Rồi Nam phá lên cười. Song kiếm hợp bích ư? Bảo cười rạng rỡ hiểu theo một nghĩa khác. Cô ngây ngô nhìn anh, hươ tay trước mặt mà anh vẫn cười, đá đều một câu.

-Hôm bữa Tết tây, có một chiếc xe 16 chỗ nó ghé nhà mình, nhìn vô trong một xúu rồi chạy. Chắc nó bỏ quên người ở đây không chở đi.

-Quên ai?

-Hai đó. Ba nói bằng số xe đó là ở Đồng Nai.

Bảo ngưng tiếng cười, giờ thì đến lượt Nam cười như nắc nẻ. Ý của cô là thế này, chiếc xe 16 chỗ ấy và Đồng Nai có liên quan với nhau, nó quên chở Bảo về lại Biên Hòa. Mà Biên Hòa là gì... thì Bảo tự hiểu.

-À, hôm Giáng Sinh đó, nhà mình nhận chuyển fax nhanh, ba kí nhận cho Hai. Ba đưa cho Hai chưa? Hình như là một hộp quà.

-Quà đâu ra? Sinh nhật anh qua lâu rồi mà.

-Em không biết. Hai hỏi ba thử đi.

Nam ôm máy tính đi lên phòng, chắc là sẽ uống thuốc rồi ngủ như lời Bảo dặn, cô muốn làm em gái ngoan của anh. Bảo ngồi ngẫm nghĩ hồi lâu. Nhắc đến sinh nhật anh mới nhớ ra. Nam sắp bước qua tuổi 18 rồi.

Chiều 28 Tết.

Căn nhà nhỏ của Nam đã được dọn dẹp xong xuôi và ổn thỏa đâu vào đấy, chỉ đợi Tất niên là mở tiệc nữa thôi. Nam sang nhà Ngọc rủ cô đi nhà sách với mình. Tự nhiên cô lại muốn đi xem sách vào dịp cuối năm thế này.

Đạo này Ngọc ít nói hẳn. Trong game cũng không thấy nhiều chuyện như trước. Cả cái đêm Bảo online giúp Nam giết chết gã nhân vật Bá Vương, cô cũng không có ý kiến gì. Nhẹ nhàng chào Bảo một câu rồi giả câm luôn. Nam không tiện hỏi, vì phải tập trung giết kẻ thù với Bảo. Sau đó thì cũng quên mất luôn, nên nhất định hôm nay cô phải điều tra rõ ngọn ngành.

Nam trượt patin sang nhà Ngọc, cô đợi Nam ở trước cổng với chiếc xe đạp điện quen thuộc. Rồi Nam hí hục co giò lên mà đạp thấy thương, hình như đi chung với Ngọc chưa lần nào cô nếm trải mùi vị được ngồi xe đạp điện mà hai chân không hoạt động. Thảm vậy đó! Chẳng biết cái bình sạc nằm đó để trưng chơi cho đẹp hay sao, mà chẳng thấy có chút điện nào trong đó. Đạp muốn xụi chân luôn!

-Ê, Múp. Tao hỏi mày cái này, phải khai thiệt nha!

-Hỏi đi. Tao khai giả rồi coi thử mày làm gì tao?

-Không giỡn. Mày với Hai tao xảy ra chuyện gì vậy? Từ hồi mày ở dưới quê nội lên là tao nghi rồi. Sao vậy? Nói tao nghe thử đi.

Ngọc im lặng. Mà im lặng có nghĩa là có vấn đề khó nói. Nam dám chắc điều đó. Đúng là Bảo với Ngọc đã có chuyện gì xảy ra rồi, nếu không thì sao cả việc này mà Ngọc cũng không nói với cô.

-Không có gì đâu, mày giỏi đoán tào lao không hà. Đền đồ kìa má!

-Tao đâu có bị cận. Nói đi. Tao giúp được không?

Nam nói có vẻ như chắc chắn rằng mình sẽ giúp được nhưng bản thân cô không biết rằng mình đang lo sợ một điều gì đó mà Ngọc sẽ sắp nói ra. Sẽ khiến cho tình bạn của hai đứa bị lung lay chẳng?

-Không có gì thiệt mà. Con này. Mày với Hưng sao rồi?

Trong suốt thời gian học cấp 3 Nam phải thừa nhận Ngọc là người chuyển đề tài nhanh và gọn nhất trong những lần nói chuyện. Cô thật biết cách dẫn dắt người khác sang chủ đề của mình. Nhưng mà Nam thì không nằm trong phần lớn số người kia.

-Tao đang hỏi mày với Hai tao mà. Không nói thì đừng có mong tao kể chuyện thằng Hưng cho nghe. Miễn bàn đi.

-Vây thôi. Tao đâu cần.

Hay luôn! Nam hết biết đường ép buộc Ngọc khai ra tin tức mà cả cô và Bảo đều giấu giếm. Ngọc xoay mặt nhìn xung quanh, toàn xe với xe chẳng thấy ma nào quen với mình. Nhắm mắt, cô gục đầu sau lưng Nam. Lát sau, Ngọc lên tiếng.

-Mày chưa từng thích ai bao giờ phải không, Bơ?

-Chưa chắc.

-Vây là sao?

Bụng dậy như một cái lò xo, Ngọc rất ngạc nhiên khi nghe chính miệng Nam trả lời. Cô không có một mảnh tình nào nhưng điều đó không có nghĩa là cô không biết khái niệm thích- một- người được giải thích ra sao.

-Sao trắng gì giờ này? Tao biết mày với ông Bảo đang giấu cái gì đó. Nói đi. Tao không thích mày buồn.

Nhưng nói ra thì Nam sẽ buồn. Thậm chí sẽ còn bế tắc hơn cả Ngọc. Ngọc biết điều đó, cô vẫn cố tình giấu Nam, mặc dù mình không hề muốn. Cô muốn Bảo được vui vẻ và có lẽ cô hài lòng với hiện tại.

-Mày nghĩ nhiều thiệt. Nghĩ nhiều mau già đó con. Kể tao nghe chuyện thằng Hưng đi. Vui không?

-Vui cái đầu mày. Cả đêm nó quăng bom điện thoại mày vui nổi không? Giấc ngủ là cái ngàn vàng của tao mà, cả ngày nó không gọi, lựa cái giờ nhà người ta chong đèn đi ngủ hết rồi bắt tao cầm cái điện thoại lên oang oang nói chuyện. Không bị Hai tao chửi mới lạ đó.

-Mấy người yêu nhau vẫn thường gọi điện nhắn tin ban đêm mà. Ban đêm rất lãng mạn.

-Lãng xẹt thì có. Giờ đó là giờ giới nghiêm. Để tao ngủ chứ. Ai đời 11 giờ mấy gần 12 giờ, có hôm 1 giờ sáng nó rình rình nhắn tin chúc ngủ ngon, vừa để cái điện thoại xuống là nhận thêm tin nhắn chào buổi sáng. Tao không điên tiết lên chứ.i nó là may lắm rồi.

Ngọc ngồi sau cười hì hì, cô thấy cách tiếp cận Nam của Hưng rất buồn cười, nó trẻ con thế nào, nhưng mà vẫn thú vị đấy thôi. Nam chưa từng trải, kinh nghiệm không nhiều như Bảo, vì thế mà những rung cảm đầu đời rất vô tư và hồn nhiên. Cô đón nhận một cách tự nhiên nhất, nhiều khi chính cô cũng không biết là mình đã chấp nhận nó như thế nào.

Không như Ngọc. Câu chuyện của cô bắt đầu bằng một kết thúc buồn. Và bây giờ thì nó cũng kết thúc thảm tệ hơn trước đây. Bảo và Nam, có lẽ cô chỉ được quyền chọn một. Con người không nên tham lam những thứ không phải là của mình, có níu kéo cũng chẳng thể thuộc về mình.

-Bữa giờ mày có gặp Băng Đại Ca không?

-Tự nhiên nhắc tới ông chi vậy? Tao đang muốn lột da lóc xương ông đây này. Cái vụ hình tao trên web trường đó, Hai thấy rồi, la tao quá trời luôn.

-Mắc gì lạ vậy. Mày vô tội mà, tự nhiên chứ.i mày là sao?

-Thì đó. Hai tao nói từng này tuổi rồi mà còn bị người ta chôm hình quảng lên mạng. Bộ tao già lắm hả? Sắp 18 chứ nhiều. Tao còn con nít mà.

Ngọc bùm miệng cười với cái câu “tao còn con nít mà” của Nam. Vâng, Nam còn con nít, chưa 18 thì chưa thể tính là trưởng thành. Nhưng con nít này là con nít quý, con nít ranh. Cô mà thừa nhận mình là con nít thì chẳng đứa nào dám hô lên mình là người lớn đâu.

-Mày là bà cụ non thì được chứ con nít gì? Mà anh Bảo với Băng Đại Ca có quen biết trước thiệt hả? Mày có moi được thông tin nào không?

-Thì bữa tao kể rồi đó. Nhắc tới ông Duy trước mặt Hai tao là ông nổi khùng lên, mặt hầm hầm, mắt lảo liên nhìn tao như muốn xem xét tao có bị mất cọng lông nào không vậy. Ghé thấy mờ.

-Rồi không tìm hiểu được sao mà anh Duy ghét mày luôn hả?

Nam trả lời âm ừ, đang đập muỗi té khói luôn mà cứ bắt rướn cổ lên nói ai mà chịu cho nổi. Đập cũng mấy con đường, rẽ tùm lum ngõ, cuối cùng cũng tới được cái siêu thị mini gần nhà Ngọc nhất.

Hai đứa gửi xe rồi kéo nhau lên nhà sách tuốt trên tầng 3. Đi ngang qua gian hàng gấu bông, là bắt đầu trình độ tự sướng lên cao. Chụp không cần biết khái niệm không gian hay thời gian, mặc kệ những ánh mắt của các anh chị nhân viên đang nhìn mình. Dạo một vòng qua khu truyện tranh, cả hai dừng lại chăm chú nhìn xem có bộ truyện nào vừa xuất bản hay không.

-Mày tính thi trường nào chưa Bơ?

Nam ngừng tìm kiếm quyển sách, quay qua nhìn Ngọc. Bảo cũng từng hỏi cô vấn đề này. Khối thi đã chọn sẵn ngay từ khi vào cấp 3 rồi. Ngành học và trường đăng kí thi, cô vẫn chưa có quyết định chính thức.

-Chưa. Còn mày thì sao? Sư phạm mầm non hả? Thi luôn Đại học Sư phạm chứ?

-Chắc vậy!

Nam cười toe toét, nghĩ đến cảnh Ngọc đút cháo ấy đứa nhỏ 3, 4 tuổi, nó không chịu ăn không biết cô có nhét vô trong họng con người ta không nữa. Mắt Ngọc đờm buồn, Đại học Sư phạm, trường đại học cô từng mơ và đặt ra quyết tâm lớn nhất chỉ vì nơi đó có dấu ấn của Bảo.

-Đừng có lo xa như vậy. Biết đâu ăn Tết xong mày đột nhiên muốn thi tiếp viên hàng không thì sao?

-Đừng có bôi bác tao vậy chứ! Con này, mày muốn ăn dếp hả? Tao như vậy mà mày xúi đi thi tiếp viên hàng không. Đúng là bạn thân có khác.

Tiêu chuẩn để thi vào trường đào tạo tiếp viên hàng không không phải chỉ có giỏi tiếng anh là được. Còn xét cả ngoại hình nữa, mà Ngọc thì tự ti vô cùng về cái khoản đó. Cô không được thon thả, cao ráo như Nam, ngược lại cô tròn trĩnh và mũm mĩm, hơi lùn một chút. Được cái là khuôn mặt bầu bĩnh khá dễ thương.

-Ba tao nói nhà có một người làm giáo viên là được rồi, kêu tao nên thi cái gì đó mà tao thích. Tao chẳng biết mình thích gì nữa. Khổ thiệt.

-Mày nên tìm hiểu thêm thông tin trên mạng đi. Nói tao mà mày cũng vậy. Tụi con Lam, con Thơ nó tính hết trơn rồi, giờ chỉ còn đợi phát hồ sơ là điền vô thôi à.

-Gớm nhỉ? Hai má đó tính thi cái gì vậy Múp?

-Con Lam thi thiết kế thời trang, còn con Thơ thì tính thi người mẫu. Tao nói nó xa vời vậy đó, không biết có qua tốt nghiệp không mà làm quá.

Rồi cả hai phá lên cười. Nhà sách những ngày cuối năm khá thưa khách. Thì có ai mà đi mua sách tầm cuối năm thế này đâu chứ, người ta không ở nhà dọn dẹp cửa nhà lo tất niên đón Tết thì thôi, ai đâu rồi hơi xách xe chạy ra nhà sách như Nam và Ngọc.

-Bữa giờ, anh Bảo có nói gì lạ với mày không? Đại khái như là quan hệ giữa hai anh em đó.

Nam thả rơi cuốn Trạng Quỳnh, lật lật cúi xuống nhặt lên, rồi ngơ ngơ cái mặt nhìn Ngọc, không biết cô định hỏi cái gì. Quan hệ giữa hai anh em? Là thế nào? Ngọc cười giả lả, cô tò mò quá rồi chẳng? Đã nói sẽ im lặng đứng bên lề trái tim người ta nhưng vẫn không ngăn được tình cảm của mình.

-Ý mày là sao?

-Thôi, không có gì đâu. Tao mua cuốn này.

Rồi Ngọc cầm đại một cuốn Thần Đồng Đất Việt lên, toan quay lưng đi sang kệ sách khác. Nam ngậy người nhìn bóng lưng của Ngọc, có phải cô đã biết được chuyện gì đó không? Ánh mắt Nam vừa giương lên định gọi Ngọc thì đụng phải hai người vừa từ cổng nhà sách tay trong tay, vai kề vai bước vào. Phía trước, bước chân Ngọc cũng đã dừng hẳn, người phía sau cô chắc chắn đã nhìn thấy cảnh âu yếm không đáng có kia rồi.

Như một cái máy, Nam thụp người cúi xuống, núp mình dưới kệ sách cao đầy những quyển truyện teen, mục đích là tránh để hai người kia nhìn thấy. Ngọc hiểu ý Nam, cô cũng xoay lưng đi, cô không muốn nhìn mặt hai người đó, nhất là kẻ đã hại bạn cô thâm trầm trước mặt bàn dân thiên hạ trường Phan.

Hưng và Uyên, nắm tay nhau đi qua gian hàng gấu bông ở bên dãy bên kia nhà sách. Cả cái Sài Gòn này có biết bao nhiêu chỗ bán gấu bông, tại sao cứ lựa đúng chỗ như vậy chứ? Nam không hiểu tại sao mình lại trốn tránh như một con hèn như vậy nữa? Đúng ra, cô có thể đứng thẳng người, uốn cao ngực mà đi ngang qua họ, cô không làm sai gì cả tại sao phải tránh né thế này? Cô thấy mình thật hèn hạ!

Đợi hai người kia qua khuất bên kia rồi, Ngọc nắm tay Nam kéo lại sang một góc bên này, nơi mà cô vẫn hay trốn ba mẹ tới đây ngồi đọc truyện cả ngày. Để Nam ngồi đó, Ngọc lôi đại một quyển truyện cười đưa cho cô, rồi ngồi xuống bên cạnh an nhàn đọc quyển truyện của mình. Không có một chút may mắn gì đến hai người bên kia. Đọc chưa đến 5 trang truyện là Ngọc hết sức chịu đựng, cô quăng cuốn truyện vô tội lên bàn một cái phịch, nhìn thẳng vào Nam, hỏi cho ra lẽ.

-Thằng đó, nó tỏ tình với mày, kêu mày làm bạn gái nó. Vậy con nhỏ kia là sao? Sao lại đi chung rồi còn tay nắm tay như vậy hả?

Nam ngược lên nhìn Ngọc, mắt long lanh như mình vô tội vậy. Ngọc thở hắt ra, cô thầm than trời trong lòng. Nam không có kinh nghiệm, chính xác là từ trước giờ cô chưa nhận lời yêu ai bao giờ và cũng chưa hề thử mở lòng mình ra cho ai đó có cơ hội bước vào. Nhưng lần này Hưng đã phá vỡ cái quy luật ấy. Người khiến Nam thay đổi từng chút một là Hưng.

-Có cần tao đánh ghen mướn không?

Nam trở mắt ếch ra nhìn Ngọc. Đánh ghen mướn? Ngọc định làm gì Uyên? Sẽ có một lọ H₂SO₄ đậm đặc chẳng?

-Mày làm gì vậy Múp? Tao với Hưng chưa có gì hết mà, sao phải ghen với con Uyên?

Ngọc nghếch mặt ra. Chưa có gì? Nam nói đơn giản cứ như mình và Hưng thật sự chưa có một lời tỏ tình nào hết vậy. Anh đã nói thích cô không biết bao nhiêu lần, đêm nào cũng ôm điện thoại tám chuyện với cô,

vậy mà nói là chưa có gì sao? Ngọc không tin. Có đánh chết cô cũng không tin Nam không có cảm giác với Hưng.

-Mày nói dối dở tệ. Nói đi, nếu chưa có gì tại sao khi nhìn thấy hai đứa nó mày lại núp xuống?

-Tao...

-Cứng họng chưa con? Tiếp nà, chưa có gì mà lúc nào đi với tao mày cũng nhắc tới thằng Hưng.

-Tao...

-Hết bào chữa chưa con? Nghe tiếp, chưa có gì mà mày để nó nắm tay mày hả? Mày bỏ quên cái quy tắc cấm con trai đụng chạm vào người mình rồi hả Bơ?

-Tao...

-Và cuối cùng, tòa tuyên án. Mày đã thích nó rồi, Bơ à!

Hình như đầu đó có một quyển sách vừa rớt xuống. Một chút hẫng hụt.

Nam thích Hưng sao? Từ khi nào? Sao cô không nhận ra? Hay là đã nhận ra từ lâu nhưng lại cố tình che giấu? 3 năm trước, khi cả hai có một cuộc va chạm đầy đáng yêu trên hành lang trường trong ngày thi tuyển sinh vào cấp 3? Hay cú tỏ tình cá cược? Hay là mới đây, trong chuyến cắm trại 3 ngày 2 đêm ở Phan Thiết?

-Mày chơi tao hả Múp? Tao mà thích thằng đó hả?

-Chứ sao nữa? Mày không thấy lời tao nói chứng tỏ mày thích thằng Hưng hả?

-Haha. Mày nói làm như mày đi dép trong bụng tao vậy. Mấy cái triết lí của mày thiệt là... nhiều đó mà nói tao thích nó. Khùng nặng. Tao núp xuống tranh gặp hai đứa nó là vì tao không thích giáp mặt với cả hai cùng một lúc, rất khó xử, giống như khi con Su với con Uyên ở cùng tao vậy. Thứ hai, đầu phải đi với mày tao chỉ nhắc tới thằng Hưng không, Hai tao mày bỏ hả? Tao cũng chứ. Băng Đại Ca quá trời mà! Rồi gì nữa? Nắm tay. Đầu phải chỉ có mình thằng Hưng nắm tay tao, Hai tao với ông Duy cũng từng nắm tay tao rồi mà.

Ngọc hết lí lẽ để nói lại Nam bởi vì lời cô nói hoàn toàn không có khả năng phản bác lại. Rất chính xác và đúng từng milimet. Vì vậy, Nam cho rằng chỉ với mấy lời của Ngọc thì không thể khẳng định rằng cô thích Hưng. Nhưng chính Nam đã tố cáo bản thân mình, cô biết rằng giây phút nhìn thấy Hưng nắm tay Uyên cũng là lúc trái tim cô chệch nhịp. Nam có tình cảm với Hưng. Cô khẳng định điều đó. Nhưng cô lại ép mình không được thừa nhận nó.

-Tao có nghe mấy đứa tổ mình nói lại, con Uyên ày uống pepsi miễn phí đó. Tao thù nó rồi đó Bơ. Giờ thêm cái vụ thằng Hưng tỏ tình với mày xong rồi đi chung với nó là tao muốn tạt nguyên thùng axit vô mặt nó rồi. Cái bản mặt gì mà khó ưa thấy bà.

-Mày không ưa nhưng có người khác ưa. Nó là hoa khôi của trường đó con, đẹp không bằng người ta rồi ghen tị hả?

-Giỏi để tao cho nó ăn nguyên thùng axit đi, coi thử nó có làm hoa khôi nữa không? Cùng lắm là một lon chứ nói chi nguyên thùng.

-Haha. Lúc đó mày sẽ được giải hoa khôi năm nay. Không phải của trường mà là của nhà giam thành phố.

Vì Nam biết, đằng sau ngôi vị hoa khôi trường Phan của Uyên là cả một số tiền lớn. Tình cờ nghe cô Diệu nói lại, thầy Minh Bí thư Đoàn trường chính là chú ruột của Uyên. Rất ít người biết được việc này, mà Nam chỉ là một trong số rất ít đó.

Không nói nhiều nữa, Nam và Ngọc rời khỏi nhà sách tránh đụng mặt với Hưng và Uyên, rồi kéo theo những điều không đáng có xảy đến. Xuống lầu dưới, Nam ghé vào trong mua một ít đồ ăn vặt dùng làm lương thực những buổi tối chơi game. Ngọc đứng ở gian hàng phía trên chọn dầu gội đầu, Nam đẩy xe xuống bên dưới mua bánh snack, kẹo dẻo rồi một ít đồ Bảo nhờ.

Vừa đẩy chiếc xe hàng qua khỏi khu nước ngọt có gas thì đụng phải một chiếc xe khác đang được đẩy ra. Oan gia. Hai người mình không muốn gặp nhất lại gặp cùng một ngày đúng một chỗ. Duy nhíu mày, theo những gì mà Nam quan sát thì lần nào gặp cô anh cũng nhíu mày như thể đang soi xét cô vậy.

Nam kéo chiếc xe thụt lùi, xoay lưng đi hướng khác, không chào Duy lấy một câu. Anh chỉ đứng lặng im, nhìn theo bóng Nam xa dần. Đợi đến khi cô đi xa, anh mới tiến lại chỗ cô vừa đứng, nhặt lên một thứ. Đôi mắt màu xanh biển đằng sau đôi kính cận ánh lên nhiều vẻ suy tư.

Tính tiền xong, Nam và Ngọc rời khỏi siêu thị lấy xe đi về. Ở lại nơi này không biết tiếp theo có gặp được thêm một nhân vật khắc tinh nào nữa không. Uyên và Duy xuất hiện đã khiến Nam thấy buồn bực rồi. Nhác trông thấy bóng hình tưởng chừng như đã thân quen hơn bao giờ hết, Ngọc kéo tay Nam vội vàng.

Nam xoay người lại, nhìn thấy anh trai mình đứng bên kia đường cùng với một cô gái rất đẹp. Trông họ rất xứng đôi. Đứng giữa dòng người tấp nập, Ngọc tự hỏi mình, tại sao cô lại có thể nhìn thấy Bảo rõ ràng như vậy?

Đêm Giao thừa.

Tất niên xong, Bảo lấy xe máy đi chơi cùng với bạn Đại học của anh, Nam ở nhà với ông Lâm dọn dẹp chén đĩa mới cúng kính xong lúc chiều. Làm xong, hai ba con lên phòng ngồi ở ban công ngắm trời sao đêm cuối cùng của năm cũ.

Không khí Tết bao trùm không riêng gì Sài Gòn mà khắp các nẻo đường của đất nước đều ngập sắc xuân. Nam hít một hơi dài, hôm nay nhà cô không mở cửa bán bánh, ông Lâm mới có thời gian rảnh rỗi mà ngồi với cô thế này, thật hiếm khi được như vậy.

-Mai không được đi chơi, nhớ không Bơ?

-Dạ. Con biết mà ba, mừng Một cấm kị không được ra đường.

-Tốt, mừng Bốn con đi trực Tết ở trường phải không?

-Con không đi với ba và Hai được. Buồn.

Ông Lâm phì cười, con gái ông vẫn còn nhỏ lắm. Ông xoa đầu Nam, đôi mắt hiền từ êm dịu an ủi cô con gái nhỏ.

-Lần khác ba sẽ đưa con đi.

Nam gật đầu, nhưng cô thừa biết ông Lâm nói vậy để trấn an tinh thần cô mà thôi. Công việc của ông bề bộn như vậy, thời gian đâu mà đưa cô đi? Mỗi năm chỉ có một lần, vậy mà...

-Con không đi chơi với bạn sao? Thăng Bảo đi rồi mà.

-Hai là Hai, con là con chứ. Con đi rồi ai ở nhà chơi với ba?

Rõ trẻ con. Ông Lâm lớn như vậy đâu cần Nam chơi với ông, cô làm nũng thật dễ thương. Ông Lâm lại cười, Thượng đế cướp đi người vợ hiền nhưng đã để lại cho ông một đứa trẻ thật đáng yêu vô cùng.

-Bây giờ ba sang nhà một người quen. Con đi luôn không?

Nam vịn vẹo người, cô chẳng thích đi chút nào. Từ nhỏ, gia đình cô đã cách li hoàn toàn với họ hàng, bên nội lẫn bên ngoại. Mọi ngày đã vắng vẻ rồi, mấy ngày Tết này cũng chẳng có ai đến chúc Tết. Chỉ có ông Lâm vẫn thường đi thấp nhang vào ngày đầu năm mới. Vì vậy mà Nam không hề biết họ hàng của mình còn có những ai, biết đâu những người cô tiếp xúc hằng ngày lại có quan hệ vô cùng mật thiết với mình.

-Ba đi rồi về sớm nha. Con ở nhà với mẹ.

Ông Lâm gật đầu, rời khỏi phòng Nam. Cô ngồi một mình vắt vẻo trên ban công, hát vu vơ gì đó, ngắm đường phố đông đúc đèn xe.

-Một ông sao sáng. Hai ông tối tối. Ba ông sao sáng. Lóa sáng rồi tắt luôn.

Cái điệp khúc muôn thuở mà hằng đêm Bảo vẫn hay hát khi nhìn thấy Nam ngồi đếm sao, tự nhiên được phát lại bởi chính mình, cô khẽ mỉm cười. Ông Lâm vẫn chưa nói, Bảo cũng vậy. Như thế càng khiến cô khó xử hơn nhiều.

Ông Lâm đi rồi, Nam cũng không biết phải làm gì, cô mở máy tính đăng nhập làm nhiệm vụ hằng ngày trong game. Game đêm cuối năm tự nhiên vắng người chơi hẳn. Cả facebook cũng thế.

Việc đầu tiên sau khi vào facebook là Nam kiểm tra tường nhà Harmonica Lee. Đã một thời gian nói chuyện với người này ở trên mạng nhưng Nam vẫn chưa xác định được đây là trai hay gái. Ngoài cái tên Harmonica Lee ra cô không biết gì về người này nữa cả, nhưng nói chuyện rất hợp ý và rất vui.

Har- tên gọi tắt của Harmonica Lee mà Nam tự ý gọi. Người bạn này cho cô rất nhiều thông tin bổ ích về môn học tiếng Anh, hình như nơi Har sống ngược múi giờ với Việt Nam, cô thường thấy nick facebook của Har online khá trễ và lúc nào cô cũng là người tắt máy trước.

Har là người đề nghị thêm bạn với Nam trước. Cách nói chuyện của Har dễ gần nhưng lại không thể để người khác biết quá nhiều về mình. Mọi thông tin về Har cứ như được bảo mật tuyệt đối. Nhưng Nam mặc kệ, dù gì cũng quen trên mạng xã hội, cũng chỉ là ảo thôi, nhiều khi giấu giếm như thế lại khiến cả hai nói chuyện vui vẻ hơn là biết rõ về nhau.

Har rất hay đăng những dòng status quái dị, chỉ có mỗi người viết hiểu mà thôi. Bạn bè trong danh sách của Har không nhiều nhưng toàn là người ngoại quốc, Anh có, Nga có, Hàn có, Nhật cũng có nốt, mỗi mình Nam là người Việt, thế mới quái lạ. Phải công nhận một điều, tuy Har là người Việt nhưng học ngoại ngữ rất giỏi, nếu không muốn nói là vô cùng tuyệt vời.

Tối này, Har không online. Nam gửi tin nhắn cho Har, chúc ngủ ngon. Đơn giản vậy thôi. Cô không biết phải nhắn gì thêm. Rồi đóng máy tính, Nam cũng không muốn ở nhà vào ngày cuối năm này.

Trượt dọc con đường dẫn đến viện triển lãm tranh lần trước Hưng đã đưa Nam đến, cô cảm thấy có cái gì đó thôi thúc mình đến đây. Điện thoại trong túi quần rung lên, cô mở máy ra xem thử. Là Hưng.

-Tui nghe nà... Đang ở ngoài đường... Chi? Ông hỏi làm gì? Đừng có tới nhà tui. Không có ai ở nhà đâu. Giờ tui bận chút công chuyện... Vậy ha. Bye.

Hôm bữa gặp Hưng đi cùng Uyên tới giờ Nam không muốn nói chuyện với anh nữa. Giống như anh đã lén lút cô đi chơi với Uyên vậy, Nam thấy buồn. Ủ, một chút thôi.

Xách đôi giày trượt trên tay, Nam đi chậm rãi theo hành lang mà mình đang cố gắng nhớ lại, cô sợ mình đi lạc đường, như thế sẽ không thể đến căn phòng Du Viễn được.

Buổi tối, viện triển lãm không có lấy một bóng người, ngoài hai chú bảo vệ bên ngoài vừa dặn Nam là phải đóng cửa lúc 10 giờ.

Bước chân Nam chậm rãi thật đều trên hành lang vắng, vài bóng đèn vàng hắt chiếc bóng cô đồ dài. Cô dừng lại trước cánh cửa có đề hai chữ Du Viễn cũng là lúc đôi chân cô trở nên run rẩy, không khí như nén lại cướp mất sự hô hấp nhỏ nhoi của cô.

Trước mắt Nam, chàng trai mặc đồ trắng đang hôn lên bức tranh trên tường, nơi người con gái mặc váy trắng đang mỉm cười. Và chàng trai ấy... đang khóc.

Nam muốn xoay người và bỏ chạy nhưng dường như dưới chân cô đất đang lún dần, nó chôn chặt cô ở đó và buộc cô phải chứng kiến viễn cảnh đau thương kia. Tại sao lại là người con trai đó? Người đã từng muốn cướp đi sinh mạng của cô, hết lần này đến lần khác đe dọa cô.

Nhận ra người bên ngoài, Duy xoay người nhìn Nam, nước mắt vẫn còn đọng trên gương mặt góc cạnh, đôi kính cận đã không còn hiện hữu trên mặt anh như mọi ngày ở trường, điều đó khiến cho đôi mắt xanh được phơi rõ sự sắc bén và lạ lẫm hơn bao giờ hết.

Nam nuốt khan, có lẽ nào cô sẽ chết ở nơi này hay không? Ngày mai tờ báo An ninh số mới nhất sẽ đăng tin, vụ thảm sát cô nữ sinh chưa 18 tuổi tại viện triển lãm tranh ảnh thành phố.

Nghĩ đến là mặt cô biến sắc, cô muốn chạy, muốn hét lên kêu cứu nhưng không thể, cứ như cơ thể cô đã bị ánh mắt của Duy khiến cho bất động hoàn toàn. Bình thường cô đã sợ anh rồi. Bây giờ đôi mắt ấy, lại khiến cô sợ hãi hơn rất nhiều.

-Ai cho cô tới đây? Nói mau! Làm sao cô biết chỗ này?

Duy đã đứng trước mặt Nam từ lúc nào, lực tay xiết chặt chiếc cổ trắng của cô. Nam không thở nổi, đôi mắt mở to ngập nước và đầy sợ hãi nhìn Duy không chớp. Anh muốn giết cô? Tại đây và ngay lúc này? Đôi đồng tử lạ lẫm của Duy trở nên đục ngầu đầy những đường gân máu đỏ li ti, chú mục vào Nam như muốn thiêu rụi cô bằng ngọn lửa hận thù.

-Tui... học... thả... ra...

Sắc mặt Nam trở nên trắng bệch, không khí của cô đang mất dần, việc hô hấp chưa bao giờ khó khăn thế này. Duy nhất định phải làm thế này với cô sao? Hận cô đến mức chỉ mới nhìn thấy cô đã lập tức ra tay giết người. Xem ra Nam muốn chứng minh cho Duy thấy mình không phải là kẻ- sát- nhân không thể thực hiện được rồi, bởi vì, cô sắp chết.

-Nói đi. Ai đưa cô tới đây?

-Hưng... Hư...học...

Là Hưng. Chứ không phải Bảo? Đôi mày kiếm của Duy nhú lại, bàn tay thả lỏng dần buông tha chiếc cổ của Nam. Cô lùi người ra sau, đứng dựa vào tường thở lấy thở để. Chỉ một chút nữa thôi, cô tưởng mình sẽ gặp được mẹ.

-Anh... muốn giết người hả?

Đủ sức lực, Nam rướn gân cổ lên quát lớn. Duy dám nói không có ý định giết chết cô đi, cô sẽ giết ngược lại anh luôn ngay tại đây. Lúc nào gặp cô cũng một ánh mắt, chết chóc và hận thù, một câu chào hỏi tử tế cũng không, đây là cái loại người gì? Công bằng với Nam chỗ nào?

-Để cô chết sẽ không vui.

Nam đứng hình. Duy vừa mới nói gì vậy? Cô chết, anh không vui? Vậy như thế nào mới vừa ý anh? Để cô sống rồi giày vò từng chút một giống như trong phim vậy đó hả? Bây giờ thì Nam thật sự rất sợ con người này, nỗi ám ảnh bấy lâu cố gắng đè nén tận sâu trong lòng nay trỗi dậy nhấn chìm chút bình tĩnh nhỏ nhoi còn sót lại của cô.

-Đã tới đây rồi có muốn vào thăm mẹ cô một chút không?

-Mẹ tui... ở đây sao?

Duy nắm vai áo Nam kéo cô vào bên trong căn phòng Du Viễn, cô ngồi bệt dưới một lớp thảm tết bằng cỏ lau, mắt mở trừng trừng nhìn anh. Duy đứng đó, hai tay buông thõng chăm chú cái nhìn yêu thương vào những bức tranh trên tường.

-Đó... đúng là mẹ tui thiệt hả?

Nam từng nghĩ cô gái mặc váy xanh trong những bức tranh đó chính là mẹ cô- bà Hiếu Doanh. Quả nhiên... Người còn lại...

-Mẹ tôi. Một nạn nhân do cô gây ra. 18 năm đau thương chưa đủ với bà ấy.

Lại nữa rồi. Hề Duy mở miệng đều nói Nam như thế. Cô đứng dậy, phủi quần áo, giương mắt nhìn Duy. Trông anh lúc này thật hiền từ, giống như một người anh trai vậy. Có bao giờ anh dùng ánh mắt ám áp ấy để một lần nhìn cô? Chắc không có ngày ấy đâu, anh hận cô đến vậy mà.

-Mẹ anh với mẹ tui trước đây là gì của nhau? Chị em hả?

-Tôi không có người em độc ác như vậy. Mà nếu như có thì nó cũng không như cô.

-Anh... Sao lúc nào anh cũng... bỏ đi. Tui không thèm chấp với anh. Nói cho anh biết, người trong tranh là mẹ tui, vì thế tui có quyền tới đây ngắm nhìn mẹ, anh không có lí do gì cấm tui hết.

Không biết ăn gan hùm hay gan cộp beo gì đó mà Nam có bản lĩnh nói như vậy với Duy. Nhưng cô nghĩ mình không sai, nơi này là viện triển lãm tranh ảnh, ai cũng có thể xem tranh cơ mà, cô có đủ điều kiện để tự do ra vào nơi này với cương vị là một độc giả.

-Dưới mỗi tranh có đề tên. Nhìn kĩ đi.

Nam lò mò tới gần những bức tranh, cố căng mắt ra mà đọc lấy những dòng chữ bé xíu. Họa sĩ Lê Đình Lộc.

-Người ta là họa sĩ, mắc mớ gì anh cấm tui? Bộ anh là chủ của ổng hả?

-Không. Đó là ba tôi.

Sốc. Nam há miệng, muốn cho tay xuống đất mà nhặt cầm lên gắn vào. Không thể tin được, ông họa sĩ tài ba này lại có một thằng con trai mắc dịch như Duy. Nam lắc đầu tiếc rẻ, cả người mẹ của anh chắc cũng phải đau đầu vì thằng con này.

-Và tôi là chủ nhân của căn phòng này.

Sốc tập hai. Lời Duy nói chắc chắn có căn cứ, bởi vì tấm bảng bên ngoài cửa phòng có ghi rõ chủ sở hữu của Du Viên chính là Lê Hoàng Đình Duy, người đang đứng trước mặt cô lúc này. Sao lần đầu Hưng dẫn Nam tới đây, cô không nhìn cho kĩ?

-Giờ thì tôi có đủ tư cách cấm cô chưa nhỉ? Nguyễn Tường Nam.

-Tui...

Nam ngược nhìn mẹ một lần nữa, đôi mắt buồn bỗng nhiên sụp xuống trông thảm tệ vô cùng. Cô hết lí lẽ để cãi lại Duy. Anh là chủ nhân ở đây, ba anh là người tạo nên những kiệt tác ấy, anh có quyền hạn để nghiêm cấm bất cứ ai đến gần nơi này. Vậy ra nơi này không phải là bí mật gì của Hưng. Nó vốn dĩ thuộc về Duy. Ngay từ đầu chẳng có một bí mật nào cả.

-Tự đi hay là đợi tôi đuổi?

Nam nhìn Duy lần cuối, cô biết mình không phải là đối thủ của anh, kể cả trong học tập lẫn đối chọi kiểu này. Nam lách qua người Duy, bỏ đi ra cửa. Cô rất muốn đến đây thường xuyên, bởi vì ở đây có mẹ. Lưng thưng từng bước rời khỏi căn phòng, hốc mắt Nam cay xè, cô thấy tủi thân ghê gớm.

Vừa bị gã Băng Đại Ca chết tiệt kia lên mặt, hại cô mất đi lòng tự trọng. Cô hận không thể bay tới dùng Đào Hoa Trận bẫy chết anh. Mới vừa biết nơi này có nhiều ảnh của mẹ vậy mà lại bị cấm không được tới nữa, Nam không cam tâm.

Duy đặt chân ra ngoài cửa phòng, nghiêng đầu nhìn bóng lưng Nam. Trông cô cứ như binh lính thất trận vậy. Bằng cách nào đó Hưng tìm ra được chỗ này, tấm bảng đề tên Duy trước cửa phòng chỉ mới được gắn lên sáng nay mà thôi. Hưng hẳn là sẽ sốc lắm khi biết nơi này thuộc sở hữu của anh họ mình.

Xoạc. Bỗng nhiên bóng cô nhóc tomboy phía trước ngã phịch xuống hành lang. Duy vội vàng chạy đến bên Nam, một tay đỡ mái đầu cô lên. Gương mặt Nam trắng bệch, y hệt như lúc anh xiết chặt cổ của cô, lấy đi hết không khí để thở.

Duy không nghe thấy nhịp thở của Nam, cơ mặt anh thít lại, mặt ngập tia lo âu. Anh đưa tay lên mũi cô, thật may mắn khi vẫn còn chút hơi thở nhỏ nhoi và khó khăn, nhưng đủ để anh biết cô vẫn đang sống.

Duy đặt Nam ngồi dựa vào tường, lục lọi ba lô tìm kiếm điện thoại. Ba lô của cô toàn những thứ vớ vẩn, không biết điện thoại nhét ở chỗ nào rồi. Trong tình huống này, Duy lại không nhớ ra nơi cất điện thoại không phải ở ba lô mà là trong túi quần.

Lật ngược ba lô lại, Duy trút hết những thứ linh tinh trong ấy ra, vội vã tìm kiếm. Nhưng tay anh khựng lại khi nhìn thấy một thứ. Duy cầm nó lên tay, xoay mặt nhìn Nam, làn da trắng bệch như người sắp chết của cô khiến anh bất an vô cùng. Giây phút này, chính Duy cũng không biết mình đang vất vả lo lắng cho kẻ thù.

Nhịp thở của Nam đã khá hơn trước nhưng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, cô đã chìm vào hôn mê sâu hơn nửa giờ đồng hồ rồi. Ba lô đặt ngay ngắn bên cạnh, Duy cũng ngồi cạnh Nam, để đầu cô tựa vào vai mình.

Đáng ra, anh nên đưa cô đến bệnh viện hoặc về nhà thì đúng hơn, nhưng Duy lại không làm vậy. Anh không thích gặp mặt Bảo lúc này và càng không muốn đến bệnh viện. Duy biết Nam sẽ tỉnh lại nhanh thôi. Rút trong túi áo khoác ra tờ giấy chỉ chút chữ mà lần trước Duy nhặt được ở siêu thị sau khi Nam bỏ đi.

Anh giờ lên xem xét, biên lai tiền thuốc của bệnh viện Chợ Rẫy. Người bệnh là Trần Hiếu Kỳ. Tay còn lại giờ lên túi thuốc với những cái tên dài ngoằn và đặc trưng. Hai thứ này có liên quan gì đến con nhóc đang bất tỉnh nhân sự bên cạnh?

Duy quay sang nhìn Nam, trán cô lấm tấm mồ hôi, cả hai cánh tay cũng ra mồ hôi rất nhiều. Duy rút khăn tay trong túi quần ra lau cho cô. Nhìn lại số thuốc trên tay mình, Duy lẩm nhẩm đọc từng cái tên.

Đã lâu rồi anh không nhớ đến chúng. Đến tên loại thuốc cuối cùng, gương mặt bình thản tốt độ hằng ngày của Duy đã không còn có thể giữ nổi bình tĩnh. Đôi mày anh nhíu lại, môi mím chặt thành một đường thẳng. Duy tự hỏi mình: Trần Hiếu Kỳ là ai?

Đúng 10 giờ, Duy công Nam ra khỏi viện triển lãm, từ đây về nhà cô khá xa. Duy có thể gọi một chiếc taxi quãng Nam vào đó, đọc địa chỉ cho tài xế và anh ta sẽ đưa cô về đến nhà nhanh gọn. Nhưng anh không làm vậy, tình trạng của Nam hiện giờ mà đi xe, không chừng cô sẽ đi luôn không về mất.

Vì thế mà lúc này đây, người ta nhìn thấy một chàng trai rất anh tuấn và nghiêm túc công một thằng nhóc đầu tóc bù xù trên lưng, đi từng bước chậm chạp trên vỉa hè. Hai anh em ư? Hay là một cặp thuộc giới tính thứ ba? Ai cũng có suy nghĩ của riêng mình nhưng chẳng ai lại nghĩ rằng, hai kẻ ấy lại là kẻ thù của nhau.

Đến khi Duy dừng lại trước ngôi nhà có đề bảng Tiệm bánh Bảo Nam thì đồng hồ cũng vừa điểm 11 tiếng. Nam vẫn chưa tỉnh lại, hoặc giả như cô tỉnh rồi mà giả vờ ngủ trên lưng Duy. Điều gì cũng có thể xảy ra cả.

Cửa nhà vẫn đóng kín, đèn phòng không sáng chứng tỏ không có ai trong nhà. Duy lấy chìa khóa mở cổng ra, công cô vào nhà, chỉ một cái liếc mắt đèn đã được bật sáng. Anh công cô đi thẳng lên lầu, rẽ đứng hướng vào phòng của cô, xoay nắm cửa cái một. Đặt Nam nằm lên giường, đắp chăn cho cô xong rồi Duy mới thở hắt ra. Anh không lo sợ chủ nhà sẽ về ngay lúc này?

Nhìn quanh căn phòng của Nam một lượt, nó mang phong cách đúng chất của Nguyễn Tường Nam, không lẫn vào đâu được. 5 năm qua, con nhóc này vẫn thế. Căn phòng này chẳng có chút thay đổi nào cả. Nếu có thì kệ sách đã chất nhiều thêm và có một chỗ trống dành cho chiếc laptop mà thôi.

-Mẹ... Bơ không có... không... Bơ không giết người...

Những lời nói của Duy đã ám ảnh và theo Nam vào tận giấc ngủ. Cô không giết người, đã hàng ngàn lần cô muốn nói với anh điều đó, muốn anh tin tưởng mình. Nhưng không thể. Rời khỏi nhà Nam một cách nhanh nhất có thể, Duy lo rằng nếu mình còn ở lại đó chứng kiến về yếu đuối của cô thêm một phút giây nào nữa chắc anh sẽ không thể dứt khoát mà trả thù được.

Mọi thứ ở đây hình như chẳng có gì thay đổi kể từ ngày Duy ra đi. Một Duy khác trở lại sau 5 năm nơi xứ người, quay về đây để đoạt lại những gì mình đã mất, chỉ duy nhất đáng sinh thành của anh là mãi mãi ngủ yên cõi vĩnh hằng.

Pháo hoa nổ rộ trên bầu trời đêm báo hiệu thời khắc giao mùa đã đến. Một năm mới. Một khởi đầu mới. Và một sự trả thù mới.

Mùng Một Tết.

Đúng với lời nhắc nhở đêm trước của ông Lâm, Nam không hề ra khỏi nhà lấy nửa bước chân, không những thế, cô nằm liệt giường vì sốt đến 38 độ rưỡi. Trông Nam nhợt nhạt như người sắp chết, thảm hại vô cùng. Người ta nói đầu năm đầu tháng mà mắc bệnh như thế này là xui xẻo cả năm. Nghĩ đến là cô chẳng muốn làm gì nữa hết.

Miệng đắng ngắt, cuồng họng khô khốc khiến Nam chẳng buồn ăn. Bảo đút cho cô được một ít cháo trắng nấu loãng với muối, xong rồi anh chạy đi mua thuốc hạ sốt liều mạnh theo lời cô yêu cầu. Cô nhất quyết không đi bệnh viện dù ông Lâm có khuyên bảo hết lời.

Gia đình Nam đâu khá giả gì, nhập viện chắc chắn tốn rất nhiều tiền. Nghĩ đến là cô hết muốn đi, mới ngày đầu năm đã tốn cả đồng tiền như thế thì còn gì là lộc đầu năm nữa. Chắc cả năm nhà cô sẽ đói chết mất. Vậy thôi mà Nam nhất quyết không rời khỏi giường, cô cứ nằm đếm thời gian qua nhích dần từng hồi một. Thật chán nản!

Chiếc ba lô nằm gọn bên cạnh mình khiến Nam nhớ đến đêm hôm qua. Cô vừa rời khỏi phòng tranh thì cơn đau đầu chợt ập đến rồi ngất xỉu, sau đó thì một chi tiết cũng chẳng nhớ nổi. Lúc pháo bông bắn rợp trời đêm cũng vừa lúc cô tỉnh dậy chập chờn.

Hình như có ai đó đã cõng cô đi rất lâu, Nam chỉ cảm nhận được như thế. Sau đó lại chìm vào mê man lần nữa. Đến khi tỉnh dậy lần hai thì mặt trời đã lên quá đỉnh. Nam cũng khâm phục chính mình. Ông Lâm và Bảo đứng ngồi không yên, hết chườm khăn rồi lại lau mặt, tay, chân cho cô. Cô đổ bệnh cũng biết lựa giờ lựa ngày ghê. Đúng mùng Một Tết.

Nam uống hết liều thuốc hạ sốt mà Bảo mua về, cô không muốn mình đổ bệnh như thế này, sẽ làm mất thời gian và công sức của hai người đàn ông kia. Nếu như cô nghe lời ông Lâm ở nhà thì chắc cô cũng không ra nông nổi này.

-Hai. Tối qua em về nhà bằng cách nào vậy?

-Là sao? Tối này em ra ngoài sao? Ba nói em ở nhà một mình mà!?

Bảo rút nhiệt kế ra giờ lên xem xét, nếu Nam cứ bệnh hoài thế này không khéo anh sẽ chuyển trường mất, chăm sóc cô không cũng đủ tốt nghiệp một khóa y tá rồi. Nam không biết rằng mình đã được đưa về nhà trước cả ông Lâm và Bảo.

-À... em ở nhà. Rồi ngủ...

-Em đó. Đừng có đi rông rông ngoài đường nữa. Có đi cũng phải mang theo nón đội lên. Cứ bị cảm hoài thể lực dù có tốt cách mấy cũng không chịu nổi đâu.

Nam gật đầu, Bảo nói đúng không sai chữ nào. Anh thấy dạo này cô cứ sốt hoài, vài ba ngày lại đổ bệnh. Trước khi đi cắm trại đã bệnh, đi cắm trại về cũng bệnh, cả đầu năm mới thế này mà cũng bệnh. Bảo không tin lắm vào những quan niệm của người xưa, nào là đầu năm cử này kiêng nọ, nhưng mà cơ thể Nam không mạnh khỏe như cô vẫn nghĩ, dù sao cô vẫn là con gái.

-Hai với ba ăn cơm đi. Nồi thịt kho dưới bếp hâm lại cho nóng rồi ăn.

-Biết rồi. Em ngủ đi. Chiều mà không hết sốt là phải nhập viện đó nghe chưa!

Bảo bưng khay cháo và thuốc ra ngoài khuyên Nam nên ngủ một giấc, biết đâu khi tỉnh dậy sẽ bớt sốt. Cô gật đầu nghe theo, mỗi khi bệnh ai nói gì cô cũng nghe theo cả, ngoan ngoãn như một chú mèo con vậy. Mỗi cái việc nhập viện là nhất quyết không nghe. Đợi Bảo đóng cửa phòng lại, Nam mới vắt kiệt óc suy nghĩ thử mình làm cách nào lại về nhà một cách nguyên vẹn thế này.

-Băng Đại Ca đưa mình về sao? Cõng mình á? Ồng mà tốt vậy thế giới này chắc hết người xấu. Chắc là hai chú bảo vệ. Nhưng sao hai ổng biết địa chỉ nhà mình? Hay là Băng Đại Ca gọi taxi rồi đọc địa chỉ để ông tài xế chở mình về? Đâu tốt dữ vậy! Keo kiệt, hà tiện như ổng mà chịu bỏ tiền túi ra trả tiền taxi hả? Rốt cuộc mình về nhà thế nào vậy trời? Hay là Băng Đại Ca dùng khinh công cõng mình trên lưng, thả mình vào phòng qua cửa sổ? Có thể lắm chứ!

Vì lúc Nam tỉnh dậy thì cửa sổ phòng cô mở toang, nhiễm một chút game Thiên Long Bát Bộ, cô tự nói tự kết luận. Nhưng mà chưa đầy 5 giây sau cô đã phản bác lại cái kết luận của mình. Đây là thế kỷ 21 rồi, làm gì còn khinh công.

-Một với một là hai. Hai thêm hai là bốn. Bốn với một là năm. Năm ngón tay sạch đều.

Chuông điện thoại đổ liên tục cắt đứt dòng suy nghĩ bập bọ của Nam, cô nhìn màn hình sáng đèn. Người gọi đến là Kỳ.

-Tao nghe nà Su.

-”Mày bệnh hả? Giọng mày khó nghe quá!”

-Ồ. Sao quả tạ chiếu trúng tao rồi Su ơi! Dám năm nay tao rớt tốt nghiệp quá! Huhu.

-"Sao nào dám chiếu mày? Nín đi. Tao có quà ày nà. Đợi chút nha. À, nhớ mở cửa phòng, mày nằm trên giường đợi nha."

Nam đơ người, chưa kịp nói thêm gì bên kia đã "tút, tut". Quăng điện thoại xuống giường, bực mình với kiểu nói chuyện nửa úp nửa mở của Kỳ. Nhìn đồng hồ, người ta nói 1 giờ trưa là giờ linh phải không ta?

Nam trùm chăn lại cho ra mồ hôi, ông Lâm nói khi bị sốt cần làm cho cơ thể ra càng nhiều mồ hôi càng tốt. Chẳng biết ai phát minh ra cái ý tưởng này, nó rất tồi, chỉ ít bây giờ cô cảm thấy như vậy. Ngộp muốn tắt thở luôn. Vừa nóng vừa ngộp. Không chịu nổi, cô vứt cái chăn ra khỏi người, nằm một góc dưới sàn. Còn mình thì há miệng hít thở, đón nhận không khí mát mẻ ùa vào, không gì sáng khoái hơn.

-Kìa con bướm vàng kìa con bướm vàng, xòe đôi cánh xòe đôi cánh, bướm bướm bay năm ba vòng, bướm bướm bay năm ba vòng. Bay tùm lum. Bay tè le.

Điện thoại lại đổ chuông. Lần này là Ngọc. Nam có thói quen hay cài chuông mặc định riêng cho từng người quen thân thiết của cô. Danh bạ của cô có nhiều địa chỉ liên lạc và hình như mỗi người có một bài nhạc chuông riêng. Sở thích này... có vẻ lạ.

-Gì vậy Múp?

-"Thằng Hưng có ghi tên tao vô đi trực Tết không vậy Bơ?"

-Có. Tao nói nó ghi tên mày rồi. Cả đám con Lam, con Thơ cũng ghi luôn. Mà hình như nguyên cái tổ mình đi hết thì phải? Một lớp 15 người lận mà.

-"Gì mà kéo cả đám đi hết vậy? Đi trực Tết chứ có đi ăn giỗ đâu mà nguyên đội quân xếp hàng vào sổ? Tổ mình 12 đứa, rồi 3 đứa trúng sổ còn lại là đứa nào?"

-Thằng Hưng với con Uyên là không thể thiếu rồi. Hai đứa nó là cán sự chi Đoàn mà. Đứa thứ 15 thì tao không biết. Chắc con nào đó cô bác với con Uyên, đi cho có đồng đội với nó. Chứ mình nó với thằng Hưng chơi gì lại nguyên đoàn quân Nam Hán tổ mình.

-"Rồi. Rồi mừng mấy đi?"

-Mừng Bốn. Sáng 6 giờ 45 tập trung. Chiều 4 giờ 15 về nếu đạt yêu cầu. Không thì ở lại trực tiếp.

-"Vậy hả? Mà ai phụ trách quản lớp mình? Tao nghe nói một ngày có hai giáo viên với một lớp 12 trực mà phải không?"

-Ồ. Thông tin cũng lạnh lẽo dữ. Báo ày hay để còn thông báo với đồng đội, cô Diệu với thầy Lập sẽ kiểm tra tụi mình.

Đầu dây bên kia hình như có người vừa té cái rầm. Nam há miệng cười rõ to, bệnh tật gì bay rảo trội.

-"Lập Hối với Sát Thủ Quần Đen hả? Tiêu rồi! Tụi nó chuẩn bị rình rang lắm, nghe đâu là đem pháo bông mini lên đốt mà kiểu này rồi mần ăn sao trời?"

-Haha. Mày cứ kêu tụi nó chuẩn bị gì mang hết lên đi. Tối đó có bị kỉ luật thì cũng chết chùm mà. Lo gì.

-"Ồ. Vậy để tao nói lại với tụi nó. Sáng đó tao qua chỗ mày. Ok."

-Mày vừa nói là mày chờ đó nha. Không phải tao à. Haha. Cúp đây!

Điện thoại vừa báo hiệu cuộc gọi kết thúc cũng là lúc nụ cười trên môi Nam tắt phụp. Mừng Bốn. Sao lại là mừng Bốn? Sao không phải ngày khác? Trời ơi! Ông ác cũng chừa cái mác cho người khác đeo nữa chứ? Nam muốn hét lên cho nguoi cơn tức mà không thể, cô còn thương cái cổ họng của mình.

Mừng Bốn Tết. Ngày duy nhất trong năm mà Nam được đến nơi bà Doanh yên nghỉ.

Đành đoạn mang ngày mừng Bốn của cô xếp lịch trực Tết. Lúc nhận thông báo Nam đã suýt té xỉu.

Cô mong đến Tết hơn bất cứ ai, không phải vì muốn được nghỉ học ở nhà rong chơi, cũng không phải muốn nhận được tiền lì xì, mà là đến Tết cô sẽ được đến thăm mẹ. Đơn giản như vậy thôi, mỗi năm chỉ có một ngày mừng Bốn Tết, vậy mà...

Ngày giỗ bà Doanh năm nay chỉ có ông Lâm và Bảo lên xe đến thăm mộ bà. Không có Nam đi cùng. Vì thế mà cô đã buồn rầu suốt mấy ngày cuối năm cũ, bước qua năm mới gánh thêm cơn sốt hành hạ, cô chỉ muốn chết luôn cho xong.

Có tiếng nói cười ở dưới nhà, Nam không nghe rõ lắm. Năm nay nhà cô có khách đến thăm sao? Tết mấy năm rồi đâu có. Không nén nổi tò mò, Nam nhích người đứng dậy đi ra ban công nhìn xuống dưới. Một chiếc Toyota bảy chỗ màu đen đỗ trước nhà cô. Trong đầu cô hiện lên hai chữ. NHÀ GIÀU.

-Bơ! Kêu mày nằm trên giường mà. Ra đó làm gì vậy? Vô đây!

Kỳ đứng ở cửa phòng quát lên. Nam giật nảy mình xoay người lại, tay bấu vào thành lan can để không bị ngã. Cô tròn mắt nhìn Kỳ. Váy hoa màu vàng, dài đến đầu gối. Mang hài búp bê màu trắng. Đôi mắt biết cười toe toét để lộ chiếc răng khểnh dễ thương. Trông Kỳ cứ như một tiểu thư thực thụ. Mà đâu có ai nói cô không phải là tiểu thư đâu chứ?

-Sao mày không nhuộm tóc lại? Đổi sang màu đen đi. Nhìn vậy người ta nói mày ăn chơi đó.

Nam lết tằm thân đầy thương tích vào trong, ngồi trên giường nhìn cô bạn đứng ở cửa phòng một cách chăm chú. Trên người Kỳ chỗ nào cũng phát ra khí chất của một tiểu thư giàu có, chỉ riêng mái tóc đỏ chóa là không hợp một chút nào.

-Xì- tai mà. Tao thích.

-Mày mang đôi hài màu xanh lá nữa là hay luôn đó Su. Nguyên cái cột đèn giao thông di động. Haha.

Kỳ tức tối trong khi Nam bò lăn ra cười với ý nghĩ vừa nảy ra. Tóc đỏ. Váy vàng. Giày xanh. Đủ bộ. Nén tức giận vào trong, Kỳ không muốn bỏ qua mục đích đến nhà Nam hôm nay.

-Cười xong chưa?

Gật gật. Nam ngồi ngay ngắn trên giường. Bây giờ cô mới chăm chú nhìn trên tay Kỳ là một chiếc hộp hình chữ nhật khá lớn màu đỏ. Kỳ bước lại gần, đặt chiếc hộp vào tay cô, nghiêm túc nói.

-Mừng sinh nhật mày. Hơi muộn.

Rồi gãi gãi đầu, Kỳ nặn ra một nụ cười tươi tắn nhất. Nam ngỡ ngàng. Sinh nhật của cô, ngoài ông Lâm, Bảo và Ngọc ra thì không còn ai biết nữa. Kể cả gã bạn trai “hờ” của cô cũng không biết. Chính xác mà nói, ngày sinh trong giấy khai sinh của Nam là ngày 8 tháng 2, tức là 28 Tết vừa rồi.

-Cám ơn mày nhiều nha Su!

-Có phần của Tạ Thế nữa đó. Chẳng chả có ca trực nên không tới được.

Nam gật gù. Làm bác sĩ thiệt là khổ. Mừng Một mà cũng phải trực. Dám sau này Thiên cưới Kỳ về rồi, cũng mang cô vào bệnh viện mà ngủ luôn quá. Nghĩ đến đây, Nam không nén được nụ cười. Kỳ quan sát cô một chút, đây đâu có giống người bệnh.

-Chuyển lời tới chồng mày là tao cám ơn anh nha.

-Ồ. Hả? Mày vừa nói gì?

Nam lại ôm bụng cười. Kỳ vừa bị cô lừa một vỏ rất đau. Thù trước nợ sau tính luôn một lần, không cần giữ ý giữ tứ hay sợ mất hình tượng gì hết, Kỳ xoắn váy tèo lên giường túm áo Nam, ấn đầu cô xuống giường, vỗ phạch phạch vào mông cô. Tư thế này... khá là ẩn tượng.

-Kỳ. Con làm gì vậy?

-Ồ... Ba

-Kỳ. Con làm gì vậy?

-Ồ... Ba.

Kỳ nhảy vội xuống giường, chỉnh trang lại tư thế. Nam cũng lập tức ngồi dậy, sửa lại đầu tóc khi nghe thấy tiếng người lớn, mặc dù mái đầu của cô có sửa lại cũng chẳng biết phải sửa thế nào. Cô nhìn người đàn ông trước mặt, người này là ba của Kỳ. Cô giống ba nhiều hơn là giống mẹ, Nam nhận xét.

-Bơ, đứng dậy chào cậu đi con.

-Con chào... cậu.

Nam đứng dậy, khoanh tay cúi đầu chào ba của Kỳ. Ồ, nhưng sao lại là cậu? Mà không phải là chú hay bác như nhiều khi gặp người lớn tuổi khác? Nam ngẩng đầu nhìn người đàn ông lạ. Bên cạnh là ông Lâm, phía còn lại là Kỳ, đằng sau còn có Bảo.

-Đứa trẻ đó đây sao? Lớn thế này rồi.

Nam chớp mắt nhìn ba của Kỳ, người đàn ông này thoạt nhìn thì lạ hoắc nhưng càng nhìn kĩ thì càng thấy quen. Giống như lần đầu tiên chạm mặt với Kỳ, cũng có cảm giác này. Quen thế nào thì cô vẫn chưa lí giải được. Cô phân tích lời ba Kỳ vừa nói, đứa trẻ đó lớn thế này rồi, có nghĩa là trước đây ông ấy biết cô.

-Bơ, đây là cậu Hiếu Nhân, anh trai của mẹ con.

Anh trai của mẹ? Đại nảo Nam phân tích tiếp tục. Anh trai của mẹ cô phải gọi bằng cậu, điều này không sai. Cô nhìn ông Nhân lần nữa, rồi nhìn sang Kỳ, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại nơi khung ảnh trên bàn học của mình, nơi mẹ vẫn theo dõi cô trên mọi bước đi trưởng thành.

Ba người họ, đều giống nhau ở đôi mắt. Hóa ra đây là điều mà Nam cảm thấy quen thuộc nhưng không thể lí giải. Bởi vì họ có quan hệ với nhau.

-Con tên Nam đúng không? Cậu nghe con bé Kỳ kể về con rất nhiều. Ngoan, ráng học giỏi nghe con.

-Dạ!

Nam cúi đầu lễ phép. Ông Nhân quay lại nhìn Bảo, đứa cháu trai mà nãy giờ ông bỏ quên, nở một nụ cười thật hiền, rồi rút trong túi ra hai phong bao đỏ đưa cho anh và Nam. Quà mừng tuổi từ người cậu ruột thịt sau ngần ấy năm dài.

-Kỳ, con ở lại đây chơi với hai em. Không được nghịch bậy nghe chưa?

-Yes sir!

Kỳ đứng nghiêm, làm động tác chào theo kiểu quân đội. Ông Nhân và ông Lâm cùng đi xuống nhà dưới, họ cần một không gian riêng để hàn huyên tâm sự trong suốt thời gian dài.

Nam ngồi trên giường, tay cầm phong bao đỏ phe phẩy, cảm giác lạ lẫm len lỏi vào từng mạch máu nhỏ. Đây là lần đầu tiên cô nhận lì xì mà không phải từ ba mình. Bảo cũng có chung một cảm giác giống Nam. Nhưng anh biết cách che giấu nó thế nào. Gia đình này đã cách ly hoàn toàn với họ hàng cũng từ ngày ấy.

Chỉ riêng Kỳ thích thú ngồi đung đưa chân trên ghế, hết nhìn Bảo rồi lại nhìn Nam ngây ngô với phong bao lì xì. Đến khi Nam mở ra thì còn vui hơn. Nhìn cô nghịch mắt khi thấy số tiền lớn mà Kỳ không nén được nụ cười. Cô cầm hai tờ tiền mệnh giá 500 ngàn lên, mặt méo xệch nhìn Bảo.

-Hai ời! Tết này anh em mình giàu to nha!

Rồi cười toe toét sung sướng với số tiền lì xì ấy. Bảo có vẻ không thích Nam cười lên như con ngốc thế này, anh bước tới giật lấy phong bao đỏ, nhét hai tờ tiền vào trong trước sự ngỡ ngàng của cả Nam và Kỳ.

-Đưa cho ba giữ.

-Cũng được. Em cũng đâu cần nhiều tiền như vậy đâu. Cần thì xin ba. Hehe.

Vậy mà Nam vẫn cười được. Kỳ không hiểu nổi, nếu là cô chắc chắn sẽ cướp lại cho bằng được số tiền ấy. Không đơn giản mà mình có được số tiền lớn như thế, ngu gì để ông anh trai đoạt đi, mà ai nói trước rằng Bảo sẽ đưa cho ông Lâm hay là anh tự thanh lí chúng? 1 triệu chứ có ít đâu!

-Ồ... vậy anh em mình phải kêu con nhỏ kia là gì đây Hai?

Bảo xoay người lại nhìn Kỳ. Không phải lần đầu gặp mặt nhưng anh phải thừa nhận, Kỳ là cô nhóc đẹp một cách tự nhiên nhất trước giờ anh từng thấy qua. Nó mang một chút hoang dã, một chút huyền bí nhưng lại không giấu được vẻ tao nhã và khiêm tốn cần có. Giống như mẹ anh vậy.

-Haha. Cứ như trước là được mà. À mà không được. Đây nhỏ tuổi hơn đó. Giờ tính sao ta?

Kỳ chỉ tay vào mình rồi chỉ sang Bảo, anh cũng ngượng ngùng không biết phải xưng hô thế nào. Theo vai về thì anh em Bảo và Nam phải gọi Kỳ là chị. Ba Kỳ là anh ruột của mẹ Bảo và Nam mà.

-Kỳ ở lại nói chuyện với Bơ đi. Anh có bài tập cần làm, về phòng trước, có gì gọi anh.

Câu đầu là Bảo nói với Kỳ, câu sau là căn dặn Nam. Cô gật đầu, Bảo cầm hai bao phong thư rời khỏi phòng cô. Nam tin chắc một điều, Bảo sẽ đưa số tiền ấy cho ông Lâm, anh không phải là loại người nhỏ nhen và ích kỉ như thế.

-Giờ tao phải kêu mày bằng chị hả Su?

-Ồ. Kêu đi. Chị Su.

Kỳ ngồi vỗ đùi, cười hả hê vô cùng. Mặt mũi Nam bí xị, tự nhiên bắt cô gọi một đứa bằng tuổi với mình là chị, ngượng ngùng thế nào ấy.

-Không kêu. Mặc gì tao phải kêu mày bằng chị trong khi mày sinh sau tao?

-Cũng đúng. Thôi thì như trước đi.

-Mày biết trước rồi phải không?

-Chuyện gì?

-Thì chuyện tao với mày có họ hàng đó.

Gật đầu. Đúng là Kỳ đã biết trước chuyện này. Và đây cũng là lí do mà cô luôn bảo vệ Nam trước những lời đe dọa của Uyên.

-Vì thế mà mày mới bênh tao, không cho con Uyên hại tao. Phải không?

-Đúng một nửa.

Kỳ quý Nam, muốn làm bạn với cô, điều đó xuất phát từ tấm lòng. Không chỉ vì cô là chị họ của Nam. Và còn một chuyện nữa mà nếu như Kỳ không nhắc lại thì chắc chắn Nam sẽ không nhớ.

-Sinh nhật năm 10 tuổi. Có một “thằng nhóc” đã cứu một đứa con gái khỏi đám loi chơi bắt nạt nó. Ấn tượng đầu tiên của tao về mày là như vậy. Mày cứu tao một lần.

Nam không nhớ. Có lẽ lâu quá rồi nên không thể nhớ ra, hoặc do một nguyên nhân nào đó mà cô không thể nhớ được. Cô ngồi gãi đầu, cười méo xẹo nhìn Kỳ. Lâu như vậy rồi mà Kỳ vẫn không quên, chứng tỏ ấn tượng ngày đó Nam để lại quá sâu sắc.

Cũng từ ngày đó Trần Hiểu Kỳ đã cứng rắn hơn rất nhiều. Cô tự nguyện tạo ình vỏ bọc thật vững chắc để không một ai có thể bắt nạt cô, cô muốn chứng tỏ rằng mình cũng không thua kém gì “thằng nhóc” ấy. Và cuối cùng thì cô cũng làm được. Trần Hiểu Kỳ bây giờ không phải dễ ăn hiếp như cô bé xinh xắn ngày đó nữa.

-Lúc đó còn nhỏ nên tao không biết mày là ai, tên gì và ở đâu. Nhưng tao còn nhớ rất rõ, đêm đó vì quá sợ hãi nên tao đã cắn mày một phát.

Bất giác Nam giơ cánh tay trái lên, phía trên cổ tay có một dấu răng khá rõ còn in lại ở đó. Dấu răng của trẻ con. Cô từng thắc mắc tại sao mình lại có vết sẹo này, ông Lâm kể lại rằng, rất lâu rồi có một đêm tối cô đi chơi về với cánh tay bết máu, ông gặng hỏi nguyên nhân thì cô không chịu nói.

-Vậy làm sao mày biết là tao?

-Còn nhớ cái hôm tao dần mặt mày giúp con Uyên không? Không phải tao sợ mày mà làm rớt con dao đầu. Nếu không nhờ có vết sẹo này thì khuôn mặt mày đã có một dấu X rồi đó con.

-Rồi sao cậu Nhân biết đây là chỗ ở của ba mẹ tao?

-Tao nói.

Có một lần Kỳ nhìn thấy tấm ảnh bé xíu của bà Doanh trong quyển vở mà Nam cho cô mượn, mang ra đối chiếu với số ảnh cũ ở nhà cô thì không khác một chút nào. Kỳ đã vô cùng bất ngờ, trước đây cô từng nghe ba nói mình còn một người dì nữa nhưng không may là đã qua đời. Trùng hợp rằng mẹ của Nam cũng đã mất. Ở cùng một thành phố nhưng ông Lâm đã biết cách giấu mình quá lâu. Đến cả hai đứa con của ông cũng không được nhận mặt họ hàng thân thích.

-Sức khỏe mày vẫn bình thường chứ Bơ?

-Ồ. Tao khỏe mà. Tại hồi hôm nay đi đêm gặp ma nên mới bệnh vậy nà.

Nghĩ đến chuyện hồi tối bị Duy nghiêm cấm không cho đến gần phòng tranh Du Viễn là Nam tức muốn xì khói. Cô cứ đến nữa đấy, anh làm gì được cô? Có ngon thì dán thông báo đăng hình cô lên trước cổng viện triển lãm, cấm theo kiểu truy nã đi.

-Ma gặp mày phải bỏ chạy chứ sao mà ám mày được. Kể tao nghe đi Bơ. Hồi sinh nhật mày vừa rồi vui không?

-Vui. Tao được ba tặng một chiếc ba lô mới toanh còn cất trong tủ bên kia không dám mang ra xài. Lần đầu tiên tao được nhận quà của Hai nha. Vui chết được. Hai tâm lí gớm, mày biết ổng mua gì cho tao không?

Kỳ đắm chiêu suy nghĩ, vuốt vuốt chiếc cầm trông giống như mấy ông quan ngày xưa xử kiện. Nam háo hức ngồi đợi chờ đáp án của bà chị họ mới nhận mặt.

-Bikini hả?

Nam té giường, lồm cồm bò dậy, méo mặt nhìn Kỳ. Nhìn cô thánh thiện vậy đó mà nói câu nào câu đó sộc óc ghê luôn. Ai lại tặng bikini cho dân Sài Gòn bao giờ, mặc bikini đi ngắm phố phường cho thiên hạ bành trướng con mắt ra nhìn hả?

-Mày nghĩ cái gì cho thực tế chút đi.

-Vậy thì... đồ nhỏ.

Mặt Nam xám ngắt. Bikini với đồ nhỏ? Trời ơi! 18 năm sống trên đời ăn tốn cơm tốn gạo của ba của mẹ mà nghĩ cái gì bậy bạ vậy trời?

-Đồ nhỏ với bikini của mày đó.

Kỳ cầm cuốn sách Thông tin tuyển sinh Đại học Cao đẳng mà Nam vừa ném qua lật lật vài trang. Gật gù trông có vẻ đã hiểu. Thực tế mà Nam nói là thứ này đây. Vâng, rất thực tế. Chính xác mà nói là Nam cần nó bây giờ để quyết định tương lai của cô.

-Tao không hiểu con Múp nó muốn nhắn cái gì mà tặng cho tao cái này nữa.

Nam cầm chiếc đồng hồ cát màu trắng cỡ trung đưa cho Kỳ xem thử. Cô cũng lắc đầu chịu, từ bao giờ Ngọc trở nên đa cảm như vậy? Nam giật lại quà sinh nhật của Ngọc đặt lên kệ, dùng tay dốc ngược đầu kia, cát trắng chảy xuống đều đều, không bao lâu thì cạn. Mọi thứ trở lại lúc bắt đầu. Lập tức mắt Nam mở tròn, sáng hân hoan giống như cô đã hiểu được ý nghĩa món quà của Ngọc vậy.

-Mày mở quà của tao ra thử đi.

Nam lườm lườm Kỳ. Đi qua bên giường quơ lấy chiếc hộp đỏ. Dám đâu trong này là bikini hay là đồ nhỏ cũng không chừng.

-Gớm. Quà to quá ha. Gợi kĩ dữ vậy?

-Tặng tính tò mò. Ý tưởng của Tạ Thế đó!

Là một cặp gấu bông rất dễ thương. Một màu xanh dương, một màu trắng. Hai mắt Nam sáng rõ, chúng cực kì, cực kì, nói theo ngôn ngữ teen là cực kì cute. Kỳ nhìn thấy Nam thích cặp đôi ấy như vậy cũng mừng, lúc chọn mua quà cô và Thiên đã cãi nhau chí chóe. Thật may là Nam thích món quà ấy.

-Cám ơn mày nhiều nha, chị họ. Hehe.

-Không có gì. Tao tặng quà ày là muốn mày nhớ sắp tới sinh nhật tao thôi. 30 tháng 4.

-Còn xa lắm. Mày kêu Tạ Thế tặng đi. Ông có thể ày tất cả những gì mày muốn mà. Haha.

-Thôi đi Bơ. Mơ cũng chưa đường mà tỉnh nữa con. Mày biết đêm qua ông đi đâu không? Vũ trường Mastermind đó. Overnight luôn con. Ghê không?

-Mày theo rình hả?

Bốp. Kỳ cốc đầu Nam, ấn cô xuống giường. Cô ôm hai chú gấu bông nhỏ chạy đi chỗ khác, tránh để phù thủy Trần Hiểu Kỳ lên cơn điên mà bay lạc đạn ảnh hưởng đến sự trong trắng của lũ nhỏ này.

-Tao đâu có rảnh vậy.

-Chứ sao mày biết anh Thiên đi vũ trường, qua đêm bên ngoài?

-Có điện thoại làm gì? Ba mẹ thằng chả gọi cho tao hỏi thăm thằng con quý tử có bị tao bắt cóc không, rồi khi tao nói không biết thì nhờ vả tao liên lạc với lão kêu về nhà đón giao thừa đoàn tụ với ông bà tổ tiên, nhờ thì tao giúp. Tao gọi cho thằng chả, không biết con nào lè nhè say bắt máy, nó nói vậy nà Bơ. “Àlo, anh Thiên đang phê, muốn gì thì đến Mastermind tìm ảnh. Overnight thì đến nhá”.

Nhìn giọng điệu Kỳ bắt chước cô nàng đồng đánh nào đó ở vũ trường mà Nam cười muốn chảy nước mắt. Tội nghiệp. Cô dám chắc sau này ai rước Kỳ về làm vợ chắc hẳn phải tu hơn 10 kiếp mới có gan dám lấy cô này. Ghen còn hơn cả Hoạn Thư.

-Cuối cùng thì sao? Tua qua đoạn giữa đi Su. Tao cần nghe đoạn kết.

-Tao đến đó vác xác về chứ sao nữa? Tới nhà, ba mẹ thằng chả đen mặt hết, có đứa con vậy mà đi kêu ca với hàng xóm là con trai tui du học Anh quốc về, điển trai, gái theo xếp lớp, nào là nó ngoan hiền, không rượu chè bia bọt. Tao nghe mà muốn ói. Đó, trả cho ông bà thằng con ngoan. Tao về. Hết.

-Su này, tao hỏi mày thế này. Mày thích anh Thiên đúng không?

-Tất nhiên là không rồi. Lão ấy là kẻ thù không đội nón nhà chung với tao mà. Thích kiểu nào được?

-Vậy thì mày yêu ảnh rồi!

Cười. Nam nằm lăn lộn trên giường, Kỳ tức tối không nói lại được. Nam cứ cười như thế cho đến khi ông Nhân gọi cô con gái cưng ra về. Cô còn đứng trên lầu vẫy tay mi gió chào bà chị họ khó tính, nỗi buồn trong lòng vơi đi không ít. Cả cơn sốt kéo dài đêm qua cũng không hện mà dần dần mất đi, trả lại cho Nam cơ thể khỏe mạnh như mọi ngày.

Kỳ về rồi căn phòng trở nên yên ắng hẳn. Món quà của Kỳ và Thiên tặng, Nam đặt bên cạnh chiếc đồng hồ cát của Ngọc. Mím môi, điều Ngọc muốn nhắn nhủ với cô, hình như cô đã hiểu được rồi.

Quay trở lại giường Nam thả mình nằm phịch xuống, tay chạm phải túi gì đó đặt dưới gối. Lật gối ra xem, là một túi đầy những loại thuốc tây. Kỳ cố tình để lại, nhưng lần này thuốc được phân ra theo từng liều có ghi rõ từng buổi sáng trưa tối đêm hoàng. Tuyệt nhiên không hề có một cái tên nào. Thuốc và chỉ toàn là thuốc.

Nam mỉm cười. Kỳ và Thiên đúng là rất chu đáo, hai người này mà về ở chung một nhà chắc chắn không thành vấn đề. Số thuốc này có nên uống không nhỉ? Nam lại mắc nợ Kỳ nữa rồi.

4. Chương 4

Mùng Bốn Tết.

Ngọc ghé nhà chở Nam theo lời giao kèo hôm trước, cô mang theo chiếc ba lô nhỏ xinh để ở giỏ xe, chắc là cả lô hàng tàng trữ trái phép trong đó. Nam đoán là mấy kí lô trái cây Trung Quốc, Thái Lan gì đó như lời Ngọc nói. Nam khóa cửa nhà rồi trèo lên xe ngồi để cô bạn phóng đi.

Mặt trời lên. Một chút ẩm áp của mùa xuân vương trên từng góc phố nhỏ. Hai cô nhóc đồng phục thể dục trường Phan đèo nhau rẽ qua từng con đường quen thuộc.

-Bữa nay mới được đi xe đạp có điện nha.

Nam tung ra một câu làm người phía trước thèm đá cô xuống xe để sợ. Ngọc biết Nam đá đểu mình, cô im lặng ngồi rung đùi, tập trung lái xe. Phía sau, Nam có tức cũng đâu làm gì được. Mọi lần đi với Ngọc, cô toàn chở muốn xụi móng chân, bây giờ ngồi sau hưởng cái cảm giác khỏe khoắn này, người phía trước chẳng rút lấy một giọt mồ hôi. Bất công quá!

-Chú Lâm với anh Bảo đi lấy hàng hả Bơ?

-Ày, mày đừng nhắc nữa. Tao thêm đốt nhà ông thầy bà cô nào xếp lịch trực Tết ghê đó Múp.

Không nhắc tới thì thôi, mà động đến là Nam lại nổi khùng. Cô đã nguyện rửa hàng tỉ lần rồi mà cái lịch trực Tết vẫn không thể dời đi ngày khác được.

-Sao vậy?

-Bữa nay là giỗ mẹ tao. Ba với Hai đi thăm mộ mẹ rồi. Tao không được đi vì mắc cái của nợ này nà.

Ngọc gật gù, cô hiểu lời Nam nói. Thân là lớp phó học tập, lại nằm trong ban cán sự chi Đoàn, Nam mà vắng trực Tết là xem như hạnh kiểm của cô không được loại tốt. Mà đi học thì cái hạnh kiểm không quan tâm nhưng sau này khi xin việc làm thì nó lại đánh giá cả một con người. Nay lại là năm học cuối, mọi công sức đều tóm gọn trong mấy ngày cuối này nữa. Ai bảo đi học là sướng đâu chứ?!

-Thôi thì để hôm khác đi. Thi đại học xong tao xin ba tao đi với mày. Được không?

-Thi đại học xong hả? Còn lâu quá!

Nam ngồi tặc lười. Cô đã đợi cả một năm rồi, mẹ cô nằm đó xa xôi và hiu quạnh. Quanh năm làm bạn với đất trời, cỏ cây. Có mỗi một ngày mà cũng không đến được. Thử hỏi sao cô không buồn?

-Nửa năm nữa thôi mà, ráng đi.

Nửa năm? Mất Nam thoáng buồn. Với Ngọc, đợi nửa năm để thực hiện lời hứa với Nam không là gì. Nhưng với Nam thì khác, cô sợ nửa năm sau mình sẽ không thể đến thăm mẹ nữa.

Nam không nói gì, gục đầu vào lưng Ngọc, tay giữ khư khư chiếc điện thoại. Ông Lâm nói khi nào đến nơi sẽ gọi điện cho cô yên tâm. Ba và anh Hai của cô đi lúc 2 giờ sáng, chắc cũng sắp đến nơi ấy rồi.

Đúng như Nam nói với Ngọc hôm trước, ngoài 12 đứa yêu tinh tổ Tư thì ba nhân vật còn lại là Hưng, Uyên và Lệ- một cô bạn điệu đà, nhưng độ chảnh chọe thì còn xếp sau Uyên. Thầy Lập và cô Diệu đã có mặt từ sớm, Ngọc và Nam là hai người đến trường sau cùng.

Lúc Nam dắt xe vào cổng thì thầy Lập đang kiểm tra thẻ học sinh. Làm như đang khảo sát hành khách có mang vũ khí trái phép lên máy bay vậy. Muốn vào trường thì phải xuất trình thẻ học sinh. Hôm nay thầy được làm “pơ lít” một ngày.

Nhìn thấy thẻ học sinh Nam mới nhớ ra là cái thẻ của mình hiện đang chu du ở phương trời nào. Ai lọt qua vòng kiểm tra của thầy Lập thì tiến tới chỗ cô Diệu kí tên vào sổ theo dõi, chắc là làm cho có chứng nhận cái bản mặt hôm nay có ở trường. Nam đi tới chỗ thầy Lập, lí rí nói với thầy.

-Em làm mất thẻ rồi thầy ơi!

Sao em thật thà dữ vậy? Cháu đời thứ mấy ngàn của bà Võ Tắc Thiên- thầy Võ Tắc Lập nhướn cặp lông mày lên nhìn Nam rồi ra hiệu cho cô đi qua chỗ người phụ nữ mặc quần đen kí tên.

-Bạn kia nhặt thẻ của em đưa cho thầy kiểm tra rồi. Em qua bên kia kí tên đi.

Nam chớp mắt. Bạn kia? Duy sao? Cô xoay mặt tìm kiếm hình bóng Bằng Đại Ca, anh đang ngồi trên bục cột cờ, tay vẫn lướt đều trên màn hình điện thoại. Không hiểu sao lúc này nhìn Duy, cô lại cảm thấy anh cũng không đến nỗi xấu như mình vẫn hay nghĩ.

-Em với Duy làm lành rồi hả?

Mới sáng sớm mà cô Diệu đã giáng đòn độc vào Nam, nụ cười cô méo xệch. Bà cô này cứ thích ghép đôi Nam với Duy nhỉ? Học trò cưng của cô em không dám động tới đâu ạ, em còn muốn được sống những ngày bình yên cô ơi! Nam than thầm trong lòng. Cô Diệu cứ nhìn cô học trò nhỏ cười tủm tỉm.

-Chữ kí này chắc chắn tương lai em phải làm bà tổng thống.

Ngọc nghe cô Diệu nói xong, phun hết miếng bánh mì vừa cắn ra khỏi miệng và làm rớt luôn nguyên ổ. Ai kêu ngựa cho lắm vào, lúc này đợi Nam ở trước nhà không chịu ăn, cứ muốn lên trường. Đó, giờ thì hậu quả lãnh đủ.

Ngọc không ngờ là nội công của cô Diệu lại thâm hậu tới mức này, chỉ một lời nói có thể đánh rớt cả ổ bánh mì của cô. Nụ cười trên môi Nam ngày càng trở nên khó coi. Cô cúi đầu chào, khoác vai Ngọc chuẩn bị đi.

Trong lúc đó, thầy Lập đang phân công cho Hưng những việc cần làm trong ngày hôm nay. Chẳng biết thầy nói gì, cứ thấy Hưng gật đầu lia lịa, rồi mặt mũi dần dần xám ngắt. Đám còn lại ngồi tiếp ứng lương thực cho nhau để chuẩn bị chiến dịch lần thứ nhất.

15 người, chia làm 3 nhóm nhỏ do Nam, Hưng và Uyên chỉ huy mỗi nhóm. Nhóm của Nam quét sân trường bao gồm sân trước, sân thể dục và sân mini kế nhà xe. Nhóm của Uyên quét hành lang, tất cả từ khu A đến khu D. Nhóm của Hưng khiêng bàn ghế với thầy cô.

Cô Diệu mang dụng cụ đến phân phát ôi đĩa, làm như là xếp hàng nhận gạo muối từ thời Việt Nam mắc phải nạn đói năm 45 vậy. Đi làm vệ sinh chứ có được thêm chút công sức, tiền bạc gì đâu mà thấy mặt mày ai cũng tươi roi rói.

Chỉ riêng Uyên và Duy, hai người này bình thường đâu ai muốn động tới làm gì, một người nữa là chị em cô dì chú bác của Uyên- u Mỹ Lệ, chẳng ai rảnh rang đâu mà bắt chuyện với cô này.

Nhóm của Nam gồm có Ngọc, Thơ, Lam, Thụy, Liên và Trinh. Cùng nhau quét một lượt cả sân trường. Sân trước lát gạch màu vàng giống như trên vỉa hè vậy, nó khá nhẵn nên việc quét dọn cũng không vất vả lắm. Cả bọn cố gắng quét cho xong trước khi mặt trời chiếu ánh sáng gắt gao hơn xuống thế gian này, như thế thì sẽ mệt lắm.

Bên chỗ của Uyên có vẻ nhập cuộc chậm hơn. Trong khi nhóm của Nam đã quét gần xong sân trước mà nhóm của Uyên vẫn chưa xong khu A. Có mỗi cái hành lang bé tẹo, trường chỉ có 4 tầng lầu chứ bao nhiêu đâu mà đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, người này đứng nghỉ ngắm trời ngắm đất thì kẻ kia phân bì. Có đứa còn ghen tị với nhóm của Nam vừa làm vừa giỡn ì xèo cả lên.

Thầy Lập, cô Diệu, Hưng và Duy, chỉ có bốn người khiêng bàn ghế xếp lại vào hội trường A và B. Do hôm trước văn nghệ mừng ngày thành lập trường nên mang ra ngoài cho đủ chỗ ngồi, bây giờ phải xếp lại cho ngay ngắn. Thường ngày thì Hội trường không mở cửa vì nơi đó chỉ dùng cho họp hội đồng hoặc là hội nghị nào đó mà thôi.

-Múp, mày với chị Tám vào văn phòng tầng trệt lấy nước mang ra sân thể dục đi. Tụi tao cầm chổi ra trước.

Nam đề nghị, Ngọc gật đầu đi cùng Thơ vào văn phòng nằm ở khu A lấy nước theo lời cô. Còn lại dất nhau ra phía sau trường, sân trước xem như đã được quét dọn xong xuôi. Nhóm của Uyên bên trên kia đang hí hục leo lên tầng trên cùng quét nốt hành lang cuối cùng của khu A.

-Lớp mình làm biếng dễ sợ luôn. Hôm bữa họp bàn lấy danh sách đi trực không có đứa nào xung phong đi hết. Tao ghét cái thái độ đó.

-Mày cũng đâu có xung phong. Giỏi nói. Không nhờ phước đức chị Tám la lên kêu nguyên tổ mình đi trực dám bữa nay mày thò đầu lên đây không?

Lam chơi lại một câu đố hử hê, Thụy thêm xông tới cho cô ăn một đá, rồi Lam vác cái chổi của Thơ xúng xính đi lên trước, làm như người dẫn đầu, bỏ mặc chị em mặt đỏ tía tai phía sau, không rõ là đang chữ.i hay mắng.

Vốn là hôm đó Hưng hỏi lớp ai xung phong đi trực Tết mà chẳng có ma nào tình nguyện cả, người ta nói “còn mừng là còn Tết” mà, mới có mừng Bốn mà bắt con người ta vác xác lên trường làm vệ sinh không công thì ai mà chịu tình nguyện với chẳng xung phong.

Rồi tự nhiên một cánh tay hùng hổ hiên ngang giơ lên thẳng đứng, Thơ đứng dậy đồng dạng nói một câu mà cả tổ Tư thiếu điều muốn nhảy xuống mỗi người tát cho cô một cái. Người con gái gan dạ anh dũng ấy hô to câu nói như thế này: “Tổ Tư đi trực, ghi tên hết 12 đứa vô luôn đi Hưng”.

Duy là người đầu tiên ngẩng mặt, đánh mắt qua nhìn Thơ, cô gái ngồi chung bàn nhưng tí bên kia sông ấy rụt rè ngồi xuống trước bao ánh mắt từ ngạc nhiên chuyển sang giận dữ của toàn bộ Hội bà tám online. Chỉ có Nam cười khúc khích, cô nói với Hưng cứ ghi tên hết cả tổ vào, đi trực như vậy mới vui, chứ lấy mỗi tổ vài đứa, nó không hợp ý nhau rồi tới đó nói sao huynh đệ tỷ muội tương tàn.

Sân thể dục của trường Phan chia làm hai khu chính, một là sân cát dùng để học thể dục chính khóa, còn lại là sân cỏ dùng cho các hội thao của trường. Bên cạnh còn có nhà thi đấu đa năng các môn bóng rổ cho đến bóng bàn, cờ vua,... Sân cát thì không cần quét dọn gì, cho dù có quét cách mấy nó cũng không xi nhê. Nhóm của Nam bắt đầu đi lượm rác xung quanh sân cỏ rồi tiến vào nhà thi đấu để quét hành lang.

Trong khi đó nhóm của Uyên đang lần mò sang khu B. Khu A là khu hội họp và hiệu bộ dành cho các giáo viên, hầu hết họ sinh hoạt ở đây. Khu B và khu C là các lớp học có trang bị đủ máy chiếu, tivi, máy phát,... Khu D là phòng thí nghiệm, phòng tin học, thực hành,... và một số phòng dụng cụ khác.

Sau khi đã sắp xếp đầy đủ bàn ghế vào trong hai Hội trường, thầy Lập và cô Diệu giao cho Hưng và Duy một xâu chìa khóa tất cả các phòng học, bảo hai người kiểm tra tất cả các cửa phòng, vì hôm qua lớp 12A6 mở cửa quét dọn các phòng học, thầy cô sợ là các bạn ấy chưa đóng kín cửa. Nhận chìa khóa, Hưng và Duy bắt đầu công việc được giao.

-Anh Duy. Bác gái không về, anh dọn qua nhà em ở đi. Nội cũng mong anh về lắm đó.

-Chú thím không thích như vậy đâu.

Hưng có phần không hiểu lắm. Ba mẹ anh không thích Duy dọn về ở chung ư? Sau tất cả những chuyện đã xảy ra cho gia đình Duy, Hưng thương anh nhiều hơn nhưng mà Duy lại cho rằng đó chỉ là sự thương hại.

-Ba mẹ em... làm sao?

-Họ không thích mẹ và cả anh.

Từ sau khi ông Lộc ra đi, Duy đã biết ba mẹ của Hưng chẳng ưa gì mẹ con mình. Mẹ nhất quyết bảo vệ anh khỏi gia đình ấy, bà lặng lẽ đưa anh trở về sống ở ngôi nhà cũ. Duy trưởng thành trong sự giáo huấn của mẹ mình, anh cảm nhận được nỗi đau của bà và sự khinh miệt xuất thân nghèo khó từ gia đình bên nội.

-Anh tự lập quen rồi, không thích gò bó. Một mình cũng có cái hay. Không sao đâu.

Duy mở cửa phòng học, bước vào trong kiểm tra cẩn thận các chốt cửa sổ. Hưng thở dài, Duy đã không muốn về, có ép anh cũng không thể làm theo được. Hưng ngưỡng mộ ông anh họ này, mồ côi ba từ nhỏ nhưng không vì thế mà Duy tỏ ra mình thiếu thốn, anh đã đứng vững trên đôi chân của mình ở nước ngoài, tự kiếm được tiền để trang trải khi trở lại Việt Nam, trong khi Hưng vẫn còn ăn bám ba mẹ anh.

-Anh biết em thích Nam phải không?

Cánh tay Duy khựng lại, anh xoay mặt nhìn sang cửa sổ bên cạnh, Hưng đang chốt nó lại rồi đánh mắt nhìn anh. Hưng thích Nam, Duy biết điều đó, từ những ngày đầu nhập học anh đã nhận ra ánh mắt Hưng nhìn cô khác xa so với khi nhìn Uyên.

-Con nhóc đó có gì hay ho đâu mà em thích nhỉ? So với nhỏ em dâu tương lai bên cạnh thì con nhóc ấy thua xa.

Cả Duy cũng nhận xét như vậy, Nam không bằng Uyên. Hưng phì cười, anh cũng không hiểu tại sao ngày đầu gặp cô trái tim mình lại lồi nhịp vô tình như thế. Có thể nói đó là tình yêu sét đánh không nhỉ? Kí ức ngày ấy ùa về choáng ngợp khoang trái tim.

-Em định sẽ từ hôn với gia đình Uyên. Tốt nghiệp xong em sẽ đưa Nam về ra mắt bà nội và ba mẹ.

-Không dễ đâu. Hôn ước của em và Uyên do ông nội mình và ông nội của Uyên đính ước khi hai đứa còn chưa chào đời. Em nên tôn trọng điều đó và đừng làm chú thím buồn lòng. Cả Uyên cũng rất yêu thích em đó thôi.

Duy nói ra lời này là xuất phát từ tấm lòng của một người anh trai. Anh nhận thấy đó là điều Hưng nên làm, không chỉ vì di nguyện của đời trước mà cả Uyên cũng xứng đáng để Hưng làm như vậy, cô đã bên cạnh anh từ khi sinh ra đến giờ.

-Nhưng em thích Nam.

Rất quyết đoán. Hưng là người muốn gì có đó, anh cũng giống Uyên, sinh ra và lớn lên trong nhung lụa và chiều chuộng. Thói quen khó bỏ nhất chính là sự chiếm hữu vô cùng lớn. Uyên thích Hưng, thậm chí là yêu anh và cô có thể bất chấp thủ đoạn để có được anh. Còn Hưng, anh thích Nam, bằng mọi giá sẽ trói buộc cô bên mình.

-Nếu em thật sự thích con nhóc đó hãy thử đặt mình vào vị trí của nó. Một khi ba mẹ em biết được, không những sẽ gây khó khăn cho gia đình nó mà cả chính con nhóc ấy cũng khó sống. Rồi Uyên nữa, với tính cách của con bé, nó sẽ không dễ bỏ qua cho Nam. Thời gian qua em cũng thấy rồi đó.

-Anh có vẻ rất quan tâm đến chuyện em thích Nam nhỉ?

Duy ngẩn người, nụ cười trên môi Hưng tự nhiên trở nên thâm sâu và khó lường. Duy có quan tâm hay không? Anh thật sự muốn tốt cho Hưng mới đưa ra những lí lẽ đó, hay thật sự là anh đang muốn ngăn cản mối quan hệ của Hưng và Nam?

-Anh cũng biết tính em rồi mà. Thích cái gì là phải có cho được. Em thích Nam đã 3 năm rồi, bây giờ mới dám nói với cô ấy. Nếu anh đã lo lắng cho em như vậy thì... giúp em nói một tiếng với bà nội đi. Bà thương anh, nhất định sẽ nghe lời anh cho phép em và Nam.

-Em nghĩ anh sẽ giúp em sao?

Đến lượt Hưng ngây người, Duy bước đến trước mặt anh từ tốn chậm rãi phun ra từng chữ.

-Cho em biết một bí mật. Nguyễn Tường Nam là kẻ thù của anh. Vì thế mà không có chuyện anh chấp nhận con nhóc đó làm em dâu mình đâu.

Duy xoay người, đút một tay vào túi quần, đoạt lấy xâu chìa khóa từ tay Hưng bỏ ra ngoài đi sang phòng học khác. Hưng đứng đó một lúc lâu, anh chưa tiêu hóa hết được lời Duy vừa nói. Nam là kẻ thù của Duy? Không thể nào. Hưng bật cười khó hiểu.

-Kẻ thù ư? Làm sao anh có thể nhìn kẻ thù của mình bằng ánh mắt đó chứ?

11 giờ trưa. Nhiệm vụ đã nhận cuối cùng cũng hoàn thành xong. Nhóm của Nam làm xong trước nên ngồi trong phòng trực ban cần hột đưa uống nước ngọt, tám chuyện rôm rả cả phòng. Lúc Hưng và Duy vừa đi xuống tới thì nhóm của Uyên cũng mang trà dụng cụ lao động.

Thầy Lập và cô Diệu không biết rời khỏi trường lúc nào khuôn về hai bịch cơm hộp to ơi là to. Nhìn thấy nguồn lương thực viện trợ, cả bọn mắt sáng rỡ chép miệng chạy lại, xách phụ bịch cơm cho cô Diệu.

Chúng nó mang thẳng vào phòng trực, đặt trên bàn rồi ngồi xếp lớp ngay ngắn. Thầy Lập cất xe máy rồi vào sau cùng, chỉ còn một vị trí trống duy nhất mà cô Diệu để dành cho thầy. Lúc thầy mở hộp cơm của mình ra đã có bạn xử xong nửa hộp, có đứa còn xin thêm cơm.

-Ngọc, đưa tao bị cơm thêm.

Nhỏ Liên ú ngồi tít trong góc, bưng hộp cơm chỉ còn có nước mắm gào thét kêu đồng bào cứu đói. Ngọc lấy trong bịch ni-lon ra mấy túi cơm thêm, thả sang cho Liên một túi. Cô nàng cười híp mắt không thấy Tổ quốc đâu luôn.

-Cám ơn chị Bảy nhiều nha.

-Không có chi.

-Mày ăn cho cố, ta ăn từ từ thôi. Mày thấy má Năm không? Mười một, noi gương đi.

Chị Mười một- Liên ú cười tươi miệng vẫn nhóp nhép, không cần biết ai yếu điệu thực nữ gì, ở đây chỉ có ba người đàn ông. Thầy Lập thì không thể với tới, hot boy lớp trưởng thì chưa tới lượt mình, Liên còn biết tránh đám họ hàng của Uyên. Người còn lại thì... nên chẳng cần phải giữ ý giữ tứ gì hết.

-Đó giờ không thấy, nay mới biết điệu cũng đâu có thua ai.

Không phải Nam yếu điệu, muốn làm ra vẻ điệu dáng trước mặt Hưng như ý ngầm mà Uyên vừa nói. Mà là trong hộp cơm của cô, những món này cô không thể ăn được. Ngọc ngồi bên cạnh nhìn Nam nhăn nhó, huych tay hồi.

-Sao vậy? Đau bụng hả?

Nam lắc đầu, không đợi cô trả lời, người ngồi bên cạnh cô đã nhanh tay múc hết cà rốt và đậu que trong hộp của cô sang hộp của mình, không quên trả lại cho cô tất cả rau muống xào.

Ngọc làm rót luôn cái muống bé tẹo xuống sàn, may mắn mà cô Diệu lấy dư muống nên mới có để ăn tiếp. Nam nghiêng đầu, mắt cô mở to. Duy đang ăn hết chỗ đồ xào vừa gấp ra từ hộp của cô một cách ngon lành và tự nhiên nhất có thể. Làm thế nào anh biết cô không ăn được cà rốt và đậu que?

-Nam sao vậy? Ăn nhanh đi rồi nghỉ chút, chiều còn làm tiếp đó.

Hưng giục, Nam cúi đầu chăm chú vào hộp cơm không nhìn Duy nữa. Kể từ lúc đó cho đến khi Duy ăn hết phần cơm của mình cô không ngẩng đầu hay nói thêm một câu nào nữa. Tất cả đều được thu vào mắt Hưng, anh bực bội trút giận lên bữa trưa vô tội.

Tiếp ứng lương thực xong xuôi, cả bọn kéo nhau xếp bàn ghế lại nằm ngủ và phân công ai ăn sau cùng sẽ đi bỏ rác. Tất nhiên, người nhận nhiệm vụ cao cả ấy không ai khác chính là Nam. Cô ăn một miếng suy nghĩ đến 5 phút, thành ra thanh lí xong hộp cơm của mình cũng gần cả tiếng đồng hồ.

Mang bao rác ra thùng xong Nam vào nhà vệ sinh rửa tay, ghé qua chỗ bình nước lọc trước phòng giám thị, lôi trong túi áo ra gói thuốc nhanh chóng vận nước uống rồi trở vào trong với mọi người.

Phía sau góc hành lang, Duy đưa ánh nhìn buồn man mác về phía bóng Nam mất dần. Anh bước chậm rãi tiến tới chỗ ghế đá đặt trước phòng giám thị bên cạnh bình nước lọc, ngồi xuống đây và bắt đầu lướt web.

Một lúc sau Duy ngẩng đầu giương mắt nhìn xa xăm, nền trời rộng và xanh bao la, nắng chói chang gay gắt rải mặt xuống khắp sân trường. Phía trước, khóm hoa mười giờ nở bung chào đón ánh nắng trưa.

Duy bắt đầu nghĩ về Nam, về những gì anh đã làm với cô thời gian qua. Nó vẫn chưa là gì so với kế hoạch anh đã dự tính khi còn ở nước Mỹ. Là anh đã quá nhân từ hay là anh không thể dùng những thủ đoạn ác độc nhất buộc Nam phải trả giá? Là anh đã bị cô tác động hay là thật sự ngay từ đầu anh đã không thể xuống tay?

Duy biết Nam không ăn được cà rốt và đậu que, không những thế, cô còn không ăn được nhiều thứ khác. Điều này nếu ai đó tinh tế sẽ nhận ra ngay là Duy nắm rõ thứ mà Nam không thể ăn được. Và Ngọc là người đó. Không thể giấu cô quá nhiều. Ngọc hơn Nam ở chỗ là cô được Thượng Đế ban ột đôi mắt tinh tường.

-Tui ngồi đây được không?

Chưa kịp để Duy trả lời Ngọc đã ngồi xuống bên cạnh anh, không quên rót một ly nước lọc để uống cho thấm giọng trước khi bắt chuyện. Duy không phản đối, anh ngồi dịch người qua một chút để cả hai thoải mái hơn.

-Không có gì muốn giải thích sao?

Duy công nhận, Ngọc không những có đôi mắt tinh tường mà cô còn rất hiểu tâm lý người khác và cũng nói chuyện vô cùng thẳng thắn. Không vòng vèo, Ngọc muốn có câu trả lời thật lòng từ Duy. Làm cách nào anh lại biết Nam không ăn được những thứ đó trong khi cả cô cũng chưa được biết.

-Tui biết là anh kiệm lời vậy thì để tui đoán thử, nếu đúng chỉ cần anh gật đầu. Thế nào?

Duy gật đầu. Đúng là một cô gái thông minh.

-Anh là bạn với anh Bảo, tui có nghe Bơ nói anh Bảo đã thừa nhận chuyện này. Bạn? Không phải chỉ là bình thường. Mà là rất thân. Đúng chứ?

Duy gật đầu. Ánh mắt Ngọc se lại. Đã thân như thế tại sao lại muốn làm hại Nam?

-Anh đã từng sống cùng với Bơ?

-Cả việc này cũng bị nhóc đoán ra à?

-Anh... từng sống chung với nó... thiệt hả?

Nếu không như thế tại sao Duy lại biết chính xác thứ Nam không ăn được? Anh nén nụ cười bằng cái mím môi, anh không phủ nhận chuyện trước đây từng sống với anh em Bảo và Nam. Ngọc ngồi im, thở dài thườn thượt, lần này chắc chắn Nam không thể chống lại Duy được rồi.

-Anh giỡn hả? Nếu hai người từng sống chung nhà tại sao con Bơ nó không biết gì về anh hết vậy? Nó còn nói là trước đây chưa từng gặp anh, một chút ấn tượng về anh cũng không có. Vậy là sao?

-Tôi không biết.

Chính vì Duy không biết nên kế hoạch của anh đã đảo lộn hoàn toàn ngay từ ngày đầu gặp Nam. Thật ra những việc anh gây ra cho cô gần đây đều không nằm trong một dự tính nào trước đó. Anh đã chuẩn bị thật kỹ lưỡng mọi thứ để cô bất ngờ đến mức kinh hãi nhưng mà sự ngây ngô ngày đầu tiên khi cô giờ tay ra chào anh đã làm chúng sụp đổ hoàn toàn.

-Anh không biết? Nó cũng không biết. Không lẽ tui biết hả trời?

Ngọc vỗ trán than trời, chuyện này dần dần phức tạp rồi đây.

-Tui hỏi anh câu này nữa thôi. Anh thích Bơ đúng không?

-Không có câu trả lời cho nhóc đâu. Nhóc biết quá nhiều. Có nên giết người bịt đầu mối không ta?

-Anh...

-Đến lượt tôi hỏi. Trần Hiểu Kỳ là ai?

-Là chị họ mới nhận mặt của con Bơ.

Theo Duy được biết thì gia đình Bảo- Nam rất ít họ hàng lui tới, thậm chí cả năm cũng không có nhiều người tới thăm hỏi. Chị họ mới nhận mặt, người chị này chắc là bên ngoại. Không khó để đoán ra điều này, ông Lâm họ Nguyễn còn cô gái kia họ Trần.

-Nhóc thân với người đó không?

-Cũng tạm. Sao anh biết về con Su? Bơ kể với anh sao?

-Su? Là Trần Hiểu Kỳ?

Ngọc gật đầu, nếu Duy đã hỏi như vậy thì không phải Nam kể với anh rồi. Vậy bằng cách nào Duy biết được Kỳ? Một mình Nam chưa đủ với anh sao, muốn tấn công cả Kỳ nữa ư?

-Anh đang tính toán gì nữa vậy? Không dễ đụng tới Su đâu, nó là chị đại đó. Mà anh cũng bỏ cái chuyện trả thù con Bơ đi. Nó không giống như anh nghĩ đâu. Giết người gì chứ? Bậy bạ.

-Khoan đã. Trần Hiểu Kỳ, người đó đang ở đâu? Tôi muốn gặp người đó.

-Anh điên hả? Tới gặp Su để nó đánh anh bầm dập không còn cái răng ăn cháo luôn hả? Nó biết chuyện anh hại con Bơ thế lắm nhưng vẫn không truy cứu, tui tin là nó có kế hoạch xử anh rồi, khôn hồn thì đừng có đụng tới tui nó.

-Không được. Tôi cần xác minh vài thứ, có liên quan tới mạng sống con người.

Nghe Duy nói tới đó là Ngọc buộc lòng phải ngồi xuống ghế lại, mắt háo hức chờ đợi anh giải thích thêm. Liên quan đến mạng sống con người, là thế nào?

-Tôi chỉ có số điện thoại của Su, địa chỉ thì không biết. Với lại nó là con nhỏ sao đó hôm bữa chào cờ đã giúp Bơ lật tẩy kế hoạch của anh đó.

-Tôi không làm chuyện đó.

Không là Duy thì là ai? Nhưng không hiểu sao lúc này Ngọc lại cảm thấy Duy không nói dối. Cô bắt đầu chấp nôi vài sự việc của ngày hôm ấy lại, trong khi Duy bắt đầu nhớ về cô nhóc sao đó ngồi phía sau mình hôm thứ hai ấy.

-Đây là số của Su nhưng đừng nói là tui cho anh biết đó. Còn nữa, anh đừng làm hại Bơ. Từ khi anh chuyển tới lớp tui thấy nó thay đổi nhiều lắm, nó không giết người đâu, tui lấy danh dự của mình ra thề luôn đó.

Duy không cho Ngọc lời hứa nào sẽ không tổn hại đến Nam, gần đây, anh cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Về Nam, Bảo, Hưng và gia đình của Hưng nữa. Số thông tin Duy thu thập được vẫn chưa kết luận được gì nhưng chỉ ít nó đã khổng chế sự căm thù của anh dành cho cô nhóc tomboy.

Ngọc quay lưng bỏ đi, cô rất mềm lòng vì thế mà khi Duy nói đến mạng sống con người gì đó, cô đã không ngần ngại cho anh số điện thoại của Kỳ. Việc cần làm của Ngọc bây giờ là hỏi Nam cho ra lẽ, tại sao cô lại không nhớ một chút gì về Duy trong khi hai người đã từng có thời gian sống chung nhà?

Duy ngồi lại ghế đá, đưa tay lướt nhẹ màn hình điện thoại. Anh lưu số của Kỳ lại và hít một hơi chuẩn bị cho cuộc nói chuyện đầu tiên với cô gái lạ mặt này.

.....

Nam đứng ở hành lang dài thườn thượt, nơi mà 3 năm trước cô đã vô tình đụng phải Hưng. Cô đang bị mắc kẹt giữa 3 người con trai. Một là anh trai của cô, à không, không phải anh trai, Bảo chưa từng thừa nhận cô là em gái mình, thời gian qua anh chăm sóc quan tâm cô, tình thương ấy tuyệt đối không phải dành ột đứa em gái.

Những lời Bảo nói với Nam hôm trở về từ Phan Thiết, lúc cô bị bệnh và anh phải đèo cô về nhà, cô nghe thấy tất cả. Ở bên cạnh Bảo, Nam luôn tìm thấy sự an toàn tuyệt đối nhất. Anh muốn giới thiệu với bà Doanh cô con dâu mà anh bấy lâu anh tìm kiếm, người đó là Nam. Cô bật cười chua chát, cô với anh là anh em cơ mà?

Ông Lâm biết điều đó, ông biết Bảo đang nuôi nấng thứ tình cảm không nên có với Nam, ông đã cấm cản nhưng tuyệt nhiên không hề đổ trách cô lấy nửa lời. Bảo vẫn yêu thương Nam như thế, nhưng điều đó chỉ khiến cô gánh thêm tội lỗi mà thôi.

Người thứ hai là Hưng, một người đã âm thầm dõi theo cô 3 năm trời, cho đến nay anh mới có đủ dũng khí để thổ lộ tình cảm ấy với cô. Hưng là con một trong gia đình bề thế giàu có, Nam không phải là cô con dâu môn đăng hộ đối mà ba mẹ anh chấp nhận, cô tin chắc điều đó, bởi vì họ đã chọn Uyên cho Hưng rồi mà.

Nam thừa nhận, cô có tình cảm với Hưng giống như lời Ngọc luôn lải nhải. Nó trên mức tình bạn nhưng chưa thể gọi là yêu. Hưng luôn cho Nam cảm giác thư thái và yên bình. Giống như lúc anh đưa cô đến nhà thờ Đức Bà để cầu nguyện, còn cho cô biết trên đời này có một nơi lưu giữ hình ảnh của bà Doanh, phòng tranh Du Viễn ấy có thể nói là nơi hẹn hò đầu tiên của hai người.

Đi với Hưng, buộc lòng Nam phải đối diện với Uyên- cô vợ đã đính hôn mặc định của anh. Điều đó khiến Nam mệt mỏi, cô không thích đấu đá hay tranh giành, như lúc đầu cô đã nói, Hưng không phải tuýp người mà cô thích. Nhưng sự chân thành của anh lại khiến cô không thể làm ngơ.

Cuối cùng là người đang nhàn nhã ngồi bấm điện thoại ở bên dưới kia. Với Duy, cảm giác của Nam chỉ có thể gói gọn trong một từ. SỢ. Cô sợ anh, rất sợ, vô cùng sợ. Đôi mắt màu xanh biển khác người là tác nhân đầu tiên, nó như nhìn thấu cả con người bé nhỏ của Nam, nó khiến cô run rẩy một cách không tự chủ được.

Câu nói cửa miệng và cái mắc mặc định Duy dành riêng cho Nam cũng khiến cô vật vờ suốt những đêm dài. Nhiều lúc Nam tự hỏi, Duy có phải là một thiên thần nào đó mắc lỗi bị đày xuống Địa Ngục, rồi lòng thù hận ấy đã khiến anh trút hết lên người cô? Nhưng rồi cô lại bác bỏ cái nhận định vớ vẩn ấy của mình.

Duy trưởng thành, cứng chạch và thâm sâu vô cùng. Ở bên cạnh anh không nhiều nhưng lần nào cũng khiến Nam vùng vẫy trong sự sợ hãi không lối thoát. Những lúc cô vênh váo đá đểu lại anh là những lúc lòng can đảm của cô được dùng hết tốc lực. Rồi sau đó Nam trở nên mềm nhũn vì không còn đủ sức để gượng dậy trước mặt Duy.

-Làm gì mà Nam nhìn anh Duy ghê vậy?

Nam giật mình, xoay người lại. Hưng từ từ bước tới đứng cùng cô. Nam có chút ngỡ ngàng, bối rối. Lúc này cô không biết nên làm gì cả, hai tay đan vào nhau, cúi đầu. Từ bao giờ cô trở nên nhút nhát như thế?

-Bữa giờ Nam tránh mặt Hưng hoài, buồn ghê.

Hưng đủ thông minh để nhận ra Nam đang tránh né mình, cô không còn huyền thuyên với anh thâu đêm, cũng tăng lờ đi những tin nhắn yêu thương của anh. Anh cho cô thời gian để trả lời, một lời chấp nhận trở thành bạn gái mình, Hưng đang đợi, nhưng Nam không thể bắt anh chờ đợi quá lâu. Anh đã đợi, 3 năm rồi.

-Tui nghĩ Hưng nên xuống dưới đi. Uyên sẽ gây sự với tui nữa.

Nam lí nhí trong miệng. Giờ đây cô không muốn lựa chọn, cô không thể cho Hưng câu trả lời như anh mong muốn. Nếu cô trở thành bạn gái anh, Bảo sẽ nhìn cô như thế nào, Duy sẽ đối xử với cô ra sao?

-Nam cứ lảng tránh hoài như vậy không phải cách đâu. Nam nên tập cách đối diện với Uyên, Hưng sẽ bảo vệ Nam bằng mọi giá.

-Bảo vệ tui? Bằng cách nào? Tui không dám trèo cao. Người ta sẽ nói tui là đĩa đeo chân hạc. Thôi đi Hưng à, tui mệt lắm rồi. Dừng lại đi.

-Dừng lại? Để Nam tiến tới với anh Duy sao?

Nam tròn mắt nhìn Hưng. Anh nói vậy có ý gì đây? Tiến tới với Duy?

-Hưng nói gì vậy? Bộ cơm hộp lúc này nấu bằng gạo l- rắc hả?

Hưng cười khẩy, điệu bộ như đang khinh miệt Nam rất nhiều. Anh đứng trước mặt cô, hai tay xiết chặt lấy đôi vai nhỏ của cô. Đau. Nam nhắm mắt, trước giờ Hưng chưa một lần làm như thế này với cô.

-Nói đi. Nói là Nam không có tình cảm với anh Duy đi.

-Tui...

-Không nói được chứ gì? Tối giao thừa vừa rồi Nam đã đi đâu, làm gì, với ai? Nam nói đi.

Tối giao thừa? Nam bắt đầu suy nghĩ, đại não làm việc cật lực. Cô đến phòng tranh Du Viễn và gặp Duy. Hưng cười đau đớn, lúc anh gọi điện thoại cho Nam cũng là lúc anh nhìn thấy cô bước vào viện triển lãm. Định sẽ đứng chờ để đưa cô về và cho cô một bất ngờ nho nhỏ ngày cuối năm nhưng không ngờ được.

-Hai người tình tứ quá mà, sao nhìn thấy được bên ngoài còn những ai trông thấy cảnh đó chứ? Anh Duy nói ghét Nam, vậy mà đêm đó lại công Nam đi cả đoạn đường dài như vậy. Còn Nam, sao có thể để yên cho anh ấy công đi như thế? Hưng nói đúng rồi. Phải không?

Nam có cảm giác rằng Hưng đang biến thành một Lê Hoàng Đình Duy thứ hai. Đay nghiến, đe dọa và khiến cô sợ hãi. Hưng chưa bao giờ như thế này, anh luôn nhỏ nhẹ và biết cách làm cô vui. Còn Hưng bây giờ cứ như một con ác quỷ nào đó sống dậy sau ngàn năm ngủ vùi.

-Bỏ tui ra.

-Không. Nam nói cho rõ đi. Nam với anh Duy là thế nào?

-Không có gì hết. Bỏ ra. Nhanh lên.

-Đi. Đi hỏi anh ấy cho ra lẽ.

Rồi Hưng nắm lấy cổ tay Nam kéo đi. Cô vùng vằng tìm cách thoát khỏi tay anh nhưng không thể. Có đánh anh thế nào cũng không buông, cổ tay Nam bị xiết chặt đau buốt. Phía trước, Hưng vẫn chưa thôi tức giận. Anh không thể bỏ qua chuyện này, nhất định phải làm rõ với Duy.

-Hưng. Bỏ ra. Đau lắm.

Cơn ghen tức dâng lên đỉnh điểm lần át mất chút lí trí còn sót lại, Hưng bỏ ngoài tai lời của Nam vẫn dùng hết sức giữ chặt và kéo cô đi như một con rối. Qua đến cầu thang cuối cùng xuống tầng trệt thì gặp Ngọc đang đi lên, cô nhìn thấy Nam từ bên dưới.

-Ông làm gì vậy? Điên hả? Buông nó ra.

Ngọc hét toáng lên, Hưng giật mình, lợi dụng cơ hội Nam vung mạnh tay ra khỏi tay Hưng, nhảy lên trên vài bậc thang tránh né. Hưng xoay người lại nhìn cô, ánh mắt anh đầy những tia máu đỏ li ti, cô biết anh đang giận. Rồi không nói thêm lời nào nữa, Hưng đi thẳng xuống dưới, vào trong phòng trực ban ở lì trong ấy.

Ngọc nhìn xuống chỗ cổ tay Nam vừa bị Hưng kéo đi, nó đỏ ửng lên và cô đang xoa xoa cho bớt đau. Nhưng có xoa cách mấy cũng không làm chỗ da tay đó bớt đỏ, ngược lại nó còn có dấu hiệu sẽ bầm tím.

Ngọc đưa Nam tới ngồi ở một chỗ cầu thang vắng gió, cô không biết nên mở lời hỏi Nam thế nào và cũng không biết nên hỏi việc nào trước. Hưng hay Duy?

-Bơ, nghiêm túc trả lời tao. Lần đầu tiên mày gặp Băng Đại Ca, ấn tượng của mày là gì?

-Mất xanh. Hơn bọn mình 4 tuổi. Ở nước ngoài về. Khó gần, kén kiêu. Và gần cho tao cái mác kẻ sát-nhân.

-Chỉ vậy thôi sao?

Gật đầu. Vậy là Nam không nhớ. Nhưng Duy lại không phủ nhận sự suy đoán của Ngọc, trước đây hai người từng biết nhau.

-Mày không nghĩ là trước đây, ý tao là trước khi Băng Đại Ca chuyển tới lớp mình học, mày với ổng có quan hệ gì đó sao?

-Có chứ. Tao nghi ngờ là nhà tao với nhà ổng có qua lại với nhau, Hai tao với ổng cũng từng là bạn nữa. Nhưng mà tao không nhớ, thiệt đó.

Ngọc ra vẻ đăm chiêu. Nam không nhớ thì có hỏi cũng không thể có thêm thông tin. Nếu hỏi Bảo về Duy thì lại càng không có khả năng anh sẽ nói. Ngọc không biết nên gỡ rối giúp Nam thế nào.

-Mày thấy lạ không Múp? ổng biết tao không ăn được cà rốt với đậu que.

-Trong khi tao còn chưa biết. Vậy mới hay chứ!

-Ông điều tra kĩ vậy sao ta? Có khi nào ổng gần máy theo dõi trong nhà tao không?

-Ránh quá. Tao thấy vậy nà. Ông hiểu mày chứ không phải là điều tra về mày mới biết những thứ đó.

-Hiếu?? Là sao???

Ngọc lắc đầu, bỏ cả buổi trưa ra nói chuyện với Duy và Nam thật là mệt. Cô cần đi ngủ. Vì thế mà Ngọc kéo Nam trở lại phòng trực ban nghỉ ngơi, chuẩn bị cho nửa ngày còn lại chiến đấu.

Vừa đi tới cửa đã thấy cả cái casino mini ở trong phòng, mà thầy Lập với cô Diệu cũng hòa nhau đánh bài với các em. Đánh bài ăn tiền mới đau. Đánh không có giới hạn thứ tự nào hết, đã vào sòng rồi là mấy cái lễ nghĩa thầy trò gì đó dẹp qua một bên. Hình như tụi tổ Tư này định trả thù thầy Lập bắt chúng nó chạy mấy vòng sân nữa học kì vừa rồi, to nhỏ gì đó với cô Diệu nên thầy cứ về chót mãi. Tội nghiệp.

Hưng nằm một góc, phủ cái nón kết lên mặt, chẳng biết ngủ hay đang mơ tính chuyện gì. Uyên và cô bạn kia ngồi cầm gương soi nặn mấy em mụn mới lên, trửa nắng mà ngứa cho lắm vào, soi gương chải tóc cho nhiều rồi cô bác nhập em hồi nào không hay. Duy ngồi tít trong hốc bên này, tai đeo phone, mắt nhắm hờ, đầu gác lên thành cửa sổ, không bàn thế sự với chị em thầy cô.

Nam ôm cái cổ tay bầm đen bầm đỏ liếc xéo Hưng một cái rồi bỏ qua chiếc bàn trống dành cho giám thị nằm trườn ra đó. Uể oải vô cùng. Ngọc nhập sòng cho bằng chị bằng em, dù sao cũng là “Bảy Nổ” của hội mà.

-Kiếp trước mình có ăn ở ác lắm không mà kiếp này lãnh đủ vậy nà? Khổ quá đi trời ơi!

Bất giác Duy mở mắt, nghiêng đầu nhìn Nam. Đập vào mắt anh là cái cổ tay bầm tím của cô, nó khiến đôi mày anh nhíu sát lại. Sống lưng anh như có luồng điện chạy dọc. Bỗng nhiên anh nhớ lại cuộc điện thoại vừa nãy mình gọi cho Kỳ.

-Xin hỏi Trần Hiểu Kỳ phải không?

-”...”

-Tôi là bác sĩ trực bệnh viện Chợ Rẫy, ngày 5 tháng 2 vừa rồi, theo thủ tục và kiểm tra chẩn đoán, cô đã nhận thuốc theo chẩn đoán của bác sĩ trưởng khoa nhưng chúng tôi vẫn chưa thấy cô đăng kí thủ tục nhập viện sớm nhất.

-”...”

-Tôi nhận thông báo từ cấp trên, căn cứ vào số thuốc cô đã nhận thì bệnh tình của cô đang phức tạp và cô có tên trong danh sách bệnh nhân cần nhập viện gấp.

-”...”

.....

Công việc buổi chiều có vẻ nhàn hạ hơn buổi sáng. Quét sân trước một lần nữa và tưới cây xanh trong trường. Nếu làm tốt sẽ được về sớm nên cả bọn đều háo hức xúm xít mà phân công nhau làm.

Bọn con gái thì quét sân, Hưng, Duy và thầy Lập thì lúi ổng nước tưới cây. Mấy chị em quét một hồi mỏi tay mỗi chân nên tùm tùm lại tám chuyện trên trời dưới nước.

-Tao thay mặt cả Hội tuyên bố một chuyện quan trọng.

Thơ giờ tay lên, tự sướng. Nhưng mà phải công nhận lời nói của “Tám Xí Xọn” có uy lực, nói mà không em nào vênh tai lên nghe mới lạ. Cũng nhờ công sức của chị ấy nên cả tổ mới đèo nhau lên đây cả ngày hôm nay đây thôi.

-Mày nói toạc ra đi, làm quá lên tuyên bố này nọ. Thấy tụi nó ngồi chờ dài mỏ rồi không?

-Thì cũng phải từ từ để tao nói chứ. Không lẽ đang ngồi cả đám vậy mà chu chu lên nói không vậy tụi mày cho tao ăn dếp sao? Im lặng. Tao đề nghị lấy pháo mini ra đốt.

-Phản đối. Tao chưa muốn bị đình chỉ.

Trình giờ tay tiếp theo. Cô này ngoan hiền nhất tổ, mỗi tội bị chúng sinh lúi kéo nên không muốn cũng phải hòa theo.

-Tao cũng rứa.

-Mi tu. (Me too).

Thêm hai đứa nữa tình nguyện giờ tay theo bạn Trinh. Thơ lác đầu, biết thế thì đã không chuẩn bị đồ đạc rồi.

-Mày lại chõ thầy Lập xin mượn ổng cái hột quẹt đi Bơ. Tao đốt. Đứa nào không tham gia thì đi theo thằng Hưng tưới cây.

Nhìn nhau. Im lặng. Không đứa nào đứng dậy tiến tới chỗ bạn lớp trưởng gương mẫu đang tưới nước phía đằng xa, ngoại trừ Nam, cô được giao nhiệm vụ mượn hột quẹt từ tay thầy Lập- người duy nhất ở chỗ này có thứ để đốt pháo. Nam lò dò tới gần chỗ thầy Lập, hình như thầy đang sử dụng tuyệt chiêu cửa gái để đối phó với cô Diệu.

Nhìn thấy Nam như thấy được cứu tinh, cô Diệu lập tức tóm lấy cô học trò nhỏ đẩy đến trước mặt thầy Lập. Thầy nhăn nhó nhìn cô, còn cô thì cười toe toét ghé sát tai thầy nói nhỏ.

-Thầy cho em mượn cái hột quẹt đi rồi em chỉ cho thầy điểm yếu của cô Diệu.

Rất gian manh. Thầy cũng đâu có thua kém gì trò.

-Thầy dư sức cửa đồ cô ấy. Và cũng không có cái hột quẹt nào cho em để đốt pháo đâu. Đi quét sân đi.

Nam tiu nghỉu thất trận trở về hang ổ, ý nhằm, trở lại hội ngộ với đồng đội với cái bản mặt méo xẹo. Cả đám nhìn thấy mặt mũi cô như thế đủ hiểu kế hoạch thất bại thảm hại tới cỡ nào. Rồi chị “Chín Lanh Chanh” giơ tay tiếp tục.

-Thua keo này ta bày keo khác. Tụi mày có nhìn thấy cái ống nước của thằng Hưng đang cầm không?

-Bộ đui hay sao mà không thấy?

-Con này hỏi thừa thôi quá.

-Thấy thì tốt. Bây giờ chị em mình qua đó giật lấy cái ống nước.

-Chị vậy? Muốn tắm vòi rồng hả?

-Tao với chị Tám bàn bạc rồi. Tụi mình sẽ tắm miễn phí cho con Uyên với con Lệ. Haha.

Rồi hai chị vỗ ngực tự tin cười ha hả. Uyên và Lệ đang ngồi chỗ bồn cây gần ống nước nơi Hưng và Duy đang đứng. Nam gật gù nhìn thấy vị trí tốt, Ngọc cũng ngầm hiểu ý của cái nháy mắt đầy nghĩa bóng của Nam vừa ném qua ỉnh.

-Vậy đứa nào cầm ống xịt hai đứa nó? Có một cái ống chứ nhiều?

-Để tao.

Không hổ danh là “Bảy Nổ”. Ngọc đứng dậy bắn phát súng đầu tiên, rồi lần lượt các chị kéo nhau đứng dậy đi qua chỗ cái ống nước màu xanh mà Hưng đang khổ sở kéo từ bồn cây này sang bồn cây khác.

-Mệt không? Tụi tui phụ cho.

Đâu ai nghĩ là cái đám yêu nhեն nhện này đang chuẩn bị thực hiện kế hoạch tắm vòi rồng cho hai bạn gái đang vô tư ngồi nói chuyện bên kia, Hưng cũng thế nên anh vô tư giao lại ống nước cho Ngọc, kèm theo câu cảm ơn đầy lịch sự.

-Kéo dây cho chị coi mấy em.

Và thế là bè lũ nhà các chị xúm nhau lôi dây cho Ngọc, tưới cây cũng có cái thú vị. Hưng rảnh rang ngồi một góc nghỉ ngơi, dù sao cũng là công tử nhà giàu, mấy cái chuyện tưới cây tưới cỏ này không đến lượt anh làm. Duy cũng yên vị tại một bồn cây khác, anh nhếch môi chuẩn bị chờ đợi kịch hay để xem mà không cần tốn tiền mua vé.

Tưới được khoảng 4, 5 bồn cây gì đó, các cô gái bắt đầu lộ rõ nguyên hình bản chất, chỉ còn một bồn cây nữa là tới chỗ Uyên và Lệ đang ngồi. Bắt đầu kế hoạch. Lam chạy lên trước, đứng bắt chuyện với hai cô nàng kia, mục đích là giữ chân và làm đối phương phân tâm. Thơ, Trinh và Liên kéo dây thun lại đứng sát bên Ngọc chuẩn bị ột cuộc đại nhảy vọt từ đây sang chỗ của Lam đang đứng.

Nam đứng giữa, chỉ cần một cái ra hiệu của cô là ngay lập tức Lam nhảy sang một bên, chừa chỗ cho Ngọc kéo dây hết tốc lực tiến đến chỗ của Uyên và Lệ đang ngồi. Bồn cây không ướt nhưng hai cô tiểu thư đồng đánh lại được tắm miễn phí không mất đồng nào.

-Á á á. Tụi bây làm gì vậy?

-Uớt hết đồ tao rồi.

Hai cô nàng điệu đà bắt đầu hét toáng và nhảy dựng cả lên. Hưng vừa nghe tiếng hét nơi hoang dã liền đánh mắt nhìn sang, rồi che miệng cười khúc khích bởi vũ điệu cà tưng của Uyên và Lệ. Thầy Lập và cô Diệu sau một hồi tâm tình đã dẫn nhau đi đâu đó, không rảnh hơi đâu mà để ý đến cái đám yêu tinh này.

Ngọc vẫn chĩa ống nước vào chỗ Uyên và Lệ. Nhưng cái ống nó nặng quá, cầm một chút là cô thả luôn xuống sân. Nước chảy lên láng. Uyên chớp lấy thời cơ, nhào tới chộp lấy ống nước trả thù. Cô xịt nước vào người Ngọc, khiến Ngọc ướt nhẹp từ trên xuống dưới. Đám Lam, Thơ, Liên cũng không tránh khỏi lạc đạn. May là tụi còn lại tránh kịp.

Tầm mắt Uyên hướng đến chỗ Nam đang đứng hái hoa bắt bướm gì đó, cơ bản mà nói Nam đứng xoay người lại với Uyên nên cô không hề biết hồ ly chín đuôi đang chuẩn bị tấn công mình. Và kết quả đương nhiên là Nam ướt như chuột lột.

Ta nói nó lạnh gì đâu, trời về chiều gió thổi lồng lộng mà cái đám học trò này thì nghịch hết chỗ nói, cây cần tưới nước thì không chịu cung cấp cho nó mà cứ giành giật cái vòi nước xối xả phun vào nhau. Làm như lễ hội té nước Khơ-me không bằng.

Sau một phút ba mươi giây vượt lên chính mình, 13 cô gái ướt toàn thân, ướt từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Hưng ngồi một góc ôm bụng cười ngặt ngoẽo, ngay lập tức ống nước vươn thẳng tới chỗ anh đang ngồi và... bằng chị bằng em. Người duy nhất khô ráo chỉ có mình Duy.

-Tôi bảo các em tưới cây chứ có kêu các em tắm luôn đâu mà ai cũng như chuột lột vậy hả?

Cô Diệu che miệng cười, nhường cho thầy Lập ra oai lần cuối với các em. Chắc là để bụng chuyện đánh bài thua nhiều quá đấy mà.

-Làm sáng giờ mình mấy tụi em dơ hết rồi, sẵn ống nước tụi em tắm luôn cho nó sạch mà thầy.

Thầy cứng họng với cái triết lí cùn của Lam. Cô Diệu mang thẻ học sinh ra trả lại ỗi em, ai nấy hí hửng bỏ vào túi sách, cặp sách gì gì đó, nói chung là nhét được chỗ nào thì cứ nhét. Nam nhìn thấy cái thẻ có hình của mình mà mừng vô cùng thiếu điều nhảy tới ôm lấy cô Diệu. Duy liếc mắt nhìn, nhíu mày, nếu không có anh thì chắc cái thẻ ấy đã nằm trong giỏ rác từ lâu rồi.

-Hôm nay các em hoàn thành nhiệm vụ được giao rất tốt. Thầy có lời tuyên dương.

-Lớp em mà thầy. 12A7 đó thầy.

-Giỏi nịnh. Được rồi. Nghiêm. Giải tán.

-Khỏe!!

Đồng thanh. Cả thầy và trò đều tung hứng như nhau. Ra cổng trường đứng chỉ trở thêm chút nữa, Lam chỉ cho Thơ xem thầy Lập chở cô Diệu về bằng cổng sau rồi mới chịu ra cổng trước họp đủ mặt văn võ bá quan rồi mới nhà ai nấy về. Uyên và Lệ liếc xéo đám tổ Tư, chắc sẽ ghim mỗi hận được tắm vòi rồng miễn phí vài bữa ăn Tết xong trả lại.

Hưng nổ máy phóng cái vèo qua mặt Nam, trước sau không nói với cô thêm lời nào. Cô cũng chẳng muốn giải thích gì ệt, cô cảm thấy mình không có lỗi. Ngọc lấy xe đạp điện ra đèo về. Nam quay đầu tìm kiếm bóng dáng ai đó nhưng hoàn toàn không thấy.

.....

Sương đêm phủ đầy cánh đồng trắng, gió rít từng đợt mang hơi lạnh của biển xộc vào mũi quện cùng hương thơm nhàn nhạt của cỏ lau. Con đường mòn dẫn đến một ngôi nhà nhỏ ở giữa cánh đồng, không hề có lấy một ánh điện nào trên con đường này. Xa xa, thấp thoáng những ngọn đèn đường lộ vàng mờ hắt thứ ánh sáng hiếm hoi, soi rọi từng bước chân của bóng người.

Tiếng kèn vang lên xóa tan sự im lặng, yên tĩnh của đêm đen, hòa với gió xuân tạo nên bản giao hưởng nồng nàn. Nửa day dứt, nửa ai oán thê lương. Mang tâm tư đau khổ mà thổi nên khúc nhạc buồn, người thổi kèn chắc chắn không thể vui vẻ gì khi tạo nên thanh âm ấy. Và người nghe cũng chợt thấy nhói lên trong lòng. Đau thương. Phần uất.

Bước chân trở nên dồn dập hơn, đôi mắt nhìn quanh quẩn khắp cánh đồng lau trắng chỉ để tìm kiếm nơi phát ra tiếng kèn đau đớn ấy. Và như đã định hướng được vị trí, đôi chân bé nhỏ thoăn thoắt giẫm lên những ngọn lau mà chạy. Chạy và dồn hết sức lực để chạy. Và rồi...

Nam đưa tay bịt chặt miệng mình cố gắng không để một tiếng nấc nào vang lên, trước mắt cô là cảnh tượng đau đớn nhất. Nó còn đau thương hơn cả lúc cô nhìn thấy Duy vừa khóc vừa hôn lên bức tranh ở phòng tranh Du Viễn. Lòng ngực Nam như có ai đó bóp nghẹn, máu không được điều hòa, nó khiến cô khó thở.

Với chiếc Harmonica trên tay, bản đồng ca được chàng trai ấy thổi nên cùng với gió, với nước mắt và đau thương. Duy quỳ giẫm lên cỏ lau trắng, phía trước anh là hai cây bạch đàn rất to và xanh mướt, phía sau là cô gái nhỏ đang đè nén cảm xúc và nghi vấn.

Chính vì biết ông Lâm và Bảo sẽ trở lại Sài Gòn bằng chuyến xe tour 4 giờ chiều hôm nay cho nên Nam đã bạo gan đặt vé xe ra Phan Thiết lúc 6 giờ chiều. Cô muốn đến thăm bà Doanh, có lẽ giờ này ông Lâm và Bảo đã đọc được lá thư cô viết để lại nhà.

Sau khi trực trường xong, cô đã nhờ Ngọc chở mình đến văn phòng du lịch, đợi đúng tuyến xe mình đã mua vé và sau 6 tiếng đồng hồ ngồi xe, Nam đến Phan Thiết đúng 12 giờ đêm sáng mừng Năm mới.

Và cô không hề biết rằng trên chiếc xe ấy cũng có Duy. Chỉ là anh đã đến cánh đồng này trước cô một bước mà thôi. Đó là sự giải thích cho việc tại sao cả Nam và Duy đều ở đây vào giữa đêm khuya vắng thế này.

Tiếng Harmonica ngưng bật, chỉ còn tiếng gió gào thét giữa đêm vắng lặng. Duy ngồi bệt dưới những ngọn cỏ lau bị anh giẫm nát từ lúc nào, anh cúi người hôn lên thân cây bạch đàn sần sùi, nước mắt vẫn ướt đầm khuôn mặt. Hình như anh chưa biết sự hiện của vị khách không mời phía sau.

Ông Lâm từng nói với Nam, dưới gốc cây bạch đàn ấy là tro cốt của bà Doanh và một người bạn của mình. Nam đã bước sang tuổi thứ 18 đồng nghĩa với việc hai cây bạch đàn ấy đã sống được 18 năm.

Cho đến hôm nay cô mới vỡ lẽ rằng, dưới gốc cây nơi Duy đang ngồi kia là tro cốt của ông Lộc- người họa sĩ đã vẽ nên những bức tranh ở phòng tranh Du Viễn và cũng chính là ba ruột của Duy.

-Muốn chết rồi hay sao mà vác xác tới đây hả? CON NHÓC KIA!

-Muốn chết rồi hay sao mà vác xác tới đây hả? CON NHÓC KIA!

Nam thụt lùi, bước chân gấp gáp xoay người và bỏ chạy. Nhưng cô không nhanh bằng Duy, anh đã xông tới và tóm chặt lấy cô, xiết đôi vai mỏng manh của cô bằng đôi tay rắn chắc hẳn rõ những đường gân xanh. Có giọt đắng vừa rơi. Lã chã. Thấm ướt bông lau vừa chớm. Nước mắt ấy. Là của Duy hay của Nam? Hay của cả hai người?

Nỗi sợ hãi dâng lên, nó nhấn chìm cảm xúc ít ỏi của Nam, cô muốn ngã khụy trong vòng tay của Duy. Đôi mắt ngấn nước của cô mở to tròn nhìn Duy, anh ở trước mặt cô thật gần nhưng lại mờ ảo và vô cùng xa xôi.

Lần thứ hai cô nhìn thấy anh khóc, một cách trực diện, viên nước bao bọc lấy đôi mi của anh, kìm nén một cách cực khổ để những giọt đắng ấy không rơi khỏi hồ nước xanh và lăn dài trên mặt.

-Bỏ... tui... ra... đi...

Nam ngập ngừng nói trong nước mắt, sự sợ hãi đã biến cô trở nên nhỏ bé và nhút nhát hơn hẳn mọi ngày. Cô như chú thỏ con mềm oặt trong tay con cáo gian manh là Duy. Anh cười, nụ cười nửa miệng huyền hoặc tan thương, chứa đầy dư vị của sự chết chóc và thương hại.

Rồi ánh mắt bị phần ấy khép chặt lại, Duy bất chợt ôm xiết lấy Nam vào lòng mình, tiếng thở dài phát ra nghe náo nê vô hạn. Lặng người. Nam như bất động hoàn toàn. Cô nép trong lòng Duy thật nhỏ bé, vòng tay anh to lớn giống như cửa Bảo.

Anh ôm chặt lấy cô, hương cỏ lau nhẹ nhàng len lỏi vào từng lớp da thịt. Nam nghe rõ ràng giọt nước mắt vừa vỡ đôi trên tóc mình. Cô ngỡ ngàng, sự sợ hãi dần biến mất, thay vào đó là đồng cảm với nỗi đau mà Duy đang chịu đựng. Cô mất mẹ, còn anh mất ba.

Gió thổi mạnh hơn kéo mây gom về một góc trời. Cánh đồng lau dập dềnh theo chiều gió thổi. Tiếng chớp rạch ngang nền trời, sau đó là mưa trút xuống như nước. Dưới cánh đồng, hai bóng người vẫn ôm lấy nhau, trao nhau hơi ấm của sự chia sẻ và mong muốn phần nào nỗi đau thương mất mát kia với bớt.

Mưa? Hay nước mắt? Nhặt nhòa khuôn mặt.

Mưa nặng hạt dần, dồn sự giận dữ xuống nhân gian. Duy kéo Nam vào đứng dưới gốc bạch đàn tránh mưa, mặc dù quần áo hai người đã không còn chỗ nào khô ráo nữa.

Mưa bắt tóc của Duy lại, áp sát vào khuôn mặt góc cạnh điển trai, nhỏ tung tóc xuống chiếc áo sơ mi trắng. Đôi mắt màu xanh đã thoát khỏi sự che giấu của cặp kính đen mọi ngày, đủ để Nam nhìn thật sâu trong ấy. Cứ như có cả một cơn lốc xoáy dữ dội cuốn hút cô vào, tâm tư của anh, cô không thể nhận ra được trong giây phút này.

Nam đứng bên cạnh Duy, gần đến mức có thể nghe được cả nhịp thở của anh, chỉ một cái xoay người cũng có thể chạm vào anh. Nhưng cô chỉ đứng yên, cúi đầu nhìn những ngọn lau bị nước mưa vùi dập, hơi thở dồn dập vì lạnh. Cô không dám ngẩng đầu nhìn Duy, cô sợ chạm vào đôi mắt đầy bi thương ấy, sợ anh trong phút chốc không giữ bình tĩnh mà giết chết mạng sống nhỏ bé của cô.

Rồi mắt Nam chợt sáng lên khi nhìn thấy chiếc kèn Harmonica nằm lẻ loi, cô đọc dưới những ngọn lauбет nước ở phía trước kia. Cô guồng chân chạy ra khỏi gốc bạch đàn, cúi xuống nhặt chiếc kèn lên, nâng niu nó như một báu vật. Rồi bước đến trước mặt Duy, bây giờ thì không muốn cô cũng phải đối diện với ánh mắt màu xanh lạnh lẽo ấy của anh.

-Cái đó... là ba đã cho tôi.

Ánh mắt Nam đượm buồn, thứ cô đang cầm trên tay là di vật của ông Lộc. Cô nắm tay Duy, mở bàn tay của anh ra và đặt chiếc kèn vào trong ấy. Tay anh lạnh ngắt như vừa nhúng trong thùng nước đá, khi cô chạm vào đã thoáng giật mình.

-Anh nên giữ nó cẩn thận. Mẹ... không để lại gì cho tui hết. Ngoài những tấm ảnh còn sót lại ở phòng ba, tui không biết gì về mẹ nữa.

Đôi vai nhỏ của Nam khẽ run lên, cô xoay người đứng bên cạnh Duy, rồi không nói thêm gì nữa. Tán bạch đàn vươn rộng ra như muốn che chở cho hai con người này khỏi sự giận dữ của đất trời. Cơn mưa đầu xuân thế này thật hiếm gặp.

-Lần trước ở phòng tranh, tui bị xỉu đó. Anh đã công tui về nhà hả?

Đôi đồng tử của Duy mở căng. Làm thế nào mà Nam biết được? Anh đã kiểm tra cô rất kỹ lưỡng, cô hoàn toàn hôn mê, khi anh rời khỏi nhà cô, cô vẫn chưa tỉnh lại. Duy không trả lời, sự im lặng có nghĩa là ngầm thừa nhận và đồng ý. Nam xiết chặt nắm tay, cô đã nghĩ rằng Duy xấu xa như vậy sẽ không thể nào giúp cô trong hoàn cảnh ấy. Vậy mà...

-Bữa học thể dục cuối cùng trước khi nghỉ Tết, tui bị nhốt trong phòng dụng cụ... anh đã đưa tui tới phòng y tế... phải không?

Nam đã ngầm cảm nhận được, hơi ấm của Duy, vòng tay, bờ vai của anh. Của hôm ấy, đêm giao thừa và cả hôm nay nữa. Tại sao bên ngoài anh lại buông lời khinh miệt, nhục mạ, hãm hại cô trong khi đằng sau những thứ anh làm để đẩy cô đến với sự tuyệt vọng đau khổ hơn cả cái chết lại là sự lo lắng, quan tâm và trao cho cô hơi ấm mạnh mẽ để sống tiếp?

-Bơ...

Nam chỉ nghe loáng thoáng Duy gọi mình là Bơ, cơn đau đầu ập đến bất chợt khiến cô không thể mở mắt ra để hỏi anh cho rõ nhiều thứ. Gió lạnh và nước mưa thi nhau quật vào người cô, muốn đóng băng làn da mỏng manh của cô.

Nam ngã xuống, bất tỉnh dưới những bông lau đã úa tàn. Nhanh như chớp, Duy bế bổng Nam lên chạy thật nhanh về phía ngôi nhà duy nhất ở cánh đồng lau này. Miệng không ngừng gọi tên cô.

-Nam. Tỉnh lại đi. Nam.

Không có tiếng đáp trả Duy. Chỉ có tiếng gió thổi ào ào, tiếng mưa trút xuống vội vã, tiếng sét gầm rú trên nền trời cao và tiếng sột soạt của những ngọn lau bị chân anh giẫm nát.

-Bơ. Bơ. Tỉnh lại đi em. Đừng ngủ. Mở mắt ra đi Bơ.

Chưa bao giờ Duy gọi Nam bằng cái tên thân mật ấy. À không, chỉ là từ lúc anh rời khỏi Việt Nam đến giờ, từ lúc anh trở thành học sinh của lớp 12A7 mà thôi. Còn trước đó...

-Cậu Tư. Mở cửa cho con. Cậu Tư.

Kèm theo là tiếng đập cửa dồn dập. Tiếng mưa át mất tiếng gọi của Duy. Mãi một lúc sau, trong căn nhà xây nhỏ mới có ánh đèn điện le lói thấp lên. Rồi sau đó là tiếng lạch cạch mở cửa. Duy bế Nam chạy một mạch vào trong, đặt cô nằm trên chiếc đi- văng cũ kĩ làm bằng gỗ lim. Người được Duy gọi là cậu Tư lúc bấy giờ mới lên tiếng hỏi.

-Duy? Con về rồi sao? Chị Hai đâu?

-Cậu mau nấu cho con ấm nước. Có gì lát nữa con kể sau.

Người đàn ông trẻ lục đục ra phía sau bắt nước theo lời Duy. Còn anh, ngồi nhìn Nam chăm chăm. Anh quên mất là không thể để cô dầm mưa, nhiễm nước sẽ dễ bị thương hàn, với sức khỏe của Nam hiện giờ chỉ cần sốt nhẹ cũng có thể khiến cô mất sức.

Ngôi nhà này do ông Lâm- ba của Nam và Trọng- cậu Tư của Duy xây nên. Gọi là cậu Tư nhưng thật ra Trọng chỉ hơn Duy có 3 tuổi, anh là một nhiếp ảnh gia trẻ, vì đam mê nghệ thuật cho nên đã đến Phan Thiết và đóng đô tại nơi này để săn cho được những bức ảnh đẹp nhất. Và cũng giúp ông Lâm trông coi mộ phần của ông Lộc và bà Doanh.

Từ trong phòng ngủ của Trọng, Duy bước ra với bộ quần áo khô ráo, tay còn cầm thêm một bộ khác ra ngoài. Trọng đi theo Duy ra phía trước, anh nhận ra cô gái ướt sũng đang nằm trên đi- văng, ánh mắt anh thoáng chút nghi ngờ.

-Ở đây có chanh không cậu? Dầu gió nữa.

-Có.

-Cậu lấy dầu đi rồi pha cho con một ly chanh nóng. Nhanh đi cậu.

-Con làm gì vậy Duy?

Trọng ngăn Duy lại khi anh vừa đỡ Nam tựa vào người mình và định sẽ cởi áo của cô ngay tại đây. Duy ngược mặt nhìn Trọng, anh thở dài.

-Nếu không thay đồ ướt ra nó sẽ sốt cao lắm đó. Bây giờ thân nhiệt nó đang nóng dần lên rồi. Con không thể làm gì khác hơn.

Trọng sờ trán Nam, đúng là rất nóng. Chỉ mới đứng ngoài mưa có một chút mà cơ thể Nam đã như thế này, không đúng, chắc chắn trước đó cô đã sốt rồi. Và nước mưa làm tăng thêm nhiệt độ cơ thể mà thôi.

Trọng đi ra sau lấy dầu gió, lúc đi vào Duy đã thay xong áo cho Nam. Anh nhắm chặt mắt và cố gắng mặc quần áo cho cô, lương tâm đang giày xéo kinh khủng.

-Mở mắt ra đi. Con với Bơ có phải xa lạ gì đâu. Cậu để chai dầu bên này.

Trọng lại ra sau xem ấm nước. Duy mở mắt ra, anh thật sự không muốn thế này. Trước đây khác, bây giờ khác. Anh và cô đã không còn như trước nữa rồi. Mặc kệ, phải giữ ấm cơ thể Nam trước rồi tính tiếp. Duy tiếp tục công việc mà chính bản thân anh cảm thấy có lỗi vô cùng với cô, tuyệt đối không mở mắt lần nào.

Thở phào nhẹ nhõm, chỉ có vậy Duy mới không thấy mình hổ thẹn với bản thân và cả Nam nữa. Mặc dù nói đây là cách để bảo toàn sức khỏe và tính mạng cho Nam nhưng Duy không thể lợi dụng cô được.

Trọng mang ly nước chanh nóng lên đưa cho Duy, hài lòng khi bộ đồ thể dục của mình đang nằm trên người Nam. Sắc mặt cô trắng bệch đi, không rõ vì lạnh hay là vì lí do nào khác.

-Bơ không đi với ba và anh nó mà đi với con. Chuyện này là sao đây Duy? Con về cũng không báo cho cậu biết.

Duy đặt chai dầu gió lại chỗ cũ sau khi xúc một ít lên lòng bàn tay, chân và thái dương của Nam rồi lấy cái khăn khô lau tóc cho cô. Cũng may là tóc cô không dài, nước dính lại không nhiều. Vừa lau Duy vừa quay sang ông cậu, giải thích.

-Tại con trực trường, Bơ không đi với chú Lâm được. Con về được hai tháng rồi. Ở nhà cũ. Không muốn làm phiền cậu nên con không báo. Với lại con cũng định chờ mẹ về rồi nói luôn.

-Vậy chừng nào chị Hai về?

-Con không biết. Mẹ đi du lịch rồi. Mẹ nói không muốn trở lại đây sớm.

-Vậy sao con lại về? Ở bên đó làm ăn tốt vậy mà. Về chi vậy?

Ánh mắt Duy se lại khi nghĩ đến lí do mình về nước, anh nhìn lại khuôn mặt nhợt nhạt của Nam. Anh vì cô mà quay lại nơi này, vì trả thù cô.

-Đòi nợ.

-Là sao? Ai mắc nợ con?

-Cậu biết ai giết chết ba con không? Con nhỏ này... nếu không có nó thì ngày hôm ấy ba đã không bỏ con đi.

Trọng ngây người. Chuyện của quá khứ không có nhiều người biết. Lũ trẻ như Duy và Bảo tình cờ nghe người lớn nói chuyện mới mập mờ rồi nghi ngờ Nam và gieo cho cô cái kết luận giết người. Trọng lắc đầu, tác nhân dẫn đến vụ tai nạn ngày hôm đó là Nam. Nhưng cô không có lỗi.

-Chị Hai không nói cho con biết gì sao Duy? Cái chết của ba con. Và tại sao mẹ con không muốn trở về gia đình đó?

-Không. Mẹ không nói. Nhưng con biết.

-Ý con là mọi tội lỗi đều đổ hết lên đầu bé Bơ sao? Con sai rồi Duy à. Sai trầm trọng.

Trọng khẳng định Nam không có lỗi nhưng Duy thì không tin điều đó. Nam chìm vào cơn mê sảng, tay chân cô cứ quơ loạn xạ cả lên, khó khăn lắm Duy mới giúp cô uống được chút nước chanh nóng. Một lúc sau thì cô lại chìm vào mê man, sức khỏe của cô yếu hơn bản thân cô nghĩ.

-Cậu nói con nghe. Mẹ con không kể rõ cho con biết sự tình cũng vì chị ấy không muốn con và gia đình bên nội có thêm xích mích. Con mang họ Lê và là cháu của gia đình ấy. Vụ tai nạn giao thông ngày đó...

.....

Mưa ngớt hạt. Gió ngừng thổi. Sự giận dữ của đất trời vừa được xoa dịu đi chút ít. Nhưng không thể trả lại cho thiên nhiên sự yên tĩnh vốn có ban đầu. Cánh đồng lau trắng ngập trong nước, ướt át và bết dính bùn đất. Mấy lẵng hoa mười giờ trước nhà cũng bị mưa gió làm ngã rạp.

Đang đông, vầng dương sáng bắt đầu nhô lên, nhuộm máu một góc trời. Phía trời tây, gió gom mây mờ ướt nước tụ lại tạo nên khung cảnh khó có thể khiến bất cứ một nhiếp ảnh gia nào chối từ.

Trọng mang máy ảnh kĩ thuật số ra bấm liên thanh, anh vừa được thiên nhiên ưu ái ban tặng ột loạt những tấm hình hiếm có, một đêm thức trắng chỉ để chờ đợi khoảnh khắc này cũng không uống phí.

Duy đứng trước cửa nhà, gương đôi mắt xanh mờ ảo mông lung ra nhìn nền trời với đầy đủ những mảng màu loang lổ, một đêm dài với những nỗi đau quặn thắt con tim, buốt giá nhức nhối hận thù.

-Duy, vào ăn sáng đi con.

Bữa sáng thanh đạm với bánh mì ốp- la và một ly sữa nhỏ. Hai cậu cháu ăn trong sự suy tư của riêng mỗi người. Nam vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, cô không sốt cao nhưng cơ thể vẫn nóng hơn bình thường.

Duy thức cả đêm để trông Nam. Trọng cũng không thể ngủ được, anh đã gọi điện về Sài Gòn cho ông Lâm yên tâm hơn nhưng lại không hé nửa lời về việc con gái ông đang hôn mê chưa tỉnh.

-Cậu nói sau khi con và mẹ sang Mỹ, Bơ bị tai nạn giao thông không nhớ được nhiều thứ. Cậu không nói dối chứ?

-Cậu gạt con thì được gì? Nó băng qua đường kiểu nào không biết mà một chiếc bốn bánh vì tránh nó mà tông thẳng vào cột điện, còn nó thì hoảng quá nên té xuống đường. Hình như não bị chấn thương phần mềm, con bé số lớn thiệt. Cũng may là chiếc xe đó không đâm vào nó, nếu không là cũng xong rồi.

-Rồi sau đó?

-Chuyển vào Chợ Rẫy, chụp X- quang toàn thân, con bé bất tỉnh nhân sự hai ngày trời. Lúc tỉnh dậy nó than đau đầu còn lại mọi thứ vẫn bình thường. Sau đó anh Lâm đưa nó về nhà, một thời gian sau anh gọi điện tâm sự với cậu, anh nói là con Bơ quên mất một số việc trước đây. Cậu đây này mà nó còn không nhớ, con có tin không? Giỗ chị Doanh năm đó, cả nhà ba người tới đây mà con bé cứ nhìn cậu như xa lạ lắm, khi anh Lâm bảo chào chú Trọng, con bé mới ề a vòng tay chào.

Và trong mảng kí ức mà Nam vô tình quên đi ấy có cả Duy.

-Ừm... ừm...

Nam cựa mình, mi mắt nặng trĩu như chứa cả mấy chục quả tạ trên ấy. Cô chớp mắt vài cái nhìn trần nhà, đây không phải nhà cô. Duy lập tức đặt ly sữa mới cầm lên chưa kịp uống trở lại xuống bàn chạy ngay đến đỡ Nam ngồi dậy, Trọng cũng nhanh chân bước sang. Nam nhìn hai người rồi nhìn lại quần áo trên cơ thể mình, cô lập tức co rúm người lại, mắt long lanh rơm rớm nước.

-Tôi thay cho cô đó. Đừng có nghĩ bậy bạ. Người gì như con mắt.

Nam ngẩng đầu, liếc xéo Duy. Nhìn thấy hết cơ thể con gái nhà người ta rồi còn chê bai kiểu đó, nếu có cái gì đánh anh được chắc chắn cô phải quơ lấy mà xử anh cho đến chết. Trọng nhìn Nam, phì cười. Duy mang ly sữa của mình đến trước mặt cô, dùng giọng điệu đe dọa ép buộc cô uống cho hết.

-Uống đi.

-Tui chưa rửa mặt đánh răng nữa.

-Giờ có uống không?

Giật lấy ly sữa từ tay Duy, Nam tu hết một lần vào miệng rồi ném trả lại anh cái ly trống không. Trọng trở mặt ra nhìn, Nam nghe lời Duy đến vậy sao? Rồi anh đứng làm tượng để thằng cháu muốn làm gì thì làm, Duy đưa cho anh cầm chiếc ly rỗng còn mình bỏ qua bên kia lục lọi ba lô của Nam.

-Anh làm gì đồ của tui vậy? Trong đó không có gì đáng giá đâu. Này, có nghe không hả?

-Uống hết đi.

Duy rót tiếp một ly nước lọc đưa đến trước mặt Nam cùng với một nắm thuốc. Nuốt nước bọt, cô ngược mắt nhìn anh. Tại sao lại bắt cô uống thuốc? Anh biết số thuốc đó có công dụng gì sao?

Duy mím môi, dè dặt qua Nam đã bỏ một liều, sức đề kháng của cô không đủ mạnh để chống chọi với mầm mống bệnh đang dần sinh sôi trong người mình. Nếu bây giờ không uống chắc chắn cô sẽ không gượng được đến khi trở về Sài Gòn.

Duy đặt ly nước bên cạnh, nắm lấy tay cô trút hết số thuốc đủ màu sắc kia vào, ánh mắt cương nghị nhìn cô. Nam ngây ngốc mải đầu. Có khi nào Băng Đại Ca biết đây là thuốc bổ nên cướp đi của cô không?

Nam bỏ hết đồng thuốc đó vào miệng, không phải Duy nói gì cô nghe đó mà chỉ là cô không muốn bỏ phí số thuốc mà Kỳ đã cất công mang đến ỉnh thôi. Duy hài lòng nhìn Nam uống thuốc xong, anh trở lại bàn tiếp tục ăn cho hết bữa sáng của mình. Trọng cũng phải bất ngờ với thái độ dũng mãnh của Duy.

-Con thấy sao rồi Bơ? Đỡ hơn chưa?

-Dạ tốt hơn rồi. Con khỏe lắm, chú đừng lo. Hehe.

Nam cười tíu tít, sự hồn nhiên không chút vướng bận đời ấy vậy mà Duy đã vô tình khiến nó lấm lem màu mực bởi sự hận thù của chính mình. Trọng xoa đầu Nam, anh mang chiếc ly rỗng ra sau nhà, ở lại cũng không biết nên làm gì.

-Mua vé về lại Sài Gòn chưa?

-Chưa. Anh mua rồi hả?

-Vẫn chưa. Tôi không định về sớm vậy. Nhưng mà... chắc phải về thôi. Cô không thể ở lại đây lâu.

Nam ngạc nhiên quá đỗi. Tại sao cô lại không được ở nơi này lâu hơn? Duy xoay người lại nhìn, cô xanh xao và ốm hơn trước đây rất nhiều. Nếu có chuyện gì xảy ra thì ở Sài Gòn còn có thể trở tay kịp, chứ ở đây thì Duy không chắc. Cho nên phải trở về càng sớm càng tốt.

-Tôi sẽ đặt vé 11 giờ trưa. Đợi quần áo khô xong sẽ về.

-Không được. Tôi muốn ở lại với mẹ.

-Lần sau lại ra đây. Bây giờ phải về càng sớm càng tốt. Thành Bảo biết cô đi với tôi nó không làm ầm lên mới lạ.

Nam xụ mặt xuống, trông cô buồn hẳn. Duy thở dài, anh tiến lại gần ngồi cạnh cô.

-Về đi. Lần khác tôi sẽ đi cùng cô tới thăm mẹ. Được chứ?

Nam lắc đầu. Cô không muốn. Lần sau. Cô sợ không có lần sau nữa.

-Không còn nhiều thời gian nữa.

Nam ngẩng mặt nhìn Duy, đôi mắt cô long lanh nước. Thoáng chút sững người, Duy không biết khi khóc cô lại có sức hút lớn thế này, anh đành hắng quay mặt đi. Không còn nhiều thời gian...

-Vậy thì đi xe 4 giờ. Cô tranh thủ làm gì thì làm đi.

-Cám ơn anh nhiều lắm!

Nam chồm tới vòng tay ôm lấy Duy, nước mắt cô lăn dài trên má. Duy không đẩy ra, cứ để mặc cô ôm mình, coi như là anh trả lại cái ôm đêm qua.

Trọng đi vào nhìn thấy cảnh hai đứa cháu ôm nhau thế này không nhịn được đành hắng vài cái, Nam giật mình buông Duy ra, suýt nữa làm anh té xuống thêm. Anh lăm bầm lườm cô rồi bỏ ra ngoài không nhìn ông cậu của mình lấy nửa con mắt.

-Con với thằng Duy ở lại chơi, chú đi công chuyện rồi ghé mua chút gì về nấu bữa trưa. Đừng có cãi nhau đó.

-Dạ!

Nam cười toe toét nhìn Trọng một đoạn, sau đó cô đi thẳng đến chỗ hai cây bạch đàn đêm qua. Duy đã ở đó rồi. Khoảng cách giữa hai cây khá xa, anh ngồi dưới gốc cây có một chữ L do chính mình khắc.

Cây bên cạnh cũng có một chữ D, là Nam bắt chước mà khắc nên, cô cũng chẳng biết chữ L ấy là do anh sáng tạo. Duy biết có người đang đến gần, anh không nói gì, tựa đầu vào gốc cây lim dim mắt, cả đêm anh không ngủ được chút nào, cũng tại con nhóc kia báo hại.

-Anh thổi kèn rất hay. Có thể thổi một khúc được không?

Nam ngồi phía bên kia, tựa vào gốc bạch đàn có chữ D khắc nổi. Tro cốt của bà Doanh nằm dưới gốc cây này. Duy mở mắt nhìn sang, tỏ vẻ không quan tâm đến lời nói của Nam sau đó anh nhắm mắt, chẳng nói lời nào. Nam thừa biết tính Duy, anh sẽ không vì một lời nói của cô mà thổi kèn đâu. Bể Đại Ca mà!

-Tôi cũng có quen một người bạn, người đó cũng biết thổi Har như anh vậy đó. Hehe.

Nam cười ngô nghê. Harmonica Lee, người bạn quen trên facebook của Nam cũng thổi loại kèn này rất hay. Har tự thu lại một đoạn dạo nhạc và ghép hình thành video gởi cho cô nghe thử. Rất có hồn và da diết vô cùng. Tiếng kèn của Duy khá giống với giai điệu mà cô nghe được từ Har.

-Cô nghĩ sao nếu tôi nói tôi biết bạn của cô?

-Không thể nào. Anh cũng biết chọc tui quá ha! Har không có ở Việt Nam đâu.

-Sao cô biết?

Nam bật người dậy, nhìn Duy ở góc độ này cô chỉ thấy được một nửa khuôn mặt của anh. Har chưa từng kể về bản thân mình, nơi ở của Har cô cũng không biết, chỉ là đoán mò mà thôi.

-Anh biết Har thiệt hả?

Duy bật cười. Nam đúng là dễ tin người. Cô nhìn thấy anh cười lập tức nghĩ là anh đang trêu mình, làm thế nào Duy lại biết Har chứ? Không thể. Nhưng mà cô có cảm giác như là Har rất thân thuộc với mình, cứ như mọi sở thích thói quen của cô Har đều biết hết vậy. Har rất hiểu cô và không hề có ngược lại.

-Anh cười cái gì vậy?

-Bản tính vẫn không thay đổi. Vẫn ngốc.

Nam ngó người. Trên đời này, ngoài Bảo ra thì chẳng có ai dám mắng cô bằng cái tính từ ấy nữa. Ngốc. Cô ghét nhất là nghe thấy từ này, đặc biệt hơn là để nói mình nữa.

Duy chán sống rồi, Nam lườm lườm anh, hôm nay cô phải tính sổ hết với anh mới được. Nợ cũ thù mới tính hết một lần cho xong. Nghĩ là làm, cô hăm hở đứng dậy, mặt đầy sát khí tiến tới chỗ Duy ngồi, túm tóc, đè đầu anh ấn xuống rặng cỏ lau.

-Làm gì vậy?

-Tính sổ với anh.

Nam ngồi lên người Duy, không rõ tư thế này có được gọi là mờ ám hay không nhưng mà chỉ thấy Duy la oai oái. Anh nhử mày, không nhìn rõ được khuôn mặt hả hê của người bên trên.

Nam được thể cứ ấn đầu Duy xuống làm cho anh muốn mở miệng mắng cô cũng không được. Há miệng ra là ngậm cỏ lau nuốt sống. Nam đắc ý vô cùng, cô nhún lên nhún xuống trên người anh, rồi bực mấy cọng lau gần đó vỗ phành phạch vào mông anh, cứ như chơi trò em phi ngựa gỗ.

Chưa để Nam hả hê đắc ý với chiến tích ngàn năm có một của mình, Duy đã lật ngược tình thế. Chỉ với một chút vận sức, anh đã xoay người lại và ấn cô nằm ngửa ra nền đất với xung quanh là vô vàn bông lau trắng muốt.

Nam khê nuốt nước bọt, Duy kim chặt cổ tay của cô không để cô có sức vùng vẫy. Vừa mới khỏe một chút đã quỵ phá như thế này, hôm nay, anh phải thay ông Lâm dạy dỗ cô một chút mới được.

-Bơ.

-Mắc gì kêu tui? Bộ tên tui đẹp lắm hả?

-Ừ. Rất đẹp. Và dễ thương nữa.

-Thiệt hả?

-Ừ. Anh sắp làm một chuyện mà thằng Bảo thấy được chắc chắn sẽ giết anh, thằng Hưng cũng thế.

-Làm gì?

-Hôn em.

Mắt Nam mở tròn, nó to và căng hết cỡ. Miệng cô há to, ngây ngốc nhìn Duy. Sao lại xưng hô thân mật như thế? Anh ăn phải cái gì ôi thiu rồi sao mà lại muốn hôn cô? Nam lắp bắp không biết nên nói thế nào, cô đang sốc. Phải, rất sốc. Băng Đại Ca hôm nay tính tình thay đổi chóng mặt. Đêm qua anh có bị thiên lôi đánh trúng không vậy trời?

-Anh... đừng có... làm bậy... nha. Tui... la lên... đó...

-Ở đây không có ai ngoài chúng ta đâu.

Vừa nói Duy vừa hạ thấp người, ánh mắt xanh trở nên tinh nghịch và thấp thoáng ý cười. Nam nằm dưới thất thế, muốn thoát ra cũng không được, hai chân cô đạp nát rặng lau phía dưới, hai tay vẫn bị Duy kìm chặt. Anh thích thú nhìn cô nhóc bị mình trêu đùa vừa hoảng lại vừa sợ.

-Anh... không được... nụ “hun” đầu... của tui... không được. Lê Hoàng Đình Duy, tui cảnh cáo anh... buông tui ra... anh dám “hun” tui... đừng trách tui không nói trước...

Mặc kệ những lời đe dọa áp úng của Nam, Duy mỉm cười, nụ cười anh thật hiền và ấm. Nam tự mắng mình, lúc này mà còn bị vẻ đẹp trai của anh mê hoặc. Duy càng hạ thấp người là cô càng la lớn hơn, cô mắng anh, đe dọa anh đủ thứ. Cái gì mà nụ hôn đầu chứ? Chỉ sợ nụ hôn đầu của cô đã bị người khác đoạt đi từ xưa ời là xưa rồi. Duy nghĩ thầm.

-Bỏ ra. Anh mà dám “hun” tui tối nay về ngủ cũng bị lột giường, tè dầm cho coi. Lê Hoàng Đình Duy, anh giỏi đừng tới tui thử đi, tui sẽ đốt nhà anh, đá anh ra khỏi lớp, tung hình cái hồi tót để dài như con gái lên mạng. Nghe không hả?

-Không. Xem thử em làm gì được. Nhắm mắt lại đi.

Không được rồi. Nam than thầm. Nụ hôn đầu của cô. Không thể để Duy đoạt đi như thế. Cô đã tự hứa với mình, cô chỉ hôn người mà cô yêu thương, nhất định phải giữ đôi môi mình trong sạch cho đến khi tìm được người đó.

-Băng Đại Ca ời. Anh làm ơn làm phúc bỏ tui ra đi. Anh Duy đẹp trai, đừng có “hun” tui mà, tui bị hôi miệng đó. Nha, nha! Anh đẹp trai phong độ, anh tuấn, học giỏi, đừng để đôi môi của mình bị tui làm bẩn như vậy chứ, bỏ tui ra đi mà.

-Không. Anh muốn hôn em.

Và Nam khóc. Rất ngon lành và tự nhiên. Trước mặt Duy không chút giả dối. Có chút dao động, Duy thả lỏng tay rời khỏi người cô, anh chỉ muốn dọa cô một chút thôi, không có ý muốn hôn cô nhưng không ngờ lại khiến cô sợ đến mức khóc thế này. Duy đỡ Nam ngồi dậy, cô vẫn thút thít khóc.

-Anh bị lừa rồi. Hahaha.

Duy đứng hình. Con nhóc này, nước mắt vẫn còn chảy ra mà miệng thì cười toe toét, thật không hiểu nổi. Anh lại bị một con nhóc kém mình 4 tuổi chơi xỏ. Khá khen cho Nguyễn Tường Nam.

Người ta nói, nước mắt của con gái là vũ khí lợi hại nhất mà. Giờ thì Nam tin điều đó rồi. Chợt Duy nhìn thấy cổ tay bầm tím của Nam. Anh nhủ mày lại, đã một ngày rồi mà chỗ đó vẫn chưa tan máu bầm.

Sự nghiêm túc lạ lùng của Duy khiến Nam ngưng bật tiếng cười, cô nhìn theo ánh mắt của anh hướng đến cổ tay của mình, bất giác rút tay lại giấu sau lưng. Duy nhìn thẳng vào cô, mím môi, anh đang do dự nửa muốn hỏi nửa lại không biết nên bắt đầu thế nào.

-Có muốn biết tại sao tôi lại trở về Việt Nam không?

-Về để trả thù tui chứ gì? Câu trả lời viết hết lên mặt anh rồi kìa. Xí. Định nói tui giết người nữa hả? Tui không biết gì hết, cái chết của mẹ tui và ba anh, không ai nói cho tui biết tại sao hai người lại có cùng một ngày giỗ.

-Thì chết cùng lúc, cùng địa điểm mà. Chỗ lần trước cô thấy tôi đứng đó.

Quả nhiên chính là ngã tư đường ấy, nơi Nam gặp Duy đứng thất thần ôm bó hồng bạch trắng muốt trong buổi chiều gió lộng. Mắt cô thoáng buồn, cho đến bây giờ Duy vẫn chưa thể xem cô là một người bạn.

-Sao anh lại quan tâm tới tui? Anh cứu tui ba lần rồi đó.

-Tôi đã nói để cô chết sẽ không vui mà.

Nam liếc xéo Duy, cô chẳng hiểu hết tầng nghĩa trong câu nói ấy. Nếu cô chết trò chơi của anh đâu còn ý nghĩa gì nữa, phải để cô thăm thía sự trả thù của anh chứ. Nam gật gù trông như là đã nghiệm ra một vấn đề. Ừ thì có ai nói Duy sẽ bỏ qua cho Nam đâu.

-Anh cũng biết chú Trọng nữa hả?

-Là cậu ruột của tôi.

-Sao chú ấy không nói tui giết người giống như anh? Anh đúng là sao chổi mà, không, là khắc tinh của tui, là oan gia kiếp trước đeo bám tới kiếp này mới đúng.

-Cô nghĩ tôi sẽ bám theo cô đến khi nào?

-Khi tui chết. Không phải anh luôn miệng nói sẽ bắt tui trả giá còn gì, tui nghĩ anh sẽ không thể buông tha cho tui một khi tui còn sống trên đời này. Nhưng mà anh yên tâm đi, tui sắp “đai” rồi. Haha.

Nam không nhìn thấy ánh mắt Duy lúc này, nó xót xa và đầy thương cảm. Anh có cảm giác là Nam đã biết tất cả mọi chuyện mà rất nhiều người đang giấu giếm cô, trong đó có cả mình. Nam vẫn ngơ nghe cười như thế, nụ cười mà nhiều năm trước vẫn hiện hữu trên môi cô, tươi tắn và đầy năng động. Nụ cười đã từng khiến Duy cảm thù nhất.

-Giỏi nói vậy. Quên lời thách đấu với tôi rồi hả? Hay là định bỏ cuộc? Nếu chưa thi mà bỏ cuộc ngay thì tôi có thể giảm nhẹ hình phạt cho cô đấy. Sao hả?

-Anh điên thiệt rồi sao? Tui mà chịu bỏ cuộc thì không phải là Nguyễn Tường Nam đâu nhá. Nằm mơ đi. Đợi mà xem học kì tới tui sẽ cho anh biết thế nào là lẽ độ.

-Cũng chỉ được cái khoác lác. Tôi đợi xem thử cô có tài cán gì. Giải chứng minh lời cô nói đi.

-Muốn ăn cỏ nữa không?

-Muốn bị cưỡng hôn không?

Rồi im lặng, Nam quay đầu đi hướng khác không thèm đôi co với Duy. Anh không nói gì, anh thích sự yên tĩnh, một mình nhiều lúc cũng có lợi hơn là quá đông đúc. Thời gian ở nước ngoài anh đã hiểu ra được điều đó, cộng với bản tính ít nói nên anh không có nhiều bạn bè. Nam không lên tiếng, Duy cũng không muốn phá vỡ bầu không khí yên lặng này.

Gió hiu hiu thổi đưa mặt trời lên cao. Mây mù tan nhanh khi có nắng. Tán cây bạch đàn lòa xòa trong gió tạo ra âm thanh dao động. Giữa cánh đồng lau hoang vu vắng lặng, chỉ có hai cây bạch đàn làm điểm nhấn, xa xa là ngôi nhà nhỏ ẩn hiện giữa muôn vàn bông lau.

-Anh từng “hun” chưa?

-Rồi.

Nam quay ngoắt lại nhìn Duy, cũng phải thôi, anh trưởng thành ở phương Tây mà. Với lại tuổi của anh cũng đâu còn nhỏ nữa. Hôn một cô gái nào đó không phải là không được. Duy khẽ nhìn sang cô nhóc đang lằm bằm cái gì đó không nghe rõ, điệu bộ của Nam trông rất mắc cười. Đột nhiên Duy lại nảy ra ý muốn trêu đùa cô.

-Vẫn chưa thử qua à?

-Thử cái gì? “Hun” đó hả? Tất nhiên rồi. Tui phải giữ đôi môi của mình cho người mà tui yêu thương, không thể tùy tiện “hun” ai cũng được, cho nên anh đừng có làm cái trò như vừa rồi nữa. Nếu không...

-Có “nếu không” sao?

-Anh không sống yên với tui đâu.

Duy bật cười. Nam không ngờ là khi Duy cười lại đẹp đến vậy. Hình như Thượng đế ưu ái cho con người này quá mức. Khi anh khóc cũng đẹp, vẻ đẹp của sự tan thương và khiến người ta không thể làm ngơ với nỗi đau ấy. Còn khi anh cười, cả cánh đồng lau này như cùng tỏa hương một lúc. Hình như có trái tim ai đó vừa chệch nhịp.

-Có muốn biết tôi đã hôn ai không?

Chắc là cả tá cô mắt xanh môi đỏ tóc vàng. Ở nước ngoài có nhiều người đẹp mà, với sự điển trai của Duy tìm một cô bạn gái không phải là khó, chỉ cần anh xuất chiêu thôi. Với nụ cười vừa rồi chẳng hạn, Nam tin là sẽ có khối cô xin chết dưới chân anh.

-Sao tui phải biết? Đó là chuyện riêng của anh mà. Giữ đó mà đi khoe khoang với bạn anh.

Rồi Nam đứng dậy bỏ đi vòng vòng, bức xúc giật mấy bông lau đứt cả gốc. Duy lại cười, hình như từ lúc về nước đến giờ hôm nay là ngày đầu tiên ở cùng với Nam mà anh có thể cười nhiều như vậy.

Nam chạy nhảy một hồi bên ngoài, bông lau đã tết được thành một bó to, ôm trên tay khe khẽ hát bài gì đó. Cô không thấy Duy đáng sợ như mọi ngày nữa. Lúc biết anh cứu mình thoát nạn cô đã rất biết ơn anh.

Nhất định cô sẽ làm rõ chuyện của quá khứ. Cái chết của mẹ và ba Duy, Nam không muốn sống trong sự khinh ghét và hận thù của Duy, không thể để lời nói của anh ám ảnh mình được nữa.

Đặt chiếc vòng vừa tết lại từ những bông lau trắng sang bên cạnh, Duy lấy chiếc kèn ra nâng niu, món quà cuối cùng và duy nhất ba để lại cho anh rồi ra đi vĩnh viễn. Là con trai, anh đã cố gắng trưởng thành dưới sự dạy dỗ của mẹ, không phụ lòng mong mỏi của người ba bạc mệnh.

Những gì Duy học tập và có được ở đất Mỹ đủ để một người bình thường phải ngưỡng mộ, đứng ra như lời Trọng nói, anh có thể định cư hẳn ở Mỹ và sống một cuộc sống an nhàn.

Nhưng Duy lại chọn cách trở lại nơi này, mảnh đất hình chữ S gieo rắc cho anh đầy những vết thương. Chỉ vì muốn trả thù con nhóc đang hát điên hát khùng gì đó ngoài kia.

Một bản nhạc lại được Duy uốn nắn trên môi. Nam quay đầu nhìn lại, anh nhắm hờ mắt thả hồn theo điệu nhạc không lời, bản giao hưởng đầu mùa đầy những nốt si. Những khúc nhạc mà Duy thổi đều mang một nỗi buồn vô định nào đó.

Bản tình ca dừng lại ngắt đôi âm yêu thương ở quãng trung. Để lòng ai heo hắt nốt nhạc đầu còn tình ai chờ vợ khùng nhạc cuối? Long lanh mằn mằn vị nước mắt đắng cay chìm nỗi đau xuống tận nốt trầm của bản nhạc tình dang dở.

Duy neho mắt nhìn Nam, hình như con nhóc đang bắt động ngoài kia bởi khúc nhạc mình vừa thổi. Anh không ngờ là tiết tấu của bản nhạc ấy lại có thể khiến con nhóc kia chấn động đến vậy. Duy đứng dậy, dứt chiếc kèn vào túi quần rồi cầm lấy chiếc vòng lau đi ra chỗ của Nam.

-Này nhóc, đang ngủ đứng hả?

Nam giật mình, ngược mắt nhìn Duy. Khúc nhạc anh vừa thổi y hệt giai điệu của bài hát mà Har đã gởi cho cô, bản nhạc ấy cô đã nghe đi nghe lại rất nhiều lần. Tuy không phải là người hiểu biết về nhạc cụ và âm nhạc nhưng những tiết tấu nhanh chậm trong bản nhạc ấy Nam đã thuộc nằm lòng. Và khúc nhạc Duy vừa thổi không khác gì bản nhạc của Har.

Duy đặt chiếc vòng lau lên đầu Nam, rất ngộ nghĩnh và đáng yêu. Cô sững sờ, mọi thứ diễn ra với cô ngày hôm nay thật khó mà tin được. Cô có cảm giác Duy rất thân thiết với mình, không còn cái cảm giác sợ hãi anh như trước đây nữa. Thay vào đó là sự ấm áp tuyệt đối đến mức quá đỗi quen thuộc mà dường như rất lâu rồi cô mới tìm lại được.

Duy mang điện thoại ra chụp lại vài khoảnh khắc đáng nhớ. Trông Nam ngộ nghĩnh, cứ đứng đơ ra đó không có chút cảm xúc nào mặc dù trong lòng cô đang hỗn loạn vô cùng.

Trong bộ đồ thể dục rộng thùng thình của Trọng, đầu đội chiếc vòng lau mà Duy vừa đặt lên, tay ôm một bó lau trắng muốt. Nói Nam là thiên thần vừa đáp xuống cánh đồng này thì hơi phô trương nhưng chính xác mà nói trong mắt của Duy lúc này, cô y hệt như vậy.

.....

-Mẹ ơi! Anh Duy không phải là người xấu đúng không ạ? Anh ấy cứu Ba ba lần, vừa rồi lại còn muốn “hun” con nữa. Mẹ thấy mà phải không?

Nam tựa đầu vào gốc bạch đàn, tán cây rì rào trong nắng. Duy đã vào nhà, anh nói sẽ mang nước cho cô.

-Ba với Hai cũng kì thiệt. Không chịu nói với con, hai người đó định giấu con đến khi nào đây mẹ? Con lớn rồi mà. À, hôm qua Hai có nói gì với mẹ không? Có nói là anh đang thương con không mẹ? Sao Hai lại vì con mà lớn tiếng với ba? Con buồn lắm!

Nước mắt lặn. Nhớ lại cuộc nói chuyện của ông Lâm và Bảo mà Nam không tìm được nước mắt.

-À còn một người nữa. Con định sẽ kể ẹ nghe về Hưng, tên lớp trưởng hot boy lớp con mà lần trước con có nhắc đến đó. Thằng cha đó chẳng lấm mẹ à, nói thích con, thương con mà hôm qua lên cơn ghen với anh Duy. Con ngốc, Hưng còn ngốc hơn con nhiều mẹ nhỉ? Đẹp trai, nhà giàu, học lực cũng tạm, mẹ thấy con gái mẹ giỏi không? Câu được một con cá to thế mà.

Quẹt nước mắt, Nam duỗi chân thẳng, lưng tựa hẳn vào gốc bạch đàn. Mắt cô mơ hồ nhìn xa xăm ra nền trời xanh ngắt một màu.

-Con phải làm sao đây? Mẹ nói con biết đi. Anh Hai, Hưng và anh Duy nữa. Con không có cơ hội cho Hưng, con không thể đáp trả lại tình cảm của ổng được. Anh Hai lại càng không, ba sẽ rất buồn. Còn anh Duy, ổng xem con như kẻ thù mà. Làm thế nào thì tốt mẹ nhỉ? Hay là cứ từng từng như trước, ngô nghê và tỏ ra không biết gì cả?

-Mẹ ơi! Lần sau con sẽ tới thăm mẹ, con hứa đó. Anh Duy và Ngọc đã nói sẽ cùng con tới thăm mẹ sớm nhất có thể. Con sẽ giới thiệu mẹ với Ngọc, nếu được con sẽ đưa Kỳ theo cùng. Hai nhỏ đó, Múp với Su rất thương và quý con.

Giơ cánh tay bị bầm tím một chút ở cổ tay lên ngấm ngấm, Nam thở dài chán nản.

-Con gái mẹ hư quá. Con học sút. Làm cho ba buồn và lo lắng. Sức khỏe cũng yếu dần... Con sợ lắm! Mẹ ơi!

Duy đứng lặng người ở phía sau, giữ một khoảng cách nhất định với Nam nhưng đủ để anh nghe thấy những gì cô nói. Hóa ra, cô biết tất cả. Chỉ là đang cố giấu giếm và giữ cho nó không làm ảnh hưởng quá nhiều đến cuộc sống của mình.

Duy xoay người, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi, anh muốn để cô tâm sự với bà Doanh thêm chút nữa và biết mình không nên phá vỡ giây phút hiếm hoi này.

.....

Một ngày cuối xuân của 5 năm trước.

Bảo và Duy khi ấy vẫn còn là những cậu học sinh trung học, lông bông và nghịch ngợm. Trong khi Bảo ghét Nam ra mặt thì Duy lại hết lòng chăm sóc cho cô bé. Nam quý cả hai, cô bé đều tự hào khoe với lũ bạn rằng mình có những hai ông anh đẹp trai và học cực kì giỏi.

Duy vẫn thường hỏi Bảo: “Sao mày ghét bé Bơ hoài vậy? Con bé có làm gì mày đâu?”. Bảo cộc cằn không trả lời, hoặc là anh muốn giấu không để đứa bạn thân biết được lí do. Cho đến một ngày...

Đó là một ngày nắng nhẹ. Sau buổi học thêm Hóa, đôi bạn thân không đèo nhau về nhà Duy như dự tính mà rẽ sang nhà Bảo vì có đứa trẻ ngốc nào đó cứ không nhẽo hoài trong điện thoại bàn rằng: “Anh Duy với Hai mau mau về nhà chơi với Bơ”.

Đúng ra Nam sẽ đứng ở trước cổng nhà mà ngóng dài cổ chờ hai ông anh nhưng cánh cửa sắt đóng im lìm, tiệm bánh buổi chiều không mở cửa. Bảo nhận ra sự khác lạ so với thường ngày, anh chống xe đạp dựng trước cửa. Ngoắt tay gọi Duy đi vào cửa hông bên cạnh.

Cả hai rón rén đi ra phía sau, định bụng sẽ vào bằng lối này để cho Nam một bất ngờ lớn. Nhưng bất ngờ chưa kịp thấy đâu thì cả hai người đều nhận được sự bất ngờ từ phụ huynh của mình.

Cánh cửa phòng Nam còn chưa một kẽ hở, thông qua không gian hẹp ấy mà Bảo và Duy có thể nhìn rõ người trong phòng là ba và mẹ của mình. Cả hai chưa vội bước vào bởi vì không khí giữa hai người lớn lúc này rất căng thẳng.

-Tôi không thể giao Bơ cho bà được. Con bé đã sống với tui và thằng Bảo mười mấy năm rồi. Tui xin bà, hãy để tui chăm sóc con bé như di nguyện của Hiếu Doanh.

Ông Lâm đang trong tư thế quỳ gối trước mặt một người phụ nữ xinh đẹp, Duy nhận ra mẹ mình. Anh định đẩy cửa bước vào thì bị cánh tay Bảo chặn ngang lại, ra dấu bằng ánh mắt, Duy đứng lại chờ đợi.

-Tui cũng muốn tốt cho bé Bơ thôi, ông cũng vất vả nhiều rồi. Con bé đâu phải một mình Hiếu Doanh cứu, anh Lộc cũng có phần mà. Tui không nỡ nhìn ba người chật vật như thế này chút nào. Đứng dậy đi Lâm, tui muốn đưa bé Bơ với thằng Duy đi Mĩ.

-Không được. Bà không thể chia cắt tui với con bé. Tui xem nó như con ruột, chăm sóc yêu thương còn hơn cả thằng Bảo. Bà đừng mang con bé đi mà, tui xin bà, hãy để con bé ở lại đi Kim.

-Đứng dậy đi mà. Ông đừng có quỳ nữa. Anh Lộc còn sống mà thấy cảnh này chắc rầy tui dữ lắm.

Ông Lâm chật vật đứng dậy, qua ghế ngồi đối diện bà Kim, nắm lấy tay bà vẫn chưa thôi từ bỏ ý định giữ Nam ở lại.

-Kim, tui biết là tai nạn ngày trước cũng vì bé Bơ mà nên, vì cứu con bé mà chồng bà với vợ tui phải chết, tui càng hiểu bà giành quyền nuôi bé Bơ vì bà thương tui với thằng Bảo...

Duy không còn đủ sức lực để nghe tiếp cuộc đối thoại của người lớn nữa, anh lùi dần vào sát vách tường, đôi mắt màu xanh đang cố chịu đựng và ngăn cản những giọt nước mắt bất lực. Anh nhìn sang Bảo bằng ánh mắt hoang mang, muốn tìm kiếm một sự xác minh nào đó.

Cái gập đầu chắc nịch của Bảo như rút cạn toàn bộ ý thức của Duy lúc này. Và có lẽ lúc này anh đã tìm được sự giải thích thỏa đáng cho nghi vấn bấy lâu về thằng bạn thân của mình. Lí do tại sao Bảo ghét Nam.

Duy xoay người, chạy thật nhanh ra khỏi nhà Bảo. Đó là lần cuối cùng Bảo nhìn thấy Duy. Sau ngày hôm ấy, Nam bị tai nạn giao thông, tiếp theo Bảo phải nằm viện vì tình yêu đầu đổ vỡ, rồi kế đến là sự biệt tích của mẹ con Duy.

Bảo khám phá ra cái sự thật đau lòng ấy từ rất lâu rồi. Anh vẫn cố giấu giếm Duy, bởi vì anh không muốn cả niềm tin nhỏ bé của Nam dành cho hai người anh mà con nhóc yêu quý đều bị đổ vỡ. Chỉ cần mình Duy yêu thương con nhóc thôi, là đủ rồi. Vậy mà...

Sự ảm áp của nàng xuân đã biến mất kể từ khi sự thật về cái chết của ba mình được Duy vô tình phát hiện.

Một ngày có nắng nhưng thiếu vắng yêu thương...

.....

Giúp Trọng nấu bữa trưa, ăn xong Nam ngủ một mạch tới chiều, chuyến xe 4 giờ đã bị giấc ngủ của cô phá hỏng. Duy đành gọi một chiếc taxi đến đưa cả hai về Sài Gòn trong đêm. Trước khi đi Trọng còn tiễn hai đứa một đoạn và dặn dò cô đủ thứ. Anh nói sẽ trở lại Sài Gòn sớm nhất có thể vì thời gian tới anh phải tham gia một cuộc thi nhiếp ảnh ở trung tâm thành phố.

Hình như Nam lại sốt, đầu hâm hâm nóng. Vừa lên xe đã ngửa đầu ra sau nhắm mắt, vẻ mệt mỏi hiện rõ. Duy không làm phiền cô, đoạn đường còn rất dài, anh lo lắng rằng cô sẽ không thể gượng nổi đến khi trở lại thành phố.

Nam gật gào gật gù trên xe, Duy nhìn thấy có chút thương xót, anh nói với tài xế ngừng ở một cửa hàng tạp hóa nhỏ, rồi mình chạy vào mua một ít thức ăn dự trữ phòng khi cô thức dậy than đói.

Sau đó anh mở cửa xe phía sau vào ngồi với cô chứ không ngồi ghế trước như lúc khởi hành nữa. Để túi thức ăn sang một bên, Duy ngồi sát bên Nam, để mái đầu của cô tựa vào vai mình. Như tìm được điểm tựa tốt, Nam chìm sâu vào giấc ngủ mê man.

Thỉnh thoảng, Duy lại cúi xuống nhìn, mặc dù anh chẳng thể nhìn thấy gì ngoài mái tóc ngắn cũn lò xo bên dưới tấm mắt. Thân nhiệt Nam khá nóng, cô sẽ còn sốt như thế này nhiều hơn, nó sẽ lấy dần sức lực của cô cho đến khi bệnh trở nặng.

Cả đêm trước Duy đã suy nghĩ rất nhiều, về lời của Trọng nói. Và anh cần kiểm chứng lại mọi thứ với mẹ mình ngay lúc này. Do dự một hồi, Duy cũng lấy điện thoại ra ấn số.

-Thư kí Monique, phiền chị gửi cho tôi cách liên lạc với chủ tịch. Ngay bây giờ.

Người tài xế taxi há hốc miệng khi nghe Duy tuôn một câu nói bằng tiếng Anh, ông ta hạ kính chiếu hậu thấp xuống một chút, quan sát và thăm thán phục.

Duy không quan tâm, anh nhận cách liên lạc với bà Kim từ người thư kí vừa nói chuyện, có cả địa chỉ và số điện thoại nơi bà đang định cư ngắn hạn. Tránh để người tài xế hóng hót và đề phòng Nam có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào, Duy quyết định nói chuyện với mẹ mình bằng tiếng Anh.

-Mẹ, là con đây. Mẹ tới Nhật rồi hả?

-"Cục cưng nhớ mẹ sao? Mới có hai tháng thôi mà."

-Khi nào mẹ về? Bên này ai cũng nhắc mẹ hết đó. Con vừa gặp cậu Tư. Cậu cũng nói sao mẹ không về.

-"Con về lâu vậy mà gặp thẳng Trọng mới đây thôi hả? Mẹ cũng định về, đi du lịch một mình chán chết. Để mẹ đi Úc xong rồi về. Chịu khó một thời gian nữa con trai cưng nhé!"

Hoàng Mỹ Kim là một bà mẹ dễ tính nhưng cũng rất nghiêm khắc, bà thuộc mẫu phụ nữ biết chạy theo thời thượng và biết đánh giá con người. Xuất thân thấp hèn nghèo khó nhưng với sự thông minh và nỗ lực hết mình, bà đã gặp được ba của Duy và đem lòng yêu thương ông Lộc mặc dù gặp rất nhiều sự phản đối từ gia đình hai phía.

Duy là kết tinh của hai dòng máu thông thái, anh sở hữu vẻ điển trai được thừa hưởng từ ba và sự thông minh tinh nhuệ của mẹ. Từ nhỏ, bà Kim đã dạy dỗ Duy rất nghiêm. Sau khi ông Lộc ra đi, Duy càng nghiêm túc học hành hơn và bà cũng không cần phải nghiêm nghị với anh nữa, tự bản thân Duy đặt ra mục tiêu ỉnh.

Tuy bà dễ dãi với con trai nhưng không kém phần uy vệ và khắt khe. Càng trưởng thành Duy càng không làm phụ lòng bà Kim, nhất là khi ra nước ngoài định cư, số tài sản mà ông Lộc để lại có một nửa cổ phần bí mật ở Mỹ.

Bà Kim thay chồng tiếp quản cơ ngơi mà gia đình bên nội của Duy không có ai hay biết. Những tưởng hai mẹ con sinh sống rất khó khăn ở nơi xứ người nhưng không ngờ bà Kim lại làm chủ cả một tập đoàn giàu có.

-Mẹ nói rõ cho con đi. Cái chết của ba 18 năm trước không phải là ông trời xui khiến như lời mẹ nói. Nó có nguyên nhân cả, phải không?

-"Duy, sao con lại hỏi chuyện này? Mẹ nói với con rồi mà. Đó là một tai nạn, một sự sắp xếp của ông trời."

-Không phải vậy. Con cần mẹ xác nhận lại. Về Việt Nam, con chỉ muốn trả thù cho ba và đã tự hứa với lòng rằng nhất định con sẽ khiến kẻ hại ba không thể chết một cách dễ dàng.

-"Con đã làm những gì rồi?"

Giọng bà Kim có chút hoảng hốt, bà không nghĩ rằng con trai mình nằng nặc đòi trở lại Việt Nam chỉ để thực hiện cái kế hoạch trả thù kẻ đã gây ra cái chết cho chồng mình từ trước khi Duy còn chưa sang Mỹ.

-Con trai mẹ gây ra tội lớn lắm. Vì con mà thời gian qua có một người đã chịu rất nhiều ám ảnh và tội lỗi. Con và Bảo đã vô tình nghe mẹ với chú Lâm nói chuyện, về tai nạn ngày hôm đó. Chú Lâm đã quỳ dưới chân mẹ, chú ấy khóc và nhận hết tội lỗi về mình. Nếu ngày hôm đó ba mẹ không đi cùng chú Lâm, cô Doanh và... bé Bơ...

-"Duy, con đã làm gì? Tại sao con không nghe lời mẹ?"

-Mẹ ơi! Cậu Tư đã nói cho con nghe tất cả. Con và Bảo đã không nghe hết câu chuyện hôm đó. Con không hề biết rằng sự ra đi của ba do người khác sắp xếp sẵn. Họ muốn ba và mẹ phải chết, còn gia đình chú Lâm chỉ là vô tình bị vướng vào kế hoạch giết người đầy toan tính ấy. Con không biết. Con đã trách lầm bé Bơ. Con...

-"Duy... con... con đã làm gì với bé Bơ? Con bé sao rồi? Con nói đi... Duy... con còn đó không? Có nghe mẹ nói không? Duy... Duy!!"

Điện thoại của Duy hết pin vừa đúng lúc. Cô nhóc ngủ trong lòng anh khẽ cựa quậy mái đầu, rồi lại nằm im chứ không có dấu hiệu sẽ thức giấc. Duy đã rất sợ nếu như Nam tỉnh lại lúc này, anh sẽ phải nói gì với cô, anh phải làm gì để trốn tránh đôi mắt đen ấy? Hiểu lắm, không thể xóa bỏ trong một thời gian ngắn khi mà nó đã kết tinh bởi một khoảng thời gian rất dài.

Duy đưa tay khẽ vuốt những ngọn tóc vương trên khuôn mặt trắng bệch một màu của Nam, cô đã tự ý thay đổi tư thế, thay vì ngồi tựa đầu vào vai Duy mà ngủ thì cô đã nằm trên đùi anh từ lúc nào. Đôi môi nhỏ chốc chốc mím lại, hàng mi dày khẽ rung.

Duy lại vuốt tóc Nam, anh thích được vuốt mái tóc ngắn cũn cỡn của con nhóc ngày đó. Ừ, thì đó là thói quen của anh mỗi khi ngắm cô ngủ. Chỉ xảy ra trong quá khứ thôi, khi mà Duy chưa phát hiện ra cái bí mật động trời ấy rồi dần dần cách xa và sau đó là chạy trốn khỏi cô những 5 năm trời, nuôi nặng sự trả thù ích kỉ mù quáng.

Duy miết nhẹ phiến môi mềm đã có phần nhợt nhạt, bất chợt nhớ lại Nam đã hỏi mình từng hôn ai đó chưa. Duy khẽ cười, câu trả lời của anh khiến cô có chút buồn bực, anh biết điều đó, nếu không thì cô đã chẳng trút giận lên mấy bụi lau tội nghiệp.

Duy từng hôn, thậm chí là hôn rất nhiều nhưng anh chỉ hôn duy nhất một người con gái và cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ hôn bất cứ cô gái nào khác.

-Khi về tới Sài Gòn, chú hãy xem như mình chưa thấy gì nhé.

Duy khẽ nói với người tài xế trong khi ông ta vừa trợn mắt há miệng nhìn anh thông qua kính chiếu hậu. Quá bất ngờ. Quá ngạc nhiên đến mức ngơ ngàng. Duy vừa hôn Nam.

Lại viện cớ ở lại nhà Kỳ, Nam không ngờ là có một bà chị họ cũng tốt, ít nhất phát huy cái mặt tốt ấy vào lúc này. Khi mà Kỳ cùng với Nam trở về nhà cô sau hai ngày làm bụi đời. Nam không nhớ mình đã vào bệnh viện như thế nào, thứ duy nhất cô có thể nhớ là mình cùng Duy lên taxi trở về Sài Gòn vào đêm mừng Sáu Tết. Và... hết.

Sau đó Nam tỉnh lại ở bệnh viện, cái mùi thuốc sát trùng ấy khiến cô choáng thật sự. Mở mắt ra đã thấy Kỳ và anh chàng Tạ Thế của cô ở bên cạnh, mặt mũi hai người lo lắng không thôi.

Chưa gì mà Kỳ đã sặc cho Nam một trận, cô nói Nam làm thế nào mà ngủ ngay trước cổng nhà cô. Vừa vặn thật đấy! Nam lơ ngơ, cô không biết bằng cách nào mình đến được nhà Kỳ, ngoại trừ việc Duy mang cô đến đó và quãng cô nằm ngay trước cửa nhà lúc đồng hồ vừa điểm 11 tiếng chuông đêm.

-Dượng đừng la nó nha. Tại con ham vui rủ nó ở lại một đêm.

Kỳ giở chiêu năn nỉ, cô nắm cánh tay ông Lâm làm động tác nhèo nhèo y hệt như đã làm với ba mình. Tất nhiên, ông Lâm dù có muốn dạy con cũng phải nể mặt khách, gạt đầu đồng ý sẽ không mắng Nam, nhưng đâu ai dám chắc là sau khi Kỳ rời khỏi nhà Nam thì cô sẽ được yên ổn.

Bảo đứng một góc nhà, chỉ lặng yên nhìn mà không phát biểu. Nếu là anh của trước đây, chắc chắn cô sẽ bị anh mắng cho tơi tả. Thà là anh cứ mắng nhiếc cô một trận rồi thôi chứ cái kiểu im lặng thế này thật sự Nam thấy khó chịu lắm.

-Con gửi lời thăm ba giúp dưỡng nha Kỳ.

-Dạ, con biết rồi. Tao về nha Bơ, mày nhớ lời tao dặn đó.

Nam gạt đầu, tiễn Kỳ ra cửa. Lúc quay vào trong chỉ nhận lấy cái lắc đầu thất vọng của ông Lâm. Bảo vẫn đứng đó, gương cái nhìn tha thiết cho cô. Cô cúi đầu tránh ánh mắt anh, đi thẳng lên phòng. Bây giờ, Nam rất sợ khi đối diện với Bảo, sợ anh sẽ nói ra những lời yêu thương mà cô không thể nhận nó.

Thả mình xuống chiếc giường, Nam thở hắt ra. Hai ngày vừa rồi với cô cứ như một giấc mơ lạ lùng. Nam đứng dậy cắm sạc pin điện thoại rồi bước vào phòng tắm, cần phải giữ sạch những nhớp nháp trên người.

Bước ra khỏi phòng tắm, Nam nhìn chiếc điện thoại cứ mãi sáng đèn mà không chịu trở về chế độ chờ, cô cầm lên xem thử, con đề yêu đã nhận được rất nhiều tin nhắn gửi đến. Từ Hưng. Nam ngồi bên bàn học, cầm cúi đọc hết những tin nhắn đang lũ lượt kéo đến.

“Xin lỗi Nam. Hưng không cố ý làm vậy với Nam đâu.”

“Nam vẫn giận Hưng hả? Cho Hưng xin lỗi đi mà.”

“Hưng biết lỗi rồi. Nam nói gì đó đi. Đừng im lặng nữa được không?”

“Hưng không nên ghen tức như vậy. Nhưng cứ thấy Nam đi với anh Duy là không kìm được cơn tức giận. Là Hưng ngu ngốc. Nam bỏ qua cho Hưng đi.”

Và còn rất nhiều tin nhắn khác nữa. Nam phì cười. Điện thoại cô hết pin từ lúc lên xe đi Phan Thiết. Hai ngày nay chắc Hưng lo lắng cho cô lắm. Nam soạn một tin nhắn thật dài gửi đến cho Hưng để anh yên tâm.

“Tui không có giận ông đâu. Tối giao thừa đó tui tình cờ gặp anh Duy ở phòng tranh, tui bị xỉu rồi ảnh công về chứ tui cũng không biết gì hết. Tại anh Duy và anh Hai của tui trước đây là bạn bè với nhau. Ông đừng có nổi cơn tào lao như hôm bữa nữa, ông làm tui sợ đó. Giờ thì yên tâm đi nha!”

-Bơ. Anh vào được không?

Đặt điện thoại lên bàn, Nam xoay mặt ra cửa phòng, khẽ nuốt nước bọt. Cô từ tốn ra mở cửa cho Bảo, anh vào phòng ngồi trên giường của cô, còn cô thì ngồi trên ghế chỗ bàn học.

-Có gì không Hai?

-Hôm qua Múp có tới kiểm em. Con bé nói nó liên lạc không được nên mới qua đây. Anh với nó nói chuyện một lúc. Nó hỏi anh một câu. Anh nghĩ nên nói cho em biết.

Nam xoay người, giả vờ lấy sách vở ra xem bài. Thực chất là đang trốn tránh ánh mắt của Bảo.

-Múp hỏi có phải anh đang yêu em hay không?

-Rồi Hai trả lời sao?

Bảo không nghĩ là Nam lại bình tĩnh mà hỏi lại anh câu đó. Cô muốn biết câu trả lời của anh ư? Anh cứ tưởng cô sẽ nhảy dựng lên và chồm tới sờ trán anh, xem thử anh có bệnh hay không, buông ra một vài câu đại loại như anh có ăn lộn cái gì đó không chứ. Nam nhẹ nhàng xoay người, nhìn thẳng vào Bảo khiến anh bối rối.

-Hai biết nó thương Hai nhiều lắm không? Đừng ngạc nhiên như vậy chứ! Em biết Hai đã trả lời Múp như thế nào.

Nam biết ư? Bảo tự hỏi mình. Làm thế nào cô lại biết được? Có lẽ anh sẽ không ngờ, nhưng những thứ mà Nam biết có lẽ anh còn không thể ngờ tới nữa kìa. Nam cười chua chát, cô biết ngày này thế nào cũng tới, phải nói rõ với Bảo. Cô không muốn thứ tình cảm này làm gia đình mình tan vỡ.

-Em nghe Hai và ba nói chuyện. Em biết Hai đang yêu ai. Người đó không thể chấp nhận tình cảm của Hai đâu.

-Tại sao?

-Vì chúng ta là anh em.

Nam cố gắng lắm mới nói ra được lí do này. Anh em? Bảo chưa bao giờ thừa nhận cô là em gái anh. Trước đây, anh căm ghét cô, gây ra mọi điều để tách cô ra khỏi mình, vì anh không thích cô làm em gái anh. Anh đã từng hét vào mặt cô rằng: có chết cũng không gọi cô là em gái. Và bây giờ cũng thế. Anh đang xem cô là một người con gái để yêu.

-Hai có thể yêu em sao? Có những ai đang đau vì tình cảm của Hai? Ba đã khổ tâm thế nào Hai có biết không? Múp nó cũng buồn lắm mà Hai đâu quan tâm tới. Còn em, em không muốn sống chung một nhà mà phải cứ tránh né Hai như vậy nữa. Một mối lắm. Em quyết định rồi. Em sẽ quen với Hưng.

-Lí do hay lắm. Mà tưởng anh mà thiệt lòng đấy à? Đùa với mày thôi. Quen với thằng nhà giàu đẹp trai đó hả? Tốt thôi. Tao nghĩ là không dài đâu, cứ mơ với giấc mơ của mày đi.

Nam lạnh xương sống. Con người trước đây của Bảo đột nhiên trở lại. Nó nhấn chìm chút can đảm của cô. Anh hung hăng đập cửa phòng ra ngoài, không nhìn cô lấy nửa con mắt.

Nam ngồi như tượng, mắt lảo liên, cô không tin nổi những gì vừa xảy ra. Nước mắt lăn dài. Rớt xuống quyển tập trắng. Tách. Tách.

-Haha. Cứ như vậy đi. Như vậy thì anh sẽ không yêu thương em nữa. Như trước đây cũng tốt. Em xin lỗi, anh Hai.

Một giọt. Rồi hai giọt. Nhưng sao nước mắt lại có màu đỏ?

.....

“Có ai khóc ra máu chưa? Bơ”

Nam quăng dòng status lên facebook rồi bỏ xuống nhà ăn cơm. Ông Lâm ra ngoài, Bảo cũng bỏ đi sau đó. Cô xối một tô cơm đầy rồi leo lên phòng. Người đầu tiên bình luận là Ngọc. Nam vừa nhai cơm vừa đọc các dòng trả lời tâm trạng của cô chỉ sau 10 phút.

“Diễn giai đoạn cuối rồi”.

Đó là dòng bình luận của Ngọc. Nam phì cười, lúc nào cũng đá xoáy cô được. Cô biết Ngọc đang rất buồn và cũng rất khó mà tin được chuyện động trời: Bảo yêu Nam. Dùng đến từ “yêu” để hỏi, chắc chắn Ngọc đã nén đau thương rất nhiều. Bất giác, Nam thở dài, dạo này cô cứ thở dài suốt.

“Hồn nhiên như cô tiên. Em trở thành con diên lúc nào không biết. Mới có mấy ngày thôi mà!”.

Cái này là của Lam. Còn của Thơ như sau.

“Đồ tâm thần. Bộ không có gì làm quăng stt nhảm hả?”

Chỉ riêng một dòng bình luận khiến Nam ngẩn người. Của Harmonica Lee.

“Nặng lắm rồi! Mau nhập viện đi! Nếu không sẽ khó mà chữa được lắm!”

Nam không muốn nghĩ đến nữa. Cố ăn cho xong tô cơm, uống thuốc mà Kỳ đưa rồi trùm chăn ngủ. Bây giờ chỉ có giấc ngủ đối với Nam là bình yên nhất. Mặc kệ ngày mai sẽ ra sao, Nam chỉ muốn thả trôi tam hồn mình vào giấc ngủ. Hi vọng là nó không có bất cứ một gã trai nào trong ấy.

.....

Nam gặp Ngọc trước cổng trường. Trở lại sau kì nghỉ Tết, trông Nam ốm và xanh xao hơn rất nhiều. Đi thêm đoạn nữa thì gặp cả Kỳ đang vất vả bỏ tà áo dài xuống trước khi bị giám thị bắt gặp. Điệu bộ của Kỳ trông ngổ hết sức.

Ngọc chỉ cho Nam xem, cả hai đứng cười toe toét ở giữa sân trường. Kỳ lườm lườm hai cô rồi đâm đầu đi thẳng về phía cầu thang khi tiếng chuông reo báo hiệu giờ vào lớp vang lên bất thành lình.

-Mày với anh Bảo sao nữa vậy?

-Vũ như cũ. Vẫn như cũ. Ông trở lại như trước đây rồi.

-Tao không thấy vậy. Mày biết hôm qua ảnh nói gì với tao không? Ảnh kêu tao làm bạn gái ảnh.

Bước chân Nam khựng lại, Ngọc phải xoay người đứng đợi. Khi Bảo nói như thế, Ngọc cũng đã ngạc nhiên lắm rồi, cô nghĩ đó chỉ là mơ thôi, hoặc là anh không tỉnh táo. Bằng sự thông minh của mình, cô tin chắc một điều Bảo và Nam đã xảy ra chuyện gì đó.

-Tốt quá rồi! Tao đỡ mất công vun vén ày với ông. Khỏe quá đi chứ!

-Tao từ chối.

Nam quay ngoắt người lại. Tại sao Ngọc lại từ chối lời đề nghị của Bảo? Trong khi thời gian qua cô đã rất yêu thương anh. Ngọc bước tới gần Nam nhìn thẳng vào cô, Ngọc biết rõ người Bảo yêu lúc này là ai. Mặc dù cô thích Bảo, rất thích nhưng anh đến với cô chỉ là do một phút nông nổi mà thôi.

-Băng Đại Ca cũng biết anh Bảo thương mày. Tao tình cờ nghe được hai ảnh nói chuyện. Bảo là anh trai ruột của mày, tại sao lại thừa nhận với anh Duy là ảnh đang yêu thương mày?

Chuyện này nghe được thật sự Ngọc rất khó tin, nếu không phải chính tai mình nghe từ Bảo thì cô cũng cho rằng Duy nói dối. Bảo và Nam là anh em ruột, như thế là loạn luân. Cô kéo Ngọc đi, chỗ hành lang

này không phải là nơi để nói chuyện. Giờ truy bài sắp tới, phải vào lớp trước sao đó nếu chưa muốn bị ghi tên vô sổ.

-Tao nói rõ với ông rồi. Là anh em nên không thể có thứ tình cảm đó. Ba tao cũng biết, ba rất buồn. Còn chuyện ông muốn mày làm bạn gái thì tao không biết.

-Lúc này, anh chờ tao đi học. Thấy mày ở đằng trước nên tao nói để tao đi bộ một đoạn. Bữa nay anh tới trường mình, mặc quần áo rất chỉnh chu. Không hiểu là muốn làm gì.

-Ông là thực tập sinh ở trường mình.

Có lần Nam đã nghe Bảo nhắc đến, học kì cuối cùng của những sinh viên trường Sư Phạm là tham gia một khóa thực tập ở trường phổ thông. Và trường mà Bảo đăng kí lại chính là trường Phan Bội Châu, nơi anh đã tốt nghiệp và cũng là nơi mà Nam đang theo học năm cuối cùng.

Đúng như những gì Nam nói, giờ truy bài đầu giờ thầy Giang chủ nhiệm lớp đã đường hoàng bước vào đứng giữa lớp, đằng hắng nghiêm túc thông báo.

-Từ hôm nay lớp mình sẽ có hai giáo viên thực tập, chịu trách nhiệm theo dõi chính là tôi. Các em phải biết cách sắp xếp thời gian học tập và giúp đỡ các thầy cô trong khóa thực tập này. Rõ chưa?

-Dạ... ạ... ạ...

Đồng thanh. Hai năm trước cũng có giáo viên thực tập giống như thế này. Nói chung là để lại ấn tượng không mấy tốt đẹp cho 12A7. Như hồi lớp 10, mới tập tành vào cấp 3, không biết cái gọi là có giáo viên thực tập thực chất ra nó cũng giống bao tiết học dự giờ khác mà thôi, nên các anh chị rất háo hức và nóng lòng.

Lên 11, cái tinh thần sôi nổi ấy đã bị đẩy lùi đi chút ít, khi mà lớp được phân công ột “anh” thầy dạy Văn được lớp đồng hưởng ứng tặng cho cái biệt danh “tiền sĩ gây mê số 1”.

Thành thử ra bây giờ nhắc đến giáo viên thực tập với lớp thì các anh chị cũng chẳng quan tâm làm gì. Hưng là lớp trưởng, dù không muốn tập trung nhìn thầy cũng bắt buộc phải hướng lên bảng lớp. Uyên hôm nay háo hức hơn hẳn mọi ngày không rõ lí do gì lại khiến cô nàng như thế.

Hội bà tám online tổ Tư, người thì gục xuống bàn, kẻ thì hàn huyên tâm sự chuyện ba ngày Tết. Duy vẫn trung thành với chiếc điện thoại để dưới học bàn, thỉnh thoảng lại liếc rất khẽ sang Nam và Ngọc.

Hai giáo viên đẹp trai xinh gái bước vào, đứng cạnh thầy Giang ở giữa bục giảng lớp. Có tiếng rì rào bàn tán của mấy đứa bàn đầu, rồi âm thanh ấy bắt đầu được nhân rộng xuống đến cuối lớp. Thầy Giang nhìn quanh một lượt, thấy đã có học sinh chú ý đến nên tiếp tục bài ca của mình. Thầy quay qua nói nhỏ gì đó với hai thầy cô giáo sinh.

-Chào các em, tôi là Nguyễn Gia Bảo, đến từ khoa Sư phạm Hóa của trường đại học Sư Phạm, tôi sẽ phụ trách môn Hóa lớp chúng ta từ hôm nay. Mong được giúp đỡ nhiều.

-Tôi là Đường Vũ Huyền Trân, đến từ khoa Sư phạm Anh của trường đại học Sư Phạm, cũng như thầy Bảo, tôi sẽ phụ trách môn Tiếng Anh lớp mình.

Hai vị giáo sinh thực tập vừa nêu tên xong, ngay lập tức Nam và Ngọc ngẩng đầu nhìn lên như một cái lò xo. Tiếp đó là Hưng và sau cùng là Duy. Vừa mới nghe Ngọc nói Bảo sẽ thực tập ở trường mình sáng nay thôi, Nam không ngờ là anh lại được xếp vào lớp mình.

Ở đâu có sự trùng hợp đến bất ngờ như thế chứ? Ngọc khẽ nhìn Bảo rồi cúi đầu, nếu như là trước đây chắc chắn cô và Nam sẽ ôm nhau mà cười toác cả miệng chứ không phải là né tránh anh như bây giờ.

-Các em vinh dự lắm đó nha. Cô Trân đây là du học sinh vừa trở về sau 3 năm học tập ở trường đại học danh tiếng Oxford, Anh Quốc.

Một tràng pháo tay nổi lên. Xì xầm bàn tán. Trên bục, một nụ cười xinh đẹp của cô hoa khôi Đại học Sư Phạm được vẽ nên, ánh mắt Trân hướng về bàn cuối cùng và sáng lên bất chợt. Uyên lại vỗ ngực cười toe toét, tự tin khoe khoang gì đó với vài cô bạn bên kia.

-Làm quen với lớp nào. Hưng!

-Dạ!

Hưng gãi đầu đứng dậy, thầy Giang rất tự hào vì lớp mình chủ nhiệm lại có một cậu lớp trưởng điển trai và khôi ngô như Hưng. Thầy không ngại tăng bốc anh trước mặt hai vị giáo sinh mà đâu biết rằng họ đã từng biết mặt anh trước đây rồi.

-Lớp trưởng kiêm bí thư chi Đoàn, Hưng và bạn gái bên cạnh là Uyên, lớp phó văn thể, đây là cặp đôi giành giải cao nhất trong cuộc thi học sinh thanh lịch của trường ta năm trước.

Uyên xúng xính đứng dậy cùng với Hưng, ta nói vợ chồng đi đâu cũng phải có cặp là vậy. Mấy đứa ghét Uyên ngồi dưới bữu môi dài thườn thượt. Nam khẽ nhìn qua chạm ánh mắt bối rối của Hưng, cô cụp mắt lại xoay qua nắm tay Ngọc. Ngọc biết ý vỗ vỗ bàn tay của cô. Chắc chắn lời tiếp theo của thầy Giang sẽ là giới thiệu Nam.

-Lớp phó học tập, Nam! Em này là đại diện của trường ta thi học sinh giỏi cụm phía Nam. Trông khá vụng về một chút nhưng Nam học rất nghiêm túc. Lần này em phải giúp đỡ hai thầy cô nha.

Nam lò mò đứng dậy, mặc kệ thầy Giang nói gì trên đó, cô vẫn chùng thủ nhìn mặt bàn, tay vẫn không quên nắm tay Ngọc thật chặt. Bảo nhìn Nam, ánh mắt anh buồn thăm thẳm. Trong mắt anh chỉ có mỗi mình Nam, còn cô gái tròn trĩnh bên cạnh thì anh hoàn toàn không để tâm đến.

Ngọc khẽ mím môi mình thật chặt, cố giữ cho bản thân bình tĩnh, giữ cho sự ích kỷ của mình không bộc phát mà buông bàn tay run rẩy của Nam ra. Lúc Nam ngồi xuống, cô đã nhắc trông thấy khuôn mặt khó coi của Ngọc, vô thức bàn tay cô lại xiết chặt hơn.

Nam sợ, sợ những câu nói vụng về của mình sẽ đánh mất tình bạn với Ngọc, sợ cô bạn sẽ hiểu lầm chuyện giữa mình với Bảo và còn nhiều lí do khác mà cô phải xiết tay Ngọc thật chặt hơn nữa.

Thầy Giang đưa Bảo và Trân đi tham quan để biết thêm sơ đồ tổng quát của trường. Không chỉ có mình Nam và Ngọc cảm thấy mệt mỏi, sự mệt mỏi được che giấu hoàn hảo trong đôi mắt màu xanh lạnh lẽo, Duy đã ngồi bất động khi cùng lúc nhìn thấy cả hai vị giáo sinh thực tập.

-Tụi bây có thấy gì lạ không? Bà cô dạy Anh lớp mình đó.

-Sao?

-Hình như là chị của con Uyên. Hai người có cùng họ. Đường Vũ Huyền Trân, Đường Vũ Thùy Uyên. Thấy chưa?

Điều này ai cũng có thể suy đoán ra, đó cũng là lí do mà suốt từ lúc vào lớp đến giờ Uyên cứ tủm tỉm cười suốt. Chính miệng Hưng đã kết luận rằng: cô giáo dạy Anh vừa rồi là chị gái của Uyên. Chưa gì mà chị em nhà bạn ấy đã trở thành đạo diễn bộ phim này rồi.

-Chắc kì này tao tui môn Anh rồi. Học đã ngu mà gặp chị em nhà nó nữa. Không bị đi cho sói trán mới lạ.

Thơ nằm trườn dài ra bàn, thấy bên trên chị em cũng y khuôn như vậy, thăm nào gì đâu.

-Đừng có nhìn tao, tao không biết là ảnh dạy lớp mình đâu. Ảnh chỉ nói là được chuyển về đây thôi à.

Ngọc giải thích, Nam cứ nhìn cô hoài. Nhưng cô đâu biết là Nam đang sợ, đang tìm kiếm một sự an ủi thông cảm nào đó từ cô. Nam thở hắt ra, gặp ở nhà còn chưa đủ giờ ở trường cũng phải chạm mặt.

-Mày có nhìn kĩ bà cô dạy Anh không? Thấy quen không Múp?

-Không quen, nhưng tao nhớ tụi mình gặp bà rồi. Cái hôm 28 Tết đi nhà sách về bà đứng với anh Bảo.

Đúng là những gì có liên quan tới Bảo thì chỉ cần hỏi Ngọc là ra hết. Nam gật gà gật gù. Cô cũng cảm thấy đã gặp Trân ở đâu đó rồi. Nhưng quan trọng hơn là thứ cô vừa tìm được trong tủ sách cũ ở nhà mình kia.

-Tao nghi ngờ cô đó là bạn gái cũ của Hai tao.

Ngọc tròn mắt. Cô từng nghe Nam nhắc đến bạn gái cũ của Bảo. Đó cũng là mối tình đầu của anh, cô gái đã khiến anh yêu đến mù quáng rồi chỉ nhận được hai từ chia tay đau nhói lòng.

Nam không biết mặt cô gái ấy, Bảo chưa từng đưa bạn gái về nhà mình chơi. Rồi mấy hôm trước, cô tình cờ nhặt được khung ảnh nhét trong quyển sách Hóa vô cơ 12 ở tủ sách cũ. Bảo và cô gái ấy...

-Mày chắc không? Chưa gặp bả lần nào mà!

-Chắc. Mai tao cầm khung ảnh kia lên ày coi. Hình Hai tao với cô Trân. Còn có...

Nam xoay mặt qua bên kia nhìn Duy. Anh có vẻ không quan tâm mấy đến việc lớp có giáo sinh thực tập, hoặc là anh đang che giấu tâm sự của mình bằng sự thờ ơ kia. Ngọc lay lay tay Nam, buộc cô phải trở lại chủ đề đang nói dở dang. Mặc kệ Duy có nghe hay không, nhưng Nam dám chắc những gì cô nói anh cũng đã biết từ trước rồi.

-Nhưng bây giờ anh Bảo...

-Hiện giờ mày đang là bạn gái ổng. Đừng lo. Tao đứng về phía mày, ổng mà lên phén với tình cũ thì biết tay tao. Chị dâu tao không là mày thì cũng không phải bà cô đó. Tao không có thiện cảm với bả.

Nhất là lúc Nam biết Trân chính là chị gái ruột của Uyên thì ác cảm với Trân càng gia tăng hơn nữa, là người khiến anh trai cô sống không bằng chết một thời gian dài như vậy. Nếu Bảo còn day dưa không dứt với Trân, làm chuyện khiến Ngọc buồn thì Nam sẽ là người đầu tiên hỏi tội anh.

Ánh mắt Ngọc thoáng buồn, bây giờ cô là bạn gái trên danh nghĩa của Bảo nhưng người anh yêu thương thật lòng lại là Nam. Cô phải làm sao đây? Thứ tình cảm bị ngăn cấm thì nó lại càng mãnh liệt hơn nữa, tình cảm Bảo dành cho Nam nó sâu sắc vô cùng, Ngọc cảm nhận được điều đó trong ánh mắt của anh vừa rồi.

-Chiều đi trà sữa với tao đi. Có nhiều thứ phải nói với mày lắm. Tao sẽ rủ con Su luôn. Hỏi nó vài chuyện.

Nam chốt lại giờ truy bài đầu giờ ngày hôm ấy bằng câu nói đó. Tình cờ Hưng nghe được và anh muốn đi trà sữa với cô, nhưng cô đã khéo léo từ chối anh, chuyện của con gái không đàn ông con trai đi theo nghe làm gì.

Nhưng thật ra thì Nam đang cố tránh Hưng, Uyên đã là một rắc rối lớn với cô rồi, giờ có Trân nữa như hổ thêm cánh. Nếu không tự biết lượng sức mình thì chắc chắn cô sẽ là người chịu thiệt.

Giờ ra chơi, điện thoại Ngọc báo có tin nhắn. Từ Bảo. Cô đọc xong mà bần thần cả người, Nam đi căng tin vừa lên thấy Ngọc hơi lạ nên hỏi thử.

-Mày sao vậy?

-Anh Bảo hẹn tao chiều nay đi trà sữa. Mà lỡ hẹn với mày và con Su rồi.

Nam đắm chiêu suy nghĩ, Bảo mở miệng rủ Ngọc đi chơi, điều này là ngoài sức tưởng tượng của cả cô và Ngọc. Cơ hội hiếm có thế này không nên bỏ qua, chuyện của Nam thì từ từ giải quyết cũng được.

-Mày đi với ổng đi. Bữa khác đi với tụi tao cũng được.

-Vậy có được không?

-Được mà. Nhớ đi trước 9 giờ là phải hỏi ổng chở về nhà biết chưa. Hai tao nhìn vậy chứ cũng là đàn ông đó.

Ngọc hiểu ý Nam nhưng cô và Bảo làm gì tới mức đó. Cô chỉ là bạn gái "hờ" của anh, tình yêu của anh cũng chẳng gói gắm nơi cô, việc gì phải để ý nhiều thứ như thế. Ngọc tin Bảo sẽ không làm gì quá đáng, anh từng nói chỉ có người anh yêu mới thật sự khiến anh rung động mà thôi. Yêu một người không yêu mình, cảm giác đó chắc chắn rất đau.

-A a a... thầy giáo sinh...

Tiếng một nhò nào đứng ở cửa lớp la toáng lên, Ngọc và Nam đồng loạt hướng mắt về phía cửa lớp. Bảo đứng đắn trong chiếc áo sơ mi trắng, quần âu đen lịch thiệp, anh đang từ từ tiến vào lớp và đang đi đến bàn cuối cùng. Cả lớp như nín thở quan sát từng hành động của thầy giáo sinh chỉ vừa làm quen với lớp vài giờ trước.

Hai cô gái ngồi bàn cuối cùng tròn mắt nhìn Bảo không chớp, anh tới gần hơn và quan trọng là anh nhìn Nam một cách yêu thương chiều chuộng. Ngọc cup mắt che giấu sự hi vọng vào sâu bên trong, tay cô bấu chặt tà áo dài khiến nó trở nên nhàu nhĩ.

Nam vẫn nhìn Bảo như thế, thơ ngây và tình nghịch. Nhưng chỉ có trời mới biết trong lòng cô đang hỗn loạn thế nào. Chỉ cần anh gọi Nam ngay lúc này, tình bạn của cô và Ngọc sẽ có thêm một vết rạn nứt, không chỉ thế, đám bạn của cô sẽ được dịp tung tin nhảm nhí. Nam thật sự không biết có nên đứng dậy rời khỏi chỗ hay không?

-Thầy ơi, thầy có việc gì sao? Hưng xuống căng tin rồi có gì thì thầy nói với em.

Uyên thay mặt Hưng đứng ra giúp đỡ thầy giáo sinh. Bảo đứng lại, anh nhìn Uyên một chút, chắc đã phát hiện sự giống nhau hiếm có giữa cô học trò này và đồng nghiệp của mình. Anh khẽ mỉm cười nhìn quanh lớp rồi nói.

-Thầy tới tìm bạn gái. Bạn gái thầy nhận tin nhắn mà vẫn chưa chịu trả lời.

Tất cả những ai có mặt trong lớp này đều ngạc nhiên. Uyên cũng thế. Cô biết Bảo qua lời kể của chị gái mình trước đây, chị cô nói anh là một gã si tình, một khi đã yêu thì sẽ rất chung thủy. Và chị cô cũng từng được anh trao tình yêu say đắm ấy.

Nhưng ai? Trong lớp 12A7 này, ai là bạn gái của Bảo? Là cô gái nào có vinh dự được chàng trai này yêu thương? Là kẻ nào khiến anh quên đi chị gái của Uyên?

-Em không muốn đi chơi với anh sao Ngọc?

Ngọc ngẩng đầu, sững sờ là thứ Bảo đọc được trong đôi mắt đen ngấn nước của cô. Nam khẽ thở nhẹ ra, cô như trút được cả gánh nặng trên vai mình.

Bảo đứng trước mặt Nam nhưng ánh mắt anh không dành cho cô, anh đang nhìn Ngọc và vừa hỏi cô bằng một câu yêu thương. Tự nhiên Nam lại cảm thấy mình là kẻ thừa mứa giữa hai người này. Bảo gọi Ngọc chứ không gọi Nam, điều này khiến cô có chút tủi thân.

-Em... em...tin nhắn... em chưa kịp gửi đi... thì anh tới đây rồi...

Ngọc lí nhí trả lời trước sự há hốc của rất nhiều bạn bè trong lớp, có cả Uyên. Cũng phải thôi, một anh chàng điển trai phong độ như Bảo, thông minh sáng lạn như Bảo lại có một cô bạn gái như Ngọc.

Uyên bỏ đi ra khỏi lớp, Bảo khẽ nhếch môi cười, chắc chắn tin tức Ngọc là bạn gái anh sẽ đến tai Trần nhanh thôi. Anh khẽ liếc qua chỗ Nam, cô vẫn cúi đầu tránh né anh. Anh muốn xem thử cô sẽ trốn tránh anh đến khi nào.

-Chiều anh qua nhà đón em nha! 3 giờ. Ok!

-Dạ?

Bảo rời khỏi lớp để lại muôn vàn ánh mắt ghen tị chĩa về phía Ngọc, giờ thì cô đã hiểu cái cảm giác của Nam sau khi bạn mình được Hưng tỏ tình là thế nào rồi. Ngay cả bản thân Ngọc cũng khó tin chuyện này, không, phải nói là cô không thể tin được.

Ở giữa chốn đông người thế này, lại còn là lớp học mà cả hai sẽ sinh hoạt trong thời gian tới, Bảo thẳng thắn khẳng định Ngọc là bạn gái mình. Phải chăng đây đều là chủ ý của anh?

Để cho Nam thấy sự quan tâm của anh dành cho Ngọc và khiến cô hối hận khi chối bỏ tình cảm của anh? Hay là muốn dẫn dắt kẻ bạc tình đã bỏ rơi anh trong trò chơi tình đầu nhiều năm về trước?

Nam lặng lẽ lời điện thoại ra nhắn tin cho Kỳ, cuộc hẹn chiều nay có lẽ phải hủy bỏ thôi. Ngọc nhìn Nam ái ngại, cô cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác giống như đang đoạt lấy tình thương của Bảo dành cho Nam vậy.

Mặc dù trong lòng cô đang rất vui, mong ước bấy lâu giờ đã trở thành hiện thực, nhưng nó cũng cảnh báo trước cho Ngọc rất nhiều thứ, biết đâu đó chỉ là một giấc mơ mà cô đang tự mình tô màu.

Ngày đầu tiên lớp 12A7 được Trần giảng dạy đã khiến cả bọn một phen ú tim. Hai tiết Anh liên tục đều bị thầy cô gao cội của môn này ngồi dưới dự giờ. Trần vô cùng tự tin dẫn dắt cả lớp bước vào tiết học mà mình chuẩn bị sẵn. Cô tin chắc rằng những vị giáo viên ngồi dưới kia phải khen ngợi mình. Với kinh nghiệm 3 năm du học ở Anh cô dám khẳng định điều đó.

Và không một em học sinh nào dám hó hé nói chuyện riêng trong giờ dạy của Trần. Dù không biết bà giáo trẻ trên kia đang thao thao bất tuyệt cái quái gì cũng phải ráng chóng mắt lên là nhìn bảng, à không, nhìn cô giáo.

Trần rất đẹp, thậm chí cô đẹp hơn Uyên rất nhiều, con nhà nòi có khác. Nếu nói Uyên là cô nàng đồng đánh, tự tin và kiêu ngạo về xuất thân lẫn sắc đẹp thì Trần là cô gái khôn ngoan, biết cách thu hút người khác qua đôi mắt lấp lánh ý cười và nụ cười tràn đầy sức sống.

Điều đặc biệt mà Nam nhận ra ở Trần chính là trong lớp này, Trần chỉ nhớ tên đúng 3 người. Em gái cô là người đầu tiên, tiếp theo là cậu em rể lớp trưởng, và cuối cùng là người đang ngồi bên cạnh Nam.

Giải thích thêm cho rõ ràng là người đang ngồi bên trái của cô. Người được thầy Giang giới thiệu với Bảo và Trần là Nam đây mà cô còn chưa nhớ được tên thì tại sao một người im hơi lặng tiếng nhất lớp này như Duy lại được Trần ghi nhớ kĩ lưỡng như vậy?

Giờ ra chơi, Nam kéo Ngọc đi căng tin, định sẽ hỏi chuyện hôm trước đi chơi với Bảo. Duy cũng không có ở lớp, chuông vừa reng là anh vội vàng đi đâu đó. Gặp Kỳ ở tầng trệt, cả ba người khoác tay nhau đi đến cái nhà hàng mini ồn ào và phức tạp. Nam cũng chẳng muốn xuống đây đâu tại vì cái bụng nó cứ biểu tình dữ dội quá nên phải vác xác đi thôi.

Chọn một cái bàn khuất trong góc, Kỳ mau chóng lạnh lẽo xung phong đi mua đồ ăn cho cả bàn. Nam nhìn quanh xem thử có điệp viên học lỏ hay tay sai nào đó của Uyên hay không, thấy mọi thứ vẫn ổn cô mới bắt đầu lên tiếng.

-Mày có để ý cô Trần nhìn Băng Đại Ca hoài không Múp?

-Có. Tao thấy bà cứ nhìn xuống bàn mình hoài, ngồi không dám cục cựa luôn. Bên dưới phóng tia lửa điện, bên trên phóng tia laze, mình ngồi giữa lãnh đủ.

-Mày có thấy kì không?

-Sao kì? Bà là bạn gái cũ của anh Bảo, mà anh Bảo với Băng Đại Ca là bạn bè, biết đâu trước đây mấy người đó biết nhau hết thì sao?

-Tao không nghĩ vậy đâu? Mày có biết tại sao bà đá Hai tao không?

Ngọc lắc đầu, chuyện riêng tư của Bảo anh không hé nửa lời với ai kể cả Nam. Cô có là gì của anh đâu mà anh kể với cô? Với lại việc gì Bảo đã muốn giấu thì có đánh chết anh cũng chẳng khai.

-Tao cũng không biết. Nhưng tao nghi là có liên quan tới Băng Đại Ca.

-Ý mày là cô Trần đá anh Bảo để theo anh Duy?

-Tao không dám khẳng định. Vì không có căn cứ nói như vậy. Tao chỉ nghi ngờ thôi.

-Bọn mày cứ ngồi đoán già đoán non. Không biết thì đi hỏi chuyên gia nà.

Kỳ thả mấy cái bánh mì ngọt xuống bàn rồi nhẹ nhàng khui hộp sữa cô gái Hà Lan ra hút chụt chụt. Nam và Ngọc nhìn nhau rồi cùng nhìn Kỳ. Các cô như thế này là hóng hớt chuyện thiên hạ, đã không muốn người ta biết mà còn đi hỏi thì khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

-Đào đâu ra chuyên gia? Tao đây còn chưa biết sao mà bà đá Hai tao. Chuyên gia nào biết hay vậy?

-Tao nà! Tụi mày bỏ đâu?

-Mày!?

Ngọc mắt tròn mắt dẹt nhìn Kỳ, không tin nổi. Kỳ cảm thấy như hai cô bạn của mình chưa tin tưởng lắm, đặt hộp sữa xuống, vuốt ngực lên giọng.

-Tụi mày quên tao là bạn thân của con Uyên hả? Bà Trần cũng dạy lớp tao nữa nè. Tao chưa nói với tụi mày chuyện này, lúc tao thấy ông Duy là tao nghi nghi rồi, tại lâu quá không gặp lại nên không nhớ ra. Bà Trần mê ông lắm.

Nam trườn ra bàn nhắm mắt. Cả Bảo và Duy đều có liên quan đến Trần, giờ thì cô thấy phiền phức thật rồi. Ngọc có chút phần nộ, rõ ràng Bảo rất yêu thương Trần, theo lời kể của Nam mà cô biết được anh đã vật vã để quên đi tình đầu như thế nào. Giờ nghe tin Trần và Duy có liên quan với nhau nữa, không cảm ghét cũng không được nữa rồi.

-Hai tao mê bà thì đúng hơn. Múp, mày tưởng thuật lại đi.

-Sau khi chia tay, anh Bảo nhập viện vì xuất huyết bao tử, tại không chịu ăn uống. Báo hại con Bơ phải vô bệnh viện lo cho anh hết mấy ngày.

-Trời, vậy là ít đó. Tụi mày chưa biết tiếng tăm của chị Trần đâu. Hồi còn đi học hả, trai theo bà xếp lớp. Không hiểu sao lại chịu quen ông Bảo chứ.

-Tao chán nghe cái thiên sử tình trường của chị em con Uyên rồi. Tao đang lo số phận môn Anh với môn Hóa của tụi học ngu lớp mình đây nè.

-Sao đâu? Tao thấy lớp mày học giỏi mà. Lo gì?

-Giỏi ăn giỏi nói chứ có giỏi học đâu. Tụi nó chịu cầm sách vở lên coi bài trước khi tới lớp tao kêu mày bằng bà nội.

-Mày cũng vậy chứ nói ai. Hồi qua có mần ăn được gì với Hai tao không Múp?

-Có. Anh Bảo nói từ nay về sau không cần e ngại gì với mày nữa hết. Ảnh và tao chính thức quen nhau.

Nam phun luôn hỗn hợp sữa với bánh mì ra bàn, ho khù khụ. Kỳ phải vỗ lưng cho cô, trong khi Ngọc tỉnh bơ xé bịch bánh của mình ra nhai chóp chép. Cô biết Bảo yêu thương Nam nhưng vẫn chấp nhận quen với anh, vậy là thế nào?

Nam không ngừng tự hỏi mình, lí do nào khiến Bảo thay đổi mục tiêu? Kỳ nhìn Ngọc, sự chắc chắn và nghiêm túc trong lời nói không quá khó để nhìn ra ở cô bạn này, Ngọc thật sự yêu thương Bảo, yêu nhiều lắm.

-Mày với Hai tao... ông quen mày thiệt hả?

-Ừ. Tao cũng không biết ảnh đang nghĩ gì nhưng mà tao muốn thử. Thử một cơ hội để đánh bại hình bóng của mày trong trái tim của ảnh. Tao vô lớp trước.

Ngọc cắn miếng bánh rồi ôm hộp sữa rồi khỏi căng tin. Kỳ nhìn theo, ánh mắt chứa đựng cả tỉ tỉ câu hỏi dành cho người còn lại ở bàn. Không chuyện gì Kỳ muốn biết lại có thể giấu được cô. Và không quá lâu sau khi Ngọc rời đi, cô đã hiểu được ngọn ngành sự việc.

Bảo đang cố dùng Ngọc để nhấn chìm cả Trần và Nam. Một kế hoạch hết sức hoàn hảo. Ngọc đang tiếp tay cho anh thực hiện cái kế hoạch điên rồ ấy mà không chút phân nản. Vì cô yêu anh, chỉ vậy thôi.

-Vô lớp thôi. Tao mong Hai với Múp thành đôi nhưng không phải trong tình huống này. Nó sẽ khiến Múp đau khổ. Còn tao chỉ cảm thấy khó xử hơn với hai người đó mà thôi.

-Mày đừng suy nghĩ nhiều. Có gì khó khăn cứ tâm sự với tao. Tao luôn sẵn sàng mà.

Nam cười gượng gạo. Anh trai đột ngột nói yêu mình và không muốn mình là em gái. Bạn thân lại hùng hổ tuyên bố sẽ đánh bại mình trong trái tim của anh trai. Còn trò đùa nào tàn nhẫn hơn trò đùa này chứ? Cô đang bị cuốn vào vòng lẩn quẩn khó thoát, cô hi vọng sẽ có ai đó chỉ dẫn mình một lối ra.

Tạm biệt Kỳ ở hành lang tầng 3, Nam trở về lớp mình. Tiết sắp đến là Hóa học. Bảo có mặt ở lớp từ giờ ra chơi để chuẩn bị một vài thứ cho tiết dạy của mình. Anh không nhìn thấy Nam và Ngọc, rồi sau đó Ngọc vào lớp với hai mắt đỏ hoe.

Anh thắc mắc không biết đã xảy ra chuyện gì rồi. Định đợi hết tiết sẽ gọi Ngọc ra hỏi chuyện, dù sao anh cũng không thể không quan tâm đến cô. Ít ra lúc này, muốn mọi người tin tưởng cô và anh đang quen nhau thì chỉ còn có cách đó.

Chuông reng bắt đầu tiết học mới, các thầy cô bộ môn Hóa của trường đã yên vị tại hai bàn cuối lớp. Không khí căng thẳng bao trùm. Hóa học là môn học khó nuốt, đối với một lớp Xã hội như thế này.

Bảo hít thật sâu để lấy bình tĩnh trước rất nhiều cặp mắt đang hướng về mình. Và mắt anh dừng lại. Lớp này không chỉ có một mà đến những hai học sinh bùng tiết.

.....

Phòng y tế.

Cô Diệu lại giở quyển sổ điểm danh ra và ghi tên hai học trò cưng của mình vào. Đôi mắt cô nheo lại nhìn Nam đang nằm bất động trên giường, từ lúc Duy bế cô đến đây, anh không cho cô Diệu đụng vào người Nam dù chỉ một cái chạm nhẹ.

Cô Diệu chỉ còn biết lắc đầu, cô cần phải đến phòng giám thị khối 12 để thông báo tình hình của hai học sinh này. Đến khi cô Diệu trở lại phòng y tế, Nam vẫn nằm như vậy và Duy vẫn ngồi bên cạnh không thay đổi tư thế.

Bây giờ thì cô Diệu không thể làm ngơ với hai đứa học trò này nữa. Sức chịu đựng của cô có giới hạn. Lần đầu tiên Duy bế Nam đến nơi này tìm cô, Nam cũng hôn mê như thế này, chỉ có điều bây giờ thì cơ thể cô nhóc không lạnh toát như lần trước.

-Em và Nam xảy ra chuyện gì vậy? Lần trước con bé cũng hôn mê rất lâu mới tỉnh lại.

-Em không biết nói sao để cô hiểu. Nhưng cô phải tin em. Em với Nam không có gì hết. Bây giờ rất khó nói. Em có thể nhờ cô một việc được không?

Hiếm khi cô Diệu thấy Duy như bây giờ, anh đang lo lắng một điều gì đó. Nó có liên quan đến Nam chăng? Cô Diệu gật đầu, ai bảo cô rất yêu quý cậu học trò ngoan này chứ.

-Cô hãy giữ bí mật với mọi người. Tìm cách nói với giám thị là Nam bị gì đó. Từ giờ về sau Nam sẽ cần đến đây nhiều.

-Đến đây nhiều? Tại sao? Con bé mắc bệnh gì sao? Ở đây là phòng y tế, không thể chữa bệnh được. Cần tới bệnh viện chứ?

Duy lắc đầu. Không thể để Nam đến bệnh viện. Có quá nhiều thứ cô vẫn chưa biết. Cứ để Nam vô tư sống tiếp như bao ngày qua thì sẽ dễ dàng với cô hơn. Một khi sự thật được phanh phui, Duy không chắc Nam sẽ đủ sức để chống chọi với số phận này.

Cô Diệu cau mày, cô không nghĩ một đứa trẻ khỏe mạnh hồn nhiên như Nam lại mắc bệnh gì đó khó nói. Nhưng Duy phải có lí do của mình mới không chịu nói rõ với cô.

-Em sẽ giải thích với cô sau. Bây giờ Nam cần cô giúp. Phải làm gì để Nam được miễn Thể dục?

-Miễn Thể dục? Cần có giấy xác nhận của bệnh viện chứng minh con bé không được vận động quá sức. Nam bị cái gì vậy Duy? Em nói cho cô biết đi. Tại sao phải miễn Thể dục?

-Em không thể nói. Chuyện này... cô giữ bí mật giúp em. Kể cả Nam cũng không được nói. Phần giấy xác nhận của bệnh viện, em sẽ tìm cách đưa cho cô sớm nhất có thể.

Rồi Duy rời khỏi phòng y tế trước sự ngạc nhiên lẫn thắc mắc của cô Diệu. Trong trí nhớ của cô thì lần đầu tiên Nam và Duy cùng đến căn phòng này, hai đứa như nước với lửa không ai nhìn ai câu nào, nói một hồi thì Nam bỏ đi còn Duy hằm hằm ngồi lại với dấu răng còn ướm máu trên tay mình.

Chỉ sau một thời gian, Duy và Nam trở nên khó hiểu vô cùng, Duy đang giấu Nam chuyện gì đó có liên quan đến sức khỏe của cô.

Duy không trở về lớp, anh đi thẳng ra cổng trường và bùng luôn những tiết còn lại của ngày hôm đó. Cả cặp sách anh cũng không mang theo mà để lại trên lớp học. Không ai biết Duy đi đâu từ sau giờ ra chơi, kể cả Hưng.

Anh bắt gặp Nam đang đứng ở cửa thư viện, cô đã có ý định cúp tiết dạy của Bảo rồi. Vì thư viện giờ ấy không ai lui tới nên cũng chẳng ai nhìn thấy Duy bế Nam đến phòng y tế như thế nào. Cũng chẳng ai biết quá trình cô vật vã với cơn đau bất chợt ập đến ra sao?

Lúc Nam tỉnh lại đã gần hết tiết cuối. Không thấy cô Diệu nên Nam tự ý bỏ về lớp. Trên dọc hành lang cô đã nghĩ ngợi rất nhiều. Cơn đau đầu ập đến bất chợt, lượng máu lưu thông trong người bỗng nhiên tắc nghẽn lại, nó khiến cô khó thở và không đứng vững được.

Cô chỉ nhớ rằng mình đã đến thư viện và chưa kịp vào trong thì đã bị bóng tối bao trùm lấy ý thức rồi. Người đưa cô đến phòng y tế, chắc chắn là Duy. Bởi vì mùi hương đặc trưng ấy chỉ mỗi mình anh mới có.

Cô lơ ngơ đi như người mất hồn. Không để ý đến mình sắp va phải một người khác đi phía trước. Điều gì tới rồi cũng sẽ tới. Tất nhiên, Nam đụng ngay người trước mặt.

-Xin lỗi. Em xin lỗi. Cô có sao không ạ?

Người kia đứng dậy, bộ áo dài trắng bị dơ một chút ở tà sau, cô giáo ấy mỉm cười với Nam mà khiến cô rung mình. Nụ cười đó rõ ràng là không hề có ác ý hay khắt khe gì đó với mình nhưng cô vẫn cảm thấy có chút sợ sệt, hình như nó xuất phát từ bản năng.

-Không sao. Em về lớp đi.

-Dạ. Em chào cô.

Nam vội vàng lui đi. Người cô vừa va phải là Trân. Cảm giác bất an này khiến cô lo lắng cho số phận của mình sau này. Người con gái đó từng được anh trai cô yêu rất nhiều.

Nhưng theo lời Kỳ thì Trân không thích Bảo, cô chỉ lợi dụng anh để tiếp cận với Duy, người mà Trân thực sự yêu là Duy. Mỗi tình tay ba đó khiến Bảo đau khổ, một là người anh yêu, một là bạn thân. Nam không biết Trân có nhận ra mình hay không?

-Cô nghe Uyên nói Hưng thích em?

Không ngờ Trân lại mở đầu bằng cách này. Đây là người mà cậu em rể tương lai của cô đang yêu thương. Một con bé không có gì nổi bật, so với em gái cô thì càng không đáng. Từ nhỏ, gia đình cô và gia đình Hưng đã có mối làm ăn, cho nên hôn ước giữa hai nhà cũng được gán kết từ đó.

-Dạ? Bạn ấy nói với cô vậy hả? Cô biết rồi thì em cũng không giấu. Đúng là Hưng thích em.

-Vậy em biết chuyện hôn ước giữa Hưng và Uyên chứ?

Nam nuốt nước bọt, trong đầu thầm nghĩ phải lựa lời để nói với Trân thế nào. Hết em rồi chị gây phiền phức với cô. Phen này điểm phẩy môn Anh của mình phụ thuộc cả vào lời nói tiếp theo đây.

-Dạ em biết. Chuyện đó Uyên nó phát thanh hằng ngày.

-Vậy em có thích Hưng không?

-Dạ?

Ngọc đã từng hỏi Nam chuyện này, cô biết Hưng thích mình, nhưng còn tình cảm của cô đối với anh là thế nào. Nam cũng đã mang Hưng lên bàn cân mà so sánh với Bảo và Duy. Anh tốt với cô hơn hai người còn lại rất nhiều. Cái gì cũng chiều theo ý cô, luôn cho cô những thứ tốt nhất. Trừ cái hôm trực trường là anh có thái độ hơi quá mà thôi.

-Em biết rõ hôn ước giữa em gái cô và Hưng mà vẫn chịu qua lại với thằng ấy sao?

-Em... em... thích Hưng. Em nghĩ là chuyện của ba đứa bọn em cô không cần xen vào đâu ạ. Như thế sẽ không công bằng. Em với Uyên tuyên chiến lâu rồi mà. Em tin là Hưng cũng không phản đối. Tình cảm của em và Hưng rất tốt. Chào cô. Em đi trước ạ.

Nam quay đầu, cô bước thật nhanh. Không phải cô sợ Trần sẽ nói thêm gì nữa mà là sợ phải đối diện với cái người đang đứng phía sau Trần.

Khi nghe thấy chính miệng Nam nói rằng cô thích Hưng và tình cảm giữa hai người rất tốt, ánh mắt của Bảo nhìn Nam như cô là kẻ thù của anh vậy. Giây phút Nam quay đi Bảo cũng không muốn ở lại đó nữa, anh ghét phải chạm mặt Trần.

Còn Trần thì có cảm giác như mình vừa bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt. Uyên kể cho cô tất cả về Nam, em gái cô đã quyết tâm trở thành vợ của Hưng từ khi còn rất nhỏ. Mỗi khi nhắc đến Hưng là hai mắt Uyên sáng lấp lánh hạnh phúc.

Là một người chị, Trần chỉ muốn những điều tốt nhất đến với em gái mình, cô chỉ vừa hỏi thăm Nam vài câu thể thôi đã bị con nhóc này lên mặt. Nhưng Nam nói cũng không sai. Chuyện tình cảm của Uyên không đến lượt Trần xen vào, chuyện của cô còn chưa giải quyết xong.

Nam quay lại lớp vừa đúng lúc chuông reng hết tiết cuối. Bạn bè ùa nhau ra về như ong vỡ tổ. Cô đứng nép vào một góc hành lang chờ cho tụi bạn trong lớp ra hết mới bước vào. Và chạm ngay cái nhìn đầy dò xét của Ngọc. Cô vẫn ngồi ở vị trí của mình, dựa lưng ra sau nhìn Nam.

-Sao mà trốn tiết?

-Tao mệt nên lên phòng y tế ngủ.

Nam vừa nói vừa bước vào chỗ ngồi, ngồi xuống bỏ sách vở vào cặp. Nhác trông thấy chiếc nón bảo hiểm treo lủng lẳng ở bàn dưới, cô đoán là Ngọc sẽ đi cùng Bảo ra về.

-Phòng y tế là chỗ để mà ngủ hả? Tao không tin. Mà đi đâu 3 tiết vừa rồi hả?

-Không tin thì mà cứ đi hỏi cô Diệu. Tao không nói dối mà.

-Mày...

-Về đi. Hai tao chờ.

Rồi Nam đeo cặp vào đi thẳng, Ngọc quơ lấy nón bảo hiểm chạy theo. Cô đuổi kịp Nam ở cầu thang, dường như Nam muốn tránh mặt cô. Chỉ sau lời nói của cô ở căng tin đã khiến Nam trốn những 3 tiết học. Trước đây chưa hề có chuyện này.

-Bơ, chờ tao. Mà buồn tao hả?

-Sao phải buồn mà? Mà có làm gì đâu?

Nam đứng lại, cô cũng không muốn gây thêm hiểu lầm với Ngọc nữa. Những gì vừa xảy ra đã khiến cô mệt mỏi lắm rồi. Nếu Ngọc thật sự có khả năng khiến Bảo thay đổi thì cô cũng mừng cho hai người, còn không thì... Cô và Bảo cũng chẳng thể có chuyện gì được.

-Tao với anh Bảo quen nhau nên mà ghét tao hả?

-Không có. Mà nghĩ bậy cho tao không hà. Tao mong hai người thành đôi gần chết.

-Thiệt không đó? Nhìn mặt mày gian gian. Tao nghi lắm nha.

-Chết. Ở đây đợi tao.

-Mày đi đâu vậy Bơ?

Nam chạy lại vào lớp xách cặp của Duy ra trước sự ngỡ ngàng của Ngọc. Ngọc chỉ tay vào chiếc cặp đen trên tay Nam, thắc mắc không thôi. Cô vắng học đã là một việc ngoài sức tưởng tượng rồi, Duy cũng vắng, thậm chí còn không trở lại lấy cặp. Chuyện này là thế nào đây?

-Cái này là sao? Đừng nói là 3 tiết vừa rồi mà ở cùng Băng Đại Ca nha?

-Không có.

-Chứ mà xách cặp ông ra đây làm gì?

-Tao... thì tao nghĩ là ông quên... nên...

-Mày sao vậy Bơ? Anh Duy làm gì mày rồi phải không? Tự nhiên xách cặp ông về là sao? Của ai nấy lo chứ?

Nam không biết nên giải thích với Ngọc thế nào. Cô có cảm giác Duy đang cố giúp mình chuyện gì đó, anh đưa cô đến phòng y tế rồi cũng lặn mất tăm luôn. Cặp sách cũng không mang về. Nam thấy mình nên làm gì đó để trả ơn anh.

-Ông nhờ tao cầm về giúp.

-Không cần đâu.

Duy bước lên từ cầu thang, giật lại chiếc cặp từ tay Nam trong khi cô và Ngọc đang bất ngờ vì sự xuất hiện đột ngột của anh. Duy mang cặp vào đi thẳng không có lấy một tiếng cảm ơn nào với cô. Ngọc trừng mắt phẫn nộ, cô xoay qua mắng Nam té tát.

-Đó, mày thấy chưa? Mày tốt làm chi mà để người ta khinh. Một câu cảm ơn cũng không có. Đi về. Mày quên là ông ghét mày hả con kia? Bộ ăn Tết xong quên luôn ý định chiến đấu với ông rồi hả?

Nam cười, nụ cười có chút toát mồ hôi. Từ đầu Ngọc đã không có thiện cảm với Duy rồi, lời cô nói không hẳn là không có lí. Nam tốt bụng giúp Duy mang cặp về, không những anh không cảm ơn mà còn quay lưng đi thẳng. Cuối cùng trong mắt anh, cô vẫn là kẻ thù mà thôi.

Vậy mà Nam vẫn nhớ. Nhớ cái ôm xiết dưới trời mưa giữa cánh đồng lau trắng. Nhớ bản nhạc du dương bởi tiếng Harmonica quen thuộc. Nhớ ánh mắt màu xanh biển đầy yêu thương khi Duy tự tay đội chiếc vòng lau trắng lên đầu mình.

Nam bật cười, mắt cay cay. Khoác vai Ngọc đi ra cổng trường. Cô thấy mình trở nên ngốc nghếch khi cứ suy nghĩ rằng Duy đã bỏ qua ỉn. Cô đã quên mất mình chỉ là kẻ giết người trong suy nghĩ của anh.

Nam đứng bên đường nhìn Bảo chở Ngọc ngày càng xa. Cô khẽ mỉm cười, đây chẳng phải là điều bấy lâu cô mong muốn sao? Nhưng sao vẫn không thể vui được? Nam sợ, Bảo sẽ làm tổn thương tình cảm của Ngọc, sợ mình sẽ đánh mất tình bạn với cô trong một phút giây lơ lửng nào đó.

-Hi, người đẹp. Xe ôm không?

-Ôm không lấy tiền thì đi. Sao hả?

-Lên đi. Ôm miễn phí. Haha.

Kỳ cười toe toét thấy chiếc nón bảo hiểm cho Nam sau khi cô tháo giày trượt ra cho vào ba lô. Nhìn thấy sắc mặt Nam có vẻ không tốt cho lắm, tiếng cười của cô mới ngưng lại. Kỳ chăm chú quan sát cô thật kĩ.

-Đi thôi.

-Vừa xủ phải không?

-Sao mày biết?

Nam ngạc nhiên. Cô trèo lên xe ôm Kỳ thật chặt, ai nhìn vào chắc tưởng hai người có vấn đề về giới tính. Nam không hề biết gương mặt của người phía trước đang khó coi đến mức nào. Nhìn Nam là Kỳ biết có chuyện xảy ra rồi.

-Tao mà. Chuyện gì qua khỏi tay tao được chứ? Haha. Chiều tao chở mày đi Thể dục. Ở nhà chờ tao nghe chưa?

-Yes madam! Hehe.

Che giấu cảm xúc, cả hai đều có chung một tâm trạng. Bất an. Nam là người luôn sống thật thà với tất cả nhưng cô cũng chẳng biết từ khi nào mình có thói quen che giấu cảm xúc thế này. Mọi thứ chỉ vừa bắt đầu phức tạp mà thôi. Nam gục đầu trên vai Kỳ, nén tiếng thở dài, cô làm phiền Kỳ nhiều quá.

-Một tháng rồi đó Su.

-Chuyện gì?

-Tao uống thuốc của anh Thiên đưa được một tháng rồi.

Tay lái bắt chợt trở nên loạng choạng, Kỳ bắt đầu lo lắng không thôi. Thiên và Kỳ đang giúp Nam, cô biết rõ điều đó. Nhưng số thuốc đó có đơn giản chỉ là thuốc bổ như lời Kỳ thường nói hay không?

Cô vẫn thường xuyên mang thuốc đến cho Nam và căn dặn đủ điều, nào là phải uống đúng giờ, đúng liều lượng, nào là phải đi ngủ sớm không được thức quá khuya và hoạt động quá sức. Cứ như Nam là một người bệnh vậy.

-Rồi sao?

-Khỏe như trâu vậy. Haha. Sắp hết nữa rồi Su ơi! Có còn để uống nữa không?

-Tao không biết.

Chìm vào yên lặng. Câu trả lời của Kỳ bất giác khiến Nam cảm thấy hụt hẫng. Cô hiểu rõ cơ thể của mình, một tháng qua, cô đã ngất đi rất nhiều lần mà không biết nguyên do. Một lần được Kỳ tìm thấy và đưa vào bệnh viện cùng với Thiên.

Kể đó là ở phòng dụng cụ. Đêm giao thừa được Duy đưa về. Đêm mưa ở cánh đồng lau. Lúc trở lại Sài Gòn đã nằm trong bệnh viện lúc nào không rõ. Và hôm nay nữa. Vòng tay cô xiết chặt eo của Kỳ hơn. Nỗi lo sợ vô hình dâng lên, Nam muốn thả trôi cái cảm xúc điên cuồng hiện giờ theo gió.

.....

-Bơ, con rửa chén xong ra đây ba có chuyện cần nói.

Ông Lâm bỏ ra ngồi trên ghế phía trước cửa hàng, Nam suýt làm rớt cái chén khi nghe ông nói câu đó. Chuyện gì mà ông Lâm lại nghiêm túc như vậy? Nam mau chóng rửa cho xong chén đĩa rồi lau tay và đi lên nhà trên. Vừa lúc Bảo vừa về, anh chở Ngọc về nhà rồi đi đâu đó thì phải.

-Bảo, con đứng đó. Bơ, ngồi xuống kia.

Nam làm theo lời ông Lâm, qua ngồi bên ghế gần chỗ để giày dép nơi Bảo đang đứng. Ông nhìn một lượt hai đứa con của mình, quyết định sẽ làm rõ mọi thứ khi còn cứu vãn được.

-Ba nói một lần nữa và đây cũng là lần cuối cùng, Bảo, con nghe cho rõ đây. Bơ là em gái con, ba tuyệt đối không cho phép con nuôi nấng thứ tình cảm đó. Bỏ ngay từ bây giờ.

-Em gái? Nó là em gái con từ khi nào vậy? Con đâu có em. Nó hại chết mẹ, ba quên rồi hả?

Nam mở tròn mắt, đây là lần đầu tiên trước mặt ông Lâm, Bảo nhắc đến cái chết của bà Doanh và khẳng định Nam là người gây ra mọi thứ. Cô cười mỉa mai chính mình, hóa ra không chỉ mình Duy mà cả Bảo cũng không bỏ qua cho cô. Những hai mạng người cơ mà!

-Bảo. Con im ngay đi. Bơ là em gái con, là con gái ba. Con không được nói em như vậy.

-Hừ. Con đâu có nói sai. Giờ có con với nó, ba dám nói là cái chết của mẹ không có liên quan tới nó đi. Ngày mẹ chết cũng chỉ vì cứu nó. Em gái? Nó không xứng.

Bản án tử hình giáng xuống đầu Nam, cô ngồi im bất động không nói được câu nào bào chữa ình. Vậy là những ngày qua chỉ mình cô ảo tưởng, bức tranh màu hồng hạnh phúc ấy chỉ do cô tự tô vẽ lấy. Và bây giờ thì cô đã nhận ra rồi. Mọi thứ chỉ là viễn vông, chỉ do cô quá kì vọng. Sự thay đổi của Bảo những ngày vừa qua chỉ là đang giẫy vò cô mà thôi.

-Bảo! Im ngay!

Ông Lâm quát lên, khuôn mặt đầy giận dữ chứa ánh nhìn nghiêm nghị về phía Bảo. Còn anh có vẻ rất hả hê với những gì mình vừa gây ra, nhìn Nam mặt cắt không còn giọt máu mà anh thấy lâng lâng trong lòng. Cô xem nhẹ tình cảm của anh, một lần nữa trước mặt anh khước từ tình cảm ấy. Như thế này là quá nhẹ nhàng đối với cô.

-Con mệt rồi.

Rồi Bảo bỏ lên phòng. Ông Lâm ngồi đó, không nói được tiếng nào nữa. Bảo đủ lớn để biết về sự ra đi của mẹ anh, ông muốn giấu cũng không được. Nhưng anh gán cái tội ấy cho Nam là không thể, Nam không có tội, đứa con gái tội nghiệp của ông không có tội.

Ông Lâm nhìn sang Nam, cô vẫn ngồi bất động trên ghế, hai mắt rưng rưng mọng nước. Nhìn Nam thế này ông đau lòng vô cùng. Có phải giấu giếm sự thật ấy là tốt cho cô?

-Ba ơi, vì con mà mẹ chết sao? Tại con sao ba?

Ông Lâm nén tiếng thở dài, mắt ông nhắm lại. Im lặng. Nam cảm thấy mình đang rơi tự do xuống một vực sâu không thấy đáy. Duy nói cô là kẻ giết người, anh nói cô hại chết ba anh và cả mẹ của mình. Cô đã không tin, cô đã từng cho rằng anh vu oan giá họa ình.

Nhưng giờ thì cô tin rồi, sự im lặng của ông Lâm đã khiến cô tin điều đó. Duy không nói dối, anh không vu oan cho cô. Anh có lí do để hận và trả thù cô. Bảo cũng có lí do để ghét cô những 18 năm qua. Mọi chuyện vỡ lẽ ra và Nam là người gánh chịu tất cả.

Nam khóc. Cô lê từng bước trở về phòng mình. Khóa chặt cửa, cô trượt dọc theo cánh cửa gỗ cũ kĩ, lòng đau như ai xé. Bao nhiêu năm qua, cô vẫn ngây ngô mà sống như chưa hề có gì xảy ra.

Ông Lâm đã nén đau thương như thế nào để nuôi nấng cô trưởng thành? Bảo đã kìm chế cảm xúc ra sao để không lao vào giết chết người đã cướp đi mạng sống của mẹ anh? Cô hoàn toàn không biết, tuổi thơ của cô không hề có mẹ, chỉ có ba và anh trai. Cô được sống đến ngày hôm nay chỉ vì đánh đổi mạng sống của hai người. Mẹ mình và ba của Duy. Đúng ra cô không nên sống.

Lời điện thoại ra, Nam lục lại danh bạ tìm số của Duy. Nước mắt cô lăn dài nóng hổi trên đôi gò má nhợt nhạt. Cô nợ Duy một lời xin lỗi và cả cái mạng sống nhỏ nhoi này.

-Anh... em tin anh rồi... hức... em là kẻ- sát- nhân như anh nói... là em... em đã giết chết mẹ... cả ba anh... hức... em xin lỗi...

Nam chỉ nói được nhiều đó, cô cúp máy nhanh chóng như thể mình đang sợ Duy sẽ làm trái tim bé nhỏ của cô thêm đau đớn. Những lời nói của Bảo như cầu xé trái tim cô, nếu bây giờ Duy cũng lặp lại những lời ấy, chỉ sợ là trái tim đang co thắt để giành giật từng phút giây được sống của cô sẽ không chịu nổi mất. Ôm điện thoại, Nam nằm ra sàn, nước mắt cứ thế nối đuôi nhau chảy dài.

Bảo đứng ngoài cửa phòng, anh nghe thấy tiếng nấc đau thương của Nam. Lòng anh thất lại. Anh không muốn thừa nhận cô là em gái anh. Bởi vì mẹ đã hi sinh để cô được sống, và bây giờ thì anh đang yêu cô. Làm sao có thể chấp nhận người mình yêu là em gái được?

Bảo đã mượn cớ vì Nam mà bà Doanh đã ra đi để khiến cô đau khổ, anh muốn cho ông Lâm biết rằng mình không bao giờ cho Nam cơ hội để trở thành em gái. Là Bảo ích kỉ. Anh muốn độc chiếm Nam cho riêng mình.

Anh chỉ nghĩ cho bản thân mà không hề nghĩ cho cô, ông Lâm và cả những người mà anh đang vô tình tổn thương. Bảo là vậy, một khi yêu thì sẽ yêu hết mình, bất chấp tất cả. Chỉ đáng thương cho Nam, những thứ cô phải đối mặt vẫn còn rất nhiều.

.....

Tiết Thế tục.

Năm vòng sân khiến Nam xay xảm mặt mày, cô cảm thấy khó thở nhưng biết cách điều hòa không lâu sau cơ thể cũng bình thường trở lại, chỉ là sắc mặt vẫn còn tái xanh.

Lúc Kỳ chở cô tới trường đúng lúc nhìn thấy Ngọc xuống xe Bảo đi vào trong. Hai người này đúng là đang quen nhau thật, nếu không thì Bảo sẽ không bỏ một buổi trưa ngủ ngon mà chở Ngọc đi học đâu, tính của anh Nam hiểu rõ mà.

Nam ngồi cùng với Ngọc, quan sát đám con trai chạy bên, cô không nói Ngọc cũng chẳng mở lời. Không khí gượng gạo bao trùm. Chỉ thấy mấy đứa kia huyền thuyên còn Nam và Ngọc, đứa thì ngồi xé vụn lá khô, đứa thì ngẩng đầu nhìn trời. Ngồi gần nhau mà giống như cách xa cả trăm cây số.

-Mày mệt hả Nam? Xin lên phòng y tế nghỉ đi.

-Không sao đâu. Tao khỏe mà.

Ngay cả Linh- người Nam ít tiếp xúc nhất trong lớp mà còn phát hiện ra sắc mặt của cô không được tốt thì tại sao người bạn thân là Ngọc lại chẳng mảy may hỏi thăm?

Nam thấy buồn, mỗi khi đứa nào có biểu hiện lạ là đứa còn lại phát hiện ra ngay, bây giờ chắc tình bạn của cô và Ngọc đã chẳng còn như trước nữa rồi. Cũng vì Bảo mà ra. Nếu anh không yêu thương cô thì mọi chuyện đã không rối rắm như bây giờ.

-Mày... Bơ... mũi của mày...

Ngọc vừa nhìn sang Nam, mặt mày cô cứng đờ, tay chỉ lên mũi của Nam. Nam thấy lạ nên cũng theo Ngọc mà giơ tay chạm lên mũi của mình. Màu đỏ. Là máu.

-Ngửa cổ ra sau đi. Mau hít vô. Nhanh lên.

Ngọc la toáng lên, kéo đầu Nam ngửa ra sau, hai tay Nam chống xuống đất ngửa cổ lên nhìn trời, hít lấy hít để. Ngọc cuống cuống không biết làm sao, tự nhiên đang yên lành ngồi học mà chảy máu cam. Không, máu này không phải màu cam nữa. Nó đỏ chót như mào gà, chảy nhiều như nước, rơi vài giọt dính lên áo đồng phục thể dục của Nam.

-Thầy ơi! Bạn Nam bị chảy máu cam rồi.

Rồi Ngọc hét thật to lên cho thầy Lập nghe thấy, đồng loạt những ánh mắt đổ dồn về phía Nam. Cô đang mãi ngắm trời đêm bầy chim đang bay ngang qua có mấy con thì thầy Lập đứng chặn ngay tầm nhìn. Cô mỉm cười xuề xòa với thầy, thầy nhủu mày một lúc rồi nhìn theo hướng tụi con trai đang chạy vòng cuối cùng.

-Bạn nào đó đưa Nam lên phòng y tế đi.

-Ngồi một chút hết liền mà thầy, em không sao đâu.

Vẫn còn ngoan cố, Nam vót vát thêm. Cô không muốn nhiều người lo lắng ình. Bản thân cô cảm thấy mình không xứng với điều đó. Thầy Lập lại nhìn Nam, lắc đầu bỏ đi, mặc cô tự sinh tự diệt, chảy máu cam đâu thể chết ngay được. Ngọc vẫn sốt sắng trông nom Nam, chẳng biết cô lấy đâu ra bị khăn giấy chùi bớt máu đã chảy ra dính lại trên vành môi. Nam cười, Ngọc vẫn lo cho cô vậy mà.

-Tao không sao. Chắc ăn uống tào lao quá nó vậy.

Nam gãi đầu, ngửa cổ ra sau gần nửa tiếng đồng hồ máu mới ngưng chảy làm cái cần cổ mỗi muốn chết. Cứ một lần Nam ngồi thẳng dậy là máu lại chảy ra, Ngọc phải nhét ngay tờ khăn giấy đã cuộn tròn vào lỗ mũi, trông cô ngổ hết sức. Cứ vài lần như thế bị khăn giấy hết ráo troi, cả hai cùng nhìn nhau và cười. Vậy đấy, có những sự quan tâm dù không nói ra bằng lời nhưng âm thầm cũng đủ khiến đối phương thấy ấm lòng.

-Không sao thiệt chứ? Nam lên phòng y tế nghỉ đi, thầy cũng cho rồi mà. Để Hưng dìu Nam đi nha.

Hưng kết thúc bảy vòng sân của mình trở về vị trí nhìn thấy Nam như vậy lo lắng không thôi, anh đổi chỗ ngồi với Lam, bắt cô phải xuống ngồi chung với đám con trai để mình có cơ hội gần Nam hơn. Lời lớp trưởng đôi khi cũng có ích lợi. Uyên ngồi hàng trên quay xuống trề môi dài cả thước.

-Nói không sao rồi mà. Cần chi đi lên đó nữa. Chảy có xíu máu mà làm quá lên. Điệu cũng vừa thôi. Gây sự chú ý quá đi.

-Uyên, thôi đi.

-Ai kêu mấy người chú ý làm gì? Tui có mục tiêu hết chứ bộ. Mà mục tiêu đó thì không phải mấy người à.

Nam vẫn còn sức cãi lại Uyên, rồi vỗ vỗ cánh tay của Hưng nhắc anh mình vẫn bình thường để anh không lo lắng nữa. Ngồi ngay ngắn lại, tập trung nhìn thầy Lập giảng bài mới. Thỉnh thoảng Nam lại đưa tay lên quẹt mũi xem thử máu có chảy ra nữa không, rồi lại quay sang hai bên nhìn Hưng và Ngọc. Cả hai đều tập trung cao độ nghe giảng nên cô cũng không muốn làm phiền thêm.

Nam trở lại là Nam của mọi ngày, tràn đầy sức sống với cái lỗ mũi có chút hồng hồng. Cô chẳng hề hay biết ở một góc nào đó của đội hình thể dục, có một ánh mắt luôn dõi theo từng cử chỉ hành động của mình. Một sự quan tâm âm thầm chẳng?

Nghỉ giải lao chuyển tiết, Nam ôm ba lô qua ghế đá ngồi, lấy nước ra uống. Không biết có phải là cố ý hay không mà Uyên đi ngang huých vai làm đổ hết chai nước của cô xuống đất. Mặt cô méo xệch, mắt trợn ngược lên nhìn thủ phạm vừa cướp đi thứ giải tỏa cơn khát của cô.

-Muốn gì đây? Định chơi tay đôi hay chơi hội đồng?

-Không rảnh. Tao không thích thấy mày uống nước. Vậy thôi.

Lại cái bản mặt hất ngược lên trời như thể mình giỏi giang lắm, Uyên vẫn không thay đổi tính nết được. Nam thêm cho cô nàng trước mặt mình một đám dễ sợ, nhìn thấy phát ghét. Nhưng thôi cũng nhin, bạn ấy có đồng đội đi theo, lại còn cả chị gái làm ô dù, Nam muốn đánh chó cũng phải nể mặt chủ.

-Vậy thôi. Tao hết nước để uống rồi. Vừa lòng mày chưa? Giờ thì phấn đi cho không khí nó trong lành, đừng làm dơ bản oxy của tao.

Tức lắm chứ, nhưng Uyên đâu thể làm gì nữa. Ai kêu cô nói không thích thấy Nam uống nước làm gì. Hất tóc, hất mặt, ưỡn thẳng người, ngẩng cao đầu, tư thế vô cùng hống hách, Uyên ngúng nguẩy bỏ đi cùng với mấy cô bạn chảnh chọe của mình. Nam cười khẩy, chỉ có vậy mà đấu với cô, chưa đủ trình độ.

-Nam uống cái này đi.

Hưng từ đâu chạy lại chìa ra chai nước khoáng lạnh, chắc là vừa mua ở căng tin trường mang ra, hèn gì này giờ Nam không thấy anh đi theo mình, hóa ra là có chuẩn bị sẵn. Đã có thành ý thì Nam cũng chẳng ngại gì mà không nhận, cô đón lấy chai nước, mở nắp tu ừng ực. Uống được nửa chai thì ném trả lại cho Hưng, cô định tu hết chai rồi mà nghĩ lại, làm người ai lại làm thế nên còn chút lòng thành để lại cho Hưng nửa chai.

-Cám ơn.

-Nam cứ vậy hoài, cám ơn gì không biết. Nam thấy khỏe hơn chưa?

-Cũng đỡ hơn nhiều rồi, chắc là mai hay một gì đó chết thôi.

Hưng đơ mặt, còn Nam thì phá lên cười. Những lúc Hưng như thế này trông rất tếu nên Nam cứ thích chọc cho anh như vậy. Đạo từ sau Tết, Hưng ít gọi điện hay nhắn tin phá giấc ngủ của Nam, thay vào đó anh hay rủ cô đi nhà sách để tìm tài liệu ôn thi tốt nghiệp và đại học.

Những buổi hẹn cứ thế tăng lên, Nam cũng thích đi nhà sách đọc truyện tranh, với cô mà nói thì một công đôi việc. Ngắm nghĩ thì hẹn nhau đi nhà sách cũng không phải là ý kiến tồi, tiết kiệm tiền lại còn được trau dồi kiến thức.

-Hồi này Uyên nói gì với Nam vậy?

-Không thích tui uống nước nên hất đổ hết rồi. Bữa giờ thấy nó hiền đột xuất, không biết đang tính toán trả thù tui cái gì nữa nà. Thiệt là cái số tui sao mà nó khổ dữ không biết.

Hưng cười, hất đầu Nam qua một bên, cô suýt té khỏi ghế nên quay lại lườm lườm anh. May cho Hưng là hôm nay Nam ăn chay, không là anh cũng tơi bời với cô rồi. Nam không đề cập tới chuyện làm bạn gái Hưng, anh biết ý cũng không nhắc đến, nếu chính thức tuyên bố với mọi người rằng: hai người quen nhau thì có lẽ rắc rối sẽ tìm đến với Nam nhiều hơn.

Hưng nghiệm ra điều đó nên anh cũng không hỏi thúc Nam ình câu trả lời, cứ quan tâm nhau từng từng theo kiểu này đôi khi cũng thú vị. Nó sẽ không trói buộc Nam, cô cũng sẽ bên anh một cách tự nhiên hơn nhiều.

-Nam không đi patin hả?

-Đề ý kĩ dữ. Tui đi chung xe với nhỏ bạn.

-Tại bình thường ba lô của Nam cồng kềnh lắm, không nhẹ như hôm nay.

-Haha. Ông cũng đâu có đi xe máy. Bữa nay quá giang nhỏ Uyên hả?

Hưng sượng mặt. Đang vui mà Nam nhắc tới Uyên làm anh dễ nổi điên với cô ghê. Nam là vậy, luôn biết tìm cách tránh né Hưng và đưa Uyên vào những câu chuyện của hai đứa. Đường như đâu đó giữa anh và cô vẫn có một vách ngăn mang tên Uyên. Hưng biết tính Nam, anh cũng cho qua vì hiểu là Nam không cố ý, chỉ là những câu bông đùa trêu ghẹo cho vui thôi.

-Thôi mà. Tui không thích mặt ông như vậy đâu. Không dễ thương chút nào.

Hưng lại tươi tắn ngay sau lời nói của Nam, cô phì cười, bên cạnh Hưng cô không cần phải kiêng nể hay dè dặt bất cứ điều gì. Nghĩ gì là phun ra hết mà không cần biết đến hậu quả, nhiều lúc Nam tự hỏi mình, có phải cô đã thật sự thích Hưng rồi hay không.

Cái cảm giác vượt mức tình bạn nhưng không xác định có phải là tình yêu này khiến Nam có chút khó xử mỗi khi Hưng nghiêm túc nói với cô về một vấn đề nào đó liên quan tới tình cảm của hai đứa.

-Nói tui nghe đi, ba hay mẹ ông chở đi học vậy?

-Đi với thằng Tự. Tí học xong mình đi ăn kem nha.

-Không đi hai mình như mấy bữa nữa hả? Nay muốn đi tập thể cho vui hả?

-Ừ, tụi thằng Tự, Long, Khanh kêu bữa giờ lớp mình không đi chơi chung nên rủ bữa nay đi cả đám luôn.

-Tui đi không được. Có hẹn với bạn rồi. Để hôm khác đi nha. Tui mời. Ok!?

Hưng gượng gạo gật đầu. Thôi thì chiều nay cả đội bóng cùng đi ăn kem vậy. Nam nhéo má Hưng, anh la oai oái than đau. Cô biết từ chối anh thế này sẽ khiến anh buồn nhưng mà cô lỡ hẹn với Kỳ rồi, không thể bỏ qua cuộc hẹn quan trọng này được. Cả hai tự nhiên đến mức thầy Lập nhìn thấy cũng phải lắc đầu, chắc thầy ghen tị, thế nào lát nữa cũng có người ở lại mang bóng lên phòng dụng cụ à xem.

Vẫn một góc sân thể dục, vẫn là ánh nhìn ấy hướng về Nam như một thói quen thân thuộc.

Quả nhiên cuối giờ học hôm ấy, Hưng đã được thầy Lập ưu tiên mang cả rổ bóng lên phòng dụng cụ. Bình thường thì thầy sẵn sàng leo mấy tầng lầu để cất bóng nhưng hôm nay nhìn Hưng tình tứ miệng cười toe toét trong khi tuổi thầy đã trạc ngũ tuần rồi mà vẫn chưa tìm thấy “móng” nào để mà cười như vậy, nên thầy nổi máu anh hùng lên hùng hổ ban cho Hưng cái vinh dự đó. Nam chỉ bùm miệng cười trừ, mang ba lô rồi xách quyển sổ đầu bài đi theo hướng ngược lại.

Nhưng quyển sổ đầu bài đã nhẹ nhàng bị đoạt đi khỏi tay Nam khiến cô phải giật mình nhìn theo hướng vòng cung của quyển sổ đáp xuống trên tay Duy. Nam đứng khựng lại một chút rồi đuổi theo Duy và bắt kịp anh ở cầu thang đầu tiên. Chưa đợi Nam lên tiếng hỏi Duy đã mở miệng nói trước.

-Thuận đường tôi sẽ cất giúp. Về sớm đi.

Đâu mà tốt đột xuất vậy? Nam ngẩn người, cô cứ đứng đó nhìn theo bóng Duy khuất dần sau những bậc tam cấp dẫn lên cầu thang tầng hai. Có khi nào vì cú điện thoại thú tội ban trưa mà Duy động lòng giúp đỡ Nam không? Có thể lắm chứ! Miên man với những suy nghĩ của mình, Nam không biết là Kỳ đã đứng đằng sau lúc nào.

-Có cái gì ở đó mà mày nhìn ghê vậy Bơ?

-Ô mai... chưa! Mày làm tao điếng người luôn nà. Sao kêu ra cổng chờ tao mà?

-Mày lâu quá nên tao vô coi thử, sợ anh nào bắt cóc mày luôn thì khổ.

-Có ma mới thèm bắt tao.

-Phải không? Chứ cái anh ở trên lầu kia là thần thánh phương nào hả?

Không thèm nói với Kỳ nữa, Nam đi thẳng ra cổng. Kỳ cười toác cả miệng đuổi theo, khoác vai cô vừa đi vừa đá xoáy vài câu. Ngọc đã về từ sớm, hình như cô có hẹn với Bảo đi đâu đó. Nam không hỏi, chỉ nghe mấy đứa chuyện đi rong chuyện thiên hạ bàn tán loáng thoáng vậy thôi. Mong là giữa hai người ấy không có gì đáng tiếc xảy ra.

-Giờ mình hẹn hò ở chỗ nào đây Su?

-Không có gì ổn với mày đâu. Anh Thiên nói phải đưa mày đi một chuyến.

Nam mở to mắt, cô bất động trên xe đánh rơi cả chiếc nón bảo hiểm. Chưa bao giờ trước mặt Nam mà Kỳ lại gọi Thiên bằng tên của anh, toàn là Tạ Thế này, Tạ Thế nọ. Kỳ đang nghiêm túc và vô cùng nghiêm túc.

Nam có cảm giác mình đang rơi. Chơ vơ quá đỗi. Thiên và Kỳ định đưa cô đi đâu đây? Cô muốn cười, muốn trêu đùa với Kỳ nữa nhưng cô không còn chút tinh thần nào để nhắc môi. Một câu của Kỳ, một lần gọi “anh Thiên” của cô thôi đủ để Nam rơi tự do vô định.

.....

Duy mang quyển sổ đầu bài lên phòng giám thị khối. Lớp buổi chiều sắp tan học, phải nhanh chân để không bị cuốn vào dòng học sinh ủa ra khỏi lớp. Vừa đẩy cửa phòng bước vào anh có chút lặng đi khi nhìn thấy bóng người ngồi bên trong.

Là Bảo. Anh ngồi một mình bên chiếc laptop. Nghe tiếng động anh nghiêng mặt nhìn sang, cũng có chút bối rối khi nhìn thấy người đối diện. Họ đã từng là những người bạn thân thiết, cùng sẻ chia mọi thứ trong cuộc sống. Vậy mà...

-Muốn nói chuyện một chút không?

Nhắc trông thấy quyển sổ đầu bài trên tay Duy, Bảo liền có suy nghĩ là Nam tránh mặt mình. Anh lại chẳng biết tình hình của cô lúc này ra sao.

-Có người đang chờ ngoài cổng.

Duy đang muốn ám chỉ ai? Người đang chờ ngoài cổng. Là Nam ư? Từ khi nào Duy và Nam lại thân thiết đến vậy?

-Cũng hơn 5 năm rồi Duy à. Mày không còn xem tao là bạn nữa sao?

-Mày luôn là bạn tao. Đứa bạn thân thiết nhất. Nhưng bây giờ không phải lúc để ôn lại chuyện xưa. Ngọc đang chờ mày ở dưới ấy.

Ngọc? Suýt chút nữa thì Bảo quên mất. Lúc trưa anh chở cô đến trường và cũng chính anh là người đề nghị đưa cô về nhà. Duy đứng đây đồng nghĩa với việc lớp học thể dục đã kết thúc. Người đợi ngoài cổng trường không phải Nam mà là cô bạn gái nhỏ của anh.

-Vậy hẹn mày khi khác nói chuyện.

Bảo tắt laptop cho vào cặp, sửa soạn sách vở rồi đẩy ghế đứng dậy. Duy mở ô tô có ghi chữ 12A7 và đặt quyển sổ đầu bài vào. Anh bước ra ngoài trước và cố tình đợi người bên trong.

-Tính mày vẫn thất thường như vậy. Bơ từ chối tình cảm của mày nên tiếp tục ghét con nhỏ như hồi đó sao?

-Mày nhìn ra à? Vẫn còn thương Bơ phải không Duy?

-Đừng nói những câu vô nghĩa nữa Bảo à. Ba tao chết là vì ai? Mày không quên chứ?

Phải, ba Duy chết là vì Nam. Mẹ Bảo chết cũng do Nam. Họ đều có chung một nỗi đau. Và đều yêu thương người con gái ấy. Trớ trêu thật!

-Duy. Xem như tao cầu xin mày. Tha thứ cho nó có được không?

-Trước mặt nó thì mày tỏ ra hằn học, cộc cằn. Sau lưng nó thì quan tâm, lo lắng không thua kém gì ai. Mày diễn cũng tài thật. Nhưng mà... Tao xin lỗi. Vẫn không thể tha thứ cho kẻ đã cướp đi người thân của mình.

-Tao... người chết không thể sống lại mà Duy!

-Đúng! Nhưng người sống vẫn phải sống. Phí thời gian dần mất Trân và cố đóng vai bạn trai tốt với Ngọc, tao nghĩ mày nên thành thật với con nhỏ đó nhiều hơn.

Lặng! Duy hôm nay khác hẳn với ngày trước...

-Duy...

-Mày có nghĩ lời bé Ngọc vào cuộc là quá đáng với con bé không Bảo? Đừng mang nó ra làm lá chắn và ngụy tạo ày. Chuyện trước đây... với Trần... tao xin lỗi.

Duy xiết chặt quai cặp bước đi. Bảo đứng như tượng, chưa kịp tiêu hóa hết những lời thẳng bạn thân vừa nói. Góc tường phía sau, thấp thoáng một bóng người xa dần.

.....

Hiến máu nhân đạo. Có đánh chết Nam cũng không ngờ là mình lại bị Kỳ và Thiên dụ dỗ đi hiến máu. Nghe đâu là Chợ Rẫy phát động phong trào hiến máu nhân đạo đã được vài ngày rồi, không có chuyện gì làm nên Thiên và Kỳ hứng lên cá cược, Thiên cá là Kỳ không thuyết phục được Nam hiến máu. Bằng cách mà ai cũng biết Kỳ đã mang cô nguyên vẹn đến trước mặt Thiên.

-Hai người... thiệt là quá đáng hết sức mà.

Nam ôm chỗ cánh tay vừa bị mũi kim của bà chị y tá đâm vào và lấy ra mấy trăm cc máu. Cô đã ồm tong ồm teo vậy rồi mà còn phải hiến máu từ thiện, không biết phải ăn bao nhiêu mới bù lại chỗ máu đã mất nữa. Thiên lặn mất tăm, chuồn sớm là tốt nhất, chứ không Kỳ sẽ vật trụi lông của anh mất thôi. Ai bảo anh cá cược thua Kỳ làm gì.

-Mày thấy sao? Có bị xay xắt không? Sao tao thấy mệt quá Bơ.

Kỳ dựa ghế ra sau, vỗ vỗ tay lên trán. Bình thường nhìn thấy máu là cô đã sợ đến nổi ngất xỉu rồi, bây giờ còn bắt đi hiến máu nữa. Nam nhìn qua lo lắng hỏi.

-Tao không sao. Mày mệt lắm hả? Bình thường lấy máu như vậy dễ bị xay xắt lắm. Để tao đi kêu anh Thiên nha.

-Thôi khỏi đi. Tao ngồi chút là đỡ à.

Bởi vì Kỳ biết bây giờ Thiên đang làm gì, giữ chân Nam ở hành lang này là công việc mà anh giao cho cô. Nam ngồi giữ miếng bông gòn ngay vết kim tiêm, thỉnh thoảng hé mắt nhìn thử máu còn chảy hay không. Một điều lạ là càng giữ thì máu không ngừng được, cứ như chỗ kim tiêm đó có một cái lỗ và máu chảy ra ngoài qua cái lỗ đó không ngừng.

-Tao đi lấy thêm bông gòn ày. Ngồi yên đó đợi tao.

Kỳ đứng dậy chạy qua chỗ mấy chị y tá đang lấy máu, mang về cả hũ bông gòn đã được nhúng trong dịch cồn sát trùng. Nam tháo miếng bông gòn trên tay đã ướt máu đỏ, lấy một miếng khác cố định lại như cũ. Chừng 15 phút sau thì máu mới không rỉ ra thêm nữa.

Kỳ thở phào trốn tránh cái nhìn dò xét của Nam. Thiên quay trở lại, Kỳ đứng bật dậy nhìn anh đầy nghi vấn. Thiên nháy mắt ra hiệu cho Kỳ, ở đây vẫn còn có Nam không thể nói chuyện được.

-Giờ mình đi ăn nha. Anh đói quá rồi.

-Anh không trực đêm hả? Lúc này em nghe Su nói tối nay anh có ca trực mà.

-Thì ăn xong rồi trực. Em định bắt anh nhịn đói cả đêm sao?

-Thôi, đi ăn. Mình đi ăn nem nướng nha. Châu này Tạ Thế trả.

Cũng đúng thôi, ai bảo Kỳ thắng cược. Thiên cười, nụ cười có chút toát mồ hôi. Kỳ kéo tay Nam tung tăng đi trước, Thiên cho tay vào túi quần đi theo sau. Bàn tay anh khựng lại đôi chút trong túi, gương mặt đã không còn tự nhiên như lúc đối diện với hai cô gái nhỏ.

Thiên đi xe máy riêng. Kỳ chở Nam tới chỗ quán nem nướng gần nhà. Chỗ này ông Lâm thường dẫn cô và Bảo tới ăn tối cuối mỗi tháng. Nam xung phong ngồi lau đĩa, miệng không ngừng khen ngợi chất lượng của quán.

-Tao biết là nó ngon rồi Bơ, đừng có quảng cáo nữa. Tao ăn cho ổng cháy túi luôn.

Kỳ liếc qua Thiên, anh nở một nụ cười đẹp khiến ấy cô nàng ngồi ăn trong quán cũng phải thẹn. Đi với trai đẹp cũng có cái khổ.

-Sợ là bao tử của em không chứa hết chứ. Muốn ăn bao nhiêu chẳng được.

Không biết Thiên mang theo bao nhiêu tiền mà mạnh miệng ghê. Nam ngồi rung đùi đợi món, nghe hai người này đấu võ mồm sướng lỗ tai chết đi được.

-Tui có nói là ăn hết đâu. Tui mua về cho ba, ẹ, cho dưỡng Lâm, anh con Bơ nữa. Mua đủ hết họ hàng luôn. Anh nhắm trả nổi không?

-Nổi. Em muốn mua bao nhiêu cũng được hết.

Rồi Thiên ghé sát qua tai Nam thì thầm gì đó làm Kỳ tức muốn chết mà không nói gì được. Mỗi lần đi chung với hai người này là Nam lại được cười miễn phí mà không cần vào rạp chiếu phim xem phim hài hay phải đọc truyện cười. Cứ nhí nhố bốp chát nhau liên tục vậy đó.

Lúc món nem được dọn ra, Kỳ cứ gấp hết đĩa của Nam lại quay sang đĩa của Thiên, thấy cái gì ngon là cho vào miệng mình hết. Hình ảnh cô gái tóc đỏ ngồi ăn nem nướng mất đi sự dịu dàng nữ tính này, chắc ngày mai sẽ được lên báo thôi.

-Sau này anh khổ rồi đó. Có con vợ như nó thì thôi... chắc... tội lỗi. Tội lỗi.

Nam lắc đầu, Thiên cũng bó tay với Kỳ. Vậy mà cái người đang tập trung cao độ để ăn nem kia lại khiến anh nhớ nhung suốt những năm tháng du học mới chết. Thiên cũng không hiểu sao mình lại nhớ đến Kỳ, nhớ miên man và da diết. Trong kí ức của anh, Kỳ là cô bé hàng xóm rất nghịch ngợm. Ừ thì cái nghịch ngợm ấy đã đi sâu vào lòng anh từ khi nào không hay.

-Em ăn từ từ thôi Su. Có biết là ở đây ai cũng nhìn em không hả?

-Đâu? Nhìn anh với con Bơ nữa mà. Đâu phải riêng mình em cô đơn đâu. Haha.

Rồi lại cúi đầu ăn tiếp, hình như Kỳ muốn bổ sung dinh dưỡng để bù lại số máu vừa này bị lấy mất. Tận nửa chai trà xanh không độ chứ chẳng ít. Nam cười ngất, vỗ vai Kỳ nháy mắt.

-Bình thường mày có ăn như vậy đâu. Bữa nay đi với anh nên muốn làm màu hả?

Tất nhiên là phải sắc. Mà sắc là có người chuẩn bị nước sẵn sàng đưa đến trước mặt Kỳ liền. Cô chộp lấy ly nước uống một mạch, chắc bao tử cũng đã no căng rồi. Đó là cách mà Thiên trị tội Kỳ, không cho cô ăn nữa chỉ cần một ly nước là đủ. Nam vẫn chưa thôi cười, bây giờ thì cô mới bắt đầu cầm đũa và ăn một cách từ tốn.

Đợi Nam đi vệ sinh, Thiên tính tiền xong ra lại bàn ngồi đợi. Lúc bấy giờ, Kỳ mới khôi phục vẻ mặt nghiêm túc thật sự của mình, cô nhìn Thiên một cách chăm chú, anh biết cô muốn hỏi điều gì. Hít một hơi dài, Thiên lấy trong túi quần ra tờ giấy đầy chữ đen đưa tới cho Kỳ, cô đón lấy và đọc nhanh nhất có thể.

-Ba anh nói, 3 ngày nữa phải tới bệnh viện kiểm tra.

-Kiểm tra nữa sao? Mới lấy máu đây mà.

Thiên lắc đầu. Anh là bác sĩ khoa nội, chẩn đoán bệnh không thể dựa vào một lần thử máu là kết luận được. Kỳ không hiểu gì cả, những câu chữ trong này khiến cô choáng chứ không hiểu nó mang ý nghĩa gì. Cô cần anh nói sự thật.

-Anh nói đi. Nói để em còn chuẩn bị tinh thần nữa.

-Xấu đi rất nhiều. Tỷ lệ đang chênh lệch khá lớn.

Sắc mặt của Kỳ trông khó coi dần và cuối cùng là thần thờ ngồi ngêhệ mặt ra đó. Tờ giấy nằm trên tay cô như muốn bay theo chiều gió. Nhìn cô như thế này Thiên càng lo lắng hơn. Cũng may là có anh, nếu không Kỳ sẽ không biết phải làm gì nữa, cô sẽ gục ngã mất. Nam đứng nép một góc tường, đôi mắt buồn nhìn về phía cô bạn đang thất thần, môi bất giác vẽ nên một nụ cười lạ lẫm.

-Anh làm gì mà mặt con Su ngu dử vậy?

Thấy Nam lù lù đi tới, Kỳ lập tức lấy lại vẻ mặt bình thường nhưng không thể thoát khỏi ánh mắt của cô. Thiên cười gượng gạo, anh thì làm gì được chứ? Nam hít một hơi thật sâu khoải, lòi ba lô ra giả vờ lấy tiền trả, chứ cô thừa biết Thiên đã trả xong cả rồi.

-Tính tiền đi chị gì ơi!

-Anh tính hết rồi.

-Ừa vậy hả? Bao nhiêu vậy? Em trả lại cho anh.

-Không cần đâu.

-Mày khỏi làm bộ đi, tao biết tính mày quá mà. Nhét vô lại đi con quỷ.

Nam cười hề hề, cứ như Kỳ hiểu hết con người của cô vậy. Bỏ cái bóp vào lại ba lô, Nam khoác tay Kỳ đi ra chỗ để xe. Tờ giấy xét nghiệm máu bị vo tròn nằm lại phía sau, nơi chiếc bàn cả ba người vừa ngồi. Kỳ chở Nam về nhà rồi theo Thiên trở lại bệnh viện, cô muốn nghe anh giải thích nhiều hơn nữa.

Mặt trời lên. Chưa bao giờ Nam cảm thấy mình mệt mỏi như hôm nay, cơ thể cô như rã rời mặc dù hôm trước chẳng hề làm gì nặng nhọc. Để ông Lâm không lo lắng Nam chỉ còn cách cố gắng giả vờ bình thường như mọi ngày, mặc dù vừa bước xuống cầu thang là cô muốn té ngã như chơi.

-Hai đi trước rồi hả ba?

Ông Lâm đang loay hoay xếp bánh vào tủ kính, nghe tiếng Nam nên ông quay đầu lại. Nhìn cô con gái nhỏ có phần mệt mỏi, ông cũng có chút lo lắng. Bảo đã đi từ sớm, nghe đâu là chở ai đó.

-Đi lâu rồi. Con không khỏe hả Bơ?

-Dạ không. Tối nay con ngủ trễ nên giờ nó vậy. Ba đừng lo mà.

-Sắp xếp thời gian mà học, đừng có thức khuya quá. Giữ sức khỏe nữa chứ.

-Dạ. Thưa ba con đi học. Thưa mẹ con đi học.

Mỗi sáng chào bà Doanh là Nam lại muốn khóc. Nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra với gia đình mình là cô thấy tủi thân vô cùng. Ở nhà, số lần chạm mặt Bảo ít đi thấy rõ, ngôi nhà trước đây ồn ào đầy những tiếng cãi cọ của hai anh em bây giờ trở nên yên ắng quá đổi. Nam thở dài, chắc là cô sẽ đến trường bằng xe buýt, với cơ thể này không thể trượt patin được rồi.

Nam đi bộ ra đầu đường, bước chân mệt nhoài lết đi trên đoạn đường ngắn mà cô cứ tưởng nó dài tận mấy cây số. Điều khiến Nam ngạc nhiên là Kỳ đã đợi cô ở trạm xe buýt từ lúc nào, hôm nay không cần mặc áo dài, nhìn Kỳ trong bộ âu phục giống mấy cô nhân viên văn phòng.

-Ra trễ vậy. Lên nhanh đi. Còn phải ăn sáng nữa. Mày bỏ bữa không được đâu.

-Tao biết rồi mà. Hồi bữa lúc chở tao về rồi, mày với anh Thiên có đi đâu nữa không?

-Dạ có. Tới bệnh viện. Tao bỏ quên điện thoại ở đó. May là mấy bà y tá có lượm được, số tao cũng dạng số hên. Hehe.

-Mày chạy chậm chậm nha Su. Tao buồn ngủ quá!

Nam vòng tay ôm Kỳ, gục đầu lên vai cô nhắm mắt. Kỳ cố gắng chạy xe thật chậm. Biết Nam mệt mỏi chắc chắn sẽ làm biếng ăn nên cô đã mua sẵn đồ trong ba lô phía trước rồi. Cô không thể làm gì cho Nam ngoài những việc này.

-Tao muốn làm nhiều thứ lắm. Nhưng tao lại sợ mình không thể.

-Mày nói vậy là sao? Chuyện gì mà không làm được?

-Cám ơn mày. Và cảm ơn ông trời đã mang mày đến với tao. Nếu không có mày, tao không biết phải bơi như thế nào nữa. Bây giờ tao sắp chìm rồi Su à. Tao không đủ sức để bơi nữa.

Kỳ lặng cả người, những lời Nam vừa nói buộc cô phải suy nghĩ. Cô không nói gì với Nam cả, thì thời gian qua cô vẫn che giấu những chuyện mà đáng ra mình phải hết lòng chia sẻ với Nam mới đúng.

Kỳ cảm thấy mình bất lực, từ trước đến nay cô luôn nghĩ chỉ cần mình cố gắng và đặt ra quyết tâm thì sẽ có ngày làm được việc đó. Nhưng bây giờ thì cô biết mình sai rồi, có những thứ ngoài tầm với của ta, có cố gắng cách mấy cũng không làm mọi chuyện tốt đẹp hơn.

Nam cũng không muốn phá hỏng sự yên tĩnh này, cô mở mắt nhìn đường phố, từng dãy nhà trôi lại phía sau, nó khiến cô có cảm giác mình bỏ rơi tất cả để tiến về phía trước. Tâm trạng của Nam lúc này, cô không biết phải chia sẻ với ai. Kỳ đã vì cô mà làm rất nhiều thứ mặc dù hai đứa chỉ mới quen nhau chưa tới 3 tháng. Cô không thể làm phiền Kỳ hơn nữa, người chị họ này của cô thật sự tốt bụng.

Ngọc thì càng lúc càng xa Nam, mặc dù mỗi ngày đến lớp hai đứa đều nói chuyện như chưa hề có gì xảy ra. Ngọc quen với Bảo, Nam đã mong điều này từ lâu. Nhưng chỉ cần Nam tâm sự với Ngọc về những gì mình đang chịu đựng chắt chắt với tính cách của Ngọc, cô sẽ bỏ tất cả để làm những gì tốt nhất cho bạn mình, không ngoại trừ việc bỏ qua tình yêu của cô dành cho Bảo. Ngọc đã làm thế một lần rồi còn gì. Nam không muốn vì mình mà có thêm nhiều người khác phải hi sinh nữa.

Nếu chọn Bảo là người chia sẻ tâm tư thì càng không thể. 18 năm sống trên đời, Nam chưa hề tâm sự với Bảo những chuyện mình giấu trong lòng. Giữa hai người luôn có một vách ngăn vô hình nào đó chặn đứng. Hiện tại Bảo đang say mê với việc thực tập ở trường, chuẩn bị làm đề án tốt nghiệp và cả việc chăm lo cho tình yêu với Ngọc. Anh đâu xem cô là em gái, liệu anh có dành ra ít phút ngồi lại với cô để nghe đôi lời tâm sự?

Còn những ai nữa nhỉ? Ông Lâm? Không thể. Một tay gánh vác việc của gia đình, những lo toan đè trên vai ông đã quá nhiều rồi, Nam không thể trở thành gánh nặng cho chính ba của mình nữa. Nhưng để tìm một người giúp cô giải quyết được những rối rắm hiện tại thật sự rất khó.

-Mang cái này vô lớp ăn, rồi uống thuốc. Hộp sữa thì để ra chơi rồi uống. Mà không cần xuống căng tin đâu. Trưa tao chở về. Nhớ chưa?

Nam gật đầu. Kỳ giống như một người mẹ, một người chị gái chăm lo từng chút một khi cô bị bệnh. Cảm giác ấm áp len lỏi vào từng mạch máu nhỏ, Nam mỉm cười hạnh phúc. Ít ra bên cạnh cô vẫn còn có Kỳ. Nhìn theo cô chị họ dắt xe vào nhà giữ xe của trường mà Nam cảm thấy cổ họng mình thắt lại. Từ bao giờ cô trở nên nhỏ bé và yếu mềm đến thế này?

Nhìn lại túi ni-lon Kỳ vừa đưa tận tay mình, Nam tự nhủ phải cố gắng nhiều hơn nữa. Không thể chờ phép màu hiển linh, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà thôi. Vừa lấy lại tinh thần, có chút tự tin để chào ngày mới thì lúc ngẩng đầu lên, cái cảnh tình tứ kia khiến ý chí của cô rụt lại. Đập vào mắt cô, không chỉ một mà là đến hai cặp đôi. Hai chị em ruột và hai anh em họ. Cũng trùng hợp quá rồi.

-Bơ, đứng đây chi vậy? Không vô lớp hả?

Ngọc vỗ vai Nam từ phía sau, mắt hết nhìn Nam rồi nhìn theo hướng mà cô bạn đang nhìn. Đôi mày cô nhíu lại, Uyên khoác tay Hưng đi trước, Trần và Duy đi phía sau. Thế này là thế nào?

-Thằng Hưng... không phải mày với nó đang quen nhau sao?

-Hỏi nào vậy?

-Cái gì? Tối nay mà mày chưa trả lời nó hả?

Nam lắc đầu, cô nợ Hưng một câu trả lời. Anh tỏ tình với cô không biết bao nhiêu lần nhưng chưa có lần nào cô thật sự nghiêm túc muốn đồng ý trở thành bạn gái anh. Nam không có quyền ngăn cản anh làm gì, với ai và ở đâu. Việc anh đi với Uyên thế kia cũng đâu có gì sai trái, hai người có đính ước từ trước cơ mà.

-Cần đánh ghen mướn không?

-Mày hỏi tao câu này biết mấy lần rồi không? Tao không dư hơi đâu mà đi đánh ghen này ghen nọ.

-Sao vậy? Gặp tao là chết!

Nam len lén nhìn qua Ngọc, hai đứa đi song song lên lớp, Ngọc cứ hua tay múa chân mắng Uyên thay cho cô. Giả như người Bảo thương yêu là Nam nhưng cô không phải em gái anh thì Ngọc có bỏ qua cho cô không? Tự nhiên trong đầu Nam lại xuất hiện ý nghĩ đó. Rồi cô phì cười với ý nghĩ của chính mình.

-Người ta nói, cái gì của mình thì sẽ thuộc về mình, cái gì không phải của mình có giành giật cách mấy cũng không thuộc về mình. Mà chưa nghe câu này bao giờ hả Múp?

-Mày nói chứ người ta nào nói? Tao mới nghe mày nói đó. Mà bỏ mấy cái triết lí cùn đó đi, con Uyên nó thấy mày hiền quá nên cứ sẵn tới thẳng Hưng hoài, mày phải cương lên cho nó thấy mày quan trọng chứ.

-Tao không rảnh. Lo ình chưa xong tao ghét hóng chuyện thiên hạ lắm. Nếu Hưng thiệt lòng với tao thì tao không cần làm gì hết ổng cũng sẽ về bên tao. Còn cái con mặt dày đình 8 phân đó không thủng đó, tao không chấp.

Ngọc không nói với Nam nữa, cô nói không lại. Leo mấy cầu thang bộ, hai chân Nam muốn khụy xuống, mắt nhìn không rõ đường đi. Cô phải tựa hẳn vào tường để nghỉ ngơi một chút. Ngọc thấy lạ nên dừng lại quan sát. Trán Nam lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt trắng bệch như xác chết, môi nhợt nhạt không còn tí máu nào. Ngọc lấy tay sờ lên trán cô xem xét.

-Mày không có sốt. Sao vậy? Khó chịu ở đâu hả?

Nam lắc đầu xua tay. Không thể để Ngọc biết được. Trong đầu cô hiện lên dòng suy nghĩ đó.

-Tao không sao. Leo mệt quá nên hơi chóng mặt.

-Mày lạ lắm nha. Không khỏe thì nói tao còn biết đưa mày tới gặp cô Diệu, chứ im im rồi té xỉu là tao không chịu trách nhiệm đâu.

-Tao biết rồi mà.

Rồi cả hai lại tiếp tục đi vào lớp. Duy đã ngồi ở vị trí của anh, nhìn thấy Nam và Ngọc đi vào, anh ngẩng đầu rồi lại cúi xuống chăm chú với chiếc điện thoại của mình. Theo thói quen Nam không làm phiền đến Duy, mặc anh ngồi đó muốn làm gì thì làm, cô đi với Ngọc qua bên kia để vào chỗ ngồi. Ngặt nỗi đầu bàn bên kia Thơ đang ngồi xoe bàn tay đếm ngón tay cho Lam sơn móng.

-Qua bên kia đi vô đi. Làm như hết đường đi vậy. Tao mà đứng dậy móng nó lem hết tụi bây có đền được không?

-Anh Duy đứng dậy chút đi, cho hai đứa nó vô ngồi. Có mất đồng nào đâu.

Ngọc và Nam hết nhìn hai chị em nhà này xong rồi nhìn Duy. Anh dừng động tác lại ngược lên nhìn Nam, cô quan sát được đôi mày anh nhíu lại khi bắt gặp ánh mắt mình đang nhìn anh. Trước sự ngỡ ngàng của cả Nam và Ngọc, thậm chí là Lam và Thơ cũng phải bất ngờ, Duy từ tốn đứng dậy nhường lối, anh bước xuống bàn dưới ngồi đó. Anh vừa làm một việc trước đây chưa từng xảy ra.

-Vào nhanh đi.

Như được thả thông tư tưởng, Ngọc và Nam nối gót nhau vào chỗ cất cặp, sau đó Ngọc đi căng tin ăn sáng vì có hẹn với Bảo. Nam biết thế nên ngồi lại lớp, từ chối lời mời của Ngọc, dù sao cô cũng có bữa sáng rồi, đi căng tin làm gì nữa, biết đâu xuống đó chứng kiến nhiều thứ mình không muốn thấy cũng mệt.

Nhìn qua bên kia, Hưng và Uyên vẫn chưa vào lớp, nếu Nam đoán không lầm thì hai người họ đang ngồi ở căng tin, vì thế mà nói quyết định ăn sáng tại lớp là một điều sáng suốt.

Khẽ liếc xuống chỗ của Duy, anh vẫn ngồi ở bàn sau, chắc là muốn đợi Nam ra khỏi chỗ rồi mới lên lại. Cô lôi hộp cơm ra ăn, để cuốn sách Toán một bên thỉnh thoảng liếc xem mấy công thức hôm trước, biết đâu lát nữa thầy Giang kêu trả bài thì còn biết mà trả lời.

Ăn xong thì Nam mới biết là mình không mang theo nước, định là ăn sáng ở căng tin rồi mua nước uống thuốc luôn. Giờ thì Nam méo mặt, không lẽ khai hộp sữa ra uống với thuốc?

Duy tắt điện thoại, bước lên ngồi lại, mở ba lô ra đưa cho Nam chai nước khoáng. Cô tròn mắt nhìn anh không chớp. Anh biết cô cần gì lúc này sao? Làm sao có thể? Trên bàn học Nam chỉ để cuốn sách và hộp cơm đã trống không, ngoài ra không còn gì nữa. Ăn xong cô có thể không uống nước, nhưng tại sao anh lại đưa nước cho cô? Không lẽ anh biết cô cần nước để uống thuốc?? Không thể nào.

-Không cần trả lại đâu. Tôi không thích dùng chung đồ với người khác.

Nam nhận lấy chai nước từ tay Duy. Chưa kịp cảm ơn anh thì cái câu nói phía sau kia khiến cô tức nghẹn họng. Nhưng thôi kệ, có nước miễn phí để uống là được rồi, đỡ tốn mấy ngàn mua ở căng tin.

Hí hửng với ý nghĩ của mình, Nam không cãi lại Duy lời nào, cô lấy trong ba lô ra túi thuốc nhỏ có đề chữ “sáng” mà theo cô nghĩ là chữ của Thiên, bỏ vào miệng rồi dốc hết nửa chai nước. Xong, cô quẳng chai nước vào hộc bàn, tiếp tục chiến đấu với mấy công thức Toán.

Được một lát thì Ngọc, Trinh và Thụy bàn trên đi vào, ngồi trước mặt Nam, trông vẻ mặt của ba người thì chắc chắn có chuyện gì đó đã xảy ra. Gạt mấy công thức dài ngoằn khó nhớ qua một bên, cô khoanh tay chăm chú vênh tai lên chuẩn bị nghe Hội bà tám online phát thanh.

-Tao trân trọng đề nghị với mày nên muốn tụi tao đánh ghen ngay bây giờ đi.

Thụy lên tiếng trước. Với điệu bộ này thì vấn đề đang được mổ xẻ có liên quan tới Hưng và Uyên. Nam hỏi lại.

-Tại sao?

-Ở dưới căng tin, mày không đi nên không biết. Tụi nó tình tứ thấy sợ. Ai bước vô cũng mất mấy giây nhìn rồi mới dám nhắc chân đi tiếp.

Tiếp theo là Trinh. “Tụi nó” ám chỉ Hưng và Uyên. Nam tin chắc như vậy. Cô vẫn bình tĩnh hỏi tiếp.

-Rồi sao nữa?

-Thằng Hưng dù sao cũng là bạn trai mày. Mà đã vậy thì cũng có liên can tới tụi tao. Con quỷ cái kia ngang nhiên anh anh em em trước mặt tui tao vậy không nhịn được. Mày nói không chấp nó nhưng mà cứ như vậy kiểu nào cũng có ngày mất nó cho coi.

Rồi Ngọc chốt lại câu cuối. Nam ngồi đực mặt ra. Một chút cảm xúc khó chịu cũng không có. Thơ và Lam bên kia dịch người sát vô trong, hóng hớt chuyện của chị em.

-Tao thấy chị Bảy nói đúng đó. Mày hiền quá, cái mặt này bị con Uyên đá thẳng căng liền. Ai dám chắc thằng Hưng sẽ không thay đổi nào? Trước đây nó với con kia cũng qua lại rồi mà.

-Con quỷ đó muốn uống nước mắm nhĩ pha mắm tôm cộng nước hoa hảo hạng lần hai thì phải? Lần này tao sẽ thêm thành phần cho nó đậm đà hương vị. Cái thứ mặt dày.

Lời vừa rồi là của bạn Lam. Mối thù Pepsi lần đó mấy chị vẫn nhớ từ năm trước đến năm nay. Dám đâu Thùy Uyên sẽ được ném mùi lần nữa. Nhưng mà Nam lại không quan tâm, đứng ra khi nhìn thấy Hưng đi cùng với Uyên cô phải có chút gì đó bức tức, khi nghe tụi bạn nói về Hưng như vậy cô phải là người hưởng ứng đi đầu. Nhưng cô chỉ cảm thấy chuyện đó không có gì to tát cả, cứ như trước đây thôi, những tin đồn về Hưng và Uyên vẫn đầy ắp.

-Dẹp hết đi. Tao không muốn nghe nữa đâu. Nhức đầu quá!

Hội bà tám online cứ tưởng là Nam đang buồn, đang gặm nhấm nỗi đau nên cũng im lặng không muốn đổ thêm oxi già vào vết thương đang lở loét, cứ thế mà chỗ ngồi của ai người ấy về, rồi cũng tăng lờ đi chuyện của Hưng và Uyên, nhưng thật ra là đang ngầm chuẩn bị một kế hoạch khác để đón chào bạn Thùy Uyên.

-Hôm qua, Hưng đồng ý với bà nội là sẽ chăm sóc cho Uyên. Bà nội rất muốn hai đứa nó hạnh phúc. Nhưng mà thằng đó chỉ làm vậy cho bà vui thôi. Đừng có buồn nó. Biết rõ tình cảm của nó mà.

Nam không tin những lời vừa rồi có thể xuất phát từ miệng của Duy. Anh vừa giúp Hưng giải thích với cô về lí do hôm nay Hưng lại đi học cùng Uyên và mặc cho cô muốn làm gì thì làm. Có vẻ Nam đã hiểu được tại sao thái độ của Hưng hôm nay lại khác xa với những hôm trước. Vì bà nội của anh mà ra. Nhưng mà... tại sao Nam lại nghe những lời này từ Duy mà không phải là Hưng?

-Ồ. Mà sao anh lại đi chung với cô Trân?

Biết mình lỡ lời, Nam vội bịt miệng và cúi mặt vào quyển sách. Không nghe thấy Duy trả lời, chắc anh có điều khó nói. Hoặc giả như giữa anh và Trân đang có một mối quan hệ nào đó chẳng?

Bỗng nhiên Nam lại có suy nghĩ đó, khung ảnh cũ mà cô tìm thấy, đủ để cô kết luận rằng: Trân là bạn gái cũ của Bảo. Nhưng nó lại khiến cô ngỡ vực về mối quan hệ của Duy và Trân. Kỳ từng nói, người Trân yêu là Duy và cô ấy chỉ lợi dụng tình bạn của Bảo và Duy để tiếp cận anh. Vậy Duy có tình cảm gì với Trân hay không?

Chuông reng vào lớp. Hai tiết đầu là của “ngài” chủ nhiệm, cũng êm ả mà trôi qua, hình như hôm nay thầy Giang hiền đột xuất, không em nào bị thầy tra bảng vàng mà gọi lên. Nghe mấy đứa bàn trên nói là hôm qua thấy cô Tân trợ lí Đoàn thanh niên đi cà phê với thầy, nên hôm nay lớp con trẻ được ưu đãi, không em nào trúng số hết.

Từ lúc vào lớp, truy bài đầu giờ cho đến ra chơi, Hưng ngồi im tại chỗ, không tìm cớ qua bên này ngồi với Nam và nói chuyện với cô như mọi ngày. Thì cũng có chút thiếu thiếu, vắng vắng nhưng mà cô cũng cho qua ngay, bởi vì cô đang lo lắng cho tiết tiếp theo.

Là Tiếng Anh. Và được giáo sinh thực tập giảng dạy. Đồng nghĩa với việc cô sẽ bị Trân gọi lên phát biểu liên tục, Nam chắc chắn một điều rằng, cuộc nói chuyện mở màn lần trước đã gây ấn tượng không tốt với cô giáo này.

Nam đoán không sai chút nào. Kiểm tra bài cũ, cô được gọi đầu tiên. Làm bài kiểm tra chạy, bài của cô xếp đầu danh sách vì không có ma nào dám chạy lên đưa bài của mình cho cô. Chừng vài lần nữa là cô đuối, không phải là cô không biết làm những bài Trân ra đề mà là cơ thể của cô đang dần chống lại chủ nhân của nó.

Nam bắt đầu thấy khó chịu, hai mắt hoa lên nhìn không rõ đề bài trên bảng, cầm bút mà tay run như cày sậy. Hơi thở cũng trở nên khó khăn hơn và điều quan trọng là Nam thấy hai mí mắt đang dần sụp lại.

Trân còn chút từ bi tha cho Nam một lần, cô gọi Ngọc và Thơ lên bảng làm bài tập dễ nhất, cũng vì mấy bậc giáo viên gạo cội ngồi dưới cứ nhìn cô hoài, họ biết cô đang cố tình làm khó học trò cưng của họ. Nam là đại diện của trường tham gia kì thi học sinh giỏi cụm phía Nam mà.

Đúng lúc Ngọc cầm phấn lên chuẩn bị gò từng chữ như mọi lần thì cô thả rơi viên phấn khi nghe tiếng Duy đồng dục bên dưới lớp.

-Bạn Nam bị ngất rồi, xin phép đưa bạn tới phòng y tế.

Không có chủ ngữ, xin thưa với ai cũng không có. Mặc cho Trân đứng hình trên bục giảng, Ngọc và Thơ cũng quên luôn bài tập cần làm, các học sinh còn lại nhao nhao cả lên, Duy bế bổng Nam rời khỏi lớp học mà không cần ai nói thêm điều gì.

Các thầy cô kia người thì ngồi lại, người thì chạy theo sau Duy để xem thử tình hình cô học trò cưng thế nào. Trân ngượng nghịu đi xuống hỏi ý kiến các thầy cô có nên dừng bài giảng lại hay không.

Hết tiết học thao giảng đó, Duy không trở lại lớp. Vừa hết tiết, Ngọc chạy ngay lên phòng y tế, cùng lúc gặp Bảo đang cuống cuống chạy lên. Ngay sau khi Nam được Duy bế đi, cô đã nhắn tin cho anh biết tình hình. Cũng vì có tiết dạy nên đến bây giờ Bảo mới đến thăm Nam được. Ngọc thở hổn hển, vuốt ngực nhìn Bảo rồi nói.

-Hồi sáng, em thấy nó tái tái là nghi rồi. Ở nhà anh không biết nó bị bệnh hả?

-Không. Anh không biết. Hồi tối này anh về thì nó ngủ rồi. Ba cũng đâu có nói gì đâu.

-Đi vô xem thử nó sao rồi.

Bảo và Ngọc nhanh chân chạy đi. Cả hai đều mang một tâm trạng giống nhau, đều lo lắng cho Nam vô cùng. Cuối cầu thang, Trân bước ra với ánh mắt nhìn theo Bảo đầy khó hiểu. Cho đến bây giờ cô mới biết Nam là em gái của anh.

5. Chương 5

Trong phòng y tế chỉ có mình Nam nằm đó, trên chiếc giường phủ gra trắng. Không thấy cô Diệu và cả Duy nữa. Nam vẫn chưa tỉnh lại, khuôn mặt hốc hác và trắng bệch. Trên hai cánh tay sưng lên những mảng màu hồng nhạt không rõ nguyên do. Bảo ngồi một bên, Ngọc ngồi một bên.

-Sao lại thành ra thế này? Bình thường nó khỏe lắm mà. Sao lại có chuyện ngắt xỉu được? Hồi sáng em có thấy Bơ ăn sáng không Ngọc?

-Dạ có. Em thấy nó cầm một hộp cơm lên lớp.

-Có ăn sáng mà sao lại xỉu? Con nhỏ này, bị cái gì vậy trời?

-Giờ mình làm sao đây anh? Được 20 phút rồi mà nó chưa tỉnh lại.

-Anh không biết nữa.

Cô Diệu xoay nắm tay cửa bước vào, khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Bảo ở đây và bất ngờ hơn là khuôn mặt lo lắng của anh dành cho cô học trò nhỏ của mình. Ngọc thì cô Diệu không còn lạ gì nữa, lần nào Nam lên đây chơi với cô, cô bé này luôn là người đến gọi Nam về lớp.

-Em chào cô.

Đồng thanh, Bảo đứng dậy cúi đầu chào cô Diệu. Cô tưởng anh quên mất bà chủ nhiệm mình 3 năm phở thông rồi chứ. Đi lại bên giường xem thử tình hình của Nam, rồi cô Diệu mới quay lại nói chuyện với Bảo.

-Em là gì với Nam?

-Em...

Ngọc liếc nhìn Bảo, một tiếng “anh trai” khó nói đến vậy sao? Cho đến bây giờ anh vẫn không thể xem Nam là em gái của mình sao? Ánh mắt Ngọc trùng xuống, đờm buồn. Cô Diệu đi qua bàn ngồi, giở sổ điểm danh ra ghi tên cô vào chỗ vắng. Đúng như lời Duy nói, Nam sẽ đến đây nhiều hơn.

-Không sao. Chỉ là hơi choáng nên ngắt đi thôi. Ngủ một giấc sẽ khỏe lại mà. Để con bé nằm lại đây cô lo cho.

Chuông reng báo hiệu giờ vào tiết thứ tư. Bảo nhìn cô Diệu như thể tìm kiếm một sự chắc chắn nào đó từ cô. Ngọc mím môi, cô không thể bỏ tiết giữa chừng được. Bảo cũng vậy, anh cần dự tiết dạy của một đồng nghiệp khác ở lớp 12A4.

-Phiền cô lo cho Nam giúp em. Em chào cô.

Ngọc cũng cúi đầu chào cô Diệu rồi theo Bảo rời khỏi phòng y tế. Cô Diệu quay sang Nam, bắt giắc thở dài. Duy không cho cô nói tình hình của Nam, ít ra với kinh nghiệm lúc còn học đại học và mấy năm trụ ở phòng này, đủ cho cô biết sức khỏe của cô nhóc vô cùng xấu.

Duy bế Nam lên đây giao cho cô, nhắc nhở cô phải giữ ấm cho cơ thể Nam và buộc cô phải hứa không được tiết lộ tình hình sức khỏe của cô nhóc cho bất cứ ai. Sau đó Duy bỏ đi đâu đó mà không nói rõ.

Hai tiết còn lại, Nam nằm ở phòng y tế. Chuyển tiết có vài tốp bạn lên thăm, nhưng chỉ mang ba lô của Nam lên, nhìn cô ngủ ngon lành rồi lững thững về lớp chứ cũng không làm gì được, cô chưa tỉnh lại mà. Cô Diệu ngồi ở phòng chăm chú quan sát biểu hiện của Nam. Nhất định cô phải tìm cơ hội hỏi Duy mới được.

-Em sao rồi? Có còn chóng mặt nữa không?

Nam mở mắt, chớp chớp vài cái định thần trở lại để biết mình ở đâu. Thấy gương mặt thân quen của cô Diệu lập tức bung người dậy như một cái lò xo tự động. Rồi sau đó lại nhảu nhó vì cái cơ thể rệu rã này. Cô Diệu kê gối ra sau lưng cho Nam ngồi thoải mái hơn và bắt đầu nghe cô hỏi.

-Em lên đây bằng cách nào vậy cô?

-Duy bế em lên.

-Anh Duy á? Không phải chứ? Cả lớp bao nhiêu người không đưa em tới đây được sao mà phải nhờ anh Duy vậy trời? Cái đám bạn này....

Nói vậy thôi nhưng trong lòng Nam lại thấy ấm áp khi biết Duy là người giúp đỡ mình. Vậy mà cô lại chẳng thể tử tế mà cảm ơn anh.

-Bạn em cũng tới, mang ba lô lên nữa. À, em là gì với Bảo?

-Ảnh cũng tới thăm em hả cô?

Cô Diệu gật đầu, Nam mỉm cười sung sướng. Biết Bảo tới thăm mình còn vui hơn cả khi biết Duy bế mình lên đây. Nếu lần nào cũng như thế thì cô chỉ muốn ngắt xiu dài dài. Cô Diệu tò mò nhìn.

-Bạn trai em hả?

-Không đâu cô. Anh Hai em đó. Ngọc mới là bạn gái ảnh.

Cô Diệu lại gật gù, câu chuyện này phần nào giải được sự nghi vấn của Nam về lí do mà mình ngắt xiu. Niềm vui được nhân lên khi biết Bảo cũng quan tâm tới mình, nó đủ mãnh liệt để lấn át cả mầm mống bệnh tật đang sinh sôi nảy nở trong người cô.

Chuông reng tan học. Nam chào cô Diệu rồi đeo ba lô đi về, cô có hẹn với Kỳ ở cổng trường. Nếu Kỳ mà biết cô ngắt xiu nữa chắc sẽ cuống lên cho xem. Nhưng chưa kịp ra khỏi phòng y tế, Hưng đã đẩy cửa xông vào, mồ hôi chảy dài hai bên thái dương. Nhìn thấy Nam đứng trước mặt mình, Hưng mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy cô.

-Hóa ra đây mới là bạn trai em hả?

Nghe thấy tiếng nói, Hưng mới buông Nam ra, còn cô thì đang trong trạng thái chết lâm sàng. Anh cúi đầu cúi chào cô Diệu rồi kéo tay Nam đi thẳng, không đợi cô có cơ hội từ chối.

Cô Diệu lắc đầu, vậy mà cô cứ tưởng Bảo là bạn trai của Nam. Nếu Duy không hết lần này đến lần khác phủ nhận lời cô Diệu hỏi thì có lẽ cô cũng nghĩ anh là bạn trai của Nam. Nhưng giờ thì Hưng xuất hiện, nhưng Nam có vẻ bất ngờ khi Hưng ôm mình, điều mà những cặp đôi đang yêu nhau phải thấy bình thường mới đúng.

Vậy phải giải thích thế nào với sự lo lắng của cả ba chàng trai ấy dành cho cô nhóc đây?

-Cô ơi, Nam đâu rồi cô?

Một cái đầu đen thui thập thò ngoài cánh cửa phòng. Cô Diệu ngưng việc sắp xếp sổ sách nhìn ra xem thử. Là Ngọc. Cô bé mồm mỉm bước vào, rụt rè chờ đợi câu trả lời.

-Bạn trai con bé tới đưa đi rồi.

Nghe tới hai từ “bạn trai” Ngọc lập tức chạy đi mà không chào cô Diệu lấy một câu. Cô lắc đầu mắng yêu, lũ trẻ bây giờ phức tạp thật. Ngọc chạy dọc hành lang đến khu A, khi nhìn thấy Bảo đứng nói chuyện với vài thầy cô khác thì cô mới đứng lại thở phào nhẹ nhõm. Cô ích kỉ quá chăng? Vì yêu, vì quá yêu con người ấy.

Sửa soạn túi xách chuẩn bị đi về thì cánh cửa phòng y tế lại được đẩy vào, cô Diệu thắc mắc, đã tan học rồi còn ai bệnh hoạn gì mà lên đây nữa. Nhưng người vừa bước vào khiến cô vứt bỏ ngay ý định đi về nhà ngay lúc này. Cô đặt túi xách trở lại bàn, kéo ghế ngồi xuống, đợi chờ người kia lên tiếng trước, cô biết chắc mình sẽ giúp được người kia chuyện gì đó.

-Nam sao rồi cô?

-Nghe cô nói được em bế lên đây, hai mắt con bé sáng lên. Con bé còn vui hơn khi biết anh trai nó tới thăm.

-Anh trai? Bảo tới đây hả cô?

-Ừ, giờ cô mới biết Nam là em gái của Bảo đó. Sao anh em mà không giống nhau gì hết vậy?

-Có phải anh em đâu mà giống?

-Em nói gì vậy Duy?

-Không có gì đâu cô. Cái này có đủ để miễn Thể dục cho Nam chưa cô?

Duy mở cặp lấy ra tờ giấy khám sức khỏe tổng quát có đóng dấu đỏ của trạm y tế. Cô Diệu nhìn một lượt, mắt cô dừng lại ở lời nhận xét sau cùng. “Xương thủy tinh, không được hoạt động mạnh”. Cô lại ngẫm nghĩ gì đó, biểu hiện của Nam không giống một người có bệnh xương thủy tinh.

-Ở đâu em có cái này?

-Tìm một người đi kiểm tra tổng quát nhưng điền tên của Nam. Cái này được không cô?

-Được. Đợi cô mang đi xác nhận ở phòng chuyên môn.

-Phải đợi bao lâu hả cô?

-Cô không biết. Hiệu phó chuyên môn phê duyệt, rồi chuyển giao cho tổ bộ môn, sau đó mới thi hành. Nhanh cũng phải hai tuần.

Hai tuần. Chỉ với bấy nhiêu thời gian đó đủ giết chết một mạng người rồi. Duy gất lên.

-Không được. Tiết Thể dục sau, Nam phải được miễn. Nếu không...

-Nếu không? Duy, em cho cô biết đi. Nam bị bệnh gì vậy?

Duy không nói, anh chỉ lặng lẽ lấy cây bút đặt trên bàn viết thật khê khàng lên trang giấy trắng. Từng con chữ cứng cáp tròn trịa hiện ra, Duy đặt cây bút trở lại vị trí cũ cũng là lúc cô Diệu ngồi thừ người. Quá bất ngờ và rồi cái sự thật ấy khiến vị giáo viên đứng tuổi chết lặng. Gương mặt góc cạnh lạnh lẽo của Duy trở nên vô hồn.

-Lớp em ai dạy Thể dục vậy?

-Dạ thầy Võ Tắc Lập.

-Giờ cô đi nộp cái này trước. Để cô nói với thầy Lập miễn cho Nam những hoạt động nặng.

-Cô phải giữ bí mật. Chuyện này càng ít người biết càng tốt.

Cô Diệu gật đầu, Duy thở hắt ra. Anh không biết phải làm thế nào để tốt cho Nam? Trong khi sự vô tình trước đây của anh đã khiến cô ghê sợ mình rất nhiều rồi. Muốn chuộc lại lỗi lầm chỉ e là đã quá muộn.

.....

-Su, mày về trước đi nha. Hưng chờ tao về rồi.

-”Ồ. Vậy cũng được. Tối tao ghé nhà mày chơi. Mẹ tao kêu đem chút đặc sản Đà Lạt qua cho nhà mày”.

-Ồ. Tối tao không có học thêm đâu. Mày qua thì qua. Tao ở nhà buồn thiu. Rủ được ai nữa thì rủ nha. Ba tao dễ tính lắm.

-”Tao biết rồi, mày nhớ uống thuốc đó. Bye mày”.

Nam nhét điện thoại trở lại túi quần. Hưng kéo cô rời khỏi trường học bằng cổng sau, đi một chút là cô thấy khó chịu trong người nên anh mới dừng lại để cô nghỉ ngơi lấy sức. Hưng nằng nặc đòi chở Nam về nên buộc lòng cô phải móc điện thoại ra hủy hẹn với Kỳ. Nhìn Hưng, tự nhiên Nam thấy anh trở nên ích kỷ giống hệt Bảo.

-Bây giờ về thôi.

-Không. Tui muốn tới viện triển lãm. Đưa tui tới đó đi.

Trưa nắng chang chang. Cái nóng của Sài Gòn gay gắt và bức bách con người ghê gớm. Những ai đã sống nhiều năm ở nơi này thì may ra mới thích nghi được. Xe cộ đông đúc là nguyên nhân khiến bầu không khí Sài Gòn trở nên oi bức như bây giờ.

Ngồi sau xe của Hưng, Nam chỉ ước mong sao chiếc xe có thể biến thành máy bay hoặc tên lửa, phóng một cái vèo là tới nơi mình cần đến liền. Vật vã ngoài đường thể này người khỏe mạnh cũng thành người bệnh,

huống hồ gì lúc này Nam đang không- được- khỏe. Hưng biết Nam mệt và khó chịu với sức nóng ngoài đường, anh tìm cách đi đường tắt để tới viện triển lãm nhanh hơn.

Cũng may đoạn đường mà Hưng chọn để đưa Nam đi không bị kẹt xe nên cả hai đến nơi nhanh hơn dự tính. Hưng đưa xe vào nhà giữ, Nam ôm ba lô của mình đi thẳng vào trong. Vì đây là lần thứ ba rồi nên cô chẳng sợ mình lạc đường nữa. Theo lối đi quen thuộc, Nam tự mình bước đều. Bên trong khu vực triển lãm có gần điều hòa với nhiệt độ vừa phải nên Nam cảm thấy khá thoải mái.

Phòng tranh Du Viễn nằm ở phía trước, Nam nhìn thấy có một người phụ nữ ăn mặc rất sang trọng đứng ở cửa phòng. Bà mặc một chiếc váy hoa dài, đeo kính râm che gần hết khuôn mặt, tóc búi lại phía sau, trông rất có phong cách của một người giàu có. Nam nghĩ chắc là một người đam mê nghệ thuật, có sở thích yêu tranh giống mình.

Phát hiện ra có người đang đến gần, người phụ nữ ấy quay mặt nhìn Nam như một thói quen vốn có. Nam cúi đầu chào cho phải phép, cũng như một chút lịch sự với người lớn tuổi, rồi cô đứng bên cạnh bà nhìn vào trong phòng.

-Con biết người trong tranh không?

-Dạ??

Người phụ nữ kia đột ngột lên tiếng hỏi, Nam không biết phải trả lời thế nào. Cô nhìn bà, đôi môi kia đỏ thắm một màu son, mùi nước hoa nồng nàn hòa vào không khí khi bà ấy đưa tay lên chạm vào khung tên trước cửa phòng. Khung chứng nhận quyền sở hữu căn phòng này là của Duy.

-Đứng ở một phía nhưng phải biết nhìn nhận sự việc từ nhiều hướng khác nhau. Cái gì cũng có nguyên nhân của nó. Có thể mọi thứ chỉ bắt đầu từ một sự hiểu lầm không đáng có. Nếu nhận ra và sửa đổi được thì đáng trân trọng và tha thứ.

-Cô nói vậy là sao ạ? Con không hiểu lắm.

Đúng thật là Nam không hiểu. Tự nhiên một người phụ nữ lạ hoắc nói với mình những câu triết lý vô cùng, cô không hiểu cũng phải. Đôi môi đỏ của người đối diện giãn ra mỉm cười lạ lẫm. Bà xoay người nhìn thẳng vào Nam, đôi mắt phía sau chiếc kính râm không rõ mang sắc thái nào.

-Rồi con sẽ hiểu. Những người bên cạnh con, dù là thân thiết hay chỉ là quen biết qua đường cũng là một sự sắp xếp của tạo hóa. Mọi thứ đều có nguyên nhân. Con nên nhớ điều đó. Vì vậy, mỗi một mối quan hệ cho dù là hận thù hay tình yêu đều do bản thân con nhận ra, hành xử theo lý trí và con tim, con phải biết đặt tên cho từng mối quan hệ. Nhớ rõ, con là một và là duy nhất. Chào con. Gửi lời thăm sức khỏe đến ba và anh con nhé!

Càng nói Nam càng không hiểu. Người phụ nữ đó rời đi trong khi Nam đang đứng hình và phân tích từng lời bà ấy vừa nói. Một người am hiểu luật đời và trí thông minh của bà ấy không thể xem thường. Suy nghĩ một hồi Nam đưa ra kết luận, đó là một người quen của gia đình cô, chắc chắn ông Lâm biết bà ấy là ai.

-Nam. Không vào trong hả? Sao đứng ngoài này?

Hưng tới gần Nam lúc nào cô cũng chẳng hay, nhờ có câu nói của anh cô mới tỉnh người lại. Nếu anh không nhắc chắc cô sẽ đứng ngoài hành lang mà chờ đợi nhìn chăm chăm vào khung gỗ có tên Duy mất.

-Cái này... từ khi nào nó thuộc sở hữu của anh Duy vậy?

Hưng cũng không biết ngay từ đâu căn phòng này là của Duy. Nam cười hời hợt, chỉ là một khung gỗ thôi mà, cửa phòng không khóa, Nam bước vào trong, cảm giác như được trở lại ngày Tết đến Phan Thiết thăm mộ bà Doanh. Yên bình. Chỉ tiếc là không có nắng, mưa và gió.

Chọn một góc khuất của căn phòng, nơi mà người đi tham quan bên ngoài khó có thể nhìn ra, Nam ngồi xuống đó, đầu tựa vào bức tường màu xanh dương tượng trưng cho bầu trời. Hưng cũng ngồi xuống bên cạnh. Im lặng. Nhìn thời gian trôi. Hình như cả hai đều không có khái niệm đối bụng thì phải?

-Đói không?

-Không. Chỉ buồn ngủ thôi.

Nam nói xong câu đó là gục luôn đầu mình lên vai Hưng mà không cần anh cho phép. Thích chết đi được chứ cần phải gật đầu nữa sao? Hưng mỉm cười, ngày hôm nay anh chỉ dám đứng xa nhìn Nam, ngay khi trong giờ học anh cũng chẳng dám ngoác qua một cái nhìn cô thế nào. Hưng biết mình có lỗi với Nam.

-Sao Nam không hỏi Hưng gì hết vậy?

-Hỏi cái gì? Chuyện Hưng đi với Uyên hôm nay đó hả? Tui biết hết rồi.

-Biết? Nam biết gì?

-Thì bà nội Hưng muốn Hưng chăm sóc cho Uyên. Hưng phải làm tròn bổn phận.

Đúng là như vậy. Bà nội Hưng dạo này bệnh hoạn, sức khỏe bà yếu hẳn, lúc nào cũng nhắc nhở anh phải chăm lo cho Uyên không được làm cô buồn. Mới hôm trước, cả gia đình Uyên tới thăm bà, bà buộc Hưng ở trước mặt mọi người phải hứa hẹn chăm sóc Uyên. Dù muốn hay không anh vẫn phải hứa để bà yên lòng.

-Anh Duy nói cho Nam biết hả?

Gật đầu, nếu không có Duy chắc chắn Nam cũng sẽ hiểu lầm Hưng như các bạn cùng tổ. Nhưng cảm giác ghen tức giống như Ngọc nói thì không hề có, ngược lại Nam cảm thấy Hưng đi với Uyên chỉ là một chuyện con con như mấy cái lon thôi. Từ ngày học chung lớp, chuyện này vẫn diễn ra thường xuyên mà.

-Nam không giận Hưng chứ?

-Không. Hưng đâu muốn vậy, phải không? Nhưng tui thấy tội cho nhỏ Uyên lắm, nhỏ đó thương ông lắm mà. Nghe mấy đứa kia nói nó thương ông từ nhỏ.

-Ồ. Đúng là vậy. Tại hai đứa lớn lên cùng nhau, cùng tuổi nên cái gì cũng giống nhau hết. Cái hôn ước đó đúng ra là ông bà nội định để cho anh Duy với chị Trân, nhưng mà sau sự cố của bác Hai thì tự nhiên di cư sang Hưng và Uyên. Tới giờ luôn.

Hóa ra là vậy. Vậy nên Trân có yêu thương Duy cũng không phải là chuyện không thể. Nếu không có tai nạn của ba Duy thì có lẽ hai người bây giờ đã thành vợ thành chồng rồi. Hèn gì, Duy lại ghét Nam đến vậy. Nam tự nhủ thầm mình với những suy nghĩ ấy, cô nghĩ mình là kẻ mang tội danh giết người.

-Vậy Hưng có thích Uyên không?

-Nam hỏi ngộ ghê. Hưng chỉ xem Uyên như em gái thôi. Hưng thích Nam mà. Thích nhiều lắm. Bây giờ anh Duy về nước rồi, chị Trân cũng sắp tốt nghiệp, Hưng định sẽ nói chuyện với bà nội xin bà hãy để hai người đó thực hiện giao ước giữa hai nhà. Khi đó Hưng sẽ chính thức giới thiệu Nam với ba mẹ Hưng.

-Tính kĩ quá ha. Ông tính như thần vậy đó. Biết hai người đó có chịu không? Còn nhỏ Uyên nữa.

-Chị Trân thì ok rồi, đó giờ chị ấy luôn yêu anh Duy mà. Anh Duy lại thương bà nội vô cùng nên chỉ cần bà ra mặt thì chuyện gì anh cũng làm. Khi mà hai người đó đã đồng ý rồi thì Uyên làm gì được nữa?

Trái tim Nam nghe hẫng một nhịp, không rõ vì sao. Cô cúi gầm mặt, rúc đầu sâu vào cổ Hưng, muốn ngủ mà không được. Trân yêu Duy và chưa bao giờ yêu Bảo, vậy mà anh trai cô đã bị lợi dụng mà không hay biết. Hèn gì khi anh phát hiện ra rồi tình yêu đầu đổ vỡ, anh đã đau đớn đến vậy. Tội nghiệp anh trai của cô.

-Nếu tui nói tui không thích Hưng, không đồng ý ra mắt gì đó với ba mẹ Hưng. Rồi sao?

Hưng đột ngột dịch người ra làm mái đầu của Nam chơ vơ giữa không trung, suýt chút là ngã vào người anh. Cô chống tay ngồi lại đằng hoàng, dựa người vào tường, mắt nhắm kín không muốn nhìn thấy khuôn mặt đầy nghi vấn của Hưng lúc này. Nó sẽ khiến cô không thể nghĩ ra được gì nữa.

-Nam cứ giỡn vậy hoài.

-Hưng này, tui đang có cảm tình một người mà tui cũng không biết đó có phải là thứ tình yêu mà mọi người hay nói hay không? Ngoài cái tên ra thì tui không biết gì nữa. Những thông tin mà tui biết về người đó rất mơ hồ, nó ảo ảo và không tin chắc được.

Hưng thật sự rất buồn khi nghe Nam nói như thế, cô vẫn chưa xác định được tình cảm của mình. Hít một hơi thật sâu, Hưng lấy bình tĩnh hỏi lại. Anh muốn làm điểm tựa để cô chia sẻ.

-Vậy Nam thấy người đó thế nào?

-Làm tui ức chế lắm, một lần nhìn thấy là tui chỉ muốn nhào tới cắn xé thôi. Cũng có nhiều lúc hiểu tui lắm, nói mấy câu triết lý dễ sợ. Mà người đó bí ẩn lắm.

-Quen trên mạng phải không?

-Ồ. Trên facebook.

Là Harmonica Lee. Gần đây trên trang cá nhân của Har có up lên một số hình ảnh, tình cờ Nam xem được. Cô phát hiện ra một sự thật mà chính mình cũng khó mà tin được, Har chính là gã Bá Vương, kẻ thù không đội trời chung trong game mà nhiều lần cô muốn giết chết chỉ vì gã cướp Bằng Thiên Ti của mình.

Nam đã suy nghĩ rất nhiều, dạo gần đây Har hơi bực mình chuyện gì đó và nói chuyện rất kì cục, cộng với việc sở hữu nhân vật Bá Vương, Nam dám khẳng định Har là con trai chính hiệu.

-Mối quan hệ trên mạng thường không bền đâu.

-Ồ. Tui biết mà. Chỉ là thấy người ta đồng cảm với mình rồi đâm ra thích. Vậy thôi.

Còn một việc mà Nam giấu Hưng, đó là bằng cách nào đó, có thể là linh cảm hoặc giác quan thứ sáu chẳng hạn, Nam luôn có suy nghĩ rằng: Har là một người rất thân thuộc với mình.

Lúc đầu, cô nghĩ là Duy, bởi vì tên Harmonica có gắn liền với chiếc kèn mà ba anh để lại, điều đó khiến cô nghĩ tới anh đầu tiên. Nhưng cái suy nghĩ ấy bị bác bỏ không thương tiếc, bởi vì ngoài thời gian học tập Duy còn phải đi làm thêm, cộng với việc anh không thể quan tâm tới cô nhiều đến mức đó. Cô là kẻ giết chết ba anh cơ mà.

Người thứ hai Nam nghĩ đến sau Duy là Bảo, bởi vì anh chơi Thiên Long Bát Bộ. Không khó để đăng nhập hai nhân vật cùng lúc để tự đánh mình, biết rõ Nam ghiền facebook tới cỡ nào, anh muốn tiếp cận bằng những thứ thân thuộc nhất với cô. Chỉ vì anh yêu cô. Rồi Nam lại gạt phăng đối tượng tình nghi kia qua một bên. Có lần Nam nói chuyện với Har trên facebook thì Bảo đang ngồi giải bài tập Hóa giúp cô ở bên cạnh, không thể nào là anh được.

Đối tượng cuối cùng mà Nam nghĩ đến là người đang ngồi kế bên mình lúc này. Là Hưng. Từ thời gian online cho đến sự am hiểu về cô, mọi suy nghĩ liên tục đổ về phía Hưng nhiều hơn. Nó khiến Nam cảm thấy như mình đang bị anh lừa gạt.

-Nam có thấy anh Duy cũng quan tâm tới mình không?

-Có vậy hả? Ông ghét tui lắm mà. Làm gì quan tâm được? Hưng nghĩ xa quá rồi đó.

-Tại sao anh Duy lại ghét Nam? Có lần anh ấy nói với Hưng như vậy nhưng Hưng chưa kịp hỏi rõ.

-Nói ra dài lắm. Nếu tui nói tui giết người, Hưng có tin không? Ba anh Duy chết là do tui. Khó hiểu chứ gì? Tui cũng không hiểu nữa. Vì lúc đó tui nhỏ xíu à, mẹ tui với ba anh Duy vì cứu tui mà chết.

Hưng im lặng. Anh không biết nên nói gì lúc này, bởi vì chính anh cũng đang khó tin những gì Nam vừa nói. Nam giết người, không đâu, anh không tin điều đó, có lẽ Thượng đế đã gọi hai đứa sinh thành kia quá sớm chẳng?

-Hưng định thi trường nào? Làm hồ sơ chưa?

-Chưa. Ba mẹ muốn Hưng thi Học viện Báo chí. Còn Nam?

-Ước mơ của tui là muốn được như mẹ. Một tiếp viên hàng không. Nhưng mà tui biết mình không có cơ hội.

-Sao vậy? Nam học giỏi tiếng Anh mà.

Vấn đề không phải là học có giỏi hay không, thời gian của Nam không còn nhiều. Cô vẫn thường lắm nhảm câu nói đó với Kỳ. Và trên facebook nữa, những status kiểu như vậy nhiều hơn trước. Nam tự biến mình trở nên khó hiểu, cô khép nép và lười biếng trả lời những bình luận hơn.

-Tui không còn nhiều thời gian. Đại học là khoảng trời xa xôi tui không thể chạm tới được.

-Sao vậy? Nhà Nam khó khăn hả? Hưng giúp được gì không?

Nam lắc đầu. Đây là vấn đề riêng của cô, chẳng ai giúp được đâu. Cô đã tìm hiểu rất kỹ rồi, câu trả lời là không ai có thể giúp được. Nam cười, nụ cười miễn cưỡng và đầy chua chát. Tuy Nam đang cười nhưng Hưng lại thấy như là cô đang khóc, nụ cười ấy chứa đựng tí tí nỗi đau.

-Nam không nói thôi vậy. Lúc sáng Nam xỉu làm ai cũng mất hồn hết. Chị Trần cũng đứng hình luôn.

Nam mở mắt, Trần đứng hình? Có lẽ là do nhìn thấy Duy bế cô đi thẳng thừng như thế thì đúng hơn. Cô nhếch mép. Dù thế nào đi nữa Nam vẫn không có cảm tình với Trần, ấn tượng đầu đã vậy rồi. Phần vì cô là chị gái của Uyên, phần còn lại chắc là do khung ảnh cũ.

-Nhà Hưng với nhà Uyên thân nhau lắm hả?

-Đúng rồi. Hai bên đều là những nhà kinh doanh, hợp tác và bổ sung cho nhau. Nên chuyện hai nhà kết sui gia chỉ là vấn đề thời gian thôi. Mà Nam thấy chị Trần với anh Duy đẹp đôi chứ hả?

Trần và Duy? Nam ậm ừ không muốn trả lời. Cô không thấy vậy. Chỉ tính chuyện Trần lợi dụng anh trai cô để tiếp cận Duy là cô muốn nổi khùng rồi. Trong khi cô không có lấy một chút tình thương của anh mà Trần lại chiếm hết tất cả thời gian và suy nghĩ ấy, thử hỏi cô có tức không. Nói Bảo thiên vị cũng được, hay là Nam xui xẻo cũng được, nhưng mà như thế là đùa giỡn với tình cảm của người khác.

-Hưng nghĩ anh Duy có yêu chị Trần không?

-Không biết. Con người anh rất khó hiểu.

Đúng vậy. Nam cảm thấy Duy có chút quen thuộc nhưng cô không lí giải được nó quen theo kiểu nào. Nhiều lúc Duy rất đáng sợ, cũng có khi anh rất hiền, như lần ở cánh đồng lau vậy.

Nam nhắm mắt, cơn mệt mỏi kéo đầu cô gục lại trên vai Hưng, cứ thế thiếp đi lúc nào không hay. Hưng hiểu ý nên cũng ngồi yên đó. Cửa phòng đã bị khóa bên trong, chắc không ai đến đây vào giờ này.

Hưng dựa lưng vào tường ngủ ngon hơn cả Nam, anh không hề biết rằng, trên vai mình Nam đã nhẹ nhàng lau đi những giọt máu đỏ. Cô cẩn thận khề khàng, sợ động tác của mình sẽ làm anh thức giấc, sợ thứ chất lỏng mẩn mẩn kia vương trên vai áo anh.

Và Nam khóc. Nén tiếng nấc nghẹn ngào, máu và nước mắt thi nhau tuôn ra. Mỗi một giọt đắng là một giọt đau.

Hưng chở Nam về nhà lúc 5 giờ chiều sau khi đưa cô đi ăn chút gì đó. Nam không biết Bảo đã cuống lên thế nào khi đến phòng y tế mà không thấy cô, Ngọc đã vất vả đi tìm cô ra sao khi mà điện thoại không liên lạc được. Cả hai giấu ông Lâm, nói rằng cô ở lại trường chuẩn bị hồ sơ thi Đại học. Nam không hề biết, vì trước khi Bảo đến phòng y tế Hưng đã lôi cô đi rồi, vì điện thoại của cô đã không còn chút pin nào sau khi gọi cho Kỳ.

Điều đó đủ giải thích cho việc Nam đang hứng chịu cơn thịnh nộ của Bảo ngay sau khi Hưng vừa quay xe đi khỏi. Bảo trông cửa hàng cho ông Lâm, Ngọc cũng thôi đi tìm Nam mà ở lại đây đợi cô về.

-Mày đi đâu từ trưa tới giờ hả?

Nam xách ba lô thất thểu đi vô nhà, ngẩng đầu lên khi nghe tiếng hỏi, còn ai ngoài ông anh trai yêu quý của cô nữa đâu. Ngạc nhiên khi nhìn thấy Ngọc từ phía sau bếp tất tả chạy vào, Nam thắc mắc, Ngọc làm gì ở nhà cô, không phải là đang hẹn hò ở đây chứ?

-Mày có sao không Bơ? Hồi trưa mày không nói tiếng nào đi mất. Ai chở mày về vậy?

-Ngọc, em tránh qua một bên đi. Mày, trả lời đi. Trưa giờ mày đi với ai? Ở đâu?

Ngọc bị Bảo đẩy sang một bên, anh đứng trước mặt Nam, gương mặt hầm hầm đầy sát khí. Mấy ngày qua anh không để ý, Nam đã ốm yếu hơn trước rất nhiều, nước da trắng bệch đi là biểu hiện nhìn thấy rõ nhất. Nam mím môi, cô nhìn Ngọc rồi nhìn Bảo.

-Đi chơi với Hưng.

-Mày giỏi quá ha. Ngắt xiú vậy mà còn đi với trai.

-Em làm gì kệ em. Đâu có liên quan tới Hai.

-Đúng là không liên quan tới tao. Nhưng đi cũng phải nói cho ở nhà biết. Tại mày mà Ngọc chạy đi tìm khổ sở lắm biết không? Tao chẳng muốn xía vào chuyện của mày đâu, đừng nghĩ mình có giá trị lắm.

Đau. Có cảm giác nhói lên rất nhiều trong tim. Nam cười khẩy, nụ cười như khinh miệt bản thân và cả người trước mặt. Bảo ngây người, anh chưa từng thấy cô cười như thế bao giờ. Ánh mắt buồn long lanh nước đang nhìn thẳng vào anh như oán trách. Anh làm sai sao? Không đâu, chỉ mới mấy câu này đã thấm thía gì với cô đâu chứ? Bao nhiêu năm qua vẫn chịu đựng giỏi lắm mà.

-Em không có giá trị. Một kẻ giết người thì làm gì có giá trị?

Ngọc tròn mắt, Nam vừa nói cái gì cơ? Kẻ giết người? Nam nhận mình là kẻ giết người- lời khẳng định mà bấy lâu nay Duy vẫn thường ám chỉ ư? Ngọc không tin. Và khó tin hơn cả là Bảo. Anh lùi lại một bước chân, môi mấp máy gì đó mà không thể phát ra thành lời. Vẫn là nụ cười ấy, Nam cứ như trở thành một con người khác trước mặt Bảo và Ngọc.

-Sao anh không nói tiếp đi? Vì em mà mẹ của anh phải chết. Tại em mới có cái bàn thờ kia chứ gì? Sao anh không chửi em nữa đi? Làm như những gì mà 18 năm qua anh vẫn làm. Nói đi chứ? Tao ghét cái bản mặt của mày. Ghét đáng vẽ thơ ngây của mày. Nói đi. Anh nói đi.

Chát.

-Anh Bảo. Dừng lại.

Ngọc chạy ra đứng chắn trước mặt Bảo ngăn anh lại, không để anh giáng thêm một cái tát nữa xuống mặt Nam. Phía sau Ngọc, Nam cười. Tay cô ôm mặt, 18 năm, tuy Bảo ghét cô mắng cô nhưng chưa bao giờ đánh cô thế này. Anh tàn nhẫn lắm. Nam cười trong đau đớn.

-Em tránh ra. Đây là chuyện của gia đình anh. Anh phải dạy dỗ nó lại.

-Anh có tư cách gì dạy em? Anh trai hả? Có khi nào anh chịu nhận em là em gái anh chưa? Chưa chứ gì! Vậy thì miễn đi, anh không có quyền gì dạy dỗ em hết.

Ngọc sững sờ. Nam mà cô biết không bao giờ nói những lời này với Bảo. Dù anh không quan tâm đến Nam nhưng cô vẫn luôn âm thầm kính trọng anh. Ngọc xoay người, chậm chậm nhìn Nam. Nguyễn Tường Nam bạn thân của cô đâu mất rồi. Nụ cười đó, đầy đau thương và bi phẫn.

-Mày... giỏi lắm. Tao không đánh mày thì không được. Chiều quá mày sinh hư. Ngọc, em tránh ra đi.

-Đánh đi. Đánh chết em đi. Đền mạng ẹ anh.

Bảo đẩy Ngọc bước qua bên kia, anh xách cái chổi trên tay định sẽ đánh Nam nhưng một lần nữa Ngọc van nài anh đừng tổn thương Nam thêm nữa. Không ai nhận ra trong lời nói của Nam đã có sự phân biệt rạch ròi.

-Bảo, đừng đánh. Em xin anh.

Ngọc ôm lấy Nam, giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống thấm ướt vạt áo, cô đứng khựng người, cơ thể của Nam lạnh buốt. Mặc kệ, Ngọc muốn bảo vệ Nam, cô không muốn Nam bị đánh, nhất là lúc này khi mà cô cảm nhận được hàng tỉ nỗi đau đang sau nụ cười và đôi mắt đỏ đẫm đến vô hồn ấy.

Bảo thả cái chổi xuống, nhìn Ngọc khóc anh không cầm lòng được. Trong khi Nam cứ đứng như tượng, mắt trân trân nhìn anh thách thức, chẳng có chút gì hối lỗi cả.

Nam cười, đôi mắt trong veo nhìn Bảo. Anh nghếch mặt ra, những ngón tay cứng đờ đang từ từ đưa lên mặt Nam. Cằm, môi và dừng lại ở mũi. Ngón tay của anh quệt đi vệt máu vừa chảy ra từ mũi của Nam. Nụ cười của cô trở nên lạc lõng. Ngọc cũng đứng thẳng người, nhìn chăm chăm vào thứ màu đỏ trên tay Bảo, rồi cô nhìn lại mặt Nam, khựng người.

-Anh, em xin lỗi. Mẹ anh đã vì một đứa không ra gì như em mà chết. Xin lỗi...

Rồi Nam đứng không vững nữa, Ngọc nhanh tay đỡ Nam cô lại, lo lắng không thôi. Nam vịn tay Ngọc cố điều hòa nhịp thở và thăng bằng, cô tránh né ánh nhìn dò xét của Bảo.

Ngọc dìu Nam đi lên phòng, bỏ mặc Bảo đứng đó đang suy nghĩ về những lời Nam vừa nói ra. Cô biết rồi, biết cái lí do mà bao nhiêu năm qua anh đã dùng nó để tự nguy hiểm và kìm nén sự quan tâm dành cho cô. Nhưng tại sao lại là “mẹ anh” chứ không phải là “mẹ” như mọi ngày?

Trong phòng Nam. Ngọc ngồi bên cạnh còn Nam nằm trên giường, gương mặt tái nhợt.

-Mày không sao chứ? Làm tao sợ đó.

-Không sao. Cám ơn mày.

-Chuyện gì?

-Lúc nãy bệnh tao đó.

-Mày thiệt là... biết tính anh Bảo vậy rồi còn cương. Ảnh lo ày lắm đó. Bề ngoài thì hần học vậy chứ ảnh không ghét mày đâu.

Nam cười. Nam ủi cô sao? Nhưng những lời của Ngọc nghe mà cô thấy ấm lòng vô cùng.

-Ồ. Tao mệt quá. Muốn ngủ.

-Vậy ngủ đi. Vở ghi mấy môn bữa nay mày vắng tao để trên bàn, lát nữa dậy nhớ chép bài rồi mai cầm lên cho tao nha.

Nam gật đầu, Ngọc vỗ vỗ tay cô rồi ra ngoài, khép cửa lại cho Nam nghỉ ngơi. Không ai thắc mắc tại sao Nam lại chảy máu mũi đúng lúc vậy sao? Nghĩ đến mà cô mím môi, giật phắt tấm chăn ra ngoài, Nam bỏ qua bàn học. Vở của Ngọc nằm ngay gần một góc, Nam khẽ mỉm cười. Tay với lấy chìa khóa đặt dưới chiếc đồng hồ cát, Nam mở học tủ bên cạnh, túi thuốc của Kỳ chễm chệ cả khoang trống.

Nam lặng người ngồi trên ghế. Cô lấy điện thoại ra, nhìn lên tấm lịch treo tường, ở góc phải có một dòng điện thoại bé xíu. Đó là số điện thoại Nam tìm được trên facebook của Harmonica.

Dạo gần đây Har có vẻ thích cập nhật thông tin của mình, cả số điện thoại nữa. Một trong số những lí do khiến Nam nghĩ Har là người ở rất gần mình chính là dãy số điện thoại này, ít nhất nó là số sim của Việt Nam lưu hành chứ không phải một đất nước xa xôi nào đó trên Thế Giới.

Bấm số. Từng hồi tí tí vang lên. Có tiếng nhắc máy làm trái tim Nam như chệch mất một nhịp. Bên kia không lên tiếng. Nam cũng vậy. Thời gian gọi cứ thế mà tăng lên, tiền nhiều quá nên để trừ chơi vậy đó, coi bộ Nam cũng rảnh quá mà.

Nam gục đầu trên bàn học, tay miết chặt những viên thuốc trắng, tay còn lại vẫn áp điện thoại lên tai mặc dù chẳng nghe được gì cả. Tóc. Tách. Nước nhỏ xuống bàn, lồng ngực co thắt lại. Đau đốn.

-Là Bơ nà. Har có nghe không? Bơ đau quá! Bơ nghe lời Har uống thuốc đều đặn rồi. Mà Bơ không thích đi viện đâu, mùi sát trùng ở đó ghê lắm, nên Har kêu nhập viện sớm là không được. Har còn đó không vậy? Bơ ghét nước mắt, bây giờ nước mắt chỉ còn màu đỏ thôi. Ghê lắm. Har nói gì đó đi. Cho Bơ lời khuyên đi.

Tít. Tít. Điện thoại hết tiền. Nam thả rơi nó xuống thềm, không biết có sút mẻ gì không. Gục đầu, nước mắt tuôn đều đặn. Hòa cùng máu. Một màu đỏ đau xót. Cánh cửa phòng khẽ mở ra, người bên ngoài nhìn thấy đôi vai nhỏ run run. Tự động cánh cửa khép lại, ánh mắt Bảo lảng xuống một quãng sâu.

.....

Tối này, Thiên ở lại bệnh viện vì có ca trực. Anh vừa xử xong bữa tối ở căng tin bệnh viện, trở lại phòng trực thì thấy có vài nữ y tá đứng thập thò ở cửa phòng. Cái chuyện này hầu như tối phiên trực của mình là anh đều gặp phải.

Nhiều lúc Thiên đã hỏi ba mẹ của mình: sao ba mẹ lại có thể lai tạo ra một đứa con đẹp trai đến vậy? Không phải là khoe khoang hay tự sướng gì nhưng thật sự mà nói, nếu mang tất cả bác sĩ y tá của cái bệnh viện này ra bình chọn “Ai là người đẹp trai nhất?”, chắc chắn Thiên giật giải nhất.

Chen vào giữa mấy cô y tá để mở cửa vào phòng trực, thuận tay Thiên đóng luôn cửa phòng, kéo sập màn cửa sổ, ngồi quay mặt vào trong không để mấy cô ngoài kia có cơ hội làm phiền mình. Thế mới nói, đẹp trai cũng có cái khổ.

Mở máy tính lên, thời gian rảnh rỗi thế này Thiên thường xem xét kiểm tra lại kiến thức y khoa, anh muốn học cao hơn nữa. Vừa vặn đợi Kỳ đến luôn, lúc chiều cô có nhắn tin nói rằng tối nay sẽ vào bệnh viện hỏi anh vài thứ.

Nhớ đến Kỳ, Thiên không thể không thở dài. Liếc qua xấp tài liệu bệnh án để bên cạnh máy tính, Thiên rút ra một hồ sơ bọc ngoài bằng bì cứng màu xanh. Hồ sơ bệnh án có đề tên: Trần Hiểu Kỳ.

Điện thoại trong túi quần đổ chuông, Thiên lấy ra xem thử, địa chỉ gọi đến là một số lạ.

-Alô. Thiên nghe.

-”Daniel. Là anh phải không?”

-Đúng rồi. Cho hỏi ai ở đầu dây vậy?

Daniel là tên thường gọi của Thiên khi còn du học ở Anh. Xưng hô với anh bằng cái tên này chỉ có thể là người quen khi còn ở bên ấy. Lại nói tiếng Việt, đồng hương ở trường đại học là người Việt không nhiều. Thân thiết tới mức để anh cho số điện thoại thì không có.

-”Là em. Harry. Anh còn nhớ em không?”

-Harry? Ở cùng kí túc phải không? Cái thằng học nhảy cóc đó hả?

-”Dạ, là em đây. Anh đang làm gì vậy? Em có chút chuyện muốn nhờ anh.”

Khi còn ở Anh quốc, Thiên được xếp ở chung kí túc xá với nhiều người. Một trong số đó khiến anh có ấn tượng là Harry, cậu sinh viên học thông minh đã được đặc cách học nhảy cóc. Bằng sự thông thái và trí tuệ của mình, Harry đã tốt nghiệp cùng lúc với Thiên chỉ vừa 21 tuổi, điều đó khiến anh rất khâm phục anh chàng này. Nhưng đáng tiếc là Harry lại học thiên về khoa ngoại.

-Em về Việt Nam rồi hả? Anh đang công tác ở bệnh viện Chợ Rẫy.

-”Em biết rồi. Nên em mới cố tình gọi cho anh nà. Em đang có một thằng bạn, bị ung thư máu...”

Tập hồ sơ trên tay Thiên bỗng nhiên rớt xuống thềm cái phịch. Ung thư máu. Anh cũng đang đau đầu với căn bệnh này. Trùng hợp quá rồi!

-Nói rõ tình hình cho anh nghe thử.

Đầu dây bên kia nói đến đâu, đôi lông mày của Thiên xô lại đến đó. Là bác sĩ, nhiều lúc gặp phải những bệnh nhân với bệnh tình hết sức đặc biệt, điều đó khó tránh khỏi làm cho anh gặp stress nặng. Ung thư máu hiện tại vẫn chưa có thuốc chữa. Chỉ có thể tiến hành phẫu thuật, cơ hội sống sót tùy thuộc vào thời gian phát hiện ra tế bào ung thư và sự may mắn của người bệnh.

-Ung thư máu cấp tính mà không có người cùng huyết thống thì cơ hội sống không cao đâu. Em thử hỏi bạn xem có quen ai cùng nhóm máu với mình không? Xét nghiệm tủy sống thích hợp nữa là được. Trường hợp có người hiến tủy thì mặc may còn cứu được. Còn dùng phương pháp hóa trị hay xạ trị thì tốn rất nhiều tiền, tùy theo sức đề kháng của bạn em nữa. Giai đoạn hai rồi nếu không nhập viện thì cơ may sống sót không cao đâu.

Phịch.

Có tiếng động bên ngoài cửa, Harry nghe Thiên nói tới đó liền cúp máy và lo cho người bạn của mình, còn anh thì vội vàng chạy ra ngoài xem thử. Cánh cửa phòng mở ra, đứng trước Thiên là Kỳ với đôi mắt trông rỗng. Cô vừa nghe thấy những gì anh nói, nghe tất cả. Vậy mà anh vẫn giấu cô, anh luôn nói rằng, mọi thứ sẽ ổn, anh luôn cho cô niềm tin và động lực.

-Su. Nhìn anh đi em. Bình tĩnh đi.

-Anh à. Như vậy là sẽ chết phải không? Không cứu được phải không?

Thiên kéo Kỳ vào lòng, ôm cô thật chặt. Cú sốc này với cô thật không đơn giản gì chịu được. Kỳ không khóc, mắt cô mở to trừng trừng, cô đang bình thần mà chấp nhận cái sự thật đau thất lòng này mà không có lấy một giọt nước mắt nào. Vừa ở nhà Nam về là cô đi thẳng tới đây tìm Thiên, không ngờ lại nghe được những sự thật này.

-Bình tĩnh, ngồi xuống đây nghe anh nói.

Thiên đưa Kỳ vào phòng, ấn cô ngồi xuống ghế. Lấy tập hồ sơ ra đưa cho cô và bắt đầu giải thích cặn kẽ.

-Lần thử máu vừa rồi, tế bào ung thư đã tăng lên rất nhiều. Bạch cầu sinh sôi càng lúc càng nhiều. Giai đoạn hai rồi, Su à.

Bây giờ thì Kỳ bắt đầu hoảng loạn. Cô khóc. Nhìn vào hồ sơ bệnh án, nước mắt tuôn ra không cần chủ nhân cho phép. Giai đoạn hai. Ung thư máu giai đoạn hai.

-Anh à... phải làm sao đây... em phải làm sao đây?

-Em nghe anh nói rồi đó. Việc cần làm bây giờ là nhập viện càng sớm càng tốt. Sau đó đưa người thân có quan hệ huyết thống đến làm xét nghiệm, thường thì người bệnh được cấy ghép tủy từ ba mẹ hoặc anh chị em của mình.

-Vậy nếu không có người cùng huyết thống thì phải làm hóa trị, xạ trị gì đó sao?

Thiên gật đầu. Điều đó đồng nghĩa với việc tỉ lệ sống rất thấp. Mà nếu có sống thì thời gian cũng không dài. Kỳ lại nức lên, cô ôm lấy Thiên, cầu xé lưng áo của anh biến nó trở nên nhàu nhĩ. Thiên biết, việc này đối với Kỳ khó mà chấp nhận được. Anh đã cố giấu giếm, cố làm ra vẻ bình thản trước mặt một người mắc bệnh ung thư hiểm nghèo, nhưng cuối cùng thì anh đành bất lực.

“Hãy để thời gian trả lời tất cả”. Đó là dòng status đầu tiên chào tuần mới của Nam.

Nam đến trường bằng đôi patin quen thuộc, cô dậy sớm hơn cả Bảo mặc dù đêm qua anh đã nói là sáng này sẽ đưa cô đi học. Nam mách ông Lâm rằng Bảo đòi đánh cô, ngay lập tức anh phải hứng chịu cơn thịnh nộ của ông. Ai bảo anh dám động tới con gái cưng của ông làm gì?

Ngọc vẫn hay tới nhà Nam chơi, điều đặc biệt là cô không còn vùi vỉnh Nam bắt cô chơi game với mình nữa. Nam cũng chẳng muốn vào game, cô không muốn gặp Bá Vương. Nhắc tới gã Bá Vương đó, Nam sức nhớ ra là mấy hôm rồi cô không thấy Har online facebook.

Đôi patin khựng lại khi cách cổng trường chỉ vài chục mét, Nam nhìn thấy Duy đi cùng Trần trên chiếc xe 4 chỗ màu trắng, chắc là xe riêng của gia đình Trần. Nam ngây người đôi chút, rồi bỗng dưng mỉm cười một cách khó hiểu. Trần khoác tay Duy đi thẳng vào cổng trường. Công khai tình cảm ư? Lần này 12A7 có chuyện để nói nữa rồi.

Nam tháo đôi giày trượt ra, xách trên tay đi vào căng tin. Cô cần nạp năng lượng ỉnh để có sức mà chống cự với 5 tiết học dài ngoằn mà trong đó có những hai tiết “bị” dự giờ. Vì Nam đi học sớm nên cô tìm được một chỗ ngồi khá lí tưởng trong căng tin, tránh chạm mặt với những người mình không thích.

Nhớ lại lần trước mình bị tạt pepsi, Nam cũng khâm phục bản thân mình. Lúc đó nóng nảy thật, không ngờ lại ở chốn đông người này thách thức với Uyên. Nam cũng thắc mắc, sau khi bị Hội bà tám online xử đẹp tại sao Uyên không tìm cách trả thù? Tính Uyên không dễ bỏ qua cho người đã đụng vào mình. Hay là gom góp đó mà tính luôn một lần nhỉ?

Phì cười với cái suy nghĩ suy bụng ta ra bụng người của mình, Nam cầm củi ăn cho hết đĩa cơm sườn. Trút túi thuốc dành cho bữa sáng ra tay, cô loay hoay vặn nắp mở chai nước khoáng, không may làm ột viên thuốc trên tay rớt xuống sàn. Viên thuốc lăn dài, Nam theo đường lăn của viên thuốc mà nhìn theo và nó nằm yên vị bên dưới một đôi giày cao gót.

Nam ngược mặt lên, từng mạch máu nhỏ trong người như muốn ngừng hoạt động. Người ta nói, oan gia thì có muốn tránh cũng không được. Thế giới này quá nhỏ, ngôi trường này còn nhỏ gấp tí tỉ lần như vậy. Vì thế mà những người Nam không muốn gặp nhất lúc này đều xuất hiện trước mặt cô.

Viên thuốc xấu số nằm bẹp dí dưới gót giày của Trân. Nam muốn thả luôn nắm thuốc còn lại trong tay mình. Vì cô biết chỉ cần thiếu một viên thì sức đề kháng của cô sẽ không chịu được cho đến trưa. Mặt cô méo xệch nhìn đôi nam thanh nữ tú đang đứng trước mặt mình, thêm nhào vô ối người một cái tát dễ sợ. Sáng này, Nam bước chân trái ra đường là cái chắc.

Nhìn nhau khoảng 1 phút, 1 phút mà Nam cứ tưởng cả tiếng đồng hồ rồi, Trân mới chịu dời gót ngọc ra và hoảng hốt khi mình vô ý đạp lên viên thuốc của Nam. Diễn trò cho ai xem đây?

-Ồi, cô xin lỗi. Cô xin lỗi Nam nha.

-Không sao đâu ạ. Tại em không cẩn thận làm rớt nó thôi. Cô đừng xin lỗi, em tổn thọ chết.

Rồi tặng kèm Trân một nụ cười dành để quảng cáo kem đánh răng hiệu P.S, Nam cười trông như con ngố. Trong lòng thầm rửa xả Trân rất nhiều, 5 tiết học của cô phải làm thế nào đây? Không có thuốc làm sao mà cô thắng được cái người đang đút tay vào túi quần, nhàn nhã xem kịch hay từ nãy đến giờ đây?

-Vậy cô qua bên kia nha. Anh Duy, mình đi thôi.

Xầm xì, bàn tán. Anh Duy? Trân gọi Duy như thế nhưng anh cũng không có biểu hiện phản đối gì hết. Nam tự trấn an mình, đây là thái độ của một cặp vợ chồng sắp cưới thôi. Hưng đã nói với cô như vậy mà. Nam nhìn theo bóng lưng của Duy, tay cô buông thõng, mắt thoáng buồn.

-Bơ!!

Nam hướng mắt tìm kiếm người vừa gọi. Ngọc đứng cùng với Bảo, gương mặt anh đằng đằng sát khí. Ngọc không kịp níu tay Bảo lại thì anh đã xông tới trước mặt Nam. Bọn học sinh chuyên hóng hớt bắt đầu bàn tán. Lúc đầu là học sinh và giáo viên thực tập công khai tình cảm, bây giờ là gì nữa đây?

-Múp, qua ăn sáng. Nhanh đi!

Nam tránh né ánh nhìn của Bảo, cô nghiêng đầu qua bên kia vẫy tay gọi Ngọc. Biết Nam đang cầu cứu mình, Ngọc nhanh chóng xốc cặp lên đi qua bàn ngồi cùng Nam.

-Sao mày không chờ ảnh chờ đi học? Mới sớm hồi tối mà.

Nam nhún vai, cười xuề xòa. Ngọc không hiểu, hay giả vờ không hiểu đây? Trường này ai cũng biết Ngọc là bạn gái của Bảo, nếu Nam ngang nhiên ngồi xe anh đi học thì thiên hạ nhìn cô bằng con mắt nào? Cướp bạn trai của bạn thân? Nghĩ đến là Nam muốn độn thổ. Đâu ai biết cô là em gái Bảo, trừ một vài người thôi. Cứ bình thường mà sống cho qua ngày vậy là tốt rồi.

-Em ăn gì anh gọi luôn?

-Anh ăn gì thì em ăn đó.

-Á đù. Ghê nha. Hai người tình cảm quá. Hehe.

Nam cười toe toét, không để ý đến Bảo sẽ xử mình ra sao. Anh ghét Nam cười ngu ngơ như thế, nhìn nó gượng gạo thế nào. Lườm cô một cái bén ngọt, anh đẩy ghế đi qua bên quầy gọi bữa sáng. Vừa xoay người một cái đã nhìn thấy Duy và Trân đi tới.

-Bảo cũng ăn sáng hả? Vậy tụi này ngồi chung luôn nha.

Không ai trả lời Trân cũng không ai cho phép cô được ngồi ở cái bàn này nhưng hai tô bún bò đã được đặt xuống, miễn cưỡng không hạnh phúc, vì vậy mà đại diện người lớn tuổi nhất trong bàn lúc này, Bảo lên tiếng.

-Cũng được. Ngồi chung cho vui.

Vui cái chỗ nào thì Nam không thấy, cô nhìn khế sang Ngọc thầm nhắc nhở: “tình cũ của Hai tao đó”. Nam chỉ muốn xách ba lô đứng dậy đi thẳng lên lớp cho rồi. Nhìn chỗ thuốc nằm dưới thêm bị Trân đạp lên là

lòng Nam nổi lửa. Còn thiếu Hưng với Uyên nữa là đủ bộ luôn. Hì vọng hai người đó không gia nhập bàn ăn này.

Bảo bưng hai đĩa cơm quay lại bàn đẩy sang cho Ngọc một đĩa, cô đưa lại cho anh cái muỗng đã được lau sạch. Nam ngồi chống cằm, cầm ống hút vào hộp sữa hút chụt chụt, mắt nhìn đâu đó trên trần nhà không thèm đếm xỉa gì tới mấy người trong bàn ăn lúc này.

Đối diện Nam là Duy và Trân, bên cạnh cô là Ngọc, còn Bảo ngồi riêng mình anh một góc bàn. Dám đâu góc bàn còn lại để cho Hưng và Uyên lắm. Nam thầm nghĩ và mong sao đôi vợ chồng thanh lịch kia đi thẳng lên lớp cho rồi.

Ngọc cầm cúi ăn, không nói tiếng nào, cũng không ngẩng đầu lên nhìn Bảo luôn, tập trung chuyên môn thấy sợ. Nam cũng thế, không biết hộp sữa hết từ bao giờ mà ống hút vẫn còn nguyên si trong miệng cô, chắc ngậm vậy thôi chứ để miệng không thì chẳng biết nói gì.

-Ngọc, em quen Bảo sao hay vậy?

Nếu còn sữa trong miệng chắc chắn Nam sẽ sặc. Lúc bấy giờ, Ngọc mới ngừng ăn, ngẩng đầu nhìn Trân rồi liếc thật khẽ sang Bảo. Không biết Trân định làm gì mà lại hỏi trực diện như vậy. Nam có linh tính chẳng lành, cô đá đá chân Bảo ở dưới gầm bàn, ý nhắc anh giải vây cho Ngọc. Bảo cũng ngừng động tác nhìn Ngọc, mắt hai người chạm nhau.

Không lẽ nói là em quen anh ấy trong game? Trân sẽ cười té ghế mất. Nam không nghĩ ra đáp án nào để không làm mất mặt Bảo. Cô nhìn Ngọc chăm chú, cả bàn ăn đều đổ dồn vào Ngọc, trừ Duy. Đó giờ anh có quan tâm tới chuyện của ai đâu. Không chấp.

-Em gặp anh ấy nhà thiêu người chết.

Nam há họng, cái ống hút rời khỏi miệng. Trân buông đũa, Duy cũng dừng lại nhìn Ngọc. Thấy ai cũng bị câu trả lời của mình làm cho bất động, Ngọc gượng cười. Có lẽ cô sẽ giấu kỉ niệm này giống như một bí mật nhỏ của riêng mình nhưng tình huống này thì chắc không thể giấu được rồi.

-10 tuổi, mẹ em mất vì ung thư máu. Mẹ được đưa tới nhà thiêu và khi đó em đã gặp anh Bảo. Em không biết sao mà lúc đó anh lại xuất hiện nữa. Em chỉ nhớ là anh quỳ ở một góc và khóc rất nhiều, lúc đó em còn nhỏ và không dám tới gần để hỏi thăm. Trong trí nhớ của em thì anh là người con trai đầu tiên khóc một cách chân thực như vậy. Anh không biết em đâu, sau này khi gặp lại em cũng không nhớ ra vì anh lớn lên đẹp trai quá mà. Rồi khi nhìn thấy mấy tấm hình hồi nhỏ của anh, em mới nhớ.

Bảo không nghĩ là Ngọc bịa chuyện để giữ thể diện cho anh, bởi vì trong quá khứ, anh còn nhớ có một cô bé mũm mĩm đứng nép bên chân ba và đưa mắt nhìn anh rất lâu trong nhà thiêu người chết. Anh không nghĩ đó là Ngọc. Hôm ấy là tròn 10 năm ngày bà Doanh mất.

Trân thì ngược lại, cô cho rằng Ngọc chỉ xuyên tạc ra một câu chuyện cảm động thôi, cô nhếch môi giả vờ khen ngợi.

-Không ngờ em quen biết anh ấy trước cả chị đó.

-Dạ thưa cô, em không dám.

-Uyên học cùng lớp với mấy em mà. Bình thường cứ gọi chị được rồi.

Ngọc cười, nhìn Bảo đổ mắt rồi lại tiếp tục ăn. Không ai chú ý đến trạng thái của Nam. Cô chỉ biết rằng mẹ của Ngọc cũng mất để lại ba cô góa trống nuôi con, cô không hề biết rằng mẹ Ngọc mắc bệnh ung thư máu. Ống hút trở lại trên miệng Nam, cô ngậm nó thần thờ. Duy gác đũa, lấy giấy ăn lau miệng và thoáng nhìn nét mặt bơ phờ của con nhóc trước mặt.

-Còn em, Nam?

-Dạ?

-Em với Bảo...

-Con nhỏ này là em gái anh.

3 người còn lại trong bàn đổ dồn mắt về phía Bảo. Anh thừa nhận, Nam là em gái ư? Ngọc vô cùng bất ngờ, Duy cũng vậy bởi vì cả hai biết rằng người Bảo quan tâm nhất lúc này là Nam. Còn cô, cần ông hút mắt nhìn đâu đó xung quanh căng tin làm ra vẻ vô tội. Đến giờ mới chịu nhận ư? Có muộn quá rồi không? Hay là anh chỉ nói vậy cho qua chuyện?

-Em gái? Sao em không nghe anh kể gì hết vậy? Con bé đáng yêu quá trời.

Nam sốc. Đáng yêu? Mô phật! Uyên mà nghe những lời này từ chị gái mình chắc phải đập đầu vô tường chết mất. Giả nai cũng vừa thôi chứ. Nam thật sự không hiểu ở cái con người này có gì hấp dẫn mà trước đây lại khiến Bảo lại mê mẩn như vậy. Cả Duy nữa.

-Chị đừng nói vậy. Nó mà đáng yêu chắc em thành hoa hậu năm nay quá.

Ngọc bào chữa giúp Nam, hạ nhan sắc của cô xuống mấy triệu bậc. Nếu là ngày thường chắc chắn cô sẽ không tha cho Ngọc vì cái tội hạ thấp danh dự bạn bè nhưng bây giờ thì... tạm cho hưởng án treo. Nam liếc qua Ngọc, cười khì khì, ánh mắt như có thể phun ra tia lửa điện.

-À, mà chị với anh Duy quen nhau sao vậy?

Đoàn Như Ngọc, chị thích em rồi đó! Nam rất muốn đập bàn và hét lên câu này. Nam như mở cờ trong bụng, này giờ để Trần khai thác thông tin cũng nhiều rồi, giờ đến lượt mình đòi lại tiền vốn chứ. Ngọc đá chân Nam dưới gầm bàn, nhắc nhở cô khép cái miệng đắc ý kia lại.

-À... ờ... bọn chị...

Hết biết đường nói. Quả không hổ danh là “Bảy Nổ” của tổ Tư, Nam đắc chí trong lòng. Trần sượng mặt không biết nên trả lời thế nào. Bảo liếc nhìn Ngọc và Nam, biết rõ là hai con nhóc bày trò chơi Trần một vở, anh cũng để yên không can dự vào, nếu Duy có thể thì cứ để Duy giải quyết. Anh với cô đã không còn gì nữa rồi.

Trần chưa kịp trả lời thì Duy đã đứng dậy, đẩy ghế đi khỏi căng tin. Trần buông dưa chạy theo trước bao nhiêu con mắt tò mò lẫn ghen tị, Duy là hoàng tử băng của cả trường mà. Không biết từ khi nào cái tin đồn 12A7 có hoàng tử băng đã len lỏi khắp các góc ngách của trường Phan. Tin đồn đúng là có uy lực vĩ đại.

-Chị ơi, chị quên giấy lau miệng rồi!

Nam còn bồi thêm câu nữa, Trần càng tức tốc xoắn quần áo dài chạy nhanh hơn. Ngọc với Nam đập tay ăn mừng chiến thắng, công của Ngọc là lớn nhất nên được Nam thưởng ột cái kẹo mút vừa mua lúc này. Cô cũng cho Bảo một cái vì nể tình anh đã không làm cô bẽ mặt. Rồi tháo vở một cái kẹo cho vào miệng, mút chụt chụt.

Nam vô tư vậy đó. Bảo lườm lườm cô, rồi giật cái kẹo của Ngọc cẩn thận bóc vỏ, sau đó mới đưa lại cho cô. Ngọc e thẹn nhận lấy, cô vẫn còn ngượng khi kể chuyện ngày đó anh khóc lóc và bị mình bắt gặp. Nam tròn mắt, rút cái kẹo ra miệng chữ O nhìn hai người này tình chàng ý thiếp rồi lắc đầu khoác ba lô bỏ đi.

-Bơ, chờ tao đi nữa. Em lên lớp trước.

Bảo cũng xách cặp đi theo sau Nam và Ngọc. Để lại cho căng tin vô số những câu chuyện mà sắp tới sẽ là đề tài bàn tán nóng hổi. Chuyện tình giữa giáo sinh thực tập và hoàng tử băng. Em gái giáo sinh điển trai môn Hóa học là con nhóc tomboy Tường Nam 12A7. Vần vắn và mây mây...

.....

Đúng như những gì Nam và Ngọc “thì thảm mùa xuân” với nhau, Trần vào lớp với khuôn mặt đầy sát khí mặc dù ai nhìn vào cũng thấy cô vô cùng quyến rũ. Và điều không thể tránh khỏi là cô sẽ đi Nam và Ngọc đến mức tóc không còn một cọng chứ không đơn giản chỉ là sói trần thôi.

Dù sao bên cạnh Nam vẫn là một cây Tiếng Anh đầy đủ kinh nghiệm, chỉ cần liếc mắt một chút là sẽ có được đáp án của những câu hỏi hóc búa nhất mà Trần đưa ra. Không những không tức giận chuyện mình bị Nam và Ngọc chơi xỏ ở căng tin mà Duy còn tận tình hơn trước, thỉnh thoảng anh còn mở miệng nói chuyện với hai đứa và mấy đứa còn lại trong tổ Tư. Thái độ như vậy là tốt hơn trước rồi.

Vì uống không đủ liều thuốc sáng nên qua khỏi tiết học thứ ba là Nam không chịu nổi, cơ thể cô bắt đầu mệt mỏi rã rời. Điều đó không ai nhận ra bởi vì cô đã nguy trang quá giỏi bằng nụ cười toe toét trên môi và sẵn sàng chém gió với Hội bà tám tổ Tư, trừ một người.

Tiết thứ 4 do Bảo giảng dạy. Anh đến lớp sớm hơn một chút để tranh thủ thời gian sắp xếp dụng cụ thí nghiệm và chuẩn bị tinh thần hơn. Đứng trước bao nhiêu con mắt cứ nhìn mình chằm chằm mà giữ được bình tĩnh thì không phải ai cũng có thể làm được. Dục lên bục giảng phụ Bảo treo mấy tấm bảng phụ lên bởi vì chiều cao của anh có thể làm việc đó dễ dàng.

-Nam không khỏe, mày nói với Ngọc dìu nó lên phòng y tế nghỉ đi.

Bảo rời khỏi trang giáo án nhìn sang Dục, ánh mắt chân thành đó giống như người bạn thân của anh nhiều năm trước. Bảo nhìn xuống dưới cuối lớp, gương mặt của Nam quả nhiên là nhợt nhạt hơn hồi sáng rất nhiều. Không nghĩ ngợi gì thêm, anh bước nhanh chân tới bàn của Nam.

-Ngọc, em đưa Bơ lên phòng y tế giúp anh rồi về lại học. Nhanh đi, sắp vào lớp rồi.

Ngọc đang buôn chuyện với Thơ và Lam, nghe tiếng Bảo kêu mình liền quay người lại, cùng lúc Nam cũng đang nhìn anh như khó tin lắm. Bảo không nói gì thêm, đi nhanh lên bục giảng gật đầu với Dục. Nam nhìn theo, bắt gặp ánh mắt Dục đang nhìn mình.

-Mày không khỏe hả?

-Ồ. Tao thấy hơi mệt. Tao tự đi được, mày khỏi dìu đi. Đi đi về về mệt công lắm.

Rồi Nam lấy tờ báo hoa học trò trong ba lô ra đi thẳng, ngang qua bàn giáo viên, cô dừng lại một chút nhìn Bảo. Anh gật đầu cho phép cô đi, nhìn Nam ốm quá, anh thương cô nhiều hơn. Tại sao anh không nhận ra sức khỏe cô yếu hơn trước nhỉ? Và tại sao Dục lại phát hiện ra Nam đang mệt còn Bảo thì không?

Bảo quay đầu lại, Dục cũng nhìn theo Nam cho đến khi anh phát hiện ra Bảo đang nhìn mình thì mới thôi và đi về chỗ, nghe sự tra khảo của Ngọc và lũ bạn.

-Anh nói gì với anh Bảo vậy?

-Nam mệt, anh kêu nó xuống nói em đưa con nhóc đó đi nghỉ.

-Sao anh không nói với chị Bầy luôn mà phải lên trên kêu thầy?

-Đúng đó, hay anh nói với tụi em cũng được mà!

Lam và Thơ xen vào. Dục cứng họng, giả vờ chú tâm vào bài học, nếu trả lời mấy con nhóc này, biết tới sáng mai chúng nó có chịu tha cho anh không. Thôi thì dùng cách cũ vậy, im lặng là thượng sách. Thơ và Lam bỏ sang tám chuyện khác, Ngọc suy nghĩ gì đó rồi xích người qua chỗ của Nam, nói nhỏ với Dục.

-Hôm bữa anh đưa nó lên phòng y tế có nói gì với nó không mà lúc về nhà nó nói với anh Bảo mình là người giết mẹ vậy?

Dục nghiêng người, nhìn Ngọc vẻ thắc mắc. Hôm đó anh còn không nói được với Nam một chữ nào thì đã không thấy cô đâu rồi. Nhưng sao Nam lại tự nhận mình là kẻ giết người? Có một lần cô đã gọi cho anh và thừa nhận như vậy, cô giết chết ba anh và mẹ mình.

-Không lẽ nó nghe anh nói nhiều quá mà ám ảnh rồi hả? Anh cũng kì thiệt, chơi gì không chơi cứ kêu nó giết người hoài, không ám ảnh mới lạ.

Dục không nghĩ là Nam bị ám ảnh, cô biết được gì đó. Không đơn giản như vậy. Suy nghĩ một hồi Dục bỏ chạy ra khỏi lớp trước sự ngạc nhiên của Ngọc, Bảo và nhiều người khác nữa.

-Nam với anh Dục đi đâu vậy Ngọc?

Hưng thắc mắc. Uyên cũng ló đầu qua nhìn thử. Ngọc nhún vai không muốn trả lời. Nam đang mệt, nếu cô nói cho Hưng biết anh có lên phòng y tế phá hỏng giấc ngủ của Nam hay không? Thôi thì áp dụng phương pháp của Dục truyền lại cho qua chuyện.

-Đi đâu vậy ta?

-Thầy cô vô rồi, anh muốn đi đâu nữa vậy? Nó có chân mà, tự đi thì tự về thôi.

Uyên kịp thời ngăn cản nếu không người tiếp theo ra khỏi lớp chắc chắn là Hưng. Anh ngồi nhìn ra cửa lớp, Duy không trở lại và Nam cũng thế. Tiết học nhàm chán trôi qua trong sự suy nghĩ và lo lắng của rất nhiều người.

Cùng lúc đó, Duy đuổi theo Nam và bắt kịp cô ở ngã rẽ sang khu hiệu bộ tầng 3. Nam không đến phòng y tế mà bước vào thư viện, trong quyển báo hoa học trò cô đã nhét theo thẻ học sinh. Còn Duy thì không cần thẻ vẫn vào được bên trong thư viện, đơn giản vì cô thủ thư cũng là một fan hâm mộ trung thành của anh.

Thư viện trường Phan Bội Châu là cả một kho kiến thức khổng lồ. Dường như mọi thông tin được lưu lại trên trang sách đều có sẵn ở nơi này, mỗi một gian là một lĩnh vực riêng biệt. Duy ngạc nhiên cực độ khi nhìn thấy Nam rẽ vào gian sách có đề hai chữ Y Học treo lủng lẳng bên trên. Nam tìm sách gì ở nơi dành cho dân Chuyên Hóa- Sinh trong khi cô là đứa con của khoa Xã hội?

Duy đứng ở kệ sách phía bên kia, cầm đại một quyển sách nào đó thậm chí anh không đọc tựa đề, mắt vẫn chăm chú theo dõi Nam qua khe hẹp giữa những tầng sách.

Nam dựa lưng vào kệ sách, mắt lướt đều đều, thỉnh thoảng cô ngừng đọc rồi thần thờ. Thở dài sau mỗi một lần qua trang là biểu hiện của cô mà Duy thấy rõ nhất. Bàn tay nhỏ nhắn che lấp mắt tựa quyển sách dày đang chiếm đầy tâm trí cô.

Nam rời khỏi thư viện sau khi tiếng chuông quen thuộc báo hiệu hết tiết thứ 4, Duy đoán là cô sẽ đến phòng y tế vì với cái đầu thông minh của Nam, hẳn cô sẽ biết được có rất nhiều người lo lắng ình. Đợi Nam cầm lại thẻ học sinh và mất hút sau cánh cửa bằng kính, khi ấy Duy mới bước lại gần gian sách mà cô đã đứng.

Anh tìm đúng quyển sách mà Nam vừa đọc xong, cầm quyển sách dày lên tay, nhìn cái tựa là Duy rụng rời tay chân. Nam chưa đọc hết với một lượng thời gian ngắn, cô còn gấp mép một trang lại làm dấu.

Duy không đọc kĩ như Nam, chỉ vì nhìn sơ bên ngoài là anh hiểu rõ ngọn ngành rồi. Đặt quyển sách trở lại vị trí cũ mà Nam đã cẩn thận cất giấu phòng hờ lần sau mình sẽ đọc tiếp, Duy rời khỏi thư viện trước sự nuối tiếc của cô thủ thư.

Quyển sách Chẩn đoán- phòng trị bệnh Ung Thư Máu nằm gọn gàng kẹp giữa nhiều cuốn khác.

-Duy, vô lớp rồi mà anh đi đâu vậy?

Duy định sẽ tới phòng y tế nhưng lại gặp Trần giữa đường.

-Tới phòng y tế.

-Anh bị gì sao? Sao lại tới đó?

Trần sốt sắng hỏi, tay sờ lên trán Duy kiểm tra thân nhiệt của anh. Duy không thích người khác đụng vào người mình, anh nhanh chóng lùi về phía sau tránh sự quan tâm của Trần. Bàn tay cô chơi với giữa không trung, cảm giác hệt hăng dâng lên cực độ.

-Không sao. Có việc nhờ cô Diệu giúp. Còn gì nữa không?

Không đợi Trần trả lời Duy đã xoay người và chuẩn bị cất bước. Dù biết tính Duy từ trước nhưng Trần không nghĩ là anh lại lạnh nhạt với mình như vậy. Cô yêu anh và bất chấp mọi thứ chỉ để được bên anh, cô không tin là anh không nhận ra tình cảm ấy.

-Anh Duy, khoan đã. Sao anh lại như vậy?

-Anh thế nào?

-Anh không giống anh nữa.

Duy xoay người lại, nhìn thẳng vào Trần. Cô cũng không ngần ngại mà nhìn trực diện vào anh, một cô gái ngoan cường. Trần có lí do của riêng mình nên cô mới nói như vậy, Duy thay đổi, anh hoàn toàn không giống người mà cô yêu thương của nhiều năm trước.

-Em nói tiếp đi chứ.

Trân không biết nên giải thích thế nào, cô chỉ cảm nhận được qua từng cử chỉ và lời nói của anh với mình. Một sự thờ ơ vô hình. Cô quen biết anh và Bảo từ năm lớp 10, cô bắt đầu tiếp cận Bảo bởi vì anh là bạn thân của Duy. Bảo yêu cô tha thiết, nhưng anh lại không hề biết mình chỉ là kẻ bị cô lợi dụng. Nhưng Duy thì biết điều đó. Biết rất rõ.

Kết thúc năm học lớp 10, Duy không từ mà biệt. Anh để lại cú sốc lớn cho cả Bảo và Trân. Một thời gian sau, Bảo phát hiện được Trân không yêu mình và cũng chính cô nói lời chia tay anh, tình đầu đổ vỡ như thế. Bảo không hận cũng không thù Duy, vì Duy là người bạn thân của anh từ nhỏ. Anh chỉ cảm thấy mình kém may mắn với những rung động đầu đời mà thôi.

Không lâu sau thì Trân cũng đi du học, cô vừa trở về mấy tháng trước và gặp lại Bảo. Tình cảm của anh đã không còn dành cho cô vì thế hai người chỉ xem nhau là bạn. Một tình bạn mà phía sau có nhiều uẩn khúc.

-Không nói thì anh đi đây.

-Sao anh tuyệt tình vậy? Em đã vì anh mà làm tổn thương Bảo. Chỉ vì yêu anh mà em đã làm mọi thứ, nghe tin anh đi Anh liền tức tốc bay sang đó, hi vọng nhỏ nhoi ở nơi xứ sở sương mù có thể tìm được anh. Rồi sao? Em trở về với hai bàn tay trắng nhưng tình yêu chỉ có thể lớn dần thêm. Gặp anh ở đây em đã vui mừng và hạnh phúc như thế nào, anh có biết không?

-Em không biết trân trọng tình cảm của một người yêu em. Đó là sai lầm của em. Anh đi Mĩ chứ không đi Anh. Gặp lại em ở đây anh chỉ thấy khó xử với thằng Bảo thêm thôi.

Trân khựng người, cô không ngờ là những gì mình trải qua chỉ xứng đáng để nhận lại bấy nhiêu đó từ Duy. Không lẽ một chút yêu thương cô không được nhận lại hay sao? Nụ cười trên môi Trân buồn man mác.

-Em không cần biết. Em chỉ biết là em yêu anh. Chỉ vậy là đủ rồi. 6 năm trước, em ở bên Bảo nhưng lại yêu anh. 6 năm sau, em đủ tự tin để trói buộc anh với mình. Không cần biết bằng cách nào, em chỉ muốn anh biết, em yêu anh. Lê Hoàng Đình Duy, trả lời em. Anh có yêu em không?

Duy bị ép dồn vào đường cùng, Trân muốn anh cho cô câu trả lời. Trước đây, anh vì Bảo mới nhịn và không muốn làm tổn thương cô. Còn bây giờ, anh muốn làm chủ sự tự do của mình. Và cũng vì tình cảm của anh chưa bao giờ đặt ở nơi Trân.

-Anh yêu em...

Nam chậm rãi xoay người, cô sực nhớ ra là bỏ quên tờ báo hoa học trò ở thư viện nên quay lại lấy rồi mới tới phòng y tế. Không ngờ đi được nửa đường lại chứng kiến màn tình tứ này.

Thật ra thì Nam chỉ nghe được lúc Trân nói “Em không cần biết...” rồi hỏi thằng Duy, anh có yêu cô không. Nam khâm phục Trân, dám thổ lộ công khai tình cảm như vậy, cô quả là mẫu phụ nữ của thời đại. Rất tự do và thông minh.

Nhưng Nam chỉ nghe được một phần nhỏ câu trả lời đứt quãng của Duy. Trong khi Trân chờ đợi thấp thỏm thì Duy nhẹ nhàng phun ra những từ còn lại và nó khiến cô chết lặng.

-Anh yêu em... Anh yêu em... Em mong nghe từ anh 3 chữ này lắm chứ gì? Vì em mà anh và thằng Bảo xích mích đủ thứ chuyện, cho đến khi về nước anh cũng không dám chủ động đến tìm nó. Em chỉ biết đến mình và thứ tình yêu của em thôi, em có từng nghĩ cho Bảo và anh không Trân? Anh không yêu em. Anh có người yêu rồi. Trước cũng vậy và bây giờ vẫn thế.

Rồi Duy xoay người đi, anh không muốn nhìn thấy Trân khóc. Dù biết những lời nói của mình tàn nhẫn nhưng anh chẳng thích dây dưa không rõ với cô, điều đó sẽ khiến anh khó chịu. Thà cứ cắt đứt mọi ảo mộng của cô một lần cho xong, 6 năm, cô yêu anh những 6 năm rồi nhưng anh thì chỉ xem cô là một người bạn không hơn không kém.

-Rồi anh sẽ yêu em. Nhất định em không bỏ cuộc đâu.

Tiếng nói của Trân nhỏ nhẹ hòa vào tiếng gió, bay xa. Ánh mắt kim nén không để những giọt đắng rơi ra, một chút bi thương, một chút căm giận. Cuối cầu thang, có những bước chân xa dần. Nụ cười mãn nguyện hạnh phúc nở trên môi Bảo, anh nắm tay Ngọc trở về lớp cho cô kịp học tiết cuối cùng.

.....

Và đúng như những gì Trần đã quyết tâm, không chỉ riêng cô mà cả em gái cô, Thùy Uyên cũng đang sắp xếp một kế hoạch để chiếm được tình cảm của anh em nhà họ Lê. Khánh Hưng là của cô em, còn Đình Duy là của cô chị. Một kế hoạch vô cùng hoàn hảo, nếu không có sự xuất hiện và can thiệp của người con gái ấy.

.....

Bỏ game một thời gian rồi, chỉ ngồi cầm đầu vào facebook, chia sẻ những dòng tâm trạng như mình. Nam chăm học hơn, có hôm cô thức tới 1, 2 giờ sáng mới ngủ. Hôm nay cũng vậy, ông Lâm đi về khuya mà vẫn thấy Nam ngồi trước cửa tiệm vừa làm bài tập vừa nghe nhạc, say mê quá mà chẳng biết ông về. Ông Lâm thương Nam lắm, chẳng bù cho thằng con trai bất hiếu mới 9, 10 giờ là ngủ thẳng cẳng trên lầu.

-Mệt không con gái?

-Ba về rồi ạ. Không mệt lắm. Ồ, mới đó mà 12 giờ rồi. Ba về trễ quá. Ở vừa bánh thiếu người làm hả ba?

-Ồ. Con ngủ sớm đi Bơ. Học ít thôi, thức như vậy sức khỏe nào chịu nổi.

-Không sao đâu, ngủ nhiều con sẽ mập, đầu óc cũng không minh mẫn nữa. Ba ngồi đi, con dọn cơm cho ba ăn, con cũng chưa ăn. Đói quá.

Ông Lâm cất túi đồ rồi trở ra dọn dẹp cửa tiệm một chút, kéo khóa cửa lại rồi mới ngồi vào bàn ăn cơm. Nam còn bận bịu với thức ăn trong bếp, ông tranh thủ xem qua bài vở của con gái mình. Nam viết chữ rất đẹp và giữ vở sạch sẽ vô cùng.

Nụ cười tự hào trên môi ông Lâm chưa giữ được bao lâu thì tắt phụt khi ông nhìn thấy những dòng chữ Nam viết trên tập giấy kẹp vào sau cuốn vở mình đang cầm. Nam biết tất cả rồi. Về cái chết của bà Doanh. Bởi vì cứu Nam...

-Ba vô ăn cơm với con. Nhanh đi ba.

Ông Lâm đặt vở của Nam lại chỗ cũ, lững thững đi vào trong ngồi bên cạnh con gái. Nam ăn vô tư và chẳng cần giữ ý tứ gì hết, vì trước mặt ba cô không cần làm như thế. Ông Lâm đã nói vậy mà. Nhìn Nam ăn ngon như vậy, ông cũng yên lòng hơn chút và cơm vào miệng.

-Bơ này, nếu như ba không tới vừa bánh nữa, nhà mình cũng không bán bánh nữa. Con có chịu không?

-Sao vậy ba? Ở xưởng bánh có chuyện gì hả? Người ta đuổi ba hả? Nhà mình không bán bánh thì con với Hai không có tiền tiêu vật rồi.

Nam xụ mặt xuống, nghĩ tới khoảng thời gian sắp tới phải chi tiêu eo hẹp là cô hết muốn ăn cơm. Ông Lâm xoa đầu cô con gái, phì cười. Ông lấy bóp ra, đặt vào tay Nam 4 tờ bạc 500 ngàn. Nam ngơ ngác như con nai vàng, tự hỏi ba mình sao lại cho cô nhiều tiền như vậy.

-Cầm đó cần mua gì thì mua. Anh Hai con ba cũng cho y hết vậy. Con ốm lắm, ăn nhiều vô.

-Nhưng ba ơi, con không cần nhiều tiền vậy đâu.

-Thì coi như ba cho con mua thêm sách ôn thi Đại học. Mà con đăng kí thi trường nào chưa?

-Dạ con chưa quyết định. Nhưng con muốn thi Học viện hàng không.

Ánh mắt ông Lâm sáng lên rồi ông bật cười khanh khách.

-Mình ơi, con gái chúng ta nổi nghiệp mình rồi đây này. Cố lên con gái! Ba ủng hộ con 10 ngón tay luôn với 10 ngón chân luôn. Haha.

-Dạ con sẽ cố gắng...

"Con sẽ cố gắng sống tới khi đó ba ơi!". Đó là nguyên văn câu nói của Nam nhưng cô chỉ kịp thốt ra những chữ đầu, còn khúc sau đã bị chuông điện thoại bàn át mất tiếng. Ông Lâm đặt chén cơm xuống, đứng dậy qua bắt máy, thắc mắc không hiểu ai lại gọi đến vào giờ này.

-Alô.

-”Nhớ tui không bạn hiền?”

Kiểu xưng hô này khiến ông Lâm nhớ ra được gì đó. Mắt ông sáng lên rồi trở lại trạng thái cũ, nhìn qua Nam đang thắc mắc chống đũa không ăn nữa.

-Ai vậy ba?

-Xin hỏi ai ở đầu dây vậy?

-”Đít dây nghe không rõ hả? Sóng ở đây tốt lắm mà ta?”

Nam chết sặc với cách nói chuyện của người phụ nữ này mất thôi. Vì điện thoại bàn nhà cô có gấn chế độ để loa ngoài nên ông Lâm cầm máy nhưng Nam vẫn nghe rõ người bên kia nói gì. Ông Lâm cười giả lả nhìn Nam rồi ra dấu cho cô im lặng để ông nói chuyện.

-Mới nói chuyện hôm qua mà, nhớ gì nhanh vậy? Sao không gọi vào máy của tui?

Nam mắt tròn mắt dẹt nhìn ba mình, “mới nói chuyện hôm qua” là thế nào đây, chuyện gì mà phải gọi vào máy riêng mới được? Nam thử tưởng tượng đến tình huống xa xôi nhất, không lẽ ba cô ngoại tình?

Không đúng, một người đàn ông góa vợ 18 năm trời như ông Lâm sao lại muốn sang ngang vào giây phút này? Nếu ông muốn cưới vợ để có bàn tay phụ nữ chăm sóc nhà cửa con cái thì đáng lẽ phải cưới từ cái hồi Nam còn quần tã b.ú bình rồi chứ?

-”Gọi không được, thuê bao không à. Ông sắp xếp thời gian đi nha, lần này đối tác người Pháp, rất thích hàng của chúng ta. Tối mai 8 giờ ở nhà hàng Sinh Đôi. Ông nhớ tới đó, tại ông muốn gặp bằng được ông. Không đi là tui lột da ông đó nghe chưa.”

Nam há miệng, cách nói chuyện này sao mà giống như tụi bà tám tổ Tư lớp cô dữ vậy. Có phải là bạn của ông Lâm không? Trung niên rồi mà còn nhí nhảnh vậy sao? Không thể tin được. Hay là bên kia gọi lộn người? Đối tác mới của ông Lâm sao lại là người Pháp? Bánh mì Việt Nam nhập qua tới Pháp luôn hả? Càng nghĩ Nam càng không hiểu.

-Biết rồi mà. Mai tui tới.

-”Con dâu tui khỏe không? Gửi lời thăm của mẹ chồng tới bé Bơ nha. Goodnight. Bye best friends.”

Giờ thì Nam đứng hình luôn. Người phụ nữ đó không phải là người mà ông Lâm muốn cưới về như suy nghĩ lúc đầu của cô, mà là sui gia tương lai của ông theo nguyên văn lời nói thì cô là con dâu của bà ấy. Nam rơi vào trạng thái chết lâm sàng.

-Bơ, con có sao không?

Ông Lâm lay lay vai cô con gái nhỏ, khi đó Nam mới hoàn hồn nhưng chưa thể chấp nhận cái thực tế này. Ba cô định gả cô như vậy sao? Nam mếu máo sắp khóc nhìn ông Lâm van nài thảm thiết.

-Ba ơi, Bơ thương ba lắm, ba đừng gả con sớm ba ơi. Con không muốn làm dâu một nhà bán bánh mì mà sống đâu. Huhu.

-Haha. Con gái à, bà ấy chọc ba thôi, làm sao ba gả con được? Con gái ba còn nhỏ mà. Mẹ con nói sau này nếu mà có con gái thì khi 25 tuổi mới được gả con đi, con sẽ mặc chiếc váy cưới ngày trước của mẹ. Vì thế con yên tâm đi nha, đợi con 25 tuổi rồi tính tiếp chuyện có gả cho con trai bà ấy hay không.

25 tuổi. Khuôn mặt Nam phờ phạc hẳn đi. Vậy có nghĩa là 25 tuổi có thể cô sẽ “bị” gả làm con dâu người phụ nữ vừa rồi. Trời ơi! Bà ấy cũng trạc tuổi ba cô mà ăn nói hết như mấy đứa 18, 20. Con trai bà ấy sẽ dùng ngữ điệu nào nói chuyện với cô đây? Trẻ lên 5? Mô phật!

-Con đi ngủ. Không nói với ba nữa. Ba ăn hiếp con.

Dậm chân, Nam ôm sách vở đi lên phòng. Hai mắt đỏ hoe không phải vì tức tối ba sẽ gả mình cho cái nhà bán bánh kia. Mà vì cô sẽ không thể mặc chiếc váy cưới của mẹ. Không còn cơ hội nào dành cho Nam sao?

-Tết năm sau đã là kì tích rồi. 25 tuổi...

Giờ ra chơi Hưng ra hiệu kêu lớp ở lại thông báo. Bữa nay không cần phải leo lên ghế hay cầm thước đập bảng nữa, anh cầm theo hộp phấn, thành phần nào bất hảo là ném như phóng phi tiêu.

-Hưng muốn thông báo là có một tin vui và một tin buồn, các bạn muốn nghe tin nào trước?

-Nhanh đi ba ơi, con chưa ăn sáng!

Tiếng hát xuyên màn đêm của Thơ đánh thức vấn đề, lúc đó mới tập trung vào vấn đề chính.

-Tuần này thứ bảy chúng ta được nghỉ do thầy cô họp hội đồng.

Rần rần, ồn ào, ầm ầm, xôn xao.

-Đi chơi đi, lâu rồi không được nghỉ nhiều gì hết.

Thế là mấy cô bàn trên hồn nhiên bàn kế hoạch.

-Đi đâu ta?

-Xa xa chút đi, hợp tác xã đi Huế đi.

-Ra ngoài đó để mày thưởng ngoạn sông Hương hả con? Mỗi cái bài văn “Ai đã đặt tên cho dòng sông?” mày chưa thấm hả?

Hưng lấy giọng lại, tiếp tục.

-Tin thứ hai, năm nay trường không tổ chức cắm trại như mọi năm.

-Giiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii???

-Sao không tổ chức, năm nay đóng học phí mắc như quỷ, thu tiền ăn hết rồi hả?

-Mày tới nhà anh hiệu trưởng đó, cấm đi, cho thoáng.

-Năm nào cũng có, năm nay mắc gì không có? Bộ năm ngoái con nào thằng nào cắm trại xong gom củi đốt trường hả?

-Không cấm tao tự tổ chức cấm!

-Rủ gia đình mày cấm chung cho vui kìa.

-Năm nay học 12 mà không cho cắm trại lấy gì vui?

-Thì mày học thêm năm nữa đi, năm sau cấm bù.

Hỗn loạn. Đại chiến chó mèo.

-Trật tự!!!

Hưng rướn cho hết gân cổ. Không khéo mấy sợi gân nó đứt cái một là lớp này hết cắm trại gì luôn. Gom tiền đi viếng đám tang Hưng đủ vui rồi.

-Bù lại, trường sẽ tổ chức cắm vào 30 tháng 4 để làm lễ chia tay lớp 12 luôn.

-Chứ không phải lễ cầu hồn siêu thoát hả?

Lam hỏi thật là ngây thơ, tốt nhất là cô này nên im lặng. Ai lại chẳng biết sau 30 tháng 4 có buổi tiệc quan trọng nào. Thi tốt nghiệp! Trường không tổ chức lễ cầu an cầu siêu thì nói sao lũ học trò này rớt lộp độp, lạch bạch. Sau câu nói ấy, các bạn trai lẫn gái mới chịu nhẩn nhện, không là đám tụi này cũng tới nhà từng người trong ban giám hiệu đốt nhà lăm.

-Từ nay tới 30 tháng 4 còn được mấy ngày?

Nam ngây ngô ngẩng mặt lên hỏi Hưng khi anh vừa từ trên bục đi xuống chỗ ngồi. Hưng cười, anh đang nghĩ rằng có người còn mong tới cắm trại hơn cả mình. Mỗi năm có 1 lần mà, lại là năm cuối nữa.

-Chưa tới hai tháng. Nhanh mà.

Ngọc không có hứng thú, tới lớp cứ lôi cái lịch để bàn ra ngắm. Nam thấy cô khoanh tròn bằng bút màu đỏ ở ngày 19 tháng 4. Không rõ là ngày đặc biệt gì. Ngày giải phóng thành phố Phan Thiết, đâu mà rảnh rồi dữ vậy? Nam nghĩ là nó còn có ý nghĩa nào khác nữa, hỏi nhưng mà Ngọc không chịu nói. Thế là thôi!

Điện thoại báo có tin nhắn. “Chiều cúp ngoại khóa, đi bệnh viện với tao”. Ngọc chồm qua liếc mắt đọc một loáng là xong. Cô mới để ý là tay Nam đang run run trả lời tin nhắn.

-Con Su bị bệnh hả? Sao nó lại rủ mày đi bệnh viện?

-Mày quên chồng nó là bác sĩ hả? Nào mày phẳng hả Múp?

Lại đá xoáy nhau thế đó. Ngọc không thèm chấp, cô tiếp tục tò mò.

-Vậy mày đi theo làm gì? Chồng nó chứ đâu phải chồng mày?

-Đúng là phẳng thiệt. Mày nghĩ với tính con Su nó có chịu đi hẹn hò hai mình không? Người ta thì thích đi riêng lẻ cho tiện làm việc còn nó thì chỉ thích đi cả đám thôi.

Ngọc gật gù ra vẻ đã hiểu, tưởng chừng cô bạn bên cạnh sẽ không còn hỏi thêm một câu nào khó đỡ nữa thì Ngọc lại quay qua phán một lèo, Nam nghe mà xay xẩm mặt mày.

-Mày thích làm kì đà cản mũi quá ha. Nói mày làm người thứ ba cũng được đó. Haha.

Nam ngẫm lại lời Ngọc nói. Đúng thật là vậy. Xét vào tình huống nào cô cũng là người thứ ba. Thiên và Kỳ thì không cần nói gì nữa. Bảo và Ngọc, cũng có cô xem giữa. Hưng và Uyên cũng thế. Chưa kể đến cái người bên cạnh này đây. Nhưng mà Nam lại tự bào chữa ỉn, Duy và Trần yêu nhau cơ mà, cô không phải là người thứ ba gì hết.

Len lén nhìn qua Duy, Nam chỉ cảm thấy mình là kẻ ngu ngốc trong mắt anh. Có lẽ vì bận chăm yêu thương mà anh nhất thời quên mất công cuộc trả thù Nam rồi, cầu mong là vậy. Nam chỉ hi vọng Duy để yên ỉn sống những ngày tháng còn lại mà thôi.

-Tần số nhóc len lén nhìn tôi tăng lên rồi đó.

Biết ý Duy nhắc nhở mình, Nam lại nhìn vào tập vở chuẩn bị cho tiết tiếng Anh sắp tới. Nhưng hình như Nam có tật rồi, cứ một chút là lại nhìn qua Duy. Và lần này khi cô nhìn qua, bắt gặp anh đang cười, chính xác mà nói là đang nhin cười. Nam chưa lần nào nhìn thấy Duy nén tiếng cười như vậy. Chưa bao giờ.

.....

Nam nhờ Hưng xin nghỉ hai tiết ngoại khóa vì phải đi thăm một người quen bị bệnh nằm viện, phải mà Hưng đòi đi theo thì Nam cũng xong rồi, đằng này anh gật đầu cái rụp đồng ý xin cô giám thị cho Nam vắng hai tiết buổi chiều. Kỳ cũng viện một lí do nào đó để nghỉ rồi chở Nam tới Chợ Rẫy theo lịch hẹn kiểm tra của Thiên đã dặn trước.

Trên đường đi Nam không nói tiếng nào với Kỳ mà Kỳ càng không có đủ can đảm để mở miệng trước. Vì thế cả hai cứ im lặng cho đến khi tới bệnh viện. Mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ riêng.

-Đứng ở đây chờ tao gọi xe.

Nam ôm túi xách của Kỳ đứng bên trong cổng, Kỳ chạy xe vào nhà giữ để gọi. Nhìn quanh quẩn nơi này, mùi của bệnh viện khiến khóe mắt Nam cay cay. Cô thử nhớ lại mình tới đây bao nhiêu lần rồi? Khẽ mỉm cười, Nam ngẩng đầu nhìn lên những dãy lầu cao với những ô cửa kính thấp thoáng người, biết đâu sau này cô cũng phải nằm ở đó rồi nhắm mắt lìa đời.

-Bơ!

-A, Tạ Thế.

Nhìn thấy Thiên, theo thói quen Nam giơ tay lên vẫy vẫy. Trông anh đứng đắn và chừng chặc vô cùng khi khoác lên người tấm áo blouse trắng toát, nhiệm vụ của anh là giành giật mạng sống của con người từ tay tử thần. Nam rảo bước tới chỗ Thiên đang đứng, đó là một hành lang dài bên tay trái cô. Cùng lúc Kỳ bước ra hội ngộ với hai người bên này.

-Hẹn hò ở bệnh viện hình như đang là một phải không ta?

Nam khéo léo đá xoáy một câu, miệng cười hớn hở chạy lại khoác tay Thiên và Kỳ lôi đi. Cô không nhận ra ánh mắt của Kỳ đang nhìn mình, chứa đựng một nỗi buồn không đáy. Đưa Nam tới đây đồng nghĩa với việc cô phải nói cho Nam biết tất cả.

Thiên đưa Nam và Kỳ tới khu vực xét nghiệm máu. Nam nhìn thấy cái bảng tên phòng là mặt mũi méo xệch. Lần trước không phải đã hiến máu nhân đạo rồi sao? Bây giờ còn tới đây nữa?

-Em vào thử máu đi Bơ. Nhanh thôi.

Kỳ nắm tay Nam đưa cô vào trong, bác sĩ trực tiếp lấy máu cho Nam còn rất trẻ, lại rất đẹp trai nên cô thỏa thê mà nhìn ngắm. Thiên đứng với Kỳ ở bên ngoài, nói chuyện gì đó mà Nam không nghe rõ. Cô lén đọc tấm bảng nhỏ đeo trên cổ của vị bác sĩ kia, tên của anh ta cũng đẹp không kém gì người.

Lấy máu xong, Nam trở ra ngoài với gương mặt nhăn nhó vì đau, vậy mà anh đẹp trai kia nói là không đau chút nào. Kỳ chạy lại xem thử chỗ kim tiêm có bị chảy máu như hôm trước không, Thiên thì đã vào bên trong phòng xét nghiệm từ lúc nào, thứ anh cần là kết quả.

-Sao tao phải thử máu vậy?

Đến lúc rồi. Kỳ hít một hơi thật sâu, kéo Nam qua ghế ngồi chờ, ấn cô ngồi xuống đó.

-Mày nghe rõ nha Bơ. Anh Thiên nói là...

-Sao? Tao làm sao?

-Mày... mày bị...

-Bị cái gì? Nói nhanh đi Su.

-Bị... thiếu máu.

-Thiếu máu?

-Đúng rồi. Thuốc mày đang uống dùng để bổ sung dinh dưỡng và kích thích tái tạo hồng cầu nhanh hơn. Mày hay bị ngất đi là do triệu chứng của thiếu máu.

Nam ngồi ngây người. Thiên là bác sĩ chắc chắn anh biết rõ bệnh tình của cô. Kỳ là người anh yêu thương, chắc chắn anh không thể dối gạt Kỳ. Nam bị thiếu máu ư?

-Vậy thì có sao đâu? Tao uống thuốc rồi ăn nhiều chất là được mà. Sao mày lo dữ vậy Su?

-À không có gì đâu.

Cuối cùng Kỳ vẫn không thể nói. Cô không thể cướp đi nguồn động viên để Nam sống tiếp được. Nhưng nếu không nói thì Nam sẽ ra sao?

Thiên bước ra, anh mang theo một tập những hồ sơ bệnh án trên tay. Ra hiệu cho Kỳ và Nam đi theo mình. Hai cô gái nhỏ bước theo vị bác sĩ điển trai khiến mấy cô y tá cứ thế mà phát ghen. Thiên dừng lại cách cánh cửa phòng riêng của ba mình mấy bước chân, Kỳ cũng nhận ra được chỗ này.

-Bơ, mày xuống căng tin mua gì đó lên ăn đi. Tao đói quá.

-Tiền đây?

Nam xòe tay ra đòi tiền Kỳ, muốn ăn chùa hả? Không có đâu. Kỳ lườm lườm Nam, trong khi đó Thiên đã đưa cho cô 200 ngàn rồi. Nam cười toe toét lẫn xăn chạy đi. Thiên nhìn theo thở dài, lắc đầu. Anh nắm tay Kỳ mở cửa bước vào gặp ba. Ông Toàn- một bác sĩ khoa nội, chuyên điều trị về ung thư.

-Sao rồi? Có kết quả kiểm tra chưa?

-Xấu đi nhiều lắm ba ơi. Tỷ lệ hồng cầu giảm đáng kể so với lần trước.

Thiên đưa kết quả xét nghiệm máu cho ba mình, tay còn lại vẫn nắm chặt tay Kỳ. Anh biết cô yêu thương Nam vô cùng, từ nhỏ Kỳ đã không có anh chị em gì, Nam tuy chỉ là em họ nhưng anh hiểu được cô quý Nam đến mức nào.

-Bác Toàn, nếu tình trạng này tiếp tục thì sẽ sao ạ?

-Tế bào ung thư phát triển nhanh lắm, mới có mấy ngày mà hồng cầu đã không thể sản sinh được như lúc đầu nữa, bạch cầu càng lúc càng tăng. Nếu cứ như vậy... 2 tháng là nhiều rồi.

Đôi chân Kỳ run run, tay cô bấu vúi lấy cánh tay Thiên, một Trần Hiểu Kỳ kiên cường không gì khuất phục lại trở nên nhỏ bé thế này đây. 2 tháng. Không tới 2 tháng nữa...

-Mau liên lạc với gia đình đi. Nhập viện nhanh nếu không sẽ không cứu được mất. Thiên, Kỳ. Hai đứa biết phải làm gì mà. Mạng người là quan trọng. Không thể giấu nữa.

-Không được đâu bác Toàn ơi.

Kỳ hoang mang cất lời.

-Tại sao không? Chỉ cần kiểm tra tùy thích hợp thì có thể tiến hành cấy ghép. Bệnh nhân sẽ có cơ hội sống cao hơn.

-Bởi vì...

.....

-Em là bệnh nhân đặc biệt của bác sĩ Thiên đó hả? Được cậu ta đích thân giám sát thì sẽ ổn thôi. Chịu đau một chút, anh chỉ lấy ít máu thôi.

-Dạ.

Bệnh nhân đặc biệt? Từ khi nào mà Nam trở thành bệnh nhân đặc biệt của Thiên rồi. Nụ cười lịch sự trên môi cô trở nên cứng ngắt. Chiếc kim tiêm bé nhỏ đưa vào mạch máu của cô như thế nào cô cũng chẳng rõ. Chỉ có cảm giác nó nhói lên một chút xú mà thôi

-Xong rồi. Em chú ý đi đứng một chút. Nếu thấy cơ thể có tích tụ máu bầm hoặc sưng phù chỗ nào phải báo cho Thiên biết sớm. Cậu ta căn dặn anh kỹ lưỡng lắm, sau này anh em mình sẽ còn gặp nhiều mà. Em mới 18 tuổi thôi hả?

-Dạ.

Anh bác sĩ kia gỡ tập giấy xét nghiệm mà Thiên đưa lúc nãy ra xem rồi hỏi lại.

-Đừng quá lo lắng ha. Có nhiều đứa nhỏ tuổi hơn em cũng mắc bệnh này.

-Mắc bệnh này? Anh nói rõ hơn chút được không?

Anh bác sĩ đặt ống máu của Nam vào khay chuyển qua cho người bên kia đưa vào phòng xét nghiệm, rồi mới nhìn Nam lần nữa. Không lẽ cô bé này vẫn chưa biết bệnh tình của mình?

-Lần trước bác sĩ Thiên đưa máu của em tới đây xét nghiệm. Em là trường hợp bị ung thư máu cấp tính gần đây nhất mà bệnh viện tiếp nhận.

.....

Nam đứng ở hành lang, miệng ngậm cái kẹo mút. Cô vừa nhớ lại những gì vị bác sĩ lấy máu mình trong phòng xét nghiệm đã nói. Đôi mắt đen nhìn xa xăm, không rõ là đang nhìn gì. Đầu óc suy nghĩ về nhiều thứ.

Hóa ra Kỳ biết tất cả. Chỉ là cô và Thiên hợp tác giấu giếm Nam thời gian qua mà thôi. Rút cái kẹo ra, Nam thả rơi nó xuống lầu, không biết có trúng ai dưới kia không. Môi mím lại, tay nắm chặt thành lan can rồi đột nhiên Nam cười khẩy.

2 tháng. Nam chỉ còn 2 tháng nữa để sống.

.....

Thứ bảy được nghỉ nên cả lớp 12A7 kéo nhau tới nhà thầy Giang thăm bệnh. Không biết tụi tở Hai nghe tin tức từ đâu nói là thầy Giang bị nhiễm phong hàn nên hôm nay cả bầy cả lũ xe đạp xe máy mới hồ hởi tới bấm chuông nhà thầy.

-Thầy ơi! Thầy có nhà không thầy? Thầy ơi!

Đại diện cả lớp, Nam vừa bấm chuông vừa la inh ỏi. Đâu biết là cái chuông nhà thầy cũng có họ hàng với chuông cửa nhà Duy, bấm muốn rụng rời tay chân luôn mà có thấy nó kêu tiếng nào đâu.

-Tuồng cũ diễn lại hả? Lần trước tới nhà anh Duy làm báo tường cũng vậy. Đứng nắng muốn cháy da luôn. Ai bày ra cái vụ đi thăm thầy vậy?

Một bạn nào đó ở tổ Tư bạo miệng than thở. Một bạn khác ngồi gần bồi thêm.

-Con Uyên đâu? Chủ xị là nó mà.

Nhìn qua nhìn lại không thấy bạn Thùy Uyên và bạn Khánh Hưng, thế là các anh chị ấy bắt đầu sử dụng trí tưởng tượng của mình để vẽ vời trong trí óc. Suy nghĩ đủ thứ mà không có cái nào ra cái nào, rồi một cánh tay nhỏ nhắt giơ lên rụt rè.

-Hồi sáng đi ngang qua nhà con Uyên, tao thấy cô Trân, anh Duy, thằng Hưng với nó ngồi xe 4 chỗ đi đâu đó.

Rồi thế là tụi ba tụi bảy bàn tán. Mãi đến khi Nam la muốn rất cổ họng, thầy Giang từ đâu chạy chiếc xe cà tàng về, mở cổng cho cái đám lâu la này vô nhà mới dừng sự nghiệp viết báo lại. Lớp này dám đăng kí thi Đại học toàn khoa báo chí truyền thông không quá trời ơi!

-Thầy ơi! Thầy khỏe chưa thầy? Tụi em nghe tin thầy bệnh nên khăn gói qua đây thăm thầy.

Ông thầy đỏ mồ hôi, ai đồn bậy bạ chi để rước cái đám này vô nhà vậy trời? Dám tụi này mà về rồi thầy cũng bệnh thật luôn quá!

-Ai nói vậy? Thầy đâu có bệnh đâu. Mới ở trường họp hội đồng về mà.

-Bạn Uyên đó thầy. Bạn đó nói thầy bệnh nên kêu tụi em qua thăm thầy.

-Thôi mấy em vô nhà đi.

Lúc đầu còn ngại ngùng, dạ thưa nhỏ nhẹ, đứa nào cũng ngồi im khi thầy rót trà đưa bánh, cắn hột dưa còn không dám cắn mà, nhưng lát sau là biến hình một lượt. Rồi tới khi cô trợ lí Đoàn thanh niên ghé nhà thầy chơi thì thầy mới biết là sai lầm trầm trọng khi lỡ lầm trước cái đám này vào.

-Cô tới thăm thầy hả cô?

-Cô có mua bánh trái gì tới thăm thầy không cô?

-Cô đi tay không là không biết thầy bệnh hả cô? Vậy cô tới làm gì vậy cô?

-Đóng phim tình cảm với thầy hả cô?

Thầy Giang tá hỏa, bây giờ thầy mới chịu tin là làm chủ nhiệm cái lớp này còn khổ gấp trăm ngàn lần việc giảng ột con nhóc lớp 1 làm toán lớp 5. Nhà thầy cũng vắng vẻ, tự dưng cô Tân chỉ có gợi ý nho nhỏ là sao không chơi lô tô đi, cho vui. Chắc còn dư âm mấy ngày Tết mặc dù nó đã qua lâu lắm rồi.

-Ván bao nhiêu?

Thầy hỏi rất thật lòng. Và Ngọc cũng thật lòng không kém.

-Năm trăm hai tờ đi thầy.

-Mày về rủ gia đình mày chơi đi. Ngàn một tờ.

Thế nên...

-Cốc!

Lúc đầu còn từ tốn kêu từng con từng con một. Lát sau hết nể mặt thầy trò gì ráo. Vô sòng rồi mà, tình nghĩa chúng ta dẹp qua một bên đi.

-Xuống rửa tay coi Lam, mày kêu xui quá, không kinh được gì hết.

Thơ rửa xả bạn bè không thương tiếc.

-Mày giỏi kêu đi, bà ám mày còn nặng hơn tao!

Thầy còn ra thầy, trò còn ra trò. Kêu lô tô chừng ba bốn ván, quên đi! Rần rần. La làng la xóm.

Mỗi khi Thơ kinh là cả xóm nghe, cô ấy hát sập nhà thầy. Mà thầy cũng đâu hiền từ gì, lúc đầu còn giữ vẻ nha, ván nào kinh thì chúng nó bu rần rần.

-Đặt giùm em đi thầy ơi, đâu cho em một ván đi thầy!

Nheo nhẹo thì thầy còn đặt cho, đặt sao nhìn lại chắc ăn được một ngàn. Một hồi là tiền ai nấy đặt, đứa nào kêu lô tô mà thầy không kinh bữa sau xét vở bài tập cho biết thân. Nghe xong là Nam muốn trút ngược bộ lô tô ra đếm coi thử thầy còn thiếu con gì.

Ngọc hay ngồi than thẩn thờ.

-Trời ơi, còn có 3 con nữa là em kinh rồi!

-Ừ, ít quá... ráng chờ đi em.

Chưa bao giờ thầy trò xích gần một cách sát rạt như vậy, bao nhiêu cái hào khí oai nghiêm trôi đâu hết rồi, thầy cũng như người thường thôi. Cũng ăn chơi tưng bừng trời đất.

Lát sau gom tiền thắng lại thầy dắt dất cô Tân với mấy đứa đi karaoke, hát hò ồm tỏi. Trước khi đi Lam và Thơ còn tranh thủ gom hết bánh mứt nhà thầy bỏ bị, tích trữ lương thực để hát xong đói có cái ăn. Nói là nói vậy thôi, chứ hát có cấm đầu xuống đất, đói rã họng hai cô này cũng không nhả ra cái kẹo nào à mừng.

-Bữa nay thiệt là “zdui”.

Ngọc nói ngắn gọn xúc tích nhưng ý nghĩa. Nam cũng nói một câu xúc tích không kém.

-Thứ hai đi học làm kiểm tra 45 phút Sử, 15 phút Sinh.

Nhưng lại không ý nghĩa!

-Im lặng!!!

Đồng thanh. To và lạnh lốt. Đi chơi là phải quên đi, học để ngày sau rồi tính.

-Con không muốn.

Hưng quát lên đứng dậy bỏ ra khỏi nhà hàng. Uyên vội vàng chạy theo. Bàn ăn còn lại những ánh mắt trông theo đầy tức giận và hoang mang. Riêng một ánh mắt bình thản cực độ.

Ông Kha và bà Trinh tức tối vì thằng con trai quý tử lại làm họ bẽ mặt trước ba mẹ của Uyên và Trân. Cả bà nội là người lớn tuổi nhất ở đây Hưng cũng không nể mặt.

Hôn ước. Đó là thứ đính ước từ thời của ông bà nội Hưng với ông bà nội Uyên. Vì hai nhà sinh ra toàn con trai nên đến đời cháu mới thực hiện theo di ước. Không khí trở nên gượng gạo trong bàn ăn, bà nội nghĩ gì đó rồi mới lên tiếng dàn xếp.

-Hưng với Uyên cũng còn nhỏ. Hôn ước này đáng ra thuộc về Trân và Duy. Bây giờ hai đứa cũng lớn rồi. Lại đẹp đôi thế này. Thôi thì...

-Dạ, bà với ba mẹ đặt đâu thì con ngồi đó ạ.

Trân mừng rơn trong lòng. Bà nội cũng đã đứng về phía cô rồi, cô không tin mình không thể trói buộc Duy. Cả bàn ăn dồn ánh nhìn về phía chàng trai đang chậm rãi dùng bữa. Anh có vẻ không để ý gì đến cuộc cãi vã vừa rồi, thậm chí anh còn ăn rất ngon miệng.

-Duy, con nghĩ sao? Bà nội muốn con kết hôn với Trân. Con đồng ý không?

Ông Kha giả vờ hỏi. Thật tâm mà nói thì vợ chồng ông không muốn để Duy kết hôn với Trân, nếu anh trở thành con rể nhà đó thì cơ hội của Hưng được chia một phần tài sản sẽ thuộc về Duy. Mà với tính cách của Hưng, nếu chuyện hôn ước này Duy đã thay mình thực hiện thì chắc chắn anh và Uyên không còn cơ hội.

Duy gác đĩa, dùng khăn lau miệng một cách chậm rãi. Sau đó anh mới ngược nhìn bà, chú thím và gia đình Trân. Ánh mắt màu xanh biển lả lăm hắt lên những tia sắc sảo. Anh không có thời gian để nghĩ đến chuyện kết hôn và đối tượng kết hôn cũng không phải là Trân.

-Con sẽ đồng ý nếu mẹ con chấp nhận. Con no rồi. Xin phép.

Tất nhiên trong bữa cơm gia đình này không hề có bà Kim. Duy đẩy ghế rời khỏi nhà hàng, Trân có cảm giác một lần nữa Duy từ chối mình. Ánh mắt cô sắc lên, chĩa cái nhìn cương quyết về phía anh đang khuất dần. Cô đã đánh đổi tất cả để có được anh, cho dù có thể nào đi nữa cô cũng không thể bỏ cuộc lúc này.

Duy ra khỏi nhà hàng, vội vàng rút điện thoại ra gọi ngay cho bà Kim. Chân anh nhanh chóng bước xuống tam cấp, chui vào một chiếc ô tô đợi sẵn bên ngoài và biến mất trong dòng xe cô tập nập.

-Mẹ đang ở đâu vậy?

-”Ở công ty. Ai bắt nạt con trai mẹ vậy?”

-Bà nội có tìm mẹ bàn về chuyện kết hôn của con với gia đình họ Đường Vũ thì mẹ đừng nhận lời nha. Như con cầu xin mẹ lần này đó.

-”Đường Vũ? Nhà ai vậy? Kinh doanh gì? Lớn không? Con gái nhà đó có đủ tiêu chuẩn không?”

-Mẹ rảnh thì điều tra đi. Con có nhiều thứ phải làm lắm. Nhớ là không được đồng ý nha mẹ.

-”Tất nhiên. Mẹ có con dâu rồi mà. Con trai mẹ càng không thể có thêm vợ nữa. Yên tâm. Mẹ sẽ bảo vệ con. Haha. Mà con bận gì vậy? Không ghé công ty được chút hả?”

-Chưa nói ẹ biết được. Thôi, con cúp máy đây.

-Chị Hai về Việt Nam rồi hả Duy?

Tài xế không ai khác chính là Trọng, cậu Tư của Duy. Anh gật đầu, mẹ anh là một phụ nữ quái dị nhất mà anh từng biết. Bà càng lớn tuổi thì càng trẻ con. Không thể hiểu nổi ngày trước tại sao ba anh lại yêu và cưới bà làm vợ nữa. Duy chắc chắn là bà Kim ngày trước và bây giờ hoàn toàn khác nhau.

-Chuyện con nhờ cậu điều tra đó, có thông tin gì chưa cậu?

-Rồi. Để cậu chờ con tới đó hỏi sẽ rõ hơn.

.....

Anh em nhà họ Lê đi cùng một con đường nhưng ở phía còn lại, Uyên vất vả đuổi theo Hưng bằng đôi giày cao gót gần 7 phân dưới chân mình. Vừa chạy theo anh, cô vừa gọi lớn nhưng có vẻ Hưng đã mất kiên nhẫn với Uyên rồi. Anh đi một mạch, cũng vì sáng này đi xe gia đình cho nên bây giờ anh phải vất vả thế này đây.

-Hưng, đợi em với. Á...

Nghe tiếng hét nho nhỏ ở phía sau, Hưng đột nhiên dừng lại và quay đầu. Uyên thật thảm hại ngồi bệt dưới vỉa hè, tháo chiếc giày đã bị gãy mất đế cao ra, mắt tròn ngập nước nhìn Hưng đau xót. Thở dài, Hưng không thể bỏ mặc Uyên trong tình huống này được, nhất là khi ở ngoài đường và đây những ánh nhìn tò mò kia.

Hưng bước chậm rãi về phía Uyên, cô bật khóc. Vì ai mà cô thành ra thế này? Tất cả đều tại Hưng hết. Nếu anh chịu khó đi chậm lại và đợi cô thì đâu đến nỗi này. Uyên bỗng thấy tủi thân ghê gớm, vì thế mà cô càng khóc to hơn.

-Được rồi. Nín đi Uyên. Em đứng dậy được không?

Hưng ngồi chồm chồm đưa tay ra lau nước mắt cho Uyên, rồi thuận đà kéo cô đứng dậy. Uyên mặc váy xê không nên ngồi bệt dưới đường thế này, như vậy sẽ trở thành tâm điểm của nhiều người. Uyên vẫn khóc, cô rất muốn đánh Hưng cho hả giận.

Cũng may là gần đó có một cửa hàng thời trang, Hưng đưa Uyên vào đó mua cho cô một đôi giày khác, đúng là đại gia có khác. Uyên buồn hiu ngồi ở ghế chờ, trong khi Hưng đi tính tiền đôi giày đó. Nghĩ đến mà cô ức chế vô cùng.

Uyên từ nhỏ đã được đính ước với Hưng, cô học chung với anh từ cái thời mẫu giáo, tiểu học đến trung học. Cuộc sống của cô như không thể tách rời với chàng trai mang tên trùng với một gã ca sĩ này. Nhưng cô lại yêu vẻ lãng tử của Hưng, anh càng lớn càng đẹp trai, vệ tinh vây xung quanh anh càng lúc càng nhiều.

Không vì thế mà Uyên ngại ngần, cùng với sự trưởng thành của thiếu nữ, cô không ngừng cải thiện bản thân. Dù không hoàn hảo về tất cả trong mắt mọi người nhưng cô muốn mình hoàn hảo duy nhất trong mắt Hưng. Anh yêu thương cô, chăm sóc cô, dành cho cô bất cứ thứ gì cô muốn. Ngoại trừ trái tim mình. Hưng đâu biết rằng đó mới là thứ cô muốn tột cùng.

Thanh mai trúc mã, Uyên được ba mẹ dạy bảo sau này sẽ trở thành cô dâu của Hưng, từ nhỏ cô đã nuôi ý niệm đó trong lòng và cho đến bây giờ cô vẫn mong nó trở thành hiện thực. Thay Trần thực hiện cuộc hôn ước mà hai nhà đã thỏa thuận từ đời ông bà. Uyên không muốn đó chỉ là sự chấp thuận vì chữ hiếu, cô muốn người đang cầm đôi giày xỏ vào chân mình kia thành tâm thành ý mà cầu hôn cô.

-Em không muốn về. Tụi mình đi chơi đi.

-Không được. Anh có hẹn rồi.

-Nhưng em muốn đi. Lâu rồi anh không đi với em. Anh toàn đi với con Nam.

Nhắc đến Nam, Hưng mới nhớ rằng mình chưa trả lời tin nhắn điện thoại của cô. Nam đang ở quán karaoke cùng với thầy Giang và mấy đứa trong lớp và quan trọng là cô hỏi thử anh có muốn tới đó chơi hay không. Kẹt giữa Uyên và Nam, Hưng không biết phải làm thế nào. Bỏ Uyên ở đây để chạy tới quán karaoke với Nam có được không?

-Em muốn đi đâu?

-Đi xem phim.

Hưng thở hắt ra, còn Uyên thì mỉm cười lấy lại nét tươi tắn. Cô biết rằng đâu đó trong trái tim của Hưng vẫn có một góc dành ỉn. Rồi từ từ anh sẽ chấp nhận cô thôi. Uyên đã tự an ủi mình như thế. Hưng dứt điện thoại vào túi quần, không quên tìm một lí do nhấn lại cho Nam.

-Giờ về nhà anh lấy xe rồi đi. Được không?

Uyên gật đầu, cô ôm lấy cánh tay của Hưng tham lam hít lấy mùi nước hoa nam tính trên người anh. Hưng bật cười, anh không thể ghét Uyên được, ai bảo cô đã xuất hiện trong cuộc sống của anh 18 năm qua làm gì?

-Anh nà, anh thích Nam nhiều lắm hả?

Hưng chở Uyên đi xem phim bằng xe máy, cô ngồi phía sau vòng tay ôm anh như mọi khi, bỗng nhiên thốt ra câu hỏi này. Cô hiểu rõ con người Hưng, trước giờ anh chưa thật sự yêu một người con gái nào, chỉ là cá cược gì đó rồi cửa cấm chơi cho vui thôi, Nam cũng không ngoại lệ. Vì thế mà Uyên luôn tin rằng, chỉ cần một thời gian nữa thôi, anh và cô sẽ chính thức thực hiện cái hôn ước kia, thì anh sẽ thuộc về cô mãi mãi.

-Không. Không phải thích. Mà là yêu.

Vòng tay Uyên trở nên lỏng lẻo. Yêu? Con nhỏ nghèo khiếp xác ấy được Hưng yêu thương, là tình yêu chứ không phải đùa giỡn như mọi khi. Uyên nghe tim mình bùng nổ, đôi mắt đẹp híp lại đầy những ánh hận thù và ghen ghét.

-Vậy còn em thì sao?

-Em luôn là đứa em gái đáng yêu của anh.

Em gái. Uyên ghét nghe hai chữ đó từ miệng Hưng. Cô không muốn mọi nỗ lực của mình chỉ có thể đáp lại bằng hai chữ kia. Cô đã là em gái rồi, em gái của Trân. Cô chỉ muốn anh là của riêng cô, của riêng một mình cô mà thôi.

-Anh nghĩ nó có yêu anh như anh yêu nó không?

Câu hỏi bất chợt này khiến tay lái của Hưng có chút loạng choạng. Hưng chưa từng nghĩ đến điều này, anh cứ điên cuồng thích Nam rồi yêu Nam, làm cho cô tất cả mọi thứ chỉ để đổi lại nụ cười hạnh phúc và hồn nhiên của cô mỗi ngày. Thậm chí câu trả lời cho sự tỏ tình từ thuở nào anh cũng chưa nhận được. Nói Nam quá vô tâm hay là cô vốn đã không thích anh từ đầu nên mới tìm cách hoãn lại bằng sự che giấu thờ ơ?

-Sao em lại hỏi vậy?

-Em nghĩ nó chỉ lợi dụng anh thôi.

Lợi dụng? Nam lợi dụng Hưng để làm gì? Anh đã cho cô cái gì có giá trị đâu? Thậm chí ngày sinh nhật của cô anh cũng không có cơ hội tặng quà, món quà anh cất công chuẩn bị cho cô đã bị Uyên nhìn thấy và nghiễm nhiên nó trở thành vật sở hữu của Uyên.

Bằng cả tấm lòng, Hưng muốn giúp đỡ Nam chuyện tiền nong vì anh biết gia cảnh của cô khổn khổ nhưng cô luôn tìm cách từ chối khéo léo. Hưng biết, cô không muốn mắc nợ mình. Vậy thử hỏi cô lợi dụng anh cái gì?

-Hai bác chỉ có mình anh là con. Nếu như nó không nhả vào cái công ty và gia tài nhà anh thì chịu đi bên anh làm gì? Thừa biết em với anh có đính ước rồi mà vẫn mặt dày bám theo. Em chưa tính sổ là may rồi.

-Em không được bày trò hại Nam đâu đó. Anh mà biết là em xong đời.

-Đó, thì em sợ anh quá nên đâu dám làm gì nó đâu. Anh là nhất mà.

Lặng đi một thời gian. Hưng suy nghĩ về Nam, dạo này cô và anh không có những buổi cùng nhau đi nhà sách nữa. Vắng một cách bất ngờ. Hưng gọi điện rủ đi thì Nam luôn nói rằng mình mệt và muốn ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Anh cứ nghĩ rằng cô mệt thật nên luôn nhắn tin hỏi thăm sức khỏe. Nam cũng lười biếng đáp lại rồi cho qua chuyện.

-Anh nà, anh có thấy là anh Duy không bình thường không?

-Em nói thử đi.

-Ảnh là người chị Hai em yêu nhất. Mà em lại không thấy ảnh có chút tình cảm nào với chị. Những lúc đi chung với chị, ảnh thờ ơ lắm. Nhưng mà... có lần em thấy...

-Thấy gì?

-Anh Duy nhìn Nam rồi tự cười một mình. Ở lớp, ảnh chưa bao giờ cười như vậy. Kể cả trước mặt anh hay chị Hai em cũng chưa từng. Cũng có lúc ảnh như muốn giết chết con nhỏ đó vậy. Mắt của anh Duy nhìn ác lắm.

Hóa ra không phải chỉ mình Hưng nhận thấy điều đó, cả Uyên cũng biết rằng thái độ của Duy dành cho Nam vô cùng kì quặc. Không xác định rõ đó là thứ tình cảm gì. Yêu hay hận?

Xem phim. Đó là thứ tiêu khiển nhàm chán nhất mà Hưng từng thử qua. Đã vậy Uyên lại chọn một bộ phim tình cảm nhiều tập suốt mười ưt ất dài mấy tiếng đồng hồ để mà xem cùng anh. Chiều cô, anh phải ráng mở mắt mà xem cho hết bộ phim, mặc dù sau khi xem xong anh chẳng thể nhớ nổi tên nhân vật chính.

Uyên nói rất nhiều về bộ phim kia. Trong khi Hưng chỉ thấy ngoài hai từ 'nhàm chán' ra thì chẳng có gì nữa. Sau đó cô muốn ăn gà rán, anh phải chở cô tới quán KFC. Bên kia đường là phòng triển lãm tranh, Hưng lại nhớ đến Nam, có lần anh đã tới đây ăn cùng cô.

Trông thấy dáng ai đó quen quen bên kia đường, mái tóc đen ngắn cũn, chiếc ba lô xộc xệch trên vai và đang tiến vào bên trong viện triển lãm tranh ảnh. Hưng tự hỏi có phải mình nhìn lầm không? Rồi đột nhiên anh có ý định sẽ sang bên ấy kiểm tra thử thì bị Uyên níu tay lại.

-Gì vậy anh? Vô đi, em đói lắm rồi. Hồi sáng ăn có chút xiu.

Hưng đành phải tiếc nuối đi cùng Uyên vào trong quán KFC, không quên ngoảnh đầu lại nhìn thêm chút nữa. Bóng người bên kia bước ra sau trụ cổng to đùng, ánh mắt khó hiểu nhìn theo đôi trai tài gái sắc rồi bỗng dưng môi lại nhếch lên mỉm cười.

-Chở mẹ đi chợ đó sao? Uyên biến thành mẹ của Hưng từ lúc nào vậy ta?

Hưng gạt Nam. Anh viện cớ không đến phòng karaoke chơi với lớp. Rồi cô nhìn thấy anh đi cùng với vợ chưa cưới vào quán KFC, hai người cười nói vui vẻ như thế. Nói Nam không vui, cũng đúng. Nhưng tình huống này thì cô biết làm gì? Không lẽ bắt chước trong phim truyền hình, cô đóng vai kẻ đánh ghen, chạy tới tát Hưng một cái rồi sỉ vả Uyên? Đó không phải phong cách của Nam.

Cô bình thần, quay lưng đi thẳng vào trong viện triển lãm. Ai muốn tình tứ hay làm gì đó cô mặc kệ. Cô muốn được hồi tưởng và chìm đắm trong căn phòng mang tên Du Viên hơn là làm những chuyện không đâu.

.....

Dạo này Nam có thói quen gọi điện thoại cho Har, bằng số điện thoại viết trên lịch treo tường, thì vẫn là cái số chỉ có người bắt máy nhưng không nghe thấy tiếng nói ấy, Nam thủ thủ với Har nhiều hơn, rất nhiều. Về tình trạng thảm hại của cô hiện tại.

Har không trả lời, thậm chí là một cái “ừm” hờ hững cũng không. Giống như anh đang sợ rằng mình lên tiếng Nam sẽ đoán ra được anh là ai. Nam vẫn nghe tiếng thở đều đặn ở đầu dây bên kia, đủ để cô biết Har đang nghe mình nói. Những lời cô không thể tâm sự với bất cứ ai.

Lại một tuần nữa trôi qua. Ngọc vẫn chăm chú không rời mắt khỏi tấm lịch để bàn có khoanh số 19 tròn trịa bằng bút đỏ ấy, vẫn không quên thở dài mỗi khi nghe tiếng chuông báo giờ học. Nam có cảm giác Ngọc đang sợ cái ngày ấy hơn là mong nó tới.

Nam cũng tự tạo nên một cái lịch y chang của Ngọc, cũng bắt chước khoanh ngày bằng bút đỏ, nhưng thay vì chỉ đánh dấu một ngày duy nhất rồi trông mong nó tới như người khác vẫn hay làm thì lịch của cô chỉ vón vện 2 tháng. Tháng 3 và tháng 4. Và cứ bắt đầu một ngày là cô lại đánh dấu ngày hôm đó.

Đầu tuần. Vẫn phải chào cờ. Vẫn gặp những giáo sinh thực tập đáng quý của mình. Và nghe thầy chủ nhiệm ca vọng cổ miễn phí như mọi ngày đến tiết Toán. Và đáng chú tâm hơn là Nam được gọi lên văn phòng gặp riêng thầy.

Không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà ngay lúc đó Bảo và Trân cũng có mặt. Đúng lúc thế mới chết!

-Em xem đi. Đây là điểm kiểm tra gần đây của em đó.

Thầy Giang quăng ra trước mặt Nam một xấp những bài kiểm tra toàn dưới trung bình, bài nào cao lắm thì cũng được 6 điểm. Đây không phải thái độ học tập của một học sinh giỏi học kì cuối cùng cấp 3.

Mắt Nam nhòe đi, cô run run xếp lại những bài kiểm tra của mình. Nếu ngẩng đầu lên chắc chắn cô sẽ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của thầy Giang, điều đó khiến cô chỉ có thể cúi gằm mặt.

-Thời gian qua em đang làm gì vậy? Em có biết là không bao lâu nữa sẽ thi tốt nghiệp và đại học không Nam? Nhìn lại mình đi.

Vẫn im lặng, Nam chùng thủy cúi mặt và nhìn vào thành quả trên tay mình. Cô không hề biết Bảo cũng có mặt ở đó, anh đang đứng phía sau chiếc tủ đứng và bị che lấp bởi một tấm bình phong khá dày. Và đặc biệt là anh đang sốc.

-Tôi sẽ làm việc với phụ huynh của em. Em là học sinh giỏi nhiều năm liền, không thể để những ngày cuối cùng này vì ăn chơi mà bỏ bê việc học được. Nói tôi nghe thử, em và Hưng tới giai đoạn nào rồi?

Nam ngẩng đầu khi nghe thầy Giang nhắc tới Hưng, hóa ra thầy đang nghĩ rằng cô và Hưng qua lại với nhau dẫn đến học hành sa sút. Nhưng có cần thiết phải gọi phụ huynh hay không? Nếu ông Lâm biết được chắc chắn sẽ thất vọng về cô lắm. Nam mím môi, không chỉ có bất lực mà còn tủi thân.

Bảo nắm chặt thành quyền, anh vén tấm bình phong bước ra trước sự bất ngờ của cả thầy Giang và Nam. Anh bước tới trước mặt cô hung hăng giật lấy xấp giấy kiểm tra đầy những điểm kém, trừng mắt với cô rồi quay lại nhìn thầy Giang, anh hạ giọng thấp trầm.

-Thầy muốn làm việc với phụ huynh em này phải không? Vậy trực tiếp nói với em đi. Em là anh trai của Nam.

Nam ngẩng đầu. Lần thứ hai Bảo thừa nhận cô là em gái mình. Lần đầu ở căng tin, trước mặt Ngọc, Duy và Trân. Còn bây giờ... Hai mắt Nam ầng ầng nước, cô lại cúi mặt, tưởng tượng đến một kết thúc dành ỉnh sau khi thầy và anh nói chuyện xong.

-Em cũng nghe hết rồi đó. Tôi chỉ muốn tốt cho Nam thôi, bây giờ cần chú tâm vào việc học thay vì mãi mê với tình yêu.

-Em thay mặt Nam xin lỗi thầy. Đi theo anh.

Bảo quay lại kéo tay Nam đi ra khỏi văn phòng cùng với xấp bài kiểm tra. Bên ngoài, Trân lấp ló cũng đã nghe thấy mọi chuyện. Khi Bảo và Nam đi ra, cô vội vàng nấp vào một góc tường nhưng Nam đã thấy đuôi áo dài đỏ tía của cô ở phía sau.

Nam chậm rãi đi theo sau Bảo ra phía sau trường, bờ tường phía bên hông khu D là nơi ít ai lui tới nhất. Mặc kệ Trân có tò mò đi theo hay không, anh chỉ biết tới con nhóc trước mặt mình bây giờ thôi. Xấp bài kiểm tra của Nam đang nằm trong tay Bảo và anh đang giơ nó ra trước mặt cô. Từng con điểm đỏ chót cứ đập chồm.

-Muốn giải thích không?

Nam lắc mạnh đầu. Giải thích? Liệu Bảo có tin cô không? Hay anh chỉ biết đến những gì thầy Giang nói và cũng đúng với ý của anh? Mê chơi bởi, yêu đương dần đúm mà bỏ bê việc học, Nam không thể giải thích. Cô thà nghe anh chữ.i mắng, la rầy còn hơn.

-Thằng Duy làm gì em nữa phải không?

Nam có chút ngạc nhiên. Không phải là Hưng mà lại là Duy? Sao Bảo lại nhắc tới Duy ở đây? Anh biết suốt đêm cô không ngủ, vùi đầu vào giải bài tập nâng cao. Không thể có chuyện vì yêu đương nhăng nhít mà bỏ bê việc học. Thầy Giang nói như thế là vô căn cứ. Theo Bảo thì nguyên nhân chỉ còn lại Duy mà thôi.

-Nó làm gì em? Nói anh Hai nghe đi.

Nam vẫn lắc đầu, Duy không có tội tình gì trong chuyện này. Tuy rằng từ sau khi ở cánh đồng cỏ lau trở về Duy đã không còn ác ý mà gọi Nam là kẻ giết người nữa nhưng bản tính lạnh lùng từ trong trứng của anh khó mà bỏ được.

Có đôi lúc vẫn dùng ánh mắt đầy sát khí và vô tâm ấy nhìn cô khiến cô phải nơm nớp lo sợ anh sẽ phun ra mấy chữ tàn nhẫn kia nhưng thật tâm mà nói, Nam đã không còn sợ Duy như ban đầu.

-Cái thằng khốn đó...

Bảo rít lên, toan quay người bỏ đi tìm Duy. Nam nhanh chóng đuổi theo níu tay anh lại, gương mặt khổ sở nhìn anh. Lỗi là do bản thân cô, không có liên quan tới Hưng, Duy hay bất cứ người nào khác.

-Anh Hai, đừng mà. Anh Duy không có làm gì em hết. Hức. Em xin lỗi. Là tại em hư, em không chăm học. Em xin lỗi. Hức. Huhu.

Và Nam khóc thật nhiều. Nước mắt chảy ra bị tay cô quẹt lấy quẹt để nhưng vẫn chảy hoài. Bảo đau lòng, mím môi cố kìm nén cảm xúc mà không bước tới ôm Nam vào lòng. Anh muốn bờ vai này, vòng tay này sẽ che chở cho cô mỗi lúc yếu lòng như thế.

-Nín đi. Em không muốn nói thì thôi vậy. Giờ đi rửa mặt rồi vô lớp.

-Hai không giận em hả?

-Không. Đừng học quá sức. Cứ làm những gì em cảm thấy thoải mái là được.

-Em xin lỗi Hai.

Nam lí nhí xin lỗi Bảo, cô biết mình đã nặng lời và quá đáng khi mắng anh. Bởi vì cô không thể chấp nhận được những gì mà anh đã làm khiến cho cô mệt mỏi. Tình thân và tình yêu, cô chỉ muốn Bảo là anh trai mình, mãi mãi như vậy thôi.

Trở lại lớp học, Hưng chồm sang giơ cái kẹo mút ra trước mặt Nam, cười toe toét trông mất hình tượng của một hot boy nhà giàu. Nam cũng miễn cưỡng cười đáp lại rồi nhận lấy kẹo cho anh vui lòng. Cô chia cho Ngọc một cái, giữ lại một cái rồi bóc vỏ cho vào miệng chớp chớp.

Uyên nhìn thấy không vừa mắt mặc dù cô cũng nhận được từ Hưng y hệt như của Nam. Chỉ khác là ánh mắt của anh nhìn cô chẳng bao giờ trìu mến và ấm áp tình yêu như anh đã dành cho Nam. Đố kị, ghen ghét, thù hận trỗi dậy, Uyên nhìn Nam không đến nửa con mắt.

Hưng định vỗ vai Duy bắt chuyện nhưng mà Nam đã khéo léo nhắc anh đừng làm vậy. Ba bốn hôm nay, hề được nghỉ giải lao vài phút là Duy lại tranh thủ gục xuống bàn để chớp mắt. Trông anh như thiếu ngủ vậy.

Nam không dám hỏi vì sao Duy lại như thế vì cô biết anh không muốn ai đó can thiệp quá sâu vào cuộc sống của mình, hay nói cách khác, anh chẳng hề mở cánh cửa lòng để người khác bước vào dù chỉ là một bước chân.

-Bơ, lát nữa có ở lại không?

-Có. Tao đem theo cả đồng đồ nà. Nặng kinh khủng.

-Vậy chút mình xuống căng tin kiểm gì ăn trưa.

Chiều có hai tiết phụ đạo môn Anh rồi đến hai tiết Thể dục nên có khá nhiều học sinh trong lớp ở lại, không ngoại trừ Nam và Ngọc, hình như nguyên cái tổ Tư đều ở lại. Thế mới vui, tụi này mà ở lại thì thôi, nó phá ban hành cái căng tin.

Quay sang bên kia, Duy vẫn ngủ. Mái tóc đen dày phủ xuống trán, mi mắt anh khẽ động đậy, bên dưới hàng mi là hai quầng thâm rõ đậm. Nam dám chắc anh thức khuya nhiều đêm liền nên mới như thế. Duy đang gặp gì đó khó khăn sao?

-Anh Duy, vô tiết rồi. Dậy đi. Thầy cô vô lớp mình dự giờ kìa.

Nam khẽ lay lay cánh tay của Duy một cách nhẹ nhàng nhất, biết đâu sau khi anh mở mắt lại quăng ra một câu đại loại như chề cô bần thì chết. Duy ưa sạch lắm, tính kĩ nữa. Vì thế Nam luôn cẩn trọng trong từng lời nói, cử chỉ của mình. Cô không muốn gây thêm hiềm khích với anh. Tội danh giết chết ba anh cũng đủ để cô đau gấp mấy vạn lần rồi.

Duy từ từ ngẩng đầu dậy, dụi mắt một lúc rồi mới mở ba lô ra tìm kiếm sách vở môn tiếng Anh. Bây giờ Nam mới có dịp ngắm nghía thật kĩ sách vở của anh, nó rất đáng hoàng và được bao bọc kĩ lưỡng. Sợ rằng con gái trong lớp này cũng không bảo quản sách vở được như Duy.

Hình như Duy đã phát hiện cô nhóc bên cạnh đang xoi mói đồ dùng học tập của mình, anh đánh mắt nhìn sang rồi nhúu mày. Nam đang cười thật khẽ và tay của cô đang chạm vào chiếc nhãn vở dán trên quyển sách Tiếng Anh.

-Anh mua cái này ở đâu vậy? Chỉ tui mua nữa.

-Không có ở Việt Nam.

Nam tiu nghỉu. Cái này là đồ hiệu độc quyền của Mỹ sản xuất, hèn gì dễ thương như vậy. Mắt cô cụp lại, lôi quyển sách cũ của mình đặt trên bàn, Bảo đã từng dùng qua nó cho nên chẳng được mới như Duy.

-Thích loại này hả?

Nam miễn cưỡng gật đầu. Những họa tiết trang trí phối màu rất đẹp, chất liệu giấy bền và có mùi thoang thoảng nếu để sách ở cự ly gần. Cô rất thích nhưng mà thôi đành kìm nén lòng ham muốn của mình lại.

Đột nhiên, Duy đẩy quyển sách của mình qua cho Nam, rồi giơ tay lấy lại quyển của cô. Nam nghĩ bụng, chắc là anh cho cô cảm nhận quyền sở hữu nó một tiết học.

Nam mỉm cười, tay cô miết nhẹ lên cái nhãn vở loại đặc biệt. Ở bên đó toàn xài đồ loại này, thảo nào không văn minh và hiện đại hơn Việt Nam. Ngọc cũng lanh chanh thò tay qua xăm soi quyển sách của Duy rồi hai cô cười nói gì đó rất khê.

Giáo viên dự giờ bữa nay chỉ có một người, ngồi phía sau lưng Hưng. Trân đứng trên bục giảng, bắt đầu tiết học như mọi lần. Nam vô tư mỉm cười với Duy và Ngọc, chẳng hề quan tâm đến Trân đang nhìn mình bằng ánh mắt sắc hơn dao.

Lật quyển sách cũ đã đầy những dấu chú thích trước đây của Bảo, Duy cố gắng nhìn thật kĩ chữ viết trên trang sách và phân biệt thử đâu là của thằng bạn thân và đâu là của con nhóc tomboy bên cạnh. Chữ của Bảo đều đặn và nghiêng theo một thứ tự rất lạ. Bây giờ anh vẫn viết như thế mỗi lần đứng bảng. Còn của Nam là chữ tròn và mập mạp, chẳng giống chữ nhân của nó, ốm tong ốm teo.

Tay Duy giở sang trang sách cuối cùng, anh có thói quen khi xem một quyển sách nào đó thường lật ra sau, chắc là xem ngày tái bản. Dòng chữ tròn trịa đập vào mắt khiến Duy không thể không nhìn qua Nam với cái nhìn ngỡ ngàng. Cô nhìn bằng chăm chú, chiếc mũi cao xinh xinh, cánh môi hồng có chút nhợt nhạt và đôi mắt híp lại dễ thương theo một cách riêng biệt nào đó.

“Ngày 28 tháng 2. Còn hai tháng dành ột đứa như con để làm mọi thứ mình chưa làm được. Còn quá nhiều thứ nhưng không thể làm hết chỉ trong hai tháng này.

Chúa ơi! Con muốn thi Đại học, muốn được mặc bộ đồng phục tiếp viên hàng không như mẹ Doanh. Muốn gánh vác bớt sự nặng nhọc trên vai ba Lâm. Muốn anh Hai không còn ghét bỏ con và đối xử với con như một đứa em gái ruột thịt. Muốn giải thích với Múp hết tất cả hiểu lầm và tụi con sẽ lại là bạn tốt.

Muốn ăn đám cưới của chị Su và anh Tạ Thế. Muốn làm tất cả để Hưng hiểu rằng: Uyên sẽ là người vợ hiền nếu như Hưng thật lòng đối xử tốt với con nhỏ đó. Và con muốn anh Duy đừng gọi con là kẻ- giết- người mặc dù chính con đã gây ra cái chết của ba anh ấy.

Chỉ vậy thôi. Chúa ơi! Con sợ mình không làm được. Hai tháng quá ít ỏi để con sống và hoàn thành những thứ ấy. Con sợ lắm!”.

Hết tiết học, Nam tiếc nuối trả lại quyển sách đặc biệt thơm mùi rất riêng của Duy cho anh. Anh cũng đưa lại sách cho cô và còn nhắn thêm một câu nữa.

-Ở nhà vẫn còn, ngày mai tôi sẽ mang cho nhóc.

-Thiệt hả?

Duy gật đầu chắc chắn để xác định lại lời mình vừa nói. Ngọc cũng muốn có nên anh sẽ mang thêm nhiều hơn, nếu có thể thì cho cả tổ Tư luôn cũng được. Dù gì thì anh cũng chẳng cần dùng đến nó.

Nam cười tươi trông cô hạnh phúc lắm. Cười đến nỗi đuôi mắt đã rỉ ra vài giọt trong suốt như thủy tinh. Duy không tự chủ mà giơ tay mình lên vuốt nhẹ giọt nước mắt ấy. Nam đứng hình, cô nhìn Duy không chớp.

-Đừng có yếu đuối như vậy. Bơ mà tôi biết là con nhóc mạnh mẽ và cứng rắn lắm.

Phải mất một lúc lâu Nam mới khôi phục trạng thái bình thường thì Duy đã gục đầu xuống bàn ngủ tiếp. Mắt cô nhìn anh, Duy thay đổi nhiều. Ngày đầu gặp anh và bây giờ.

Có lẽ là một phút thả cho cảm xúc đi hoang nên anh mới ân cần với cô như thế, nhưng như vậy cũng hiếm hoi lắm rồi. Và điều đó khiến Nam vui. Anh gọi cô là Bơ. Bất giác cánh môi nhợt nhạt lại giãn ra tạo thành một nụ cười viên mãn.

.....

-Bơ, Múp. Bên đây này.

Kỳ vầy vầy tay hô hoán lên làm rộn cả một góc căng tin. Chiều Kỳ cũng có tiết nên cô nhắn tin cho Nam ở lại với mình, dù không có hẹn trước với Ngọc nhưng cả ba lại hội ngộ buổi trưa ở nơi này. Ngọc khoác tay Nam đi qua chỗ của Kỳ. Trong căng tin chỉ có vài bàn ngồi kín người, vì buổi chiều không có nhiều lớp học, số lượng học sinh ở lại cũng không nhiều lắm.

-Mày cũng ở lại hả? Tao tưởng thằng em họ của tao đưa đón mày suốt ngày chứ?

Biết Kỳ đá đểu mình, Ngọc nhún vai tỉnh bơ ngồi xuống, chân đá cho cô bạn một phát coi như quạ ra mắt. Nam cũng ngồi đối diện, lôi ra cái điện thoại nhắn tin cho ai đó.

-Tụi bây ăn gì? Tao kêu luôn. Đói sắp xỉu rồi.

-Ăn ăn, lúc nào cũng thấy mày ăn. Ăn cho cổ vô rồi thành heo là tao không biết đâu à.

-Kệ tao. Mày ăn gì Su?

Mặc kệ Ngọc, Nam đá mắt qua chỗ Kỳ. Kỳ đang nhìn chăm chăm cô từ nãy tới giờ, chắc là đang xem thử cô có biểu hiện gì lạ không. Nam cười cợt nhả, cô biết ý đồ của Kỳ cả rồi.

-Ăn bánh mì ngọt. Giờ này còn cơm đâu mà ăn.

-Tao cũng vậy.

-Móc tiền ra. Muốn ăn chùa đâu có dễ. Nhà tao đâu phải đại gia mà bao tụi mày.

Nam đứng dậy, chống nạnh xòe tay đòi tiền. Kỳ và Ngọc phải móc trong bóp ra đưa tiền cho cô, rồi cười toe phe phẩy mấy tờ polymer đi qua chỗ quầy thức ăn mua bánh. Kỳ nhìn theo đăm đăm, không rõ có nhìn ra được điểm gì bất ổn hay không.

-Mày với thằng Bảo sao rồi? Có tiến triển được chút nào không?

-Chuyển tông rồi hả? Hôm qua mới kêu ảnh là “anh Bảo” mà sao nay đổi qua “thằng” rồi?

-Nó là em họ tao. Muốn kêu gì kệ tía tao chứ! Con này, mày đánh trống lảng cũng tài quá ha. Khai mau. Nó có làm gì mày chưa?

-Dạ thưa mẹ, cái gì tụi con cũng chưa mãn hết. Nắm tay còn chưa có thì đào đâu ra ày hí hửng.

Mặt Ngọc ỉu xiu nên Kỳ cũng chẳng muốn nhắc tới, mang tiếng là bạn gái Bảo mà nghe cô nói vậy cũng tội nghiệp. Bảo yêu Nam nhiều vậy mà. Khổ cho Ngọc, ai không yêu lại yêu ngay người đã có tình cảm với kẻ khác, mà có xa lạ gì đâu.

-Múp, qua bưng phụ tao coi.

Ngọc đẩy ghế qua bên kia ôm bánh qua bàn còn Nam thì bưng nước ngọt. Vừa ăn vừa tám chuyện thiên hạ, ngồi mà vén tà bỏ một chân lên ghế, y như mấy bà bán cá ngoài chợ, để thêm rổ cá nữa là y chang. Mấy cô bán nước trong căng tin nhìn mà tội nghiệp.

-Chiều Hai tao có tiết không Múp?

-Có, ảnh kêu dạy xong tiết 5 ở lại chờ tao về luôn.

-Á dù, tình cảm gớm.

-Con quỳ, đừng có chọc chị Hai tao.

Rồi Kỳ với Nam đập tay bôm bốp há hê với chiến thắng làm cho Ngọc phát khùng. Mà cũng vui vui, nhìn Ngọc đỏ mặt là Nam biết tổng rồi. Chỉ có điều không biết khi nào thì Bảo mới chấp nhận cô mà thôi.

-Nói người ta sao không coi lại mình đi. Mày với anh Thiên cũng tình cảm lắm mà.

-Đúng đúng, hẹn hò ở bệnh viện sướng chết đi được.

Đến lượt Ngọc và Nam cười toe toét, còn Kỳ thì sượng mặt, ngồi xé bánh mì cho vào miệng nhai ngấu nghiến cho bỏ tức. Hẹn hò ở bệnh viện gì chứ? Cô đang rầu muốn chết đây tâm trạng nào mà yêu với đương nữa. Suốt ngày báo hại Thiên phải an ủi dỗ dành mỗi khi mình khóc, làm thế cô thấy có lỗi với anh quá chừng.

-Mày với thằng Hưng cũng vậy chứ có khác ai đâu, nãy giờ cười lớn chưa.

-Bậy. Tao với thằng đó không quan hệ gì nha. Ăn nói đàng hoàng lại nha. Con vợ nó nghe được là tao được uống Pepsi miễn phí nữa đó.

Ngọc đập bàn, nhưng lại tỏ vẻ không đồng tình với Nam. Dù cho có chị gái hỗ trợ đi nữa Trân cũng chỉ là giáo viên thực tập, Uyên đâu không lại Hội bà tám online, không chỉ có tụi con gái, Nam còn có Bảo và Hưng bảo vệ ngầm. Muốn tạt Pepsi lần nữa thì nên cân nhắc lại đi.

-Bơ, tao hỏi thiệt, mày không thấy tội thằng Hưng lắm hả? Mày có thích nó thì trả lời thằng nhỏ một tiếng đi, chuyện năm ngoái mà để tới năm nay luôn.

-Đúng đó, chị cũng thấy vậy. Em đồng ý một cái là con Uyên không làm gì em được đâu. Thằng Hưng nhìn vậy mà chị thấy nó thương em nhiều lắm đó.

-Hai đứa mày chơi tao hả? Cái thứ...

-Bớt nóng. Uống nước ngọt hạ hỏa đi.

Rồi Ngọc bưng ly nước ngọt đưa lên miệng ép Nam uống hết. Uống xong rồi đến lượt Kỳ cũng làm tương tự y chang Ngọc. Nam trừng mắt, bao tử của cô no căng, đành phải liếc xéo hai con bạn bấm bụng đứng dậy chạy vào nhà vệ sinh.

-Su, tao có cái này muốn đưa ày.

-Gì vậy?

Ngọc lôi trong bóp ra một tờ giấy đã được vuốt phẳng phiu nhưng trước đó nó nhăn nhúm vì bị ai đó vò nát. Lần trước tới nhà Nam chơi, cô vô tình tìm thấy nó bị quăng bên ngoài sọt rác nhỏ trong phòng của Nam. Kỳ cầm lấy tờ giấy, run run đọc từ chữ.

-Mày bị bệnh nặng vậy hả Su?

-Mày... ở đâu mày có cái này?

-Tao tìm được trong phòng con Bơ. Nó không nói cho tao biết là mày bệnh.

-Tao... tao...

Kỳ muốn nói rằng người bệnh không phải là cô nhưng phải giải thích như thế nào cho Ngọc hiểu đây? Tờ giấy xét nghiệm này làm sao lại ở chỗ của Nam được? Kỳ không biết nên suy đoán từ đâu.

-Múp, nghe này. Tao không có...

-Không có gì?

Kỳ khựng lại, nếu như Ngọc biết tất cả thì khác nào Bảo cũng biết. Rồi sẽ đến tai ông Lâm nhanh thôi. Vậy thì Nam sẽ ra sao? Cô em họ kiên cường của Kỳ liệu có thể chấp nhận được sự thật?

-Không sao. Tao... mày quên là bên cạnh tao có một bác sĩ giỏi hả? Tao không sao đâu. Uống thuốc từ từ sẽ khỏe mà.

-Phải không? Mày mà làm sao là con Bơ nó buồn lắm đó.

Kỳ gật đầu cho Ngọc yên tâm. Căn bệnh đó ngay cả Thiên còn không thể làm gì được, chỉ biết hi vọng từng ngày mà thôi. Kỳ thở dài, cô không muốn nhìn thấy Nam chịu đựng những lần hóa trị đau đớn, đôi vai nhỏ của Nam đã gánh quá nhiều mất mát và thương tâm rồi.

-Tao lên phòng y tế chút nha. Cái bụng tao sao mà nó đau quá.

-Ai kêu mày không nghe lời tao, ăn nhiều cho cố.

-Đi nhanh đi coi chừng làm ngay tại chỗ bây giờ.

Có hai con bạn thân đáng thật, hoạn nạn mà nói vậy thử hỏi có tức không? Nam ghim giận đó, đi một mạch lên phòng y tế. Ông trời cũng hòa với tụi bạn của cô, phòng y tế đóng cửa. Nam méo mặt, bụng của cô không đau, chỉ là muốn tìm một chỗ nghỉ lưng thôi. Hai đứa kia sợ cô Diệu nên có kéo cách mấy Ngọc và Kỳ cũng chẳng lên đây ngủ nghỉ với Nam, nên thành ra cô đi một mình.

Chắc là cô Diệu về nhà. Trường không có quy định phòng y tế mở cửa buổi trưa nên bây giờ nó đóng cửa cũng không có gì lạ. Nhưng mà... thông qua cửa kính Nam lại nhìn thấy một màn sôn da gà ngay tại phòng y tế của cô Diệu, ngay trên chiếc giường mà cô vẫn thường hay nằm.

Trân đang từ từ hôn người con trai nằm trên chiếc giường trắng, theo như Nam quan sát thì người đó chỉ có thể là Duy. Anh là học trò cưng của cô Diệu và cũng là người khiến cho Trân tự hiến dâng đôi môi của mình như thế.

Nam quay lưng, dựa vào vách tường bên cạnh cửa kính, vuốt ngực thở đều. Cô muốn nôn. Không có gió, cũng không có bụi, vậy mà mắt Nam cay xè.

Giờ Thể dục.

Nam vác ba lô ra sân sau, mặt ủ rũ thấy rõ. Thầy Lập cho lớp tập trung rồi bắt mấy em nam chạy bảy vòng sân như mọi lần. Cô ngồi xuống sân, lấy đôi giày thể thao ra mang vào chân trong khi chờ đợi đến lượt mình chạy.

-Rồi, mấy em nữ chạy đi. Nam, ngồi đó.

Nam ngơ ngác không hiểu gì, mấy bạn kia chạy hết rồi mà cô lại được đặc cách ngồi lại giữa một đám đực rựa. Cô là nữ hoàng rồi. Thôi không thắc mắc, chắc thầy Lập thương cô. Nên Nam cứ ngồi đó đếm lá bàng rơi, chờ cho tụi con gái chạy hết năm vòng sân.

Uyên liếc xéo Nam, tức tối trong lòng vì khoảng thời gian mà cô vất vả chạy hì hục thì Nam lại ngồi tỉnh bơ nói chuyện cười giỡn với Hưng và mấy đứa con trai khác. Cô lôi kéo chị em của mình tới hỏi thầy Lập cho rõ.

-Thầy ơi, sao con Nam không chạy?

-Đúng đó thầy, em thấy mặt nó tỉnh vậy chứ có bệnh gì đâu mà không chạy?

-Nam bị bệnh. Cô Diệu đã đưa cho thầy đơn miễn thể dục của bạn rồi. Nên những hoạt động nặng bạn Nam không cần tham gia.

Nam ngây người, cô Diệu biết cô bệnh sao? Cô nhớ là đâu có nói gì với cô Diệu.

-Nó bị cái gì vậy thầy?

-Xương thủy tinh.

-Hả?

Nam há miệng rõ ro. Đâu ra cái bệnh này nữa vậy? Ngọc cũng ngơ ngác nhìn Nam để kiểm chứng lại, cô nhún vai không biết gì. Chắc mai mốt gì đó phải gặp cô Diệu hỏi cho rõ mới được. Vậy là hai tiết Thể dục Nam chỉ ngồi không, chẳng ai cho cô tham gia gì cả.

Cuối tiết, vì còn dư thời gian nên thầy Lập tổ chức một trò chơi nho nhỏ cho cả lớp. Chim về tổ là tên trò chơi này. Và Nam cũng được “mời” ra chơi cho vui với lớp. Xếp một vòng tròn khá to, đánh số thứ tự 1, 2, 3 cho đến hết vòng. Ai trúng số 1 và số 3 thì chụm tay lên cao kết thành lồng chim, ai số 2 trở thành chim.

Lớp 12A7 hôm nay có 1 bạn vắng học vì thế sẽ còn dư hai học sinh bên ngoài, hai người này sẽ làm chim dự bị. Cứ sau một lần thầy Lập thổi còi là chim trong lồng sẽ tự động bay ra ngoài hòa cùng với hai chim ngơ ngác bơ vơ kia, đứng lộn xộn ở giữa vòng tròn nhỏ mà thầy vẽ thêm trong vòng tròn lớn. Một tiếng còi nữa là các chim bắt đầu tìm lồng mà chui vô, cứ như thế sẽ còn lại hai chim bên ngoài. Và hai chim không có lồng này sẽ bị phạt.

Nghe thầy Lập phổ biến luật chơi xong là cả đám háo hức vô cùng. Nam xui xẻo trúng số 2 nên phải làm chim, bay ra bay vào tranh lồng với tụi kia chừng ba bốn lần là cô đuối sức. Với lại lúc ngồi yên một mình trên ghế đá thì không sao, vừa mới ra nhập bọn với lớp là cô có cảm giác trong giày của mình có cái gì đó cộm cộm.

Tụi kia hối giục quá nên Nam không mở ra xem. Đến lúc chơi vì hào hứng nên cũng quên bém đi, dù cảm giác nhói nhói lên càng lúc càng rõ. Đến lượt thứ năm thì chân Nam đau buốt và cô có cảm giác ứa ứa bên

trong giày. Còn một cái lồng trống không do Duy và Hưng đứng canh, ngay lập tức Nam lấy hết sức co giò mà bay vào đó.

Phịch. Uych!!

Nam ngã xuống sân, Uyên cũng văng ra té cạnh cô. Trùng hợp làm sao mà Uyên cũng nhắm phải cái lồng đó. Nam nằm đơ dưới sân, một tay cô chống dậy, nửa người nửa nằm ôm chân. Chân phải đau buốt.

Duy và Hưng vội vàng thụp xuống đỡ hai cô gái dậy. Lạ lùng rằng, Hưng đỡ Uyên chứ không phải là Nam. Sau này, khi Nam hỏi Hưng, anh mới biện bạch rằng khi đó Uyên ở gần Hưng hơn là cô cho nên anh đỡ Uyên cũng là lẽ đương nhiên.

Nam đau đến mức nước mắt chảy ra. Duy cảm thấy sắc mặt Nam không ổn, một tay cô ôm chân phải nên anh nhanh chóng vén ống quần của cô lên xem thử. Ống chân không có gì bất ổn nhưng cô đau như vậy chắc chắn có nguyên do. Duy vội vã rút dây giày cởi phăng chiếc giày bên phải của cô ra. Là máu. Nhuộm đỏ cả bàn chân của Nam.

Nhanh như chớp, Duy bế xốc Nam lên tay chạy thật nhanh về phía phòng y tế. Hưng đỡ Uyên ngồi dậy nhưng cô nằng nứu than đau nên anh dù có muốn đuổi theo Nam cũng không thể. Ngọc vội vàng ôm ba lô chạy theo Duy, phía lớp A21 vừa hô “khỏe” xong là Kỳ chạy như tên bắn về phía này.

Duy một chân đá tung cửa phòng y tế, bế Nam vào và đặt cô ngồi trên ghế dựa làm việc của cô Diệu. Lúc này cô Diệu mới hoàn hồn xong khi nhìn thấy bàn chân đầy máu của Nam, cô vội vàng lấy băng bông ra sát trùng.

Ngọc chạy tới nơi, tay cầm theo chiếc giày Nam bỏ lại, Duy giật lấy không ngần ngại cho tay vào trong xem thử. Cả Ngọc, Nam và Kỳ vừa chạy lên thở hổn hển đều ngỡ ngàng với một mảnh chai vỡ rất nhỏ nằm trong chiếc giày.

Duy quay phắt người lại đau thương nhìn gương mặt nhợt nhạt không còn chút máu nào của Nam. Cô tròn mắt, cảm giác đau buốt ở bàn chân đã không còn, hình như nó tê liệt mất rồi từ khi nhìn thấy ánh mắt đau đớn của anh. Sao anh lại nhìn cô thống thiết như vậy? Trong khi người anh trao tình cảm và yêu thương lại là Trần?

-Bơ, có sao không?

-Tao biết ai làm chuyện này rồi?

Kỳ nói như thế rồi chạy trở lại xuống sân thể dục. Cô đã nhường nhịn Uyên quá nhiều, hết lần này đến lần khác bỏ qua cho Uyên mỗi lần gây sự với Nam. Chỉ vì tình yêu với Hưng mà Uyên đành đoạn gỡ những trò thô bỉ này. Kỳ tức giận, cơn giận lên đến đỉnh điểm.

Lớp 12A7 vẫn chưa tan học, Kỳ hát vai mấy đứa bên ngoài cửa đường. Nhìn thấy mái tóc đỏ chóa của Kỳ là ai ai cũng tự động tránh xa, vì vậy mà cô đến thẳng tới chỗ Uyên đang giả vờ rên rỉ nhanh chóng. Đứng trước khuôn mặt giả tạo của người bạn thân 10 năm trời, Kỳ thật sự phẫn nộ. Cô đã cảnh cáo Uyên không được động tới Nam, vậy rồi sao...

Chát!

-Mày đánh tao? Mắc mớ gì đánh tao?

-Mày nghĩ có quả báo không Uyên? Mày đã coi thường lời nói của tao thì đừng trách. Tao với mày từ nay về sau không còn bạn bè gì nữa hết.

-Kỳ... bình tĩnh đi. Sao lại đánh Uyên?

Hưng đứng ra bên vực Uyên, Kỳ nhếch môi. Hưng nói yêu thương Nam, sao bây giờ vẫn còn ở đây lo lắng cho cái người đã gây ra đau đớn cho Nam? Trừ trước tới giờ, Hưng và Uyên luôn là một cặp đẹp nhất trong mắt của Kỳ, và bây giờ cũng thế. Hưng nên ở bên Uyên và yêu thương cô chứ không nên can thiệp vào cuộc sống của Nam thêm nữa.

-Muốn biết lí do? Tự mà hỏi nó đi. Tao nói ày biết, với tao mày còn không bằng anh Duy. Mày nói mày thích Nam, rồi sao hả? Nó đang ở trên đó, vật vã với cái chân không thể cầm máu được. Mày lại ở đây lo lắng cho con nhỏ này. Tao khinh mày.

Hưng chết trân. Những lời của Kỳ như cú đánh vào anh khiến anh chết lặng. Uyên ngỡ ngàng khi nghe Kỳ lớn tiếng như thế, trước giờ Kỳ chưa bao giờ mất bình tĩnh mà mắng người thế này. Cũng vì con nhỏ đó. Tất cả là do nó.

-Đường Vũ Thùy Uyên, một lần nữa mày mở to lỗ tai ra mà nghe. Tao cấm mày đụng tới con Bơ, nếu không nghe lời tao thì không có chuyện tao nương tay với mày đâu. Nhà mày giàu có, quyền lực nhưng tao là chị đại nắm quyền một băng nhóm xã hội đen. Nghe rõ chưa?

-Su...

-Đừng gọi tên tao thân mật như thế. Nhất là khi nó được phát ra từ cái miệng bẩn thỉu của mày.

Kỳ quay lưng, cô thật sự đau lòng khi phân rõ ranh giới tình cảm với Uyên. Dù sao cũng làm bạn 10 năm rồi, đắng cay ngọt bùi đều chia sẻ cho nhau. Nhưng Uyên càng lúc càng quá đáng, Kỳ không thể làm ngơ mà bỏ qua cho cô được nữa. Nam cần Kỳ bây giờ.

-Con nhỏ đó là gì của mày chứ? Sao lại vì nó mà quay mặt với tao?

Uyên tức giận hét lên. Kỳ khựng người một chút, rồi ngẩng cao đầu đi thẳng. Giọng nói của cô bị gió hòa loãng mang đến một miền đất xa xôi.

-Vì nếu không có Bơ thì không có tao bây giờ.

.....

Cô Diệu lại quần băng vào chân Nam, vết cắt nằm dưới lòng bàn chân phải. Ngọc ngồi một bên nắm tay bạn mình, lo lắng không thôi. Dù có muốn nhắn tin cho Bảo biết cũng không được vì Nam nhất định không cho cô làm thế. Nam không muốn Bảo lo lắng thêm nữa. Anh còn có tiết dạy.

Duy đứng tổng ngồng cao lêu nghêu trước mặt, mặc cho cô Diệu loay hoay với cái chân của Nam, anh chỉ đứng đó nhìn cô thật chậm, thật sâu. Không biết có phải mất máu quá nhiều dẫn tới hoa mắt hay không mà lúc này Nam lại nhìn thấy nước mắt ngân ngấn trong mắt Duy, anh đang cố giữ cho nó không rơi xuống.

-Duy. Cô không cầm máu được.

-Duy. Cô không cầm máu được.

Đến lúc này thì Duy mới động đây, anh bước tới quỳ xuống trước mặt Nam. Cô Diệu biết ý đứng dậy nhường chỗ cho anh. Quệt mồ hôi bết trên thái dương, cô Diệu thật sự muốn bay xuống sân hỏi thầy Lập đã hứa với cô những gì, đã nói là Nam có bệnh không thể vận động vậy mà...

Duy nâng bàn chân của Nam lên đặt trên đùi mình, một tay cố định bàn chân cô, tay còn lại mở vòng băng trắng giờ đã chuyển đỏ ra khỏi chân cô. Anh nhìn thật kĩ vết thương, không sâu lắm nhưng máu vẫn tuôn ra ồ ạt từ vết cắt nhỏ kia. Duy mút môi, không thể bắt lực nhìn Nam mất máu thêm nữa.

-Anh đỡ em qua giường nằm.

Duy bế Nam sang bên giường, cô chợt nhớ đến lúc trưa, cũng trên chiếc giường này anh đã để yên để Trần hôn mình, cảm giác túi thân dấy lên. Nam bầu chặt lấy vai Duy không muốn nằm xuống.

-Cho em qua giường khác đi.

Chiều theo ý Nam, Duy đành phải bế cô qua một chiếc giường khác có trải gra hoa văn nhiều màu. Sau đó anh nhìn quanh quần trong phòng, mắt sáng lên khi thấy bên trong chiếc tủ đứng có thứ mình cần dùng. Duy mở tủ lấy ra một cuộn gạc sạch, đi tới bên giường ngồi và bắt đầu thao tác.

-Bây giờ em chịu khó giơ chân lên cao nha. Sẽ hơi mỏi nhưng đó là cách duy nhất để không ấu chảy đúng chiều nữa. Ngọc, em giữ chân Nam cố định giúp anh.

Ngọc thả ba lô xuống sàn, quệt nước mắt trào lên giường, ngồi ở phía còn lại đối diện với Duy. Nam giờ chân lên, ngửa lòng bàn chân lên trời, Ngọc giúp cố định chân lại, thật sự rất mỏi. Cô Diệu cầm điều khiển chỉnh lại nhiệt độ trong phòng, Nam không chịu được cái lạnh.

Duy nhắc ghế đứng lên đó và tay anh ngang tầm với bàn chân của Nam. Anh bắt đầu lau sạch máu xung quanh vết thương, sát một ít thuốc cầm máu anh thường mang theo người và quấn băng lại xung quanh bàn chân cho Nam.

-Mỏi quá!

Nam nhắm mắt, chân đau này giờ không thấy cô kêu la một tiếng nào. Bây giờ giờ chân kiểu này lại than mỏi. Cô Diệu đứng một bên nhìn Nam, cố gắng bắt chuyện gì đó để cô quên đi cái mỏi.

-Cô sẽ giết tên Lập hói đó.

-Sao vậy cô?

-Cô đưa cho ông đơn miễn thể dục của em rồi mà vẫn cho em vận động là sao?

Nam phì cười, nhướn mày nhìn cô Diệu tức tối.

-Em không may thôi cô. Cô đừng trách thầy mà.

-Em nhân từ quá đi. Bây giờ mới thành ra thế này đây. Cô phải báo cho gia đình em biết mới được.

Duy khẽ dằng hắng nhắc nhở cô Diệu nên biết dừng lại đúng lúc. Anh bước xuống nhắc ghế về chỗ cũ nhưng chân của Nam thì vẫn phải giờ cao như thế.

Cô Diệu ngồi bên mép giường trò chuyện với Nam, Duy ngồi trên thành cửa sổ mắt chăm chú nhìn cái chân của cô. Cứ mỗi 5 phút là Duy lại nhướn người lên xem thử. Hình như máu vẫn chảy. Thấm dẫm miếng gạc trắng mà Duy vừa quấn lại cho Nam.

-Hay là mình đưa Nam tới bệnh viện đi cô.

Ngọc đề nghị. Lời cô vừa dứt lập tức cả Duy và Nam đồng thanh.

-Không được!!

-Tao không đi!!

Ngọc đành im lặng. Nam len lén nhìn Duy, ánh mắt màu xanh buồn hẫng, giống như lúc anh nhìn cô ở cánh đồng cỏ lau vậy. 20 phút trôi qua. Duy đã giúp Nam thay hai miếng gạc rồi. Hi vọng miếng thứ ba này có thể cầm cự không ứ chảy thêm nữa. Gương mặt Nam vốn đã nhợt nhạt bây giờ còn trắng dã hơn nữa.

Bên ngoài cửa phòng, Kỳ nén tiếng nấc đau thương. Đúng ra cô và Thiên không nên giấu giếm Nam như vậy. Cô nào biết rằng, bệnh tình của mình Nam đã biết từ lâu. Một quyết định vừa nảy ra trong đầu Kỳ, cô xoay người chạy như bay ra khỏi hành lang phòng y tế.

-Tốt rồi. Máu ngưng chảy rồi. Em có mỏi lắm không?

Nam gật gật đầu. Mỏi tới mức cô chẳng còn cảm giác gì nữa, chân phải tê rần. Gần nửa tiếng đồng hồ chứ có ít ỏi gì đâu. Duy lại ngồi bên mép giường, anh từ từ đỡ chân Nam xuống để thẳng phương với chân còn lại. Rồi anh quay qua Ngọc.

-Điện thoại em reo này giờ đó. Về trước đi để thẳng Bảo lo.

-Còn nó thì sao?

-Anh sẽ đưa Nam về. Em nói với Bảo về nhà hầm một nồi canh thịt bò với củ dền trước đi.

-Dạ. Thưa cô em về. Tao về trước nấu đồ ăn ày nha.

Nam gật đầu, Ngọc rời giường ôm ba lô đi thẳng, để Bảo lo lắng này giờ cô cũng nên chuẩn bị tinh thần giải thích với anh là vừa. Ngọc đi khỏi là cô Diệu cũng viện cớ mà ra ngoài, để không gian riêng tư lại cho Duy và Nam. Không khí im lặng bao trùm.

-Anh rất thành thạo trong việc sơ cứu. Có lời khen đó.

-Lo ỉnh đi nhóc. Nếu không có tôi thì em phải làm sao đây hả?

Nam tròn mắt nhìn Duy. Anh vừa xưng “em” với cô sao? Một niềm vui nho nhỏ xen lẫn vào từng mạch máu. Mỗi Nam nở ra một nụ cười, dù nó có nhột nhạt đi nữa hay miễn cưỡng đi nữa, Duy vẫn cảm thấy ấm lòng.

-Nếu tôi không về đây. Không xuất hiện và làm đảo lộn nhịp sống của em. Có lẽ em sẽ không mệt mỏi như bây giờ. Phải không?

Nam lắc đầu nguây nguậy. Duy bỗng dừng dịu dàng hẳn, đôi mắt màu xanh biển chứa đầy đau thương nhưng nó không giống như mọi ngày. Bình thường ánh mắt ấy đau theo kiểu chất ứ hận thù, còn bây giờ nó tràn đầy thương cảm, và hơn hết Nam có cảm giác nó đang dành riêng cho cô.

-Em kiên cường lắm. Như vậy mới là Bơ chứ. Chân đã bớt mỏi chưa? Tôi đưa em về nhà.

-Anh đâu có đi xe?

-Không có xe thì không đưa em về được sao?

Cô Diệu lấy ít thuốc cầm máu và kháng sinh bỏ vào ba lô cho Nam, Duy cầm lấy ba lô của cô mang trước ngực, vì anh không ở lại trường như cô nên chẳng có cái ba lô hay cặp sách nào. Cô Diệu đỡ Nam ngồi dậy, cẩn thận với cái chân bị thương của cô. Duy ngồi thấp xuống bên cạnh giường, ra hiệu cho cô leo lên lưng anh.

-Anh công hả?

-Chân em như vậy đi có được đâu mà không công? Lên nhanh đi, tôi còn phải đi làm thêm nữa.

-Chào cô em về ạ.

Nam miễn cưỡng trèo lên lưng Duy, hai tay choàng lấy cổ anh. Duy đứng dậy, cúi đầu chào cô Diệu. Cô cũng đóng cửa phòng ra về, đưa hai người ra đến cổng trường thì thầy Lập chờ xe lao tới chở cô đi mất. Nam nhìn theo mỉm cười, gục đầu trên vai Duy ngay cả thở mạnh cũng không dám. Cô có nặng lắm không nhỉ?

-Ăn uống kiểu nào mà nhẹ hều vậy hả? Chú Lâm bỏ đói em hả?

-Không có. Bình thường... em... ăn rất ít.

-Kén ăn quá chứ gì?

-Không phải.

“Em”. Nam không quen dùng đại từ đó khi nói chuyện với Duy, nhưng nay nó lại phát ra một cách tự nhiên và thân thuộc nhất. Chính bản thân cô cũng không biết tại sao.

Mái tóc ngắn của Duy phả ra một mùi hương nhẹ nhẹ, nó rất nam tính. Má của Nam áp sát vào, nó khiến cơ thể cô nóng bừng. Một cảm giác thân quen nhẹ nhàng kéo về.

.....

Hoàng hôn. Trên đường đông đúc xe cộ, có một cậu bé công trên vai một cô bé mặc váy trắng đang thiếp ngủ, đôi gò má bầu bĩnh một màu hồng dễ thương. Tay cô choàng qua ôm lấy cổ cậu bé, mấy ngón tay bé xíu còn cầm một miếng bánh đã bị cắn dở.

Người ta nhìn vào chỉ thấy hai đứa thật dễ thương. Cậu bé mặt lạnh tanh với đôi mắt xanh bí ẩn liếc mắt về phía mọi người, khẽ khàng nói.

-Không được làm ồn. Để cho Bơ ngủ.

Nhưng cô bé đã tỉnh dậy ngay sau khi nghe cậu nói thế, cô bé đưa miếng bánh lên ngang miệng, ép buộc cậu phải ăn cho bằng được.

-Bơ, anh không ăn đâu.

-Hồng muốn.

Cô bé kiên trì nhét miếng bánh vào miệng cậu bé, rồi cười hí hửng. Cô bé tầm ba, bốn tuổi, hai má phúng phính cười toe toét. Đâu biết rằng phía trước, cậu bé kia đang đỏ mặt.

-Bơ, em ngủ nữa hả?

-Hồng có. Bơ muốn măm kem.

-Không được. Em đang bệnh, chú Lâm dặn không được cho em ăn đồ lạnh.

-Hồng chịu đâu. Kem. Anh Duy cho kem.

Chỉ tay vào tiệm kem trước mặt, một cây kem mô phỏng nằm chình ình khiến cô bé muốn bằng được. Cậu bé đành công cô vào trong quán và gọi cho cô một que kem. Nhìn cô bé liếm láp rất ngon mà cậu không biết đào đâu ra tiền để trả cho người ta.

-Chị ơi, vợ em muốn ăn kem nhưng em lại không mang theo tiền. Chị tới địa chỉ này để tính tiền được không?

Cậu bé hí hoáy viết lại địa chỉ rồi cho người bán kem, cô gái đó nhìn cậu bé đang rất cương quyết liền nở nụ cười. Còn cậu thì lại cho rằng người kia không tin mình, xem cậu là trẻ con.

-Anh Duy, ăn hông? Ăn với Bơ. Nhon lắm.

Cô bé ngong nghịu giơ que kem đã vơi phân nửa lên kéo áo cậu bé, ăn này giờ rồi mới nhớ là cậu bé chưa có ăn mà mê mải nói chuyện với chị bán hàng xinh đẹp. Cô bé không thích như thế. Cô nhân viên bán kem phì cười với hai đứa trẻ, cô nói với cậu bé.

-Em lấy thêm một que nữa đi. Chị không tính tiền đâu.

-Anh Duy hông được nói chuyện với chị đó. Chị đó hông dễ hươg như Bơ.

Rồi cô bé ngẩng mặt lên giơ bàn tay năm ngón bé xiu chỉ thẳng vào mặt cô nhân viên, hung hăng nói.

-Anh Duy là của Bơ.

Rời khỏi quán kem, cậu bé vẫn phải tiếp tục công cô bé. Trên tay cô là que kem thứ hai. Cậu bé không ăn một que nào, một miếng cũng không. Mặc dù cô bé trên lưng cứ luôn dí kem vào sát miệng cậu, muốn chùi đi nhóp nhép cũng không được.

-Hồi này em nói với chị đó như vậy là sao?

-Anh Duy là của Bơ. Chị đó hông dễ hươg, chị đó xấu muốn bắt anh Duy đi.

-Của Bơ sao được? Anh Duy là của mẹ anh chứ?

-Hông chịu. Anh Duy là của Bơ, Bơ nghe anh nói với ba hết rồi. Anh Duy nói Bơ là vợ của anh Duy. Anh Duy là của Bơ, của Bơ, CỬA BƠ.

Cô bé la toáng lên, nhất định phải hét hai từ "CỬA BƠ" thật to để mọi người nghe thấy. Hoàng hôn hạnh phúc. Nhuộm đỏ một mảng phía tây, nhuộm luôn một màu trời trên gò má đôi trẻ.

Uyên trở về nhà với một bên má còn in hằn 5 ngón tay của Kỳ, cô tức giận, căm phẫn. Tất cả mọi sự tức tối đều đổ hết lên đầu con người mang tên Nguyễn Tường Nam đó. Uyên quăng chiếc túi xách xuống giường, ngồi phịch một bên, mắt rơm rớm nước vì quá giận dữ.

Hết lần này tới lần khác, không là Hưng thì là Kỳ bênh vực Nam, nói mọi điều tốt đẹp đều dành để ca tụng con nhỏ đáng ghét đó. Uyên căm tức, nếu Nam xuất hiện trước mặt cô bây giờ, chắc chắn cô sẽ không ngần ngại gì mà nhào tới xé xác ra thành nhiều mảnh vụn cho hả cơn giận.

Tay Uyên run run sờ lên má, lần đầu tiên cô thấy Kỳ tức tối đến mức đánh mình như thế. Kỳ là bạn thân của Uyên, nhưng không phải là người bạn duy nhất mà cô có được. Mất đi một đứa bạn như Kỳ, Uyên cũng chẳng mất mát bao nhiêu, chỉ là cô không muốn Kỳ phản bội mình quay sang giúp đỡ Nam. Nó được nhiều người quan tâm quá mức, còn cô thì sao? Uyên ngã xuống giường, tay bầu chặt tấm ga trắng. Cô hận.

-Có chuyện gì với em vậy Uyên?

Lúc ngồi ăn cơm, Trân tinh ý nhìn thấy bên má của Uyên bị sưng đỏ. Uyên che mặt lại, mắt ngấn nước vì uất ức nhìn chị gái mình. Trân buồn đũa, cô nhìn thẳng vào Uyên, hi vọng mình sẽ có được lời giải thích. Từ khi cô về Việt Nam, căn nhà này chỉ có hai chị em, ba mẹ cô không đi làm thì cũng đi du lịch, họ muốn cho con cái được tự do.

-Tất cả là tại con nhỏ Nam. Con quỷ đó...

-Nó đánh em?

-Không, con Su bênh nó rồi đánh em.

Nhắc đến Nam, ánh mắt Trân se lại. Cô thở dài, chính bản thân cô cũng vướng mắc nhiều chuyện với cô học trò đó. Giờ lại gây thêm chuyện với Uyên, với tính cách của em gái mình, Trân biết chắc chắn con bé sẽ không bỏ qua cho Nam.

-Chị giúp em đi. Dạy cho con nhỏ đó một bài học.

-Muốn chị giúp cái gì? Em đó, nếu em không gây sự thì sao bé Su lại đánh em?

-Em mặc kệ, lần này nhất định phải chơi nó. Không bỏ qua được nữa.

Uyên rất cương quyết, vì Nam mà cô mất đi một người bạn. Không những Kỳ làm mất danh dự của cô trước mặt bạn bè, ngang nhiên đánh cô như thế, Hưng còn không nói lời nào làm nể với cô. Khó khăn lắm mới thuyết phục bà nội của Hưng buộc anh chăm sóc ình, bây giờ bị Nam phá hoại thành ra thế này đây. Uyên không tính sổ với Nam, cô thề không mang họ Đường Vũ.

-Rồi, em muốn sao?

-Chị quen với thầy Bảo có biết được bí mật gì của anh em nhà đó không?

-Bí mật?

Trân gác đũa ngừng bữa cơm và suy nghĩ. Cô bắt đầu chính thức hẹn hò với Bảo từ học kì thứ hai của năm học lớp 10 và nói chia tay anh khi được một nửa học kì đầu của năm 12. Bí mật của Bảo cô biết khá rõ vì khi ấy anh rất chân thành, chuyện gì cũng kể cho cô nghe. Ngoại trừ việc đưa cô tới nhà chơi thì chưa bao giờ, nên cho đến hôm nay cô vẫn chưa biết địa chỉ nhà anh.

Và một điều nữa chính là Nam. Trước mặt Trân chưa bao giờ Bảo nhắc tới chuyện mình có một cô em gái. Khi về trường thực tập mấy ngày đầu cô mới biết Nam là em gái anh. Không có bí mật nào là bí mật, trừ khi người ta không nói ra.

-Không có.

-Chị không có nhưng em có. Em sẽ tạo ra cho nó một bí mật.

Uyên đẩy ghế đi lên lầu, hình như trong cái đầu nhỏ của cô vừa nghĩ ra chiêu trò nào đó để chơi Nam. Trân ngồi thừ ra đó nhìn bàn ăn bày biện nhiều món mà chẳng tài nào nhắc đũa nữa. Cô không ngăn Uyên lại, chính bản thân cô cũng tán thành việc Uyên làm như thế. Bởi vì cô không thích Nam.

Không thích cách Nam cười với Duy và được anh đáp lại dù chỉ là cái nhú mày khó chịu. Không thích Nam được nhận sự quan tâm từ Duy mỗi lần có chuyện gì đó, như hôm trước Nam bị ngã đi và Duy là người bế cô ra khỏi lớp. Ghen tị, đố kị đều xuất phát từ tình yêu và sự ích kỉ. Ngay cả khi cô lén lút hôn anh ở phòng y tế cũng bị từ chối, khi ấy cô cứ ngỡ rằng Duy đang ngủ, và cô cũng chẳng biết rằng bên ngoài Nam đã hiểu lắm.

Trân mím môi, cô yêu Duy đã hơn 6 năm. Tìm kiếm anh ở một đất nước lạ lẫm, làm tất cả chỉ để đổi lấy ánh mắt ấm nồng của anh. Cho đến bây giờ cô vẫn chưa bỏ cuộc, vẫn chưa thôi ngừng yêu anh một giây phút nào. Trái tim cô vẫn đập nhanh hơn mỗi lần nhìn thấy Duy ở đâu đó. Trong thâm tâm Trân biết sự ích kỉ đã che lấp lí trí nhưng cô không cho phép anh dành quá nhiều sự lo lắng cho Nam. Người đứng bên cạnh Duy nếu không là Trân thì cũng không đến lượt con nhóc láu cá đó.

.....

Nhận được điện thoại của Bảo, Trân ái ngại dành một chút thời gian để gặp anh. Tuy là đồng nghiệp nhưng cả hai không có nhiều cơ hội trò chuyện với nhau. Phải rồi, không thể yêu nhau thì làm bạn, nhưng mấy ai có thể xem người yêu cũ của mình là bạn mà nói chuyện bình thường chứ?

-Anh tới lâu chưa?

Chẳng biết Bảo cố tình hay hữu ý mà lại chọn đúng nơi gặp Trân là quán trà sữa nơi Duy làm thêm. Lúc anh đề nghị gặp cô để giải quyết hiểu lầm giữa hai đứa em, cô đã suy nghĩ và cân nhắc có nên đi hay không. Nhưng rồi với cương vị là chị gái của Uyên, cô nghĩ mình nên gặp anh một lần.

-Cũng mới tới thôi. Em ngồi đi.

Bảo lịch sự mời Trân ngồi. Thật ra, Bảo đã ngồi ở đây suốt từ lúc ca làm của Duy chưa bắt đầu, đôi bạn thân đã có một khoảng thời gian nho nhỏ để hồi tưởng lại quá khứ, những lo toan trong cuộc sống khi cả hai xa nhau, rồi thì giải quyết nhiều hiểu lầm liên quan đến Nam nữa.

Duy muốn Bảo cho Nam một lời công bằng và ngược lại, Bảo cũng muốn thế. Nhưng cho đến giờ, ngoài việc liên tiếp tạo ra tổn thương cho Nam ra, hai anh vẫn chưa trực tiếp nói câu xin lỗi với cô.

-Em có nghe chuyện, Uyên nó không có ý...

-Anh hiểu, nhưng em gái anh và em đã không thuận mắt nhau từ trước. Anh nghĩ nên có lời khuyên bảo tụi nhỏ.

-Em cũng nghĩ vậy.

Trân đáp lời mà không hề nhìn thẳng vào người đối diện, cô biết, đâu đó quanh đây Duy đang quan sát cả hai người.

-Anh đã hỏi Nam, nó nói hai đứa gây nhau vì hiểu lầm với Hưng. Anh cũng nghe nói Uyên với Hưng có đính ước gì đấy. Nhưng em gái anh không có ý định sẽ quen với thằng nhóc lớp trưởng đâu. Em nên giải thích giúp anh với Uyên, khuyên nó đừng gây sự với Nam nữa.

-Ừm. Em sẽ nói lại.

-Anh chị gọi đồ uống chứ ạ?

Một nhân viên phục vụ của quán lịch sự chào khách. Trân e dè nhìn Bảo, ánh mắt anh đượm vẻ u buồn. Giữa hai người dường như chưa từng có một tình yêu nào, chỉ do mỗi mình anh tự vẽ ra rồi tô màu lấy như cô đã nói.

-Chị ngồi một chút sẽ đi ngay thôi.

-Anh sẽ gọi sau. Cảm ơn em.

Bảo cũng không có ý muốn gọi thức uống, cuộc chuyện trò chỉ mới bắt đầu Trân đã vội vạch ra thời gian hạn định. Anh cũng chẳng muốn níu giữ cô, nếu cô không còn gì để nói với anh thì anh sẽ để cô ra đi, như ngày xưa ấy.

-Lần này anh sẽ không truy cứu. Và anh hi vọng sẽ không có lần sau. Nam là em gái của anh, cũng như Uyên là em gái của em. Anh sẽ làm những gì mình cho là đúng để bảo vệ nó.

-Anh đang cảnh cáo em sao?

Có nằm mơ Trân cũng không tưởng tượng ra có ngày Bảo dùng thái độ này để nói chuyện với cô. Vâng, có một chút đe dọa xen vào giữa câu nói. Chính vì cô chưa từng hình dung ra người- từng- yêu- mình trong vai trò là một người anh trai đang lo lắng cho em gái. Chưa từng.

-Cứ cho là vậy đi. Nếu Nam và Uyên không làm hòa, hoặc chuyện sẽ rắc rối hơn thì anh và em cũng không còn đơn giản mà ngồi đây nói những lời này đâu. Trân, vì nể tình chúng ta là bạn, vì Duy và Hưng cũng đứng giữa chuyện này nên anh mới hẹn em ra đây.

-Anh nói nghe xuôi tai ghê. Thôi được, em cũng nói cho anh biết. Uyên là đứa trẻ được nuông chiều còn hơn cả em, những gì con bé đã quyết định phải có cho được thì nó sẽ làm mọi thứ để đạt được điều đó. Sẽ khó khăn nếu khuyên bảo nó từ bỏ Hưng.

-Rất giống em.

-Anh...

Bảo khẽ nhếch môi, hóa ra đây mới là bản chất thật đằng sau gương mặt xinh đẹp trời ban của chị em nhà Đường Vũ.

-Nếu hai chị em em vẫn muốn đấu thì anh em anh cũng sẽ chơi hết mình. Uyên gây khó dễ cho Nam là đủ rồi, nếu cả em cũng dây vào thì đừng trách anh không nể tình. Lần cuối cùng anh nhắc nhở em với danh nghĩa là một người bạn. Duy không hề yêu em.

-Anh nói xong chưa? Xong rồi thì em về đây. Chào anh.

Trần đẩy ghế đứng dậy rời khỏi quán, tức giận là điều hiển nhiên. Một cô gái có lòng tự tôn cao ngất như Trần bị người yêu cũ giáng thẳng vào mặt rằng: người mình yêu không hề yêu mình. Thật quá sỉ nhục đối với cô.

Đường Vũ Huyền Trân là ai chứ? Cô tuyệt đối không bỏ qua mỗi nhục này. Cảnh cáo? Đe dọa? Không ngờ mấy năm không gặp, Bảo đã biết dùng cách này để lên mặt ra oai với kẻ khác. Cô không sợ lời uy hiếp hay nhắc nhở gì đâu của anh, cô chỉ biết bản thân mình không thể chấp nhận để anh ra oai như thế.

Cô yêu Duy. Khó khăn lắm mới tìm được anh giữa cái thế giới mấy tỉ người này. Nhất định cô sẽ không buông tay dễ dàng như thế. Bằng mọi giá, anh phải là của cô.

.....

Trần luôn như thế. Cô luôn kiên cường, cao ngạo ra đi như thế. Chẳng bao giờ thử quay lại một lần để nhìn người phía sau đau khổ thế nào.

Bảo cười. Nụ cười bất lực đến đau nhói. Phải chăng anh là kẻ bất tài và vô dụng? Đến bây giờ vẫn còn nuối tiếc thứ tình yêu đơn phương mà người ta chẳng đoái hoài đến. Nếu thật sự Trần tìm Nam gây chuyện, chắc chắn anh sẽ phải bảo vệ một trong hai người.

Và chắc chắn người ấy chẳng phải là Trần. Nam cần anh lúc này. Dù chỉ với cương vị là một người anh trai.

Vòng quay của tình yêu phủ rắc rối lên rất nhiều người. Duy không yêu Trần, cô mù quáng không thừa nhận. Trần không yêu Bảo, anh lại tiếc nuối ột mối tình đã là quá khứ. Bảo không yêu Ngọc, nhưng cô vẫn chung thủy dõi theo và chờ đợi dù biết cơ hội đến với mình vô cùng hiếm hoi.

Đối diện quán trà sữa phía bên kia đường, bóng dáng cô gái mũm mĩm lặng đi hồi lâu.

6. Chương 6

Nam được nghỉ ở nhà 2 hôm, vết cắt ở chân khiến cô sốt cao. Kỳ phải đưa Thiên tới nhà để trực tiếp xem tình hình của Nam vì cô nằng nặc không chịu tới bệnh viện. Bảo nổi điên lên khi nhìn thấy Duy công Nam với bàn chân quần băng về nhà, mặc dù trước đó Ngọc đã lấy hết bình tĩnh mà kể lại chuyện gì đã xảy ra với cô ở sân thể dục chiều hôm ấy.

Lúc Duy đưa Nam về cô đã thiếp đi vì mất máu khá nhiều dẫn tới mệt mỏi nên Bảo và Duy có gây lộn cãi cọ gì đó hay không thì cô chẳng biết, cũng không có dũng khí để mà hỏi trực tiếp Bảo nếu cô còn muốn sống. Nam chỉ biết là hiện tại ở nhà chỉ có cô và Bảo, ông Lâm đã đi Pháp làm gì đó mà ông không nói rõ lý do.

Chiều nào Ngọc cũng ghé thăm Nam và mang vở ghi cho cô chép bài. Có Kỳ và Ngọc túm tụm lại tám đủ thứ chuyện nên cô cũng đỡ buồn. Mỗi lần nghe ba đứa cười sằng sặc là Bảo chạy lên đá cửa chiếu cái nhìn hơn cả bà la sát vô phòng, rồi đợi anh đi khỏi lại tiếp tục hò hét đùa giỡn. Chưa bao giờ tình bạn của ba đứa lại thân thiết với nhau như thế.

Duy thì không tới thăm Nam lần nào kể từ sau khi công cô về. Cô cũng chẳng thấy mặt mũi Hưng đâu nhưng nghe Bảo nói là lúc anh đi dạy về thì nhìn thấy Hưng đứng trước nhà nhìn lên cửa sổ phòng Nam rồi quay xe bỏ đi. Nam thừa nhận là mình đã đợi, muốn được gặp hai người đó để nhấn nhủ rằng mình không sao nhưng một lần cũng chẳng gặp được.

Và đặc biệt hơn là Nam nhận được một tin nhắn từ Harmonica Lee, là tin nhắn điện thoại hân hoan. Phải mà bất chước được giống phim truyền hình là Nam cũng làm rồi, đằng này cô không thể điều tra được từ một số điện thoại mà tìm ra địa chỉ và danh tính chủ nhân của nó. Nhưng Nam thấy như vậy thì tốt hơn, cứ để cô tò mò về Har như một thói quen vậy. Tin nhắn vốn vẹn mấy chữ. “Mau khỏi bệnh nhé!”.

Sáng thứ sáu. Nam đi học trở lại. Chuyện chân cô bị thương đã lan rộng ra khắp các lớp buổi sáng. Cho nên khi Bảo bế Nam vào trường và đi thẳng về lớp học không nằm ngoài dự kiến của đám học sinh thích buôn dưa bán tào. Ông Lâm không có nhà, Nam buộc lòng phải nghe lời Bảo mặc dù cô không muốn để anh bế đi thế này chút nào.

-Hai, em có nặng không?

-Ăn như heo. Không nặng mới lạ.

-Hứ, xạo vừa thôi. Hôm bữa anh Duy nói em nhẹ hều à.

-Vô lớp ngồi học đừng có đi lung tung, nếu muốn đi vệ sinh thì nhờ thằng Duy.

-Hả?

-Gì nữa đây? Hay là muốn anh chạy từ khu A qua đây?

-Thôi thôi, không cần đâu.

Nam lắc đầu ngay, từ khu A qua tới lớp của cô xa lắc. Bảo còn có tiết dạy đâu thể lúc nào cũng bên cạnh lo cho cô từng chút một được. Nhưng nhờ vả Duy đưa mình đi vệ sinh ư? Có chết cô cũng chẳng mở miệng nhờ đâu. Nhưng lỡ bí quá thì biết tính làm sao? Mặt Nam méo xẹo.

Đặt Nam ngồi vào chỗ, Bảo tháo ba lô mang sau lưng ra để trên bàn cho cô. Vì hôm nay chở Nam đi học mà Ngọc phải tự đến trường, nhìn sang chỗ trống bên cạnh Nam, Bảo có chút lo lắng. Duy vẫn chưa tới lớp, anh vẫn đi sát giờ chuông reng như vậy, chẳng như trước đây nữa.

Bảo rời khỏi lớp, mấy đứa bạn trong tổ túm lại hỏi thăm Nam. Cô cười cười bảo không sao. Vết cắt dưới chân đã không còn đáng lo ngại nữa, chỉ là không được đụng vào nó nếu không sẽ lại rách ra và chảy máu. Mà chảy máu nữa thì khó mà cầm được.

-Chân mày đi bình thường lại chưa? Hôm bữa máu chảy quá trời luôn. Nặng lắm hả?

-Ồ. Không sao. Đỡ nhiều rồi.

-Có cái gì trong giày của mày vậy?

-Mảnh chai vỡ.

-Trời ơi! Ai mà ác nhân thất đức vậy? Chơi mà bỏ mảnh chai vô giày.

Thơ nói to, rõ ràng cho cái cô người mẫu đang đi vô lớp nghe rõ. Nam khẽ huých vai Thơ nhắc nhở, dù sao cũng không ai chứng minh là Uyên đứng sau việc này. Bởi vì cô không biết, Kỳ đã khiến Uyên mất mặt thế nào sau khi mình được đưa tới phòng y tế. Và sau khi Kỳ bỏ đi thì ai cũng cho rằng Uyên đã hãm hại Nam bằng thủ đoạn thô bỉ đó.

-Tao không đụng tới tông chi họ hàng nhà mày nghe chưa. Đừng có xía vô. Lạnh quá đi.

Uyên cũng đâu phải dạng vừa, biết ngay Thơ nói móc mình, cô vừa quẳng cặp xuống ghế là liếc mắt sang chơi lại liền. Trong số 11 đứa con gái của tổ Tư, người khó đụng vào nhất chính là “Tám Xí Xọn”.

-Ừa. Tao có ám chỉ mày không con ngựa kia? Miệng tao, tao nói. Có chỉ tên mày trong đó không hả?

-Chứ tao có nhắc tên mày không?

-Không nhắc mà mắt mày liếc qua tao. Không muốn nói tao chứ nói ai vô đây nữa? Không lẽ mày tỏ tình với cái thằng trước mặt mày mà nhìn qua thằng bán vé số đứng bên cạnh hả?

Uyên mím môi, đành nhịn vì lực lượng tổ Tư hùng hậu quá. Nam kéo tay Thơ nhắc nhở cô đừng nên gây thêm chuyện nữa. Ngọc tới lớp sau đó nên không biết, nhưng nhìn thấy không khí hai tổ cuối lớp có vẻ căng thẳng nên cũng lảng lạng vào chỗ rồi nhỏ nhẹ hỏi Nam sau.

Hưng và Duy đi chung. Đây là chuyện lạ nhất từ trước tới giờ Nam thấy ở cái lớp học này. Hai người không ở chung nhà nhưng sao lại đi chung, làm gì có chuyện trùng hợp gặp ở cổng trường hay hành lang lớp? Duy không thích Hưng mà.

-Nam khỏe chưa?

Câu chào hỏi lịch sự của Hưng. Nam nhìn lên, không hẹn mà bắt gặp ánh mắt của Duy và Uyên đều nhìn mình. Một đây cảm thù và một bình thần vô lo. Cô thở hắt ra, gật gật đầu cho Hưng biết là mình khỏe hơn nhiều rồi. Nam không nghĩ là Uyên sẽ bỏ qua, vì thế cô cứ cho rằng sẽ có một màn đón tiếp rất nồng hậu dành ình chứ không phải là ngồi yên tức tối nhìn qua thể này không đâu.

-Cho Nam cái này. Mau khỏe nhé.

Hưng lôi trong cặp ra mấy cái kẹo mút đưa cho Nam. Cô giơ tay ra đón lấy. Lại là ánh mắt của Uyên chĩa vào mình không mấy thân thiện.

-Làm như nhỏ lắm vậy. Lúc nào cũng ăn kẹo.

Nam cười tươi với Hưng để anh không thấy ngượng, rồi lấy một cái kẹo bóc vỏ tranh thủ ăn trước khi chuông reo. Hưng về chỗ ngồi, không quên lườm Uyên một cái rồi làm lơ cô nàng lấy sách vở ra xem bài. Nam hí hửng chia cho bè bạn mỗi người một cái kẹo, còn mình giữ lại một cái.

-Lời hứa với nhóc.

Duy lấy ra đưa cho Nam một xấp dày những miếng nhãn vở mới toanh còn bao bì bóng lộn. Cô đút cái kẹo vào miệng nhanh tay đón lấy xấp nhãn vở, quay qua bên kia khoe với Ngọc, giống như đứa bé được nhận quà. Chia xong xuôi cô chợt nhớ là mình chưa cảm ơn Duy.

-A, cảm ơn anh nhiều nha. Mấy cái nhãn vở với lại... hôm bữa đưa tui về nhà nữa.

Định xưng “em” giống hôm trước nhưng Nam cảm thấy ngượng ngượng nên xưng hô như cũ. Duy không nói gì chỉ nhìn cô một chút, không rõ biểu cảm của anh, rồi lại gục đầu xuống bàn nhắm mắt.

-Anh làm tăng ca hả? Tui thấy anh cứ ngủ ở lớp hoài.

-Có liên quan tới nhóc không? Tò mò không tốt đâu.

Nam tiu nghỉu. Duy lúc nào cũng thế. Khi cô có chút cảm giác rằng anh đã thay đổi thái độ với mình thì anh lại quay ngoắt 180 độ trở lại như cái lúc ban đầu. Lạnh lùng và vô cảm. Nam thở dài, cô không làm phiền anh nữa.

Buổi học bắt đầu bằng hai tiết Văn dài lê thê nhưng Nam lại cảm thấy yêu Văn rất nhiều, yêu cả giáo viên dạy môn ấy nữa. Không tiết Văn nào của cô Nhung mà cô bỏ lỡ, nhưng vừa rồi vì cái chân bị thương nên phải đành lòng bỏ mất một tiết. Cô Nhung là giáo viên tận tụy với nghề, cô có cách dạy hay, đối với những học sinh khối Xã hội như Nam lại càng quan tâm hơn. Nam cũng theo học thêm nhà cô mà.

Tiết thứ 3 là Tin học nên cả lớp phải di chuyển về phòng máy. Hai tiết cuối là hai tiết tự học nên Hưng kêu gọi đồng bào nên mang hết đồ đạc qua phòng máy, học xong rồi muốn đi đâu đó thì đi, chờ hết hai tiết cuối rồi về, khỏi mất công trở lại phòng học. Lời lớp trưởng nghe có lí nên ai cũng làm theo, hồ hởi xách cặp ra khỏi lớp.

Duy bỏ đi từ lúc nghỉ giữa tiết, chắc là anh đi thẳng lên phòng máy luôn, thành ra bây giờ Nam có muốn làm theo lời Bảo mà nhờ vả Duy cũng chẳng được. Đợi bạn bè ra khỏi lớp gần hết, Ngọc mới đứng dậy đi. Nam khép khiêng lò cò ra ngoài cửa lớp. Hưng khóa cửa nên ra sau cùng, nhìn thấy như vậy liền chạy tới.

-Để Hưng giúp.

-Cám ơn nha.

Thế là Hưng và Ngọc mỗi người một bên tay của Nam dìu cô đi. Nam đi được nhưng vấn đề là không được để cho vết thương dưới lòng bàn chân chạm đất nếu không nó sẽ rách toạc ra thì khổ. Uyên đi đằng trước, quay lại thấy cảnh tượng chập chững như em bé tập đi của Nam là cô không chịu nổi. Nén tức giận mà đi thật nhanh, Uyên đang đợi đến hai tiết sau cơ.

Thầy Nhân khá là dễ tính, thầy rất vô tư hòa với các em học sinh, thầy sợ nhà trường cài mạng để phí không ai dùng nên cứ mở mạng thoải mái cho các em cùng lướt web. Thầy trò cùng có lợi. Với lại tiết trước vừa làm kiểm tra nên tiết này thầy để các em thư giãn. Nam cũng có một mối hận đang ghim trong lòng với thầy Nhân đây này.

-Mày vẫn còn ghét ổng hả? Vụ đó qua lâu rồi mà.

-Ghét sao không? Cũng tại Băng Đại Ca hết. ổng quảng hình tao lên mạng làm chi để ổng Nhân nhìn thấy tao là cứ che miệng cười tủm tỉm, làm người ta nhìn vô tưởng ổng có ý đồ với tao. Mệt.

Ngọc cười khúc khích. Người quản lí trang chủ của trường là thầy Nhân, Nam đã dùng đủ mọi cách để xin thầy gỡ hết mấy tấm hình mà Duy cố tình cài lên đó để hạ thấp danh dự của cô. Cho nên cứ mỗi lần tới tiết Tin mặc dù ai cũng háo hức vì được xài mạng chùa nhưng cô thì cảm thấy như cực hình vậy.

-Múp, tiết này Hai tao có dạy không?

-Hình như là không. Tiết sau mới dạy. Sao vậy?

-Không. Tao hỏi vậy thôi.

Bởi vì Harmonica Lee đang online. Cửa sổ tin nhắn facebook của Nam mở ra và Har vừa bắt chuyện với cô. Bao nhiêu lâu nhỉ? Nam cũng không nhớ nữa. Hình như là sau Tết đến giờ cô và Har không trực tiếp nhắn tin thế này. Cô chỉ thường xuyên vào thăm tường nhà của Har rồi lặng lẽ thoát mà thôi.

Bảo không có tiết, Duy và Hưng cũng đang ngồi cùng một phòng máy với Nam. Cả ba đều có cơ hội online. Và cả ba đều có thể là Har. Cô nhìn quanh phòng máy, thầy Nhân ngồi bên trên vừa cười vừa gõ bàn phím, chắc là đang tán tỉnh một cô nào đó trên Ola. Thầy nhìn vậy chứ nhí nhảnh lắm. Hưng ngồi tít trong góc bàn cuối bên kia, chỗ đó anh vẫn thường ngồi từ năm lớp 10 tới giờ.

Duy ngồi ở cuối góc còn lại. Và anh vừa ngẩng đầu nhìn Nam. Ánh mắt cả hai chạm vào nhau một tích tắc sau đó cô rụt đầu lại, gõ lia lịa, dòng chữ hiện ra trên màn hình. Cô nhấn phím enter gửi đi. Một lần nữa nhìn xuống chỗ Duy, anh vẫn không thu hồi ánh mắt của mình dành cho cô. Thế là thế nào? Nếu Duy là Har, anh sẽ nhìn thấy câu hỏi của cô vừa gửi đi và chú tâm nhìn màn hình để trả lời. Duy không phải là Har ư?

Chuông reng hết tiết. Đám học sinh bên ngoài nhốn nháo chờ đợi lớp Nam bước ra để mình vào học tiết thứ tư. Tranh thủ chưa hết giờ Nam đã nhờ Ngọc đưa quyển sổ đầu bài cho thầy Nhân kí trước nên bây giờ cô chỉ có việc lướt ra khỏi phòng máy, mang quyển sổ đi cất ở văn phòng nữa là xong nhiệm vụ. Cũng may là lúc sáng, Bảo đã nhờ một thầy giáo thực tập nào đó mang sổ đến lớp giúp.

Ngọc dìu Nam đi chập chững, mấy đứa bên ngoài biết ý tách ra hai bên cho cô đi. Vừa đi cô vừa cúi đầu miệng lí nhí cảm ơn tụi nó. Dừng lại trước một đôi chân dài và đôi giày thể thao quen quen, Nam ngẩng đầu lên, Kỳ đang nhìn cô lo lắng.

-Tao dìu mày tới phòng y tế nằm.

-Không sao. Mày vô học đi. Có Múp đi với tao được mà.

-Con Bơ nói đúng đó, mày bỏ tiết nhiều rồi. Có gì tao kêu mấy đứa trong tổ giúp.

-Vậy tao vô học. Có gì thì alo tao liền nha.

Ngọc và Nam cùng gật đầu, trùng hợp làm sao mà sau 12A7 đến lượt 12A21 học phòng máy đó cho nên Kỳ mới xuất hiện ngay lúc này. Thơ và Lam đứng đợi ở phía trước, thấy Ngọc dìu Nam vất vả đi tới liền chạy lại giúp một tay. Lam cầm cặp cho Nam, Ngọc và Thơ, để cho hai cô bạn rảnh tay mà dìu cô đi.

Đi được một đoạn thì đám bạn của Uyên đứng trước chặn đường. Cũng biết lựa chọn thời gian địa điểm ghê gớm. Uyên đứng giữa, khoanh tay, vẫn cái điệu bộ hất mặt lên không coi ai ra gì đó. Chuyện lúc sáng Thơ nể tình Nam mà nhịn không đấu với Uyên, bây giờ muốn kiếm chuyện nữa thì cô không cần khách sáo.

Thấy lũ yêu nhèn nhện giăng tơ phía trước chờ mình, Lam nhanh tay móc điện thoại ra nhắn tin cho đồng đội. Nam cũng nhìn thấy Uyên đứng đó, với cơ thể thương tích như bây giờ cô có muốn xông tới cho Uyên một trận cũng khó, nhất là bạn bè theo sau cô khá nhiều. Xem ra lần này Uyên muốn gây chiến thật.

-Gi đây?

Đại diện bốn đứa, Thơ lên tiếng, tay vẫn dìu Nam. Cô không tin là cái đám này lại có ý tốt đứng đây chờ mình tới để thay ca, dù sao dìu con bạn bên cạnh này giờ cũng mỏi rồi.

-Bản mặt tui bây nhìn ghét quá nên giờ muốn dạy tui bây chút lễ giáo.

Người vừa phát ngôn là Lệ, cô nàng thứ 15 mà lần trước bị đám của Nam cho tắm vòi rồng trong lần đi trực Tết, cũng là đứa chúa phát ngôn bậy bạ ngang hàng với Thơ trong lớp. Nếu tổ Tư có Nguyễn Kim Thơ thì tổ Hai có Âu Mỹ Lệ. Không bên nào chịu nhường bên nào.

-Tụi bây là gì của tao mà đòi lên mặt dạy đời hả? Bà nội người ta chắc? Xin lỗi nha, bà nội hay bà ngoại của tao chết hết rồi, tao nhớ là tao không có kêu ai bằng bà mà cái mặt non choẹt vậy đâu.

Lam bồi thêm một câu. Cặp đôi này mà song ca là có chục cái miệng cũng khó mà đấu lại Thơ với Lam. Bên chỗ Uyên đang tức tối, nhưng mà tức rồi thì làm gì được, không lẽ xông lên cả đám đánh bốn đứa, còn gì là anh hùng nữa? Suy nghĩ, động não tìm ra một câu nào đó hay ho để mà chơi lại.

-Nhắc tới dạy đời thì tao mới nhớ. Ba tao dạy chó sửa bữa sau lưng thì kệ nó vì nó chưa được tiêm phòng nên tránh xa ra, ngu gì mà dính vô dễ bị dại lắm, sửa chán rồi nó cũng tự lên cơn mà chết thôi.

Và không để cho bên kia có dịp đáp lại, Ngọc đã tuôn ra câu vừa rồi bịt miệng các chị các em làm cho ai nấy đều tức đến độ núi lửa phun trào mà chưa dám xông lên vì còn chưa có nhận ra hiệu của đàn chị. Nam đứng chính giữa, nghe Thơ, Lam rồi tới Ngọc nói mà không nhịn được cười. Và điều đó thì không thể làm cho Uyên chịu đựng thêm nữa.

-Là chó mà trong sạch còn hơn là người mà thủ đoạn nhẫn tâm giết cả đồng loại.

-Ê con kia, mày nói vậy là sao hả?

Thơ xông lên trước, thách thức. Uyên nhìn Nam cười hả hê.

-Tao nói gì mày hiểu phải không Nam? Không biết mày đã dùng thủ đoạn nào để giết chết người có ơn với mình? Ba của anh Duy, mày làm cách nào vậy? Tao rất muốn nghe mày chia sẻ đó.

Mặt Nam đan lại, mắt cô nhìn chằm chằm phía trước nhưng không phải là nhìn Uyên, cô đang nhìn cái người đang đứng phía sau Uyên. Nam muốn mở miệng hỏi, tại sao Uyên lại biết chuyện đó? Ngoài gia đình cô và gia đình Duy ra đâu còn ai biết nữa, Bảo đã nói với cô như thế rồi mà. Làm sao Uyên có thể? Duy đã nói ư?

-Sao hả? Tao nói trúng tim đen rồi hả? Sao không mạnh miệng biện minh đi? Mày là kẻ giết người.

Nam muốn ngã khụy, hai chân cô như không còn cảm giác để biết mình đang đứng. Nếu không có Thơ và Ngọc nhanh tay đỡ lại chắc chắn cô sẽ ngã, mắt vẫn nhìn đăm đăm về phía trước. Khoảng không mịt mờ, ranh giới tội lỗi ấy chẳng bao giờ xóa nhòa ngăn cách cô và người con trai ấy.

Duy lặng lẽ xoay người, sự thờ ơ của anh như câu kết cho tất cả. Cuối cùng Duy vẫn không thể tha thứ và bỏ qua cho Nam. Cô mỉm cười, nhạo báng và khinh miệt bản thân. Chưa bao giờ cô muốn buông xuôi như thế này.

-Con điên kia, mày ngậm cái miệng hôi thúi lại đi.

Bình đoàn Hội bà tám online đã hội tụ đầy đủ. 11 người. Đứng bên cạnh Nam và trao cho cô sức mạnh chống lại bọn người phía trước. Nhưng thứ cô cần lúc này để vững vàng thì chẳng ai biết được. Giây phút

đó, cô đã muốn chạy thật nhanh tới bên Duy, muốn quỳ xuống cầu xin anh tha thứ và mong anh hiểu ình. Nhưng cô không thể. Và anh cũng không cho cô cơ hội.

-Mấy em làm gì ồn ào vậy hả?

Đúng lúc làm sao, thầy Giang vừa đi ngang đó. Thấy học sinh lớp mình tùm lại sát khí đằng đằng, liền chen vào lấy vai trò là một nhà giáo ưu tú mà ngăn cản. Nhìn thấy cái chân bị quần băng của Nam, thầy Giang không khỏi thương cảm.

-Thưa thầy, tội nó nói xấu bạn Nam.

-Không có. Uyên chỉ nói sự thật thôi.

Lại là Thơ và Lệ. Dám thầy Giang mà đi khỏi là hai cô này sẽ xông vào nhau đầu tiên và bắt cặp luôn mà đánh quá. Thầy nhìn Nam, không hiểu cô đang nghĩ gì, chỉ thấy vẻ thất thần và trống rỗng trong đôi mắt đen ngầy dại kia. Nhìn sang Uyên, cô đang khoanh tay ưỡn ngực, khinh cả thầy chủ nhiệm của mình. Điều này khiến thầy Giang có chút không hài lòng.

-Giải tán đi. Mấy em định làm loạn hả?

-Em muốn đấu với nó.

Uyên chỉ tay vào thẳng mặt Nam, nói không chút do dự. Cô muốn đấu với Nam, một cuộc đấu bằng danh dự để lấy lại Hưng ình. Lúc bấy giờ, Nam mới lấy lại tinh thần, cô mới ngỡ ngàng nhận ra thầy Giang đang có mặt ở đây và đang trông chờ sự quyết định từ mình.

-Em đấu.

-Hai cái đứa này. Thôi được rồi. Thầy làm trọng tài. Đi về phòng lớp mình nhanh.

Lũ lượt trở lại phòng học 12A7, tất nhiên tổ Hai đi trước, tổ Tư đi sau. Không biết thầy Giang định giải quyết thế nào nhưng dám chắc từ nay về sau hai tổ này không còn bện bẻ gì nữa hết.

Thầy Giang đứng trên bục giảng, hai mươi mấy đứa con gái chia nhau ngồi bên dưới, vẫn trao nhau những ánh mắt sắc hơn dao cạo. Thầy cũng phải hoảng hồn, không biết tội này kết ân oán từ đời nào bây giờ mang ra cẩu xé một lần cho xong.

-Giờ hai em muốn thi cái gì đây?

-Vấn đáp. – Uyên tỉnh queo đáp.

-Em không có ý kiến. – Nam buồn bã nói, giọng xiu xiu nghe mỏng manh dễ vỡ vô cùng.

-Được. Mỗi em sẽ viết ra 5 câu hỏi và 5 câu trả lời vào hai tờ giấy khác nhau, sau đó đưa cho thầy. Mỗi bên lần lượt trả lời, ai trả lời đúng nhiều hơn thì bên đó thắng. Nội dung câu hỏi không giới hạn, câu trả lời thỏa đáng thì sẽ được chấp nhận.

Nói rồi, thầy Giang lấy trong cặp ra 4 tờ giấy đưa cho Nam và Uyên mỗi người hai tờ. Đồng đội lùi về sau, ngồi cách hai nhân vật chính 3 bàn học. Một lúc sau, thầy Giang bắt đầu thu lại câu hỏi và đáp án, nhìn thử xem câu trả lời đã phù hợp rồi mới cho phép cuộc đấu diễn ra.

Thầy đứng giữa lớp. Nam và Uyên ngồi bàn đầu tiên. Bên dưới ồn ào, nhốn nháo. Bắt đầu cuộc đấu.

-Hai em, ai là người trả lời trước?

-Oãn tù xì đi.

Bên dưới có tiếng vọng lên.

-Được. Oãn tù xì. Ai thắng trả lời sau.

Không hợp logic chút nào hết. Thầy Giang đúng là... giờ mới biết thầy cũng thuộc dạng khó đỡ. Nam và Uyên quay mặt nhìn nhau, gơ tay ra. Nam thắng nên Uyên là người trả lời trước.

-Tao sợ con Bơ thua quá mày ơi!

-Chưa thi mà mày nói xui không hà. Im lặng đi.

-Thơ với Lê lên đây, hai em phụ trách canh giờ. Mỗi câu hỏi sau khi thầy đọc xong sẽ có 30 giây để suy nghĩ và trả lời.

Hai cô nàng kia bước lên bục giảng, cầm cái điện thoại lườm nhau không thôi.

-Câu thứ nhất, Uyên nghe rõ nha. Con số lớn nhất có duy nhất hai chữ số.

Im lặng. Rồi xì xầm. Nam đánh vào trọng tâm vấn đề rồi, cô biết Uyên không giỏi học hành nên ra câu hỏi về học tập chắc chắn Uyên không giải được. Ngọc ngồi cười cười với Lam, tin chắc Uyên không có đáp án.

-Hết giờ.

Thơ và Lê đồng thanh. Uyên nghếch mặt, liếc xéo Nam đầy tức tối. Thầy Giang vô cùng hồ hởi khi đọc đáp án, thầy càng tự hào hơn khi có một học trò giỏi như Nam.

-99 phải không thầy?

-Sai. Đáp án là... 99999..... n số 9 phía sau nữa.

-Gì kì vậy thầy?

-Tao không hiểu. Đâu lạ vậy?

-Im lặng. Nghe thầy giải thích. Đọc kĩ câu hỏi. Số lớn nhất, có duy nhất hai chữ số. Chứ không phải số lớn nhất có hai chữ số. Uyên, em không ghi điểm.

Uyên trợn mắt liếc qua Nam, vẻ bức tức nhân lên gấp bội. Nam tỏ vẻ bình thường, mục tiêu của cô là khiến cho Uyên không ghi được điểm, còn mình thì chưa biết sẽ trả lời được mấy câu nên cứ thế này mà phát huy thì sẽ cầm hòa và thầy sẽ đưa ra một luật chơi mới. Như thế thì tốt hơn.

-Câu thứ nhất dành cho Nam. Cái gì đen khi mua nó, đỏ khi dùng và xám xịt khi bỏ đi?

Bên dưới lại xầm xì.

-Em không biết.

-Haha. Là than đó. Mày ăn gì mà ngu vậy? Than mà cũng không biết?

Nam không thèm nhìn Uyên, cô khoanh tay trên bàn nhìn thầy Giang đợi một câu hỏi khác. Không cần đến 30 giây, Nam đã nói 3 từ “em không biết”, đây không phải tác phong của cô. Ngọc cảm thấy lạ, bình thường Nam sẽ tận dụng mọi thời gian mình có được để làm những thứ mình chưa hoàn thành. Câu hỏi này, Ngọc cũng biết câu trả lời lẽ nào cô lại không biết? Không lẽ... Nam nhường?

Uyên hí hửng vì Nam không có đáp án, đồng nghĩa với việc hai người vẫn ở vạch xuất phát chưa ai ghi được điểm. Thầy Giang trả lại 2 tờ giấy có ghi câu hỏi cho Uyên và Nam.

-Hai em tự xử đi. Thầy ngồi xem.

Thật ra là thầy bận nhắn tin với cô Tân trợ lí Đoàn thanh niên. Uyên nhún vai, căng mắt vênh tai chuẩn bị trả lời câu tiếp theo.

-Tiếp đi.

-Cái gì của chồng mà vợ thích cầm nhất?

Nam đọc câu hỏi vừa xong là thầy Giang làm rớt luôn cái điện thoại, may là thầy dùng 1280 chứ cỡ Galaxy là Nam cũng không biết đào tiền đâu ra mà đền cho thầy. Bọn phía dưới cười ầm cả lên. Hệ quả của việc uống quá nhiều fristly cho trí tưởng tượng bay xa là thế này đây.

-Công nhận má Năm luôn đó. Giờ này mà còn giòn được. Haha.

-Mày nghĩ thử cái gì của ba mày mà mẹ mày thích cầm nhất?

-Mày thấy mặt ông Giang không? Ta nói nó vui gì đâu. Ai kêu lanh chanh đòi làm trọng tài chi. Quê độ với tụi mình.

-Hết giờ. Uyên trả lời đi.

Uyên ngượng ngịu nhìn thầy, cô không biết cấp độ biến thái của Nam lại cao tới mức đưa ra câu hỏi này. Uyên áp ứng hết nhìn Lê cầu cứu rồi nhìn sang thầy Giang đang hằm hằm chờ câu trả lời của mình. Thật ra thầy biết đáp án của Nam nhưng chính vì trí tưởng tượng của đám học trò này quá phong phú, quá cao siêu nên thầy không thể không méo mặt.

-Thì... là... cái đó đó.

-Đáp án không phải là “cái đó đó”.

Nam tuyên bố, giọng bình thản không có nửa chút đùa giỡn. Thầy Giang đằng hắng giọng, ra lệnh cho Nam đọc nhanh đáp án cho qua câu này nếu không cái đám ngồi dưới kia không biết sẽ tưởng tượng ra cái gì nữa.

-Đáp án là... tiền.

Bên dưới, đồng loạt ngả cái rầm. Ai kêu tưởng tượng cho lắm vô, đầu óc không để dành học tập mà toàn nghĩ mấy cái thứ bậy bạ. Nam quay xuống cười cười làm như mình vô tội. Uyên lại... không ghi được điểm.

-Tới lượt tao. Đồ uống nào có chứa sắt và canxi? Canh giờ đi.

-Tao biết. Sữa ông thọ.

Một bạn nào đó bên dưới la lên, thầy Giang cầm thước gõ xuống bàn nhắc nhở lần thứ nhất. Đáp án không phải là sữa ông thọ nên Nam vẫn tiếp tục được suy nghĩ và trả lời. Cô ghét Hóa học mà lại câu hỏi này thuộc về lĩnh vực Hóa, thêm gọi điện cho Bảo ghê luôn nhưng mà không được. Như vậy là vi phạm luật thi đấu.

-Cà phê phải không? Ca là canxi, Fe là sắt. CaFe là cà phê.

-Đúng rồi. Em giỏi lắm Nam. Haha.

Thầy Giang cười to, lập tức bị cái nhìn của Uyên làm cho im bật. Bây giờ thì thầy biết nên đề phòng ai rồi đó. Đừng nghĩ mấy em này là học sinh mà dễ chơi. Không có đâu. Thơ lên bảng chia ra làm hai, viết tên Nam và Uyên lên và ghi một dấu cộng cho phần bảng của Nam. Cô ghi được một điểm.

-Tới lượt tao. Cái gì đánh ba, đánh luôn mẹ mày, đánh cả mày và chị gái mày?

Nam nhếch môi đá mắt với Thơ hàm ý bảo cô bỏ viên phấn xuống mà canh giờ, chắc chắn Uyên không biết câu trả lời. Biểu hiện rõ ràng nhất bây giờ của cô là tức tối. Trong câu hỏi của Nam có đá động tới cả gia đình Uyên không tức mới lạ. Quả nhiên, con gái tổ Tư không em nào thua em nào.

-Hết giờ rồi Uyên.

Lệ nhỏ nhẹ nhắc khéo Uyên trong khi cô nàng vẫn còn bận lườm lườm Nam. Liếc quá có ngày con mắt nó rớt ra rồi nói sao lúc đó mình lại ác độc mà gây chuyện với người ta để bây giờ chuốc họa vào thân. Nam mặc kệ, mắt của Uyên không có khả năng giết chết cô nên chẳng việc gì phải sợ sệt hết.

-Mày có trả lời không?

-Không.

-Tốt. Về hỏi ba mẹ mày, chị gái mày thử cái gì mỗi ngày đều phải dùng tới để đánh bóng mấy cái răng? Nó đánh mày ngày hai buổi đó mà không biết.

Đáp án rất dễ dàng, đó là bàn chải đánh răng. Đám con gái tổ Tư bò lăn bò lết ra mà cười, chỉ với cái bàn chải đánh răng mà Nam đá động tới cả gia đình Uyên. Thật sự để Nam nhập bọn không phải sai lắm. Ngọc mỉm cười, cứ như thế này thì bạn cô sẽ thắng thôi. Nam đang dẫn trước một điểm.

-Được lắm. Dám chơi xỏ tao hả? Chờ đó con.

-Mày thắng tao đi rồi tính tới chuyện xử tao sau ha. Hỏi đi.

-Một cây cầu có để bằng 10 tấn. Nếu xe qua cầu vượt quá 10 tấn thì cầu sẽ sập. Một chiếc xe tải có trọng tải 8 tấn chở một lô hàng 4 tấn, tổng cộng là 12 tấn. Hỏi làm sao bác tài qua được cây cầu mà không bớt hàng ra khỏi xe.

Đọc xong câu hỏi Uyên dựa người ra sau khoanh tay hả hê và đắc chí. Thơ bấm giờ bên trên lo lắng lần này Nam sẽ không ghi điểm. Nam bình tĩnh tập trung nhớ thử cái câu hỏi quen quen này đã nghe ở đâu. Bên dưới bắt đầu to nhỏ.

-Không cho lấy bớt hàng ra thì sao qua cầu được?

-Gọi điện kêu trực thăng tới bốc luôn cái xe qua là được chứ gì đâu. Dễ mà.

-Dễ cái đầu mày. Vấn đề là phải trùng với đáp án con diên kia đưa ra.

-Ê, mày kêu ai là con diên hả?

-Không có nói bà nội mày nha. Im đi.

-Hết giờ.

Thơ có ý la lớn để cái đám bên dưới tập trung chờ câu trả lời của Nam. Đây là câu hỏi mẹo, rất khôn ngoan mà Hưng đã mang ra đố Uyên trong một lần đi chơi nào đó ở quá khứ xa xưa, có lẽ Uyên sẽ không ngờ là Hưng cũng đã từng đố Nam. Chính câu hỏi đó. Nhưng mà...

-Bác tài đi qua thôi, xe ở lại. Trong câu hỏi đâu có nói là cả xe và người cùng qua cầu đâu.

-Mày... sao mày biết được?

-Hai tao từng đố câu này rồi. Dễ ợt.

Đúng là Bảo từng thách đố Nam cũng câu hỏi này, chỉ thay đổi số tấn hàng mà thôi, cho nên khi Hưng cũng hỏi như thế cô cũng đã trả lời được. Và bây giờ đến lượt Uyên. Nam ghi hai điểm ỉnh. Uyên vẫn dậm chân tại chỗ.

-Tao hỏi tiếp. Cơ quan quan trọng nhất của phụ nữ là gì?

-Haha. Dễ như ăn cháo. Cơ quan sinh sản.

-Sai. Là Hội Liên hiệp phụ nữ Việt Nam.

-Khi nào thì 30 người đàn ông và 2 người đàn bà đánh nhau?

-Thơ, ghi tao một điểm. Câu này tao biết. Là khi chơi cờ vua. Nghe tiếp.

-Khoan. Được mấy câu rồi Thơ?

Thầy Giang nghe Uyên và Nam kể nói qua người đáp lại có chút chóng mặt, liền ra hiệu cho hai đứa dừng lại nghỉ ngơi. Thơ nhìn lên bảng, cả đám cũng nhìn theo. Lệ trả lời.

-8 câu rồi thầy.

-Uyên vẫn chưa ghi điểm. Nam được 3 điểm rồi. Chỉ còn 1 câu, dù Uyên có trả lời được thì cũng thua.

-Em không phục.

-Trời ơi. Thua rõ ràng vậy mà không phục gì nữa?

Lam đứng dậy đập bàn, này giờ ai cũng ra sức mà nói chỉ có mình cô ngồi im buồn chuyện điện thoại với bạn trai, bây giờ mới có dịp thể hiện. Thầy Giang nhướng mày, cô lập tức ngồi xuống đung đưa chân làm như mình vô tội. Quay trở lại nhìn Uyên, ánh mắt cô chĩa vào Nam đầy uất ức và thù hận.

-Còn câu nữa mày muốn trả lời luôn không?

Nam biết mình thắng rồi nên muốn nói móc Uyên một chút, lấy lại danh dự cho bản thân. Uyên thừa biết có trả lời được cũng không thắng Nam nên đành ngậm đắng nuốt cay mà xuống nước, nhường cho Nam một lần nữa.

-Tao thua. Nói đi. Mà muốn gì?

-Mày không được nói tao giết người.

-Há, mày giết người mà. Không thì sao anh Duy lại hận mày tới vậy?

-Anh Duy có quyền nói còn mày thì không? Mày nghĩ mày là ai? Tao không muốn nghe bất cứ ai nói tao giết người, vì tao không biết mình đã làm gì hết. Anh Duy nói ba anh vì cứu tao mà chết nhưng lúc đó tao chỉ là đứa trẻ mới sinh ra, tao không biết gì cả.

-Thôi đi Bơ. Đừng nói với cái loại này. Không đáng đâu. Nó muốn phao tin cho ai biết kệ nó.

Ngọc bước lên trên chỗ Nam, này giờ chịu đựng Uyên nhiều rồi, ý nhà giàu quyền thế mà lên mặt dạy đời người khác. Nam không việc gì phải giải thích với Uyên hết, cho dù cô có là người gây ra cái chết của ông Lộc đi nữa cũng không đến lượt Uyên chất vấn cô.

Thầy Giang như kẻ đứng ngoài, mặc dù thầy là trọng tài nhưng cũng không biết lí do chính xác dẫn tới cuộc đấu này giữa hai cô học trò nhỏ. Lời nói của thầy không còn quan trọng, ít nhất là trong trường hợp này. Ngọc mang cặp diu Nam ra khỏi lớp học, bỏ mặt Uyên và đám bạn lòng đầy phần nộ mà không biết phải nói sao. Mình có thắng người ta đâu mà nói nữa.

-Tao muốn khóc quá Múp ơi.

-Mày buồn Bằng Đại Ca hả?

Gật gật. Ngồi trước hành lang khu A chờ cho hết tiết cuối, Nam cứ thả mắt lơ đãng ra khoảng sân rộng trước mặt, buồn miên man. Ngọc ngồi bên cạnh, cô không thể đi về trước như Thơ và Lam, nếu như vậy thì Nam sẽ rất cô đơn. Mặc dù chỉ chốc lát nữa thôi, cô sẽ là người cô đơn lặng lẽ nhìn theo người- mình- yêu- cùng- với- người- mình- yêu khuất dần.

-Tao không dám hỏi ba vì sợ ba lo lắng, anh Hai thì có hỏi cũng không nói, lúc đó ông hơn tao mấy tuổi đâu. Hỏi anh Duy lại càng không dám. Tao không biết hồi nhỏ đã có chuyện gì xảy ra nữa.

Ngọc im lặng. Cô không biết phải nói gì để an ủi Nam như mọi lần. Mắt Nam ngân ngấn nước nhưng cô không để nước mắt chảy ra.

-Tao đoán là lúc đó đã xảy ra tai nạn giao thông. Tao đã gặp anh Duy đứng ở ngã tư đường ôm bó hồng bạch. Mẹ cũng mất trong tai nạn đó. Vì cứu tao. Cả hai người đã chết.

-Tao mệt mỏi lắm Múp ơi. Bây giờ không biết phải làm sao để mọi thứ trở lại như cũ. Tao muốn ngủ thiệt dài. Không tỉnh lại nữa.

-Đừng có nói vậy bạ. Rồi sẽ có cách giải quyết mà. Mày ráng lên đừng bi quan nha.

Nam gục đầu lên vai Ngọc, nhắm mắt. Giá mà Nam có thể hoàn thành được tâm nguyện của mình trước lúc ra đi thì người ở lại sẽ không cảm thấy đau khổ như cô đã từng. Mới hôm trước nhờ tin nhắn của Har mà Nam có thêm động lực chiến đấu với số phận của mình, nhưng sự thờ ơ và vô cảm của Duy đã đánh rơi cô trở lại sợi dây thừng sắp đứt vắt qua hẻm núi sâu mà phía dưới chính là vực thẳm mang tên Địa Ngục.

Tiết sinh hoạt chủ nhiệm.

-Nam, em lên văn phòng có người gặp.

Thầy Giang bước vào gọi tên Nam, cô có chút bất ngờ, đứng dậy sửa soạn lại quần áo xỏ dép đi ra khỏi chỗ. Vì chân đau nên cô không mang giày được, nên bây giờ trông Nam rất mắc cười. Áo dài buộc tà một bên thành một nui, chân đi dép, tóc tai bù xù vì mới bị Ngọc vò đầu.

Nam đi khắp khiêng sang khu A, thầy Giang không nói rõ là văn phòng lầu mấy nên Nam chẳng biết đường nào mà lần, thôi thì cứ vô đại văn phòng khối 12 trước rồi tính tiếp. Nghĩ là làm, Nam mở cửa phòng bước vào, một mùi nước hoa thượng hạng xộc vào mũi cô. Nam nhìn thấy một cặp vợ chồng trung niên đang ngồi trên ghế.

-Dạ cho con hỏi cô chú là người cần gặp con hả?

Lễ phép và lịch sự, đó là hai điều tối thiểu mà một đứa trẻ như Nam cần làm khi gặp người lớn. Tuy Nam quậy phá và lông bông với vẻ bề ngoài của mình nhưng cô biết thế nào là “tiên học lễ, hậu học văn”. Đôi vợ chồng kia nhìn Nam một hồi, người phụ nữ bĩu môi ghé tai chồng nói gì đó mà Nam không nghe rõ.

-Con là Tường Nam học 12A7 phải không?

-Dạ.

-Qua đây ngồi đi con.

Nếu mang hai vợ chồng này ra so sánh thì Nam có cảm tình với ông chồng hơn, còn bà vợ cứ nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường. Cô dám chắc mùi nước hoa sực nức kia phát ra từ người bà ta. Nam khập khiễng lại gần bàn ngồi đối diện với họ, bà vợ nhìn một lượt từ trên xuống dưới âm thầm đánh giá cô. Nam biết chắc mình ghi điểm xấu với vẻ bề ngoài.

-Dạ thưa cô chú là ai? Sao lại tìm con ạ?

Trong đầu Nam đang bắt đầu suy nghĩ. Theo quan sát của cô thì hai người này thoạt nhìn có chút quen quen. Nhưng chắc chắn là Nam chưa từng gặp qua họ trước đây. Đến tận trường học tìm cô chắc hẳn có chuyện quan trọng.

-À, cô chú là ba mẹ của Hưng. Lớp trưởng lớp con đó.

Mắt Nam sáng lên, hèn gì cô nhìn thấy quen quen là phải. Hưng giống mẹ nhiều hơn, mỗi đôi mắt là giống ba thôi. Hai người này khi còn trẻ chắc cũng nổi tiếng khắp trường học giống con trai họ vậy, à không đúng, phải nói là Hưng giống ba mẹ mình mới phải. Bà Trinh không nói lời nào, toàn để chồng lên tiếng, từ lúc Nam bước vô phòng là bà đã không thích rồi.

-Vậy cô chú tìm con có chuyện gì không?

Nam đã liên tưởng đến những tình huống giống phim truyền hình Hàn quốc, cứ cho là cô và Hưng đang quen nhau đi, một cô gái nghèo khó với một công tử nhà giàu. Ba mẹ của chàng trai sẽ đến tìm cô gái và đưa cho cô ta một tấm phong bì rồi bảo: “Hãy tránh xa con trai chúng tôi ra”. Hình như trường hợp của Nam đang bắt đầu đi theo trình tự đó rồi, chỉ có điều là cô vẫn chưa chính thức trở thành bạn gái Hưng mà thôi.

-Con và Hưng ở giai đoạn nào rồi?

-Dạ?

Ông Kha trực tiếp đi vào vấn đề chính. Đứa con gái này có tư chất thông minh nhưng không dành cho con trai ông, nhìn sơ qua cách Nam ngạc nhiên với câu hỏi của mình là ông biết tình cảm của cô dành cho Hưng không bằng một góc so với Uyên. Nhưng đầu đầu ở chỗ con trai ông lại yêu thương con bé này nhiều hơn cô con dâu mà ông đã chọn.

Bà Trinh chia cái nhìn khinh khỉnh cho Nam, cô thấy Hưng giống tính ba hơn là mẹ, người phụ nữ này tính tình y hệt như Uyên. Chắc hẳn bà mẹ chồng này sẽ yêu thương cô hết mực nếu Uyên trở thành con dâu nhà ấy. Nam cười xuề xòa gãi đầu nhìn ông Kha, cô xua tay nói.

-Con với Hưng không như cô chú nghĩ đâu ạ.

-Mày nghĩ mày qua mặt được vợ chồng tao hả?

-Kìa em, bình tĩnh đi.

Bà Trinh vừa quát lên một câu khiến Nam giật bắn người ra sau, cũng may chiếc ghế cô ngồi là ghế dựa nếu không chắc chắn cô sẽ đo sắn. Nam lấy lại tinh thần nhìn thẳng vào người phụ nữ đã sinh ra Hưng. Bà ta đẹp, rất biết cách chăm chút cho nhan sắc của mình, nhìn khuôn mặt trắng phếu kia Nam đoán chắc cũng cỡ cả hộp phấn là ít.

-Chú cứ để cô nói thẳng luôn đi. Không sao đâu ạ. Con thích những người thẳng thắn.

Nam cười. Cô đã lường tượng ra sắp đến là tình tiết nào rồi. Không khác phim truyền hình là bao. Đúng như dự đoán, bà Trinh đặt chiếc giỏ xách hiệu Chanel lên bàn, chắc là muốn khoe của, bà ta lúi trong giỏ

ra một phong bì khá to màu vàng, quẳng trước mặt Nam. Ông Kha có chút ngỡ ngàng khi thấy vợ mình lấy tiền ra, việc này không có trong kế hoạch mà hai ông bà đã bàn bạc.

Nụ cười trên môi Nam đã có chút mất tự nhiên. Thái độ của hai vợ chồng đối lập. Có vẻ như ba của Hưng đang bất ngờ với hành động của vợ mình, nhưng biết đâu đó chỉ là tình tiết diễn thêm cho sinh động, để không làm mất danh dự của một thương nhân giàu có như ông.

-Em làm gì vậy? Sao lại mang tiền ra đây?

-Anh ngồi yên đó, để em xử chuyện này.

-Trong đó là 15 triệu. Mà cầm lấy và tránh xa con trai tao ra.

Ông Kha toát mồ hôi hột, vợ ông đúng là không thay đổi tính tình được, bao nhiêu năm qua vẫn vậy, ra tay vẫn phóng túng như ngày nào. 15 triệu, mua tình cảm của con trai chỉ bằng 15 triệu thôi sao?

Nam vươn tay ra cầm lấy phong bì và không ngần ngại mở ra trước mặt ba mẹ Hưng. Cô nhếch môi cười. Thường thì trong phim truyền hình nữ chính sẽ ném trả số tiền này vào mặt ba mẹ của nam chính, sau đó hùng hổ tuyên bố: “Định dùng số tiền này để buộc tôi rời xa anh ấy ư? Ông bà lắm to rồi.”, cuối cùng là bỏ đi đầy dứt khoát.

Nam nghĩ mình nên thay đổi tình tiết một chút. Thay vì mở phong bì ra ném tiền vào mặt ba mẹ Hưng thì Nam lại nhả nhả đếm tiền. Không có chút sợ hãi nào, quá đối bình tĩnh. Cô tôn trọng ba mẹ Hưng nhưng không có nghĩa là cô nhún nhường để ông bà có thể lên mặt chà đạp danh dự của mình. Số tiền lớn thế này, đây là lần đầu tiên Nam được cầm nhiều tiền như vậy, cô muốn được trải nghiệm cái cảm giác nhà giàu là thế nào.

-Không thiếu một đồng nha. Cám ơn cô nhiều lắm.

Ông Kha ngây người, ông không nghĩ là Nam đến với con trai ông là vì tiền giống như những đứa con gái khác trước đây của Hưng. Còn bà Trinh, bà hài lòng khi thấy thái độ đó của Nam, điều đó chứng tỏ cô đã chấp nhận dùng 15 triệu đổi lấy tình cảm của con trai mình. Nam đập đập xấp tiền toàn giấy bạc 500 ngàn lên tay, mùi tiền thoang thoảng trước mũi cô, thích thú quá đi mất.

-Hưng thích con cách đây 3 năm nhưng không dám nói. Thi học kì vừa rồi xong Hưng mới chính thức tỏ tình với con. Con chưa nhận lời. Con biết là con trai cô chú đã có vợ đính ước.

-Biết rồi mà mà vẫn mặt dày bám theo con trai tao? Hứ.

Nam phì cười, nhét mớ tiền vào lại phong bì, đưa lên miệng hôn cái “chụt” trước sự sững sờ của ông Kha, nãy giờ ông vẫn cầm lặng hoàn toàn. Bà Trinh đã không thể chịu đựng với cái kiểu dợm của Nam nữa, bà không hiểu nổi một đứa con gái như thế này có điểm nào cuốn hút mà Hưng lại đắm đuối đi yêu thích.

-Nhưng mà con trai cô đâu có thích Uyên. Hưng thích con mà. Cô dám cá với con không?

-Mày...

-Tiền con nhận rồi nên cô chú yên tâm đi. Con tự biết phải làm gì mà. Đừng có tức giận, nhỡ mặt nhiều sẽ bị rớt phần đó. Vậy ha. Lần nữa cám ơn cô chú vì số tiền này nha, con không nghĩ là được nhiều vậy đâu. Hehe. Bái bai.

Bên ngoài có tiếng bước chân xa dần, Nam đẩy cửa phòng ra, không khí trong lành quá, cô hít một hơi dài để oxy căng tràn lồng ngực. Từ lúc bước vào văn phòng, không khí nặng mùi nước hoa và mùi của đồ kị quá nhiều. Nhìn lại phong bì trên tay mình, tiền Nam đã nhận, cũng nên nói rõ một lần với Hưng là vừa rồi. Trong đầu của Nam thật sự không biết đang suy tính thứ gì.

Nói về ông bà Lê, từ trước tới giờ lặn lội thương trường, xã giao rộng rãi ông bà chưa từng thấy con người nào lại có thể bình thản để người khác mua chuộc tình cảm bằng tiền như con nhóc vừa rồi.

Bất đắc dĩ mới phải dùng tiền để giao dịch giống như trong phim, nhưng ông bà không hề nghĩ là con nhóc đó chỉ cần tiền chứ không cần tình cảm của con trai mình. Nói Nam ngu ngốc cũng được, vì nếu như cô lặp lại tình tiết trong phim thì sau này khi cưới Hưng rồi, tài sản cô nhận được không chỉ là 15 triệu ít ỏi đó.

Từ góc khuất của một phòng học trống, một người phụ nữ khác bước ra nhìn theo bóng Nam xa dần. Chiếc bóng chập chững và loạng choạng như sắp ngã, trong tầm nhìn cho phép có thể nhận ra rằng đôi vai nhỏ của cô nhóc đang run rẩy. Nụ cười sắc sảo vẽ nên trên đôi môi đỏ au một màu máu.

.....

Chiều này, Thiên tới nhà Nam tháo băng thay thuốc cho cái chân khốn khổ của cô. Tất nhiên là Kỳ cũng phải có mặt. Bảo có tiết dạy buổi chiều nên Nam chỉ ở nhà có một mình, ông Lâm thì đi Pháp vẫn chưa về, một cuộc điện thoại cũng không có. Nam thật sự nghi ngờ người phụ nữ lần trước gọi điện tới nhà mình.

-Không cần băng lại nữa đâu. Bây giờ để cho thoáng thì vết thương mau lành hơn. Vết cắt nhỏ thôi mà.

-Nhỏ cái đầu anh á. Nhỏ mà máu chảy quá trời luôn. Em tưởng nó cắt nguyên cái bàn chân chứ. Có chút xú vậy mà anh quần băng chi dữ vậy? Trời ơi!

Nam lật bàn chân lên xem thử, bằng cái móng tay mà người ta cắt bỏ chứ có lớn lao gì đâu. Vậy mà hôm đó máu chảy ra như suối, làm Nam tưởng tượng mình bị nặng lắm. Đã vậy Thiên còn quần băng kín mít hết bàn chân nữa chứ.

-Không làm vậy thì em có chịu ngồi yên một chỗ không hả? Giờ thì không sao rồi. Đi đứng cẩn thận chút. Đừng để nó rách ra nữa là khổ đó.

-Mày nghe lời đi. Chịu khó vài ngày là đi đứng bình thường thôi.

-Dạ em biết rồi thưa chị.

Thiên bỏ qua ghế ngồi, ngắm nghía cái kệ đầy ắp sách vở của Nam. Tài liệu ôn thi tốt nghiệp và đại học chất chồng đập vào mắt Thiên. Rồi anh nhìn sang cuốn lịch nhỏ chỉ vòn vẹn hai tháng, anh nhú mày nhìn trở lại Nam và Kỳ.

Như có cái gì đó bất bình thường đã xảy ra. Với tính cách của Nam, chắc chắn cô sẽ không chịu im lặng nhận thuốc uống mà không hề than thở hay hỏi han về bệnh tình của mình.

Tay Thiên đề lên trên một xấp giấy, anh xoay ngược nó lại để nhìn cho rõ. Quả nhiên, đúng như những gì anh vừa nghĩ đến, Nam biết tất cả.

-Anh thấy rồi hả, Tạ Thế?

Thiên xoay người lại, không biết nên miêu tả tâm trạng của anh thế nào, ngoài hai từ bất lực. Kỳ ngạc nhiên hết nhìn Thiên rồi nhìn Nam, cô tự hỏi Thiên thấy cái gì cơ? Kỳ bước xuống giường đi qua chỗ Thiên ngồi, anh đưa cho cô xấp giấy đầy những chữ nguệch ngoạc của Nam viết vội.

-Tính từ hôm nay thì em còn bao nhiêu thời gian nữa?

Kỳ thả rơi xấp giấy, cô run run quay mặt lại nhìn cô bạn của mình đang miễn cưỡng nở một nụ cười tươi nhất có thể. Cô đã giấu Nam, cô đã làm mọi thứ để có thể giúp Nam những gì mình có thể. Bệnh tình của Nam từ khi nào...

-Không nói trước được. Nếu nhập viện sớm thì sẽ kéo dài được mạng sống của em hơn là cứ ở nhà thế này.

-Su, đừng nhìn tao như thế. Cảm giác giống như tao sắp phải đi xa lắm lắm vậy.

Kỳ bước tới bên Nam, ôm lấy cô. Kỳ rất muốn khóc, ông trời dường như đã quá bất công với Nam. Cô muốn san sẻ cho Nam nhiều thứ, những gì cô có được sẽ chia cho Nam một nửa, cô muốn hai đứa sẽ được hạnh phúc như nhau.

Nhưng mà căn bệnh ung thư kia sẽ làm gì Nam trong thời gian tới? Cướp mất đi nụ cười và khuôn mặt hiền hữu bên cạnh cô lúc này ư? Kỳ không muốn đầu hàng, nhất định cô phải giúp Nam.

-Từ khi nào vậy Bơ? Mày biết từ khi nào?

-Cơ thể tao, sức khỏe của tao thì tao phải biết chứ. Lúc tao ngất xỉu ở ngoài đường và mày tìm thấy tao đó, sau ngày hôm ấy tao biết sức khỏe mình không tốt rồi. Sau đó tao ngất xỉu ngày càng nhiều hơn, lại còn

chảy máu mũi nữa. Sốt cao và ra mồ hôi về đêm cũng nhiều hơn. Tao có tìm hiểu thông tin trên mạng và sách ở thư viện trường mình. Cho tới hôm tao với mày trốn ngoại khóa đi thử máu tao mới biết.

-Mày nghe được những gì rồi?

-Anh bác sĩ lấy máu của tao đi xét nghiệm đó, anh nói cho tao biết. Nhưng mà tao không sao đâu. Sẽ có cách chữa mà phải không anh Thiên? Em đọc trong sách nó nói vậy.

Thiên miễn cưỡng gật đầu, cách không phải là không có nhưng đối với trường hợp của Nam thì khó mà áp dụng được. Kỳ lau nước mắt, cô mau mũi còn hơn cả Nam. Nam nhìn Kỳ lờm lờm rồi hất đầu cô qua một bên.

-Em không định nhập viện hả Bơ? Ba với anh trai em nữa, cũng phải để cho họ biết chứ.

-Em sẽ nhập viện nhưng không phải bây giờ. Em còn hai tháng đúng không? Trong hai tháng này em sẽ tận dụng hết thời gian để làm những việc mà em cho là cần thiết.

-Được rồi. Su, thời gian này em phải theo sát Bơ, có chuyển biến gì Bơ phải nói cho Su biết và liên lạc gấp với anh. Ba anh mới đi Mỹ về có mang theo một số thuốc đặc trị tăng lượng hồng cầu, anh sẽ gửi qua cho em sớm nhất.

-Em cảm ơn anh Thiên. Tiền thuốc men đó, em không biết có trả nổi cho anh không nữa.

Nam lí nhí cúi đầu, cô mắc nợ Thiên và Kỳ quá nhiều. Kỳ gõ lên đầu Nam, cô ôm chỗ bị đánh nhìn Kỳ đầy oán than. Đau lắm chứ bộ.

-Tao trả. Mày yên tâm đi.

-Tiền đâu ra mà mày trả? Tao không nhập viện một phần cũng do chuyện tiền nong đó mày biết không?

-Tao có tiền. Yên tâm đi. Với lại mày không cần lo chuyện tiền bạc, muốn nhập viện bây giờ cũng ok luôn.

Nam lắc đầu, cô biết gia đình Kỳ giàu có nhưng đâu thể cứ làm phiền người ta hoài như vậy. Với lại, cô chắc chắn ông Nhân, ba của Kỳ cũng biết chuyện 18 năm trước, đương nhiên Kỳ cũng sẽ biết. Liệu họ có sẵn sàng đưa tiền mồ hôi nước mắt vất vả kiếm được ra ột đũa như Nam chữa bệnh không? Hẳn là không rồi.

-Em đừng lo chuyện tiền thuốc. Cứ sống thoải mái và lạc quan như vậy sẽ giúp em có tinh thần vững chắc hơn.

Nam gật đầu. Chắc Thiên biết bệnh tình của Nam không thể chữa khỏi nên mới nói như vậy. Thoải mái và lạc quan ư? Cô có thể sống như vậy không khi mà trước mắt phải đối diện với Bảo, Hưng và Duy, ba người con trai mang đến muôn vàn rối rắm cho cô?

Thiên và Kỳ ngồi chơi một chút nữa thì về vì ở bệnh viện còn nhiều công việc đang đợi Thiên xử lí. Anh bận bịu như vậy mà vẫn phải tới lo cho Nam, cô thật sự biết ơn và cảm thấy có lỗi với anh rất nhiều.

Trước khi về Kỳ còn bắt ép Nam ăn cho hết một ly sinh tố cà chua to ơ là to làm cô no căng bụng. Cà chua bổ máu mà. Đi bên cạnh Thiên nhiều lần, Kỳ cũng biết một chút về những thứ cần thiết ột người bệnh bị ung thư máu mà tiện giúp đỡ cho Nam.

Xế chiều, Ngọc đi xe đạp điện qua nhà Nam chơi. Từ khi ông Lâm đi Pháp cửa hàng cũng không mở cửa nên Nam ở mãi trên phòng mình, chân bị như thế có muốn xuống nhà cũng không được. Ngọc dắt xe vào nhà qua lối cửa hông rồi khóa cửa lại đi thẳng lên phòng Nam. Vì cô biết chiều này không có Bảo ở nhà nên mới cố tình qua đây chơi.

-Bơ ơi, mở cửa cho tao với.

-Múp hử? Đợi tao chút.

Nam đi ra mở cửa phòng cho Ngọc vô trong, nhìn thấy cái chân đã không còn miếng băng nào của Nam là cô la toáng lên. Nam phải bịt tai lại để không bị cái giọng to hơn còi xe lửa của Ngọc làm cho thủng màng nhĩ.

-Sao mày tháo băng ra hết vậy hả? Có biết là nó sẽ chảy máu nữa không?

-Anh Thiên nói không cần băng lại nữa đâu. Múp, mày nói nhỏ lại giùm tao đi. Tai tao điếc cũng do mày đó, biết không?

Nam bỏ qua giường ngồi, cô cảm thấy thật thoải mái khi đi lại mà không có miếng băng bột tổ chẳng ở dưới bàn chân. Ngọc vội vàng theo sau nhảy lên giường, ôm lấy cái gối nằm ra đó, tiện tay giật luôn cái quạt nhỏ bên cạnh.

-Nếu tao nói tao sẽ đi du học mày tin không?

-Không.

Rất tỉnh. Ngọc ngồi phất dậy lườm Nam. Nam cười hí hửng, đập cái gối vô trong mặt con bạn đang trợn mắt nhìn mình. Với vốn tiếng Anh ít ỏi đó của Ngọc mà muốn đi du học e là hơi khó, không thể nào cô nhận được học bổng với điểm phẩy chỉ lẹt đẹt 5, 6 chấm. Còn nếu có người bảo lãnh thì cũng khó mà qua khỏi cái vòng phỏng vấn. Cho nên chuyện Ngọc đi du học là không có khả năng. Nam kết luận vậy đó nhưng mà không có chuyện gì lại không thể cả, cho đến sau này thì cô mới ngỡ ngàng với cái kết luận sai lầm của mình. Nhưng đó là sau này, còn bây giờ thì không có chuyện đó.

-Sao lại không?

-Hai tao còn ở đây mày qua bên đó làm gì? Bộ muốn kiếm chồng ngoại quốc hả? Tao không thích có cháu lai đâu.

-Ai nói tao muốn kiếm chồng ngoại quốc?

-Vậy chứ sao mày đòi đi nước ngoài?

-Tao đi du học chứ có đi kiếm chồng đâu?

Nam xua tay thôi không đôi co với Ngọc nữa, cô không cãi lại mấy cái triết lí của cô bạn này. Sự nhớ tới mục đích của Ngọc tới nhà mình, Nam mới quay qua hỏi tiếp.

-Mà tới đây chi vậy? Hai tao ở trường mà?

-Không có chuyện gì thì không qua được hả? Bạn bè kiểu đó hả con kia?

-Hehe. Chị Bảy bớt nóng. Uống miếng nước cho hạ hỏa.

Rồi Nam đưa ly nước lọc mình uống đỡ lúc này cho Ngọc. Ngọc cầm lấy lườm lườm Nam nhưng không uống. Cô kéo Nam ngồi sát lại và nói nhỏ cho Nam nghe bí mật của Kỳ.

-Mày biết con Su nó bị bệnh không?

-Con đó mà bệnh gì? À, tao biết. Nó bị bệnh đồng chồi.

-Gi đồng chồi? Chồng nó chỉ có ông Thiên thôi, không ai chịu nổi nó đâu. Mà nó bị ung thư máu mày không biết hả?

Nam ngậy người, cô ngồi xích ra nhìn Ngọc cho kĩ. Có phải đạp xe nắng qua đi tới đây rồi bị ầm đầu luôn không? Người bị ung thư máu là Nam đây này, sao bây giờ trở thành Kỳ rồi?

-Lần trước tới nhà mày, tao tìm thấy một tờ biên lai tiền thuốc ghi tên con Su. Nhìn kĩ lại mấy dòng bác sĩ ghi bên dưới, nó bị ung thư máu giai đoạn hai rồi. Mày không biết hả?

-Biết.

Nam gật đầu. Thái độ trái ngược lúc này. Cô biết bởi vì người đóng tiền chính là Kỳ nhưng người được chẩn đoán bệnh lại là Nam. Đó là cách duy nhất để có thể mua thuốc cho Nam mà cô không biết được mình bị cái gì. Kỳ đã cất công vì Nam mà làm rất nhiều thứ, và những thứ mà cô giấu giếm Nam cũng không dừng lại ở đó.

-Sao mày tỉnh queo vậy? Ung thư máu là nguy hiểm lắm đó. Tao nghe nói không sống được lâu đâu.

-Mày nghe ai nói? Nói tào lao không. Anh Thiên nói với tao rồi, con Su không có sao hết. Nó đang được điều trị với chất lượng tốt nhất đó, không biết mà đoán mò.

-Vậy hả? Tại tao thấy trên báo mấy người bị ung thư máu toàn chết không à.

Nam méo mặt, cái này có phải là cố ý không? Ngọc không biết nên cô cứ vô tư nói thôi, không thể trách cô được. Nam đã buộc Thiên và Kỳ phải hứa không được nói cho bất cứ ai biết bệnh tình của mình, kể cả Ngọc. Nếu Ngọc biết Nam đang bệnh, chắc chắn sẽ không thể giữ được nụ cười và cả mối quan hệ với Bảo. Nam không muốn cô lo lắng ỉn.

-Cái miệng của mày giỏi nói tùm lum không. Mày với Hai tao sao rồi? Kể tao nghe đi.

-Tao không có tự tin. Anh Bảo rất quý và lo lắng cho tao. Nhưng ảnh thương mày hơn.

-Xi- tộp- hia. Tao nói với mày bao nhiêu lần rồi hả Múp? Tao vô cùng rất biết ơn mày khi mày biết anh Bảo thương tao mà vẫn chấp nhận làm bạn gái ảnh. Nhưng tao không thể là nửa còn lại của ảnh được. Ba tao sẽ như thế nào đây? Trong thâm tâm tao vẫn muốn là đứa em gái nhỏ nhoi của ảnh thôi. Múp à, mày hiểu không?

Ngọc gật đầu. Cô hiểu cho Nam nhưng không ai hiểu cho cô. Bảo yêu thương Nam, điều đó cho tới giờ cô vẫn không thể khiến nó thay đổi được. Giống như ông trời đang trêu đùa, bốn cột cô, mang cô đến với Bảo chỉ để làm một con ma- nơ- canh đứng cạnh anh mà thôi.

-Thà rằng mày ghét tao còn hơn, nhưng mày lại luôn an ủi và bên cạnh tao như vậy càng khiến tao khó xử hơn.

-Mày lại vậy nữa rồi. Tình cảm là thứ không thể ép buộc được, chẳng phải mày nói với tao như vậy sao? Tao không thể ép anh Bảo thôi yêu thương mày mà chuyển qua yêu thương tao được. Nếu như tao không thể thì chắc là tao với ảnh không có duyên số.

-Á dù, nay mày cũng biết triết lí rồi đó. Hehe.

-Mày không có dự tính gì sao Bơ? Hồ sơ đại học vẫn chưa làm, tình cảm vẫn chưa xác định.

Nhắc tới thi Đại học, mắt Nam khẽ nhìn qua kệ sách, một chút thoáng buồn. Liệu cô có thể sống đến khi thi đại học hay không? Sợ là tốt nghiệp cũng không qua được. Còn tình cảm thì sao? Phong bì màu vàng vẫn nằm trên nóc tủ đứng kia, chễm chệ và trêu người.

-Mày cũng vậy mà, có hơn gì tao đâu. À, mày hơn tao ở chỗ tình cảm của mày đã đóng chặt với Hai tao rồi. Hehe.

-Tao sẽ nộp đơn thi du lịch Bơ à. Tao muốn đi thăm quan nhiều nơi.

-Ghe nha, mày đi nhiều nơi vậy rồi Hai tao biết tính sao? Không lẽ bắt ổng đi theo mày hoài?

Ngọc nhún vai, cô phó mặt tương lai cho số phận. Hồ sơ Đại học đã làm xong đêm qua rồi, chỉ còn đợi đến ngày nhà trường kêu nộp lại là mang tới thôi, rồi chờ thi tốt nghiệp xong là sẽ tới thi Đại học. Bao nhiêu lâu nữa nhỉ? Vài tháng nữa thôi.

-Tao ghi tên Học viện hàng không vô rồi mà không biết là có thi nổi hay không thôi? Sợ quá!

-Cố lên. Mày học giỏi mà.

-Ồ. Mày cũng cố lên. Hehe.

Cố lên Nam ơi! Nam tự nhủ với mình. Cố gượng đến khi kết thúc năm học, hai tháng nữa thôi, không biết có được hay không. Cô muốn ra đi mà không để bạn bè và thầy cô biết đến, ngoài gia đình và những người thân thuộc mà thôi. Một cái chết ở tuổi 18 huy hoàng.

.....

Tối. Đang ăn cơm với Bảo thì điện thoại bàn đổ chuông. Hai anh em nhìn nhau rồi Bảo đứng dậy bước qua bàn bắt máy, Nam ngồi tưởng tượng nếu như người phụ nữ lần trước gọi tới gặp Bảo thì sẽ ra sao. Nghĩ đến đó là cô cười hí hửng như con tưng tưng nào đó vừa trốn viện.

-Dạ. Con biết rồi. Con ra liền.

-Gì vậy Hai?

Bảo gác máy đi lên phòng mặc thêm áo khoác rồi xuống nhà với hai cái nón bảo hiểm, Nam vẫn ngồi ở bàn ăn thắc mắc người vừa gọi tới là ai mà Bảo lại khẩn trương như vậy. Anh đi vào bàn ăn bưng ly nước cam uống cạn rồi quay qua nhìn Nam.

-Anh đi đón ba, em ăn hết cơm rồi uống thuốc. Để chén đó anh về rửa cho. Có ngủ thì khóa cửa nha.

-Hai đi cẩn thận. Ô mà Hai ơi, ba có nói là đón ở đâu không?

-Khách sạn Caravelle.

Trời ơi! Nam ngồi thừ người. Ông Lâm làm gì ở khách sạn đắt tiền đó chứ? Nam không ăn thêm miếng cơm nào, cô ngồi nghĩ thử những trường hợp xấu nhất xảy đến với ba mình. Cách đây vài ngày có một người phụ nữ lạ gọi đến bảo ông Lâm tới nhà hàng Sinh Đôi kí hợp đồng, sau đó ông bay sang Pháp cùng với đối tác và bây giờ đang ở khách sạn Caravelle.

Thế này là thế nào? Bánh mì Việt Nam xuất khẩu sang Pháp là không thể có. Tiền đâu mà mua vé máy bay? Ở khách sạn cao cấp nữa chứ? Những chuyện này Nam có nghĩ cách mấy cũng không ra được. Khoảng 15 phút sau, chuông điện thoại bàn lại reo, Nam bước qua bắt máy, không biết lần này là ai nữa đây.

-”Cho hỏi đây phải địa chỉ của ông Nguyễn Thái Lâm không ạ?”

Là một cô gái rất trẻ, giọng nói ồm ồm và trẻ trung. Nam lại tưởng tượng, lần trước là một phụ nữ trung niên nhận cô là con dâu, còn bây giờ chị gái này sẽ gọi cô là gì đây?

-”Alô. Cho hỏi đầu dây bên kia còn nghe không ạ?”

-Dạ... dạ phải ạ. Ông Lâm... không có nhà ạ. Có gì chị cứ nói với em, em sẽ chuyển lời ạ.

-”Cho hỏi em là gì của ông Lâm? Có thân cận không? Vì đây là chuyện bảo mật của công ty.”

Công ty? Cái quái gì đang diễn ra thế này? Trong trí nhớ của Nam thì ông Lâm chỉ có mỗi cái cửa hàng bánh mì này là tài sản thôi, không lẽ gần đây ông nộp hồ sơ xin việc ở công ty của chị gái này? Chắc là vậy rồi.

-Dạ, em là... con gái của ông Lâm.

-”Vậy thì tốt quá. Khi nào ông Lâm về em nhắn lại giúp chị thế này...”

Gác máy điện thoại, Nam bò trở lại bàn ăn ngồi xuống đó. Lần này là bò chứ không phải đi khắp khiêng nữa, đủ để diễn tả cái chuyện mà chị gái kia muốn Nam nhắn lại với ông Lâm nó khủng khiếp tới cỡ nào. Cô ngồi đó, chén đĩa trước mặt vẫn y nguyên như lúc Bảo đi. Và cho tới khi anh trở về cùng với ông Lâm thì nó vẫn vậy.

-Bơ, ba về rồi này.

-Em sao vậy Bơ?

Bảo phải lay lay Nam mấy lần cô mới thoát ra khỏi những dòng suy nghĩ của riêng mình. Anh lắc đầu, chắc lại mấy cái chuyện tình cảm vớ vẩn, không biết nghĩ gì mà chú tâm tới mức ba và anh vào nhà cũng không biết. Nhìn lại ông Lâm, Bảo còn thắc mắc hơn. Ba của anh ăn mặc như một nhà kinh doanh lịch thiệp, đính đặc với vest đen và giấy bóng lộn, thắt cà- vạt chỉnh chu, tay xách cặp đen từ bên trong khách sạn Caravelle bước ra mà anh cứ ngỡ chỉ sau mấy hôm không gặp mà không nhận ra ba ruột của mình. Bảo bắt buộc phải thốt lên.

-Không thể tin được. Bộ đồ này mắc lắm đó ba.

-Tất nhiên rồi. Cái này là của con, cái này cho Bơ.

Ông Lâm mở túi xách ra đưa cho Bảo một cái đồng hồ vàng chói, anh nhận lấy mà chưa thể tin vào mắt mình. Nó được mạ vàng lấp lánh, đây là đồ hiệu, có khắc nơi sản xuất là Pháp hẳn hoi. Nam nhìn người

đàn ông trước mặt, cô nghĩ chắc mình hoa mắt rồi. Ba đâu có như thế này, người đàn ông này có khuôn mặt giống với ông Lâm mà thôi.

-Hai nói đi chỗ ba mà. Ông này đâu phải ba mình?

Bảo há miệng nhìn Nam, cô vẫn ngồi trên ghế đưa cặp mắt trong suốt đầy nghi vấn lên nhìn anh. Chính xác mà nói người đàn ông trung niên đỉnh đặc này là ông Lâm, ba của anh 100%. Ông Lâm phì cười, lấy chiếc lắc tay đeo cho Nam, nó được làm từ bạch kim óng ánh.

-Con gái thích cái này không?

-Ông này là ba mình thiệt hả Hai? Em nghi quá à. Ba mình đâu có đẹp trai như ông này, cũng không xài đồ hiệu như vậy đâu.

Vừa nói Nam vừa giơ cánh tay có chiếc lắc hiện hữu ra cho Bảo xem để chứng thực lại lời mình vừa nói. Ông Lâm lại cười với cách so sánh ngây ngô của Nam, Bảo cũng không biết phải giải thích thế nào cho cô hiểu vì chính anh cũng cần một sự giải thích thỏa đáng từ người ba đáng kính kia.

-Con không tin ba hả Bơ? Vậy phải làm sao để chứng minh đây ta?

-Chú biết hát bài “Hồng đảm đâu” phiên bản Bơ Tường Nam không? Chỉ có ba con mới biết hát bài đó thôi. Anh Hai cũng không biết. Chú hát thử đi, nếu chú hát đúng thì con tin chú là ba con.

Nam chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói một mạch, Bảo đang ngẩn ngía cái đồng hồ hiệu cũng phải ngạc nhiên mà ngược nhìn cô. Ông Lâm gật đầu, kéo ghế ngồi trước mặt Nam và bắt đầu hát. Càng hát càng khiến cho Bảo há hốc.

-Trên cành cây chim chết vì Bơ phun thuốc trừ sâu. Bao Đại Nhân chết đói vì Bơ không cho vay tiền. Đá bóng với đá cầu, Triển Chiêu đánh cho toác đầu. Công Tôn Sách buồn rầu nhảy lầu tự tử chết tươi...

-Ba dạy nó cái bài gì lạ vậy?

Nam cười toe toét, màn kiểm tra kết thúc, cô công nhận người đàn ông này là ba mình. Ông Lâm cười thoải mái xoa đầu con gái yêu, không biết phải nói sao với thằng con trai đang tức tối. Bài hát của người ta hay như vậy mà chế thành ra thế này, cả ba lẫn con đều không thể chịu được.

-Ba ơi. Sao bữa nay ba của con đẹp trai dữ vậy? Ghê nha, còn xịt nước hoa nữa. Của cô hôm bữa mua cho ba phải không? Cái này cô ấy mua cho con với Hai hả ba?

Nam giơ chiếc lắc lên hỏi ông Lâm, Bảo thắc mắc “cô hôm bữa” là con mụ nào? Ông Lâm rón rén nhìn sang Bảo đang liếc mắt nhìn ông, nụ cười có chút toát mồ hôi, nếu Bảo mà biết ông qua lại với người phụ nữ nào thì ông chết chắc.

-Không. Ba mua hết mà.

-Thôi ba ơi, ba làm gì có tiền mà mua. Hàng hiệu nha. Nhiều đây cũng mấy trăm đô đó. Hay là cái ông đối tác bánh mì người Pháp kia mua? Ông bị gay hả ba? Ba con lên đồ phong độ, đẹp trai ra, trẻ lại mấy chục tuổi, ổng mê ba phải không? Rồi cho tiền ba mua đồ chứ gì?

Nam tuân một tràng, Bảo đứng hình làm rớt luôn cái đồng hồ mà nãy giờ cất công ngắm nghía, hóa ra là do ba mình bán thân để mua cho. Ôi tội lỗi! Cái đầu nhỏ của Nam sao lại có thể tưởng tượng ra những thứ này chứ? Nụ cười trên môi ông Lâm trở nên cứng ngắc. Đối tác bánh mì? Bị gay? Biết giải thích thế nào cho hai đứa con của ông hiểu đây?

-À phải rồi. Hồi nãy có chị kia gọi điện tìm ba, mà ba đi chưa về nên chị ấy nhắn với con kêu con nói lại cho ba như vậy nè. “Ngày mai, mời ông Nguyễn Thái Lâm- phó chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Kim Doanh tới trụ sở họp định kì, cuộc họp không diễn ra vào 8 giờ sáng như thường lệ mà dời lại vào 2 giờ chiều. Kính mong ông thông cảm về sự thay đổi lịch trình và đến đúng giờ họp”. Hết ạ.

Chiếc đồng hồ hiệu rớt xuống sàn lần thứ hai, Bảo đứng hình lần nữa nhìn ông Lâm. Lúc bấy giờ, Nam mới tỉnh bơ cầm đĩa lên ăn nốt phần cơm còn dang dở, miệng cười chum chim khi thấy cả ba và anh trai nhìn nhau mà cứ như tượng đá.

.....

8 giờ sáng chủ nhật.

Hưng sửa soạn quần áo, đầu tóc rồi đến chỗ mà Nam đã hẹn mình lúc tối. Anh không nghĩ là cô lại chủ động nhắn tin hẹn mình đi chơi đâu, anh vui thiếu điều muốn chạy tới ôm từng người trong nhà mà hôn lấy hôn để. Hưng của hôm nay vui hơn mọi ngày, yêu đời hơn hôm qua và... ngày mai.

Viện triển lãm tranh ảnh. Nam đã tới đó từ sớm và đợi Hưng ở phòng tranh Du Viễn. Bảo thả Nam ở bên ngoài rồi lái xe đến nhà rước Ngọc đi chơi như lời hẹn, Nam rất vui khi Bảo biết quan tâm tới Ngọc nhiều hơn. Nghĩ lại tình cảnh của mình, cô không khỏi ghen tị với Ngọc và Kỳ.

Hôm nay Nam mặc chiếc áo thun màu trắng có in hình Pucca, chiếc quần bò bạc ngắn ngang gối, vẫn phải mang dép vì mang giày thể thao sẽ không thoáng cho vết thương dưới lòng bàn chân. Tóc tai vẫn như cũ, rối bù bởi gió nên chẳng theo một quy luật nào cả. Nam đi tay không, chẳng có ba lô, chỉ mang theo chiếc điện thoại để liên lạc nằm trong túi quần.

Nam ngồi trong phòng Du Viễn, vị trí hôm trước mà cô và Hưng đã ngồi. Có tiếng bước chân, Nam biết là Hưng đến. Cô xoay người lại, mỉm cười với anh. Hưng vẫn vậy, đẹp trai và mang hơi ấm của mùa xuân. Trong bốn chàng trai mà Nam quen thân nhất thì Hưng là người hợp với mùa xuân hơn cả, vì thế cô luôn ca ngợi anh bằng những tính từ dành riêng ủa khởi đầu một năm ấy.

-Ăn sáng chưa?

-Rồi, Nam nói ăn rồi mới được tới mà.

-Tốt. Giờ mình đi chơi thôi. Có mang nón cho Nam không?

-Có.

-Vây đi thôi.

-Nhưng đi đâu?

-Nhà thờ Đức Bà.

Rời khỏi viện triển lãm tranh ảnh, Hưng chở Nam tới nhà thờ Đức Bà theo ý cô. Lần trước cả hai chỉ đứng bên ngoài, nhưng hôm nay chuồn theo một đoàn người tới tham dự tiệc cưới mà vào bên trong. Nam và Hưng ngồi gần cuối, tự tình cái quyền làm khách mà chúc mừng đôi vợ chồng trẻ trên kia.

Hưng khẽ nhìn qua Nam, không ai đi dự một lễ đính hôn ở nhà thờ mà lại mặc quần áo như Nam. Nói cũng phải, một nơi trang trọng và tôn nghiêm như thế này mà trông Nam cứ như mấy đứa ngỗ nghịch thì thử hỏi ai lại không ngoái nhìn? Nam mặc kệ những ánh mắt đó, cô không quan tâm.

-Có muốn sau này cưới ở đây không?

-Muốn. Nhưng mình không có theo đạo. Nên không thể cưới ở đây được.

-Thì cưới cô vợ nào đó theo đạo là được.

-Lại vậy nữa.

-Im lặng. Cầu nguyện cho thi đậu đại học đi.

-Sao Nam không nguyện ở chùa mà lại tới nhà thờ?

-Hưng thích đi chùa hả? Vây lát mình đi.

Nam không nói giỡn, sau khi lễ đính hôn kia kết thúc, quả nhiên cô bắt Hưng chở mình đến chùa Hoàng Pháp. Không ai như Nam cả, cô không theo Phật, cũng chẳng theo Chúa nhưng lại thích đến nhà thờ để cầu nguyện, còn bây giờ thì cô đang nguyện y hệt giống vừa nãy nhưng lại trước đức phật Quan Âm. Hưng không hiểu nổi con người Nam.

-Nam nguyện cái gì vậy?

-Muốn sống thêm một thời gian nữa. Còn Hưng?

-Như cũ.

Như cũ? Nam nghĩ một hồi rồi cũng hiểu. Lần trước ở nhà thờ Đức Bà, Hưng đã nguyện cho cô mau chóng thích mình. Nhưng có lẽ lời cầu nguyện của anh chẳng bao giờ được các đấng tối cao ấy chứng nhận.

-Nam mệt không? Trông Nam hơi tái.

-Không sao. Nghỉ một chút là được.

Nam ngồi ở một chiếc ghế đá, lấy tay quạt mồ hôi. Cơ thể cô bắt đầu lên tiếng đình chỉ công tác rồi. Nhìn đồng hồ, đã 11 giờ trưa. Hèn gì Nam thấy mệt, cô cần ăn và uống thuốc. Nhưng sức nhớ rằng hôm nay mình không mang theo thuốc. Nam thở hắt ra, có khi nào xong ngày hôm nay cô cũng đi luôn không về?

-Mình đi ăn chút gì nha. Hưng đói rồi.

Nếu Hưng không nói thì Nam cũng sẽ đề nghị như thế. Hưng lại chở Nam tới một quán cơm gần đó để ăn trưa, cần ăn đủ no thì mới có sức chống lại mệt mỗi khi không có thuốc. Nam vô bàn ngồi lau muống trong khi Hưng đi gọi cơm, cô thoáng nhìn thấy bóng dáng ai đó rất giống Duy nhưng rồi chợt nghĩ, chắc đó chỉ là người giống người thôi.

Nam lôi điện thoại ra xem thử ai nhắn tin ỉnh lúc này. “Ăn cơm ngon nhé! “. Từ Har. Bảo biết Nam đi chơi với Hưng, chiếc bóng vừa này giống với Duy và Hưng đang ở đây. Ai là Har nhỉ?

Hưng trở ra bàn ngồi đối diện với Nam, sắc mặt cô tái hơn rất nhiều. Hưng có chút lo lắng nhưng Nam mỉm cười tươi như vậy chắc là không sao. Một cô phục vụ mang cơm ra bàn, Hưng gọi cơm ỉnh và Nam giống nhau, nhưng khi bưng ra lại khác.

-Cô ơi, con gọi món xào giống nhau mà?

-Không sao đâu Hưng. Nam ăn cái này được mà.

-Lúc này có một vị khách dặn là món xào dành cho cậu còn cô gái này thì thay món xào bằng món mặn. Cô ấy không ăn được đồ xào. Phải không?

-Dạ. Cám ơn cô. Như vậy được rồi ạ.

Cô phục vụ mang khay đi vào trong, Nam nhìn phần cơm của Hưng, nó có cà rốt và đậu que. Đó là hai thứ rau mà Nam không ăn được, từ nhỏ đã vậy rồi. Nhìn lại phần cơm của mình, cô thích trứng kho. Khẽ mỉm cười, Nam bắt đầu ăn và ăn rất ngon.

-Ăn xong rồi Hưng muốn đi đâu nữa?

-Nam định đi cả ngày luôn hả?

-Tất nhiên. Chủ nhật mình nghỉ cả ngày mà. Phải tận dụng cơ hội chứ.

-Vậy mình tới nhà Hưng được không?

-Tới nhà Hưng hả?

-Không có ba mẹ Hưng ở nhà đâu. Đây là căn hộ riêng của Hưng ở quận 7, bình thường không ai ở ngoài cô giúp việc hay lui tới lau dọn thôi.

-Vậy đi.

Trước khi lên xe rời đi, Nam còn cố tình ngoái lại tìm kiếm hình bóng ai đó nhưng cô không thấy người mặc áo sơ mi sọc xanh trắng có nét giống với Duy nữa. Cô nghĩ chắc mình nhìn lầm thôi. Ở một góc của quán cơm, chàng trai mặc áo sơ mi sọc xanh trắng bước ra nhìn theo chiếc xe máy chở Nam lao đi trong dòng người và cái nắng oi bức.

-Cậu Tư, có tin tức gì không?

-Không có. Người xung quanh nói không có thông tin gì đã nhiều năm rồi. Cậu sẽ tìm rộng ra thêm chút nữa. Anh Ba cũng về Sài Gòn rồi, đang tìm con đó.

-Con biết rồi. Bây giờ con tới gặp cậu Ba liền đây.

Trước khi tới nhà riêng của Hưng, Nam có nhắc anh ghé siêu thị mua một ít thức ăn dùng cho bữa tối. Về tới nhà Hưng là Nam lẫn vô phòng ngủ một hơi tới chiều, cô quá mệt mỏi với buổi trưa không có thuốc. Dù Hưng không muốn Nam bỏ mặc anh với căn nhà to đùng này nhưng vẫn phải để cô ngủ, anh thích ngắm cô ở cự li gần như thế.

Sức khỏe của bà nội càng lúc càng yếu nên bà muốn Hưng và Uyên mau chóng tổ chức lễ đính hôn. Đáng ra thì Duy và Trân cũng sẽ đính hôn cùng lúc với anh và Uyên nhưng vì mẹ của Duy vẫn chưa về cho nên hôn sự của hai người đó đến giờ vẫn chưa chính thức được ấn định.

Hưng muốn cùng Nam đi tới một nơi nào đó sống thật hạnh phúc, giống như bây giờ vậy. Ở một thế giới chỉ có hai người và không có ai ngăn cản, nếu được như thế thì tốt biết mấy. Hưng ngồi bên mép giường ngắm nhìn Nam ngủ say, anh chẳng nhìn ra được điểm khác thường của cô lúc này.

Chiều. Nam lơ mơ tỉnh dậy xuống bếp làm thức ăn. Căn hộ của Hưng rất sạch sẽ, không một hạt bụi nào. Nhà giàu có khác, không ở mà vẫn mua nhà. Nam nghe Hưng nói nơi này sẽ dành cho anh và vợ tương lai, khi nhắc đến ba chữ “vợ tương lai”, ánh mắt anh lại đầy yêu thương nhìn cô. Cô miễn cưỡng cười đáp lại, cô không có điểm phúc là chủ nhân của căn hộ sang trọng này.

Thức ăn Nam chế biến từ những thứ mua được ở siêu thị đa phần là những món có trứng, một ít rau trộn và tất nhiên là không có cà rốt và đậu que. Hưng chăm chú nhìn Nam nấu nướng trong căn bếp nhà mình, cứ như một người vợ đảm đang đang chuẩn bị thức ăn chờ chồng đi làm về vậy.

-Hưng dọn chén lên đi. Sắp xong rồi.

Hưng mở tủ chén mang chén đĩa đặt lên bàn, bên cạnh là những món ăn thơm phức nóng hổi mà Nam vừa nấu. Món trứng rán cuối cùng đã xong, Nam mang lên đặt cùng với những món khác. Hưng ngồi sẵn một bên, cô xới cơm ra chén đưa cho anh.

-Ăn thử đi, Nam nấu không ngon lắm đâu.

-Không. Ngon mà.

Dám nói không ngon, có đánh chết Hưng cũng không có gan nói như vậy. Nam mỉm cười, có lẽ đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cô được nấu cho anh ăn. Sau này sẽ có người nấu ngon hơn cô, quan tâm chăm sóc anh hơn cô và đi cùng anh tới hết đoạn đường đời. Không phải là Nam.

-Ngon thì ăn nhiều một chút nha.

-Sao Nam không ăn? Ăn đi, nhiều lắm một mình Hưng ăn không hết đâu.

Nam gạt đầu, cầm đĩa lên ăn cơm cùng Hưng. Anh ăn rất ngon, cứ ngỡ mọi thứ đang dần mỉm cười với mình, cứ tưởng cô đã dần chấp nhận tình cảm của anh nên mới ân cần và vui vẻ với anh như thế. Hưng đâu biết rằng, đó là dấu hiệu của sự chia xa.

-No chưa?

-Rồi. Nam nấu ngon lắm.

-Quá khen. Hưng ngồi nghỉ đi, để Nam rửa dọn xong rồi mình về.

-Mới có 6 giờ mà.

-Nam muốn về phòng triển lãm một chút.

Nam bắt đầu dọn dẹp chén đĩa trong khi Hưng đi nghe điện thoại, hình như là mẹ anh gọi. Nói gì đó có vẻ quan trọng, cô không nghe được, cô đang bận với đồng chén và bột xà phòng dưới bếp. Có cái gì đó ươn ướt chảy ra từ mũi, thuận theo quán tính, cô đưa tay lên sờ thử. Một màu đỏ tươi.

Vội vàng xả nước rửa sạch xà phòng trên bàn tay, Nam vỗ nước vào mặt để nước cuốn trôi đi dòng máu đang trào ra. Cô không muốn để Hưng nhìn thấy bộ dạng này của mình. Nó rất thảm hại. Người nhà anh khinh miệt cô, cô càng không muốn anh có lí do để thương hại mình thêm nữa.

-Mẹ, con đang ở nhà riêng. Việc gì mà kêu về gấp vậy?

-”Chủ nhật mà con đi đâu cả ngày vậy? Sao không đưa bé Uyên đi chơi?”

-Con có công việc.

-”Việc gì lại trùng ngay chủ nhật? Con đi chơi với con nhỏ đó phải không?”

Khẽ nhìn vào bếp, Hưng thấy Nam đang rửa mặt không có vẻ là biết mình nói chuyện căng thẳng với mẹ nên anh yên tâm quay lại. Đầu biết rằng trong bếp Nam đang vật vã với cơn đau.

-Không. Cỡ 9 giờ con về. Ba mẹ không cần chờ cơm đâu. Cúp đây.

-”Con về ngay ẹ. Bà nội muốn gặp con.”

-Mẹ đừng lấy bà nội ra ép con nữa, mấy lần trước cũng nội mà ra. Con nói rồi. 9 giờ con mới về.

-”Con không về liền bây giờ là mẹ từ mặt con luôn đó.”

-Mẹ cứ việc làm đi. Từ mặt con rồi anh Duy sẽ trở thành cháu đích tôn của nhà họ Lê.

Hưng bực mình cúp điện thoại, tắt nguồn luôn. Anh ngồi xuống ghế salon thở hắt ra, ba mẹ anh biết anh dành tình cảm cho Nam nên càng muốn thúc đẩy cuộc hôn nhân giữa anh và Uyên hơn. 18 tuổi, còn chưa tốt nghiệp, tương lai chưa biết đi về đâu mà đã tính tới chuyện kết hôn, Hưng thật sự không hiểu ba mẹ anh đang nghĩ cái gì nữa.

-Xong rồi, mình về được chưa Hưng?

-Ừ, để Hưng lấy áo khoác cho Nam.

Hưng chở Nam về lại viện triển lãm tranh ảnh. Suốt đoạn đường về không ai nói với ai lời nào, chắc là đang chuẩn bị tinh thần ột quyết định hết sức khó khăn. Hưng gửi xe, Nam vào phòng tranh trước như thường lệ. Cô miết nhẹ lên tấm bảng gỗ để tên Duy ở trước cửa, nó nhắc nhở cô căn phòng này do anh đứng tên và sở hữu, nhắc cô không quên mối hận thù giết ba đối với anh bấy lâu.

-Mình tới đây hoài có được anh Duy cho phép không ta?

-Muốn Hưng nói với anh một tiếng không?

-Thôi. Mất công vì Nam mà hai người xích mích nữa thì mệt.

Nam vào bên trong, một lần nữa ngắm nhìn những kiệt tác nghệ thuật bằng lòng đam mê và tất cả yêu thương mà ông Lộc đã vẽ nên. Hẳn Duy rất tự hào khi có một người ba tuyệt vời như thế. Nam buông thông cánh tay khi Hưng nhẹ nhàng ôm lấy mình từ phía sau. Vòng tay nam tính và mùi hương riêng biệt của anh bao vây lấy cơ thể cô, anh gác cằm tì nhẹ lên vai cô.

Một phút lặng. Một phút thả cảm xúc trôi dạt về quá khứ. Một phút định thần. Và mãi mãi buông tay.

Nam nhích người lên phía trên tránh khỏi vòng ôm của Hưng. Đến lúc rồi. Cô xoay người, mặt đối mặt với anh. Hít một hơi thật sâu, tay bấu chặt vào chiếc quần bò. Vòng tay Hưng trở nên rời rạc, hai tay anh buông thõng.

-Hưng, mình thôi đi. Đừng như vậy nữa. Nam không thể chấp nhận tình cảm của Hưng được. Đó là câu trả lời mà Nam nghĩ nó thích hợp dành cho Hưng.

-Tại sao?

-Vì Nam không xứng.

-Không xứng? Hay Nam không thích Hưng?

Ánh mắt Hưng dần trở nên hoang mang, nỗi đau trong ấy lớn dần. Nam bấu chặt gấu quần hơn nữa, tay cô ướt rịn mồ hôi. Phải dứt khoát thôi, đó là cách cô đã chọn khi đưa ra quyết định nhận 15 triệu của ba mẹ anh. Một quyết định tồi bại.

-Không xứng. Nam không bằng Uyên. Ba mẹ Hưng không thích Nam. Nam không có đủ dũng cảm để đứng bên cạnh Hưng, Nam tự ti với bản thân mình. Và...

Và bởi vì Nam không còn sống được lâu nữa. Cô muốn nói cho trọn câu nhưng có cái gì đó tắc nghẹn lại nơi cổ họng, khiến cô bật khóc. Sự tủi thân và danh dự bị chà đạp khi mẹ anh vút phong bì đầy ắp tiền ra trước mặt trời lên. Nước mắt cô lăn dài, anh bắt lực lùi một bước.

-Nam đối xử với tôi như thế sao? Sau tất cả những gì tôi đã làm cho Nam, Nam xem tôi là cái gì? Uyên nói Nam chỉ lợi dụng tôi, tôi đã không tin. Vậy rồi bây giờ thì sao?

-Cứ cho là Nam lợi dụng Hưng đi. Cứ tin lời Uyên đi. Nam tự biết mình không thể trèo cao. Nên Hưng quay về bên cạnh Uyên đi. Nam muốn được sống bình yên. Từ khi Hưng bước chân vào khuấy động cuộc sống của Nam, Nam đã gặp không biết bao nhiêu rắc rối Hưng cũng thấy rồi đó.

Chưa bao giờ Hưng xưng “tôi” với Nam, nó quá đối xa lạ. Anh luôn dịu dàng và ảm áp như vị thần của mùa xuân, chưa bao giờ ánh mắt anh lại nhuốm màu bi thương như thế. Cô quệt nước mắt, nếu cô không chần chừ, nếu ngay từ đầu dứt khoát không chấp nhận tình cảm của anh thì bây giờ đã không gây ra nhiều chuyện phức tạp thế này.

-Nam muốn sống bình yên chứ gì? Nam nói tôi làm đảo lộn cuộc sống của Nam. Vậy 15 triệu chắc đã đủ để Nam sống bình yên rồi nhỉ?

Nam ngỡ ngàng, hóa ra Hưng biết chuyện ba mẹ anh dùng tiền để mua chuộc cô. Cô cười, 15 triệu, làm sao có thể trả lại cho cô cuộc sống trước đây? Một khoảng trời bình yên không mưa giông và bão tố, không đổ kị và thù oán. 15 triệu, làm sao đủ để cứu cô thoát khỏi căn bệnh ung thư đang giày xéo tẩm thân nhỏ nhắn này?

-Chưa đủ đâu. Tôi còn định đòi thêm từ ba mẹ Hưng, nhưng mà nghĩ lại thì trước giờ Hưng luôn quan tâm tới tôi nên tôi chỉ lấy 15 triệu thôi.

Nam gượng giọng nói, nước mắt vẫn rơi. Lòng tự trọng bị tổn thương ghê gớm. Ba mẹ Hưng đã đành, ngay cả anh cũng như thế. Nam lại cười, họ chê gia cảnh của cô không bằng Uyên, chê ngoại hình của cô không nổi trội như Uyên. Vậy thì cứ để Hưng trở lại với Uyên thực hiện cái hôn ước quái quỷ nào đó từ đời ông bà nội hai người.

-Tôi thật sự đã nhìn lầm Nam. Tôi đã lầm khi nghĩ Nam không giống như những đứa con gái khác, đến với tôi chỉ vì tiền bạc và danh vọng. Tôi đã yêu Nam rất nhiều, vậy mà nữ lòng nào đối xử với tôi tàn nhẫn như thế.

-Haha. Trên đời này không có tình yêu thật sự như Hưng nghĩ đâu, nó chỉ có trong cổ tích thôi. Thời buổi này người ta đến với nhau cũng chỉ vì tiền, Hưng không có tiền thì không ai đếm xỉa gì tới đâu. Cũng như ba mẹ Hưng thôi, họ sẵn sàng vung tiền ra để tổng cổ tui khỏi cuộc sống của Hưng đó thôi. Mà Hưng cũng biết cuộc sống của tui rồi, 15 triệu nó quá lớn lao, thử hỏi sao tui không nhận được.

Nam chưa bao giờ thấy mình trở nên như hôm nay, cô chẳng thể nào tin được những lời vừa rồi có thể phát ra từ miệng của mình. Cô mỉm cười, một chút hài lòng khi lấy lại danh dự. Hưng nhìn Nam như chưa thể tin được Nguyễn Tường Nam mà anh yêu thương đột nhiên biến đổi thành con người đáng sợ bị đồng tiền làm mờ mắt đang đứng đây, ngay lúc này. Anh lại lùi thêm một bước nữa.

-Sao? Bây giờ biết rõ con người của tui rồi nên hối hận khi đã dành quá nhiều tình cảm cho tui chứ gì? Uyên nói đúng, tui thừa nhận con nhỏ đó rất đáng để làm đối thủ nhưng tiếc là tiền nó có ma lực quá lớn, nếu không tui sẽ còn đấu với nó dài dài.

-Nếu vậy sao Nam không tiếp tục? Nếu Nam có được tôi, làm vợ của tôi rồi thì Nam sẽ được nhiều hơn 15 triệu chứ? Sao không tiếp tục?

Nam có chút hoảng loạn. Cô không ngờ là Hưng lại hỏi thẳng mình chuyện này. Nam thông minh, nếu mục đích của cô là vì tiền thì chắc chắn sẽ không ngần ngại mà bám đuổi Hưng đến cùng, chỉ với 15 triệu mà dám vớ kịch ở đây là không thể. Nam nhếch môi, trong cái đầu nhỏ hiện lên vài dòng suy nghĩ.

-Tôi có mục tiêu mới nhiều tiền hơn Hưng. Vậy được chưa đại thiếu gia?

Nam xoay người, cô không muốn nhìn vào đôi mắt phẫn uất và bi thương ấy nữa. Định sẽ nói nhẹ nhàng với Hưng thôi nhưng không ngờ mọi chuyện lại đi theo chiều hướng phức tạp hơn rất nhiều. Người phía sau

gượng nhếch mép, mục tiêu mới của Nam nhiều tiền hơn Hưng. Anh nhạo báng chính mình, thời gian qua đã bị vẽ ngây ngô trong sáng ấy đánh lừa, một thời gian dài cô làm ra vẻ thánh thiện chỉ để thu hút sự quan tâm của anh. Từ chối lời tỏ tình của anh cũng chỉ làm ra vẻ thanh à dấn dặt anh lún sâu vào sự yêu đương mù quáng.

Thông suốt rồi. Hóa ra trên đời này con gái không ai khác ai cả. Uyên nói đúng, giờ thì Hưng tỉnh ngộ rồi, giấc mơ ấy chỉ một mình anh mơ tưởng thôi. Anh lùi thêm một bước nữa, giẫm đạp lên bông lau khô dưới chân phát ra âm thanh xào xạc. Nước mắt rơi, vì một người con gái mù quáng trao nhầm tình cảm.

-Người nhiều tiền hơn tôi là anh Duy phải không?

-Muốn nghĩ sao thì tùy. Sau này ở lớp cứ như trước đây, không ai xâm phạm tới cuộc sống của ai.

-Tàn nhẫn lắm. Nam tàn nhẫn lắm có biết không?

-Haha. Như vậy vẫn chưa bằng ba mẹ Hưng mà. Với những người chỉ biết có tiền thì phải dùng tiền để đánh vào tâm lý của họ. Tui là người sống vì tiền. Hưng muốn tình yêu thì tìm sai người rồi, về với Uyên đi.

-Từ trước tới giờ Nam chưa một lần thích tôi sao?

-Chưa bao giờ.

Ba chữ ngắn gọn ấy thoát ra ngoài cùng với máu và nước mắt, Nam muốn xoay người lại giải thích với Hưng tất cả nhưng cô không thể. Cái ranh giới giàu nghèo đã tách rời Nam và Hưng, tự ti về bản thân càng đẩy cô xa anh hơn một chút, sự khinh miệt của ba mẹ anh đã khiến cô càng thụt sâu hơn vào cái kén tự ti của chính mình và cuối cùng, anh vĩnh viễn xa rời cô đứng bên bờ ranh giới của sự sống và cái chết.

Hưng xoay hẳn người lại, bước đi chập chững ra khỏi phòng tranh. Anh yêu cô, yêu rất nhiều. Yêu hơn bản thân mình và bất cứ ai. Cuối cùng thì sao? Cô mang tình cảm của anh lên bàn cân mà so sánh với tiền bạc. Cô cần tiền, còn anh cần tình yêu. Hưng cười nhưng nước mắt anh rơi.

-Anh Hưng, anh sao vậy?

Uyên chạy vào từ bên ngoài, gương mặt đầy lo lắng nhìn Hưng vừa khóc vừa cười thất thểu đi ra. Nhìn thấy Uyên, Hưng càng cười lớn hơn. Anh quên mất bên cạnh mình còn có một người luôn sẵn lòng yêu thương anh. Vô tâm, hờ hững với người đã yêu thương mình bấy lâu chỉ để chạy theo một cái bóng yêu tiền. Hưng giác ngộ rồi.

-Anh mệt mỏi quá Uyên ơi. Em đưa anh về nhà đi.

Uyên lập tức dìu Hưng ra bãi giữ xe. Cô đang ở nhà anh thì có một tin nhắn gửi đến bảo cô hãy tới địa chỉ này đón Hưng. Sau này Uyên mới biết rằng chính Nam là người gửi tin nhắn ấy. Bước chân hai người vừa dứt trên hành lang vắng, Nam đổ gục xuống giữa phòng tranh, máu và nước mắt hòa vào nhau. Mặn. Đắng.

Nếu nói không thích Hưng là Nam nói dối, nhưng nếu nói cô cũng có tình cảm với anh giống như anh đối với cô thì hoàn toàn không. Nam thích Hưng, mức độ thân thiết giống như Ngọc và Kỳ, cô muốn trở thành một người bạn thân của anh chứ không phải với cương vị là bạn gái.

Mắt Nam nhòe đi, cố gắng mở thật to để nhìn rõ những bức tranh trên tường. Nằm giữa những bông lau khô, cô có cảm giác như mình đang ở cánh đồng cỏ lau cùng với mẹ. Mắt cô khép dần. Mệt mỏi.

-Chú Lộc. Cô... Doanh. Con xin lỗi.

Đến lúc này trong tầm mắt của Nam xuất hiện một chàng trai mặc áo sơ mi trắng, quần âu đen, tay cầm bó hồng bạch. Là Duy. Giống như cái ngày cô nhìn thấy anh đứng ở ngã tư đường. Đôi mắt màu xanh kì ảo nhìn chằm chằm vào mình. Sao lại là Duy nhỉ? Vô thức. Nam chìm vào mê man.

.....

Đầu đau như búa bổ, mi mắt nặng trĩu dần mở ra khi ý thức được lấy lại, đập vào mắt Nam là trần nhà màu trắng, xung quanh là những bức tranh treo đầy phòng. Cô vẫn nằm ở phòng tranh Du Viên, nhưng có cái gì đó không ổn. Tay trái của cô hơi tê.

Nam chống tay ngồi dậy dựa vào tường. Ở bên cạnh có một chai nước và một vài viên thuốc. Xem lại cánh tay trái của mình, có một vết kim tiêm còn in dấu máu. Ai đã đến đây tiêm thuốc cho Nam? Là Duy ư? Không thể nào.

Điện thoại trong túi quần reo lên, Nam lấy ra xem thử. Đã 9 giờ rồi. Vậy là cô ngất đi đã được 2 tiếng đồng hồ. Cuộc gọi đến từ Bảo.

-Tối chỗ hồi sáng chở em về đi Hai.

-"Ồ, chờ chút nha."

Nam lấy số thuốc kia lên xem thử, không thiếu một viên nào dành cho liều buổi tối. Kỳ và Thiên tới đây ư? Nếu vậy sao không giúp cô về nhà mà lại để cô nằm đây? Bóng người cô nhìn thấy trước khi chìm vào hôn mê chính xác là Duy, nhưng có phải là ảo giác hay không? Duy lúc đó rất giống với lúc anh ở ngã tư đường, cũng có thể do cô mê man nên gây ra ảo giác. Nếu như thế thì số thuốc và vết kim tiêm này giải thích thế nào đây? Nam mặc kệ, biết mình còn sống là tốt rồi. Về nhà trước rồi hẵng tính tiếp.

.....

Cuộc điện thoại khẩn cấp của Trọng khiến cho Duy phải bỏ dở mọi thứ ở đây để tới chỗ ông cậu của mình. Giao cho Trọng tiếp tục lần theo địa chỉ kia mà tiếp tục cuộc tìm kiếm, Duy trở lại phòng tranh với tốc độ nhanh nhất có thể.

Nếu như anh không có thói quen hay đến thăm Du Viễn vào mỗi buổi tối trước khi đi làm thêm thì không biết Nam sẽ ra sao. Lúc anh phát hiện ra, cô nằm giữa những bông lau khô rộp, lịm đi vì mệt mỏi và căng thẳng. Máu chảy ra từ mũi thấm đỏ một khoảng lau. Duy thừa nhận lúc đó, trái tim anh như muốn ngừng đập. Anh cứ tưởng không thể cứu cô được nữa.

Duy chạy thật nhanh trên hành lang dẫn tới phòng tranh Du Viễn, Nam biến mất. Anh nhìn quanh quẩn thì thấy chai nước đã vơi đi một nửa, anh yên tâm thở phào, cũng may là còn biết uống thuốc trước khi rời đi. Duy trượt dọc theo vách tường ngồi phủ phục xuống, điều hòa nhịp thở. Con nhóc đó rất biết cách hù dọa người khác đứng tim mà.

-Đúng là anh.

Duy ngẩng đầu. Nam đứng ở cửa phòng đưa ánh nhìn hiếu kì về phía anh. Xong rồi, bây giờ nếu con nhóc hỏi bất cứ thứ gì chắc chắn Duy sẽ không thể trả lời được. Mà con nhóc đã muốn biết thì phải hỏi cho bằng được mới thôi.

-Bơ. Không về hả?

Bảo đứng đằng xa gọi to. Vì Duy ngồi bên trong phòng cho nên Bảo không thấy. Nam nhìn Duy thêm một chút nữa, ánh mắt biết ơn và cảm động. Anh không nhìn cô nhưng cũng biết là cô đang có thái độ như thế nào.

-Cám ơn anh. Em về trước.

-Đi cẩn thận. Kêu thẳng Bảo lái xe chậm thôi Bơ.

Nam khựng người, bước chân đã muốn rời đi nhưng bị câu nói của Duy làm cho đứng lại. Cô lại nhìn anh, ánh mắt hai người chạm nhau. Một khoảng lặng. Đủ để Nam biết người đang ngồi kia quan tâm mình như thế nào.

-Về ngủ sớm đi. Mai còn tới trường. Ngủ ngon.

-Anh cũng ngủ ngon.

Bước chân Nam xa dần, Duy thở hắt ra. Thật may vì anh đến đúng lúc. Ra đến cổng, Nam trèo lên xe để Bảo đưa về nhà. Anh không hỏi cô ngày hôm nay đã đi đâu và làm gì như trước đây nữa. Nam thả trôi cảm xúc theo gió. Vết kim tiêm và số thuốc đó, Duy đã mang đến cho cô. Đồng nghĩa với việc anh biết cô đang bệnh. Mắt cô sáng lên khi nghĩ ra được điều đó. Thêm một người nữa biết bí mật của mình.

.....

-Con sợ không bù lại được lỗi lầm con đã gây ra cho em ấy. Ba ơi!! Con trai ba, đúng là tồi tệ thật.

Duy cúi đầu, xiết chặt sợi dây chuyền có in hình mặt trăng trong tay. Tóc. Tóc. Nước mắt bất lực rơi, thấm ướt một vài ngọn lau khô bên dưới. Ngoài cửa phòng, có một chiếc bóng đứng lặng thinh. Một lúc lâu sau, người ấy mới nhấc gởi đi một tin nhắn.

“Chú Ba, thím Ba, chị về rồi đây!”.

Lại một tuần nữa qua đi, một tuần mới khởi đầu. CƠN GIÓ XUÂN NỒNG NÀN NGÀY NÀO ĐÃ KHÔNG CÒN GIEO RẮC TRÊN KHẮP NHỮNG NẸO PHỐ, thay vào đó là những hạt mưa nhẹ nhẹ tiễn một mùa đi. Nàng tiên của tháng Ba đã đến lâu rồi nhưng không ai nhận ra sự thay đổi trong cái không khí giao mùa ấy.

Tại sao ngày đầu tuần nhất thiết phải là thứ Hai mà không phải là Chủ nhật, trong khi cứ đến thứ Bảy là người ta lại bảo đó là cuối tuần? Nam đã từng hỏi Hưng câu hỏi này, một cách vô tư và không có chút tạp niệm nào vương bận. Khi ấy cô không giống như bây giờ, trong mắt anh, Nam là cô nhóc tomboy cá tính và nghịch ngợm nhưng không kém nét giản dị và đáng yêu. Còn bây giờ?

Hưng vắng học ngày đầu tuần. Bảng lớp không ai điểm danh. Bởi vì cả lớp trưởng lẫn hai lớp phó đều nghỉ học cùng lúc. Nhiệm vụ điểm danh sĩ số lớp giao lại cho sao đỏ. 12A7 thiếu vắng đi nòng cột tự nhiên im ắng thấy rõ. Quân số tổ Tư cũng chỉ còn lại 10 người. Bàn cuối thiếu vắng 2 học sinh giỏi.

Nam nghỉ học đi với Kỳ tới bệnh viện kiểm tra định kì. Không ai xin phép vắng học cho cô. Nam cứ đinh ninh như vậy cho đến khi Ngọc nhắn tin hỏi cô đã hạ sốt chưa, Nam mới vỡ lẽ ra có người đang âm thầm giúp mình, không chỉ riêng gì Kỳ và Thiên.

-Mày nhắn lại cho con Múp chưa?

-Tao không biết nhắn thế nào hết, nếu nói ở nhà thì đăng nào nó cũng hỏi anh Bảo, chấy nhà lòi mặt chuột cả đám.

-Vậy chứ mày tính sao? Đăng nào cũng biết mà.

Nam mím môi, trên người cô vẫn là bộ đồng phục áo dài cho nên ai cũng nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên. Cũng phải thôi, đi bệnh viện ai lại mặc áo dài chứ? Nam quyết định sẽ nói với Ngọc rằng mình nghỉ học có việc bận, không phải sốt gì hết. Nhắn tin trả lời xong, cô tắt luôn điện thoại, đi với Kỳ vô thẳng phòng làm việc của Thiên.

-Đừng lo. Tao luôn bên cạnh mày mà. Cố lên nha Bơ.

Nam gạt đầu, Kỳ vỗ vai cô an ủi và trao cho cô một chút động lực để bước vào căn phòng xét nghiệm máu. Lại là anh bác sĩ đẹp trai đó, người đã nói cho Nam biết cô bị ung thư máu. Nhìn thấy cô, anh ta mỉm cười rất tươi. Cô cúi chào cho phải phép.

-Em tập làm quen với mọi người ở đây dần đi. Sẽ tốt hơn nếu em nhập viện, biết một vài người sẽ có lợi hơn cho em.

-Dạ.

Nam vén tay áo lên quá cùi chỏ để anh bác sĩ ấy bắt đầu lấy máu. Anh ta lấy đúng số lượng máu cần để xét nghiệm, không dám nhích thêm một li. Không đau lắm, như bị kiến cắn thôi. Trong lúc Nam ngồi đợi cho chỗ kim tiêm không chảy máu nữa thì Thiên đẩy cửa phòng bước vào, không thấy Kỳ đi theo anh.

-Sao rồi Phú?

-Đợi một chút. Sắp có kết quả rồi.

Anh bác sĩ đẹp trai ấy tên Phú, anh ta nói Thiên đợi thêm chút nữa rồi quay vô phòng khử trùng để lấy kết quả xét nghiệm. Thiên nhìn qua Nam đang buộc tà áo dài lại, hình như vừa nãy nó bị sổ ra. Anh lại gần ngồi với cô, khẽ xoa đầu cô như một người anh trai.

-Su đâu rồi anh?

-Bên ngoài, con bé không chịu được khi nhìn thấy máu nên không dám vô.

-Vây em ra đó nha.

-Không. Em ở lại đây. Anh muốn nói vài chuyện.

-Liên quan tới sức khỏe của em ă?

-Ừ. Ba anh nói nếu em muốn có thêm hi vọng sống thì nên nhập viện ngay bây giờ.

-Cho em thêm thời gian được không?

-Anh thì được nhưng tử thần thì không. Em có biết là ung thư cần rất nhiều thời gian để điều trị không Bơ? Nếu không nhập viện, bác sĩ bọn anh sẽ không thể theo dõi bệnh tình của em mà cho kết quả chính xác được. Cơ hội sống của em sẽ thu hẹp hơn.

-Em biết.

-Vây em nên nghe lời anh. Nói với gia đình là điều đầu tiên, chuyện tiền nong em không cần lo, cứ để anh và Su thu xếp, sau đó gác chuyện học hành lại và nhập viện càng sớm càng tốt.

-Thiên, lại đây.

Nam cụp mắt, cô không dám ngẩng đầu để đón nhận cái kết quả xét nghiệm kia. Thiên nhìn Nam dần đo một lúc rồi đi qua chỗ Phú, trên tay anh là tờ giấy xét nghiệm máu còn mới toanh. Hai vị bác sĩ nói gì đó với nhau mà cô không nghe rõ, cô chỉ biết tỉ lệ bạch cầu lại tăng, như vậy đủ để hủy hoại con người cô rồi.

Nam đẩy cửa phòng ra ngoài, không nhìn thấy Kỳ, chắc là cô đi vệ sinh hay đi đâu đó. Như thế cũng tốt, Nam khoác ba lô đầy sách đi thẳng. Vì sáng này Kỳ sang nhà chở Nam cho nên cô không mang theo giày trượt, cứ thế cô đi lang thang trong bệnh viện hết tầng này đến tầng khác mà vẫn chưa tìm được lối ra.

Đi một lúc cũng xuống được dưới sân, Nam đứng trong khuôn viên rộng lớn của bệnh viện, đâu đâu cũng có những người mặc quần áo của bệnh nhân. Họ đều mắc phải một căn bệnh nào đó và rất có thể sẽ ra đi trong một khoảnh khắc không xác định của tương lai. Đằng kia hình như vừa có một chiếc xe cứu thương chạy vào, bác sĩ y tá nhanh chân đổ ra đưa người bị thương đầy máu me sang băng- ca và đẩy thật nhanh vào phòng cấp cứu.

Nam không muốn mình cũng giống như thế, bộ quần áo đó khiến cô bị ám ảnh. Cô chỉ vừa 18 tuổi, cái tuổi mà bất cứ ai cũng đều trầm trồ và mơ mộng khi nhắc đến. Cô còn quá trẻ để đối mặt với căn bệnh ung thư không có cơ hội chữa lành. Ngẩng mặt lên trời, hôm nay không có nắng, cũng giống như quãng đời còn lại của cô.

Xốc ba lô lên vai, Nam chậm chạp bước từng bước ngẩn ra khỏi bệnh viện. Mắt cô vẫn đảo đều nhìn xung quanh, nếu trở thành bệnh nhân ở đây, nếu chấp nhận điều trị như lời Thiên nói chắc chắn cô phải làm quen với những đường đi nước bước ở nơi này. Đôi mắt Nam dừng lại ở chiếc bóng trắng đằng xa kia, nó thôi thúc chân cô bước nhanh hơn. Nó giống với bóng lưng của một người mà cô cảm thấy rất đối thân thuộc.

-Mình nhìn lộn người rồi hả trời? Phải đi đo mắt mới được.

Nam đứng lại ở hành lang, mắt hướng bốn phía tìm kiếm nhưng không thấy được chiếc bóng ấy nữa. Hình như cô nhìn lầm rồi. Cô tự cốc đầu mình, vừa đi vừa lẩm bẩm như người có bệnh. Phía sau một cách cửa, có một ánh mắt thiết tha dừng lại nhìn theo bóng Nam xa dần. Cô không nhìn lầm, chỉ là bây giờ chưa phải lúc để cô biết tất cả.

Đi một đoạn khá xa bệnh viện, Nam thấy mỏi chân, cô định sẽ gọi taxi trở về nhà ngủ một giấc chờ Bảo và Ngọc về sẽ xử tội mình sau. Chiếc taxi vừa tấp vào lề đường, Nam bước tới mở cửa xe thì có một ai đó từ phía sau chụp chiếc khăn có tẩm thuốc mê vào mặt khiến cô giãy nảy một chút rồi chìm vào mê man bất tỉnh.

.....

Cùng lúc đó tại một căn hộ cao cấp ở Phú Mỹ Hưng. Không khí căng thẳng bao trùm cả phòng khách, chỉ với ba người nhưng lại có sức không chế cả không khí của cả căn phòng rộng lớn. Một người phụ nữ tầm 45 tuổi ngồi trên salon nhàn nhã nhấp chén trà nóng ấm, mắt không quên thỉnh thoảng liếc nhìn hai người còn lại cũng tầm tuổi mình nhưng lại có vai vế thấp hơn một bậc.

Hai người kia không ai nói cũng biết chính là vợ chồng ông Kha, bà Trinh, ba mẹ của Hưng. Sự trở lại đột ngột của bà chị dâu đã biệt tích 5 năm trời khiến cả hai ông bà ăn ngủ không yên. Hai vợ chồng ngồi đối diện với người phụ nữ kia, không giây phút nào rời mắt khỏi bà ta. 5 năm không một tin tức, không ai biết cuộc sống của bà chị dâu này ra sao, có những lúc tưởng đã bỏ mạng nơi xứ người.

-Chú thím nói gì đi, sao nhìn chị dữ vậy?

-Chị Hai, chị về đây có dự tính gì chưa?

Bà Kim- mẹ của Duy đặt chén trà xuống đĩa, ngồi dựa ngửa ra sau cảm nhận sự xa hoa trong căn phòng này. Đúng là nhà tài phiệt, rất biết cách bày biện ái ấm của mình. Đứa em chồng vừa hỏi về dự tính của bà thì bà cũng không ngần ngại mà tiết lộ một chút về kế hoạch sắp tới.

-Về cưới vợ cho hai thằng em. Chú thím cũng thấy rồi đó, nó lớn tòng ngồng vậy rồi mà chưa lập gia đình, chị cũng muốn về đây sống cho thư thả tuổi già.

-Chị về đây ở luôn hả?

Bà Kim mỉm cười kín đáo liếc mắt nhìn sang người vừa mới phát ngôn, chị em bạn dâu với bà, 5 năm qua vẫn không thay đổi mấy. Bản tính đó đúng là không ưa vào đâu được. Bà Kim khẽ thở dài.

-Thì chị cũng thương con, thằng Duy nó muốn về đây sống tiện cho việc chăm sóc bà nội nên chị cũng đồng tình. Về đây chỉ sợ là phiền chú thím thêm.

-Không sao, không sao. Người trong nhà mà. Mấy năm rồi chị sống có tốt không?

Bà Kim lại cười, nhìn bộ dạng của bà thế này thử hỏi sống có tốt không đây? Dưới cặp mắt quan sát của ông Kha thì chị dâu của mình có cuộc sống không ổn định mấy. Bà Kim cố tình làm ra vẻ mình không giàu có như những Việt kiều khác, bà thừa biết tính cách của hai đứa em này, không giàu thì đừng hòng muốn họ để mình trong mắt.

-Cũng tạm. Đủ sống qua ngày thôi. Chú thím chắc làm ăn khấm khá lắm.

-Không giấu gì chị. Cũng kinh doanh nhỏ thôi. Vợ em cũng ngừng đi diễn rồi, ở nhà phụ em lo cho công ty.

Kinh doanh nhỏ? Nguyên cả cái tập đoàn Lê Gia bự chà bá lửa đó mà kêu nhỏ, ông Kha cũng khiêm tốn quá mức rồi. Bà Kim làm ra vẻ trầm trồ, gật gù mái đầu. Bà Trinh vốn đã không ưa gì bà chị dâu kia cho nên ngồi một chút là bịu môi, thâm mảng trong lòng.

-Sức khỏe của bà nội tụi nhỏ vẫn tốt chứ? Chị muốn đi thăm mẹ.

-Chị nghỉ ngơi chút đi. Chiều tối em dẫn chị đi thăm mẹ.

Bà Kim đi lên phòng nghỉ ngơi, vợ chồng ông Kha, bà Trinh bắt đầu tính toán, kế hoạch của họ một lần nữa vì người phụ nữ họ Hoàng kia mà phải thay đổi.

Bà Kim nhìn ngấm xung quanh căn biệt thự tiền tỉ này, xa hoa và sang trọng như vậy nhưng lại không đưa bà nội của Hưng và Duy về ở chung, bà đang tưởng tượng ra mẹ chồng mình sẽ được ở một nơi như thế nào. Hay là trong viện dưỡng lão? Không phải chứ?

Bà nhắm mắt thả mình xuống giường, cảm giác sống cùng những người giàu có đúng là khác hẳn. Bà nghĩ về những năm tháng trở thành dâu nhà họ Lê này, một giây phút bình yên cũng không có. Số phận của một người nghèo bị kẻ giàu khinh khi, rồi sẽ có lúc bà sẽ trả lại cho nhà họ Lê đầy đủ cả vốn lẫn lời.

Điện thoại đổ chuông, bà Kim bật người dậy nhanh nhẹn lấy điện thoại ra.

-Sao rồi?

-“Em vừa tìm được một tin khá hay về bà Trinh, chị muốn xem thử không? Em send qua mail liền nha.”

-Ok. Lần này con mụ Trinh trong trắng trơn tru trần trụi đó không bị tao hạ liếm sàn luôn thì tao không làm chị Hai mày. Haha.

Đây là mức độ “bệnh” khá nặng mà Duy vẫn hay than thở vì bà mẹ có tính cách quá đối trẻ con của mình. Bình thường thì bà chỉ như thế với những ai thân thiết thôi, còn trong công việc và người lạ thì không bao giờ tìm được nửa chữ đùa cợt trong từng lời ăn tiếng nói của bà đâu.

-“Tập đoàn Lê Gia cũng có vài chỗ kinh doanh mờ ám lắm. Chị muốn làm rõ luôn không?”

-Mờ ám là sao? Nhà nó kinh doanh bất động sản chứ đâu có buôn hàng trắng?

-“Chính vì nằm trong giới bất động sản nên mới có nhiều chỗ mờ ám. Chị không biết về bất động sản nên có giải thích cũng không hiểu đâu. Cứ để em lo.”

-Tốt. Có gì cứ gọi thẳng cho chị. Bên chỗ thằng Út sao rồi?

-“Nó với thằng con trai quý tử của chị đang tìm người.”

-Tìm người? Tìm ai?

-“Em không biết. Chị thử hỏi nó đi. Nghe đâu là rất quan trọng. Thôi khách hàng của em tới rồi. Lần sau nói tiếp nha.”

Không đợi bà Kim nói thêm gì nữa, đầu dây bên kia ông Tiến- cậu Ba của Duy đã gác máy. Bà ngồi một mình trong căn phòng trống, mãi mê với những suy nghĩ không rõ ràng. Đồng hồ điểm 9 tiếng ngân vang.

.....

Tìm được địa chỉ quán trà sữa mà Duy làm thêm, ngày nào Trân cũng đến chỉ để ngắm nhìn anh từ xa. Duy đăng kí làm ca tối, từ 8 giờ đến 12 giờ, anh mặc kệ Trân, cô bước vào quán với cương vị là khách hàng thì anh cũng sẽ đối xử với cô giống như bao vị khách khác.

-Duy, 2 hồng trà bần số 8. Đưa bill luôn nha.

Duy mang thức uống ra bàn cho khách theo lời gọi cùng với một tờ hóa đơn tính tiền. Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy hai vị khách kia, đôi mắt màu xanh hắt lên vài tia không vừa ý. Rõ ràng là quán trà sữa dành cho tuổi teen vậy mà hai người này vẫn vô đây tâm tình được.

Người phụ nữ gơ tay thành hình chữ V chào Duy, anh đặt hai ly hồng trà xuống bàn cùng với tờ hóa đơn, mắt liếc sắc sảo qua người đàn ông trung niên phía đối diện. Một tờ tiền mệnh giá 500 ngàn được đưa ra trước mặt Duy, anh nhận lấy rồi cúi đầu đi thẳng vào trong quầy.

-Nó giống ai vậy chị? Đâu có giống anh Lộc đâu?

-Mày nghĩ sao mà không giống hả? Đôi mắt y một khuôn mà nói không giống. Lúc chị yêu ba của thằng Duy, so với nó bấy giờ thì không khác bao nhiêu đâu. Chỉ là tính tình thì không biết giống ai thôi.

-Đó, em nói là cái đó đó. Nhìn nó lạnh quá.

-Lạnh lùng hiện đang là một đó em trai. Mày có thấy mấy con bé ngồi trong quán không, 10 đứa là hết 9 đứa nhìn con trai chị đắm đuối. Haha.

Bà Kim cười ha hả, ông Tiến lắc đầu. Chẳng hiểu thế nào chị gái mình lại muốn đi vô một cái quán teen thế này để bàn bạc công việc làm ăn, hóa ra một công đôi việc của bà Kim là thế này đây.

-Cái này là số thông tin chị cần. Vụ tai nạn năm đó cũng có một phần trong đây. Liên quan tới anh Lộc.

Nhắc tới vụ tai nạn 18 năm trước, đôi mắt bà Kim tắt mất ý cười, đáy mắt phát ra những tia chết chóc lạnh lẽo y hệt như mắt của Duy bình thường khi nhìn Nam. Giờ thì ông Tiến dám khẳng định, hai mẹ con nhà này đều nuôi một mối hận thù từ sâu thẳm trong tim.

-Số tài sản của nhà đó nằm hết trong bản di chúc mà bà nội Duy đang giữ. Một khi bà ấy mất thì mới công bố bản di chúc. Nhà chỉ có hai anh em, mà anh Lộc thì mất rồi, chắc số tài sản đó sẽ thuộc về vợ chồng kia thôi.

-Em có điều tra được tài sản để lại được bao nhiêu không?

-Không rõ lắm. Ông nội Duy ém kị quá. Nếu tính tới số tài sản trước khi làm di chúc thì có 3 căn hộ ở Phú Mỹ Hưng, còn lại một miếng đất 2 mẫu ở Phan Thiết. Thẻ ở ngân hàng thì không lòng ra được. Căn nhà bà nội Duy đang ở thì không tính. Nhiều đó chắc đủ liệt vào danh sách di chúc rồi.

-Không đâu, thằng Kha đã sang tên ông ba chồng chị cho thằng con trai đứng tên một căn rồi. Chỗ chị ở hồi sáng cũng đứng tên vợ chồng nó. Chỉ còn lại một căn thôi. Miếng đất thì không nghe nhắc tới. Cứ đà này, không cần bản di chúc gia đình nó cũng chiếm hết tài sản rồi còn đâu?

-Tiền thối lại của quý khách đây ạ. Chúc ngon miệng.

Duy đặt tiền thối vào bên trong quyển menu, rồi xoay lưng đi vào trong. Tính anh vốn đứng đưng với những thứ trước mắt, chỉ sợ nhìn thấy người hấp hối anh cũng làm ngơ mà đi qua. Cái này người ta nói là vô tâm ngay từ trong trứng.

-Rồi chị tính sao?

-Em may áo tang đi.

-Gi? Mình có bà con họ hàng gì ở đây đâu mà may áo tang?

-Không cũng được, mặc vest đi viếng là ok.

-Chị nói gở không à.

-Chờ xem phim đi, không tin chị chứ gì? Mai mốt đây thôi, mẹ chồng của chị chắc chắn được đoàn tụ với ông bà. Để rồi xem.

Bà Kim bưng ly hồng trà lên thưởng thức, hương vị teen có khác. Còn ông Tiến cứ ngồi trố mắt ra mà nhìn bà chị của mình ăn nói cứ như là một nhà tiên tri biết trước việc tương lai vậy.

-Sao cái mặt mày ngu vậy Tiến? Chị về cưới vợ ày đây. Từng tuổi này mà không lập gia đình đi.

-Chị đừng nhắc nữa. Em quyết chí độc thân rồi. Lấy vợ là cái ngu lớn nhất đời đàn ông đó.

-Hứ, thằng nào cũng nghĩ như mày chắc thế giới này hết phát triển nổi. Xem thử đi, con bé đó được không?

-Không. Có quan hệ với nhà chồng chị đó. Em nghe được là nó yêu thằng Duy lắm, nhưng sao đó mà con trai chị không chịu. Đeo tới giờ, con gái thời nay mặt dày dữ vậy hả trời?

-Mặt dày như vậy mà thằng Duy còn chưa chịu, thằng này kén cá chọn canh ghê. Nhưng mà chị có con dâu rồi. Haha.

-Con bé đó cũng xứng với thằng Duy, phải mà anh Lộc không mất thì hai đứa cũng thành vợ thành chồng rồi. Chị còn nhớ cái hôn ước của ông bà nội tụi nhỏ với nhà bạn bè gì của ông không?

-Nhớ. Đó hả? Con bé mang họ Đường Vũ gì đó đó hả?

Bà Kim quay mặt lại để nhìn cho rõ Trân hơn, đúng là vẫn thua con dâu của bà nhiều. Nhìn vẻ bề ngoài thì Trân rất xinh đẹp, đẹp mặn mà chứ không điệu đà nhưng đôi mắt đó nhìn Duy với quá nhiều tham vọng và ích kỷ. Không phù hợp lắm vợ của con trai bà. Bà Kim tự nhủ.

Trân đi vào nhà vệ sinh để tránh ánh nhìn soi mói của hai người khách trung niên bên kia. Chiếc váy hoa nhịp nhàng theo từng bước đi của cô. Duy không nhìn Trân lấy một lần, anh đang bận với chiếc máy xay sinh tố. Bên ngoài kia hình như có khách vừa làm đồ thức uống, Duy nhanh chóng lấy khăn ra lau dọn sạch sẽ. Anh đi thẳng vào nhà vệ sinh để giặt sạch chiếc khăn kia. Tình cờ nghe được Trân nói chuyện điện thoại với ai đó, mà theo sự suy đoán của anh thì người đó chính là em gái cô.

-Chị đang ở quán trà sữa.

-“...”

-Được rồi, đừng cần nhần nữa. Em đang ở đâu?

-“...”

-Xa vậy. Vẫn chưa tỉnh hả?

-“...”

-Được rồi. Ở đó chờ chị đi, chị tới liền.

Duy nép vào sát bên cánh cửa phòng giặt giũ, Trân đi ra mà không nhìn thấy anh. Duy nhú mào nhìn theo chiếc bóng vội vã của cô đi ra quầy tính tiền, hình như có chuyện gì đó đã xảy ra. Anh đi ra với chiếc khăn sạch, cởi bỏ tạp dề và ra hiệu cho bà Kim với ông Tiến đi ra ngoài cùng mình.

-Chuyện gì vậy Duy?

-Mẹ với cậu Ba đi theo cô gái đó. Đừng để mất dấu.

-Còn con?

-Con gọi cậu Tư theo sau liền.

Bởi vì Duy phát hiện ra trong lời nói của Trân có điểm đáng ngờ. “Vẫn chưa tỉnh”. Ai chưa tỉnh? Trước khi anh đi làm thêm, Bảo đã gọi cho anh hỏi Nam có ở đó hay không, Duy đã phân vân và do dự rất nhiều có nên nói cho Bảo biết về bệnh tình của con nhóc. Cuối cùng anh quyết định không nói. Hiện tại, Duy không liên lạc được với Nam, điều đó càng khiến cho suy đoán của anh càng thêm chắc chắn.

-Cậu Tư, tới quán trà sữa chở con nhanh, Bơ đang gặp nguy hiểm.

Thứ đầu tiên đập vào mắt Nam sau khi cô tỉnh lại chính là một màu đen ẩm ướt, có lẽ vì số thuốc mê mà cô ngủ vào quá nhiều cho nên cả người bây giờ không có một chút sức lực nào hết. Bị bắt cóc, đó là điều thứ hai mà Nam nhận ra. 18 năm sống trên đời, dù kết oán với khá nhiều đứa cùng tuổi trong khu phố nhưng mà chưa bao giờ chúng nó trả thù bằng cách này. Cũng giống trong phim ghê!

Nam cố mở căng mắt để nhìn cho rõ xung quanh, cô ngồi trên một chiếc ghế gỗ, hai tay bị trói ra phía sau thành ghế, hai chân bị buộc vào nhau tê cứng. Số thuốc mê đó đã hết tác dụng nên Nam mới tỉnh lại được, vậy triệu chứng mệt mỏi rồi này chắc chắn là do bệnh của cô phát tác. Hay thật!

Mái tóc bù xù che lấp tầm mắt của Nam, mãi một lúc sau cô mới nhận ra thêm một điều nữa. Uyên chính là chủ mưu của việc bắt cóc cô tới cái nơi mà không biết quỷ không hay này đây. Đâu mà trùng hợp dữ vậy? Hôm qua Nam vừa cắt đứt tình cảm với Hưng, trả anh lại cho Uyên như những gì Uyên mong muốn, không mở tiệc chiêu đãi cảm ơn cô thì thôi chứ sao lại bắt cóc cô tới đây vậy? Làm ơn mắc oán hả trời?

Ào. Một xô nước bắn tạt lên người Nam, cô tỉnh hẳn. Từng giọt nước nhỏ tong tóc xuống sàn, miệng nhếch lên nở một nụ cười không hiểu rõ cảm xúc là gì. Ngôi nhà này hình như là một xưởng nước đá, Nam cảm thấy hơi lạnh tỏa ra xung quanh. Cô bắt đầu run lên, cơ thể Nam không chịu lạnh được. Con nhỏ vừa cho Nam uống nước dơ miễn phí bước tới, túm tóc cô giật ngược ra sau. Là Âu Mỹ Lệ, con chó trung thành của Uyên.

-Bỏ ra.

-Mày nói gì?

-Tao nói mau bỏ cái tay thú vị của mày ra khỏi người tao.

-Con chó này.

-Lệ!!

Lệ định tát Nam nhưng Uyên đã lớn tiếng ngăn cản. Nam dùng sức hất đầu thoát khỏi bàn tay của Lệ, công nhận con nhỏ đó túm tóc đau kinh khủng. Lệ lùi lại phía sau nhường cho Uyên. Cô nâng bước lên phía trước, cầm một cái gậy gỗ chống xuống đất, mắt khinh bỉ nhìn Nam, môi nhếch lên cười khẩy.

-Mày muốn làm nhân vật chính hả? Có biết nhân vật chính thường thì phải chịu những gì không? Hôm nay tao ày ném mùi một chút.

-Đồ điên.

Nam phun ra hai chữ ngắn gọn. Cô thật sự không hiểu vì cái cớ vô duyên nào mà mình bị Uyên hành xác tới mức này? Cô không yêu Hưng, rõ ràng là như thế. Bây giờ Hưng cũng đã không còn tin tưởng cô nữa rồi, đó chẳng phải là điều mà Uyên mong muốn sao?

-Tao rất muốn tự tay giết chết mày...

-Mày không có gan đó.

-... nhưng nếu để mày chết như vậy thì không vui.

Điều bộ này giống với Duy nhỉ? Nam tự nghĩ thầm. Duy từng nói để Nam chết anh sẽ không vui, muốn từ từ giày vò thì thú vị hơn nhiều. Cô lại cười, đến bây giờ vẫn còn nghĩ tới con người đó, người đã năm lần bảy lượt làm tổn thương lòng tự trọng của cô.

-Bộ dạng của mày, tao không hiểu Hưng sao có thể yêu một con nhỏ như mày? Thà anh ấy chọn một con nhỏ nào đó xinh đẹp giống tao...

-Trời ơi, mày đu cao quá rồi Uyên ơi, xuống đi Uyên, xuống đi. Đu dây điện hử, mà dây cao thế mới ghê chứ.

Chát. Nam cứ ngắt lời Uyên hoài, buộc lòng cô phải cho Nam ăn món khai vị bằng một cái tát nẩy lửa trước tiên. Đầu Nam ngoắc sang một bên, tóc tai rũ rượi, cô liếm môi, hình như không có máu giống trong phim Hàn, chỉ thấy hơi tê tê bên má thôi.

-Mày đã làm gì anh Hưng? Mày có biết là anh yêu mày tới cỡ nào không? Con thị Nở kia.

-Tao đẹp hơn thị Nở nha, ăn nói đàng hoàng đi.

-Nói đi. Mày đã làm gì anh Hưng của tao?

Uyên lại giật tóc Nam ra sau, cô đau mà không than lấy một lời. Cô đã làm gì Hưng? Vẽ ra một câu chuyện hạ thấp bản thân mình để anh tin vào đó mà xa rời cô, một kết thúc mà ba mẹ anh và cả Uyên đều mong đợi. Cô đã làm gì Hưng? Vứt bỏ cả lòng tự trọng để anh khinh thường và ghê tởm mình như một con virus mang mầm bệnh có sức hủy diệt lớn.

-Trả lại món đồ chơi cũ ày.

Đã diễn thì phải diễn cho tới cùng. Nam nhắm mắt buông xuôi giọt nước mắt rơi nó trong không trung. Ngay từ đầu cô và Hưng đã thuộc về hai thế giới khác nhau, cô chỉ có thể im lặng đứng nhìn anh ở một nơi không ai trông thấy. Bên cạnh anh nên là Uyên, như thế sẽ tôn lên vẻ đẹp của hai người.

-Đồ chơi cũ? Nam chỉ xem tôi là món đồ chơi thôi ư?

Hưng ngồi đó từ lúc nào mà Nam không hay biết. Lúc nhìn bộ dạng của cô thế này anh đã rất đau lòng, tại sao khi nhấn tâm vứt bỏ tình cảm của anh rồi mà cô không thể sống tốt hơn? Tại sao khi thốt ra những lời nói đó, ánh mắt cô lại bi thương đến vậy? Và tại sao lại chỉ có thể xem anh là một món đồ chơi?

-Giờ thì anh tin em chưa? Nó không hề xem trọng anh. Trong mắt nó anh không là gì cả.

-Đúng. Không là gì cả. Hai người là cái gì mà bắt tui phải xem trọng? Ba mẹ tui à? Có biết tui đã khổ sở như thế nào khi phải nhận những ánh mắt đủ dạng cảm xúc của lũ bạn không? Các người chưa bao giờ phải trải qua cái cảm giác đó. Các người có quyền gì khinh miệt tui? Đừng tưởng mình giàu có hơn thì có thể nhìn tui bằng ánh mắt ghê tởm và khinh khi đó. Cũng giống các người thôi, tui cũng khinh. Khinh bọn nhà giàu ỷ có tiền có quyền mà ức hiếp người khác.

Chát. Một cái tát nữa giáng xuống mặt Nam. Nhưng lần này là của Hưng. Nam nhếch mép, cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, một đôi mắt xa lạ mà chưa bao giờ Hưng thấy qua. Cái giá của 15 triệu chính là giây phút này đây, cô đã thành công trong việc khiến Hưng ghê tởm mình. Có ai quay phim lại để mang về đưa cho ba mẹ anh xem không? Hẳn ông bà ấy sẽ không hề hối tiếc khi bỏ ra 15 triệu kia.

-Đánh đã tay chưa? Đánh tiếp đi.

Phải mà đám người này đánh chết Nam luôn ngay tại đây thì cô sẽ không phải chịu đựng thêm nữa. Con đau thể xác và cả mất mát về tinh thần. Nam cười mà nước mắt cứ chảy ra không ngừng, vì một kẻ như cô

không nên sinh ra trên cõi đời này. Vì cô không bao giờ tưởng tượng ra rằng sẽ có lúc chỉ một mình cô bơ vơ như thế này thôi.

-Đây là con người thật sự của cô sao? Về hồn nhiên, nghịch ngợm, đáng yêu kia chỉ là đóng kịch thôi, phải không? Chiếm được lòng tin và sự yêu thương của tôi, mục đích của cô hoàn thành rồi đó. Cô đã vừa lòng chưa?

Nam chỉ cười, nụ cười càng lúc càng sâu nhưng nó đầy cợt nhả, cô tự chế giễu bản thân mình. Hưng đau khổ làm gì chứ? Không nên vì đứa con gái như cô mà hao phí tâm tình thêm nữa. Không đáng. Cô là kẻ giết người, cô là kẻ vì tiền mà sống, cô không đáng để nhận được sự yêu thương và chân thành từ một người cao thượng như Hưng.

-Uyên, anh mệt rồi.

Uyên dìu Hưng quay đi, nụ cười trên môi Nam tắt dần. Cô bật khóc, cô muốn giải thích nhưng có lẽ đây là cái kết cuối cùng cho chuyện tình dang dở lẫn quẩn của cô và Hưng. Dù một lần tự cao cô cũng muốn được như nhân vật chính trong phim Hàn. Cô sẽ quẳng 15 triệu ấy vào mặt ba mẹ Hưng và bây giờ thì người đi bên cạnh anh phải là cô chứ không phải Uyên. Nhưng cô không thể. Cô không có cơ hội cho anh bởi vì không ai cho cô cơ hội để sống.

-Định dùng những giọt nước mắt đó để dụ dỗ ai nữa đây? Đừng sử dụng một chiêu với cùng một người, hiểu chưa? Để dành nước mắt đó mà làm ra vẻ yếu đuối với anh Duy của mày đi.

Lệ vừa nói dứt câu, bên ngoài Trần đá cửa đi vào. Hưng ngồi trên ghế, vị trí khuất bóng lúc này mà anh đã ngồi, Uyên đứng bên cạnh. Trần vứt túi xách qua ô tô gã mặc áo đen to con cầm lấy, chắc là vệ sĩ ở nhà của cô. Nam tròn mắt nhìn cô gái xinh đẹp đang tiến lại gần mình, cô tưởng vở kịch tới đây đã hạ màn rồi chứ. Hóa ra cô lại bỏ quên một nhân vật không kém phần quan trọng thế này.

Chát. Chát. Hai cái tát. Nam ngã xuống sàn đầy nước lạnh và bùn đất. Máu chảy ra, không phải vết thương ở miệng là mà là từ hai lỗ mũi. Trần vừa tới không nói tiếng nào đã xông tới đánh Nam. Đầu cô đập xuống sàn, đau điếng. Muốn gượng dậy cũng không nổi. Gã vệ sĩ khác tiến tới lôi cô dậy, chỉnh lại tư thế ngồi cho cô.

-Cởi trói cho nó. Với cái bộ dạng này muốn chạy cũng không thoát đâu.

Hưng nhắm mắt gục trên vai Uyên, anh không muốn nhìn thấy vẻ mặt thiên thần nhưng bên trong là một ác quỷ ấy nữa. Anh quá mệt mỏi rồi. Nam nhìn một lượt, lấy tay quệt mũi, cô vẫn ngồi trên ghế bởi vì chỉ cần cô đứng dậy thôi chắc chắn sẽ lại “hôn” sàn. Trần khoanh tay hất mặt, ngạo nghễ.

-Chị không nghĩ mình nên thay bộ đồ khác để tới đây sao?

Đúng như lời Nam nói, với chiếc váy hoa đỏ Trần không nên mặc nó để tới một nơi như thế này. Bụi bặm ở đây sẽ làm bẩn nó mất. Trần là cô gái của thời đại, suýt chút nữa cô đã trở thành chị dâu của Nam nếu như không có tình yêu dành cho Duy khiến cô và Bảo chia tay. Vậy mà bây giờ đây, đối mặt với Trần, Nam không biết mình nên đứng ở vị trí nào mới phải.

Nên gọi Trần là gì nhỉ? Cô giáo? Bạn gái cũ của anh trai? Hay là... tình địch? Nam cười, híp mắt lại vô tình đẩy nước bên trong trào ra ngoài. Gương mặt cô đầy nước và máu không phân biệt được đâu là nước mắt đâu là nước bẩn. Trần nhìn thấy Nam cười là sự tức tối và ghen tị trong cô bộc phát dữ dội.

-Anh Bảo sao có thể tương tự một người như chị nhỉ? Tui rất thất vọng ngày xưa chị như thế nào? Chắc chắn là không giống bây giờ rồi.

Đúng vậy, Trần của thời phổ thông là cô gái dịu dàng, đảm thắm và quyến rũ. Người con gái có thể chế ngự tính tình nóng nảy của Bảo phải là một cô gái khôn ngoan và thông minh. Cô không giống bây giờ bởi vì ngày ấy không có sự xuất hiện của Nam trong cuộc sống của cô.

-Nói xong chưa?

-Chưa. Nhưng nếu chị muốn nói thì cứ việc, tui đang nghe.

-Mày không sợ chết. Rất cứng đầu và ngoan cố.

-Quá khen. Nhưng tui sợ chết.

Nam sợ chết, không một ai trên đời này lại không sợ chết. Cô đang chờ đợi cái chết của mình đến từng ngày bằng cách đếm lịch đó thôi. Chỉ là không ai nhìn ra điểm khác thường trong cuốn lịch của cô. Ngày cuối cùng của tờ lịch đó là sinh nhật của một người. Ngày 20...

-Nếu chị muốn anh Duy yêu mình thì nên sửa đổi tính tình một chút đi.

-Mày...

Không nhắc thì thôi, nhưng Nam lại vô tình khi động tới chỗ hiểm của Trân rồi. Lí do duy nhất để khiến cô căm thù Nam đến mức này chính là Duy. Mà Nam thì vô tư đến mức không hề biết điều đó. Cô vẫn huyền thuyên nói và không hề lo lắng cơn thịnh nộ của Trân đã sắp phun trào không kém gì cô em gái của mình.

-Băng Đại Ca không thích quá lẻo lết nên bộ váy hoa này của chị đã bị điểm liệt. Tóc nhuộm vàng là điều cấm kị thứ hai. Và thái độ cư xử của chị đối với một người nhỏ tuổi giống như này giờ đủ để chị không có cơ hội tiến đến trái tim anh ấy. Thay đổi đi.

-Anh ấy sẽ yêu tao nếu như mày biến mất. Forever.

Từ “forever” được phát ra cùng lúc với gương mặt tuyệt mỹ của Trân song song với gương mặt trắng bệch của Nam. Biến mất mãi mãi. Trân muốn Nam biến mất mãi mãi, nếu không có con nhóc này thì cô sẽ không phải khổ cực theo đuổi Duy. Con nhóc này luôn là vật cản đường trong mọi tình huống. Chỉ cần Nam vĩnh viễn biến mất.

Nam tiếp thu khá chậm, Duy sẽ yêu Trân nếu như cô biến mất. Không phải muốn cô chết đó chứ? Hình như Trân nghiện phim Hàn quá mức rồi, cô chỉ là cô học trò nhỏ vô tội, sao lại thành ra kẻ ngăn đường tình yêu của người khác thế này? Nhưng cô có biến mất hay không thì có liên quan gì tới việc Duy yêu Trân?

-Chị có được bình thường không?

-Bộ mặt ngây ngô này chính là một trong những lí do làm tao ghét mày đó, có biết không hả? Nếu không có mày thì Duy đã là của tao từ 6 năm trước rồi. Tao đã vứt bỏ cả lòng tự trọng mà tỏ tình với Duy, chỉ sau khi nói chia tay ông anh của mày vài giờ đồng hồ. Rồi sao hả? Mày biết Duy trả lời tao thế nào không?

-Tui chưa tính sổ chuyện chị đá anh Bảo là may lắm rồi.

-Haha. Duy nói rằng anh ấy đã có người yêu rồi. Mà người anh ấy yêu là ai? Là mày. Là con nhỏ ương ương dở dở, khùng khùng ra khùng, điên không ra điên. Là mày.

Đầu Nam quay như chong chóng. Duy yêu Nam. 6 năm trước. Thậm chí trong kí ức của cô còn không biết lấy một ai có cái tên dài ngoằng Lê Hoàng Đình Duy nữa thì làm sao mà anh có thể yêu cô? Có phải Trân bị tình yêu làm ở mắt rồi không?

-6 năm sau. Khi tao tìm được anh ấy. Vẫn câu nói đó, vẫn thái độ lạnh lùng đó mà từ chối tao. Anh không yêu em, anh có người yêu rồi. Tao ghét nghe câu nói đó đến cỡ nào mày biết không? Con khốn, chính là mày.

Không yêu Trân nhưng tại sao Duy lại hôn cô ở phòng y tế trường? Không yêu Trân vậy thì lời nói mà Nam nghe được trên hành lang hôm đó phải giải thích như thế nào đây? 6 năm, chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?

-Đừng vờ vịt nữa, tao ghét mày, thậm chí là hận mày. Nếu có thể tao muốn mày biến mất ngay lập tức nhưng rồi sao? Duy sẽ vì mày mà lao đầu vào tìm kiếm, chỉ cần mày chết thì sẽ không còn gì nữa.

-Chị điên rồi. Anh Duy không yêu tui. Người anh ấy yêu là chị.

Chát. Đau. Phấn. Cơn thịnh nộ của Trân giáng xuống đầu Nam, cô hứng chịu một mình không ai giúp đỡ. Chỉ cần Nam mở miệng giải thích là Trân lại đánh cô, chiếc váy hoa đắt tiền bị máu và nước váy bẩn, giống như tâm hồn của cô gái xinh đẹp này đã bị đổ kị che lấp mất.

-Bớ bớ bớ bớ... người ta... có có có có... “quánh” lộn... ơ ơ ơ...

Cái giọng oanh tạc hơn cả bom B52 này được phát ra từ bên ngoài xưởng nước đá, bóng người lảng vảng phía ngoài khiến cho Trần dừng động tác lại. Uyên này giờ tái mặt ngồi nhìn chị gái đánh Nam mà không dám lên tiếng can ngăn, cho dù cô có ghét Nam đến mấy cũng không có can đảm ra tay đánh người. Hưng nghe thấy tiếng người bên ngoài mới chịu mở mắt ra.

-Bớ bớ bớ bớ... người ta... có có có có... “quánh” lộn... ơ ơ ơ...

Hai gã vệ sĩ nhanh chóng đưa dân tình đi sơ tán, Hưng vì cơn sốt hành hạ nên Uyên và Lệ phải dìu anh đi. Trước khi đi khỏi anh còn ngoái đầu lại nhìn Nam nằm lạch lẻo bơ vơ dưới màn nước lạnh ngắt. Trần được hai gã vệ sĩ hộ tống ra chỗ để xe bằng cửa thoát hiểm mà chúng đã đề phòng trước. Bỏ lại một người sống không bằng chết vật vờ phía sau.

Nam cười, gương mặt bị Trần tát cho sưng vù nhức nhối, cả cái nhếch môi cũng khiến cơ mặt đau đến thấu xương. Tiếng bước chân xa dần nhưng rồi trở lại. Nam không còn đủ tỉnh táo để nhận ra ai đang đến gần mình, trước khi ngất đi cô chỉ kịp ngửi thấy mùi hương quen thuộc ấy.

-Trời ơi, mẹ với cậu Ba làm cái gì mà không vô cứu người?

-Con ở đâu mà bây giờ mới tới? Chưa có chỉ thị của con mẹ đâu có dám manh động.

Cũng vì xe của Trọng gặp trục trặc cho nên không thể đưa Duy tới sớm hơn, anh cứ tưởng rằng có bà Kim và ông Tiến đuổi theo Trần là được rồi, không ngờ khi anh tới nơi chỉ còn có thể thu dọn tàn cuộc. Duy bế xốc Nam lên, cơ thể cô đầy những vết bầm và lạnh ngắt.

-Bơ, tỉnh lại đi em. Nghe anh nói không Bơ?

-Con dâu mẹ chết rồi hả?

-Mẹ im lặng đi!

Duy quát lên, bà Kim giật thót tim nấp sau lưng ông Tiến, mắt rơm rớm nước. Chưa bao giờ Duy giận dữ với bà vì một người nào đó như lần này. Trông anh thật đáng sợ, đôi mắt màu xanh biển trong đêm tối hắt lên những tia sáng khó hiểu. Anh bế cô trong vòng tay chạy nhanh ra xe. Bà Kim và ông Tiến chạy theo sau.

-Giao ẹ việc giải thích với chú Lâm. Nhớ không được nói là Bơ bị người ta đánh, càng không được tìm bọn người kia tính sổ. Đợi em ấy tỉnh rồi con sẽ tính sau.

-Mẹ biết phải làm gì mà.

-Cậu Tư, về nhà con nhanh nhất có thể.

Trọng lái chiếc ô tô đi khuất, xưởng nước đá chỉ còn lại mỗi bà Kim với ông Tiến. Hai người đứng nhìn theo, một khoảng lặng bao trùm. Tuy là em trai ruột thịt nhưng đôi lúc ông Tiến vẫn không hiểu nổi trong đầu chị gái mình đang toan tính cái gì. Rõ ràng chứng kiến cô nhóc kia bị người ta ngược đãi từ đầu tới cuối, hai người có thể xông vào cứu nguy vậy mà bà Kim lại ngăn cản ông.

-Chị làm vậy không sợ thằng Duy nó biết được sao?

-Chị muốn giúp nó thừa nhận tình cảm với con bé.

-Lỡ con bé chết thật rồi sao?

-Nó là vợ tương lai của thằng Duy, đứa con dâu mà Hoàng Mỹ Kim đã chọn không có chuyện từ bỏ mạng sống của mình dễ dàng như vậy. Bơ là đứa trẻ kiên cường.

hết chương 6.7

11 giờ khuya. Đèn vẫn sáng trưng trong căn nhà của Nam. Ông Lâm và Bảo đang ngồi tiếp chuyện một người- mà- ai- cũng- biết- là- ai- rồi- đấy. Vâng, bà Kim, mẹ của Duy và là người đã mua tặng Bảo chiếc đồng hồ hiệu từ Pháp, chứ không phải ông đối tác gay nào đó mà Nam đã vô tư thốt ra khiến ông Lâm khó xử.

-Bơ đang ở chỗ bà hả? Sao tui không liên lạc được với nó?

-Muốn đi xem thử không? Con bé ăn và ngủ rất ngon. Tui định vài ngày tới sẽ xin trường cho con bé nghỉ học đi tham quan một vài nơi.

Bảo ngồi yên từ đầu buổi nói chuyện tới giờ, anh biết người phụ nữ này, bà ấy là mẹ của Duy, một người bạn thân của ba mẹ mình. Nhưng Nam thì không biết điều đó.

-Con bé không nhớ tui. Rất buồn nha.

Lần đầu tiên gặp Nam sau 5 năm dài chính là lúc bà Kim về thăm phòng tranh Du Viễn, bằng cách nào đó bà đã nhận ra Nam nhưng ánh mắt của cô nhìn bà xa lạ hoàn toàn. Điều đó khiến bà không khỏi hoang mang, ngày hôm đó bà đã tự nhìn mình trong gương xem thử sau 5 năm mình có thay đổi quá hay không. Nếu không nhờ thằng em út của mình kể lại vụ tai nạn xảy đến với Nam, có lẽ bà sẽ không biết được những gì cô đang chịu đựng nó khủng khiếp tới cỡ nào.

-Nó bị tai nạn. Phần kí ức trước đó có một số thì không nhớ được.

-Quên cái nào không quên, quên luôn mẹ chồng nó là sao hả?

-Con muốn gặp em. Cô Kim cho con đi gặp Bơ đi.

-Thằng này, con lớn vậy rồi mà chưa tính chuyện lập gia đình hả? Hay là... đang yêu con dâu của cô?

-Kim, bà đừng chọc nó nữa. Vì chuyện đó mà tui đau đầu đây.

Bà Kim há hốc, bà không nghĩ một câu nói đùa của mình mà lại bắn trúng mục tiêu như vậy. Thiên địa ơi! Bảo lúng túng quay mặt chỗ khác, ông Lâm thở dài, còn bà Kim lại cười ha hả mất hình tượng ghê gớm.

-Hai ba con vẫn giấu con bé tới cùng sao? Không định nói sự thật?

-Con bé biết chuyện mẹ nó và ba thằng Duy mất như thế nào thôi. Cũng tại con trai bà cứ đòi nó đền mạng quá con bé bị ám ảnh, ngủ cũng không được ngon giấc. Còn chuyện kia thì...

-Sao ba biết được? Ba toàn ngủ dưới này không mà?

Bảo ngỡ ngàng, anh không nghĩ là mọi chuyện lại có thể bị ông Lâm phát giác ra như thế. Ông thở dài, ông đã là một người ba kiêm thêm vai trò làm mẹ, có chuyện gì mà ông không thể nhìn ra chứ. Chỉ tiếc là sau này ông đã hối hận khi không phát hiện bệnh tình của con gái mình sớm hơn mà thôi.

-Tui sẽ lựa lời nói với con bé sau, bây giờ tui cần ông giúp chuyện này. Vài ngày tới ông thay mặt tui điều hành cuộc họp cổ đông định kì, về đây không thể tránh khỏi bị vợ chồng nhà kia giám sát.

-Bà nói vậy là sao?

Bà Kim bưng ly nước uống một hớp, chắc để cho thanh giọng mà giải thích. Ông Lâm có chút lo lắng, sao bạn thân của ông lại bị giám sát?

-Thiệt ra thì bên phía nhà chồng tui không có ai biết tui mở công ty hết. Mà cái tập đoàn này đâu có nhỏ nhoi gì nên tui không nói. Ông ráng điều hành giùm tui vài bữa thôi, tuần sau tui sẽ cho ông nghỉ phép. Giúp tui nha bạn hiền.

-Chứ bà làm gì mà không quản lí? Mấy năm rồi bà ở bên đó toàn giao cho tui kí sổ sách không, đại diện bà cũng mệt lắm chứ bộ. Hai đứa con tui cũng bị cái chức phó chủ tịch kia hù cho hồn bay phách lạc luôn rồi.

-Tui lo đám tang ẹ chồng.

-Mẹ chồng bà chết rồi hả?

-Chưa. Nhưng nay mai sẽ chết thôi.

Ông Lâm và Bảo trở mắt ra há hốc nhìn bà Kim, bà nói đến việc chết chóc một cách tỉnh bơ không chút lo lắng hay đùa giỡn gì. Thấy thái độ hai ba con nhà này y hệt em trai mình khiến bà Kim không khỏi tức cười.

-Tạm thời, bé Bơ để tui chăm sóc. Con bé thiếu thốn tình thương của mẹ lâu quá rồi. Tui thì thèm có một đứa con gái lắm nên vài bữa nữa tui trả bé Bơ lại cho nha. Giờ tui về, mệt quá rồi.

-Giờ bà đi cái gì về? Về đâu?

-Nhà chồng. Tui có tài xế đưa rước mà. Hai ba con vô ngủ sớm đi. Cô về nha Bảo.

Bà Kim đi rồi Bảo với ông Lâm nhẹ nhõm hơn phần nào khi biết Nam đang ở chỗ của bà. Bảo cũng sốc không kém khi nghe chính miệng bà Kim một lần nữa khẳng định ba mình là phó chủ tịch tập đoàn đá quý Kim Doanh. Lần trước nghe Nam nói anh cứ tưởng cô chỉ giỡn chơi thôi, nhưng ai ngờ...

Nói cũng phải, bao nhiêu năm qua 3 người nhà anh sống giản dị mà qua ngày, anh cứ tưởng ông Lâm mỗi lần đi ra ngoài là tới xưởng bánh phụ giúp người ta mang mẻ bánh ra khỏi lò thôi, ai nào hay là người đàn ông bình thường ấy lại là phó chủ tịch một tập đoàn lẫy lừng trong và ngoài nước. Thật khó mà tin được.

Việc Bảo cần làm bây giờ là nên thông báo với Ngọc một tiếng để cô yên tâm mà không lo lắng cho Nam nữa. Với tính cách của Ngọc, anh biết chắc nếu đêm nay không nhận tin từ Nam thì cô sẽ khó mà ngủ ngon. Vì thế mà Bảo vội điện thoại ra gọi cho Ngọc liền.

-“...”

-Em sao vậy Ngọc? Em khóc hả?

-“...”

-Bơ không sao đâu, nó đang ở nhà một người quen của ba anh. Em đừng lo nữa nha.

-“...”

-Sao? Có chuyện gì em nói đi.

-“...”

-Ừ, ngủ sớm đi. Mai anh qua chỗ đi học. Ngủ ngon.

Bảo ngồi ngây người ra đó một chút, giọng của Ngọc hôm nay lạ quá. Hình như cô bé đang khóc. Bảo không tiện hỏi vì bây giờ đã quá khuya rồi. Anh định ngày mai đón cô tới trường sẽ hỏi cho rõ ràng. Bảo đóng khóa cửa nhà đi lên phòng mình, ông Lâm nhìn theo không rõ là lo lắng hay thất vọng.

Bảo mở cửa sổ phòng mình nhìn ra bầu trời không một ánh sao. Tìm mãi mới được một ngôi sao le lói tí phía đằng xa. Theo thói quen anh lấy điện thoại ra nhắn tin cho Ngọc. Từ lúc quen cô tới giờ, mỗi tối là cô bắt buộc anh phải ngồi đếm sao rồi nhắn tin cho cô.

“Có một ngôi sao xa. Em có thấy không?”

Không có tin nhắn trả lời, Bảo đành nghĩ rằng Ngọc đã ngủ rồi. Cứ thế anh ngồi đợi để tìm thêm một ngôi sao khác. Căng mắt lên mà tìm giống như anh đang đi tìm đáp án cho tình yêu của mình vậy. Tìm mãi mà không thấy trong khi người giữ câu trả lời thì đang ở rất gần mình.

“Thêm một ngôi sao lẻ loi. Anh có thấy không?”

Tin nhắn gửi đến từ Ngọc. Bảo ngược nhìn lên bầu trời, quả nhiên cô luôn là người tìm thấy những ngôi sao dù cho nó có ở xa tới tấp. Bảo mỉm cười, nhắn lại.

“Em chưa ngủ à? Ngủ sớm đi chứ? Sắp 12 giờ rồi.”

“Em đang đợi 12 giờ. Cô bé lọ lem cũng đợi đến 12 giờ mà. Mọi thứ sẽ trở về điểm bắt đầu. Hoàng tử cũng sẽ biến mất khi đồng hồ điểm 12 giờ.”

“Em đang lo 12 giờ anh cũng biến mất phải không?”

“Cái này là anh nói chứ không phải em à nha!”

“Ngủ sớm đi. 12 giờ rồi đó. Anh vẫn ở ngay đây thôi, không có biến mất đâu.”

Đồng hồ điểm 12 giờ. Không có tin nhắn trả lời. Ngọc ôm điện thoại ngược nhìn bầu trời đêm. Hoàng tử sẽ biến mất, cổ tích nói vậy. Và hoàng tử của cô cũng sẽ biến mất vào 12 giờ đêm của một ngày nào đó.

.....

— Flashback —

5 giờ chiều hôm ấy. Ngọc đã ở nhà Nam đợi cô mãi từ trưa tới giờ mà vẫn chưa thấy tăm hơi đâu. Điện thoại thì không liên lạc được, cô đã thử gọi cho Kỳ nhưng Kỳ nói là không gặp Nam. Gọi cho Hưng nhưng lại không bắt máy. Gọi cho Duy thì càng không có hi vọng, Ngọc đợi Bảo trở về sau tiết dạy buổi chiều.

-Anh Bảo, Bơ có liên lạc với anh không? Em không gọi cho nó được. Từ sáng tới giờ luôn.

Bảo ngừng xe trước nhà, Ngọc chạy ra hỏi một mạch. Thay vì anh phải tức tối như trước đây mà lầm bầm mắng chửi Nam thì Bảo lại điềm tĩnh dắt xe vô nhà, ngồi trên ghế và bắt đầu suy nghĩ. Ngọc lo lắng, cô đứng ngồi không yên từ trưa tới giờ.

-Em nói lúc sáng nó không đi học?

-Dạ. Có giấy phép gọi tới nói là nó bị sốt. Em còn tưởng là anh mang tới chứ?

-Không có. Nó không sốt, sáng này còn thay áo dài đi học mà.

-Em thử gọi cho bạn bè rồi, không ai thấy nó hết. Chỉ có Hưng với anh Duy là không chịu bắt máy nên em chưa hỏi thôi.

-Được rồi. Em tìm cách liên lạc với Hưng, còn thằng Duy để anh.

Ngọc chào Bảo, cô dắt xe đạp điện ra đi tới nhà Hưng. Chính xác mà nói, đây là căn hộ mà bà nội, ba mẹ Hưng và anh ở đây. Những nơi khác chỉ phòng hồ thôi. Ngọc nhấn chuông cửa, cô giúp việc chạy ra.

-Cô ơi, cho con hỏi Hưng có nhà không ạ?

-Cậu chủ bị sốt từ đêm qua, nằm ở nhà cả ngày. Có chuyện gì không?

-Dạ không ạ. Con chỉ hỏi vậy thôi.

Ngọc quay xe đi, Nam không bị bệnh mà người bệnh là Hưng? Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra đây? Ngọc lái xe trở lại nhà Nam với tốc độ nhanh nhất, tới nửa đường thì gặp Kỳ cũng đang hốt hải chạy đi đâu đó. Ngọc vội vàng đuổi theo cô bạn tóc đỏ.

Lúc Kỳ trở lại hàng ghế chờ trước phòng xét nghiệm máu sau khi đi vệ sinh thì thấy Thiên từ bên trong bước ra. Không có Nam. Cô cứ nghĩ rằng Nam về trước nên cũng không gọi điện hỏi thử, thử mà Kỳ quan tâm lúc đó chính là kết quả xét nghiệm máu của Nam. Cho đến khi Ngọc gọi hỏi cô có gặp Nam hay không, Kỳ mới biết mình đã sai lầm khi nghĩ Nam trở về nhà.

-Su, đợi tao với.

Kỳ quay đầu lại nhìn thấy Ngọc đang vẫy tay gọi mình ở phía sau, cô thắng xe đi chậm lại chờ Ngọc đi cùng.

-Tao không liên lạc được với con Bơ, mày phụ tao đi tìm nó đi.

-Tao cũng đang tìm nó đây này.

Kỳ rất lo cho Nam, với kết quả xét nghiệm lúc sáng thì bệnh của cô đang phát tác trầm trọng hơn rất nhiều. Cần phải để cô nhập viện ngay lúc này, nhưng đồng thời Kỳ cũng lo lắng về việc có nên cho gia đình của Nam biết hay không?

Ngọc và Kỳ chia nhau đi tìm Nam, những quán hàng vỉa hè mà cả ba thường hay tới đều không tìm thấy. Nam cứ như biến mất khỏi thành phố này. Sài Gòn rất rộng, Nam có thể đi đâu nếu không biết đường? Trời càng lúc càng tối, mà bóng đêm thì đi liền với tội lỗi, Nam sẽ không có chuyện gì chứ?

Xe Ngọc hết điện, cô đạp đi thấy mà thương. Nhưng vẫn cố gắng đi tìm, những lần Nam mất tích kiểu này thế nào cũng xảy ra chuyện. Nam không phải là đứa ham chơi, dù có đi đâu cũng phải để lại lời nhắn. Đàng này, giả bệnh nghỉ học rồi tới giờ vẫn không thấy tăm hơi luôn.

8 giờ tối. Vẫn không tìm được Nam, điện thoại chỉ toàn thuê bao không liên lạc được. Thay vì đi tìm Nam ở ngoài đường như Ngọc và Kỳ, ngược lại, Bảo ngồi ở nhà nấu sẵn thức ăn, anh nuôi hi vọng cô sẽ trở về,

giống như một lần nào đó trước đây cũng thế. Bảo đã gọi cho Duy, có chút thất vọng khi Duy nói rằng Nam không ở chỗ của anh.

9 giờ tối. Đói bụng và mệt mỏi, Ngọc gọi cho Kỳ. Kỳ cũng không khá hơn là mấy. Hai người ngồi ở công viên, tựa lưng vào nhau thở dốc. Tiếng muỗi vo ve bên tai tạo nên thanh âm khiến hai cô gái nhỏ không có một phút thư thả.

-Mày về nghỉ đi Su. Bệnh như vậy còn chạy đi tìm nó nữa. Để tao với anh Bảo tìm được rồi.

-Không được. Tao phải tìm cho ra con Bơ.

-Mày cứng đầu quá. Đợi tới lúc mày tìm ra nó rồi cũng không còn sức đâu con à. Về nghỉ đi, phải lo cho bản thân nữa. Mày có bệnh mà.

-Tao không có bệnh gì hết.

Kỳ gắt lên, một thoáng sau mới biết mình lỡ lời. Ngọc quay người lại nhìn Kỳ vẻ khó tin. Kỳ không có bệnh vậy tờ giấy biên lai tiền thuốc đó là thế nào?

-Mày nói vậy là sao? Tao thấy rõ ràng là tờ giấy đó ghi tên mày mà.

Im lặng. Bây giờ Kỳ không thể nói cho Ngọc biết được, giải thích càng không thể. Nhưng nếu cứ như thế này thì sớm muộn gì cũng không giấu được, Nam cần được chữa trị gấp.

-Tao không có bệnh.

-Mày không bệnh chứ sổ thuốc đó mua cho ai? Khoan đã, Su. Không lẽ...

Ngọc dịch người ra xa Kỳ, nhìn cô với ánh mắt sững sờ tột độ. Cô không tin đâu, mặc dù chính sự ngỡ ngàng ấy của mình đã tố cáo tất cả. Thượng đế ban cho Ngọc đôi mắt tinh tường, chính vì thế cô có thể nhìn ra điểm khác lạ ở con người Nam. Không chỉ một lần, cường độ đó tăng dần đều theo thời gian.

-Sao mày giấu tao? Con Bơ... bị ung thư máu? Sao lại giấu tao hả?

-Tao xin lỗi. Bơ không cho tao nói.

Vậy mà Ngọc đã vô tư trước mặt Nam nói rằng những người bị ung thư máu không sống được bao lâu, bây giờ có hối hận cũng đã muộn màng. Một người biết mình mắc bệnh lại nghe người khác nói như thế thì cảm giác sẽ ra sao? Ngọc tự trách bản thân mình, phải mà cô nhận ra sớm hơn, phải mà cô xác định những điều mình nghi ngờ với Kỳ sớm hơn một chút.

-Tụi mày... bạn bè chơi vậy đó hả? Nó biết mình bị ung thư, sao không chịu nói với chú Lâm và anh Bảo? Không được, hai người đó vẫn chưa biết, tao phải nói với anh Bảo.

-Múp, không được nói!

Kỳ lôi Ngọc ngồi lại trên ghế đá, nhất quyết không cho cô rời đi. Mắt hai người đã đỏ hoe từ lúc nào. Ngọc thật sự không hiểu, rõ ràng Kỳ và Thiên biết rõ bệnh tình của Nam như thế, tại sao lại không chịu khuyên Nam nhập viện? Còn Nam, tại sao biết mình có bệnh lại không chịu nói cho gia đình? Mạng sống con người đâu thể đùa giỡn như thế.

-Mày bị sao vậy Su? Phải nói cho họ biết để còn đưa nó vô bệnh viện. Ung thư máu đó, mày biết là khó chữa mà.

-Tao biết. Múp ơi, nhưng không thể. Tao không thể. Nó chỉ còn hai tháng, nó muốn dùng hai tháng đó để sống theo ý mình, khi nghe nó nói như vậy tao đã khóc. Tao tự trách mình sao không phát hiện sớm hơn. Biết mình bị bệnh đã là cú sốc lớn với Bơ rồi, nếu để nó biết thêm chuyện gia đình nữa thì tao không chắc hai tháng đó sẽ giảm xuống bao nhiêu đâu.

Kỳ nói trong nước mắt, Ngọc hoang mang cực độ. Cô không cần biết, chuyện gia đình gì đó không liên quan tới việc chữa bệnh cho Nam, cô chỉ muốn đứa bạn thân của mình được sống. Vậy là đủ.

-Buông tao ra đi Su. Tao phải gọi điện cho anh Bảo.

-Không được. Mày không được làm vậy. Như thế là giết chết Bơ một lần nữa.

-Lúc tìm thấy tờ biên lai đóng tiền thuốc, tao nghĩ mày bị bệnh cho nên đã tìm hiểu một chút về ung thư máu. Chỉ cần chú Lâm và anh Bảo hiến tủy cho Bơ thì nó sẽ sống. Nhất định sẽ sống. Chúng ta còn cơ hội cứu sống nó mà. Nhanh lên đi Su, phải nói cho họ biết.

-Không được. Nếu nói cho họ biết thì sao? Bắt ép con Bơ nhập viện rồi sao nữa? Hiến tủy ư? Cũng không làm được gì đâu. Không làm được gì cả. Họ không có khả năng cứu Bơ. Không có Múp ơi. Tủy của dưỡng Lâm với Bảo không phù hợp.

-Mày nói gì vậy Su? Họ là người thân của nó, là ba và anh trai nó, sao lại không hợp được?

-Không. Không phải như vậy. Chính vì không có quan hệ huyết thống cho nên Bảo mới yêu nó. Dưỡng Lâm và Bảo không phải là ba và anh ruột của Bơ.

Ầm. Lời nói của Kỳ như một quả bom vừa nổ trong trung khu thần kinh của Ngọc, cô loạng choạng ngồi xuống bên cạnh Kỳ, cố gắng phân tích và chấp nhận cái sự thật kinh hoàng ấy. Nếu không có quan hệ huyết thống thì ông Lâm và Bảo sẽ không thể hiến tủy, cơ hội sống của Nam sẽ mỏng manh vô cùng. Nếu không phải ruột thịt thì chuyện Bảo yêu thương Nam không hề có lỗi. Ngọc ngửa mặt lên trời, cô đang cười nhưng nụ cười kia biết khóc.

hết chương 6.8

Trọng đưa Duy và Nam trở lại căn nhà cũ mà bấy lâu nay Duy vẫn ở một mình rồi anh lại tiếp tục công việc mà đứa cháu yêu dấu giao cho. Trọng chỉ có thể giúp Nam đến mức này, chuyện tiếp theo phải trông cậy cả ở Duy và sức chiến đấu của Nam mà thôi.

Duy bế Nam vào nhà, đi thẳng vô phòng mình. Căn phòng mà ngày bé, Duy và Bảo vẫn hay ngủ cùng với Nam mỗi khi ông Lâm đưa hai anh em tới chơi. Bật đèn sáng trưng cả căn phòng, Duy đặt Nam nằm ngay ngắn, để ba lô của cô qua một bên. Anh chạy ra nhà bếp lấy một ít nước ấm cùng với chiếc khăn sạch trở lại.

Duy nhìn Nam kiểm tra tổng quát một lượt, cô đang hôn mê và sốt rất cao. 39 độ rưỡi. Lấy nhiệt kế ra khỏi người cô mà anh hoảng hồn. Với tình trạng hiện giờ của cô, sốt cao như thế này rất dễ bị ảnh hưởng tới não bộ. Mở tủ quần áo, Duy lấy ra bộ đồng phục thể dục của mình, thay cho Nam. Lần này không giống như lúc ở cánh đồng lau, anh mở mắt nhìn rõ cơ thể đang tím tái vì lạnh của cô, lòng anh đau như cắt.

-Xin lỗi em, anh không cố ý đâu.

Lột phẳng bộ áo dài trắng đã tả tơi ra khỏi người Nam, Duy nhanh chóng mặc quần áo mới vào cho cô. Đắp chăn lại cho cô, vắt ráo chiếc khăn chườm lên trán. Anh bước tới chiếc tủ trắng phía trước có dính một chữ thập màu đỏ, lấy đầy đủ những thứ cần thiết cho vào khay rồi trở lại bên giường.

Nam không thể uống thuốc hạ sốt, Duy chỉ còn cách tiêm thuốc cho cô. Một liều nặng được tiêm vào cơ thể, nếu tới sáng mà cô không hạ sốt thì anh buộc phải đưa cô vào bệnh viện. Ở nhà không có đủ thuốc để giúp cô chống chọi với căn bệnh ung thư đang hoành hành.

Duy quỳ bên mép giường. Anh thừa biết ai là người đã gây ra cho Nam những chuyện này. Anh tự trách bản thân mình hơn, tất cả cũng vì anh nên cô mới thành ra thế này. Gương mặt sưng vù, có chỗ bầm tím và rướm máu, một bên trán sưng to vì cú đập đầu xuống sàn. Tay chân cô chỗ nào cũng có vết bầm, một phần do bị đánh, phần khác do triệu chứng của bệnh ung thư.

Khẽ vuốt tóc Nam, tay Duy run run lướt qua từng vết thương trên mặt cô, như sợ chạm mạnh vào sẽ khiến cô đau và tỉnh dậy. Giá mà có thể chuyển bớt đau đớn mà Nam phải chịu qua cho Duy, anh sẽ giúp cô chịu đựng nhiều hơn. Cô đã bất hạnh nhiều rồi. Nhưng ông trời vẫn muốn đọa đầy cô thêm nữa.

-Em có mệt lắm không? Chắc là em đau lắm. Anh xin lỗi. Xin lỗi Bơ.

Duy gục đầu bên thành giường, áp bàn tay lạnh ngắt như vừa nhúng vào nước đá của Nam vào má mình. Giọt nước mắt nóng hổi rơi ra lăn dài ướt đẫm bàn tay Nam. Và như thế, một chàng trai mà Nam luôn cho rằng lạnh lùng và vô cảm khóc ngon lành trên tay cô.

-Xin lỗi em vì tất cả. Xin lỗi em. Em ghé tởm anh, hận anh cũng được. Nhưng xin em hãy tỉnh lại đi. Hãy cố gắng sống, Bơ ơi. Em phải mạnh mẽ lên.

Nam mà Duy biết là cô nhóc cá tính và kiên cường. Dù có chuyện gì xảy ra cũng không chấp nhận khuất phục, nhìn cô trong bộ dạng này anh càng dần vật bản thân mình hơn. Đứa trẻ này làm gì có tội mà ông trời hết lần này tới lần khác đổ lỗi cho cô chứ?

Những ngón tay lạnh buốt tê cứng của Nam dần động đậy, chạm lên gò má đang vương đầy nước mắt của Duy. Anh khựng người, ngẩng mặt lên nhìn cô. Đôi mắt nhỏ nhắn của cô đang mở hé hé nhìn anh, những ngón tay vô thức lau đi nước mắt. Cuối cùng thì cô cũng biết người luôn âm thầm giúp mình không ai khác chính là Duy.

-Đừng nói gì hết. Em mệt thì nghỉ ngơi cho khỏe đi. Có gì từ từ sau này rồi nói.

Duy lại áp tay Nam lên mặt mình, cô miễn cưỡng nhắm mắt. Số thuốc anh tiêm vào cơ thể cô có chứa một lượng thuốc ngủ vừa phải nên nó sẽ khiến cô ngủ một giấc tới sáng. Giờ thì yên tâm rồi, bây giờ có ngủ vĩnh viễn cô cũng cam lòng. Mọi thứ đã gần như cô mong đợi rồi.

Đợi khi Nam ngủ say rồi, Duy mới khẽ đặt tay cô vào trong chăn. Anh trở lại bàn học, lôi ra một xấp tài liệu về bệnh ung thư máu mà mình tìm được. Anh không biết bệnh của cô đang ở giai đoạn nào, nhất định bằng mọi cách phải đưa cô vào bệnh viện để điều trị gấp. Nhưng một khi cô nhập viện chắc chắn bí mật đó sẽ không thể giấu cô được nữa.

Mắt Duy lướt qua những tấm ảnh dán trên tường, tia phiền não và mệt mỏi đọng lại sâu trong đáy mắt anh. Trong căn phòng này đâu đâu cũng nhìn thấy ảnh của Nam. Đó là một góc nhỏ của thế giới riêng mình mà Duy đã vô tình bỏ quên. Đến lúc anh quay lại và sống thật với tình cảm của mình rồi.

.....

-Bơ bị thằng lùn kia đánh. Nó nói anh Duy không thương Bơ, em cãi lại. Nó đánh em.

-Anh Duy, Bơ được hoa điểm 10. Cô giáo khen em vẽ đẹp nữa đó.

-Huhu. Hai giành đồ chơi của em, anh Duy lấy lại đồ chơi cho em.

-Bơ nghỉ chơi anh Duy rồi, ai kêu lúc trưa anh chở con nhỏ tóc hai bím về chi.

-Em muốn kiwi, trà sữa kiwi là ngon nhất. Anh Duy mua cho em đi.

-Sau này nhất định Bơ sẽ là cô dâu của anh Duy.

-Điều ước cho ngày sinh nhật thứ 12: Anh Duy sẽ yêu Bơ đến hết cuộc đời.

.....

-Tạ Thế, Bơ đâu rồi?

Vừa nhận được tin nhắn của Thiên là Nam đã nhập viện, Kỳ tức tốc chạy xe tới bệnh viện. Quần áo xộc xệch, đầu tóc bù xù chưa kịp chải lại. Nhìn thấy Thiên đứng đợi ở hành lang khu xét nghiệm, Kỳ vội vàng chạy tới.

-Đang trong phòng cấp cứu. Sốt rất cao.

Thiên đưa Kỳ vào trong, anh sợ để cô đi một mình sẽ có thêm một ca cấp cứu như lần đầu khi Nam vào viện nữa. Vừa đi Thiên vừa kể lại sự tình cho cô nghe, cho đến khi gặp Duy đứng trước cửa phòng cấp cứu, Kỳ mới tin được những gì Thiên kể.

-Em nghỉ chút đi, Harry.

-Harry? Anh quen với anh ta sao?

-Daniel, con nhỏ này...

-Đây là người đã nói chuyện với anh mà em nghe thấy đó, nhớ không? Harry, đây là...

-Lại gặp anh. Tui không nghĩ anh lại là người đưa con Bơ vô đây đâu.

Trái đất đúng thật là tròn. Cậu bác sĩ khoa ngoại mà Thiên khâm phục khi còn ở Anh quốc chính là Duy, tên khác của anh là Harry. Và chính xác người bạn mà anh đã kể với Thiên qua điện thoại không ai khác là Nam, người đang được cấp cứu trong phòng kia.

-Tạ Thế. Em muốn biết tình hình của Bơ.

-Em cũng vậy.

Nam đã được chuyển sang phòng hồi sức. Cơn nguy kịch đã qua, các bác sĩ đã làm chủ được tình hình, kiểm soát được cơn sốt kéo dài của cô. Thiên đưa Duy và Kỳ đi tới một căn phòng khác, vị bác sĩ vừa thực hiện ca cấp cứu cho Nam sẽ cho cả ba biết tình hình của cô hiện giờ.

-Sốt kéo dài dẫn tới mất sức. Bệnh tình vẫn không có chuyển biến. Không xấu đi nhưng cũng không khá lên. Nên để cô bé ở lại bệnh viện cho tiện kiểm tra. Cần hợp tác để tìm ra phương pháp điều trị càng sớm càng tốt.

Vị bác sĩ nói ngắn gọn nhất có thể rồi lại tiếp tục trở lại vào phòng cấp cứu, vừa có một bệnh nhân khác chuyển vào và cần ông bây giờ. Thiên lại đưa Duy và Kỳ về phòng hồi sức để thăm Nam. Nhìn thấy cô tả tơi bầm dập đang nằm trên giường kia như con cá chết là Kỳ quay phắt lại túm lấy cổ áo Duy mà rít lên từng chữ.

-Nói mau. Ai đã gây ra chuyện này?

-Su, em bỏ Harry ra đi. Bình tĩnh đi em.

Lúc nào, Thiên cũng là người dọn dẹp chiến trường cho Kỳ. Cô nóng nảy bao nhiêu thì Thiên dịu dàng bấy nhiêu. Duy không nói gì, khuôn mặt vô cảm trở nên ảm áp hơn rất nhiều khi nhìn Nam. Kỳ phải há hốc trợn mắt khi nhìn thấy vẻ mặt đó của người được mệnh danh là hoàng tử băng giá của cả khối 12 trường cô.

-Anh có thể gọi em là Duy. Ở đây không phải Anh quốc.

Sau khi sang Mỹ, bà Kim ở lại nơi xứ người, riêng Duy đăng kí nhập học ở một trường cấp 3 ở Anh và sau đó anh thi đỗ vào trường đại học mà Thiên đang theo học. Cả hai đều có chung một ước mơ là trở thành bác sĩ.

Nói Duy rời Việt Nam qua Mỹ sống cũng đúng, mà nói anh sống ở Xứ sở sương mù – Anh quốc cũng chẳng sai.

-Tạ Thế, khi nào thì nó sẽ tỉnh?

-Nhanh thôi. Đã hết sốt rồi thì sẽ không còn mê man nữa.

-Phải nói thế nào với ba nó khi ông nhìn thấy mấy vết tích này đây?

-Để Bơ ở lại bệnh viện vài ngày đi. Ít nhất là tuần sau rồi hẳn để con nhóc về. Còn nữa, nếu Bơ có hỏi thì nói là em đưa con bé vô đây xong rồi không biết gì nữa. Viện phí, em sẽ đóng trước 1 tuần.

Duy quay sang nhờ vả Thiên. Bây giờ Duy còn việc phải làm, nhất là khi vừa nhận được tin nhắn từ Trọng. Rồi anh lẳng lặng bỏ đi trước dự thắc mắt của Kỳ. Thiên lắc đầu, tình hình vẫn không thay đổi mấy. Nhưng anh không ngờ, người bạn của Harry lại là Nam.

-Nếu để em tìm ra được đứa nào đã đánh con Bơ ra thế này thì nó chết chắc.

Kỳ găm gù, bóp chặt nắm tay, ánh mắt sắc như dao đầy kiên quyết. Kỳ nói là làm, dù Thiên có ngăn cản đi nữa, nhất định cô phải tìm ra kẻ đã hại người bạn của mình đến nỗi phải nhập viện thế này.

-Nếu Harry đã nói để Bơ ở lại đây thì thằng đó sẽ có cách thu xếp ở trường cho con bé. Em học một buổi, còn một buổi tới đây chơi với Bơ. Nhớ làm theo lời Harry dặn. Đừng có mang rắc rối tới cho bạn em nữa.

.....

Đúng như lời Thiên nói, Nam tỉnh lại nhanh hơn Kỳ nghĩ nhiều. Thế nhưng, sau khi tỉnh lại Nam cứ như một người câm, không nói với ai lời nào. Y tá, bác sĩ tới kiểm tra bảo cô làm gì thì cô làm cái đó, đi vệ sinh cũng tự mình đi không để bất cứ ai giúp.

Kỳ tới thăm Nam, cô cũng phớt lờ với ánh mắt ngây dại và vô cảm trầm trọng. Điều đó khiến Kỳ hoang mang cực độ. Cô tức tốc tới tìm Thiên. Không ai chẩn đoán ra được lí do Nam lại trở nên như thế. Kết quả chụp X-quang não bộ của cô hoàn toàn bình thường, điều đó chứng tỏ cô không hề có vấn đề về thần kinh.

2 ngày. Nam vẫn trong tình trạng như thế. Thiên luôn túc trực bên cạnh cô, anh viết đơn xin phép chịu trách nhiệm theo dõi trực tiếp tình hình của Nam. Kỳ đi học một buổi, thời gian còn lại đều ở bệnh viện với Nam. Cô cứ âm thầm lau nước mắt khi nhìn thấy Nam ngồi thẫn thờ nhìn ra cửa sổ, cười nói một mình giống như mấy người bị mắc đờn dưới.

Ngày thứ ba sau khi Nam nhập viện. Kỳ đưa Ngọc tới thăm, sau khi hai cô gái đã có một buổi nói chuyện rõ ràng. Không quên dặn dò Ngọc làm theo những gì Thiên và Duy dặn. Ở lớp, không khí như có bà ám, nặng một mùi rầu rĩ. Nam, Hưng, Duy và cả Uyên đều có lí do để vắng học cùng lúc.

Vẫn không khá lên là bao. Cho dù Ngọc và Kỳ có cố gắng bắt chuyện với Nam thế nào thì cô vẫn im lặng chung thủy với khoảng không gian trước mặt, có lúc thoáng nhìn qua hai người một cái rồi lại tiếp tục chìm đắm trong thế giới mịt mù của mình.

Ngọc gọt táo, chia thành nhiều miếng nhỏ. Kỳ lấy từng miếng đặt vào tay cho Nam, ý bảo cô ăn tráng miệng sau bữa tối. Nam nhìn xuống miếng táo trong lòng bàn tay rồi ngược lên nhìn Kỳ, miệng lắp bắp cái gì đó mà Kỳ không nghe được.

-Nó cứ như vậy rồi biết tính sao đây Su? Tao lo quá à.

-Tao cũng chưa biết tính sao nữa. Anh Thiên nói nó như vậy, nói gì cũng nghe lời hết thì tốt cho việc tiến hành phẫu thuật bằng hóa trị hơn. Nhưng mà cần rất nhiều thời gian và tiền bạc.

-Ăn đi Bơ. Ngọt lắm.

Ngọc giúp đưa tay Nam lên miệng và cắn miếng táo. Cô nhìn Ngọc, đôi mắt ngây dại xa lạ và trống rỗng. Ngọc rất muốn khóc, đứa bạn thân của cô tự nhiên trở thành thế này, hai mắt Ngọc đỏ hoe. Kỳ cũng lặng lẽ chùi nước mắt, không để Nam thấy. Nam ăn được thêm vài miếng táo nữa, cô ăn rất ngon, cứ như một đứa trẻ, ai bảo gì làm nấy không quấy khóc hay cãi lại.

-Mày muốn nghe chuyện ở lớp không? Tao kể cho nghe nhen.

Nam nằm trên giường, Kỳ kê chiếc gối đứng phía sau lưng cho cô. Ngọc nắm tay cô ngồi một bên, bắt đầu kể về từng người trong lớp, hi vọng có thể dùng những kí ức thời học sinh gọi Nam trở lại. Cô cố tình không nhắc tới Duy, Hưng và Uyên. Kể cả Bảo và Trần cũng không nhắc tới.

-Múp... Su... Bơ... nhớ... Múp... Su...

Nam lắp bắp vài ba từ mà nói mãi không xong. Giờ thì Kỳ không thể giấu nước mắt được nữa, cô trào hắt lên giường ôm lấy Nam, Ngọc cũng khóc to hơn. Sao ông trời lại nhấn tâm biến Nam thành đứa trẻ vô tri thế này? Quá bất công! Nam giơ cánh tay lên vỗ vỗ lưng Kỳ, động tác giống như an ủi người khác. Nhưng đôi mắt ấy vẫn ngây dại và không có chút hồn nào. Nó ngăn ngáng một chút nước và dần đỏ lên.

-Su, xuống mau!

Kỳ quệt nước mắt vội vàng leo xuống giường, Nam nghe thấy có tiếng quát lớn liền co người lại khép nép. Ngọc vội đứng dậy ôm lấy Nam khẽ trấn an cô. Cô rất sợ tiếng còi xe cấp cứu và những âm thanh lớn. Tiếng quát của Thiên vừa rồi khiến cô hoảng loạn.

-Anh xin lỗi Bơ, anh không cố ý. Không phải muốn mắng em đâu. Ngoan nào, Tạ Thế mang kẹo cho em đây. Em còn nhớ anh không?

Nam ngẩng mặt lên từ từ rời khỏi người Ngọc, nhìn Thiên với đôi mắt bình thường không còn sợ hãi nữa. Khi thấy anh giơ mấy cái kẹo mút ra, cô run run đón lấy và gặm đầu.

-Cám... ơn... Tạ... Thế...

-Giỏi lắm. Em có ăn được nhiều cơm không? Có uống thuốc anh dặn không?

-Có... ạ...

Thiên xoa đầu Nam, đưa ánh mắt không vừa ý về phía Kỳ đang thút thít bên cạnh. Cô vì quá thương Nam cho nên mới như thế, anh hiểu hết mà. Thiên bước tới ôm lấy Kỳ vào lòng, càng lúc cô càng khóc to hơn trên vai anh.

Nam ngây ngô nhìn nhưng có vẻ không hiểu, cô ngồi bóc vỏ kẹo ăn ngon lành. Bóc thêm một cái nữa chọt vào miệng cho Ngọc, cô run run há miệng ra đón lấy. Nam mỉm cười tí mắt, cầm củi bóc vỏ thêm một cái nữa, muốn bước xuống giường đem qua cho Kỳ.

Ngọc giúp cô từ từ bước xuống giường, cô chìa cái kẹo vào miệng Kỳ. Kỳ vừa khóc vừa há miệng ngậm kẹo, vừa khóc ngon lành như trẻ con. Nam đang vui, cô rút kẹo ra rồi cho vào miệng, rút ra rồi ngậm vào, không khác gì một đứa bé.

-Ngon...

Những biểu hiện này của Nam nếu để ông Lâm và Bảo nhìn thấy họ sẽ làm thế nào đây? Một con người 18 tuổi, dùng một cái trở lại như đứa con nít 3 tuổi, bập bẹ từng chữ thế này. Phải làm thế nào thì mới mang Nam trở lại là Nguyễn Tường Nam của mọi ngày đây?

hết chương 6.9

5 ngày sau khi Nam nhập viện. Kỳ và Ngọc vẫn lén lút tới thăm cô rồi về nhà. Ông Lâm và Bảo vẫn không hề hay biết, ông vẫn thay bà Kim chủ trì những việc của tập đoàn, Bảo vẫn đi dạy bình thường. Ở lớp chỉ biết rằng, Nam có việc bận nên không đi học được. Thế là hết!

À, cũng phải kể đến bảng sĩ số lớp vẫn duy trì 4 học sinh vắng. Anh em nhà họ Lê vắng học vì bạn chuẩn bị lễ tang bà nội, cô bạn lớp phó văn thể Thủy Uyên cũng nghỉ học để phụ một tay lo đám cho bà nội “chồng”. Đám tang bà nội Hưng- Duy diễn ra trong trầm lặng, lớp 12A7 có cử một vài đại diện cùng với thầy chủ nhiệm đi điếu, không có quá nhiều người viếng thăm và đưa tiễn, một phần bởi vì sự ra đi của bà quá đột ngột.

Hưng liên tiếp bị hai cú sốc vật cho ră người, nếu không có Uyên luôn luôn túc trực bên cạnh chăm sóc cho anh, chắc chắn anh sẽ gục ngã. Ba mẹ Hưng trong vai trò là con trai và con dâu, khóc không biết bao nhiêu nước mắt.

Mẹ Duy là con dâu trưởng nhưng không có lấy một giọt tiếc thương nào. Bà chỉ lặng nhìn di ảnh, nở một nụ cười tiễn biệt đưa mẹ chồng mình về thiên đàng cho đúng phép tắc của một người dâu.

Tội nghiệp nhất có lẽ là Duy. Anh là cháu trai mang danh nghĩa là cháu đích tôn, quỳ bên linh cữu ôm di ảnh bà nội, không một lần ngẩng đầu chào khách, cũng không một giọt nước mắt. Ai bảo rằng khi đau nhất định phải khóc đâu?

7 ngày sau khi Nam nhập viện cũng là ngày đưa bà nội Hưng- Duy đi an táng. Tro cốt của bà được giữ lại thờ phụng ở từ đường giống như ông nội. Tang lễ đã xong, cũng chẳng ai còn dư nước mắt mà khóc than ột người chỉ còn lại là hũ tro cốt nhỏ bé kia nữa. Bấy giờ mới chính thức tính tới chuyện công bố di chúc. Một ngày đẹp trời nào đó thôi.

Cởi bỏ bộ tang phục, Duy trở nên gầy ốm hơn trước rất nhiều, chỉ có đôi mắt màu xanh hiếm hoi ấy là vẫn lạnh lùng như trước. Trân vẫn đi bên cạnh anh giống như trong tang lễ nhưng anh đã khéo léo tránh né cô. Trách nhiệm và chữ hiếu của anh đến bây giờ đã tròn rồi. Bà nội đã đi xa, ở thế giới này đang còn một người khác chờ đợi anh.

Đêm thứ bảy sau khi Nam nhập viện, một đêm đầy sao sáng. Nam ngồi vắt vẻo trên thành lan can phòng bệnh giờ tay đếm từng ngôi sao trên trời, việc đếm sao này là do Ngọc dạy cô trong một đêm cô xin phép ba ở lại bệnh viện.

Cả đêm ấy, hai người không ngủ, ngồi đếm sao cho tới sáng, hậu quả là sáng hôm sau Ngọc vô số đầu bài vì cái tội ngủ gục trong giờ học, còn Nam thì ngủ một giấc tới trưa chưa chịu dậy làm ấy cô y tá một phen thấp thỏm.

Có tiếng bước chân vọng lại gần trên hành lang vắng. Giờ này còn mấy ai đi thăm bệnh nữa đâu. Đã qua 12 giờ rồi, cũng chẳng có bác sĩ hay y tá nào lại đi vòng vòng bệnh viện vào giờ này nữa. Nam vẫn ngồi đếm sao, hình như đếm tới 47 ông sao rồi.

-Khỏe hơn chưa?

Giọng nói này... cánh tay Nam khựng lại giữa không trung rồi nó từ từ buông thõng. Cô chẳng nhớ mình đếm tới ngôi sao thứ mấy nữa rồi. Đột ngột xoay người lại, ánh mắt cô lướt qua hình bóng đứng trước mặt mình. Một chút sững sờ rồi trở nên ngây dại.

-Có nhớ anh không?

Vô thức. Nam gật đầu. Duy bước ra ban công, đỡ cô xuống khỏi thành lan can, bế cô đi vào giường, kéo cửa lại tránh gió lùa vào. Sức khỏe của cô anh đều nắm rõ do ngày nào Thiên cũng gọi điện báo cáo tình hình với anh. Sắc mặt đã hồng hào hơn trước vì toàn ăn đồ bổ dưỡng do Kỳ săn sóc. Những vết thương trên mặt đã dần liền lại, chỉ còn vết bầm trên trán là chưa tan được.

-Ở đây có chán không?

-Chán.

-Ngày mai em muốn tới trường không?

-Không. Tạ Thế nói Bơ chưa được rời khỏi đây.

Duy đã tưởng tượng ra những tình huống xấu nhất đến với Nam. Thiên kể cho anh nghe về cô rất nhiều, mỗi một ngày như vậy là anh đều tìm đến tiếng khóc không để nó bật ra. Tội nghiệp Nam ư? Anh không có cái quyền đó bởi vì anh cũng có công đẩy cô vào tình cảnh như ngày hôm nay.

Bảy ngày trôi qua, Nam đã nói được nhiều hơn, ánh mắt cũng biết biểu lộ cảm xúc hơn trước. Ai cũng đều hi vọng cô sẽ dần hồi phục, tuy là não bộ không có gì đáng lo nhưng có lẽ do cô bị sốc quá nặng mới dẫn đến việc này. Chuyện xảy ra với Nam không ai biết trừ Duy và gia đình của anh, cả những kẻ đã gây ra cho cô những vết thương này nữa.

-Em thấy trong người thế nào rồi? Có khó chịu hay đau nhức ở đâu không?

Gật gật. Nam chỉ tay lên đầu, ngay vết bầm trên trán, nó khiến cô đau mấy ngày qua mà không dám than với ai. Kể cả Ngọc và Kỳ cô cũng không nói. Nhưng bây giờ lại nói với Duy, một người mà cả tuần qua chưa hề tới thăm cô lấy một lần, vậy mà khi anh hỏi có nhớ mình không cô đã gật đầu.

-Ở đây, đau lắm hả? Để anh thổi cho bớt đau nha.

Duy rướn người thổi nhẹ nhẹ vào vết bầm trên trán cho Nam, cô ngồi yên nghịch mấy cúc áo sơ mi của anh như một thói quen nào đó đã hình thành từ rất lâu rồi. Được một lúc, anh ngồi xuống chăm chú nhìn cô và hỏi.

-Đỡ hơn chưa?

Lắc đầu. Duy lại tiếp tục thổi. Nam lại tiếp tục nghịch cúc áo của anh.

-Sao rồi?

-Tốt hơn rồi ạ. Cảm ơn anh Duy.

Duy khựng người, Nam có thể gọi chính xác tên anh như vậy ư? Trong khi những người khác đều phải giới thiệu trước mặt cô ít nhất là ba lần. Thế này là thế nào đây? Thấy Duy cứ nhìn mình bằng đôi mắt ngạc nhiên cực độ kia, Nam quơ quơ tay trước mắt Duy, anh lấy lại tinh thần hỏi cô.

-Sao em biết anh tên Duy?

-Vì anh có đôi mắt màu xanh.

Câu trả lời khiến Duy sốc thật sự. Nam lại nghịch cúc áo của anh, đôi mắt tròn thơ ngây quá đỗi, cứ như khi anh nhìn vào sâu trong đôi mắt ấy là có thể tìm lại được một bé con ngày xưa lẻo đẻo theo sau mình mà gọi tên. Cảm giác thân thương ủa về.

-Ai nói cho em biết chuyện đó. Tạ Thế? Su? Hay là Múp?

-Không ai nói hết. Chỉ anh Duy mới có đôi mắt màu xanh thôi. Anh Duy của Bơ cũng vậy. Anh có phải là anh Duy của Bơ không?

-Em... nhận ra anh sao?

Lắc đầu. Nam ngây ngô ngồi trong lòng Duy cầm bàn tay anh đếm từng đốt ngón tay. Cứ xong mỗi một lượt, hết một bàn tay lại reo lên khe khẽ. Duy âm trầm nhíu mày, sao lại thành ra thế này?

-Bơ, em có ghét anh Duy không?

-Không. Anh Duy rất tốt với Bơ. Tại sao phải ghét anh? Nhưng mà...

Nam ngừng động tác lại, câu nói cũng bị bỏ dở. Cô ngẩng mặt nhìn Duy, ánh mắt hoang mang xen lẫn ngạc nhiên. Đối diện với cô là đôi đồng tử màu xanh biển quen thuộc, không hề chất chứa oán thù mà chân thành và ấm áp vô bờ.

-Hôm bữa anh Duy giận em. – Nam ủ rũ thấy rõ.

-Sao anh Duy lại giận em? Em làm gì sai à?

-Em nhờ anh vẽ giúp cầu vòng trong vở Mĩ Thuật, anh Duy vẽ rất đẹp, sơn màu cũng đẹp nữa. Em hỏi anh mình không vẽ cầu vòng tám màu được sao, anh lắc đầu kêu không được. Còn nói, cầu vòng chỉ có bảy màu. Em không chịu, cãi lại. Thế là giận em.

Duy mím môi, đúng là ngày xưa anh và cô nhóc này có cãi nhau về vụ tô màu cho chiếc cầu vòng trong vở Mĩ Thuật của Nam. Cô nhớ rõ như vậy sao?

-Anh Duy giận Bơ rồi. Cũng không thèm chơi với Bơ nữa.

-Không phải vậy đâu. Anh Duy không có giận em.

-Anh nói thiệt không? Anh Duy không ghét Bơ hả? – Mắt Nam chớp sáng lên thấy rõ.

Duy gật đầu chắc nịch. Anh cười cực khổ và bất lực. Rốt cuộc thì Trân và Uyên đã làm gì mà Nam trở nên ngây ngô như đứa trẻ thế này? Bất hạnh đến với Nam còn chưa đủ hay sao?

-Không ghét mà lâu quá trời anh không tới chơi với Bơ. Anh có biết anh Duy ở đâu không? Chỉ cho Bơ đi, để Bơ đi tìm anh tính sổ. Đòi tiền lì xì Tết nè, quà sinh nhật nè, quà điểm mười nè. Hôm bữa Bơ vẽ cầu vòng tám màu cô giáo cho Bơ mười điểm đó nha.

-Bơ, anh Duy đây này. Em nhận ra anh không?

Lắc đầu. Nam chu cái miệng nhỏ nhắn lên vòng tay ôm qua cổ Duy, rúc đầu vào lồng ngực anh, hít lấy mùi hương quen thuộc mà chỉ có trên người anh mới có. Nam nghịch ngợm mở chiếc cúc áo đầu tiên của Duy, nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ anh khiến cô co rúm người lại.

-Em sao vậy Bơ?

Nhận ra sự thay đổi lạ lùng của Nam, Duy vội đẩy người cô ra nhìn cô lo lắng. Đôi mắt đen hoang mang đảo liên tục như đang đối diện với một sự thật nào đó khủng khiếp lắm. Anh túm chặt lấy hai tay cô, buộc cô phải nhìn thẳng vào mình.

-Bơ, bình tĩnh nhìn anh đi. Bơ, bình tĩnh đi em.

-Anh Duy...

-Anh đây. Anh ở đây.

Duy ôm chặt lấy Nam, cô đang vật vã với cơn đau vô hình nào đó, Duy biết chắc như vậy. Anh đọc được nỗi đau cùng cực trong mắt cô. Nam khóc rất nhiều, khóc ướt vai áo của Duy. Anh cứ ôm cô như thế cho đến khi cô thiếp đi vì khóc nhiều và mệt mỏi.

Duy đặt Nam trở lại giường, kéo chăn đắp cho cô rồi ngồi yên ngắm nhìn cô ngủ. Biết cô khỏe mạnh như vậy là anh yên lòng rồi, tuy rằng sắp tới đây cô sẽ phải đối diện với cơn đau khác to lớn hơn nhiều. Nam càng đau thì Duy càng tự dần vật mình hơn, mặc dù tất cả chỉ là hiểu lầm.

.....

Duy ngồi với Nam cả đêm, tới khi cô y tá trực ca sáng tới kéo cửa phòng để kiểm tra tình hình của cô thì anh mới rời khỏi chỗ ngồi để cô ấy làm nhiệm vụ. Nam khẽ động đậy mi mắt, dấu hiệu của việc cô sắp tỉnh lại. Duy lén lút rời khỏi không quên căn dặn cô y tá đừng nói gì về sự có mặt của anh ở phòng bệnh vào sáng sớm.

-Em dậy rồi hả? Thấy trong người sao rồi?

-Khỏe lắm ạ!

Nam cười tươi với cô y tá khiến cô ấy đứng hình một lúc, một tuần qua chưa bao giờ cô thấy Nam có nụ cười tươi như thế này, nó tràn đầy sức sống và nghị lực. Kiểm tra nhiệt độ cho Nam xong, cô y tá ra ngoài, Nam xuống giường, bước ra ban công và lại ngồi vắt vẻo trên đó.

-Thứ tư ngày 27. Một ngày đẹp trời.

hết chương 6.10

7. Chương 7

Trong suốt một tuần mà Nam nhập viện, cuộc sống ở xung quanh cô có rất nhiều thay đổi. Và những thứ thay đổi có lẽ chỉ bao gồm Hưng, Duy và Bảo mà thôi. Lại là ba chàng trai ấy. Ngày Nam xuất viện, không thấy Duy. Chỉ có Thiên, Kỳ và Ngọc. Nam có một chút hụt hẫng.

Không gặp ông Lâm và Bảo cả tuần rồi, Nam rất nhớ họ. Nhưng khi về tới cổng nhà thì cô mới biết rằng họ không hề lo lắng ình, bởi lẽ cái lí do mà Nam được phép không về nhà chính là cô đi chơi với mẹ- chồng- tương- lai. Mà cả tuần nhập viện cô chẳng thấy bóng dáng bà Kim đâu cả.

-Bà nói nó sống khỏe lắm mà. Mấy cái dấu tích này là sao đây hả?

-Ba, con không sao. Cái này là con không cẩn thận bị té cầu thang.

-Té cầu thang? Bà đền con gái cho tui. Nhanh lên. Chăm sóc nó như vậy đó hả?

-Dượng Lâm, bác Kim còn lo tang lễ ẹ chồng nữa mà. Dượng thông cảm đi.

-Đúng đó ba, con vẫn mạnh khỏe mà.

Nói ra câu này Nam rất muốn khóc. Cô bước tới ôm lấy ông Lâm thật chặt. Cô nhớ ba lắm, nhớ anh Hai nữa. Bảo đứng ở một góc, trước sau chỉ nhìn Nam không có nửa lời trách móc rằng cô ham chơi bỏ bê việc học hành. Nam trở về vui vẻ như thế là anh yên tâm rồi.

Thiên và Kỳ xin phép về trước. Ngọc cũng lủi thủi đi theo sau hai người kia rời khỏi nhà Nam, Bảo thấy đáng cô buồn buồn, liền đuổi theo. Nam nhìn theo bóng anh, mỉm cười kéo tay ông Lâm ngồi xuống ghế cùng với bà Kim.

-Con không có nhà ba với anh Hai ăn uống sao rồi?

-Làm như không có con thì cái nhà này chết đói hết vậy. Mấy chỗ này có đau lắm không?

-Không ạ. Hết đau rồi.

Bà Kim nhìn hai ba con ông Lâm kể nói người cười, bỗng thấy tủi thân, cảm giác như bị họ bỏ rơi vậy. Bà lẳng lặng ngồi yên quan sát, giá mà bà cũng có một đứa trẻ ngoan như Nam thì tốt quá.

-Con lên phòng nghỉ đi Bơ, để ba với cô Kim bàn công chuyện.

-Hai người bàn chuyện gì mà không cho con nghe? Ba mà gả con là ghét ba luôn đó. Con không muốn lấy chồng bây giờ đâu.

Nam làm bộ giận dữ, phồng mang trợn mắt hết nhìn ông Lâm rồi quay sang nhìn bà Kim. Hai ông bà già phì cười với bản tính trẻ con không đỡ được của Nam. Nếu như cô đã muốn nghe vậy thì ông bà cũng không việc gì phải giấu nữa.

-Con ngồi đó, nhớ là im lặng biết không?

-Dạ.

Nam thầm đánh giá người phụ nữ đã sinh ra Duy, bà ấy chính xác là người mà cô đã gặp ở phòng tranh Du Viễn và nói những câu rất khó hiểu với mình. Mang một nét đẹp hòa quyện của cả phương Tây lẫn phương Đông, nó giản dị nhưng rất sắc sảo. Một người phụ nữ thành đạt mà bên cạnh không có bóng dáng của đàn ông, đó là một điều bất hạnh.

-Nhà chồng tui chuẩn bị công bố di chúc rồi. Chắc sợ tui với thằng Duy về đòi chia tài sản nên làm gọn lẹ quá chừng. Bà nội nó cũng vì đó mà ra đi.

-Ý bà nói là cái chết của bà nội thằng Duy có người dàn xếp sẵn?

Bà Kim gật đầu. Nếu như không nằm trong dự tính của bà thì bà cũng không có khả năng phán đoán như thần đâu. Chỉ tiếc là bà không biết thủ đoạn của những người đó để mà ngăn cản, bà chậm một bước. Người mẹ chồng đáng thương ấy lại phải đi sớm như vậy. Thật đáng tiếc!

-Chiếm đoạt tài sản sao? Ngoài thằng em trai của Lộc thì đâu còn ai có khả năng làm ra những chuyện này nữa?

-Tui nghe nói vài ngày nữa, luật sư sẽ công bố di chúc đồng thời vợ chồng thằng Kha sẽ tổ chức sinh nhật cho con trai nó, sẵn bữa tiệc đó cũng đính ước cho tui nhỏ luôn.

-Bà có dự định gì chưa?

-Theo ý của mẹ chồng tui trước lúc nhắm mắt xuôi tay thì muốn thằng Duy nhà tui đính hôn với con nhỏ nhà họ Đường Vũ, con trai thằng em chồng tui với em gái con nhỏ đó. Vậy là có hai cặp đính hôn trong ngày hôm đó. Nhưng tui thì có con dâu rồi chứ có phải là chưa có đâu.

Nói tới đó bà Kim khẽ liếc sang phía Nam đang ngồi tiếp thu và phân tích từng từ ngữ mà hai vị trưởng bối vừa nói, cô tiếp thu khá chậm. Vì thế nên khi bà Kim dừng lại một lúc lâu rồi cô mới từ từ nghếch mặt ra trông rất tội nghiệp.

-Ý cô nói là anh Duy với chị Trân, Hưng với Uyên sẽ đính hôn à?

-Ừ, tuần sau sẽ tổ chức.

-Con sẽ được mời đi ăn tiệc phải không cô? Múp, Su có được đi luôn không cô?

Bà Kim nhìn ông Lâm, không biết phải trả lời Nam như thế nào. Bà cứ nghĩ Nam sẽ rất buồn khi nghe mình nói như vậy, cùng lúc tổ chức buổi lễ đính hôn cho cả hai cặp đôi như thế. Giữa Hưng và Duy, không lẽ Nam không có chút buồn nào? Đây là di nguyện của bà nội Duy, bà cũng khó mà làm trái được.

-Tất nhiên rồi. Con muốn đưa bạn bè theo cũng được, không thành vấn đề.

-Vậy à? Con mệt rồi, con lên phòng đây.

Nam cứ như người mất hồn, cô lững thững đi lên cầu thang. Bà Kim nhìn theo ánh mắt đầy lo lắng, con dâu bà bình thường rất kiên cường nhưng mà trong tình huống này liệu con bé có thể tự vượt qua sự cú sốc tinh thần này hay không?

-Chị em bà đang có dự tính gì vậy?

-Tui cần anh giúp đây. Tui quyết định sẽ làm thế này...

.....

Khuôn viên phòng tiệc mà ba mẹ Hưng chọn để tổ chức buổi lễ quan trọng này là nhà hàng năm sao ở quận Bảy. Trong suốt thời gian chuẩn bị cho buổi lễ này, ông Kha lo phần luật sư và bản di chúc, bà Trinh thu xếp phần tiệc tùng cùng với phục trang cho nhân vật chính. Phần khách mời giao cho bà Kim.

Thật ra thì bà Kim cũng chẳng làm gì nhiều, danh sách khách mời bà Trinh đã liệt kê sẵn rồi, bà chỉ việc đi in ra và gửi đến đúng địa chỉ mà thôi. Thời gian còn lại bà chuẩn bị những thứ khác mà chắc chắn sẽ cần thiết cho buổi lễ đáng nhớ này.

Cán sự lớp 12A7 cùng lúc đi học trở lại khiến cho bàn dân thiên hạ phải ngạc nhiên. Nhưng đáng bàn hơn nữa là thái độ của lớp trưởng quay ngoắt 360 độ. Thay vì thường ngày Hưng thân thiết cười nói với Nam, thì bây giờ một cái liếc mắt hờ hững anh cũng không thèm nhìn. Uyên thì lúc nào cũng sánh đôi với Hưng cho nên tiêu điểm của cả lớp và cả khối Mười hai bây giờ là: Nam đã trở thành nhân vật phụ sau một thời gian vắng học.

Nam không quan tâm, mặc dù có chút buồn. Con người ta chứ có phải cái bàn cái ghế không biết suy nghĩ, không có cảm giác đau mà nói tro tro ra vậy. Dù gì cũng thân thiết với nhau một thời gian chứ ít ỏi gì mà bây giờ làm lơ mình như thế, ai lại không buồn. Vô tư cách mấy cũng phải có lúc như thế thôi.

Duy không đến trường, hình như anh rút luôn hồ sơ, Nam nghe thầy Giang nói như vậy. Từ cái đêm anh vào thăm cô ở bệnh viện tới giờ, cô không gặp anh thêm lần nào nữa. Nam tự nhủ với lòng, chắc là Duy đang bận rộn lo cho lễ đính hôn với Trân. Nếu anh và cô ấy lấy nhau thì thế nào nhỉ? Vợ đánh Nam, chồng cứu Nam. Úp sách lên đầu, cô không muốn nghĩ thêm nữa.

Cả tuần đi học lại, Ngọc phải giúp Nam chép bài vở của tuần trước. Dù không muốn cũng phải chép lại để theo kịp tiến trình tiết học của lớp, nó khiến Nam mệt mỏi. Cô không có thời gian online vì thế Bá Vương và Harmonica Lee cô cũng bỏ quên ở xó xỉnh nào rồi.

Nam có cảm giác là Ngọc đang tránh né mình, cô không hiểu vì sao. Bảo đã không còn đứng trước mặt cô mà nói mấy câu thể hiện tình cảm của anh nữa, Nam nghĩ đó là một dấu hiệu tốt cho Ngọc. Nhưng cô bạn lại thế này khiến Nam có chút lo lắng.

Kỳ vẫn thường tới nhà rủ Nam đi chơi, nhưng chỉ có Thiên mới biết địa điểm vui chơi của hai người là ở đâu. Anh cũng có công góp phần bao che cho hai cô gái, bởi vì Nam vẫn không chịu nhập viện, dù cho Kỳ không ngừng khuyên bảo. Nam còn bao nhiêu thời gian nữa đâu?

Tiết sinh hoạt chủ nhiệm cuối cùng của tháng Ba đến một cách chóng vánh. Và cũng giờ sinh hoạt ấy mà bàn dân thiên hạ 12A7 được một phen hoảng hồn, thất kinh. Không riêng gì thầy Giang mà tất cả những học sinh còn lại của lớp đều phải hướng mắt về Hưng và Uyên để xác nhận cái thứ mình đang cầm trên tay. Thiệp mời sinh nhật của Hưng và bên cạnh đó có đính kèm một tấm thiệp mời dự lễ đính hôn của anh và Uyên. Thời gian diễn ra buổi lễ là chủ nhật tuần kế tiếp.

Nam nghiêng đầu nhìn qua Hưng, vị trí chính giữa hai người trở lại như những năm tháng chưa có Duy, chưa có những lời tỏ tình vụng dại của Hưng và cánh cửa lòng của Nam chưa mở rộng. Khoảng cách ấy vẫn vậy, nó không xa xôi nhưng thật ra cũng chưa bao giờ gần hơn được nữa. Nam khẽ mỉm cười, cuối cùng Hưng vẫn chọn Uyên.

Ngọc vút ngay tấm thiệp màu mè hoa mỹ kia vô học bản, cô chẳng muốn nhìn thấy nó thêm một chút nào nữa hết. Mặc dù chẳng có liên quan gì đến cô nhưng Ngọc biết lí do chính xác vì sao mấy ngày qua Nam cứ ngồi thần thờ rồi thở dài một mình.

Nam là cô gái có những suy nghĩ đơn giản, có che giấu cảm xúc cũng không thể nào qua mắt được nhiều người. Ngọc hiểu rõ, Nam đang rất buồn.

-Muốn khóc thì cứ khóc đi Bơ.

Ngồi với Nam ở chiếc ghế đá phía sau trường, nhìn Nam như thế này Ngọc cũng không vui vẻ gì hơn, mặc dù tâm trạng của cô còn phức tạp hơn nhiều nữa. Nam không khóc, cô chấp nhận với những gì mình làm và không vì thế mà hối hận. Nam nhìn Ngọc, chỉ biết mỉm cười thay cho lời cảm ơn.

-Đừng lo. Tao không sao. Nếu mày còn coi tao là bạn thân thì sau này hãy cố gắng chăm sóc anh Hai giùm tao, yêu thương ảnh thay phần của tao...

-Bơ, mày nói cái gì vậy? Sao lại nói những lời đó với tao? Mày biết là ảnh thương mày nhiều lắm mà.

-Thời gian. Tao sắp hết rồi. Múp à, bây giờ mọi chuyện đã gần như tao mong muốn. Tà Thế và Su, Băng Đại Ca và Trân, Hưng và Uyên. Họ đều thành đôi cả rồi. Chỉ còn anh Hai với mày nữa thôi.

Ngọc không biết phải nói gì ngoài việc im lặng mà cảm nhận nỗi đau trong Nam. Cô bạn thân ngây ngô hiểu động của Ngọc đã không còn nụ cười tươi tắn như những ngày đầu quen biết nữa.

Nam như trưởng thành hơn, già dặn hơn rất nhiều sau khi xuất viện. Chẳng lẽ những người biết được mình sắp rời xa cuộc sống này đều giống như Nam lúc này sao? Điều có những suy nghĩ chín chắn hơn và mong muốn những điều hạnh phúc cho người mình yêu thương?

Vậy còn Nam? Tại sao trong thời gian mà cô phải gánh chịu cơn đau bệnh tật, vẫn phải nghĩ suy về hạnh phúc cho nhiều người? Sao không ai thử cố gắng trao hi vọng và niềm tin sống cho cô? Không ai làm như vậy hết. Vì một khi Nam ra đi rồi họ sẽ hạnh phúc thật sự ư? Ngọc không thể, ngay cả khi Nam còn trước mặt cô như thế này, cô vẫn không thể nhả tâm cướp mất tình cảm của Bảo dành cho Nam được.

-Mày đừng nói nữa được không Bơ? Mày phải thương tao, thương ba mày, anh Bảo, con Su, anh Thiên, những người luôn yêu quý mày, họ đều không muốn mày đau khổ đâu. Cứng rắn lên Bơ. Đừng bỏ cuộc mà. Tao xin mày đó.

-Hôm nay là 30 rồi. Tao quên đánh dấu trong lịch nữa. Vô lớp thôi Múp.

Nam kéo Ngọc đứng dậy, khoác tay cô đi vào lớp. Nam ốm yếu hẳn, bộ áo dài trắng duy nhất trở nên rộng thênh thênh đối với cô, đứng bên cạnh Ngọc càng khiến Nam trở nên nhỏ bé. Nam càng cố gắng động và làm ra vẻ mình không quan tâm tới cái chết trước mặt Ngọc, thì cô càng cảm thấy có lỗi và thương Nam nhiều hơn. Vì Nam mà cô đã giấu giếm Bảo, cô tránh né anh mấy ngày nay rồi, Nam cần tình thương và sự chăm sóc của anh hơn là cô. Ít nhất lúc này là vậy.

-Chủ nhật tới mày có đi sinh nhật Hưng không Múp?

-Không.

-Sao vậy?

-Tao ghét chị em con Uyên. Đi phải tốn tiền mua quà cho tụi nó nữa. Ở nhà cho khỏe, tới đó làm gì ệt. Chỗ đó đâu có dành cho người nghèo bọn mình.

Ngọc nói đúng, nhà hàng năm sao ấy không phải là nơi mà cô và Nam nên đến. Đến làm gì chỉ để rước cái khinh miệt của bọn nhà giàu vênh váo ấy vào người. Không chỉ thế, họ hả hê bao nhiêu thì Nam sẽ đau khổ bấy nhiêu.

-Chiều đi nộp hồ sơ thi đại học với tao. Rồi mình tới bệnh viện.

-Ừ. Hồi nãy con Su có nhắn tin cho tao rồi. Hai giờ tao qua nhà mày.

.....

“13 days.”

Không ai hiểu ý nghĩa của con số lạ lùng kia ngoại trừ Nam. Bởi vì cô là người quảng cái status ngắn cùn ấy lên facebook. Kể cũng lạ, ông Lâm bận bịu với việc ở tập đoàn giúp bà Kim, Bảo lo soạn giáo án đi dạy rồi chuẩn bị viết luận án để nộp cho trường, Nam như bơ vơ hẫng ở căn nhà hai tầng của mình. Cô thường đi ra đi vào ngắm nghía từng vị trí đồ vật dù là nhỏ nhất, ghi nhớ thật kĩ từng nét riêng của chúng.

Ngọc từng hỏi tại sao Nam lại làm vậy? Cô chỉ mỉm cười khê trả lời thế này: để sang thế giới bên kia vẫn còn nhớ mình đã từng sống hạnh phúc. Dường như Nam đã chuẩn bị tâm lí ỉnh để đón nhận cái chết, cô rất trân trọng từng giây phút bên cạnh gia đình và bạn bè, vì một giây phút thôi đối với cô là quá hiếm hoi rồi.

Cuối cùng cái ngày ấy cũng tới. Nó đến nhanh hơn Nam nghĩ nhiều, một tuần qua cô đã cảm thấy thời gian trôi vùn vụt mặc dù đã cố gắng làm cho nó chạy chậm hơn trong tiềm thức của mình. Hôm nay, ông Lâm ở nhà, Bảo cũng không phải tới trường. Hai ba con ngồi ở trước nhà hình như chờ đợi ai đó.

Bảo lên lầu gọi Nam dậy, thực ra anh biết cô dậy lâu rồi. Đâu có ngủ thì lấy gì mà dậy? Nam thức cả đêm trong phòng, không rõ là làm gì. Bảo tỉnh dậy đi vệ sinh mấy lần đều thấy đèn phòng cô sáng trưng.

-Bơ, dậy nhanh đi. Cô Kim tới tìm em ở dưới nhà đó.

Nam mở cửa phòng, hai mắt tròn thâm quầng viền đen ở bên dưới. Thấy Bảo nhú mày ngay lập tức cô cười toe toét giờ hai tay lên vỗ má anh, làm như nựng con của mình không bằng.

-Hai ơi, em đói.

-Đi xuống nhà, anh nấu mì cho ăn.

-Mì gói nữa hả? Ngày nào Hai cũng nấu mì hết, ngán thấy bà luôn. Cô Kim ơ ời ời ời...

Nam đẩy Bảo qua một bên, chạy như bay xuống lầu thấy bà Kim đang ngồi với ông Lâm, Nam liền chạy tới ôm vai bà, thủ thủ.

-Cô Kim, con đói bụng.

-Đi, cô dẫn con đi ăn sáng. Kêu bạn con đi chung luôn.

Nam đá mắt nhìn Bảo, rồi chạy lại lên phòng gọi điện cho Ngọc và Kỳ rủ hai cô đi ăn sáng với mình. Bảo nhìn theo, tràn đầy lo lắng. Bà Kim vừa cười mới đó thôi mà bây giờ nụ cười đã không còn giữ được trên môi, thay vào đó là gương mặt nghiêm túc đến lạ kì.

-Thiệp mời của tập đoàn Kim Doanh, anh thay tui dự đi. Đưa cả thằng Bảo theo.

-Con không đi.

Bảo khoanh tay dựa vào tường, nhất định không đi tới bữa tiệc đó. Bà Kim liếc mắt nhìn sang, ông Lâm hình như đã hiểu ý của bà, quay mặt lại nói với Bảo.

-Đây là cơ hội duy nhất để làm rõ vụ tai nạn mười tám năm trước xảy đến với mẹ con. Trả lại sự trong sạch cho Bơ. Con không muốn đi cũng phải đi. Vì con cũng là người đứng tên sau này của tập đoàn.

Bảo thở dài, đi thẳng lên phòng trước sau không có nửa lời phản kháng. Dừng lại ở cửa phòng mình, anh lắng nghe tiếng hát khe khẽ phát ra từ phòng con nhóc, hình như Nam có vẻ vui. Giờ anh mới nhận ra con nhóc có giọng hát trong trẻo tới vậy. Mười tám năm rồi cơ đấy!

Khi Ngọc tới nơi đã thấy một chiếc xe Toyota bảy chỗ ngồi chờ trước nhà Nam, Bảo giúp cô dắt xe vào nhà. Người ngồi ở vị trí tài xế là ông Tiến, em ruột của bà Kim. Ngọc đã làm quen với hai người này rồi, họ khá là thân thiện, nhất là người phụ nữ mà Nam giới thiệu là mẹ của Băng Đại Ca.

-Bơ ơi, xong chưa con? Bạn con tới rồi này.

-Con xuống liền ạ.

Nam phóng xuống lầu mỉm cười tràn đầy sức sống với Ngọc, bà Kim quay lại nói gì đó với ông Lâm và Bảo trong khi Nam kéo tay Ngọc ra xe ngồi đợi.

-Chú Trọng không đi với mình hả chú?

-Không đâu con. Thằng Út bận rồi. – Ông Tiến đáp.

Nam gật gù, chắc là bạn giúp Duy chuẩn bị cho buổi lễ tối nay. Ngọc thấy bộ mặt đó của Nam liền huých vai, Nam lơ ngơ nhìn cô ngay lập tức ăn ngay cái cốc đầu đau điếng.

-Con Su nói là nó không đi với tụi mình được. Hình như ba mẹ nó ép đi đâu đó.

-Vậy thôi, hai đứa mình ăn cho đã. Hehe.

-Mày có cầm thuốc theo không?

Nam vỗ vỗ vào túi quần dày cộm những viên thuốc. Nhìn Nam vui vẻ như vậy không ai có thể nhận ra rằng cô gái này đang một mình chống chọi với căn bệnh ung thư máu chết người. Ngọc thở hắt ra, cô nhìn Bảo qua ô cửa kính xe, anh đang vẫy tay chào cô. Ngọc mỉm cười đáp lại.

-Đi thôi, tới quán phở bò lân trước nhá.

Chiếc xe chở Nam và Ngọc vừa khuất thì một chiếc xe ô tô khác từ hướng ngược lại đi tới đỗ ngay trước cổng nhà. Một cô gái xinh đẹp trong bộ váy công sở bước xuống xe, trực tiếp mở cửa cho ông Lâm và Bảo ngồi vào.

-Thưa phó chủ tịch, đây là lịch trình của ngày hôm nay.

hết chương 7.1

Bà Kim đưa Ngọc và Nam đi ăn phở bò no nê xong, bà lại đưa hai cô gái tới một cửa hàng quần áo gần đó. Trong thời gian để ba cô cháu đi mua sắm, ông Tiến lái xe đi đâu đó mà theo Nam là làm việc mà bà Kim giao phó.

-Chào chủ tịch!

Hai hàng dài người cúi rạp người một góc chín mươi độ chào bà Kim, Nam nhảy ra sau níu tay áo Ngọc, cô có chút bất ngờ và giật mình khi được nhiều người chào đón nồng nhiệt như thế này. Bà Kim quay người, thích thú nở một nụ cười xinh đẹp.

-Bọn quản lý này đã nói không cần trịnh trọng như vậy rồi mà. Mấy cô cậu mau về chỗ làm việc nhanh lên. Hù dọa con cháu tui sợ thấy không hả?

Bà Kim phồng mang trợn má lên quát mắng hai hàng nhân viên thẳng tắp, ai nấy sợ sệt quay trở lại làm việc. Rồi khi quay lại nhìn Nam thì thái độ của bà thay đổi đến chóng mặt. Khoan đã, bà vừa gọi Nam là gì ấy nhỉ?

-Cô ơi, cô đừng gọi con là con cháu nữa. Chị Trân mà nghe được là con bầm dập đó.

-Ai đánh con hả? Trân là con nhỏ nào đâu?

Ngọc há hốc miệng, cô nhìn Nam thì thấy bạn mình cũng không khác gì. Không lẽ ngay cả tên con cháu của mình mà bà Kim cũng không nhớ? Làm gì có chuyện hoang đường tới mức đó.

-Cô đang chọc tui con phải không cô? Trân là người sẽ đính hôn với Băng... à không, với anh Duy, con trai cô đó.

Nam nhắc lại cho bà Kim nhớ, khéo môi bà giật giật rồi cười phá lên, xua tay đi thẳng vào trong. Nam nhìn Ngọc, nhún vai chẳng hiểu thế nào nên cảm cúi đi theo. Một cô gái ở bên trong hốt hải chạy ra cúi chào bà Kim, bà khoác tay ra hiệu cho cô ấy đi theo mình.

-Tiệc đính hôn. Giao hai đứa này lại cho cô. Muốn làm sao thì làm. Đúng mười một giờ tui sẽ quay lại.

Bà Kim bàn giao Nam và Ngọc cho cô gái kia rồi đứng đỉnh ngồi một góc bấm điện thoại gọi cho ai đó. Cô gái kia đưa Nam và Ngọc vào một căn phòng khác, đây ắp quần áo dạ hội.

-Tao đang lạc vào cổ tích phải không Múp? Đâu mà đồ đẹp nhiều dữ vậy nà?

-Không. Tao nghĩ ở đây là chỗ cho thuê trang phục văn nghệ thì đúng hơn. Cái gì cũng có hết. Cái này, giống bộ đồ của Bạch Tuyết cái hồi năm ngoái diễn kịch 20 tháng 11 ghê luôn.

Ngọc chạy lại xách bộ váy bản quyền Bạch Tuyết của lớp cô ngày trước giơ lên cho Nam xem. Đứng giữa căn phòng toàn quần áo đẹp, hai cô gái nhỏ xăm soi hết bộ này tới bộ khác. Cô quản lý kia đang nói chuyện điện thoại nên quên mất công việc của mình, tới khi cô giải quyết xong vấn đề kia rồi mới quay trở lại chỗ Nam.

-Mời hai em đi lối này.

Cánh cửa cuối căn phòng này dẫn đến một căn phòng khác, to hơn rộng hơn và tất nhiên là nhiều quần áo hơn. Nam cứ nhìn Ngọc rồi há hốc miệng, trợn tròn mắt, mức độ ngạc nhiên đang hướng đến dương vô cùng. Theo cô được biết thì tập đoàn Kim Doanh chuyên về lĩnh vực đá quý, cô còn không biết nghề tay trái của bà Kim là kinh doanh quần áo kiểu này đâu.

-Em nào thử trước đây?

-Mày trước đi Múp. Chị thấy bộ này hợp với nó không?

Cô quản lí nhìn bộ váy màu hồng phấn mà Nam cầm trên tay liền gật đầu, nhưng Ngọc lại lắc đầu. Cô đã nói là không đi dự tiệc đính hôn của chị em nhà Đường Vũ rồi, bây giờ bà Kim lại lôi cô đi mua quần áo, cô không muốn như vậy.

-Ba tao nói đây là cơ hội duy nhất để biết mười tám năm trước đã có chuyện gì xảy ra với mẹ. Mà đi với tao nha Múp, tao sợ...

Nam chưa nói hết câu Ngọc đã giật phắt bộ váy kia bước vào phòng thử đồ. Nam cười gượng gạo, cô biết Ngọc rất thương và lo lắng ỉn. Không có Kỳ đi cùng, buộc lòng Ngọc không thể rời khỏi Nam nửa bước. Ở bữa tiệc đó, có những ai biết Nam bị bệnh đâu? Bà Kim còn không biết, còn con trai bà thì... hôm nay đã là chủ rể của người ta rồi.

-Thấy sao Bơ?

-Hơi chật. Có số lớn hơn không chị?

-Không. Kiểu này màu đỏ thì còn số lớn.

-Tao ghét màu đỏ.

-Váy chọn bộ khác.

Nam ngấm một lượt mấy bộ váy gần bên mình. Mắt cô dừng lại ở chiếc váy màu thiên thanh, màu mà Bảo thích nhất. Cô bước tới lấy bộ váy đó đưa cho Ngọc.

-Em có mắt chọn đồ lắm đó. Bộ này là kiểu mới nhất của cửa hàng. Giá cũng không ít đâu.

Nghe cô quản lí vừa nói xong, lập tức Nam cúi tìm bảng giá tiền đính trên váy. Hoảng hồn, bộ váy này tới mười lăm triệu. Nam có chút chóng mặt, số tiền đó...

-Mày thử đi. Vừa thì mặc bộ này. Tao về nhà lấy đồ.

Nam nói xong liền đưa bộ váy cho cô quản lí để cô ấy giúp Ngọc thử, cô đi thẳng ra cổng mà bà Kim cũng không thấy. Gọi một chiếc taxi, Nam đi về nhà. Cô bỏ quên một thứ rồi. Ngọc chưa kịp gọi theo thì bóng Nam đã mất hút, cô đành ôm chiếc váy trở lại phòng thử đồ theo lời của Nam.

Trả tiền taxi, Nam chạy như bay trên đường, từ đây cô phải đi bằng chính đôi chân của mình, chiếc taxi còn kẹt lại ở đoạn đường cách nhà cô một quãng xa lắc. Nam cố chạy, chạy thật nhanh. Cô cần phải làm rõ mọi chuyện với Bảo, Duy và cả Hưng. Cô muốn chứng minh mình hoàn toàn trong sạch.

Dừng lại trước cổng nhà, Nam thở như chưa bao giờ được thở, không khí của cô đang dần mất đi. Hậu quả của việc không điều hòa kịp oxi trong cơ thể. Ông Lâm và Bảo đã đi đâu đó, bằng chứng là cửa nhà đóng kín mít nhưng cửa hông lại không khóa. Nam theo lối cửa đó vào nhà vì sáng này cô không mang theo chìa khóa bên mình. Vẫn còn hi vọng.

Nam đi thẳng lên phòng sau khi uống một chai nước ở dưới nhà, cửa phòng cô không đóng. Nam khựng tay lại khi định xoay nắm cửa, một khe hẹp hiếm hoi còn sót lại đủ để cô ghé mắt nhìn vào trong phòng. Nam nhìn thấy gì nhỉ? Một người, chính xác là bóng lưng ấy. Nam run run đưa tay lên bịt miệng mình lại, để không cho tiếng khóc phát ra. Tại sao người đó lại tới đây?

Duy không phát hiện ra có người đã về nhà và nếu trong một trường hợp thuộc phạm trù pháp luật thì anh đang xâm nhập nơi ở của người khác một cách bất hợp pháp. Duy mặc kệ, không biết động lực nào đã đưa đôi chân anh bước tới nơi này, anh chỉ biết là mình đã đi trong vô thức. Đáng lẽ ra giờ này anh phải cùng cô vợ sắp đính hôn chuẩn bị cho buổi lễ tối nay mới phải.

Tay Duy lần mò sờ lên những vết tích trên tường mà Nam để lại, nó không thay đổi bao nhiêu kể từ ngày anh ra đi. Anh còn nhớ ở căn phòng này đâu đâu cũng thấy những nét riêng mà mình đã làm dấu, bây giờ thì nó đã được thay thế bởi một lớp sơn màu thiên thanh và in đầy giấy ghi nhớ của Nam.

Ở đây, đây, rồi đây nữa. Duy khóc. Anh hôn lấy Nam trong khung hình ở trên tủ sách. Anh đã bỏ quên cô lại nơi này, năm năm ở nước ngoài, anh đã cố gắng mong chờ cái ngày đủ mạnh mẽ để quay trở lại đây và thực hiện cái kế hoạch trả thù mù quáng kia. Tổn thương lòng tự trọng của Nam quá đổi. Duy thật sự biết ơn khi mà cái tên Lê Hoàng Đình Duy đã không còn gì trong kí ức của cô nhóc ấy nữa.

Vì thế mà những chuyện anh gây ra cho Nam chỉ được tính từ khi anh trở lại đây, cô sẽ ghét anh từ lúc đó mà thôi. Nếu Nam nhớ lại những chuyện trước đây, có lẽ anh sẽ không dám đứng trước mặt cô nữa mất.

Duy khóc nhiều hơn, nước mắt anh nhỏ giọt xuống bàn học khi nhìn thấy tấm lịch chỉ tròn trịa hai tháng kia. Nếu ngày đó anh và Bảo chịu khó nghe thêm một chút nữa, nghe cho hết cuộc nói chuyện của người lớn thì mọi tội lỗi đã không đổ lên đầu Nam.

Hối hận. Liệu đã kịp lúc? Nam có đủ bao dung để tha thứ cho Duy? Cô không còn cơ hội nữa rồi.

Có tiếng động ở bên ngoài, nó khiến Duy như sức tỉnh, anh vội vàng lau nước mắt và chạy nhanh ra khỏi phòng Nam rồi rời khỏi nhà cô nhanh chóng. Như một cơn gió đông lạnh lẽo, chóng đến chóng đi. Duy là vậy, chàng trai mang hơi lạnh của mùa đông mà Nam từng mong mỏi và hi vọng anh sẽ có cái nhìn khác về mình.

Nam ôm ngực, trượt dọc xuống tường. Duy không nhìn thấy Nam, cô đã kịp nấp vào một hốc kẹt. Nam khóc nhiều hơn, tại sao Duy lại tới đây và làm ra vẻ đau thương như vậy? Sao lại hôn lên ảnh của cô? Tại sao hết lần này tới lần khác luôn cứu giúp cô? Đúng ra Nam phải ghét Duy, cô phải ghét con người luôn làm tổn thương lòng tự trọng và danh dự của mình. Nhưng Nam làm không được, ngay cả khi biết anh sẽ đính hôn với Trần, cô vẫn không có cách nào ghét bỏ anh.

.....

Giao Nam và Ngọc lại cho em trai mình, bà Kim phải tới nơi tổ chức buổi lễ trang trọng kia trước giờ làm lễ, đứng ở vai trò là trưởng bối, bà ngồi cùng với ông Kha, bà Trinh ở hàng ghế đầu tiên. Khách mời đã đến khá đông đủ. Bàn bẻ và đồ ăn của tập đoàn Lê Gia cũng được mời đến.

Bảy giờ tối. Bàn bẻ của Hưng và Uyên kéo nhau tới một lượt, lũ học sinh nhí nhố ấy được xếp riêng ngồi ở góc bên phải phòng tiệc. Bàn của Trần ngồi gần sân khấu hơn một chút. Phía bên trái phòng tiệc dành cho người lớn, những đồ ăn và đồ uống của bốn nhân vật chính trong đêm tiệc tối này.

Bảy giờ rưỡi. Ông Tiến đưa Nam và Ngọc bước vào khách phòng. Một màu xa hoa và lộng lẫy đập vào mắt hai cô gái nhỏ. Lũ quý 12A7 thấy bàn bẻ tới liền la lối vấy gọi làm rộn ràng cả một góc. Nam và Ngọc vào nhập cuộc, ông Tiến cũng biết ý để lũ trẻ được tự do, ông vào phòng chờ xem thử bà Kim còn gì cản dận.

-Trời ơi, chị Bảy, em nhận không ra đó nha.

Thơ luôn là người khởi xướng của mọi cuộc chiến tranh. Và lần này cũng không ngoại lệ. Ngọc chỉ biết gượng gạo cúi đầu, cô không chỉ tránh những lời khen ngợi của đám bạn mà còn có cả ánh mắt của Bảo đang nhìn mình ở phía bên kia phòng tiệc.

Ngọc mặc chiếc váy màu thiên thanh mà lúc sáng Nam đã chọn ỳnh. Cô thừa biết Nam chọn theo sở thích của Bảo, anh yêu màu thiên thanh giống như người mẹ quá cố của mình vậy. Mái tóc dài được buộc lên một nửa bằng một sợi ruy-băng cũng màu xanh nốt. Chân mang hài búp bê do chính tay bà Kim chọn cho phù hợp với chiếc váy.

Ngọc trở nên dịu dàng, đầm thắm hơn khi gương mặt được phủ một lớp phấn mỏng và tô thêm chút son hồng. Hai má cô đỏ ửng khi nhận được nhiều lời khen ngợi và tán dương. Cô biết Bảo cũng đang nhìn mình vì chỉ có ánh nhìn của anh mới khiến cơ thể cô phản ứng lại mà nóng lên từng đợt thể này thôi. Không chịu nổi nữa, Ngọc ghé sát tai Nam nói nhỏ.

-Mày làm ơn chạy qua kia nói với anh Bảo đừng có nhìn tao nữa được không Bơ?

-Rất sẵn sàng khi phục vụ quý cô.

Nam làm như mình là một chàng trai đang lấy lòng một cô gái xinh đẹp là Ngọc, nhưng tiếc là cô gái này đã là hoa có chủ. Mà Nam thì không muốn đánh chủ cướp hoa vì Bảo luôn là anh trai mà cô kính mến. Nam nở một nụ cười tươi nhất có thể, khoan thai bước qua bên kia phòng tiệc, nhắm thẳng hướng Bảo đang ngồi mà đi tới.

-Anh thấy thằng bé kia thế nào? Vừa nhìn là tôi đã chấm nó làm con rể rồi nha.

Một người đàn ông lịch thiệp ngồi cùng bàn với ông Lâm và Bảo, ghé qua tai ông bạn bên cạnh bàn tán về chàng trai đang từ bên kia lại gần.

-Tôi nhìn thấy trước. Con rể của tôi mới đúng chứ?

Ông bạn kia cãi lại. Ông Lâm gượng cười, ông liếc qua nhìn Bảo cảnh cáo. Sau buổi tiệc này chắc chắn ông sẽ lột da lột xương thẳng con trai quý tử bởi vì anh chính là nguyên nhân khiến người ta nhận nhầm cô con gái cưng của ông thành một thằng con trai.

-Anh đừng có nhìn con Múp nữa. Nó sắp cháy rồi.

Chính xác mà nói thì hiện tại Nam đang mặc một bộ vest đen, áo sơ mi màu trắng có đính một chiếc nơ nhỏ chứ không thất cà- vạt như Bảo. Và cô đang ghé sát tai Bảo thủ thủ, anh thoáng thấy ánh mắt ngượng nghịu của Ngọc ở bên kia nhìn mình. Phải thừa nhận một điều, đêm nay, Nam đứng bên cạnh Ngọc thì không khác gì hoàng tử sánh vai cùng công chúa.

-Bơ!

Theo thói quen có người gọi mình, Nam ngẩng đầu đứng thẳng người tìm kiếm. Trong tầm mắt của Nam là cô gái tóc đỏ uốn xoăn bồng bênh, bộ váy màu vàng dạ quang dài chấm đất tôn thêm sự nổi trội của cô nàng. Nhưng cái kiểu xóc váy lên mà đi rồi gương mặt đầy giận dữ kia nữa thì không phù hợp chút nào. Sao chàng trai bên cạnh không chịu giữ cô nàng ấy lại nhỉ?

Nam nhanh chóng bước tới chỗ cô gái mặc váy vàng, nở một nụ cười khiến nhiều cô gái ở khán phòng có chút đỏ mặt. Nam đẹp "trai" hơn bình thường mà. Kỳ tức tối cũng là vì lý do này. Ai đời đi dự tiệc mà ăn mặc như vậy? Thiên đứng một bên khẽ che miệng cười.

-Thôi thôi, cho tao xin. Qua bên kia ngồi với lớp tao luôn nha. Tạ Thế, anh cũng qua đó ngồi đi.

Nam đưa Thiên và Kỳ qua chỗ Ngọc ngồi chung cho vui. Vì ông Nhân- ba của Kỳ nặng nề bắt buộc cô phải có mặt trong bữa tiệc này nên sáng sớm cô đã phải cùng mẹ mình đi chuẩn bị, đã vậy tới giờ thì ba cô lại gọi cho Thiên tới đưa cô đi, xem như con gái là thay mặt ba mẹ.

-Mày nói thử coi có tức không? Có ba mẹ nào như ba mẹ tao không? Tự nhiên bắt tao tới đây vậy đó. Mà đi với cái ông thần nước mặn này nữa chứ. – Kỳ tức tối.

-Sao đâu? Tao thấy mày với anh đẹp đôi mà. Phải không Bơ? – Ngọc đá đểu Kỳ.

-Đúng đúng. Nhưng mà Tạ Thế chỉ đẹp khi đứng với mày thôi, anh không đẹp hơn tao. Haha. – Nam hòa theo.

-Cứ cười thoải mái đi, miễn là đừng quên lời em hứa với anh. – Thiên liếc nhìn Nam đầy ẩn ý.

-Rất hoan nghênh và vinh dự được chào đón quý vị khách quý đã bỏ chút thời gian đến tham dự buổi tiệc ngày hôm nay...

Tiếng nói ông Kha vang vọng khắp khán phòng, buộc lòng mọi người phải dừng hoạt động để hướng mắt về sân khấu. Cũng chính giọng nói đó đã xua đi lời hứa vừa hiện ra trong đầu Nam, lời hứa cô đã hứa với Thiên vài ngày trước, quyết định sổ mạng một con người.

Ông Kha lịch thiệp trong bộ vest đen và giày nhẵn bóng, bên cạnh ông luôn là người phụ nữ sức nức mùi nước hoa và vòng vàng, bà Trinh nở một nụ cười rạng ngời. Sau đó là tiếng vỗ tay trịnh trọng, còn đám học trò bên này chỉ cảm thấy phiền phức, chúng nó chỉ mong mau mau dọn thức ăn lên để tha hồ mà chén thôi, chứ mấy việc giới thiệu này chỉ là hình thức. Thì có ai mời đi sinh nhật, đi đám hỏi đám cưới gì đó mà để bụng đói ra về đâu.

-Hôm nay, là sinh nhật của con trai tôi, Khánh Hưng.

Thêm một tràng pháo tay nữa vang lên chào mừng nhân vật chính của bữa tiệc, Hưng bước ra với gương mặt hút hồn, mái tóc nâu trầm được vuốt keo theo một kiểu mới lạ và phong cách. Chiếc áo thun sọc đen trắng cùng với áo vest khoác hờ bên ngoài, quần jean bụi bặm và giày converse trắng. Anh đứng bên cạnh bà Trinh, cúi đầu chào quan khách, nhìn sang lớp mình vẫy tay nở một nụ cười không chê vào đâu được.

Nam nép sau lưng Thơ và Ngọc, một vị trí có thể nhìn rõ trên sân khấu nhưng không hề có ngược lại. Hưng là hoàng tử của đêm tiệc này, là đứa con do nữ thần mùa xuân mang đến cho Nam nhưng mà bây giờ đã không còn là mùa xuân của riêng cô nữa rồi. Nhìn Hưng như thế này, Nam chỉ biết mỉm cười xiết chặt tay mình trong túi quần mà thôi.

Một người phục vụ đẩy chiếc bánh kem hai tầng có cắm vô vàn những ánh nến ra giữa sân khấu, cả phòng tiệc im lặng để Hưng cầu nguyện theo đúng chu trình của một bữa tiệc sinh nhật. Nhạc đệm bài Chúc mừng sinh nhật vang lên, cả khán phòng cùng hát và vỗ tay theo nhịp.

-Happy birthday to you. Happy birthday to you. Happy birthday, happy birthday. Happy birthday to Hưng.

Cầu nguyện xong, Hưng thổi nến. Tiếng vỗ tay lại vang lên cùng với nụ cười rạng rỡ trên môi anh. Người phục vụ mang bánh kem đặt trên một chiếc bàn để cho Hưng cắt bánh. Bên dưới, nhân viên nhà hàng cũng bắt đầu mang món khai vị lên cho khách thưởng thức. Giây phút sung sướng của lũ quý 12A7 là đây.

-Lời đầu tiên, Hưng muốn nói cảm ơn đến gia đình. Cảm ơn ba mẹ đã mừng ngày con sinh ra bằng bữa tiệc vui vẻ này. Thứ hai, Hưng cảm ơn các bạn trong lớp 12A7 đã tới đây chia vui với Hưng. Ai tặng quà cho Hưng thì mang hết lên đây nha...

Lũ hám trai thi nhau chạy lên chỗ Hưng đứng giơ món quà của mình ra tặng anh, Hưng chỉ có hai bàn tay không thể ôm hết cả đồng quà to lớn kia, anh đặt chúng xuống chiếc bàn đã chuẩn bị để đặt bánh kem. Mọi người không ngừng giơ ra mỉm cười nhưng thật tâm thì Hưng vẫn mong nhận được quà từ một người, mắt anh vẫn lia đi tìm kiếm bóng dáng cô nhóc ấy.

-Chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ.

Lời kết của Hưng là sự mở đầu ột sự tuyên bố khác. Ông Kha bước đến nhận micro từ con trai mình, chuẩn bị tuyên bố việc quan trọng thứ hai trong bữa tiệc trọng này.

-Nhân đây, gia đình chúng tôi cũng muốn mọi người nâng ly chúc mừng cho hai đôi trai tài gái sắc. Buổi lễ đính hôn của con trai và cháu trai của chúng tôi. Khánh Hưng và Thùy Uyên. Đình Duy và Huyền Trân.

Tất nhiên là phải vỗ tay. Rất rầm rộ. Uyên xinh đẹp trong bộ váy màu hồng phấn, kiểu y hệt như bộ váy mà Ngọc đã mặc lúc sáng nhưng không vừa. Đúng là Uyên có dáng người thon thả, cô hợp với bộ váy ôm sát eo ấy hơn là Ngọc. Nam khẽ nhếch môi, không ai nhìn thấy nụ cười ấy của cô cả.

Uyên bước ra đứng bên cạnh Hưng, chủ động nắm lấy tay anh. Hai người quả là đôi kim đồng ngọc nữ. Cặp đôi còn lại cũng chẳng cần miêu tả gì nhiều, vốn dĩ Duy và Trân đã xứng đôi ngay khi đi cùng nhau trong những ngày còn ở trường cấp ba rồi. Nam lại cười, nước mắt của chàng trai ở phòng cô lúc sáng hiện về lớn vốn trước mặt.

Trân mặc bộ váy màu đỏ, giống hệt màu son trên môi cô. Quyến rũ và sắc sảo. Mái tóc đen dài buông ngang lưng, không quá sặc sỡ nhưng lại đầy dịu dàng. Đối lập với sự nóng bỏng của Trân là một màu trắng tao nhã và thanh thoát từ bộ vest của Duy. Đôi mắt màu xanh biển vô cảm đến đáng sợ, anh đứng ngoài cùng bên cạnh Trân và bà Trinh.

Ba mẹ của Uyên và Trân cũng được mời lên sân khấu chung vui với con trẻ. Một điều thắc mắc chính là không thấy mẹ của Duy. Người phụ nữ mặc một màu đen đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên không được mời lên sân khấu. Ba mẹ của Hưng vì vui mừng quá mà bỏ quên việc giới thiệu bà Kim hay là ông bà đã cố tình làm như thế?

-Và việc quan trọng cuối cùng, đó là công bố bản di chúc của nhà họ Lê.

Một người đàn ông khác bước ra, tay cầm chiếc va li mà trong đó chắc chắn là bản di chúc mà ông bà nội của Hưng và Duy để lại cho con cháu. Người đàn ông đó đặt chiếc va li lên một chiếc bàn đã chuẩn bị sẵn và mở nó ra trước sự hồi hộp và tò mò của rất nhiều người.

Ông ta mang ra một xấp giấy và bước đến nhận micro từ ông Kha, chuẩn bị lấy giọng để công bố bản di chúc mà mình đã được ủy thác mấy chục năm về trước.

-Kính thưa quý vị, tôi là luật sư Đào Viết Long, được sự ủy thác của ông Lê Đình Hiếu và bà Đỗ Thị Kim Duyên, bản di chúc này được lập ra khi ông bà còn đầy đủ sức khỏe và minh mẫn, sau khi cả hai ông bà đã

mất thì tôi sẽ là người công bố. Bản di chúc bao gồm hai hồ sơ dành cho ông Lê Đình Lộc và ông Lê Đình Kha, con trai của ông bà Lê. Tài sản chia cho con trai Lê Đình Kha, con dâu Võ Lệ Trinh và cháu trai Lê Võ Khánh Hưng bao gồm: giấy tờ ba căn hộ ở quận Bảy, một miếng đất hai mẫu ở Phan Thiết, tài khoản ngân hàng là năm mươi tỉ đồng. Trong di chúc không có đề cập đến phần tài sản cho ông Lê Đình Lộc. Xin mời gia đình kiểm chứng lại.

Sốc. Đó là trạng thái của Hưng và một vài người quen biết thân thiết với gia đình anh. Còn lại đều ngạc nhiên và dẫn tới lời ra tiếng vào. Ông Kha và bà Trinh tiến tới nhận lấy sổ tài sản thuộc về mình, trong lòng tràn đầy vui sướng. Hưng đứng bất động, anh chưa thể tin được là ông bà nội lại không để lại một chút tài sản nào ẹ con Duy.

-Đợi một chút.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía người vừa mới cất lên tiếng nói, người phụ nữ mặc nguyên bộ đồ màu đen như để tang cho ai đó. Bà bước chậm rãi từng bước về phía sân khấu, đến gần ông luật sư đã bị hai đứa em chồng mua chuộc từ đời nào. Khí thế phát ra ở người phụ nữ ấy khiến người khác phải bức bách và khó mà xem thường.

-Chị Hai, đây là di chúc ba mẹ để lại.

Bà Kim nhếch môi cười, nếu đó là di chúc thật thì không bao giờ bà Trinh có thể sẵn sàng đưa ra như thế, mời bà xem di chúc ư?

-Tui biết.

-Vậy thì chị về chỗ ngồi đi, lên đây làm gì?

-Đòi lại những gì thuộc về vợ chồng tui.

Lời bà Kim nói ra ngoài sự quật cường còn có cả căm phẫn. Gã luật sư lùi dần về cánh gà, định rút lui trong êm thấm nhưng ông Tiến đã đợi sẵn và tóm gọn gã ta. Lúc này còn hô hào mình là luật sư nhận ủy thác, lúc này trong vai trò là một luật sư thì gã nên ở lại để phân trần cho rõ mọi chuyện chứ không phải hèn nhát mà bỏ chạy như thế.

-Chị muốn cái gì đây? Di chúc đã rõ ràng rành như vậy còn gì?

Ông Kha gơ bản di chúc ra trước mặt bà Kim, một lần nữa khẳng định số tài sản mình xứng đáng nhận được. Bà quay mặt xuống khách khứa, đánh mặt lại nói thật đồng dục.

-Di chúc giả.

-Dựa vào cái gì mà chị nói đây là giả?

-Vì chị của chú mày có bản di chúc thật. Vậy đủ chưa?

-Bác nói như vậy là vô căn cứ. Nếu bản này là giả thì cũng đâu có ai chứng minh được bản di chúc mà bác đang giữ là thật.

Uyên ra mặt bảo vệ “ba mẹ chồng”, một cô gái thông minh, hoặc giả như Uyên cũng là một fan trung thành của phim Hàn thì suy luận ra điều này không có gì là quá khó. Bởi vì ở dưới kia, cũng có rất nhiều người có cùng suy nghĩ với cô.

-Nói rất hay. Ông ta đưa bản thật cho bác đó cháu gái xinh đẹp.

Ông Kha tái mặt, liếc nhìn gã luật sư họ Đào kia. Bà Trinh không giữ nổi bình tĩnh, bà sẵn tới tát gã luật sư một cái, hùng hổ không cần biết bên dưới có bao nhiêu con mắt đang nhìn mình, bà thẳng tay đánh và chửi gã luật sư như một kẻ ỏ.

-Mày đưa bản thật cho chị ta khi nào? Dám lừa dối vợ chồng tao hả? Ở đâu ra mấy trăm triệu mà đưa ày rồi mày bán lại cái bản giả này hả?

-Haha. Bị lừa rồi.

Bà Kim đột nhiên cười to rồi làm bộ như một đứa trẻ. Có mấy ai hiểu được ý đồ của bà trong trò chơi này? Ông Kha càng lúc càng tái mặt, ông nhìn vợ mình bị bà chị dâu đưa vào phòng lúc nào không hay. Hưng buông thõng tay, gương mặt buồn bã nhìn ba mẹ mình đầy thất vọng.

-Bản di chúc này là giả. Chỉ vì số tài sản đó mà vợ chồng hai người nhẫn tâm giết chết mẹ và anh Lộc. – Bà Kim buông giọng nhẹ nhàng.

-Trời ơi, người đâu mà thất đức dữ vậy?

-Sao lại có loại người này chứ? Vì tiền mà giết cả mẹ và anh trai.

-Không thể tin được, lâu nay tôi tin tưởng họ mà đầu tư vào Lê Gia, thật không ngờ.

Bàn tán. Xôn xao. Đủ thứ nhận xét. Bà Kim dừng lại ngấm nhìn thành quả của mình vừa tạo dựng nên. Bấy nhiêu đó thôi vẫn chưa đủ. Hưng lùi lại dần, gương mặt anh đầy đau đớn và thất vọng cùng cực, Uyên đứng bên cạnh cũng không khỏi thắc mắc. Trán từ đầu đến giờ vẫn lặng yên, cô chỉ có thể quan sát và tiếp thu mọi chuyện. Ngoài việc đứng nhìn Duy như thế này, cô thật sự không biết phải làm gì nữa cả.

Duy thì sao? Gương mặt hờ hững và lạnh cảm, đôi mắt màu xanh biển không chút gợn sóng của giận dữ hay phẫn nộ. Thoạt nhìn không ai biết được anh đang nghĩ gì. Không ngăn cản bà Kim cũng chẳng phụ họa giúp bà vạch trần tội lỗi của vợ chồng kia, Duy là con trai, là cháu trai đích tôn của họ Lê nhưng anh giống một người đứng ngoài cuộc hơn. Bà Kim cũng biết ý của con trai mình, Duy không lên tiếng bởi vì chưa đến lúc.

Lột thỏm trong những tiếng bàn tán chỉ trích của khách khứa, có một chàng trai khẽ gơ tay lau đi vết đỏ trên mặt mình. Một nỗi đau, một nỗi thất vọng. Và một nỗi vui mừng.

-Haha. Chị điên rồi hả? Người làm trong nhà ai cũng thấy mẹ chết như thế nào. Người già ngủ một giấc rồi vĩnh viễn không trở dậy nữa. Như thế đâu có gì lạ đâu?

Ông Kha quát lên, lấy lại phong độ và biện minh cho vợ chồng mình. Cái chết của bà nội Duy đúng là quá nhẹ nhàng, bà vĩnh viễn ngủ yên chỉ sau một đêm. Người làm trong nhà nhìn vào sẽ nghĩ đó là chuyện quá đổi bình thường nhưng đối với một bác sĩ đã tốt nghiệp loại giỏi thì không thể nào bình thường được.

Một cái chết được chuẩn bị sẵn chỉ bằng viên thuốc ngủ bé xíu hòa với nước trong bình lọc mà bà nội hay uống, như thế đủ để tiễn bà về với cõi hư vô rồi. Một cái chết ma không biết quỷ không hay. Ông Kha và bà Trinh, dự tính như thần nhưng không ngờ rằng chính người trong nhà mình đã phát hiện ra điều đó.

-Nhưng mẹ chưa chết.

Phía dưới lại thêm một phen hoảng hồn vì lời nói của bà Kim. Hơn phân nửa số người có mặt ở đây đi viếng bà, ai cũng nhìn thấy linh cữu của bà được đưa vào hỏa táng. Nếu nói bà chưa chết vậy phải giải thích như thế nào đây?

-Dương Lâm...

Kỳ thốt lên rồi lay lay Nam nhìn ra cửa kháng phòng, ông Lâm đang đẩy một chiếc xe lăn từ từ tiến vào. Và người ngồi trên chiếc xe lăn ấy không ai khác chính là bà nội của Hưng và Duy. Bà vẫn chưa chết, ngược lại còn rất khỏe mạnh, chỉ là sau cú sốc kinh khủng kia đôi chân của bà đã không còn linh hoạt như trước nữa.

-Giờ thì chú thím còn muốn nói gì nữa không? Tối hôm đó, nếu thằng Duy không tới thăm bà nội thì nó cũng không phát hiện trong ly lọc có chứa thuốc ngủ. Nếu không muốn người khác biết, trừ phi mình đừng làm, hiểu chứ?

Bà Trinh vịn vào cạnh bàn để không té ngã khi nhìn thấy người mẹ chồng đang từ từ lại gần mình. Ông Kha không dám tin, rõ ràng ông là người đã kiểm tra cơ thể bà, không thể có một dấu hiệu sống nào nữa.

Chẳng ai ngờ rằng, chính Duy đã phát hiện ra âm mưu thâm hiểm đó. Chính anh đã tạo ra một cái chết giả vô cùng hoàn hảo dành cho bà nội của mình, chỉ bằng một mũi tiêm thuốc chết lâm sàng tạm thời. Một ngày, đủ để mẹ anh trao đổi thể xác của bà nội.

-Sao hai con lại làm như vậy? Cứ cho là người làm ở nhà sơ sẩy trong việc thuốc men ẹ đi. Thằng Duy phát hiện nên đưa mẹ tới chỗ mẹ nó. Còn ba thằng Duy, anh trai ruột của con mà Kha. Sao lại hại chết anh trai con?

-Anh Lộc chết vì tai nạn giao thông. Con không biết gì hết.

Người mẹ già mặt mũi đã lốm đốm vết đồi mồi, cuối cùng sau cái chết hụt của bản thân vẫn bao che cho con trai, tình thương bao la của mẹ là thế. Nhưng bà không thể bỏ qua sự thật đằng sau cái chết của một đứa con trai khác của mình.

-Khi đó, tập đoàn Lê Gia chỉ là một công ty kinh doanh nhỏ về nhà đất. Nhưng anh Lộc đã tìm được mối làm ăn ở nước ngoài và hợp tác thành công với bên đó. Chú thím ghen tị, sợ anh ấy được lòng tin của ba mẹ hơn nên đã thuê người gây ra tai nạn giao thông.

-Chị nói chắc ăn quá ha. Ai làm chứng chứ? Có giỏi thì mang ra đối chất đi.

Bà Trinh đứng trước mặt bà Kim vẫn còn ngoan cố, người mẹ chồng đứng giữa hai cô con dâu có hai xuất thân trái ngược nhau và cho đến bây giờ bà mới ngỡ ngàng nhận ra khi xưa mình đã sai lầm như thế nào. Chính đứa con dâu mà bà đã từng hắt hủi chà đạp lại cứu mạng bà. Khẽ lau nước mắt, bà có hồi hận cũng không biết đã kịp chưa.

-Con... làm chứng.

Hưng run rẩy rút tay khỏi tay Uyên bước lên phía trước, đôi mắt đen ngập nước đau đớn thốt ra mấy chữ như cục hình. Ông Kha và bà Trinh đồng loạt quay lại nhìn con trai mình, nỗi thất vọng dâng lên cùng cực đằng sau màn nước kia. Hưng lấy trong túi quần ra một cái máy ghi âm và mở ọi người cùng nghe.

.....

-Em lo quá anh ơi, bữa tiệc sắp tới mình nhắc tới việc chia tài sản, có khi nào mẹ con thằng Duy về đây là đòi chia tài sản không anh?

-Em giỏi lo xa quá. Thằng cha luật sư đã nhận tiền của mình rồi, không làm theo ý mình đi, anh sẽ san bằng cái văn phòng của hân ta.

-Nhưng em vẫn thấy lo. Mấy năm rồi không gặp chị Hai, chị ta nhìn em gian gian thế nào. Cứ như là biết hết mọi chuyện mình làm rồi vậy.

-Mình ơi, chuyện gì mà mình sợ chị ta biết? Mẹ thì cũng chết rồi, ông Lộc cũng đâu còn nữa, chị ta chỉ là dâu thôi làm sao mà giành tài sản nhà mình được. Còn thằng Duy hả, nó sao so bì lại con trai mình?

-Mấy hôm giờ em cứ nôn nao lắm. Tự nhiên thằng con mình đồng ý đính hôn với con bé Uyên đã đành, thằng Duy hết lần này tới lần khác không muốn đính hôn với con bé Trần cũng đồng ý luôn. Anh không thấy mọi chuyện quá suôn sẻ hả?

-Ôi, mình ơi, em thích lo xa quá. Nếp nhăn hằn lên rồi này. Anh phải nói với em bao nhiêu lần nữa đây? Người chết thì không có khả năng đào mồ sống dậy, còn lũ trẻ thì chẳng biết gì về quá khứ hết. Cho nên những việc trước đây vợ chồng mình không nhắc tới thì ai mà biết hả? Ông Lộc chết cũng đáng thôi, mình kêu thằng Tài đâm cho ổng bị tật thôi ai nào đâu ổng chết luôn, đỡ tốn công tốn sức nuôi bệnh. Đợi mình lấy được tài sản rồi thì quẳng ẹ con thằng Duy ít tiền tổng khứ đi. Tất cả sẽ thuộc về con trai mình.

-Con thật sự đau đớn khi biết người gây ra cái chết cho bác Hai là ba mẹ. Tại sao ba mẹ lại làm vậy? Hồi đó con với anh Duy rất thân nhau, chỉ vì ba mẹ mà bây giờ ngay cả gặp mặt anh con cũng thấy có lỗi. Con phải làm sao để chuộc lại lỗi lầm của ba mẹ đây?

Hưng đập cái máy thu âm xuống bàn, bà Trinh đầm đìa nước mắt nhìn anh không thốt ra lời nào nữa. Quá đau đớn, Hưng cảm nhận được nỗi đau mất đi người ba mà bao nhiêu năm qua Duy chịu đựng. Cuối cùng thì anh đã hiểu tại sao ánh mắt Duy nhìn mọi người luôn có một nửa là cô đơn và lạnh cảm. Vì nó đã đóng đầy quá nhiều bi thương.

-Rõ ràng rồi nhỉ? Anh Lộc chết đi, tui và thằng Duy tự sống bằng chính sức lực của mình, trước sau không xin xỏ nhà họ Lê các người lấy nửa đồng bạc. Tại sao các người lại nhần tâm đến vậy hả? Lương tâm các

người bị chó tha rồi sao? Lê Đình Kha, anh ấy là anh ruột của chú, cùng một mẹ sinh ra, tại sao chú lại sai người hãm hại anh ấy?

Không có ai trả lời bà Kim. Giọt nước mắt đau khổ gượng kìm nén bấy lâu giờ lẫn dài trên gương mặt người phụ nữ phúc hậu. Duy bước tới ôm lấy đôi vai đau khổ của mẹ mình. Đôi mắt lạnh tanh không cảm xúc nhìn về phía gia đình ba người đầy nợ máu với anh.

-Một mình anh ấy chết thôi vẫn chưa đủ. Các người có biết trong tai nạn đó đã cướp đi sinh mạng và tương lai của những ai nữa không hả? Vì sự tham lam và ích kỉ của gia đình các người, bạn thân của tui đã chết. Một nửa yêu thương và một nửa tri kỉ của tui đã chết có biết không hả?

Bà Kim gào lên, nỗi đau bấy lâu dường như hôm nay dâng lên đỉnh điểm và bộc phát tất cả. Nếu không có Duy giữ bà lại, chắc chắn bà sẽ không ngần ngại mà nhào tới cầu xé đôi vợ chồng kia. Nước mắt không ngăn được mà tuôn như thác đổ, nỗi đau mất chồng ở đây có ai hiểu được giúp bà?

-Tại các người không chỉ một mà đến những hai gia đình tan vỡ. Tội giết người mà vợ chồng hai người đã gây ra đổ hết lên đầu đứa trẻ đó. Chỉ vì anh Lộc và Doanh đã cứu mạng nó, một khoảnh khắc dừng xe lại để bế đứa bé ấy thôi đã khiến hai người vĩnh viễn không thể mở mắt được nữa. Tại sao vậy hả? Quân giết người, tui hận vợ chồng hai người. Trả anh Lộc lại cho tui. Duy ơi... huhu...

Nãy giờ ai ai cũng chú tâm tới bà Kim và những người đứng trên sân khấu, một vở kịch dài mười tám năm đã đến lúc hạ màn. Cô gái nhỏ nhắn mà ai cũng nhận nhầm là con trai lững thững bước ra thăm thẳm dẫn thẳng đến sân khấu lớn, cô đi trong vô thức. Đôi mắt đen ngập nước không chớp, mặc cho nước mắt muốn trào ra lúc nào cũng được.

Nam vừa đi vừa quệt nước mắt, nước mũi tèm lem. Đứa trẻ mà bà Kim vừa nói chính xác là cô. Chính vì cứu cô mà ông Lộc và bà Doanh mới bỏ mạng, bên tai cô luôn vang vọng những lời của Duy. Một mực khẳng định cô giết người. Nam muốn ngã khụy, bước chân cô trở nên lảo đảo. Một vòng tay mạnh mẽ choàng qua eo đỡ cô vào trong lòng mình. Ngước mắt nhìn lên, Nam khẽ mỉm cười, bây giờ thì cô đã có đủ tự tin để nói với chàng trai ấy.

-Em không giết mẹ anh. Xin lỗi... anh Hai.

Bảo khóc. Cùng với Duy, anh là người tổn thương tình cảm của Nam nhiều không kể hết. Bảo ôm lấy đôi vai nhỏ của Nam dìu cô đi tới bên cạnh ông Lâm đang lo cho bà nội của Duy. Nam không uống thuốc cả ngày nay rồi và bây giờ cô thật sự rất mệt.

Nam ra hiệu cho Bảo biết mình ổn, anh buông cô ra để cô tự do với những ý định của riêng mình. Ngọc và Kỳ cũng tiến tới chỗ Bảo đứng, Thiên đã nhận ra dấu hiệu lạ của Nam nên anh lên ra ngoài gọi điện thoại cho ai đó.

-Bơ biết hết rồi. Mấy đứa không cần giấu nó nữa đâu.

Ông Lâm nói nhẹ nhàng. Không có bí mật nào là bí mật mãi mãi. Nam bước lên sân khấu, đi thẳng tới trước mặt Hưng, anh đang dìu mẹ mình, bên cạnh bà Trinh là ông Kha, cho đến phút cuối Uyên vẫn đứng phía sau Hưng luôn ủng hộ anh trong tất cả mọi chuyện. Một gia đình hạnh phúc nếu như không có sự ích kỉ và tham lam. Nam đưa tay quệt mũi, máu lại chảy ra quỵên cùng nước mắt. Sắc mặt cô trắng bệch trông thấy mà thương vô cùng.

-Tui là một đứa trẻ từ nhỏ đã sống thiếu tình thương của mẹ. Mới đây thôi, tui biết được mình còn không có ba. Thậm chí ba mẹ tui là ai tui cũng không biết. Nếu như không có tai nạn đó xảy ra, có lẽ tui và anh Bảo sẽ được sống hạnh phúc với tình thương của cả chú Lâm và cô Doanh. Vì cô chú mà tui đã gánh cái tội danh giết người mặc dù khi đó tui chỉ là một đứa trẻ chưa tròn một tháng tuổi.

Nam nói trong nước mắt, cô không biết có nên hận đôi vợ chồng này hay không. Vì họ đã cướp mất tình thương bao la của mẹ dành cho Bảo, đã khiến Nam phải gánh tội thay những mười tám năm trời. Cô có quyền hận họ giống như Bảo và Duy đã từng hận cô hay không?

Bảo mím môi, cố gắng là một người cứng rắn để làm chỗ dựa cho Ngọc cũng đang đổ hoe mắt bên cạnh mình. Anh xiết chặt tay Ngọc hơn, nỗi đau mà Nam chịu, không biết bao nhiêu cơn thịnh nộ của anh. Một tiếng xin lỗi đến bao giờ anh mới nói được với cô?

-Số tiền này... mười lăm triệu mà tui đã nhận của cô chú để tránh xa Hưng, tui trả lại cho các người. Hưng xứng đáng với những gì cậu ấy có, tiền không mua được tình cảm con người. Và tui cũng muốn cô chú biết, tui không xứng với con trai cô chú.

-Nam... Hưng xin lỗi.

Chát. Nam tát Hưng. Đây là điều cuối cùng cô dành cho anh. Nam không yêu Hưng, nếu như anh thật sự yêu thương cô thì sẽ không vì mười lăm triệu kia mà rời bỏ cô, chưa hỏi rõ ràng gì cả đã vội vàng kết luận đánh giá con người cô. Cái tát đó, Nam muốn trả lại cho Hưng. Anh đã đánh cô lúc ở xưởng đá lạnh. Đau đến buốt người.

-Từ nay chúng ta không ai nợ ai.

Bước sang phải hai bước chân, Nam chĩa cái nhìn đau thương đầy nước cho Uyên. Một cô gái vì tình yêu mà làm tất cả, hơn ai hết Nam biết Uyên yêu Hưng tới cỡ nào. Cô mỉm cười, có nên tặng Uyên vài cái tát không nhỉ?

-Mày hơn tao tất cả. Mày có một gia đình hạnh phúc. Giàu có, quyền lực và xinh đẹp. Tao không thể so sánh với mày. Đó là điều mày nên hãnh diện. Nhưng tao luôn tự hào vì tao có cái đầu đỉnh hơn mày. Thế nhé, nhớ yêu thương gia đình của mình và cả người đó nữa.

Nam sắp ngã rồi, Uyên vội đỡ cô lại. Nam mỉm cười, Uyên đang khóc. Không rõ vì ai. Nhưng có lẽ đây là lần cuối cùng hai đứa đầu đá với nhau vì một chàng trai là Hưng. Lấy lại thăng bằng, Nam đi tiếp qua chỗ Trân và ba mẹ cô đang đứng. Gương mặt Nam chia làm hai màu, một trắng bệch, một đỏ do máu. Cô cười mà nước mắt cứ rơi. Hôm nay là hạn cuối rồi.

-Xin lỗi vì tui lại phá hoại tình yêu của chị. Tui rất muốn đánh trả chị và con nhỏ em gái đồng danh của chị nữa. Hai người quá tự cao nhưng mà tui hết sức rồi. Tui muốn cảm ơn chị, vì cú đánh nhớ đời để lại sẹo đây này.

Nam chỉ tay lên trán, chỗ vết sưng vẫn chưa tan hết máu bầm mặc dù đã hai tuần trôi qua. Trân đứng như tượng, cô thua rồi. Thua một cách tâm phục khẩu phục. Đỉnh hôn gì chứ, thứ hình thức ép buộc tình cảm của con người. Lúc cô nhìn thấy người đó đứng thật lâu nhìn vào màn hình điện thoại rồi bật khóc ngon lành thì cô đã biết mình vĩnh viễn thua cuộc.

Nam rời tầm mắt khỏi Trân tiến đến vị trí cuối cùng, tay cô lấy trong túi quần ra sợi dây chuyền có khắc một mặt trăng khuyết bằng cẩm thạch. Nam đưa cho bà Kim, bà vội bước tới đỡ lấy cô đang lão đảo.

-Cái này, cô giữ lại để cho con dâu của mình nhé. Con... không thể...

Giọng nói Nam trở nên đứt quãng, cô mệt mỏi quá rồi nhưng vẫn còn nhiều điều muốn nói. Mắt Nam tìm kiếm bóng hình thân thuộc, cô sắp không chịu được nữa rồi.

-Anh Duy...

Duy nhanh chóng tiến lên trước tầm mắt của Nam để cô nhìn thấy mình. Nam mỉm cười, cô đứng thẳng dậy vươn tay chạm vào người Duy. Mỉm cười, cuối cùng cô cũng đợi được. Chứng minh cô không phải là người giết chết ba anh. Nam làm được rồi. Nước mắt cô rơi. Nước mắt màu đỏ.

-Bơ... không... giết... ba anh... em...

-Bơ, tỉnh lại đi em. Bơ, nhìn anh Duy này. Bơ ơi!

-Nam ơi! – Hưng nhào tới chỗ cô gái nhỏ vừa khép chặt mi mắt.

-Bơ!!

-Không!! BƠ!!!

Kỳ và Ngọc cùng ủa lên sân khấu lớn, cả hai nức nở thành tiếng. Bảo đứng như tượng tại chỗ chứng kiến màn nước mắt đỏ thắm đầy đau đớn của Nam, đến khi anh hoàn hồn trở lại cũng là lúc anh nhận ra rằng em gái mình hoàn toàn không- bình- thường.

-Harry, mau lên!

Tiếng xe cấp cứu ngày một vang rõ từ bên ngoài. Thiên chạy vào kháng phòng hét lớn. Nam ngã vào lòng Duy, chìm vào mê man. Điều cô muốn anh nghe vẫn chưa cất nên thành lời. Liệu Duy có cơ hội để nghe Nam nói? Chiếc áo trắng tinh của anh ướt đầm một mảng màu đỏ thê lương.

.....

Ung thư máu cấp tính giai đoạn hai.

Bảo như chết lặng ngoài hành lang phòng cấp cứu sau khi nghe Ngọc vừa nói vừa khóc kể lại tất cả. Không ai nói cho anh biết, không một ai chỉ dạy cho anh biết mình đã sai và nên sửa lỗi ở chỗ nào. Khi anh vừa nhận ra mình hiểu lầm Nam và cần bù đắp cho cô hơn thì lại nghe tin cô chẳng còn sống được bao lâu nữa.

-Anh phải làm sao đây Ngọc? Anh phải làm sao đây? Em nói đi.

-Em không biết. Anh ơi, anh đừng như vậy. Bây giờ anh phải thay chú Lâm lo cho Bơ nữa, anh phải giữ sức khỏe.

Bảo sáng mắt ra, anh xiết chặt lấy vai Ngọc. Cô vừa khai thông trí tuệ cho anh. Khi nghe tin Nam bệnh, ông Lâm đã không giữ được bình tĩnh mà ngắt xủ, bây giờ trọng trách đổ hết lên vai Bảo. Nam vẫn đang trong phòng cấp cứu, Thiên cũng tham gia ca cấp cứu ấy vì anh là bác sĩ chịu trách nhiệm cho cô.

Ghé chờ phía bên kia, Kỳ đang run rẩy ngồi cùng Duy. Ba của cô đang ở phòng hồi sức chăm sóc cho ông Lâm. Chiếc áo vest trắng của Duy ướt một màu đỏ nhức mắt, mỗi lần Kỳ muốn nói gì đó với anh quay sang nhìn thấy màu đỏ kia là cô lại im bật, mọi suy nghĩ bay sạch sẽ.

Hưng và Uyên cũng vào bệnh viện nhưng phải chăm sóc ột bệnh nhân khác là bà Trinh bởi cú sốc quá nặng mà bà Kim và Nam mang đến. Tập đoàn Lê Gia và buổi lễ đính hôn sụp đổ hoàn toàn trong vài giờ đồng hồ ngắn ngủi.

Hành lang khu cấp cứu bỗng trở nên lặng ngắt. Không tiếng bước chân, không một lời nói. Chẳng ai đủ can đảm để phá vỡ bầu không khí ấy cho đến khi đèn cấp cứu vụt tắt.

Các bác sĩ bước ra ngoài với vẻ mệt mỏi hẳn. Đã một tiếng đồng hồ trôi qua. Thiên đi ra sau cùng. Mọi người túm tụm lại hỏi han về ca cấp cứu nguy kịch.

-Tôi cần gặp người nhà của bệnh nhân gấp.

Ông bác sĩ già chỉnh lại gọng kính, đưa mắt một lượt nhìn những gương mặt lo lắng. Bảo tiến lại gần nói với ông.

-Tôi là anh trai con bé.

-Được. Cậu đi theo tôi. Bác sĩ Thiên, nhờ cậu đưa bệnh nhân sang phòng hồi sức.

Bảo đi theo vị bác sĩ đó. Thiên, Kỳ và Ngọc đưa Nam vừa thoát khỏi cơn nguy kịch về phòng hồi sức. Ông Lâm nằm ở phòng bên cạnh, chỉ cách Nam có một bức tường. Duy nhận điện thoại của ai đó, lập tức rời khỏi bệnh viện mà chưa kịp nhìn thấy mặt Nam.

.....

Tại phòng làm việc của vị bác sĩ chịu trách nhiệm chính trong ca phẫu thuật vừa rồi cho Nam, Bảo đang cố gắng lắng nghe và tiếp thu những gì ông ấy nói.

-Tế bào ung thư phát triển rất nhanh. Cậu là anh trai của bệnh nhân nên đi xét nghiệm tủy và máu để tiến hành cấy ghép càng nhanh càng tốt.

-Con... thật ra thì ba mẹ con nhận nuôi em ấy. Con không phải là anh ruột.

Vị bác sĩ già nhú mày, vấn đề phức tạp hơn ông nghĩ.

-Tôi sẽ giải thích thế này. Nếu tìm được người có tủy sống thích hợp với cô bé thì tỉ lệ sống sẽ cao hơn là thực hiện phương pháp hóa trị hoặc xạ trị. Nhưng tôi nghĩ với tình hình sức khỏe của cô bé lúc này sẽ không chịu được những lần vô hóa chất đâu. Mất rất nhiều thời gian và cơ thể sẽ đau đớn lắm. Chưa bàn đến chuyện tiền nong nữa.

-Không còn cách nào khác sao bác sĩ?

-Phải theo dõi tình hình sức khỏe của cô bé một thời gian nữa, nếu thể trạng tốt và gia đình đồng ý làm hóa trị thì chúng tôi mới tiến hành hóa trị được. Nhưng trong trạng huống hiện tại, muốn cứu sống cô bé thì chỉ còn cách đó.

Bảo chờ người. Vậy nếu như sức khỏe của Nam không đủ tốt thì thế nào? Em gái anh phải làm thế nào đây?

Thứ Hai ngày 8 tháng 4 năm...

Hôm nay là ngày đầu tiên Nam chính thức khoác áo bệnh nhân tại Chợ Rẫy, một màu xanh da trời nhạt. Nam được nằm ở phòng đặc biệt, luôn có Bảo và ông Lâm thay phiên túc trực bên cạnh mình không rời. Không ai để Nam ở một mình cả, mọi người đang cùng cô chiến đấu từng giây từng phút với căn bệnh ung thư nghiệt ngã kia.

Sau khi được đưa tới phòng hồi sức chừng vài tiếng là Nam tỉnh lại, cảm giác như mình vừa được ai đó kéo lại không cho bước qua quỷ môn quan vẫn còn rõ rệt. Bộ vest đêm trước dự tiệc đã được thay ra mặc gọn gàng trên móc ở bên tủ, thay vào đó Nam phải mặc bộ quần áo mà mình ghét nhất.

Suốt cả một ngày Nam phải truyền nước cho hồi phục sức đề kháng, Bảo và ông Lâm không ai nhắc tới chuyện ngày hôm trước, mọi thứ vẫn diễn ra đúng như bình thường. Nam là con gái ngoan của ông Lâm và Bảo vẫn hân học với cô như trước, mặc dù anh rất yêu thương cô. Huyết thống đã không còn là vấn đề đối với họ nữa rồi. Trong lòng họ bấy lâu nay vẫn luôn ngầm thừa nhận Nam là một phần không thể thiếu.

Chiều tối, Kỳ và Ngọc tới bệnh viện thăm Nam. Ở lớp vẫn chưa ai biết cô bị bệnh nặng như vậy, Ngọc giấu chúng nó là Nam chỉ mệt và ngất xỉu mà thôi. Tránh để lũ học trò đó kéo cả bầy cả lũ vô bệnh viện làm loạn. Cô dự tính một ngày đẹp trời nào đó sẽ lựa lời mà nói. Tất nhiên ngày đẹp trời đó không phải hôm nay hay ngày mai.

-Hai tao đâu?

-Anh Bảo về nhà lấy ít đồ ày. Sao rồi? Thấy khỏe hơn hôm qua không?

-Khỏe hơn hôm qua và ngày mai.

Ngọc trừng mắt liếc Nam, từ đó về sau hễ Nam nói những điều gở là cô lại liếc ngang liếc dọc như hôm nay vậy. Lâm Nam muốn cười mà cũng không dám cười.

-Tao thêm trà sữa quá Su.

-Dạ thưa má. Má đang bệnh, muốn ăn uống gì cũng phải kiêng cử, để con hỏi bác sĩ má có uống trà sữa được không rồi con mua.

-Tốt tốt. Con ngoan.

Rồi tự nhiên nhìn nhau im phăng phắc, hết chuyện gì để nói nữa luôn. Thấy bầu không khí căng thẳng quá nên Nam mở miệng lạnh chanh nói trước.

-Chừng nào mày mới bắt chước con Uyên?

-Là sao? Mặc mớ gì tao phải bắt chước nó?

-Thì đính hôn với Tạ Thế đó.

-Điên hử? Đợi tới khi tao cưới thằng chả rồi ày làm phụ rể ha.

-Biết tao sống có nổi không mà làm phụ rể?

Cốp. Ngọc quăng cuốn trạng Quỳnh trúng đầu Nam, cô nhăn mặt trợn mắt liếc xéo Ngọc. Vậy mà có người tỉnh bơ làm ngơ nhìn đi chỗ khác ngon lành. Kỳ lườm lườm Ngọc, bênh Nam.

-Mày nhẹ cái tay thôi, nó đang bệnh chứ có khỏe như hồi đó nữa đâu mà chơi mầy trò bạo lực đó.

Nói xong mới biết mình lỡ lời, Kỳ vội cụp mắt xuống khi Ngọc quay lại chĩa cái nhìn đầy lửa điện cho cô. Nam cười ha hả, hai đứa này làm như cô sắp chết đến nơi vậy. Có cần lo lắng quá mức vậy không trời?

Chín giờ tối. Bác sĩ Toàn, ba của Thiên tới thăm Nam và kiểm tra lần cuối trong ngày cho cô. Ông còn mang tới một túi toàn là kẹo dẻo, giống như Nam là trẻ con vậy, phải dỗ cô theo cách này mới chịu uống thuốc, nghĩ tới Nam chỉ muốn cười.

Tối này, ông Lâm ở lại với Nam trong viện. Bảo đưa đồ cho ông mang vào cho Nam còn anh ở nhà, chuẩn bị cho tiết dạy ngày mai. Ông Lâm kể cho Nam nghe rất nhiều về ngày tháng tuổi trẻ, lúc ông và bà Doanh yêu nhau như thế nào rồi tiến tới đám cưới ra sao.

-Ba chơi xấu. Mẹ chưa đủ tuổi kết hôn đã phải mặc áo cô dâu rồi.

-Lúc đó gia đình bên nội con rất nghèo. Còn bên ngoại lại giàu có. Cũng cái chuyện môn đăng hộ đối mà ba mẹ bị ông bà phản đối nhiều lắm.

-Nên ba mới ăn kem trước cổng, ý lộn, ăn cơm trước kẻo chứ gì? Nhưng mà con ủng hộ ba. Hehe.

-Bơ à, ba thương con lắm, con biết không? Nếu mẹ có tới muốn đưa con đi thì nhất định không được theo bà ấy nghe chưa?

-Dạ. Con sẽ nói với mẹ là ba cần con, anh Hai cần con chăm sóc nên con không đi theo mẹ được.

-Đúng rồi, con phải nói như vậy.

-Ba ơi, ba đừng khóc. Con xin lỗi ba.

Giọt nước mắt bất lực của người làm cha mà không thể hi sinh được gì cho con gái mình, ông Lâm đau đớn. Những gì con gái ông gánh chịu chỉ vừa nhẹ hơn đôi chút, ông trời đã đặt thêm một gánh đau thương nữa lên đôi vai nhỏ gầy.

-Ba không khóc. Con ngủ đi Bơ. Ngày mai phải truyền nước nữa đó.

-Ba nhắn anh Hai ngày mai có vô thì mang hình của mẹ cho con nha ba.

Mười hai giờ. Ông Lâm vẫn lặng lẽ ngồi bên cạnh Nam canh chừng giấc ngủ cho cô. Tiền bạc với ông không thành vấn đề, chỉ cần chữa khỏi bệnh cho Nam. Nhưng bây giờ có nhiều tiền cách mấy cũng không có cơ hội, tia hi vọng sống của Nam trở nên mỏng manh vô cùng.

.....

Thứ Tư ngày 10 tháng 4 năm...

Nam ngoan ngoãn nằm im trên giường nhìn chai nước thuốc nhỏ giọt chảy nhẹ nhàng vào cơ thể mình. Vết kim tiêm truyền nước ngày hôm qua đã sưng lên, buộc lòng Thiên phải truyền sang tay khác cho Nam. Thời gian cô nằm viện, ngoài việc uống thuốc đều đặn phải truyền nước kiểu này nữa, chỉ e là sức khỏe của cô không chịu nổi.

Thiên vào phòng thay chai nước thuốc cho Nam. Mỗi một chai nước như vậy tốn bao nhiêu tiền cô không biết, chỉ biết là nó không rẻ thôi. Chắc tính bằng tiền triệu. Nhìn thấy Thiên, Nam mỉm cười. Anh lúc nào cũng trực ở gần phòng bệnh của cô, bên cạnh Nam luôn có một chiếc chuông nhỏ, để cảm thấy không khỏe cứ việc ấn nút, Thiên sẽ có mặt ngay lập tức.

-Có mỗi không? Anh đưa em ra ngoài hóng gió nha.

Nam gật đầu, nằm một chỗ đếm giọt nước truyền vào cơ thể mình hoài cũng chán. Thiên giúp Nam ngồi vào xe lăn, treo chai nước mới lên đỉnh cây sắt bên cạnh, rồi đẩy chiếc xe ra ngoài hành lang bệnh viện. Nam không được phép đi lại nhiều, sẽ rất dễ chóng mặt vì máu không điều hòa được dẫn tới việc cô ngất xỉu nữa chừng khi vận động mạnh. Vì thế Thiên phải đưa cô đi bằng cách này.

-Tạ Thế, em còn bao nhiêu thời gian?

-Em đã hỏi mấy lần rồi biết không?

-Em muốn biết.

-Anh không biết.

Thiên không biết hay là anh biết mà không muốn nói? Trách nhiệm của một người bác sĩ là giữ vững tâm lý cho bệnh nhân của mình, tuyệt đối họ sẽ không nói ra thời gian còn lại của bệnh nhân mặc dù biết rất rõ người đó sẽ không còn bao lâu nữa. Nam không hỏi thêm, cô biết Thiên khó xử.

-Hôm bữa, Su nói nó nhất định không lấy anh. Còn thách em khỏi bệnh thì sẽ làm phụ rể cho hai người. Trẻ con anh nhỉ?

-Em có lớn hơn Su bao nhiêu đâu mà nói con bé trẻ con?

-Sắp tới sinh nhật nó rồi. Em sợ không gượng được tới đó. 30 tháng 4, nếu em chết, hãy thay em yêu thương Su, nha anh.

-Em lại vậy nữa rồi. Su nghe được sẽ buồn lắm đó. Con bé đang chuẩn bị sinh nhật hoành tráng lắm, không có em làm sao đây?

Không có Nam thì trái đất vẫn quay, thời gian vẫn chạy, mọi thứ vẫn sẽ diễn ra như cái quy luật mà định mệnh an bày cho nó. Không có Nam thì sẽ có một khoảng trống tinh thần nhưng rồi nó sẽ bị thời gian vùi lấp. Nỗi đau nào rồi cũng sẽ nguôi ngoai, nếu ta biết cách để nó ngủ yên vĩnh viễn.

-Em... muốn đi học. Em vẫn chưa tốt nghiệp anh à. Còn ước mơ nữa.

-Đợi em hết bệnh đi rồi muốn làm gì cũng được.

Bao giờ thì Nam sẽ hết bệnh? Câu hỏi đó cũng tương tự như câu: Nam còn bao nhiêu thời gian nữa? Không ai dám trả lời cho cô, ngay cả chính bản thân mình Nam cũng không thể tự đưa ra câu trả lời. Cô vẫn còn nhiều điều muốn thực hiện, nhưng với cơ thể đứng còn không vững này thì có thể làm được gì?

-Anh kể em nghe về anh Duy đi.

-Harry hả?

-Harry? Đó là tên của anh Duy khi đi học ở Anh quốc hả anh?

Thiên gật đầu. Anh bắt đầu kể về những năm tháng đi du học của mình. Trước khi ra nước ngoài Thiên là một học sinh xuất sắc của Đại học Y Dược thành phố, anh nhận học bổng toàn phần sang Anh hai năm. Và trong hai năm đó anh đã thật sự khâm phục Duy tuy rằng hai người theo đuổi hai niềm đam mê khác nhau.

-Vậy anh Duy đã tốt nghiệp đại học rồi ă?

-Em không biết hả?

Nam lắc đầu, cô thật sự không biết. Cô chỉ nghĩ rằng năm năm trước gia đình anh không sống ở Việt Nam nữa mà ra nước ngoài định cư, rồi gần đây anh trở lại để học tiếp. Thầy Giang cũng nói kết quả học tập của Duy vẫn được bảo lưu tại trường. Không lẽ... tới trường chỉ để thực hiện mục đích trả thù Nam? Ôi thượng đế ơi!

-Thằng đó chăm học lắm. Được nhiều con gái theo nhiều nữa. Tây có, ta có. Mà anh không thấy nó để ý ai hết trơn.

-Vậy anh có không?

-Anh hả? Tất nhiên là không rồi. Em đang chọc anh đó hả?

-Không. Nghe anh nói vậy em rất vui. Vì Su trao tình cảm đúng người.

-Anh có lỗi với con bé. Em biết không? Anh là người đã phá hủy tình tiết của Su.

-Vậy mà Su luôn nghĩ là anh không biết chuyện đó.

Thiên bất ngờ. Giọt máu đỏ tươi nằm trên gra giường đêm đó đã ám ảnh anh rất nhiều. Tội lỗi của anh chất chồng khi sau đó lại bay sang Anh những hai năm dài, bỏ mặc Kỳ với những đau thương.

-Su rất tội nghiệp. Nó đã rất cô đơn sau khi anh đi nên mới kết bè kết phái ăn chơi. Không có thằng nào đung được vào người nó kể từ ngày đó. Trong lòng nó, anh luôn chiếm một vị trí quan trọng.

-Xin lỗi em.

-Sao lại xin lỗi em?

-Vì lần đầu tiên gặp em, anh đã ghen với em.

Nam cười ha hả, còn nhớ lần đầu Thiên đã nhận nhầm Nam là một thằng con trai. Tới giờ vẫn còn nhớ. Kỳ quan tâm Nam nhiều hơn Thiên, vì với cô Nam là một người bạn, một người em rất đối quan trọng. Nhưng nếu xét về tình yêu, thì trong lòng Kỳ, Thiên luôn là người đàn ông cô yêu nhất, có lẽ sau vị cha già kính yêu của mình thôi.

-Em lạnh rồi. Anh đẩy em vô nằm nha.

Thiên gạt đầu, đẩy Nam trở lại phòng bệnh. Hình như có chuyện gì đó ở tập đoàn cần ông Lâm giải quyết, nên ông giao cô lại cho Thiên và hứa sẽ về với cô sớm nhất có thể. Nam nằm trong phòng, tay trái lật mấy trang truyện, tay phải để yên vị trí truyền nước. Chốc chốc lại hướng mắt ra cửa phòng như trông đợi một ai đó sẽ đến.

Sáu giờ, Bảo mang ít quần áo vô thăm Nam. Nhìn thấy khung ảnh bà Doanh là Nam cười đến nỗi chảy cả nước mắt. Bảo mắng cô ngốc, cô thề lưỡi trên lại, chẳng thích anh gọi cô bằng tính từ ấy chút nào. Chai nước thuốc thứ tư truyền xong, Nam được phép nghỉ ngơi thả lỏng tay chân một chút trước khi truyền chai cuối cùng. Ép Nam ăn hết tô cháo thịt băm mà Bảo tự nấu, anh mới cho cô mấy viên kẹo để uống thuốc.

-Hai, bây giờ còn thương em không?

-Hỏi cái gì kì vậy con kia? Anh không thương em chứ thương ai nữa?

-Lại vậy nữa rồi. Ý em là thương theo kiểu kia kìa.

Bảo suýt làm rớt con dao gọt táo xuống sàn, may là chưa đứt tay nếu không là anh để cho Nam tự mà ăn táo luôn vô. Nam ngóng dài cổ chờ câu trả lời mà chẳng thấy đâu, rầu ghê gớm.

-Hai có thương Múp không?

-Ăn đi. Đừng có hỏi bậy bạ nữa.

Bảo nhét miếng táo vừa cắt nhỏ vào miệng Nam, chặn đường nói của cô. Nam hỏi như thế này thì làm sao mà Bảo trả lời cho được? Nếu nói anh không thương cô nữa thì là nói dối, còn nói không thương Ngọc thì hẳn là Nam sẽ rất buồn.

-Ở trường có gì vui không Hai? Có con nào muốn làm chị dâu tương lai của em nữa không?

Nam còn nhớ cách đây không lâu có một cô bạn rất dũng cảm, hình như học lớp Tự nhiên cả gan chặn đường Bảo tỏ tình không chút đắn đo. Con gái học Tự nhiên hình như không được bình thường, cũng may là Nam học Xã hội. Bảo nói vậy đó.

-Không. Nghĩ bậy bạ không à. Ăn nhanh đi.

-Hai, sau này Hai là người thừa kế tập đoàn đá quý Kim Doanh thiệt hả?

-Ừ, có thằng Duy nữa.

Nhắc tới Duy đôi mắt Nam thoáng buồn. Cô nằm ở đây mấy ngày rồi mà không thấy anh tới thăm, giống như lần trước vậy, vô tâm đến lạ lùng. Bảo cốc đầu Nam, không cho cô suy nghĩ linh tinh nữa.

-Em thích Duy?

-Làm gì có. Hai quên là anh hù dọa em ngủ không nổi hả? Thích gì mà thích. Em sợ anh muốn chết luôn.

-Chứ hồi đó ai luôn miệng “anh Duy ơi”, “anh Duy à”, “anh Duy của Bơ” hả?

-Hồi đó?

Bảo quay mặt đi chỗ khác, anh quên mất từ khi 13 tuổi đến giờ, trong kí ức của Nam không hề có Duy. Một phút lơ miện của Bảo mà khiến Nam thắc mắc không thôi. Cắn miếng táo, Nam thần thờ suy nghĩ, cô bỏ quên thứ gì nhỉ?

-Hai, chuyện gia đình Hưng với anh Duy sao rồi?

-Rõ ràng hết rồi trắng sao gì nữa? Bà nội nó còn sống, không có bản di chúc nào hết. Bây giờ ba mẹ thằng Hưng đang bù đầu bù cổ với cái tập đoàn Lê Gia chuẩn bị phá sản. Dựa vào gia đình Trần cũng không thể cứu vãn tình hình. Ăn ở ác quá nó vậy.

-Còn Hưng?

-Thằng đó trông thảm hại lắm.

Nam tưởng tượng hai từ “thảm hại” mà Bảo vừa nói nó như thế nào. Cũng phải thôi, dùng một cái mọi chuyện kéo tới với Hưng dồn dập như thế cũng khó mà chấp nhận được. Hi vọng là có một ai đó ở bên cạnh anh lúc này, giống như Kỳ đã ở bên Nam khi cô muốn bỏ cuộc nhất.

-Tối nay Hai ở lại với em hả?

-Có tao nữa.

Ngọc thò đầu ở bên ngoài vô phòng la lên, muốn gây bất ngờ cho Nam. Và Ngọc đã thực hiện được cái dự tính của mình, cô làm Nam điếng hồn làm rớt luôn miếng táo đang ăn dở. Bảo nhặt lên bỏ giỏ rác không quên lườm Ngọc một cái, cô cười toe toét chạy lại tháo túi xách ra ngồi trên giường với Nam.

-Hồi chiều này thi Thể dục, thầy Lập nhắc mày đó.

-Rồi mấy đứa trong lớp nói sao?

-Tụi nó nói mày bệnh, nằm một đống ở nhà, tiết sau lên kiểm tra bù.

-Biết tao có lết lên trường nổi không mà cầm trái banh kiểm tra? Đúng là cái số con rùa mà.

-Mấy cái này là con Su nhờ tao đưa ày.

Ngọc lôi trong túi xách ra mấy cuốn báo hoa học trò, trà sữa tâm hồn đưa cho Nam. Kỳ mà cũng đọc mấy cái này sao? Chắc thiên hạ đại loạn! Nhưng Nam vẫn vui vẻ nhận lấy, nó sẽ là thú tiêu khiển mỗi ngày của cô, không cần phải nằm đếm nước nhỏ giọt nữa.

-Mày ăn gì chưa? Hai dẫn Múp đi ăn đi. Tối hai người ở lại mà. Ăn no đi chứ.

-Em chưa ăn hả Ngọc?

-Dạ.

-Vậy đi ăn với anh luôn. Em uống sữa không Bơ?

Nam lắc đầu, cô ngán sữa lắm rồi. Sau mỗi bữa ăn Thiên đều ép cô uống sữa, bây giờ nghe thấy sữa là cô ngán tới tận cổ. Bảo và Ngọc đi xuống căng tin bệnh viện ăn tối, một mình Nam ngồi trong phòng chán chết đi được. Thiên nói sẽ tới truyền nước cho cô lúc 8 giờ. Bây giờ còn sớm chán.

Nam trèo xuống giường, mò mẫm đi ra ngoài hành lang. Nam đi được nhưng phải đi từ từ, sức khỏe cô yếu hơn rất nhiều rồi. Nam muốn đi ngắm sao, phòng bệnh của cô không có ban công để ngắm sao như lần trước nữa. Thật may mắn khi cách phòng bệnh một đoạn hành lang tìm được nơi nhìn lên bầu trời.

Hôm qua ông Lâm mang điện thoại cho Nam để cô chơi game offline giải sầu, điện thoại cũng chẳng có tin nhắn nào, im lìm trong túi áo. Nam gác tay lên thành lan can, ngược đầu tìm sao mà không thấy ngôi sao nào. Hình như chúng trốn hết rồi. Sợ Nam quá mà.

Nam lôi điện thoại ra nghịch, bấm bấm gì đó rồi gởi. Không phải là thói quen mà chỉ là vô thức, những ngón tay như có sẵn linh hồn, tự soạn tin nhắn và tự gởi đi, tới lúc điện thoại báo đã gởi xong Nam mới hoảng hồn nhìn lại xem thử mình đã gởi cái gì và cho ai?

Nam méo mặt. Tin nhắn cô gởi cho Duy. Nội dung là “Bơ nhớ anh Duy” mới chết. Nam lầm bầm tự mắng mình rồi cầm điện thoại gõ liên tục lên đầu. Đụng phải vết kim tiêm truyền nước đau điếng nên mới thôi không hành xác mình nữa. Không có tin nhắn hồi âm. Nam có chút buồn. Cô loay hoay trở lại phòng bệnh, mất công Ngọc và Bảo đi căng tin lên mà không thấy cô thì phiền phức.

11 giờ, Thiên tới thăm Nam và tháo dây truyền nước, anh ở lại chơi với cô một chút theo lời đề nghị của bệnh viện.

Thứ Bảy ngày 13 tháng 4 năm...

Nam không ăn được, suốt buổi sáng chỉ uống được một ít sữa tươi không đường. Dấu hiệu bệnh trở nặng hơn. Không ai nói nhưng Nam ngầm biết được qua ánh mắt của mọi người nhìn mình. Thiên tới lấy máu của Nam đi kiểm tra như mọi ngày.

-Tay nào đây Bơ?

-Nào cũng được ạ.

Hay tay Nam đã sưng tấy lên và không còn tìm thấy ven máu bình thường để lấy máu nữa. Hậu quả của việc truyền nước nhiều với số lượng lớn và thời gian lâu.

-Đau thì nói nha em.

-Dạ.

Bác sĩ Toàn và bác sĩ Ninh, hai bác sĩ trực tiếp điều trị cho Nam đứng kiểm tra bên ngoài cho cô. Ung thư máu hiện tại không có thuốc đặc trị, điều này ai ai cũng biết. Thiên lấy máu xong liền rời khỏi mang tới phòng xét nghiệm. Nam nhìn hai vị bác sĩ đứng tuổi, thành khẩn hỏi.

-Con muốn biết tình trạng hiện tại. Có được không ạ?

Ông Toàn và ông Ninh nhìn nhau, gật đầu. Ông Nam nắm lấy một tay của Nam nhỏ nhẹ nói.

-Cơ thể con đang dần tiếp nhận phương pháp hóa trị tạm thời. Đừng lo lắng khi con thấy mệt, rụng tóc, biếng ăn hay buồn nôn vì đó đều là tác dụng phụ của việc hóa trị.

-Con sẽ có cơ hội sống chứ bác sĩ?

-Tất nhiên. Cố gắng lên nhé cô nhóc. Con mạnh mẽ hơn bác nghĩ nhiều đó.

Nam mỉm cười, liệu cô có nên tin những lời hai vị bác sĩ này vừa nói không? Họ kiểm tra cho Nam thêm một chút nữa rồi rời khỏi phòng để cô nghỉ ngơi chuẩn bị ột ngày truyền thuốc vào cơ thể. Tầm lịch bên cạnh chỉ chút những dấu đỏ nào khoanh tròn nào là đánh dấu chéo. Con số 20 cuối cùng vẽ một đường cong lạ. Còn một tuần nữa. Ngày 20 tháng 4...

.....

Chiều hôm ấy, tập thể lớp 12A7 vào viện thăm Nam. Cả bảy cả lũ kéo nhau vô phòng thăm cô theo từng tốp nhỏ. Ai nấy đều mang vẻ mặt đờ đẫn khi biết lớp phó học tập của mình mắc bệnh ung thư. Đám tổ Tư còn khóc lóc, nước mắt nước mũi tèm lem khi nhìn thấy Nam ốm yếu trên giường bệnh. Chưa bao giờ cô thấy yêu lớp mình đến vậy.

Thầy Giang, thầy Lập và cô Diệu cũng tới thăm Nam. Mang theo cả giỏ trái cây to dùng cùng với mấy lốc sữa. Đi thăm bệnh toàn thấy nhiều đó thôi à. Nam miễn cưỡng nhận lấy cho thầy cô vui lòng, thầm cảm ơn những ngày tháng đã được họ chăm sóc và dạy dỗ.

-Thầy xin lỗi Nam, thầy không biết em mắc bệnh, số bài kiểm tra đó... cho thầy xin lỗi.

Thầy Giang cuối cùng cũng hiểu tại sao thời gian gần đây Nam hay xin lên phòng y tế khiến các thầy cô khác phàn nàn và kết quả học tập của cô có phần sa sút đến vậy. Không phải Nam mê chơi bỏ bê việc học mà cô đang một mình chống chọi với căn bệnh nguy hiểm này.

-Không sao đâu ạ.

Nam mỉm cười, lúc nào cô cũng cười rạng rỡ như thế. Nhìn thấy nụ cười đó ai cũng nghĩ Nam thật kiên cường, nhưng chẳng ai hiểu được đằng sau đó, cô đã muốn bỏ cuộc tới mức nào.

-Thầy cũng có lỗi nữa.

-Không sao mà. Thầy cô đừng thay nhau xin lỗi nữa. Em tổn thọ mất.

Hết cô Diệu tới thầy Giang, giờ là thầy Lập cũng xin lỗi Nam. Cô không nhận nổi trọng trách này. Thờ với Lam sụt sịt ngồi một bên, dù trước đây đã đều nhau vậy đó nhưng dù gì cũng tình nghĩa ngồi gần nhau sắp ba năm trời, thương Nam lắm chứ.

-Mời người nhà ra ngoài, tới giờ bệnh nhân cần thay thuốc.

Thiên bước vào phòng, mang theo chai thuốc mới chuẩn bị thay cho Nam. Thầy cô giáo và bạn bè đều ra ngoài đứng đợi, họ muốn thăm Nam nhiều hơn. Cô học trò giỏi của trường Phan đang chiến đấu với bệnh tật hẳn ai nghe tin này cũng phải thất kinh. Bởi vì bình thường không ai nghĩ cô học trò vô tư, khỏe mạnh, luôn đi học bằng đôi patin năng động kia lại mắc phải căn bệnh ung thư không thuốc chữa này.

Trò chuyện với các thầy cô và đám bạn giúp Nam quên đi cơn đau và nỗi buồn chán khi nằm viện một mình. Trước khi về, mọi người còn hứa sẽ tới thăm Nam thường xuyên hơn. Lũ bạn còn nói sẽ thay phiên nhau chép bài cho Nam nữa. Cô cảm động tới phát khóc.

-Tạ Thế, ba với anh Hai em tối nay không vô hả?

-Anh không rõ nữa. Chú Lâm nói tối nay chú ở lại với em mà.

-Ồ, anh có gặp anh Duy không?

-Không. Nó không liên lạc với anh. Sao em lại hỏi vậy?

-Không ạ. Tại em có chuyện muốn nói với anh nhưng mà bữa giờ không gặp. Hehe.

-Đừng có gượng cười như thế, trông em tội lắm. Muốn khóc thì cứ khóc đi.

Nụ cười Nam tắt phụt, đứng là nhìn cô cười như thế không ai kìm lòng được. Nam trở nên bé nhỏ vô cùng. Hình như lại có bệnh nhân cần cấp cứu, Thiên vội vàng rời khỏi phòng Nam giao cô lại ột y tá trực bên ngoài. Không ai nói chuyện với cô cả.

Nam bắt đầu suy nghĩ linh tinh. Nếu một ngày cô chết đi thì sẽ thế nào? Di chúc. Nam bỗng nhiên nghĩ tới nó, ngay lập tức cô lục lọi tập vở lòi ra cây bút và bắt đầu hí hoáy viết. Viết cho ông Lâm, cho Bảo. Cho bạn bè. Cho tất cả mọi người mà Nam yêu quý.

-Mình có nên viết cho Har không ta? Viết rồi biết gởi thế nào được?

Có tiếng bước chân bên ngoài, Nam vội nhét quyển vở xuống chăn che giấu nó. Ông Lâm vào phòng mang theo một ít cơm tối, không biết Nam có ăn được hay là nôn ra hết như lúc sáng. Nhưng dù sao vẫn phải ăn, có ăn thì mới có sức chống lại bệnh tật.

-Con gái, hôm nay có ngoan không?

-Con hư lắm. Không ăn được cháo, anh Thiên truyền nước bị vỡ ven máu mấy lần, tay sưng lên rồi này. Con hư lắm phải không ba?

Nam gơ cánh tay đau nhức lên khoe với ông Lâm một cách khổ cực. Ông xoa đầu cô, mỉm cười hiền. Con gái ông là đứa trẻ rất kiên cường mà Thượng đế đã ban cho ông sau khi nhấn tâm cướp mất người vợ son sắt. Ông tin rằng Nam sẽ vượt qua được, bằng tất cả nỗ lực chính bản thân cô và sự cầu nguyện của mọi người.

-Cố gắng lên con gái. Ba tin con làm được mà. Bây giờ con cố ăn chút gì nha.

Nam chịu khó ăn được vài muỗng cháo trắng với muối hầm, rồi sau đó lại nôn ra hết. Cô chùi miệng nhìn ông Lâm buồn bã, nếu không ăn được cô sẽ không có đủ sức khỏe để tiếp tục chống chọi với căn bệnh này.

-Con tự ăn được không ba?

Nam hướng mắt đầy cương quyết và cố gắng nhìn ba mình, ông Lâm lấy cái bàn nhỏ đặt trước mặt và để cô tự ăn. Nam cố nuốt nhưng miệng cô đang lở và rất đau. Cảm giác cổ họng khô rát và nóng buốt ngày càng tăng dần sau những lần truyền nước.

-Có đau lắm không con?

-Không ạ. Cháo rất ngon.

Chỉ duy nhất một vị mặn của muối nhưng Nam lại cảm thấy ngon vô cùng, bởi tô cháo này do đích thân người mà cô yêu thương tự tay nấu. Nuốt nước mắt và đau đớn vào trong, Nam ăn được thêm vài ba muỗng nữa thì chịu.

-Uống sữa nào.

-Ba ơi, nếu con đi theo mẹ thì ba có buồn không?

-Con hỏi kì quá vậy Bơ. Ba với anh Hai thương con nhất. Phải mau khỏe về nấu ăn cho anh con, nó nhịn ăn mấy bữa rồi.

Nam xụ mặt xuống, tay cầm ly sữa mà uống không vô. Cô biết, mình ngã bệnh là một bất hạnh của ông Lâm và Bảo. Đã vất vả lo công việc rồi lại còn phải chăm sóc cô, Nam cảm thấy mình còn sống là một gánh nặng cho hai người đàn ông ấy.

-Con sẽ cố hết sức.

Rồi Nam mỉm cười, bưng ly sữa hút chực chực. So với ăn thì uống sẽ bớt khó khăn hơn, mặc dù nó sẽ khiến Nam thường xuyên đi vệ sinh hơn. Đó là một vấn nạn. Việc đi đứng của cô rất hạn chế, nhất là khi một ngày phải truyền nước thuốc những mấy chai. Phòng bệnh có sẵn nhà vệ sinh nhưng Nam không thể tự đi được. Những lúc như thế Nam phải bấm chuông nhờ Thiên hoặc y tá trực ngày hôm đó dìu mình vào nhà vệ sinh.

Nghĩ tới Nam cảm thấy tự ái và tủi thân ghê gớm, bất đắc dĩ cô mới phải nhờ vả họ. Nam biết như thế là gây phiền phức, chăm sóc một người bệnh không thể tự vệ sinh cá nhân cho bản thân mình là một điều quá đổi bình thường với các y tá nhưng nó không dễ dàng chút nào. Với Nam, chỉ cần một chút xay xát nhẹ ở da thôi cũng sẽ khiến bệnh của cô trở nặng hơn nhiều. Cẩn thận trong từng bước đi nhịp thở là một điều quan trọng.

-Ba vừa gặp bác sĩ, ông ấy nói ngày mai con sẽ được chuyển vào phòng cách li.

-Cách li? Sao vậy ba?

-Hình như đổi thuốc cho con rồi, mức độ hóa chất tăng lên. Họ sợ...

-Con hiểu rồi. Cứ làm theo họ. Con không có ý kiến gì đâu.

Cách li. Mức độ hóa chất trong thuốc tăng lên. Có phải bệnh của Nam đã xấu đi nhiều rồi không? Ông Lâm mang tô chén đi rửa rồi nhân đó ăn tối luôn. Nam biết ông từ công ty trở về nhà nấu cháo cho cô xong là chạy thẳng tới bệnh viện, thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Cô thấy thương ba mình vô cùng.

Nhiều lúc một mình tự kỉ, Nam thường nghĩ vẩn vơ. Đại loại như cô không phải là con ruột của ông Lâm vậy mà ông vẫn yêu thương chăm sóc cho cô còn hơn cả ruột thịt. Cô mắc nợ ông quá nhiều.

Nam giấu quyển vở trắng vào chồng báo hoa học trò của Kỳ, lôi đại một quyển báo ra đọc trong thời gian chờ Thiên tới thay chai thuốc mới. Ngày mai Nam phải vào phòng cách li, vậy là bạn bè và thầy cô muốn tới gặp cũng khó mà cho vô phòng. Ngoài người thân và bác sĩ ra thì không ai được phép vào đó nữa. Chắc Nam sẽ buồn chết mất.

Cánh cửa phòng bệnh khẽ mở, Nam nghe tiếng mở cửa, chắc là ông Lâm nên cô không ngẩng đầu lên mà chăm chú đọc báo. Vài phút sau vẫn không có tiếng động, Nam lấy làm lạ nên hướng mắt nhìn ra cửa. Một giây. Hai giây. Năm giây. Nam thả rơi tờ báo khỏi tay mình. Người đứng nép phía sau cánh cửa, cô chỉ thấy được gương mặt hốc hác đến đáng thương mà thôi.

-Hưng... vô đây... thăm tui hả?

Mãi một lúc sau Nam mới thốt ra được mấy chữ đó. Tình hình gia đình Hưng, cô có nghe Ngọc nhắc tới nhưng cũng không tiện hỏi cặn kẽ vì Ngọc không thích nói về người đã tổn thương Nam quá nhiều. Hưng đẩy cánh cửa ra rồi lách người vào trong, anh ồm ồm đi rất nhiều, quãng thâm mất thấy rõ ràng, dưới cằm còn lún phún những râu đen. Hưng đi tới bên giường, đứng cách Nam chừng hai bước chân.

-Gia đình Hưng có chuyện cần giải quyết không vô thăm Nam sớm được.

-Tui còn tưởng Hưng không vô. Cô chú sao rồi? Bị tui làm cho sốc quá phải không?

Hưng vẫn còn đang sốc. Thậm chí tới giây phút này anh vẫn chưa thể tin được những gì xảy ra đêm tiệc hôm đó. Tập đoàn Lê Gia vừa tuyên bố phá sản, bây giờ gia đình anh không còn gì nữa cả. Hưng không hề biết Nam bị ung thư máu, cho tới ngày hôm qua Ngọc nói với cả lớp về bệnh tình của cô.

-Nam có đau lắm không?

Hưng hỏi như thế khác nào muốn Nam thừa nhận tất cả. Cô đau, rõ ràng là rất đau. Đau từ lúc ba mẹ anh quăng mười lăm triệu ra trước mặt muốn cô từ bỏ con trai mình. Tới lúc cô bị vợ chưa cưới của anh bắt cóc và nhận lấy không biết bao nhiêu đòn đau từ thể xác lẫn tinh thần. Cho đến khi tự tin trả lại cho anh mười lăm triệu đòn mặt kia, cô vẫn đau. Bây giờ nhìn thấy anh thế này còn đau nhiều hơn nữa.

-Đau chút. Hưng vô đây một mình hay đi với Uyên?

-Một mình. Nhưng mà Uyên đi theo Hưng.

-Kêu nó vô luôn đi. Đứng ngoài đó làm gì?

Bởi vì Uyên không có can đảm để đối mặt với Nam sau tất cả những gì cô đã gây ra cho Nam. Thật may khi Hưng nói anh sẽ tới thăm Nam, Uyên mới dám vác xác tới cái nơi chỉ toàn thuốc sát trùng này. Uyên đẩy cửa bước vào, Nam ngồi trên giường chỉ tay cho Hưng lấy ghế mời hai người ngồi.

-Hồi chiều lớp mình vô đây, không có hai người tui còn nghĩ đi hưởng tuần trăng mật rồi chứ.

-Tối bây giờ mày vẫn cao thượng vậy hả Nam? Sao mày không mắng chửi tao cho đỡ tức giận? Nhìn mày như vậy tao ăn không ngon ngủ không yên đâu, biết không?

Nam cười. Cô và Uyên là hai người ở hai thái cực, có ngày ngồi lại đây mà nói chuyện bình thường thế này chắc ngày mai sắp có đại loạn. Uyên hôm nay trông giản dị hẳn, không còn cộc cằn và chảnh chọe như mấy ngày trước đây nữa.

-Chửi mày rồi tao sống được thêm mấy năm nữa thì cũng chửi lâu rồi. Không cần mày nhắc đâu.

-Nam ốm lắm. Không ăn được nhiều phải không? Hưng có mua ít nước sâm, khi nào mệt nhớ uống nha.

-Hào phóng quá. Đi thăm bệnh kiểu này chắc sặc nghiệp sớm ha. Mà thôi, cũng cảm ơn vợ chồng hai người. Hehe.

-Mày cười nhìn ngu y chang hồi đó.

Nam bệnh thì bệnh chứ Uyên đâu có nể nang gì, bệnh sắp chết luôn mà vẫn còn chơi khoáy nhau được. Nam cười mà không dám cười, miệng cô đau quá mà, muốn cười cũng phải rón rén và cẩn thận. Nhìn chẳng tự nhiên chút nào, Uyên chê là phải.

-Tao xin lỗi cái vụ ày uống Pepsi miễn phí nha.

-Tao cũng thay mặt cả tổ xin lỗi mày, mặc dù tao không có công trạng gì hết.

-Hai người đừng có xin lỗi qua lại nữa.

-Chắc Nam không đi cắm trại được rồi. Hưng với Uyên ráng lo cho lớp nha.

-Không có mày tụi nó vui gì nổi, mặt mày đũa nào đũa nấy hơn cái bánh bao chiều nữa.

-Thì cứ coi như tao chết rồi đi.

Uyên và Hưng nhìn Nam còn cô quay đi chỗ khác, không khí ngưng ngừng hẳn. Trước khi vô thăm Nam, hai người có tới tìm Thiên hỏi về bệnh tình của cô. Lỗi lầm chất chồng, Nam sẽ ra đi như thế nào? Có khi nào trong khi tụi học sinh trường Phan đang vui chơi cắm trại thì cô lặng lẽ về nơi cát bụi hay không? Đời mà, không có chuyện gì ta lường trước được.

-Nam đừng nói vậy nữa. Phải cố gắng lên chứ. Anh Duy rất lo cho Nam đó.

-Lo cho tui? Ai? Anh Duy á?

Bởi vì Nam không biết lúc này Duy làm gì. Anh thậm chí còn chưa tới thăm cô lấy một lần trong thời gian cô bắt đầu điều trị bệnh. Hưng tới rồi, ngay cả kẻ thù từng thù không đội nón chung là Uyên cũng tới. Duy lo cho cô mà tới bây giờ vẫn không thấy mặt mũi anh đâu là thế nào?

-Mày không biết là anh Duy thương mày lắm hả?

Đến cả Uyên mà cũng nói như vậy thì Nam không biết phải làm sao luôn. Mặt cô nghếch ra trông tội vô cùng, cứ như một đứa từ trên sao Hỏa rớt xuống vậy. Uyên lắc đầu, cô mở túi xách lấy ra một cái hộp nhỏ. Không chỉ có Nam mà Hưng cũng phải bất ngờ, bởi vì chính xác đó là món quà sinh nhật mà anh đã chuẩn bị cho Nam.

-Cái này nên trả lại ày. Của Hưng tặng mày đó. Nhưng bị tao giữ một thời gian rồi.

-Cám ơn.

Nam run run đưa tay nhận lấy, nhìn bàn tay sưng to và tụ máu vì những lần truyền nước mà Hưng thấy thương Nam nhiều hơn bất cứ lúc nào. Càng thương cô thì anh càng cảm thấy có lỗi với cô. Tự nhận mình yêu thương cô nhưng trước giờ anh chưa làm được gì cho cô cả. Một chút cũng không. Ngoài việc tổn thương lòng tự trọng của cô ra, anh còn vô tâm mà đánh cô trong khi cô phải hứng chịu sự bất hạnh nghiệt ngã này.

Uyên giúp Nam mở hộp quà ra, đó là một chiếc móc khóa làm bằng cúc áo rất dễ thương. Nó có hai màu, trắng và đen. Nam mỉm cười, năm nay có nhiều người nhớ đến sinh nhật cô hơn những năm trước. Chắc bởi vì là sinh nhật cuối cùng nên vậy.

-Hưng phải về lo ẹ nữa. Mẹ đang bệnh. Nam ráng giữ gìn sức khỏe nha.

-Tao cũng về đây. Vẫn phải xin lỗi dù mày không tha thứ cho tao.

-Uyên. Nhắc với chị Trân là tao có lỗi với chị ấy.

Uyên mở cửa phòng không quay đầu lại. Hưng còn muốn nhìn Nam thêm chút nữa, cô gạt đầu ra hiệu cho anh biết mình ổn để anh yên tâm mà ra về. Hưng đóng cửa phòng bệnh lại thở hắt ra. Giá như sau tất cả mọi chuyện xảy đến với anh mà cô không mắc phải căn bệnh hiểm nghèo này thì có lẽ anh sẽ đau và dằn vặt một mình thôi. Nhưng ông trời lại không cho Nam sống những tháng ngày yên ổn, ông bắt cô gánh thêm một vai bệnh tật nữa, đau thương và bất hạnh. Đến bao giờ cô gái đáng thương ấy mới được sống những ngày hạnh phúc?

-Chị không muốn vô nhìn nó lần cuối hả?

-Không.

Trân nép bên cánh cửa phòng bệnh, đôi mắt mờ đục nước. Cô không có can đảm như em gái mình. Với những gì cô đã gây ra cho Nam thì một câu xin lỗi như Uyên là không thể rửa sạch tội được. Cho đến phút cuối, Nam vẫn nói xin lỗi Trân. Cô thua một ván cờ do chính mình đạo diễn.

Hôm trước Nam vừa bị trượt chân trong nhà vệ sinh, đầu cô đập vào tường chảy máu. Bây giờ Nam đang quấn mấy vòng băng trắng quanh đầu, cô nói đùa là mình đang để tang cho ba với anh Hai. Đẳng nào sau khi chết, người ta tẩm liệm cho cô cũng phải quấn một vòng tang trắng như thế trước khi đặt cô vào quan tài.

Ngọc vô thăm Nam chỉ toàn khóc. Kỳ cũng thế. Thiên phải đuổi hai người ra ngoài để Nam không bị ảnh hưởng về tinh thần. Thương nhất là Bảo, Nam không tự vệ sinh được cho nên sáng nào anh cũng vô bệnh viện sớm, pha nước ấm rồi giúp cô đánh răng và thay quần áo rồi mới tới trường cho kịp giờ giảng dạy. Cái ranh giới ngăn cách huyết thống chẳng còn quan trọng với anh nữa, ý nguyện lớn nhất bây giờ của Bảo chỉ là bằng mọi cách cứu sống Nam mà thôi.

.....

Thứ Ba ngày 16 tháng 4 năm...

Gia đình của Duy tới thăm Nam. Bà Kim, ông Tiến và Trọng. Ba chị em nhà họ Hoàng ngồi với Nam cả buổi sáng. Không ai nhắc tới Duy, Nam cũng không hỏi. Cô biết anh đang bận làm chuyện gì đó. Giả như

giúp đỡ gia đình Hưng vượt qua cơn khủng hoảng tinh thần chẳng hạn? Hoặc là anh không muốn vô thăm Nam, vì cô giờ đã là một người bệnh bị cách li ở phòng vô trùng. Đúng với ý định của anh hồi trước rồi. Chuyện gì cũng có thể xảy ra cả.

-Cái này, con giữ đi Bơ. Ngoài con ra, cô không có đứa con dâu nào nữa hết.

Bà Kim đặt vào tay Nam sợi dây chuyền mà đêm tiệc kia cô đã trả lại. Sợi dây chuyền có mặt đá là mặt trăng khuyết, Duy cũng có một sợi như vậy nhưng là mặt ngôi sao. Nam tự biết mình không còn sống bao lâu nữa, cô cũng biết đây là di vật mà ba Duy để lại dành riêng cho con dâu của mình, vì thế cô càng không có lí do để nhận nó.

-Con sắp chết rồi cô. Con không nhận được đâu.

Nam thều thào. Bây giờ cả việc nói năng cũng khó với cô. Bà Kim nắm lấy tay Nam áp lên mặt, cô cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi trượt đều vào lòng bàn tay của mình. Nam quý bà Kim, vì bà cũng giống như một người mẹ, bà đã chăm lo cho cô rất nhiều.

-Sẽ có cách mà Bơ. Gắng gượng lên con. Phải đợi thằng Duy. Con phải đợi để gặp được nó.

-Đúng đó con. Đừng ngủ Bơ ơi. Con hãy cố đợi thằng Duy, biết không?

Ông Tiến và Trọng vừa nhắc tới Duy là Nam cảm thấy khó thở. Cô muốn nói gì đó với họ nhưng không phát ra thành lời được. Cổ họng bị thắt chặt lại khiến không khí không thể ra vào. Gương mặt Nam trở nên tím tái đi vì thiếu oxy. Trọng vội vàng chạy ra ngoài gọi bác sĩ.

-Bơ ơi. Nhìn cô này con. Cổ thở đều đi con. Đừng làm cô sợ Bơ ơi.

Lòng ngực Nam phập phồng từng đợt mạnh, mắt cô tròn tròn chỉ thấy một màu trắng đục, càng khiến bà Kim hoảng loạn hơn. Bác sĩ Ninh và Thiên chạy vào giữ tay Nam lại và vuốt đều ngực cô. Hai cô y tá theo sau vội mời ông Tiến và bà Kim ra ngoài đợi. Thiên chụp ngay ống thở oxy lên mũi Nam, bác sĩ Ninh tiêm cho cô một liều thuốc hạ sốt nữa. Tính đến thời điểm này ông đã tiêm vào cơ thể cô năm mũi hạ sốt liều cao rồi.

-Nhịp tim bất thường. Mau chuẩn bị dụng cụ trợ tim.

Bên ngoài, Bà Kim gục hẳn vào người ông Tiến, ông phải dìu chị gái mình ngồi xuống ghế đợi. Ông Lâm hốt hải chạy từ dưới lầu lên, ông chỉ vừa rời mắt khỏi Nam một lúc thôi mà.

-Anh không được vô đâu. Đợi ngoài này đi. Bình tĩnh đi anh.

Trọng giữ ông Lâm lại. Mặt mũi ai nấy đều rệu rã như nhau. Bà Kim ngồi lẩm nhẩm cầu nguyện trời phạt, ông Lâm đi qua đi lại, mắt đảo liên tục, sự lo lắng lộ rõ.

-Tối qua con bé nói với tui nó muốn nằm cùng mẹ. Có khi nào nó bỏ tui mà đi không chú Trọng?

-Anh phải gắng gượng lên. Con bé nhờ anh mới có tới chừng này. Anh mà đổ là không được đâu.

Kim giấy nhích từng nhịp căng. Hành lang im vắng không một tiếng động. Có cơn gió khe khẽ thổi qua. Tiếng bước chân dồn dập hẳn, mỗi lúc một gần. Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng động. Ngõ ngang rồi vỡ òa. Bảo, Ngọc và Kỳ vừa ở trường về là chạy như bay vô thăm Nam.

-Ba, em con sao rồi?

-Bảo ơi. Em con...

-Cô Kim, Bơ thế nào rồi ạ?

-Con bé đang nói chuyện bình thường với cô thì đột nhiên mắt trợn tráo, hơi thở khó khăn hơn, bác sĩ đang ở trong đó.

Ngọc ngồi thụp xuống hành lang thất thần, mặt nước mắt lăn dài. Bảo thả đôi vai ông Lâm ra, mò mẫm bên tường để không ngã gục như Ngọc. Sáng nay thôi, Nam còn nói với anh rằng cô khỏe lắm và bảo anh đừng lo ình. Anh rất sợ không nói với cô được một lời xin lỗi, anh còn chưa chuộc lại lỗi lầm của mình. Nam ơi! Có kịp không?

Kỳ có lẽ là người bình tĩnh nhất. Chưa phải lúc để ngã khụy trong khi Nam còn đang chiến đấu với tử thần bên trong kia thì tuyệt đối cô không cho phép mình buông tay. Cô đang đợi cánh cửa kia mở ra và Thiên sẽ nói với cô rằng: Bơ vẫn ổn.

Hành lang lại trở nên vắng lặng. Mười phút dằng dẳng trôi qua. Cánh cửa phòng kim vẫn đóng im ỉm như trên người những con người ở bên ngoài. Mười phút với Nam là khoảng thời gian hòa hoãn với tử thần hãy cho cô thêm vài ngày nữa. Cô còn việc chưa làm và còn một người vẫn chưa gặp mặt.

Mười phút. Cửa phòng bật mở. Kỳ là người đầu tiên nhào tới túm lấy áo Thiên. Anh không nói gì cả nhưng với vẻ mặt đó cũng đủ để cô biết tình trạng xấu đi thế nào. Kỳ nhẹ nhàng thả áo Thiên ra, cánh tay cô buông thõng, nước mắt cũng chẳng còn để khóc nữa rồi.

-Đã qua cơn nguy kịch nhưng mà vẫn nên chuẩn bị tinh thần đi. Bơ yếu lắm rồi.

.....

Thứ Tư ngày 17 tháng 4 năm...

Nam yếu hẳn như lời Thiên nói. Bây giờ cả nói chuyện cũng quá đổi khó khăn với cô. Nam chỉ nằm trên giường, cũng chẳng buồn đọc báo, cứ nhắm mắt nằm chờ cái chết đến với mình. Nam tưởng mình đã gặp được bà Doanh rồi, cô nhìn thấy bà rất rõ ràng lúc khó thở ngày hôm trước.

-Em thấy mẹ Hai à. Mẹ đẹp hơn trong hình rất nhiều.

Bảo ngồi với Nam lau tay cho cô. Ông Lâm đã tới chỗ bác sĩ để nộp viện phí. Kỳ và Ngọc vừa về nhà nên ở đây chỉ còn mình anh với cô. Nhắc tới bà Doanh, Bảo liền ngừng động tác nhìn Nam. Hôm qua cô khiến ọi người một phen hoảng hồn.

-Mẹ tới đưa em đi phải không?

-Không. Lúc đầu em cũng nghĩ như Hai vậy. Nhưng mẹ đẩy em lại, mẹ nói chưa phải lúc, một thời gian nữa mẹ mới đưa em đi. – Nam thều thào gượng nói từng chữ.

-Đúng rồi. Em còn sống rất lâu nữa mà.

-Hai lại chọc em nữa rồi. Cho em đi tè.

Bảo đặt chiếc khăn một bên, cúi xuống giường lấy chiếc bô nằm cho Nam đi vệ sinh. Những lúc như thế này Nam cứ khóc mãi, Bảo phải lau nước mắt cho cô rồi làm mặt giận cô mới chịu nín. Nam thương Bảo vô cùng. Mười tám năm, chưa bao giờ cô thấy anh quan tâm mình tới vậy.

-Hai còn thương em nhiều không?

-Nhiều. Nhưng em đâu có thương anh.

-Em đi rồi Hai đừng buồn nha. Phải mạnh mẽ và lo cho ba mình nữa. Em với mẹ ở trên đó sẽ phù hộ cho hai ba con.

Mỗi lần Nam nói như mình sắp đi xa là mắt Bảo lại đỏ hoe. Nam trưởng thành hơn rất nhiều, cô ý thức được mình không còn đủ sức để chiến đấu nữa, nhưng nhìn thấy ánh mắt kì vọng của mọi người là cô lại tự nhủ với mình thêm một chút nữa. Sống một phút là còn có cơ hội.

-Hai đừng khóc. Hai khóc xấu lắm. Ráng lo cho ba với con Múp. Nó thương Hai nhiều lắm. Hai đừng làm nó buồn.

-Anh biết rồi mà. Em đừng có nói giống như sắp bỏ anh đi như vậy nữa.

Nam cười híp mắt, gương mặt nhợt nhạt không có dấu hiệu của sự sống, ai nhìn vào cũng thấy thương.

-Hai có đi với em không?

Bảo xoa đầu lắng lắng chùi nước mắt. Nam mà biết anh khóc thế nào cũng khóc theo cho xem. Hơn ai hết, Bảo biết Nam đang chuẩn bị cho sự ra đi của mình. Nam là đứa em gái kiên cường của anh, mười tám năm trên đời chưa làm điều gì sai trái khiến ba và anh phải la mắng nạt nộ. Nam là cô bé ngoan nhưng tại sao ông trời lại bỏ quên phép màu hạnh phúc cho đứa trẻ này?

-Bơ à, anh xin lỗi.

-Sao lại xin lỗi? Hai làm gì con Múp hả?

-Không. Anh xin lỗi em. Vì lúc nào cũng la mắng em, lúc nào cũng giành phần hơn. Biến em giống một đứa con trai. Làm em tổn thương và khó xử.

Nam mỉm cười, nước mắt lại trào ra. Cô đợi nghe Bảo nói câu này bao nhiêu lâu rồi? Mười tám năm rồi. Tại sao hạnh phúc luôn đi kèm với sự tuyệt vọng đỉnh điểm?

-Em không giận Hai đâu, thiệt đó. Hai đừng buồn nữa.

-Không trách anh chứ?

-Không thiệt mà. Em muốn tới thăm chú Lộc và mẹ. Có được không Hai?

-Không được đâu. Sức khỏe em yếu lắm mà.

-Hai ơi, em muốn đến chỗ mẹ.

-Đừng khóc. Ngoan. Ngủ đi. Ngày mai anh Hai đưa em tới thăm mẹ và chú Lộc.

Lau nước mắt cho Nam, Bảo nhẹ nhàng đắp chăn cho cô rồi đi ra ngoài. Cũng trễ lắm rồi, nên để cô ngủ lấy sức thì hơn. Bảo đi tới phòng làm việc tìm Thiên. Ngày hôm qua, Duy tới đây nhưng chỉ vô phòng nhìn Nam lúc cô còn chưa tỉnh. Đến giờ Nam vẫn chưa biết Duy đã tới thăm mình. Không ai nói với cô vì bà Kim đã ngăn cản điều đó. Mọi người đều sợ rằng nghe tới tên Duy thì Nam sẽ sốc.

-Anh Thiên, là em, Bảo đây.

-Vào đi. Có chuyện gì với Bơ hả?

-Dạ không. Em định hỏi anh có thể nghỉ truyền nước cho Bơ một ngày được không?

Thiên nhú mày, cùng một vấn đề nhưng có đến hai người hỏi anh. Trưa nay, Duy đã tới bệnh viện chỉ để hỏi Thiên câu vừa rồi mà Bảo hỏi. Anh tự thắc mắc, hai người này định mang Nam đi đâu?

-Em cũng biết tình trạng sức khỏe của con bé rồi đó. Bây giờ mà không theo dõi liên tục là...

-Em biết. Nhưng mà Bơ muốn làm vài chuyện trước khi ra đi. Mong anh chấp thuận và nói với các bác sĩ giùm. Một ngày thôi.

Bảo nài nỉ Thiên. Bảo cũng biết Nam khó lòng qua khỏi, anh không phải là bác sĩ, không thể chữa trị hết bệnh cho cô. Việc anh có thể làm lúc này là lắng nghe và giúp cô thực hiện những gì mình chưa làm được. Với tư cách là một người anh trai có em gái mắc bệnh sắp lìa đời, Bảo thành khẩn cầu xin Thiên.

-Được rồi. Thăng Duy cũng xin một ngày. Hai đứa chỉ có một ngày thôi. Liệu mà làm đi. Nhưng phải có anh theo cùng.

-Cám ơn anh. Em cám ơn anh nhiều lắm.

Bảo quay trở lại phòng bệnh, định sẽ nói cho Nam biết ngày mai cô có thể rời bệnh viện nhưng anh lại không vô phòng. Qua khe cửa hẹp Bảo nhìn thấy Duy đang ngồi nhìn Nam ngủ. Có lẽ anh nên dành riêng giây phút hiếm hoi này để cô được bên cạnh Duy. Bây giờ anh nên về nhà và chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi xa ngày mai.

.....

Tiếng Harmonica vang lên nghe bi thương não nề, len qua khối cánh cửa đang hé, từng dòng âm thanh day dứt luồn lỏi từng góc ngách của bệnh viện. Chàng trai vẫn say sưa với khúc nhạc trên môi mình, giọt nước mắt tội lỗi rơi ra đọng lại nơi bàn tay cô gái bệnh tật. Cô chìm trong vô thức với một bản tình ca mang vị đắng.

Đặt chiếc kèn vào tay Nam, Duy lau vội nước mắt. Điện thoại của Nam đổ chuông báo thức. Tại sao cô lại cài báo thức vào cái giờ mà ai cũng ngon giấc thế này? Duy vươn tay lấy điện thoại tắt chuông để không

làm cô tỉnh giấc. Thuận tay mở luôn hộp thư đến. Rất nhiều tin nhắn lưu lại trong máy của Nam. Đầu từ một người gửi. Cô lưu tên người ấy là “Har”.

-Nhất định phải cố gắng biết không, cô nhóc? Anh nhớ em nhiều lắm Bơ ạ!

Nam mở mắt thao láo nhìn trần nhà, một màu trắng xóa thê lương. Duy rời khỏi phòng để lại cho cô câu nói ấy. Dòng nước mằn mặn từ đuôi mắt chảy ra. Nhớ nhưng kìm nén. Chờ đợi mỗi mòn. Giờ đây vỡ òa trong câm lặng.

Nam đợi được rồi. Cuối cùng cũng đợi được. Duy đã chịu tới thăm cô rồi. Anh còn nói nhớ cô nhiều nữa. Xiết chặt chiếc kèn trong tay, Nam nấc lên thành tiếng. Là Duy vô tình bỏ quên hay là cố ý để lại?

Điện thoại báo có tin nhắn. Vẫn khung giờ ấy. Vẫn chàng trai ấy. “Ngủ ngon nhé, ngày mai trời lại sáng thôi”.

Thời gian ị ạch trôi. Cái lạnh của sương đêm bủa vây trên người chàng trai đứng ở ban công gần phòng bệnh của Nam. Bóng người ấy đứng đó lâu rồi, túi sữa hộp trên tay anh cũng phủ li ti những giọt lạnh lẽo. Lạnh, hệt như cội lòng anh lúc này.

Giờ đây Hưng biết, nếu có tự trách mình thì cũng không thể xoay chuyển được bất cứ thứ gì. Không thể trả lại cho anh một gia đình hạnh phúc, không thể trả lại Lê Gia thành đạt như ban đầu. Và cô gái anh hết lòng quan tâm cũng không thể đứng trước mặt anh mà nở nụ cười rạng ngời.

Ba mẹ Hưng bị sự căm dỗ của đồng tiền cắn nát lương tâm, còn anh cũng vì đồng tiền mà hủy đi sự trong sạch của Nam. Nhìn thấy cô nhỏ nheo trên giường bệnh, hằng ngày chịu sự tra tấn của không biết bao nhiêu loại hóa chất, trong anh không phải là thương hại mà là dằn vặt. Dằn vặt đến tận cùng.

Cô thay ba mẹ anh gánh tội danh giết người những mười tám năm dài, tội lỗi này e là có chết đi thì gia đình anh cũng không rửa sạch. Thật may mắn khi bà Kim không truy tố đến cùng, Lê Gia phá sản cũng là cái giá đáng phải trả.

Điều duy nhất và cũng là quan trọng nhất với anh lúc này chính là bệnh tình của Nam. Nhìn nét mặt của Ngọc lúc sáng ở trường là Hưng biết bệnh của Nam chuyển xấu đi rồi. Anh không thể làm gì cho cô, ngay cả việc bên cạnh trò chuyện khiến cô quên đi nỗi tủi thân và cái chết đang đến gần, anh cũng không có tư cách.

Nam từng nói, Hưng không có lỗi gì với cô. Là cô nợ anh một ân tình, cô không thể đáp trả lại tình cảm của anh. Hưng biết, Nam chưa bao giờ yêu thương mình, nếu có họa chăng chỉ là trên mức tình bạn, chàng trai mà cô thật sự muốn nói lời yêu mãi mãi không phải là anh.

Nam còn nói, Uyên mới xứng đôi với Hưng, ngay từ đầu hai người đã là một đôi kim đồng ngọc nữ rồi. Cô tin rằng dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, chỉ cần anh quay đầu lại thì sẽ thấy cô gái yêu anh thiết tha ở đằng sau.

Hưng bắt giấc xoay người, quả nhiên, Uyên đã đứng đằng sau anh từ lúc nào. Bây giờ, anh không còn gì nữa cả, chỉ còn mỗi cái thân xơ xác này thôi. Uyên vẫn muốn ở cạnh anh sao?

-Em cũng tới thăm Nam hả?

Uyên không trả lời, cô bước đến đứng cạnh Hưng, tay chống lên thành lan can, mắt cô nhìn đâu đó xa xăm ra bầu trời không một ánh sao kia.

-Anh nghĩ có ai đi thăm bệnh vào giờ này không?

Đó là cách gián tiếp Uyên trả lời Hưng rằng: cô đi theo anh chứ không phải đến thăm Nam.

-Về thôi. Giờ này chắc Nam ngủ rồi. Để mai tan học xong em đi với anh vô thăm nó.

-Uyên này, em có thấy anh vô dụng lắm không?

Hưng hỏi mà không nhìn Uyên, hiếm khi hai người bọn họ có cơ hội riêng mà nói chuyện nghiêm túc thế này. Từ khi Hưng nói thích Nam và công khai theo đuổi cô, thời gian anh dành cho cô vợ “đính ước” này hoàn toàn không có.

-Anh nói nghe hay quá ha. Đi về. Với ai thì em không biết nhưng với em, anh chưa bao giờ như vậy. Tất nhiên anh sẽ không vô dụng, vô dụng làm sao mà yêu em chứ?

-Không đâu Uyên. Anh thật sự vô dụng. Anh che giấu tội lỗi của ba mẹ, liên tục đả thương tinh thần của anh Duy và Nam. Cả em nữa, anh cũng không hoàn thành trách nhiệm.

Uyên thở dài, gương mặt cô chẳng còn tươi tắn như ngày nào. Đối diện với sự thật ấy, không chỉ một mình Hưng. Bản thân Uyên cũng khó mà tin được, sự việc liên tiếp ập đến nhưng cơn đại hồng thủy, cuốn phăng tất cả và để lại duy nhất nỗi đau và mất mát cho con người.

Hưng dần vật và cảm thấy có lỗi vô cùng với Duy và Nam. Còn Uyên, xấu hổ và ăn năn chưa đủ để cô xóa bỏ mọi hiểu lầm cùng đổ kị và ghen ghét trước đó dành cho cô bạn nằm trong phòng bệnh kia.

-Hưng, nhìn em này. Ông trời đang giỡn với chúng ta một tí tẹo thôi. Rồi ông sẽ cho Nam bình phục. Trách nhiệm của anh không chỉ là chăm sóc bà nội và cô chú mà còn phải gây dựng lại Lê Gia.

-Lỡ như không phải ông trời đang đùa giỡn với anh thì sao? Anh phải làm sao đây Uyên?

-Em sẽ lột da lóc xương ông luôn.

Hưng phì cười với cách nói dí dỏm của Uyên, chiếc mặt nạ mà cô đeo lên người đúng là không có gì phải chê, thậm chí anh còn phải khen ngợi cô nhiều. Nhưng mà thứ duy nhất tố cáo Uyên chính là ánh mắt. Nó đã không còn sáng rõ và tinh anh như ngày đó, nó chất chứa đổ kị cùng hận thù và giờ thì nó ngập ngụa những đau thương.

Bi thương, đâu chỉ một người.

Vòng tròn tình yêu cứ thế mà gán lên bọn họ – những nhân vật chính của cuộc đua này. Rồi ai sẽ thuộc về ai, ai là kẻ thua và buộc phải rời khỏi trò chơi này. Không ai trả lời được nếu không đi đến cuối đoạn đường.

.....

Thứ Năm ngày 18 tháng 4 năm...

Chiếc xe mười sáu chỗ ngồi của gia đình Thiên được mang ra trưng dụng vào thời điểm này. Ngoài bác tài xế già và chủ nhân của ông thì trên xe còn có Ngọc, Kỳ, Bảo, tất nhiên ông Lâm và Nam càng không thể thiếu. Chiếc xe khởi hành từ Sài Gòn về Phan Thiết từ sáng sớm.

Nam có vẻ khỏe hơn ngày hôm trước một chút, nhìn cô hồng hào hơn, ăn được một ít cháo thay vì hôm qua chỉ uống được sữa. Cô được dành riêng một khoang ghế, nằm gác đầu lên chân ông Lâm. Bảo ngồi phía trước với bác tài. Thiên, Ngọc và Kỳ chia nhau ngồi trong xe. Nam tìm kiếm Duy không thôi nhưng nỗi thất vọng bủa vây lấy con người khốn khổ, chuyến đi này vẫn không có anh.

Không dám điều khiển xe chạy nhanh vì đường xa sẽ khiến Nam mệt mỏi, những trường hợp vận chuyển thể này rất ảnh hưởng đến sức khỏe người bệnh. Mặc dù khởi hành từ rất sớm nhưng tới ba giờ trưa mới đến được Phan Thiết.

Đợi sẵn mọi người ở cánh đồng cỏ lau không ai khác là Trọng. Anh đã tới đây trước và chuẩn bị nơi nghỉ ngơi cũng như thức ăn ọi người. Cũng vì Duy đã dặn dò rất kĩ lưỡng như thế. Trong số những người lo lắng cho Nam, Duy là người mà ai cũng cho rằng vô tâm nhất. Nhưng mà đến giờ phút này chỉ có một người mới biết Duy đã làm những gì cho Nam mà thôi, người đó chính là Trọng.

Nam chỉ còn vài giờ đồng hồ ở nơi này. Cô đã hứa với Thiên dù có chuyện gì xảy ra khi đồng hồ điểm mười hai giờ đêm sẽ lên đường trở về Sài Gòn, anh chỉ muốn dành những phương án điều trị tốt nhất để kéo dài thời gian sống cho cô.

Bảo bế Nam đi ra chỗ hai cây bạch đàn lớn, mặc cho cái nắng nóng đặc trưng của vùng biển này rắc xuống người mình. Mô hôi nhễ nhại nhưng Bảo không than lấy nửa lời, anh đang cố thực hiện những tâm nguyện cuối cùng của Nam.

Hình như Trọng đã thuê người dựng một cái chòi nhỏ bằng tranh ở gần hai cây bạch đàn. Đó là điểm duy nhất Nam thấy khác kể từ khi tới đây với Duy hồi tết. Bảo bế Nam vào trong cái chòi ngồi nghỉ, Kỳ và Ngọc cũng đi theo sau, cố gắng không để Nam thấy vẻ yếu đuối bất lực của mình.

-Ồ đây thôi, em không ra đó được đâu. Trời nắng lắm.

-Sắp mưa rồi Hai à.

Nam cố nói từng chữ, nghiêng đầu nhìn lên bầu trời. Gió thổi mạnh hơn mang hơi lạnh phủ khắp không gian, từng đám mây xám xịt đầy nước cuối trời bị gió gom lại, chắc là sẽ mưa. Chuồn chuồn bay rải rác, bay thấp bay cao tán loạn.

-Tới đây rồi em có muốn làm gì không?

-Em muốn... giới thiệu Múp và Su với mẹ.

-Để anh giới thiệu giùm em nha. Kỳ, Ngọc qua đây.

Bảo kéo Ngọc và Kỳ đi tới chỗ hai cây bạch đàn bên ngoài, ba người quỳ xuống đó chấp tay lại. Bảo nói thật to để Nam nghe thấy.

-Mẹ, đây là Kỳ, con gái cậu Nhân, cũng là cháu gái kêu mẹ bằng dì. Còn đây là Ngọc, bạn thân của Bơ nhà mình. Mẹ có nghe thấy không?

Nam mỉm cười, nước mắt lăn dài mằn mằn đôi môi. Cô đã hứa với bà Doanh sẽ giới thiệu hai người bạn thân với bà. Bảo đã thay cô làm điều đó rồi. Nam giơ tay lên vội chùi nước mắt trước khi ba người kia quay trở lại với mình.

-Ngọc, em bút cho Bơ một bó lau đi. Nó thích chơi với mấy bông lau này lắm. Kỳ, vô nhà lấy cho Bơ chai nước.

Kỳ đi vào nhà, ông Lâm, Thiên và Trọng đang ở đó và nói về chuyện của Nam. Không còn bao nhiêu thời gian nữa, Thiên vẫn tiếp tục huy động bạn bè của mình tìm cho được người hiền tùy thích hợp nhưng đến giờ tình hình vẫn không tốt hơn. Kỳ biết, Thiên vì không muốn cô buồn cho nên mới dốc hết sức mình chăm lo cho Nam.

Ngọc bút mấy bông lau tết thành bó, chạy lại cái chòi nơi Nam đang nghỉ ngơi. Cô mỉm cười với Ngọc, giơ hai tay choàng qua người ôm lấy cô bạn thân. Người mà Nam lo lắng nhất chính là Ngọc, một khi Nam đi rồi chắc chắn mối quan hệ giữa Ngọc và Bảo cũng từ đó mà xấu hơn nhiều. Mấy ngày qua cô chiếm mất thời gian của Bảo nhiều quá, một chút riêng tư cho hai người cũng không. Điều này khiến Nam càng dằn vặt mình hơn.

Mưa bắt đầu rơi lất phất. Mây mù che lấp mặt trời, vài tia sáng le lói cuối cùng rồi chìm hẳn vào trong mây. Bảo chạy vội vào trong chòi để tránh mưa. Thời tiết thất thường quá, mới nắng chang chang đó mà bây giờ đổ mưa một cách ngon lành.

Nam nắm lấy bàn tay mũm mĩm của Ngọc, xiết chặt lấy nó rồi đặt vào lòng bàn tay của Bảo. Cô mỉm cười nhìn hai người. Lúc này trông cô cứ như một người cha già đang trao đời con gái mình cho chàng trai này đây.

-Cha chính thức tuyên bố... từ nay hai con là vợ chồng...

-Bơ à...

-Nếu em có đi, Hai nói với ba là cho em về đây nằm với mẹ và chú Lộc. Em sợ nằm một mình lắm.

Bảo ôm lấy Nam tựa đầu cô vào vai mình, nén giọt nước mắt đau thương. Ngọc nắm chặt bàn tay nhỏ gầy rộc của Nam, cô không muốn buông bàn tay khốn khổ này ra một chút nào. Nam yếu quá. Mỏng manh quá. Sợ rằng cơn mưa này sẽ mang người bạn thân của cô ra đi vĩnh viễn.

-Em không giết chú Lộc vậy sao anh Duy không tới thăm em? Ảnh ghét em lắm hả Hai?

-Không. Thăng Duy bận chút chuyện ở tập đoàn. Lúc em ngủ nó có tới thăm, nhưng không dám đánh thức em dậy thôi.

-Hai ơi, em nhớ anh Duy.

Nếu Duy nghe được những lời này từ Nam, liệu anh có bỏ hết tất cả những gì mình đang làm chỉ để chạy tới đây để được bên cô trong những giây phút cuối cùng này hay không? Nam khóc, cô thật sự rất nhớ Duy. Nhớ đôi mắt màu xanh biển lạnh tanh, nhớ nụ cười nửa miệng nhếch lên khinh bỉ người khác, nhớ mùi hương đặc trưng mà chỉ có anh mới có. Cô còn nhiều điều chưa nói với anh.

Mưa không nặng hạt thêm, lát phát đủ ướt mái đầu của Kỳ đang cầm hai chai nước chạy ra. Thấy Ngọc và Bảo mắt ai cũng đỏ hoe, biết là Nam lại vừa nói gì đó. Nhìn Nam thôi cũng đủ bật khóc rồi, Kỳ thương Nam nhiều lắm. Phải mà ông trời để cô tìm lại Nam sớm hơn thì tốt quá.

-Cho em ra ngoài đó với mẹ nha Hai.

-Anh đưa em đi.

-Để em tự đi. Được không?

Ngọc níu tay Bảo lại ra hiệu anh đừng ngăn cản Nam, có lẽ cô muốn có khoảng không gian riêng với bà Doanh. Kỳ giúp Nam đứng dậy, cô bước đi chậm rãi. Mấy ngày qua cứ nằm một chỗ nên bây giờ việc đi lại cũng khó khăn hơn nhiều. Mưa ngớt hạt dần. Gió lạnh thổi vào người, cô co ro trong chiếc áo khoác của Kỳ đến tội nghiệp.

Nam bước dần tới chỗ hai cây bạch đàn, rồi sẽ đến lúc cô cũng được nằm ở đây, không hề cô đơn vì bên cạnh cô luôn có bà Doanh che chở. Nam chống tay vào thân cây từ từ ngồi xuống, lưng cô tựa vào thân cây bạch đàn. Gió vẫn quạt vào người từng cơn lạnh buốt. Nhưng chẳng bằng nỗi đau cồn cào trong cơ thể cô.

-Mẹ ơi, con mệt lắm rồi. Con muốn bỏ cuộc. Nhìn thấy ba và anh Hai vất vả sớm hôm thức chăm con mà con thương hai người lắm. Múp với Su cứ nhìn con rồi khóc hoài, làm con thấy có lỗi ghê. Con vẫn cố gắng vì mọi người luôn mong con có thể sống tiếp. Nhưng mà mẹ ơi, con đuối sức rồi. Chắc con không đợi được tới lúc gặp anh Duy. Chắc ảnh giận con vì không chịu nhớ ra ảnh sớm hơn, phải không mẹ?

Nước mắt lăn đều, chảy xuống cổ ướt đẫm một mảng áo màu xanh đặc trưng. Nam nấc lên thành tiếng rõ, cô không muốn cuộc đời mình kết thúc như thế này nhưng mà có lẽ con đường cô đi tới đây đã tận. Ông Lâm từng nói: “trời kêu ai thì người ấy đi thôi, mẹ con cũng vậy”. Và bây giờ chắc ông trời đang chuẩn bị gọi tên cô.

Nam đã chuẩn bị đón cái chết đến với mình rồi, chỉ là vẫn còn tiếc nuối vì không nói ra được những lời muốn Duy nghe thấy, vẫn muốn nói lời vĩnh biệt với cậu bạn trên facebook thay cho lời hẹn gặp mặt.

Tuổi mười tám, cái tuổi mà ai cũng mong muốn cuộc sống của mình tràn ngập một màu hồng lung linh thì Nam lại phải nói chia tay với thế gian này. Cô đâu muốn nhưng đã là số mệnh thì phải chấp nhận thôi, cho dù trước đó cô đã từng rất cố gắng để thay đổi cái số mệnh nghiệt ngã ấy.

-Mẹ ơi, khi con đi rồi mọi người có còn nhớ tới con không? Con rất sợ cảm giác bị ai đó lãng quên giống như con đã bỏ quên đi kí ức có anh Duy vậy. Nó thật sự khủng khiếp. Ảnh có biết là con đã nhớ lại tất cả không mẹ? Có khi nào như vậy mà ảnh mới không đến thăm con không? Con lạnh quá mẹ ơi. Con nhớ Bằng... Đại... Ca...

Cô gái nhỏ ngồi giữa cánh đồng, tay ôm bó lau trắng muốt, mắt giương xa xăm nhìn cuối trời.

Nắng rải đều khắp cánh đồng, dải cầu vồng xuất hiện vắt ngang qua ngọn đồi sau cơn mưa rào chóng đến chóng đi.

Lặng im, nhắm mắt, cô cảm nhận những khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời mình.

Cầu vồng trước mắt với bảy màu rực rỡ. Còn dải cầu vồng mà cuộc sống này tặng cô có thêm một gam màu lạnh nữa. Một màu thê lương.

Đôi mắt cô khép dần. Mảng màu loang lổ chưa kịp thành bức tranh Thứ sáu ngày 19 tháng 4 năm...

Hai giờ sáng. Thêm một giây phút còn nghe thấy hơi thở của Nam là có thêm một tia hi vọng nhưng điều đó lại khiến cô đau đớn gấp vạn lần. Trên đường về Sài Gòn, cơn nghẹt thở hành hạ Nam, quá trình hô hấp của cô trở nên khó khăn rất nhiều. Thiên phải tiêm cho Nam mấy lọ thuốc giãn phế quản để giúp cô thở đều hơn.

Bác tài xế phải lái xe chậm hơn cả lúc đi, Nam không chịu được đường xóc nhưng nếu không rút ngắn thời gian về bệnh viện thì chắc chắn cô sẽ không kịp gặp Duy lần cuối. Ngọc và Kỳ ôm nhau khóc ròng ở băng ghế sau, Thiên không cho hai cô gái nhìn mặt Nam thêm nữa, anh sợ cô sẽ đau buồn quá mà ra đi.

-Ba... ơi...

Nam mở to mắt đảo liên tục tìm kiếm ông Lâm. Ông vội vàng nắm lấy bàn tay lạnh buốt của con gái, đau khổ nhìn cô. Nam nhìn thấy gương mặt tiều tụy của ông Lâm, nước mắt lại chảy dài.

-Đừng khóc, có ba đây rồi.

Nếu Nam khóc sẽ còn làm cho hô hấp của cô khó khăn hơn, ông Lâm phải dỗ dành cô mới chịu nín. Bảo ngồi ở hàng ghế trên, điên cuồng bấm điện thoại gọi cho Duy nhưng không tài nào liên lạc được.

-Con... sợ... không đợi... gặp... anh Duy...

-Ráng lên Bơ ơi. Sắp về tới thành phố rồi, Duy đang đợi con. Một chút nữa thôi. Đừng bỏ cuộc Bơ ơi.

-Ba... ơi... con... buồn... ngủ...

-Đừng ngủ. Bơ, nhìn ba đi con. Đừng nhắm mắt Bơ ơi. Đừng bỏ ba con ơi.

-Bơ, em có điện thoại này. Của một người tên là Har.

Bảo vội vàng chuyển máy cho ông Lâm, ông ấn nút nghe đưa vào tai cho Nam. Nghe đến tên Har, mắt Nam mở trừng trừng. Giọng Har ấm lảm, giống như của Duy vậy. Không biết Har nói gì với Nam chỉ thấy cô khẽ giãn môi ra tạo thành một nụ cười. Cuộc gọi kết thúc, mắt Nam nhắm dần.

Ông Lâm ôm lấy Nam khóc ròng. Nỗi đau đè nặng lên đôi vai nhỏ bé của con gái ông giá mà ông có thể san sẻ được. Thiên lấy máy đo huyết áp ra đo cho Nam lần nữa.

-Không sao. Để Bơ ngủ một chút đi chú. Không sao đâu. Huyết áp đã ổn định rồi. Bơ chưa đi đâu.

.....

Mười giờ sáng. Lúc này chiếc xe chở Nam mới về tới cổng bệnh viện Chợ Rẫy, cô nhanh chóng được chuyển vào phòng cách li vô trùng và được hưởng chế độ điều trị đặc biệt. Thiên và các bác sĩ chạy đôn chạy đáo làm tất cả những gì có thể để kéo dài mạng sống cho Nam. Bệnh viện vừa nhận được tin đã tìm được người chấp nhận hiến tủy, bây giờ thiên cần phải làm thủ tục xét nghiệm máu và tủy trùng hợp nữa là có thể tiến hành phẫu thuật.

Một tia hi vọng vừa le lói. Nam không biết điều đó, bởi vì chưa ai dám chắc người cho tủy kia sẽ có tủy phù hợp với Nam, vì thế không nên tăng thêm hi vọng cho cô trước khi chưa biết chính xác cơ hội cứu sống cô là chắc chắn. Thiếp đi rồi tỉnh lại không biết bao nhiêu lần, Nam mở mắt ra là cố tìm ai đó nhưng ngoài những gương mặt quen thuộc kia thì cô chẳng nhìn thấy người mình cần tìm.

Mười hai giờ trưa. Hưng và Uyên tới thăm Nam. Nhưng cô vừa thiếp đi trước đó vài phút. Hai người đành lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh để cô được nghỉ ngơi. Kỳ đứng bên ngoài chờ đợi, vừa trở về nhà tắm rửa xong là cô phóng như bay tới bệnh viện với Nam, tình hình như lúc này có đi học cô cũng chẳng tiếp thu nổi.

-Hai đứa bây vô đây làm gì? Nó thê thảm như vậy chưa vừa lòng hả?

-Su, nhỏ tiếng thôi. Ở đây là bệnh viện đó.

Ngọc khẽ nhắc nhở Kỳ. Nếu ở đây không phải là bệnh viện thì cô đã xông tới cho hai kẻ kia một trận rồi, nói như vậy là còn nhân nhượng lắm. Hưng nhìn Kỳ với ánh mắt hồi lỗi. Uyên mím môi, tiến lên trước đứng đối diện với Kỳ.

-Tao chỉ muốn tới thăm nó thôi, không có ác ý gì hết.

-Su, thôi đi. Bơ mà biết tội mày vì nó gây nhau sẽ không vui đâu. Làm hòa đi.

-Xin lỗi mày.

Kỳ bực tức bỏ đi, cô đã quá dung túng cho Uyên, chỉ vì không muốn phá vỡ hình tượng cặp đôi kia trong lòng mình mà cô đã giúp Uyên làm không biết bao nhiêu chuyện trái đạo đức. Nam cũng vì thế mà đau đớn hơn. Cô không có quyền tức giận với Uyên, nếu Nam có chuyện gì chắc chắn Kỳ sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình mất.

-Chắc nó không qua khỏi đâu. Tao sẽ chuyển lời tới nó là hai đứa mày đã tới thăm.

-Không có cách nào cứu Nam sao?

Ngọc lắc đầu. Nếu có cách thì Nam đã không phải nằm trong này gần nửa tháng trời. Thuốc tiêm, thuốc uống không kể xiết, đưa hóa chất vào cơ thể để tiêu diệt tế bào ung thư đồng thời khiến cô phải chịu đau đớn tột bậc, sức khỏe của Nam không còn mạnh mẽ đủ để chiến đấu tiếp tục nữa rồi.

-Có chuyển biến gì làm ơn hãy báo cho Hưng, được không?

-Được. Chuẩn bị tâm lí đi. Tụi này cũng phải bắt lực chấp nhận.

.....

Hai giờ chiều. Bạn bè trong lớp và các thầy cô vào thăm Nam. Bây giờ cô đã được chuyển sang một căn phòng thoáng và rộng hơn, cũng không còn phải truyền nước thuốc nữa. Bảo ngồi một bên, xoa tay cho Nam giữ ấm bàn tay cô. Bên kia, các thầy cô ngồi nói chuyện với Nam, cô chỉ nghe và đáp lại khó khăn, từng từ từng chữ phải lấy hơi rất lâu mới thốt ra được.

-Qua... thế giới... bên kia... em... có được... học tiếp... không?

-Tất nhiên là không rồi. Nam còn phải khỏe mạnh để đại diện trường mình đi thi học sinh giỏi nữa mà.

Cô Diệu quay đầu chậm nước mắt, thầy Giang nói xong câu đó mà nghe cổ họng nghẹn ứ lại, thầy Lập đặt tay lên vai cô Diệu an ủi mặc dù mắt thầy đã đỏ hoe. Bên ngoài còn mấy thầy cô nữa đang hỏi thăm bác sĩ tình hình của Nam, ai cũng thương cô rất nhiều. Phía sau các thầy cô là lũ bạn chung lớp, chúng nó sụt sùi, miệng lí nhí “Nam ơi, Nam ơi”.

-Lam... Thơ... Trinh... Thụy... Liên... Vân... Thảo... Tự... Long... Khanh...

Nam gọi chính xác tên từng đứa, chúng nó càng khóc to hơn. Các thầy cô phải lừa chúng nó ra khỏi phòng để Nam nghỉ ngơi, làm ồn như vậy ai mà chịu cho được. Ra bên ngoài đứng mà đứa này ôm đứa kia khóc mãi, dù sao cũng học chung với nhau ba năm rồi mà.

-Hai... ơi... em... khát...

Bảo nhỏ nước vào miệng Nam, cô uống được vài muỗng rồi thôi. Nam yếu lắm rồi. Kết quả xét nghiệm của người hiến tủy kia, chỉ sợ Nam không đợi được mất.

Nam đúng là cô nhóc kiên cường mà bà Kim từng nói. Lúc bà vào thăm cô, hình như cũng năm giờ chiều rồi mà cô vẫn gượng dậy chào bà rất rõ ràng. Bà nắm tay Nam khóc mãi. Cô không hỏi bà về Duy, bà cũng chẳng nhắc tên anh trước mặt cô. Dường như bây giờ ai nấy đều tránh nhắc Duy và khi Nam hỏi tới anh thì ai cũng len lén chuyển qua đề tài khác.

Nam nằm nhìn lên tấm lịch mà mình tự làm, cô nhờ bà Kim khoanh giúp ngày mười chín bằng bút đỏ. Tấm lịch chỉ vòn vẹn còn một ngày cuối cùng trong khi tháng Tư thì còn đến mười ngày nữa mới hết. Bởi vì đó là tấm lịch của Nam. Ngày mai, ngày 20... là sinh nhật của Duy...

.....

-Tôi nghĩ gia đình nên cân nhắc kĩ lưỡng khi quyết định kí tên vô đây.

Bác sĩ Toàn đưa ra lời khuyên sau khi giải thích cho ông Lâm và Bảo nghe tình hình cụ thể của giải pháp duy nhất và cũng có thể là cuối cùng để chữa trị cho Nam. Thiên đứng một bên, sắc mặt âm trầm, mấy ngày qua anh đã không ngủ đủ giấc rồi.

-Theo kết quả xét nghiệm thì chúng tôi có thể tiến hành phẫu thuật cấy ghép tủy, sử dụng chính tế bào gốc có thẩm quyền miễn dịch và máu ngoại vi để tiêu diệt các tế bào ác tính. Phương pháp này làm cho sức khỏe, gan, lách, thận, và tất cả các cơ quan khác của Nam không bị tổn hại quá nhiều.

-Vậy cơ hội cứu sống con bé là bao nhiêu?

-Không thể nói trước được. Còn tùy vào tình trạng sức khỏe của Nam trong khi phẫu thuật và theo dõi điều trị sau phẫu thuật nữa.

-Vậy chi phí thế nào?

-Dự kiến khoảng 600 đến 700 triệu đồng.

Nếu Nam có mặt ở đây chắc chắn cô không đồng ý để ông Lâm kí tên vào tờ giấy kia, 700 triệu là một con số không nhỏ. Nhưng chỉ cần một cơ hội để cứu sống Nam, thì có bắt ông giao cả tập đoàn Kim Doanh ông cũng làm. Và ông Lâm đặt bút kí tên không chần chừ thêm một giây phút nào nữa.

-Anh Thiên, người hiến tủy cho Bơ là thằng Duy phải không?

-Không. Nam thuộc nhóm máu O, còn Duy là nhóm máu A, thằng đó đã từng đi xét nghiệm để hiến tủy cho Nam nhưng không trùng nhóm máu và gen.

Thiên rời khỏi phòng làm việc của ba mình để lại cho Bảo rất nhiều thắc mắc. Thật may là đã có người chấp nhận hiến tủy cho Nam và cơ hội để cô được sống tăng thêm vài phần trăm nữa. Dù chỉ còn 1% thôi, những con người yêu quý Nam cũng không từ bỏ.

Cũng trong ngày Bảo bắt đầu khóa thực tập của mình, anh đã vạch ra một cuộc hẹn với Ngọc. Ngọc vẫn bình thường như mọi ngày, cô mặc quần sọt ngắn ngang đùi, áo thun trắng, đội nón kết và mang giày thể thao. Bảo cũng không quá phô trương, anh biết mình nên mặc những thứ đồ nào để không quá nổi trội trước cô gái này.

Điểm đến là nơi làm việc của Duy và tình cờ thế nào mà hôm nay anh lại đối ca với một đồng nghiệp, chuyển thời gian lên làm ca chiều còn bạn anh làm ca tối. Vì thế mà lúc này đây, Ngọc và Bảo đều trở nên gượng gạo khi nhìn thấy quyển menu từ tay của Duy đưa đến trước mặt mình.

-Em chọn đi.

-Hai trà sữa nho, không trân châu, nhiều thạch.

Bảo trở mắt ra ngạc nhiên khi Ngọc chẳng cần nhìn menu, cũng chẳng cần hỏi ý kiến anh đã gọi thức uống ngay lập tức, cứ như cô đã học thuộc kịch bản và bây giờ chỉ cần diễn thật đạt mà thôi. Duy cười khẩy khi trông thấy vẻ mặt của Bảo, anh ôm quyển thực đơn đi vào trong quầy pha chế không nói thêm lời nào.

-Anh không hỏi sao em lại biết sở thích của anh hả?

-Con Bơ nói phải không?

Quả nhiên Bảo sẽ nói như thế. Ngọc mỉm cười. Nam chưa hề nói với cô là Bảo thích uống trà sữa hương nho, như một thói quen khi đi chơi cùng anh em Bảo- Nam, cô đã thuộc nằm lòng những thói quen của anh thông qua những lần đi chơi ấy. Chỉ với cương vị là bạn của em gái anh mà thôi. Còn bây giờ, cô đã là bạn gái anh rồi. Nhưng thêm một chữ “hờ” phía sau nữa.

-Nó không biết anh thích gì đâu. Lần nào đi chơi cũng là anh chọn món cả mà.

Đúng như vậy. Nam không biết Bảo thích gì, toàn là ngược lại mà thôi. Anh càng quan tâm đến Nam thì cô lại càng tránh xa và từ chối sự quan tâm ấy. Bởi vì anh nhìn cô với sự yêu thương dành ột người con gái chứ không phải là em gái. Bảo bối rối thấy rõ, Ngọc lại cười, cô hiểu anh giống như anh hiểu Nam vậy.

-Anh có chuyện muốn nói với em mà. Nói đi chứ!

-Không có gì thì không mời em đi uống nước được hả? Cái con bé này...

-Anh làm em sợ đó. Bình thường anh đâu có như vậy.

Đúng là sự thay đổi của Bảo lúc này khiến Ngọc có phần choáng, khi Nam nói với cô Bảo đã thật lòng đối xử tử tế với mình cô đã ngỡ ngợ. Bảo là người không dễ thay đổi định kiến, trừ khi có gì đó tác động khiến anh chấp nhận nó. Rồi hôm trước, Bảo muốn Ngọc làm bạn gái, một lần nữa cô mất ngủ.

-Bộ anh khác lắm hả? Bình thường thì sao? Bây giờ thì sao?

-Bình thường, anh rất cộc cằn, thô lỗ và khó tính nữa. Không vừa ý chuyện gì là anh nói cho bằng được, anh nóng nảy và không thích chia sẻ nhiều thứ với người khác. Nói anh ích kỉ thì hơi quá nhưng mà anh...

Duy mang hai ly trà sữa ra đặt trên bàn rồi lại quay vào trong, công việc đang dở còn đang đợi anh, không nên phí thời gian mà nhìn người ta tâm tình. Vì Nam đã nói với Ngọc chỗ làm của Duy nên khi nhìn thấy anh ở quán này cô cũng không bất ngờ.

-Cám ơn anh Duy. – Rồi lại quay sang Bảo. – Em nói tới đâu rồi ta?

-Anh ích kỉ lắm hả?

Bảo nhiệt tình nhắc lại. Không ngờ anh lại bị Ngọc nêu ra hết những nhược điểm như thế này. Thật là mất mặt!

-Cũng không ích kỉ lắm. Nhưng mà anh kĩ tính, với lại cái mặt hình sự của anh làm người khác hết muốn nói chuyện.

-Vậy sao em lại ngồi đây nói chuyện với anh?

-Anh chơi em đó hả? Biết mà giả bộ hỏi nữa. Hồi sáng, sao anh lại nói em là bạn gái anh? Chưa có sự đồng ý của em mà anh lớn tiếng thông báo cho bạn bè em biết hết. Sau này em khó sống rồi.

-Em không muốn làm bạn gái anh?

-Có nhiều đứa ghen tị với em lắm nha. Nhờ phước của anh đó. Nhưng mà...

Ngọc đột ngột hạ giọng khiến Bảo có chút tò mò. Thường ngày cô rất hay nói chuyện líu lo như oanh vàng, tự nhiên đang vui không khí trở nên im lặng đến ngạt thở.

-Sao vậy?

-Anh không thích em, sao lại muốn em làm bạn gái anh?

Bảo khựng người, lần đầu tiên trước mặt một cô gái anh trở nên ấp úng như thế. Trước đây, với bạn gái cũ anh không hề như vậy. Còn với Nam thì anh toàn đề đầu cưới cổ cô không mà, làm gì có chuyện ấp úng như gà mắc xương thế này.

Hôm nay, Ngọc như biến thành một con người khác, nhưng chỉ trong mắt Bảo mà thôi. Cô vẫn vậy, sự thông minh tiềm ẩn và được che giấu sau vẻ bề ngoài mà cô cho là xấu xí ấy luôn khiến người khác cảm thấy cô thay đổi, nhưng thực chất là cô không hề thay đổi dù chỉ một chút.

-Anh nói em là bạn gái anh. Để dẫn vật con Bơ hay là để ra oai với cô giáo Tiếng Anh? Hay là cả hai?

Bảo im lặng. Ngọc tiếp tục.

-Em nghĩ là cả hai đều đúng. Bơ nói cho em biết anh với cô Trần chị gái nhỏ Uyên trước đây là người yêu của nhau. Em không cần biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, anh ghét cổ hay hận cổ gì đó, em không quan tâm. Nhưng Bơ nó lo cho anh và cả em nữa, em cảm thấy anh muốn ra oai với cô Trần, anh tội tệ quá rồi, anh muốn chứng tỏ cho cổ thấy sau khi cổ đá anh thì anh vẫn có thể sống tốt chứ gì? Vì Bơ không chấp nhận tình cảm của anh mà anh dùng em để trả đũa nó, như vậy là anh sai rồi. Em cũng là con người và em cũng có nhận thức. Em thừa nhận là em thích anh, thích rất nhiều nhưng em không muốn mình là con rối trong tay anh, nghe lời anh mà diễn trò. Xin lỗi nếu có xúc phạm anh. Em nói hết rồi.

Bảo đứng hình, anh ngồi như tượng chỉ biết tròn mắt nhìn Ngọc. Cô nhìn thấu tâm can anh, biết rõ những thứ mà anh đang vẽ ra, không cần dài dòng đã kết luận ngay những thứ anh cất công chuẩn bị. Nói cô thâm hiểm là quá, nhưng cô thật sự thông minh, rất thông minh nữa là đằng khác.

Ngọc thở dài, cô đã lấy hết can đảm để nói tất cả suy nghĩ của mình. Và cô cũng biết trước kết cục của vở diễn này, cô và anh sẽ trở lại là những người dưng khác họ, nếu có chút liên can gì đó với nhau thì họa may Nam là bạn của cô còn anh là anh trai của Nam. Chỉ vậy thôi. Sẽ chẳng có bạn trai bạn gái gì cả, người yêu hờ cũng không.

Đau. Nhưng như thế là tốt cho cả hai và cả Nam nữa. Nam không đáng để nhận sự giày vò từ Bảo và Ngọc cũng không thể là con rối trong tay anh, cô muốn làm chủ vai diễn của cuộc đời mình.

-Anh trả tiền đi nha. Hôm nay anh mời mà. Em muốn về.

-Ngọc. Đợi chút. Em không định nghe lí do anh hẹn em ra đây hả?

Bảo nín Ngọc lại bằng một câu hỏi. Cô cũng rất muốn biết, nhưng chỉ là ngồi lại đây thêm một phút nữa thôi cô sợ mình sẽ không kìm được nước mắt mắt. Bình tĩnh, Ngọc ngồi xuống ghế, tiếp tục khuấy đều ly trà sữa nho.

-Em không thích nho tại sao phải ép bản thân mình uống nó?

Cơn chấn động nhỏ khiến Ngọc bất ngờ, Bảo biết cô không thích nho nhưng chưa chắc anh biết chính xác cô thích thứ gì. Khăng định thì khó nhưng phủ định luôn dễ dàng mà. Bảo nhìn Ngọc, cô gái này thậm chí thích anh bao lâu rồi nhỉ? Anh cũng không nhớ rõ nữa. Lần đầu tiên anh va phải cô trên xe buýt, Nam luôn nói Ngọc thích anh từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng mà anh nghĩ khác...

-Vậy sao anh biết Bơ và anh không thể mà vẫn yêu?

-Đừng nhắc đến nó nữa. Từ nay về sau trước mặt anh đừng có nhắc tới nó.

Về sau? Còn có sau này ư? Ngọc tự hỏi mình, Bảo muốn đùa giỡn với cô đến bao giờ? Anh nói đừng nhắc đến Nam nhưng mà trong lòng anh đang nghĩ đến cô đấy thôi.

-Được thôi. Không nhắc thì không nhắc.

-Ngọc.

-Em đang nghe anh đây. Nói đi.

-Anh xin lỗi. Không nên mang em ra làm người thay thế cho Bơ, càng không nên hô hoán lên em là bạn gái anh chỉ để Trần biết anh đang yêu và yêu một người không thể sánh với cô ấy. Anh xin lỗi vì đã không nghĩ cho em.

Sốc. Chưa bao giờ Ngọc thấy Bảo nhẹ nhàng như thế, Bảo như thế này chỉ qua lời kể của Nam hoặc là trong tưởng tượng của cô mà thôi. Anh biết lỗi, anh nhận cái sai về mình. Dù anh không nói cô vẫn tha thứ, chỉ vì cô yêu anh. Đừng nói là làm bạn gái hờ của anh, chỉ cần cô giúp được thì gian nan cũng không từ chối.

-Anh thừa nhận, anh đang yêu Bơ. Rất yêu. Anh không thể xem nó là em gái, không thể Ngọc à. Nhưng mà anh cảm thấy tình cảm này quá mệt mỏi với mình, với nó, với ba anh.

-Em hiểu. Em biết anh rất thương nó. Bơ cũng biết, nó giấu em vì em cũng thương anh. Em ghen với nó, đã từng giận nó vì thấy anh chở nó đi học, thay đổi cách nhìn với nó. Em cũng là một đứa ích kỉ.

-Sao em lại thương một thằng tồi như anh?

-Vậy sao anh lại thương một đứa từng từng như con Bơ?

-Em thích hỏi ngược lại anh quá ha! Bây giờ anh em mình chơi một trò chơi nha. Trong khoảng thời gian anh thực tập ở trường em, tụi mình thử yêu nhau đi. Anh muốn cho em một cơ hội và cũng ình một cơ hội để không yêu Bơ nữa.

Bảo nghiêm túc, còn Ngọc chỉ cảm thấy anh đang thương hại và tội nghiệp cho tình cảm của mình. Thời gian anh thực tập ở trường Phan rồi cũng đến lúc phải kết thúc, tính từ lúc này chỉ hơn một tháng mà thôi.

-Được, em đồng ý. Từ bây giờ, anh là bạn trai em. Và em không cho phép anh nghĩ đến Bơ nữa. Sau đợt thực tập em sẽ trả tự do cho anh. Em muốn uống loại khác được không?

-Duy. Ở đây một trà sữa dâu, không trân châu, không thạch, nhiều đá.

Đến lượt Ngọc há hốc miệng, không chỉ riêng cô biết rõ sở thích của Bảo. Anh mỉm cười nhìn cô, cô đã âm thầm hi sinh cho anh quá nhiều. Từ ngày đầu quen cô trong game, anh đã biết cô thích mình, thích cách nói chuyện cộc cằn và nóng nảy ấy. Anh càng tránh né cô thì cô vẫn lặng lẽ đứng bên cạnh anh mà không đòi hỏi gì.

Bảo chơi Thiên Long Bát Bộ trước Nam và quen biết Ngọc cũng trước Nam, cả hai người đều biết nhau nhưng không hề nói cho Nam biết. Ngọc xem Nam như là chiếc cầu nối ngầm với Bảo để cô có lí do mà bắt chuyện với anh trong mỗi dịp online.

-Em không được kể cho con Bơ nghe giao ước của anh và em. Từ bây giờ, nhớ cho kĩ, anh là bạn trai em. Không phải là anh trai của bạn thân. Hiểu chưa?

Vô thức, Ngọc gật đầu. Cô mong ngày này lâu lắm rồi. Nó đến bất chợt khiến cô không kịp trở tay. Một trò chơi thôi. Rồi sẽ kết thúc vào ngày Bảo rời khỏi trường Phan và trở lại cuộc sống của mình.

Bảo tựa người ra sau ghế, anh đã lỡ tuyên bố với bạn bè của Ngọc cô là bạn gái mình, không thể bỏ mặc cô lúc này được. Anh không muốn vì mình mà ông Lâm khổ tâm thêm nữa, cũng không muốn Nam cứ tránh né mình hoài như vậy. Nếu thật sự Ngọc không có khả năng khiến cho Bảo thành tâm thành ý yêu thương mình, thì anh sẽ là người kết thúc cái trò chơi ấy.

.....End Flashback.....

Dòng hồi tưởng kết thúc khi Ngọc nghe thấy tiếng chuông cửa. Đã hai ngày rồi cô không ở nhà, ba và em trai đã về quê, bà nội bệnh nặng vì không chịu được thời tiết thay đổi, một phần cũng do ông đã bỏ bà lại mà đi trước. Ngọc cũng muốn theo ba và em về quê thăm bà nhưng cô còn phải ôn thi tốt nghiệp và đại học nên ở lại thành phố. Và còn có Nam nữa.

Sau chuyến đi dài đến Phan Thiết cùng Nam, Ngọc vốn định ở lại bệnh viện cùng bạn mình nhưng ông Lâm không đồng ý. Ông nói, cô đã vất vả cả ngày với Nam rồi nên về nhà nghỉ ngơi, sáng mai rồi vào bệnh viện cũng được.

Ngọc không đành lòng khi nhìn Nam như thế, sợi dây sinh mạng của bạn cô trở nên mỏng manh hơn bao giờ hết. Gia đình Nam đã đồng ý phẫu thuật ghép tử nhưng tỉ lệ thành công vô cùng thấp, bây giờ ngoài việc cầu nguyện ra Ngọc không biết phải làm gì cho Nam nữa cả.

Ngọc lò mò ra cổng, phải đứng đợi mất mấy lần để tin rằng mình không nhìn lầm. Dưới ánh đèn đường mờ mờ, dáng người đó được bóng đêm bao bọc, phủ lên đôi vai một màu sương. Ngọc véo tay mình, cô không dám tin người trước mặt là Bảo.

-Anh... Bảo...

-Sao? Thấy anh tới không hoan nghênh hả?

-Không... không phải vậy.

-Anh vào được không? Cũng chỉ mười một giờ mà, Lọ Lem còn phải đợi đến mười hai giờ không lẽ không cho anh vô một chút hả?

-À không, chỉ là... anh vào đi.

Chỉ là Ngọc quá bất ngờ, cô không nghĩ là Bảo lại tìm đến nhà mình vào giờ này. Đúng ra anh phải ở bệnh viện với Nam, cùng cô chiến đấu với tử thần để giành lấy mạng sống. Ngọc đóng cửa cùng Bảo đi vào trong, vẫn miên man suy nghĩ nhiều thứ. Bảo uể oải bước vào nhà với cái ba lô nặng trĩu. Anh thả mình xuống ghế rồi nằm dài ra ấy và nhắm mắt lại.

-Em đang làm gì vậy?

-Em định đi ngủ.

-Đuổi khéo anh đó hả?

-Không có. Sao anh lại qua đây? Bơ thế nào rồi anh?

-Ngủ rồi. Ba đang lo cho nó. Nếu anh nói, anh nhớ em, em tin không?

-Haha... Anh tưởng em là “bé lên ba bé đi mẩu giáo” hả? Không giỡn nữa. Mà anh ăn gì chưa? Nhìn anh một mắt lăm.

-Anh không đói.

-Vậy uống nước nha.

-Thôi.

Ngọc đi lại và sờ vào trán Bảo. Vẫn bình thường nhưng trông có vẻ mệt mỏi thế, cô đành đi nấu ít cháo dù anh đã nói là không đói. Để Bảo nằm ở sô pha một lúc, nồi cháo chín Ngọc nhắc xuống mức ra tô rồi mang ra cho anh.

-Ăn đi nà.

-Anh nói không đói mà.

-Dậy ăn đi. Em biết là anh chưa ăn gì mà.

Ngọc kéo tay Bảo dậy và đưa cháo. Uể oải. Hôm nay là ngày cuối cùng của đợt thực tập, anh vừa hoàn thành xong bản báo cáo tốt nghiệp để kịp vài ngày nữa là nộp cho trường. Ngày cuối rồi, cũng nên kết thúc trò chơi mà anh đã đưa ra thôi.

-Đút anh ăn đi.

-Sao mà được.

-Sao lại không?

Ngọc thở dài và đút cháo cho Bảo như lời anh muốn. Cả hai cùng ngồi cạnh nhau ở phòng khách, mọi vật xung quanh như trở nên cô quạnh, phòng ngủ của ba và em Ngọc thì lúc nào cũng tối đèn kể từ ngày hai người họ đi, phòng khách thì cũng không mở đèn sáng mà chỉ mở một ánh đèn xanh dương vừa đủ cho cô có thể thấy đường mà đi lại. Ngọc thường như thế, nhất là khi thần thờ trong đêm.

-Nhà em có bia không?

-Hình như là có. Nhưng mà anh đang mệt.

-Anh muốn uống.

-Ờ... chờ em chút.

Ngọc đi lấy bia và để Bảo nằm ở đó với những suy nghĩ mông lung. Những lời nói của Nam lại văng vẳng bên tai. Ngọc trở lại với vài lon bia trên tay, khay đá và một cái ly.

-Sao chỉ có một vậy, uống với anh đi chứ?

-Em không biết uống.

-Tập đi, lỡ đi với bạn bè, tụi nó chuốt say rồi bắt cóc em thì làm thế nào?

-Đó giờ tụi bạn của em đâu có uống rượu bia, toàn chơi nước ngọt không mà.

-Nhưng mà dù gì thì cũng uống với anh đi.

Bảo nói rồi rót vào ly đưa cho Ngọc, cô lắc đầu khó chịu nên anh đành uống trước ly ấy. Cuộc trò chuyện mới chính thức bắt đầu, tâm trạng Bảo không mấy tốt. Bệnh tình của Nam, tương lai của bản thân rồi tình cảm. Cuối cùng thì sau khi sắp xếp tạm xong mọi việc thì anh chỉ muốn tìm tới Ngọc, vì rằng anh không biết đi đâu nữa cả.

-Em hỏi anh cái gì đi Ngọc.

Vừa uống ly thứ hai, Bảo lại rót ngay ly tiếp theo vào chờ đợi câu hỏi từ Ngọc.

-Em không biết hỏi gì hết.

-Vậy thì anh hỏi, em định theo ngành gì?

-Em không biết nữa, em không xác định được mình thích gì.

Ngọc chẳng xác định được. Một lần nọ, cô có nói với Nam rằng nếu như mai này lập gia đình, cô sẽ là một phụ nữ giỏi nội trợ, chăm sóc chồng và nuôi con, chỉ vậy thôi, là đủ. Nhưng nói ra ai cũng thừa biết cô nhắc chữ “chồng” ở đây là để ám chỉ ai rồi.

-Thế là chỉ làm nội trợ thôi đúng không?

-Hihi, nếu chồng của em nuông chiều em, thì may ra. Thời buổi này, cả vợ và chồng đều phải đi làm kiếm tiền mà.

-Thế em cũng không nghĩ mình sẽ làm gì sao?

-Lúc đầu, em nghĩ là sẽ thi sư phạm giống anh vậy đó. Mà sau này nghĩ lại, em không thích hợp, nên em chọn ngành du lịch.

-Thôi, đừng nói về nghề nghiệp nữa. Nói về cái khác đi, uống với anh...

Bảo đưa ly bia cho Ngọc, cô cũng từ chối như từ nãy đến giờ, nhưng rồi thì sự mời gọi của anh buộc cô cũng phải uống một ly cho anh vừa lòng.

-Em uống được mà kêu là không biết uống.

-Thỉnh thoảng ba uống vì nhớ mẹ, em cũng uống.

-Vậy là em nói xạo, đã vậy phải phạt.

Bảo lại tiếp tục đưa thêm ly nữa cho Ngọc, cô lắc đầu rồi cũng phải uống, hôm nay tâm trạng của bạn trai không tốt vậy nên bạn gái cũng phải chia sẻ. Thôi, qua đêm nay là mọi thứ trở về điểm xuất phát rồi.

Hiếm khi, Bảo lại dành thời gian bên Ngọc nhiều như lúc này. Khi biết bệnh của Nam, hai người cả vài câu nói chuyện cũng chẳng có. Tính ra, thời gian quen Bảo, Ngọc tự tính nhầm lại cũng chẳng được bao nhiêu.

-Lần đầu tới nhà em đó. Trang trí rất đẹp.

-Mẹ em là người Sài Gòn, yêu một sinh viên quê mùa chân chất là ba em. Sau đó em và bé Tòng được sinh ra. Căn nhà này đến giờ vẫn bày biện theo ý mẹ. Hai ba con về quê rồi, cũng không hẳn là khi nào lên lại. Em ở nhà một mình thôi.

-Em có muốn... anh đến đây thường xuyên với em không?

-Con Bơ dặn anh làm vậy hả?

-Haha, nó có dặn mà anh bận thì làm gì được? Chỉ là, anh muốn qua đây với em nhiều hơn thôi.

-Tại sao?

-Anh nói rồi mà, anh nhớ em.

Ngọc thôi không muốn nói chuyện nữa. Cứ nghe đến từ ấy thì ngay trong đầu hình thành cái suy nghĩ Bảo đang đùa cợt cô. Nhưng không hẳn là vậy...

-Anh hỏi thiệt nha?

-Xin phép làm gì, anh hỏi đi.

-Hôm nay là ngày gì em biết không?

Ngọc gật đầu. Cô đã mong nó đừng đến, đừng bao giờ đến. Nhưng thoáng chốc nó đã đến nhanh như vậy. Tiếc nuối và đau. Đó là tâm trạng của cô bây giờ.

-Nếu như trò chơi này kết thúc. Anh và em quay lại cuộc sống của mình. Em có nghĩ là mình sẽ tiếp tục thích anh không? Hay sẽ thích một người khác?

-Em không biết.

-Anh... chắc là đang thích một người

-Anh nói gì kì vậy? Em biết anh yêu con Bơ mà. Hai người đâu phải là anh em ruột...

-Mới đây thôi, khi biết bệnh tình của Bơ, cùng lúc anh nhận ra được nhiều thứ...

Trong đó có tình cảm của mình. Bảo đã từng nghĩ người kéo anh thoát khỏi những yêu thương mù quáng dành cho Trân là Nam, chính xác người đó là cô. Nhưng đó là khi anh thật sự bế tắc trước mọi thứ, kể cả tương lai của mình.

Vì một lời nói của Nam mà anh quyết tâm thi vào Sư phạm. Để rồi sau đó năm lần bảy lượt anh làm tổn thương cô bằng chính thứ tình cảm mà anh đã cho rằng đó là tình yêu. Không chỉ Nam mà cả Ngọc cũng bị anh lôi kéo vào. Bảo thật sự hối hận khi cùng lúc làm đau những hai người con gái.

-Anh yêu Bơ. Yêu rất nhiều...

-Em biết. Thay vì ngồi đây lảm nhảm với em, anh nên dành thời gian cho nó nhiều hơn.

Bởi vì Nam đang đứng ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, tử thần không biết sẽ đến mang Nam đi lúc nào. Cho nên nếu Bảo muốn thật lòng để Nam cảm nhận được tình cảm của mình thì đây là cơ hội... có lẽ là cuối cùng.

-Không. Người nó cần không phải anh. Anh mãi mãi chỉ là anh trai nó thôi.

Bảo lại tiếp tục uống, Ngọc cũng vậy, cô bắt đầu không biết từ chối là gì nữa. Thôi thì cứ thỏa sức say đêm nay, để ngày mai tỉnh táo mà đối diện với tất cả. Nhiều khi mọi chuyện xảy đến không như con người ta nghĩ, cũng chẳng thể nào tưởng tượng ra là nó sẽ xảy ra. Đôi lúc những sự vô tình như thế mang cho người ta bao nhiêu gánh nặng, bao nhiêu sự suy nghĩ và bao nhiêu cái gọi là hối hận...

Bảo nhìn vào đôi mắt Ngọc như một sự khát khao nào đó, quá lâu, mà không phải, phải nói là lần đầu tiên, anh nhìn cô lâu như vậy. Đôi mắt to chứa đựng những nỗi buồn thâm kín, đôi gò má đã đỏ ửng lên vì đã uống khá nhiều, tuy vậy nhưng trông vẫn xinh.

-Có ai nói cho em biết là em dễ thương lắm không?

Bảo lơ đãng và tiếp tục rót, đầu óc anh đã bắt đầu quay, quay như trời đất đang muốn nhào lộn cùng bản thân anh vậy.

-Mới có mấy lon thôi mà. Anh say tới vậy rồi hả? Say tới mức nhìn em mà thấy đẹp luôn sao?

-Bơ nói với anh, mấy bữa trước có thằng nào bên A21 tỏ tình với em. Nếu nó không thấy em đẹp sao lại làm vậy?

-Phải đẹp thì mới có người để ý hả? Con Bơ cũng đâu có đẹp gì mà anh, anh Duy cả thằng Hưng cũng phát điên với nó đó thôi.

-Haha. Em thiệt là... anh tò mò lắm nha. Em trả lời thằng nhóc đó chưa?

-Em lơ nó rồi. Vì một người thôi.

-Ai?

Ngọc thở dài và ngồi gần lại với Bảo hơn, cô cười đểu rồi đặt tay lên vai anh, miệng ghé sát tai anh thì thầm khe khẽ.

-Từ trước tới nay, em có thay lòng bao giờ đâu.

-Là anh... sao?

Bảo dò xét. Ngọc gật gật đáng yêu rồi rời khỏi anh. Cô ngã đầu ra phía sau, nhắm đôi mắt lại, cái màu xanh của đèn phòng khách khiến cô như mê man trước cái không gian quay cuồng này, cô muốn nằm để không phải té ngã vì mất thăng bằng.

-Anh dụ em say rồi này.

Bảo cười rồi lại tiếp tục uống ly cuối cùng, mười lon Tiger đã cạn. Không khí trở nên im lặng, tivi được bật, kênh ca nhạc, những bản nhạc buồn đưa không gian tràn ngập nỗi niềm riêng. Không ai nói lấy lời nào, Ngọc gần như bị chìm vào giấc ngủ tạm thời vì sự im lặng ấy.

Phải làm sao vì đến bây giờ, Ngọc vẫn không thể nào thoát khỏi hình ảnh của Bảo cơ chứ. Với cô, dù vẫn mạnh mẽ như chính hình ảnh của Nam, dù luôn huyền thuyên bảo mình yêu đời và không biết buồn nhưng đâu phải lúc nào cũng là sự thật. Cô đã từng rất đau khổ, đã từng yêu điên cuồng và không cần biết rằng, nếu như dần thân vào sẽ có ngày sẽ hối hận.

Rồi cô hối hận và đã từng bỏ cuộc, rồi lại tiếp tục bằng chính trò chơi mà cô chấp nhận thử cùng chàng trai này. Bây giờ Ngọc tự hỏi mình có hối hận khi đã yêu Bảo quá nhiều hay không, chỉ cần thế này thôi, ở cạnh nhau và uống cùng nhau, cô không hối hận.

Không khí như trầm xuống, tivi liên tục phát những bản nhạc buồn, tiếng muỗi kêu, tiếng gió thổi mạnh ngoài trời, có lẽ như trời đang muốn mưa vào đêm khuya thì phải. Rồi thì tiếng gầm rú của bầu trời như khẳng định gió đang mang mưa đến.

-Em ngủ rồi hả?

Ngọc vẫn nhắm mắt không trả lời.

-Nếu như, anh có thể mất tự chủ một lần, anh sẽ tự hào vì điều đó. Trong tình yêu, cần hi sinh mọi thứ mình có cho người mình yêu. Có lẽ, bây giờ anh không yêu em, có lẽ anh vẫn còn yêu Bơ, nhưng anh sẽ không tiếp tục yêu nó nữa, dần vật bản thân và những người xung quanh anh như vậy là đủ rồi.

Vẫn im lặng, dường như Ngọc không trả lời và phản ứng gì cả. Có thể là ngủ nhưng cũng có thể là giả vờ ngủ.

-Nếu không phải là Bơ, người đó đối với anh, chỉ còn có thể là em, có phải vậy không?

Đáp lại câu hỏi của Bảo là sự im lặng giữa bốn bề căn phòng.

-Anh chỉ sợ rằng... một ngày nào đó, anh làm cho em... đau khổ mà thôi...

Bảo bất lực, Ngọc là cô gái đáng yêu, cô xứng đáng có nhiều hơn là tình cảm của riêng anh, một thằng con trai tồi tệ cục tính và thô lỗ. Thời gian chơi sắp hết, ngày mai, liệu mọi thứ có trở lại như lúc đầu? Có thể nào cả hai bình thản đối diện nhau hay chỉ lướt qua nhau như người xa lạ?

Bảo yêu Nam, vượt quá mức tình anh em. Nhưng anh lại không nghĩ rằng mọi thứ sẽ thay đổi khi chấp nhận để Ngọc bước chân vào cuộc đời mình. Chính ngay từ lúc bắt đầu trò chơi kia, anh đã sợ một khi kết thúc mình sẽ không thể làm chủ cảm xúc mà tổn thương Ngọc, chỉ vì sự ích kỷ ngu ngốc nhất thời.

Thời gian Nam nằm viện, vật vã với căn bệnh ung thư không thuốc chữa cũng là lúc Bảo nhận ra anh yêu cô nhiều thế nào. Yêu hơn cả bản thân mình. Và rồi anh còn điên loạn hơn khi chính Nam đã giúp anh nhận ra rằng: vì không muốn mất cô như đã từng bất lực mất đi người mẹ yêu quý của mình nên Bảo mới yêu thương cô. Vì đó là tình thân. Chưa không phải tình yêu.

Những lời nói đầy bất lực của Bảo khiến nước mắt Ngọc không động đến đã rơi, Bảo không thấy và Ngọc cũng không cử động gì, chỉ rơi nước mắt như thế vì đã không thể cầm lại được nữa rồi. Anh mở mắt ra và ngồi gần lại với cô hơn, anh ngắm nhìn gương mặt cô, nước mắt vẫn còn. Ngọc vừa khóc và cô vẫn còn thức.

-Sao em lại khóc?

Ngọc mở mắt ra và thở dài...

-Em là một đứa ngu.

-Sao em lại nói vậy?

-Ngu vì đã yêu anh quá nhiều.

Cả Nam và Ngọc đều không thích dùng từ ngốc, ngốc chỉ là cái điệu bộ mà bao đứa con gái muốn tỏ ra như thế mà thôi, cũng thường là những câu trách yêu của bọn con trai. Cô muốn nói rằng mình thật sự đã quá điên khùng, điên khùng đến mức ngu muội khi yêu Bảo mà không cần biết anh như thế nào.

Rồi mọi thứ chợt trào, nước mắt, cảm xúc và những nỗi buồn quá lâu đã cất giấu. Ánh mắt vẫn nhìn lên trần nhà, gương mặt đầy sự đau đớn, Ngọc khóc như chính trái tim cô đang khóc, tình yêu là cái thứ nhảm nhí nhất trên cuộc đời này mà.

Bảo kéo Ngọc ngồi dậy đối diện mình. Cô vẫn khóc vì không thể cầm cự được, ánh mắt nhìn vào sâu thẳm ánh mắt, cả hai nhìn nhau như thể chưa từng nhìn nhau như thế này.

Bàn tay Bảo lướt nhanh qua đôi gò má, lau nhẹ nhàng nước mắt của Ngọc và nhìn vào đôi mắt ấy một lần nữa trước khi anh chuẩn bị ột dự định chỉ mới nghĩ ra đây thôi.

-Em nói thiệt không?

-Anh đừng có tin.

-Nhưng anh lỡ tin rồi.

-Rồi sao?

-Hôn em...

Nói rồi, Bảo nhắm nghiền mắt của mình lại, đặt lên môi Ngọc một nụ hôn. Cô bị đẩy ngã xuống và nằm ra ghế bởi sự khổng chế bởi vòng tay mạnh mẽ của anh. Nếu như lúc này, Ngọc có hối hận vì sự thụ động của mình thì cũng đã muộn rồi, sự cuồng tính của con người ta đã trỗi dậy, mọi chuyện khác hãy để khi sáng mai nắng lên rồi giải quyết vậy.

Ngọc từng nói, dù là không có được tình yêu từ Bảo, cô vẫn không sao cả, sẽ không yêu ai khác, cũng sẽ không qua lại với danh nghĩa là bạn gái với ai dù là một ngày. Với Bảo, sẽ xa vời nếu anh nói yêu Ngọc, sẽ rất xa vời nếu anh chấp nhận cưới cô làm vợ nhưng cái gần nhất lúc này, cô thuộc về anh, hoàn toàn và tất cả, thể xác lẫn tâm hồn.

Đắm chìm trong cái gọi là hạnh phúc. Thiên đường tội lỗi. Đêm vẫn còn rất dài.

.....

Chủ nhật...

Thêm một lần cấp cứu, Nam vẫn mở mắt thao láo tìm kiếm bóng hình của ba chàng trai bước ngang đời cô nhưng không hề thấy. Không có Bảo, không có Hưng, càng không có Duy. Chỉ có tin nhắn cuối cùng của Harmonica Lee. “Đừng bao giờ đầu hàng tử thần. Har xin lỗi vì tất cả”.

Ngày 20...

Chuyến bay Sài Gòn – Chicago khởi hành.

Tháng 4...

Kết thúc một kiếp người.

8. Chương 8

Thời gian trôi như tên bắn, loáng một cái đã gần ấy năm đi qua. Nó quá ngắn để thực hiện những ước mơ và kì vọng. Và cũng chưa đủ dài để làm những mất mát và đau thương người ngoại. Thời gian chỉ phủ lên vết thương một lớp bụi mờ, nếu vô tình chạm vào lớp bụi ấy sẽ bị phũ phàng đi và đau đớn ngày xưa vẫn nằm lại đó chưa bao giờ phai nhạt. Cánh đồng lau thủy chung cùng năm tháng vẫn là một màu trắng tinh khôi và yên ả. Điểm nhấn là ngôi nhà nhỏ đã bị thời gian và nắng mưa nhuộm màu, gần đó là tán cây bạch đàn xanh ngắt. Cơn gió đầu mùa mang hơi nóng nhẩn chìm cả cánh đồng. Hoàng hôn một màu tím đậm. Hai cây bạch đàn già cỗi vươn tán lá rộng cả một khoảng cánh đồng và che chở cho cây bạch đàn nhỏ bên cạnh. Từ bảy năm trước, nơi đây đã có thêm một cây xanh và bây giờ nó sinh sôi nảy nở trở nên xanh tốt bạt ngàn. Có thêm một người nữa đã về với cội vĩnh hằng. Ba đóa hoa hồng bạch được đặt dưới thân của mỗi cây bạch đàn. Chàng trai có mái tóc nâu trầm lặng lẽ quỳ xuống tắm thắm được dệt bằng cỏ lau mềm, bên cạnh anh là hai cô gái xinh đẹp. -Bác Hai, thứ lỗi vì ngày giỗ của bác con không về kịp. Ba mẹ con đều đã ăn năn hối hận với những gì họ gây ra, bây giờ họ đang chịu giày vò bởi những bệnh tật tuổi già.

Bác Hai và cô Doanh nếu có linh thiêng hãy chứng cho lòng thành tâm của con và tha thứ cho lỗi lầm của đấng sinh thành. Hưng cúi đầu lạy tạ. Hai cô gái bên cạnh anh cũng đồng loạt cúi người theo. Ở tuổi hai lăm, bằng chính sức lực của mình, Hưng đã khôi phục lại sản nghiệp của nhà họ Lê. Trước đó nhờ sự giúp đỡ không ít của gia đình họ Đường Vũ mà anh đã hoàn thành được di nguyện của bà nội. Điều duy nhất khiến một doanh nhân trẻ tuổi như Hưng dằn vặt chính là cái chết bi thương của người nằm dưới cây bạch đàn nhỏ bên cạnh. Trâm chạm nhẹ tay lên thân cây bạch đàn trước mặt cô, những ngón tay thon dài run run sờ vào chữ N được khắc y hệt như trên hai thân cây còn lại. Tốt nghiệp Đại học Sư Phạm, cô tiếp tục học cao hơn và lấy được tấm bằng thạc sĩ anh văn tại Mỹ. Một lần nữa trở lại Việt Nam và quyết định lập gia đình với người mà cô yêu thương. Ai cũng đã trưởng thành và có một cuộc sống riêng ithub, sự ra đi của nhiều người trong mùa hè năm ấy đã khiến Trâm nhận ra được nhiều điều. Cô hài lòng với những gì mình đã làm. Duy nhất chỉ có lời xin lỗi với Nam mà cô vẫn còn nợ, đến giờ cô học trò nhỏ ấy vẫn chưa được nghe. Vầng dương cuối trời tây mất dạng. Trời tối dần. Cơn gió nhẹ mang hơi mặn của biển thổi vào cánh đồng. Mùa thi đại học năm đó, Hưng đỗ Kinh Tế, theo học một khóa quản trị kinh doanh rồi ra trường lập nghiệp. Uyên theo con đường nghệ thuật, cô đăng kí một trung tâm văn hóa ở Hà Nội và trở thành một diễn viên múa ba lê. Khoảng thời gian dài ấy, Uyên và Hưng chỉ gặp nhau vài lần, thậm chí có thể đếm trên đầu ngón tay. Uyên không nghĩ rằng sẽ có lúc mình phải rời xa Hưng, anh chàng thanh mai trúc mã đã có hôn ước từ nhỏ với mình. Nhưng bảy năm qua, một mình cô sống ở thủ đô, trải qua bảy mùa đông không có gia đình và tình yêu, Uyên trưởng thành hơn và xinh đẹp diễm lệ hơn rất nhiều. -Chị Trâm, Uyên, mình về thôi. -Khánh, về thôi con. -Mẹ ơi, chú xinh đẹp cho con kẻo nè. Mẹ có muốn ăn không? Một cậu nhóc tầm ba, bốn tuổi chạy thật nhanh đến chỗ Trâm, giơ ra mấy cái kẹo mà cậu vừa được người là “chú xinh đẹp” ithub. Trâm đứng dậy nhìn quanh quẩn, không thấy ai ngoài vô vàn những bông lau đua nhau nghiêng ngả theo chiều gió. Cô xoa đầu đứa trẻ kháu khỉnh rồi nắm lấy tay cậu bé bước đi, ba cây bạch đàn rì rào như vẫy chào tạm biệt. Uyên và Hưng đi phía sau, hai người đã giữ khoảng cách với nhau cũng từ mùa hè năm đó. Một mùa hè với biết bao biến cố xảy ra làm đảo lộn cả cuộc đời của rất nhiều người. -Em khỏe chứ? -Em khỏe. Anh sao rồi? Công ty hoạt động tốt không? Những mẫu đối thoại nhỏ chừng vài ba câu hỏi rồi trả lời, Uyên đã thuộc nằm lòng chúng mỗi khi gặp Hưng. Trong thâm tâm cô biết rằng, trái tim của chàng trai này từ lâu đã không thuộc về mình. Và cô cũng đã học được cách chấp nhận điều đó. Uyên không mong ước, cũng chẳng mơ mộng về một hạnh phúc mang tên Hưng nữa, cô đang có một cuộc sống khá yên ổn, mặc dù nó thiếu thốn tình thương của rất nhiều người. -Đang đi vào quỹ đạo. Khi nào em ra Hà Nội? -Chắc là ngày mai, em về thăm ba mẹ với chị Hai rồi bay ra gấp, tuần sau em có buổi diễn không ở lại trong này lâu được. Uyên tự cảm thấy mình đã làm phiền Hưng rất nhiều, cô cứ đeo bám lấy anh thì cuộc sống của cả hai cũng chẳng tốt lên được. Vì thế mà cô đã chọn cách rời xa Hưng, đến một vùng đất mới với những sinh hoạt trái ngược hoàn toàn mảnh đất mà cô sinh ra để tiếp tục cuộc hành trình. Những tưởng khoảng cách sẽ khiến cho tình yêu mười mấy năm dành cho Hưng phai nhạt dần nhưng chỉ cần đứng trước mặt anh thôi, trái tim nhỏ bé của cô lại nồng cháy yêu anh như chưa hề có sự xa cách nào. -Em có vẻ rất bận rộn. Không dành cho anh được một ngày sao? -Anh cũng bận đâu thua kém gì em? Hưng cười, Uyên lại tìm cách trốn tránh anh, trốn tránh cả Sài Gòn thân yêu này. Hà Nội có gì níu chân cô mà lúc nào về đây là cô luôn tìm cách bay ra ngoài ấy nhanh nhất có thể? Hưng từng nghĩ, ngoài anh ra Uyên sẽ không thể yêu thương một chàng trai nào khác, anh biết tình cảm của cô dành ithub, nhưng bây giờ có lẽ anh phải rút lại những suy nghĩ ấy. Hà Nội, chắc là có một anh chàng nào đó mang đến cho Uyên hạnh phúc thật sự của tình yêu. -Chị Trâm nói anh đưa em về trước. Anh Duy sẽ đến đưa mẹ con chị ấy về sau. Hình như anh ấy có công tác ngoài này. -Em tự về được. Đầu còn nhỏ nữa đâu mà phải nhờ anh đưa về. Chị Hai thật là... -Tiện đường mà. -Anh có nghĩ rằng Nam sẽ tha thứ cho em không? -Cô ấy sẽ làm như vậy. Tha thứ cho tất cả chúng ta. Vì cô ấy luôn là con người nhân hậu và cao thượng. Uyên xoay đầu nhìn lại, cánh đồng lau nhỏ dần trong mắt cô. Thật ra, Uyên rất muốn trở lại Sài Gòn sống với ba mẹ cô và giúp Hưng điều hành công ty của anh như lời mời của nhiều năm trước khi Lê Gia thành lập. Nhưng cô ái ngại khi gặp lại Kỳ, trốn tránh Hưng đã là một chuyện, đối diện với Kỳ còn khó khăn hơn. Nhiều lúc Uyên tự hỏi, Kỳ đã tha thứ cho cô chưa? Nỗi đau mất đi một người thân yêu chắc chắn không dễ dàng nguôi ngoai với tất cả mọi người. -Em không dự đám cưới của Kỳ hả Uyên? Nhắc đến Uyên mới sực nhớ. Trong túi xách của cô, một phong thư màu đỏ còn nằm im lìm. Bảy năm không một lần gặp mặt, không thư từ hay điện thoại gì, vậy mà Kỳ vẫn tìm ra được địa chỉ của Uyên và gửi thiệp mời đám cưới của mình đến cho cô. Uyên khóc không thành tiếng, lễ cưới của Kỳ cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi. -Anh cũng được mời hả? -Ừ. Kỳ nói là anh phải tìm phụ dâu cho cô ấy. Anh nghĩ em hợp với vị trí đó. -Vậy là sao? Em làm phụ dâu. Rồi anh làm phụ rể hả? -Tất nhiên rồi. Uyên ngả người ra sau ghế, điều hòa trong xe khiến cô phần nào

thấy thoải mái hơn. Đường về Sài Gòn còn khá dài. Nghe Hưng nói xong là Uyên chẳng buồn cùng anh hàn huyên tiếp. Công sức bấy lâu nay cô trốn chạy, đè nén tình cảm của mình, chỉ một lời mời làm phụ dâu cùng với anh trong lễ cưới của Kỳ đủ khiến Uyên nhận ra mọi thứ mình làm chẳng hề có kết quả khả quan. Uyên đã từng tin, Hưng chính là tình yêu của riêng cô, với tám màu sinh động mà mỗi gam màu là một niềm hạnh phúc. Cho đến nay cô vẫn muốn tin vào điều đó, rằng Hưng chính là màu thứ tám bị che khuất trên dải cầu vồng chỉ có bảy màu kia. Trên kệ đĩa CD, Uyên tình cờ nhìn thấy một khung ảnh nhỏ, cô chăm chú nhìn và phát hiện ra đó là ảnh của chính mình. Uyên cầm lấy khung ảnh, len lén nhìn qua Hưng, anh vẫn chăm chú lái xe và không biết là cô đang cầm thứ gì trên tay. Phía sau khung ảnh có đề mấy chữ nhỏ xíu mà căng mắt ra Uyên mới đọc được. “Kem T.U- màu cầu vồng thứ tám”. Hưng từng có một kỉ niệm rất sến với kem, nhưng Uyên lại vô cùng thích món ăn mát lạnh này. Ngày bé ba mẹ Uyên hay gọi cô là bé Kem, cũng vì Hưng không thích cho nên cô đã bắt buộc mọi người không được gọi mình như thế nữa. Kem là món ăn mà Hưng ghét nhất. Uyên ngỡ ngàng khi Hưng đỗ xe trước một quán kem nổi tiếng ở Phan Thiết và mời mình vào đó. -Em từng giận anh vì không chịu tô thêm màu thứ tám cho chiếc cầu vồng trong vở Mĩ Thuật. Nhớ không? Em hỏi là tại sao nó không có tám màu mà chỉ có bảy màu. Anh nghĩ là mình tìm được câu trả lời rồi Uyên à. Màu thứ tám là màu kem. Đọc truyện online, Truyện hay nhất, Truyện ngắn cực hay, Truyện cười, Truyện tình yêu Mua quảng cáo [HCM] Áo voan chấm bi tay lửng Xinh xắn với cổ sen tròn, tay áo lửng, thân trước chấm bi trắng dễ thương -34% | 105.000đ [HCM] Dụng cụ tách vỏ trứng 3 trong 1 Gồm: 1 dụng cụ chính +1 phễu đựng lòng đỏ giúp tách rời phần lòng đỏ và lòng trắng dễ dàng -50%|65.000đ Chăn ủ ấm đáng yêu cho bé Chăn ủ có chân ấm áp cho bé, kiểu dáng xinh xắn, dễ thương cho bé -50% | 125.000đ Trang chủ Truyện ngắn Truyện dài tập Ngôn tình Truyện cười Truyện ma Quick and snow show Tâm sự Nov28 Sắc cầu vồng thứ tám – chương 8.1 Truyện dài tập3 ments -Thưa chủ tịch, không liên lạc được với tổng giám đốc. Cô thư kí trẻ tuổi cúi đầu cung kính thưa chuyện với vị chủ tịch đang ngồi trên ghế đối lưng với mình. Cánh tay đưa ra phẩy phẩy ra hiệu cho cô thư kí rằng không cần lo lắng thêm nữa. Chiếc ghế xoay lại đối diện với cô gái trẻ là một phụ nữ trung niên nhưng vẫn giữ được nét quý phái và tao nhã. -Chuyện này cứ để tôi lo. Nếu có ai hỏi thì cô cứ nói là tổng giám đốc xin nghỉ phép để chuẩn bị đám cưới ột người bà con. Vậy nhé! -Dạ tôi biết rồi, thưa chủ tịch. Cô thư kí ra ngoài, cánh cửa khép lại với rất nhiều lo lắng đan xen trên gương mặt của người phụ nữ phúc hậu. Kim Doanh nhờ có một tổng giám đốc điều hành như thế mới có thể vươn rộng ra khắp năm châu bốn bể, thương hiệu Kim Doanh bây giờ vô cùng nổi tiếng. Học tập và làm việc không ngừng nghỉ những bảy năm dài, cũng đã đến lúc để vị giám đốc kia có thời gian thư giãn rồi. -Có liên lạc với con trai anh không? -“Nó bay sang Mĩ rồi. Không nói với bà hả?” -Không. Sắp tới bận bịu lung tung mà đi đâu nữa? Mau thôi cổ nó về đây cho tui. -“Bảy năm rồi Kim à. Bà bóc lột sức lao động của hai ba con tui dữ vậy. Để cho nó đi tìm hạnh phúc của mình nữa chứ?” -Mặc kệ ông. Công ty còn đủ thứ chuyện rắc rối, nó làm tổng giám đốc mà bỏ đi như vậy là sao? Không chấp nhận được. -“Sao không giới kê con trai bà về quản lí, sao lại đổ lên hết trên đầu con trai tui? Tui chịu bà hết nổi rồi” -Lâm, Lâm... Bà Kim quẳng điện thoại xuống bàn, ánh mắt phức tạp không rõ nhìn đi đâu. Bà thừa nhận và cũng đồng tình với ông Lâm, bảy năm qua đã gây áp lực cho Bảo. Mọi thứ lớn nhỏ trong tập đoàn đều đổ hết lên vai anh, còn bà và ông Lâm chỉ đứng sau âm thầm hỗ trợ. Bà muốn đào tạo Bảo thành một con người của thương trường, thành đạt và nắm trong tay quyền lực lớn nhất tập đoàn Kim Doanh. Còn Duy? Đứa con trai mà bà Kim đứt ruột sinh ra và nuôi nấng anh thành người thì sao? Nhắc đến Duy có lẽ mọi chuyện nên quay ngược trở lại bảy năm trước, vào đúng cái ngày Nam chính thức vào phòng phẫu thuật cấy ghép tủy, Duy đã biến mất hoàn toàn trong cuộc sống của Nam. Cũng từ đó đến nay, bà Kim chưa một lần gặp lại anh. Bà biết con trai mình ở đâu, làm gì nhưng lại không ngó ngang gì đến anh. Không một người mẹ nào như bà, bỏ mặc cả chính con trai ruột của mình. Kim Doanh đáng lẽ ra do Duy và Bảo cùng quản lí giống như bà Kim và ông Lâm, nhưng bà Kim lại đổ hết tâm huyết vào huấn luyện Bảo trở thành một con người như bây giờ. Yêu thương Bảo cũng giống như yêu thương con trai mình. Không ai biết đằng sau lớp vỏ bọc cứng rắn của bà Kim, cũng có lúc bà nhớ và thương Duy vô cùng. Nhưng bà không đủ bao dung để tha thứ cho những gì con trai mình đã gây ra cho Nam. Nhắc đến Nam, đôi mắt của bà Kim ánh lên những đau thương. Cái kế hoạch điên rồ của Duy đã vô tình làm tổn thương Nam, từng bước từng bước một. Ngay cả khi biết cô bị ung thư máu cũng không một lần đến bệnh viện chăm sóc cho cô. Trái tim của Duy có còn đập bình thường nữa hay không? Giây phút mong manh giữa hai bên bờ sinh tử, đứa trẻ ấy vẫn đưa mắt tìm kiếm “anh Duy” của nó nhưng chỉ nhận lại sự thất vọng tràn trề. Bà Kim nhắm mắt, có chết bà cũng không quên được hình ảnh đau thương của Nam ngày hôm ấy. Chồng bà cứu Nam một mạng nhưng lại vô tình để lại hiểu lầm cho cô. Con trai bà gián tiếp đẩy cô đến với sự tuyệt vọng của cái chết. Còn bà dù biết rõ ràng mọi thứ nhưng lại không thể

ngăn cản chúng xảy đến với cô. Gia đình bà, từ lớn đến nhỏ đều có lỗi với Nam. Một lần nữa thử dài. Sự chịu đựng của Bảo đã không còn giới hạn, anh đã vứt bỏ cái ghế tổng giám đốc Kim Doanh, bay sang tận nửa vòng trái đất để tìm kiếm yêu thương. Vậy thì bà cũng không cần phải ngăn cản anh thêm nữa. Cũng đến lúc con trai bà nên quay trở lại với trách nhiệm mà anh cần gánh vác rồi. Đến với Chicago, Bảo không đặt quá nhiều hi vọng rằng mình sẽ tìm thấy Ngọc ở thành phố đông dân thứ ba của Mĩ này. Bảo đoạt đi sự trong trắng của Ngọc với men say chuẩn choáng trong một đêm dài, khi tỉnh dậy anh chỉ nhận được vài dòng chữ mà cô để lại. Ngọc muốn Bảo chăm sóc Nam thay cô và chúc hai người hạnh phúc. Anh đã làm theo lời cô, nhưng bây giờ Nam đã không cần anh chăm sóc nữa. Và Bảo lại càng không thể không đi tìm Ngọc, cô đã không cho anh cơ hội để đón nhận tình yêu của mình khi mà anh chỉ vừa kịp nhận ra. Bảo luôn đến nhà Ngọc để hỏi thăm tình hình của cô nhưng ba và em trai cô không hé nửa lời. Ngọc đi đâu và làm gì, Bảo không hề biết. Cứ như bảy năm vừa qua cô đã mất tích hoàn toàn nhưng hình bóng cô vẫn hiện hữu đâu đó trong cuộc sống đầy áp lực của anh. Ngọc đi rồi, Duy cũng không liên lạc được, Nam cũng chẳng còn tiếc ở lại. Một mình Bảo gánh gồng công việc lớn nhỏ của Kim Doanh, tám bằng Sư Phạm tốt nghiệp loại giỏi đã đóng bụi nằm trong tủ kính, anh chẳng đá động đến nó lâu lắm rồi. Cho đến một ngày gần đây, Tông- em trai của Ngọc nói với Bảo rằng mình sẽ đi Mĩ du học dưới sự bảo lãnh của chị gái và cậu ấy muốn anh cùng đi với mình đến gặp Ngọc. Bảo đã không chần chừ mà vứt bỏ ngay công việc còn dang dở ở công ty, đặt vé máy bay đi cùng với Tông sang Mĩ. Bảy năm, chờ đợi và mong nhớ. Đến lúc Bảo cần tìm lại hạnh phúc mà ngày xưa mình không biết quý trọng rồi. Bảo đã từng hứa với Nam bằng mọi giá nhất định phải mang Ngọc trở về cho nên chuyến đi này anh không thể về một mình. Ngọc đến sân bay đón em trai, Bảo chỉ dám đi phía sau và giữ khoảng cách với chị em Ngọc và Tông. Anh sợ rằng Ngọc sẽ không chấp nhận được khi nhìn thấy mình ở đây. Cô gái ngày xưa yêu anh so với bây giờ khác nhau nhiều quá. Ngọc cao hơn và không còn mũm mĩm nữa, cô ốm hảnh và xinh đẹp hơn trước rất nhiều. Nếu không phải Tông bước đến ôm cô thì chắc chắn Bảo cũng sẽ không thể nhận ra cô gái ấy chính là người anh phải tìm. Bảo đã đến Chicago được hai ngày và anh chỉ dám đứng từ xa nhìn Ngọc. Cô sống cùng một người chị họ và bây giờ có thêm em trai mình. Cô là đầu bếp ở một nhà hàng chuyên phục vụ thức ăn Việt Nam, công việc bắt đầu từ sáu giờ sáng đến chín giờ tối. Ngày thứ ba, Bảo quyết định sẽ gặp Ngọc sau khi nhận được tin nhắn phải đưa Ngọc về dự đám cưới của Kỳ. Hôm nay, trời Chicago phủ một màu trắng bởi sương mù. Ngọc không đi làm như hai hôm trước, cô đón xe đến một trường tiểu học khá xa nơi cô sống. Bảo cũng đi theo. Và anh đứng chết lặng khi nhìn thấy một bé gái chạy từ bên trong trường ra sà vào vòng tay người con gái ấy. Đứa trẻ gọi cô là mẹ. Cảm giác đau thương dâng lên, tội lỗi một lần nữa chìm Bảo xuống. Anh vẫn lặng lẽ đi sau mẹ con Ngọc, cô đưa đứa trẻ đến một quán kem gần đó. Bảo cẩn thận đi sau hai mẹ con vào bên trong, chọn một chiếc bàn khuất tầm mắt của Ngọc và ngồi xuống đó. Anh quan sát hai mẹ con không sót một chi tiết. Ngọc rất thương yêu đứa trẻ ấy. Có người mẹ nào lại không thương con mình? Bảo thấy Ngọc hạnh phúc với gia đình như vậy, cảm giác tủi thân trời dấy giầy vò con tim anh, phải mà ngày đó anh nhận ra sớm hơn thì bây giờ đã không phải nuối tiếc nhìn cô như thế này. Bảo tự hỏi mình, chàng trai nào có thể mang lại hạnh phúc cho Ngọc? Chắc chắn không phải một thằng đàn ông tồi bại như anh rồi. Ăn kem xong, Ngọc đưa đứa trẻ tới một hiệu sách và để con ở lại đó đọc truyện, còn mình thì vội vàng đi đâu đó. Bảo không đuổi theo Ngọc, cơ hội của anh mang cô trở lại Việt Nam đã không còn kể từ giây phút nhìn thấy cô mỉm cười hạnh phúc với đứa trẻ đang chăm chú đọc truyện bên trong kia. Đôi mắt của cô nhóc ấy giương lên, cách một tấm cửa kính dày cô nhóc nhìn thấy Bảo đứng bên ngoài. Quyển truyện trên tay cô bé rớt xuống, đôi chân nhỏ bỏ chạy, Bảo mỉm cười chua chát. Chắc cô bé sợ một người lạ cứ nhìn mình chăm chăm, điều đó cũng dễ hiểu thôi. Bảo xoay người, bước chân trở nên nặng nhọc, anh còn mong sẽ tìm lại Ngọc và hi vọng cô sẽ tha thứ mà chấp nhận cho anh một cơ hội để bù đắp cho cô. Vậy là hết. -BA!!! Có tiếng gọi của trẻ con ở phía sau. Bảo có chút khựng người, anh đã từng mơ ước sẽ có một gia đình ấm áp. Từ sau khi Ngọc bỏ đi, anh đã dần vật mình rất nhiều. Nam từng nói anh không được tổn thương Ngọc thêm nữa, vì tình yêu mà cô trao anh rất đáng trân trọng. Bảy năm qua, Bảo đã nhận ra rằng mình cần Ngọc như thế nào. Cần cô làm mẹ của con mình. Cần nghe tiếng trẻ con gọi mình là ba, gọi cô là mẹ. Mơ ước ấy trở nên xa xỉ với Bảo và có lẽ nó chẳng bao giờ trở thành hiện thực. Bảo bước về phía trước, ngày xưa là anh ngu ngốc không để Ngọc đi cạnh mình, bây giờ thì anh đã vĩnh viễn không còn cơ hội bước cạnh cô. Ngọc đi, Nam cũng đi. Bên cạnh Bảo không còn ai có thể chia sẻ bớt những nhọc nhằn của cuộc sống. Có lẽ đây là cái giá mà anh phải trả sau những gì anh đã gây ra cho Ngọc, anh yêu cô, nhưng tiếc là điều đó đã quá muộn màng. Chicago không có cầu vồng, dù có Ngọc hay không, dải cầu vồng mà Bảo vẽ nên chẳng thể có thêm màu thứ tám. -BA!!! Ba ơi!!! Có một vòng tay nhỏ nhắn run rẩy ôm chặt lấy Bảo. Anh hóa đá đứng chôn chân tại chỗ. Mỗi một lúc sau Bảo mới xoay người lại, anh quỳ

xuống nhìn cho rõ đứa trẻ vừa ôm và gọi mình là ba. Cô bé có đôi mắt giống hệt như Ngọc, to tròn và đen láy. Mái tóc dài ngang lưng đen tuyền, mắt long lanh nước nhìn chòng chọc vào Bảo. -Con... vừa gọi chú là gì? -Ba! Không phải chú. Cô bé nói tiếng Việt rất rõ ràng. Bảo có chút hoảng loạn. Đứa trẻ này là con gái của Ngọc nhưng tại sao lại gọi anh là ba? Anh xiết chặt đôi cánh tay bé nhỏ, nhìn thật kĩ càng. Hình như có cái gì đó vừa trượt ngang đại não của Bảo. Mắt anh sáng lên, vội vàng hỏi. -Con bao nhiêu tuổi rồi? -Dạ con sáu tuổi. Bảy năm trước. Giữa Ngọc và Bảo đã xảy ra một lần đụng chạm xác thịt, một đêm nồng nhiệt với men say. Có khi nào đứa trẻ này được kết tinh cũng từ đêm ấy? Càng nhìn Bảo càng thấy cô bé có nét giống với mình. Chiếc mũi, hàng lông mày. Và cái ánh nhìn kiên quyết kia nữa. -Con tên gì? -Elena Nguyễn là tên con. Tên Việt Nam của con là Nguyễn Gia Bảo Quỳnh. Một lần nữa Bảo hóa tượng. Đầy đủ cả họ lẫn tên của anh đều nằm trong tên của cô bé. Ngọc chỉ thêm một chữ Quỳnh sau cùng. Con gái anh đây sao? Cô bé đã sáu tuổi, chưa một lần gặp mặt. Vậy phải giải thích như thế nào cho việc cô bé gọi anh là ba đây? -Con nhớ ba nhiều lắm. Ba ở ngoài đẹp trai hơn trong hình nhiều. Quỳnh ôm Bảo, đôi tay nhỏ nhắn của cô bé vòng qua cổ anh ôm thật chặt. Cô bé vẫn thường nhìn thấy mẹ ngồi một mình, ôm quyển album đầy những hình cũ và khóc thút thít. Trong số những tấm ảnh đó, cô bé thấy mẹ hôn lên tấm hình chụp một chàng trai. Người đó chính xác là Bảo, là ba của cô bé và cũng là người đang đứng trước mặt cô bé lúc này. Ngọc tới siêu thị mua một ít thức ăn cho bữa tối, vừa quay trở lại hiệu sách đã chứng kiến một cảnh tượng khiến tim cô đau thắt. Con gái sáu tuổi của cô đang ôm một người đàn ông chỉ mới gặp lần đầu và gọi anh là ba. Đại từ nhân xưng mà từ trước tới giờ cô chưa hề dạy cho con mình. Con gái cô chỉ có mẹ và chưa một lần được gọi ba. Ngọc thả rơi túi đồ, hai tay bịt chặt miệng, nép vào một góc bên đường bật khóc. Cô không ngờ sẽ gặp lại Bảo trong hoàn cảnh này. Bé Quỳnh thay cô nhận mặt ba nó. Bây giờ thì cô có muốn chối bỏ quyền làm cha của Bảo cũng không được. Bảy năm ở xứ người, nếu không nhờ người chị họ tốt bụng thì mẹ con cô đã không thể đứng đây ngày hôm nay. Bảy năm, cô không dám trở về quê hương chỉ vì sợ phải đối diện với Bảo, với những yêu thương anh dành cho Nam. Sự ích kỉ của cô đã khiến con gái mình không có ba như bao đứa trẻ cùng tuổi khác. Bảo đến tận Chicago tìm Ngọc và có lẽ anh sẽ không ngờ rằng mình sẽ tìm được cả đứa con thơ mà bấy lâu anh không hề biết đến sự tồn tại của đứa trẻ này. Bé Quỳnh vẫn ôm Bảo, khó khăn lắm mới nhìn mặt được ba một lần, không dễ dàng để cảm nhận được hơi ấm mà chỉ riêng ba mới có. Cô bé quên luôn việc mẹ mình đang đứng đằng kia. -Ba đến đón mẹ và con phải không? -Đúng rồi. Con đưa ba đến chỗ mẹ được chứ? -Dạ được. Mẹ đang đứng phía sau ba đó. Bé Quỳnh vẫy vẫy tay với Ngọc, Bảo buông cô bé ra xoay người lại đứng thẳng lên. Ngọc đứng trước mặt anh, cô gái mà bấy lâu anh mong nhớ, nước mắt cô chảy dài. Ngay cả giây phút trùng phùng thế này anh vẫn làm cho cô khóc, điều đó càng khiến Bảo thấy có lỗi với cô hơn. Bé Quỳnh nắm tay Bảo lôi anh đi về phía Ngọc bằng sức lực nhỏ bé của mình. Dùng bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay mẹ, đặt vào tay ba, bé Quỳnh mỉm cười rạng rỡ. Từ bây giờ cô bé đã có đầy đủ tình thương của cả ba lẫn mẹ rồi. Nước mắt tương phùng. Cầu vồng hiện ra phía sau màn sương nhưng chẳng ai nhìn thấy. Nó xuất hiện và biến mất nhanh đến mức không để con người chiêm ngưỡng sắc đẹp của mình. Bên cạnh màu tím thủy chung là màu hồng hạnh phúc. Màu thứ tám của riêng Bảo và Ngọc. Chicago một chiều sương rơi. Lễ cưới long trọng của Kỳ và Thiên được diễn ra tại nhà thờ Đức Bà. Khách mời hai họ đã ngồi chật kín cả lễ đường, vị cha xứ đứng trên bục chờ tới giờ làm lễ. Thánh đường trang trí nhiều hoa và ruy- băng một màu vàng dạ quang chói lóa theo yêu cầu của cô dâu. Gia đình cô dâu và chú rể ngồi ở đầu hàng ghế của mỗi bên. Dàn nhạc thánh ca bắt đầu xướng lên khúc nhạc chào mừng. Thiên mặc một bộ vest đen có đính bông hoa trên ngực áo, bảy năm để chờ đợi giây phút này với anh thật không dễ dàng một chút nào. Từ cửa chính nhà thờ, ông Nhân dắt tay Kỳ đi từ từ vào trong trước rất nhiều cặp mắt khen ngợi lẫn ngưỡng mộ và ghen tị. Phía sau Kỳ là Uyên, cô đang cầm gấu vầy cho cô bạn của mình. Chắp nhận trở thành phụ dâu trong ngày lễ hôm nay tất cả cũng vì Hưng. -Cha xin tuyên bố hai con chính thức trở thành vợ chồng, hãy sống trọn đời bên nhau và yêu thương che chở cho nhau. Nhân danh cha, con và thánh thần. Trần không kịp chứng kiến giây phút Kỳ nói ba từ "con đồng ý" bởi vì cô phải đi tìm đứa con trai nghịch ngợm của mình. Khánh đang đứng ngẩn tò te với mấy cái kẹo mút trên tay, cậu nhóc nhìn theo bóng ai đó phía xa kia. Trần chạy ra chỗ con trai không quên la lớn. -Khánh, con làm gì ngoài này vậy? Có biết mẹ tìm con mệt lắm không? Đi vô trong, mau lên. -Mẹ. Hôn ước là gì? Trần đứng hình, con trai cô vừa nói cái gì vậy? Hôn ước. Đó là thứ đã đẩy Trần đến với những tội lỗi mù quáng và giờ nó được phát ra bởi cái miệng nhỏ xinh của con trai cô. Khánh chỉ vừa mới bốn tuổi, ai lại dạy một đứa trẻ bốn tuổi nói những từ này? -Con còn nhỏ, từ từ mẹ sẽ giải thích cho con. -Chú xinh đẹp cho con kẹo. Mẹ ăn không? Chú ấy nói con nhận kẹo này là đồng ý trở thành con rể của chú rồi. Chú xinh đẹp sẽ gặp ba mẹ bàn chuyện hôn ước gì đó, con không hiểu nên hỏi mẹ. -Ai cho con mấy cái kẹo này? Bé Khánh giơ bàn tay tròn trịa lên chỉ cho Trần, cô nhìn theo

hướng tay, phía xa đó chỉ còn bóng lưng của một người mặc áo vest trắng xa dần. Lễ cưới của Kỳ và Thiên kết thúc, chẳng có một tuần trăng mật hay tháng trăng mật nào cả. Bởi vì ngay sau khi buổi lễ kết thúc Thiên phải trở lại bệnh viện, bệnh nhân đang cần anh. Một mình Kỳ ngồi lại thánh đường sau khi khách khứa đã về hết, trên người cô vẫn là bộ váy cưới mà trước đây Nam đã muốn cô mặc nó vào ngày hạnh phúc của mình. Ngày vui hôm nay của Thiên và Kỳ đúng như ý nguyện của Nam. Cô có nhìn thấy không? Lễ cưới này chỉ là một thủ tục mà hai bên gia đình bắt buộc phải tổ chức thôi chứ Thiên và Kỳ từ lâu đã ngầm thừa nhận cả hai thuộc về nhau rồi. Kỳ cảm thấy nó khá phiền phức, nhất là bộ váy này, nó không hợp với cô. Kỳ tự hỏi mình, Nam có nhìn thấy cô đang hạnh phúc hay không? Điện thoại Kỳ báo có tin nhắn, cô lật phăng chiếc găng tay trắng ra mở khóa phím. Tin nhắn gửi đến từ một thuê bao lạ. “Su, mày lại khóc đó hả? Cô dâu mà khóc là xấu lắm nha. Biết tao là ai không? Quay lại đằng sau đi”. Theo bản năng Kỳ xoay đầu lại, là Uyên. Cô mỉm cười với Kỳ. Cả hai đã có một đêm tâm sự đầy nước mắt và hối lỗi. Nhìn Kỳ hạnh phúc bên tình yêu của mình, Uyên cũng mừng cho cô. Uyên đứng ở giữa lễ đường, Kỳ ngồi tít ở hàng ghế đầu. Từ phía sau lưng của Uyên, có một người bước ra. Kỳ đứng phắt dậy, thả rơi chiếc điện thoại. Mắt cô mở to, một thoáng sau đã ngập nước. -Mày vẫn mít ướt như hồi đó. -Bạn bè kiểu đó hả? Tụi mày bỏ tao đi hết trơn. Đồ quỷ. Ngọc mỉm cười. Uyên rời Sài Gòn ra Hà Nội lập nghiệp, Ngọc biệt tăm không rõ tung tích những bảy năm mới chịu về. Một mình Kỳ bơ vơ giữa lòng Sài Gòn, cô đã muốn chìm theo những cô đơn lạc lõng ấy. Không có Uyên, không có Ngọc, cũng không có Nam. -Đừng khóc nữa. Tụi tao về hết rồi mà. Mày không cô đơn nữa đâu. -Huhu. Muốn đi là đi. Không nói cho ai tiếng nào. Cái thứ keo kiệt, ích kỉ. Bọn mày đi luôn đi. Huhu. -Thôi mà Su. -Huhu. Tao không chịu đâu. Tuổi thứ hai lăm đến với những cô gái ấy không chút dễ dàng. Ngọc đã làm mẹ, cô tự hào và mãn nguyện khi quyết định sinh ra bé Quỳnh. Uyên hài lòng với sự nghiệp làm diễn viên múa ba lê của mình. Đáng nói nhất là Kỳ, một người nhìn thấy máu là sợ đến mức ngất xỉu lại có thể trở thành một y tá, một lòng phụ giúp cho ông xã. Hẳn Thiên sẽ rất tự hào khi có một cô vợ như Kỳ. -Khục... khục... Có vài tiếng ho vang lên từ cửa thánh đường, nó chặn đứng lại những giọt nước mắt của ba cô gái xinh đẹp. Cũng chặn đứng lại thời gian ngay khoảnh khắc mà ba cô gái ấy ngẩng mặt nhìn xem chủ nhân của tiếng đằng hắng kia là ai. Một người mặc vest trắng có đính một bông hoa màu hồng trên túi áo như những chàng trai đến nhà thờ dự lễ hôm nay. -Hình như tôi vừa phá hỏng không gian tâm tình của các quý cô phải không? Kỳ và Ngọc mừng rỡ. Uyên vẫn còn đứng khựng lại. -Múp, Su,... Uyên. Nước mắt lại lăn. Tuôn đều như không có một chút kìm nén nào. Cả ba cô gái chạy đến ôm chầm lấy người đứng ở cửa lễ đường, một vòng tay dang rộng đón chào họ. Yêu thương có quay về kịp lúc? Giá mà thời gian có thể trở lại ở tuổi mười tám đầy mộng mơ kia. Họ sẽ có thể thân thiết với nhau hơn thì hiểu lầm và tội lỗi sẽ không ập đến như cơn đại hồng thủy nghiệt ngã. Biết bao mùa hè qua đi nhưng chẳng ai có thể quên được mùa hè định mệnh năm học lớp mười hai ấy. Buổi họp lớp 12A7. Không hề đông đủ như quân số của lớp ngày đó. Mỗi năm một lần nhưng cứ qua một năm là tổng quân số đi họp lớp lại giảm. Phần vì công việc, phần vì gia đình. Chưa năm nào kể từ sau khi tốt nghiệp mà 12A7 tập họp đầy đủ. Năm nay cũng chẳng ngoại lệ gì. Nhưng cũng có điều đặc biệt. Thầy Giang và cô Tân- trợ lý Đoàn thanh niên vẫn là cặp đôi năng nổ nhất, năm nào thầy cô cũng có mặt góp vui theo lời mời của Hưng. Kế đó là thầy Lập và cô Diệu, hai thầy cô này tuy bề ngoài vẫn lườm nguýt nhau nhưng bên trong thì tình chàng ý thiếp rõ ràng. Buổi họp lớp bắt đầu từ bảy giờ tối tại nhà hàng của Âu Mỹ Lệ, thành viên tổ Hai ngày đó. Bốn thầy cô giáo kia đã an tọa từ đầu, thầy cô rất đúng giờ giấc, chẳng bỏ cho các học trò cưng của mình. Lệ là chủ nhà nên chạy ra chạy vô lo phần thức ăn và nước uống. Bảy giờ mười, Hưng và đám bạn trong đội bóng của anh cùng tới một lượt. Khanh còn đưa theo một cô bạn gái rất dễ thương. Cả đội cứ xúm nhau lại chọc ghẹo làm Khanh và cô nàng kia cứ đỏ mặt mãi không thôi. Bảy giờ hai mươi, chị em họ hàng của Lệ, đám bạn tổ Hai kéo nhau vô nhập tiệc. Chủ nhà mang thức ăn ra chiêu đãi và bắt đầu tám chuyện. Bảy giờ rưỡi, Hội bà tám online tổ Tư khu chiềng gõ trống nhà hàng, làm cho Lệ phải chạy ra liếc xéo một hồi lâu với Thơ, hai cô gái này vẫn không thể gác bỏ thù địch ngày xưa mà bắt tay làm hòa. Ngay cả khi đã có gia đình rồi mà vẫn phải chiến đấu tới cùng như thế, mỗi năm có một ngày thôi mà. Bảy giờ bốn lăm, Uyên và Ngọc đẩy cửa bước vào cùng lúc làm cho ai nấy đều phải ngừng hoạt động mà ngẩng mặt lên nhìn. Cũng dễ hiểu thôi, đây là lần đầu Uyên và Ngọc đến họp lớp, lại đi cùng nhau nữa. -Trời ơi, chị Bảy. Lâu quá. Thầy Bảo không cho chị ra đường hay sao mà bây giờ mới thấy chị xuất hiện vậy? Câu chào mở màn của Lam quả nhiên rất có ấn tượng. Lam bây giờ là một nhà thiết kế thời trang, cô yêu hội họa và ước mơ ngày đó trở thành hiện thực rồi. Cùng với cô bạn của mình, Thơ là người mẫu đại diện cho những thiết kế của Lam. Hai cô này luôn đi đôi với nhau như thế. Ngọc ngồi xuống bên cạnh Lam, còn Uyên ngồi cạnh Hưng như một thói quen không thể bỏ được. Chiếc ghế cạnh lớp trưởng này giờ cũng chẳng ai dám ngồi vì mỗi lần họp lớp Hưng đều dành riêng chiếc

ghế đó cho Uyên. -Anh ấy nói sẽ đến sau. Mọi người cứ tự nhiên đi ha. Em chào thầy cô, lâu quá không gặp. Thầy cô vẫn khỏe chứ ạ? -Rất khỏe. Ngọc xinh nhiều hơn hồi đó nha. -Đây là con bé mập mập cái hồi xin tôi nghỉ Thể dục đó hả? Trời ơi, không nhận ra luôn đó. Ngọc ngại ngùng cúi đầu. Sai lầm trầm trọng khi nghe lời Uyên tham gia họp lớp. -Á dù. Mấy năm qua mày với thầy Bảo thế nào rồi? -Khi nào kết hôn? -Thật ra thì tụi này... -Lệ, ột chai Vodka đi. Uyên vừa ngồi xuống ghế đã gọi ngay rượu mạnh. Hết thấy mọi con mắt trong bàn quay phắt lại nhìn cô. Văn Thể Mĩ A7 từ bao giờ sống buông thả như vậy? Lệ là bạn thân của Uyên, nhưng mấy năm chơi chung chưa bao giờ thấy Uyên đụng tới một giọt rượu, thời gian có thể thay đổi một con người cơ mà. Hưng nhúu mày nhìn Uyên rót rượu ra ly và chuẩn bị đưa lên miệng. -Đừng có uống, không tốt cho con đâu. Một lần nữa, cả bàn há hốc. Uyên khựng lại quắc mắt nhìn sang Hưng. Con? Đào đâu ra con cho anh? Cái đám hóng chuyện kia vẫn chưa thôi xỉa cái nhìn đầy thắc mắc cho Uyên và Hưng. Tuy những năm tháng phổ thông, hai người luôn là tâm điểm của dư luận nhưng ai cũng biết từ sau khi thi đại học xong, Uyên đã không còn sống ở Sài Gòn nữa. Không lẽ lớp trưởng và lớp phó của họ tình cũ nối lại sao? Sắp có phong bì nữa rồi. -Mọi người đừng có nghe lời Hưng nói bậy. Không có đâu. Haha. -Này, ăn đi. Lệ ột đĩa mực nướng. -Có liền. Nhờ vậy những ánh mắt thêm thường kia mới thôi chĩa vào Uyên, Ngọc kịp thời giải vây một lần, hi vọng sẽ không có lần sau. Chuyện còn lại phải để cho Hưng và Uyên tự giải quyết vậy. Hưng vẫn nhìn Uyên, cầm chặt chai rượu không cho cô đụng vào. Anh đưa cho đám bạn Long, Tự, Khanh xử lí. Rồi ghé sát tai Uyên đe dọa. -Em mà dám bỏ trốn như Ngọc bảy năm trước thì biết tay anh. Em không cần anh nhưng anh cần em và con. Uyên cười không thành tiếng. Cũng chính cái đêm sau khi ở Phan Thiết trở về, cô đã chấp nhận theo Hưng về căn hộ của anh chỉ vì cô không mang theo chìa khóa nhà mình. Và chính men rượu một lần nữa dẫn lối cho con người ta rơi vào sa đọa. Sau ngày hôm đó Uyên thường lui tới căn hộ của Hưng để giúp anh nấu nướng, một người đàn ông độc thân sẽ không thể tự chăm sóc cho bản thân mình như phụ nữ. Vì thương anh nên cô mới làm thế, nhưng không ngờ chính điều đó đã khiến anh phát hiện ra bí mật mà cô định âm thầm chôn giấu. Uyên có thai. Và chính cái que thử cô gói không kĩ trước khi vứt vào thùng rác đã bị Hưng nhìn thấy. -Lam, mày với thằng Nghĩa sao rồi? Không định cưới hả? -Cưới rồi đấy thôi. -Hồi nào? Sao không mời tụi tao? -Tụi bây là bạn nó hả? Mắc mớ gì phải mời? Tao đây còn chưa được mời, tụi bây còn lâu mới có vé. Rồi, tự hiểu luôn. Phía bên kia, có một ánh mắt buồn hướng về phía Lam. Cô đang uống dở ly cocktail của mình, chỉ vì ba từ “không hợp nhau” mà tình yêu bảy năm trở thành công cốc. Buồn cười thật. Người ta có thể thích nhau, yêu nhau rồi cưới nhau chỉ mới một, hai năm làm quen, còn tình yêu của Lam đã bảy năm rồi đó. Đời mà, chẳng ai biết trước được điều gì sẽ đến với mình. Tám giờ. Bảo dừng xe trước nhà hàng, khoan thai bước vào với cô con gái của mình khiến ai nấy đều thắc mắc không thôi. Hết nhìn thầy giáo sinh thực tập đến nhìn sang cô bé mặc váy hồng và cuối cùng là dừng lại ở Ngọc. Làm ra vẻ như mình vô tội, Ngọc xe mực nướng ăn ngon lành, không để ý tới hai ba con. Quỳnh nhìn thấy mẹ đang ăn món cô bé thích liền chạy tới níu tay Ngọc. -Mẹ, con cũng muốn ăn. Sốc. Trừ Hưng và Uyên ra thì mọi người ở đây đều đang ở trong trạng thái đó. Ngọc có con gái lớn như thế này rồi ư? Mới có bảy năm không gặp thôi mà. Không lẽ hai người này ăn cơm trước keng từ lúc cô còn chưa tốt nghiệp? Mô phật! Lục đục. Cả bàn tìm bộp, tìm túi xách. Lần này chắc có khá nhiều thiệp hồng rồi. Bảo cười tươi như hoa nhắc cái ghế ngồi cạnh bên Ngọc, bé bé Quỳnh ngồi lên đùi mình rồi anh bắt đầu cho bé ăn những món trên bàn. Ra vẻ một người cha thực thụ. Bảo không được nhìn thấy Quỳnh sinh ra và lớn lên như thế nào, một mình Ngọc vất vả nuôi con ở xứ người. Bây giờ cô cần được nghỉ ngơi và chỉ cần yêu thương con là đủ. Công việc và trách nhiệm chăm sóc bé Quỳnh cứ để anh gánh vác thay. -Thầy chỉ em bí quyết đi. Hai người thế nào mà ra được đứa nhỏ này vậy? -Con mấy tuổi rồi bé? -Dạ sáu tuổi. -Giọng con bé dễ thương ghê đó. -Con tên gì? -Dạ Bảo Quỳnh. Bạn bè Ngọc xúm xít khen Quỳnh làm cô bé thẹn thùng. Sinh ra và lớn lên ở đất Mỹ, nhưng từ bây giờ cô bé sẽ trưởng thành ở Việt Nam, quê hương của cả ba và mẹ mình. Ở đây có rất nhiều điều thú vị và lạ lẫm với cô bé. Nhất là người luôn cho cô bé kẹo mút mỗi khi gặp mặt, ba không thích người đó dạy hư cô nên chẳng khi nào trước mặt ba mà cô dám nhận kẹo hết. Tám giờ mười. Cánh cửa nhà hàng lại được đẩy vào. Vị khách tiếp theo là Trần, bên cạnh là bé Khánh và Duy. -Chị Hai, bên này còn ghế. -Sao anh chị tới trễ vậy? -Cũng tại thằng nhóc này, nghịch không chịu nổi. Chuẩn bị từ sớm rồi chứ mà tới giờ lại muốn đi giải quyết. Khánh ngồi trong lòng Trần, chăm chú nhìn Quỳnh đang nhâm nhi cái kẹo mút mà thèm không chịu được. Bảo cúi xuống thủ thủ bên tai cô bé cái gì đó, rồi cô bé rút trong túi váy ra một cái kẹo đưa cho cậu nhóc. Hai mắt Khánh sáng lên rõ ràng, cậu nhóc đưa tay định lấy kẹo thì Trần không cho. -Cám ơn chị Quỳnh đi rồi mới được nhận. -Cám ơn Quỳnh. Nhất quyết không nói từ “chị”, Khánh bị mẹ nạt nhưng không khóc. Bảo phải khuyên thì cô mới chịu để cậu nhóc ngồi yên ăn kẹo. Quỳnh tủm tỉm cười. Lũ trẻ thời nay tiến bộ hơn nữa rồi. Thầy cô ngồi ghé sát tai nhau tìm ra điểm đáng

yêu của hai đứa trẻ. Duy ngồi cạnh Bảo, rót rượu mời anh. -Mày về lúc nào vậy? -Tuần trước. Tao dự hội thảo ở Cần Thơ nên không về kịp đám cưới anh Thiên. -Không định gặp cô Kim hả? Cô nhớ mày lắm đó. -Chưa biết. Mẹ chưa tha thứ cho tao. Về gặp bà ấy chỉ làm cho tức giận tăng thêm thôi. -Con nhìn thấy chú xinh đẹp đó mẹ. Khánh reo lên, mọi người trong bàn nhìn sang chỗ cậu bé. Trần nhủu mày, đây là lần thứ ba con trai cô nhắc đến “chú xinh đẹp”. Đưa Khánh cho Duy bế một lúc, Trần đẩy ghế đi vào nhà vệ sinh, mắt không ngừng tìm kiếm xung quanh. Cô nhìn thấy một cái bóng màu trắng vừa đúng lúc xẹt ngang khi con trai mình vừa thốt lên là nó nhìn thấy “chú xinh đẹp” nào đó. -Thằng bé rất dễ thương. Hệt như ba nó vậy. Trần vịn vào tường để không té ngã, cô vừa bước vô nhà vệ sinh nữ đã nghe giọng nói kia phát lên. Một chút hoảng loạn. Trần cố thở đều nhìn người phía trước, người đó đứng khoanh quay lưng lại với cô và ở bên kia tấm gương nên cô chỉ nhìn thấy từ phía sau. Áo sơ mi trắng, quần jean bụi bặm, giày thể thao dưới chân năng động. Tóc đen ngắn cũn và được vuốt keo dựng đứng không theo một trật tự nào. Tạo hình này khiến Trần nhớ đến một người. -Con trai chị có vẻ thích cháu gái tui. Chúng ta có nên lập ra một hôn ước nho nhỏ không nhỉ? Người phía trước khẽ xoay đầu và bước đến gần Trần. Từ cơ thể của người đó tỏa ra một mùi hương dịu nhẹ, là mùi của cỏ lau. Thanh khiết. Trần mở tròn mắt, cô không nghĩ là kẻ đang đứng trước tầm mắt của mình là một con người, bởi vì khuôn mặt kia giống hệt như Nam. -Chị sao vậy? Trần. Còn nghe tui nói không? Trần run rẩy giơ cánh tay chạm nhẹ lên vai của người kia, bất giác cô rút tay lại đồng thời lùi hẳn ra sau. Rõ ràng đó là một cơ thể sống. Và đang hươ tay trước mặt cô để kiểm tra xem cô đang bị cái gì dọa cho thất thần đến vậy. Trần khẽ nuốt nước bọt, trên đời này có người giống người đến thế này không? -Cô là con gái đúng không? -Tất nhiên. Nếu không thì sao tui lại vô đây? -Cô... tên gì? -Không lẽ tên của tui mà chị không nhớ hả? Mình đâu có đóng phim, chị cũng đâu có bị mất trí nhớ. Sao lại không biết tui? Trần sốc. Người này là Nam thật ư? Nguyễn Tường Nam mà cô biết đã chết vì ung thư máu cách đây bảy năm rồi. Vậy phải giải thích thế nào với những gì cô thấy lúc này đây? -Chị bị cái gì vậy? Chị với anh Duy đám cưới mà cũng không mời tui. Bằng Đại Ca cũng kì thiệt đó. Người gọi Duy là Bằng Đại Ca chỉ có thể là... Nam. -Tôi... -A, tui có việc bận rồi. Hôm khác gặp lại chị nhé. À, cái này mang cho con trai chị và bé Quỳnh giúp tui. Có nên gọi người đó là Nam không? Trong khi Trần chưa thể tin được vào mắt mình. Rõ ràng, chính mắt cô đã nhìn thấy Nam được đưa vào hỏa thiêu, tro cốt của Nam được chôn dưới cây bạch đàn nhỏ, bên cạnh ông Lộc và bà Doanh. Hay là có một sự đánh tráo nào đó? Giống như bà nội của Duy? Đến khi Trần định thần trở lại, nhìn xuống chỗ kẹp trên tay mình thì người kia đã không còn trước mặt nữa. Cô vội vàng chạy ra ngoài, mọi người trong bàn tiệc vẫn cười nói rôm rả, dường như không ai nhìn thấy người- giống- Nam như cô cả. Bất an. Nghi vấn. Duy đưa Trần và cậu bé Khánh về nhà khi con trai của Trần buồn ngủ và nặng nề đòi về. Đỗ xe trước căn hộ cao cấp ở Phú Mỹ Hưng, Duy tháo chìa khóa xe đưa cho Trần, còn anh bế Khánh đang ngủ ngon vào nhà. Đèn thấp sáng trưng bên trong căn hộ xa hoa chứng tỏ trong ấy có người. -Duy. Lúc này ở nhà hàng em có gặp một người. Người đó rất giống Nam. Trần mở cánh cổng trắng, để Duy bế Khánh bước vào, anh không quên quay lại nhìn cô đầy thắc mắc. Người giống người, điều này có thể chấp nhận được nhưng anh không cho phép cô nhắc đến người con gái ấy. -Anh có nghĩ là Nam vẫn còn sống không? Bằng cách nào đó mà con bé vẫn đang sống nhưng chúng ta không biết. -Anh chỉ mới về đây tuần trước thôi, ngay cả đám tang của Nam anh còn không dự thì làm gì có quyền mơ mộng đến việc con bé còn sống? Em vô nhà đi, để ba bế Khánh lo. Trao Khánh lại cho Trần, Duy xoay người. Bên trong căn hộ, cánh cửa mở ra, một người đàn ông điển trai bước đến bên cạnh Trần. Chồng của cô cũng là một chàng trai tên Duy. Đó là quyết định đúng đắn của cô khi chọn anh làm chồng, bây giờ cô đã có một gia đình hạnh phúc. -Duy, em chắc chắn Nam còn sống. Anh nên tìm con bé và chuyển lời xin lỗi giúp em. Lần cuối cùng em nhờ vả, xin lỗi Duy. Duy không quay đầu, anh cứ thế mà tản bộ trên vỉa hè khu biệt thự Phú Mỹ Hưng. Duy tin lời Trần nói, anh cũng tin rằng Nam còn sống và đang hít thở với mình cùng một bầu không khí. Giác quan thứ sáu chẳng? Bảy năm trước, chính bà Kim là người đã nói với Duy rằng: Nam đã không vượt qua được ca phẫu thuật ghép tủy. Cùng ngày với Duy và Ngọc ra đi, Nam cũng bỏ rơi tất cả mọi người. Duy nhận tin đó khi anh đáp xuống sân bay trở lại Mỹ. Cùng một chuyến bay, cùng một điểm đến với Ngọc. Thành phố mang tên Chicago. Duy không có đủ can đảm, cũng giống như Trần vậy. Anh không dám đối mặt với Nam, ngay cả khi cô đang chiến đấu chống lại với bệnh tật, cô đang rất cần có sự động viên, anh vẫn không đến gặp mặt cô. Duy chỉ có thể đứng nép một bên cánh cửa phòng, nhìn điện tâm đồ nhấp nhô từng đường lên xuống, minh chứng cho sự sống của Nam vẫn đang diễn ra. Rồi tiếp theo thì sao? Ngay cả lúc biết Nam sẽ không thể vượt qua Duy vẫn không đến nhìn mặt cô lần cuối. Thời gian trôi qua, Chicago cũng chẳng thể là nơi Duy trú chân, một nhiếp ảnh gia, một bác sĩ khoa ngoại, ngay cả người mình yêu thương cũng đành đoạn bỏ rơi. Duy nhớ Nam. Có cái gì đó thôi thúc anh quay trở lại mảnh đất này. Từ

đầu đến cuối, anh vẫn là người gây ra lỗi và làm tổn thương Nam. Cho đến trước lúc chết, cô vẫn tìm kiếm hình bóng anh, vậy mà anh lại không ở bên cạnh và trao cho cô niềm tin để tiếp tục chiến đấu. Lê Hoàng Đình Duy. Một gã đàn ông tồi. Bà Kim đã hết như thế với anh khi bà thông báo rằng Nam đã vĩnh viễn rời bỏ thế gian này. Ân hận. Bảy năm chưa đủ dài để nỗi ân hận giày vò ấy phai nhòa đi trong kí ức của Duy. Duy quyết định trở về, tiếp quản Kim Doanh với Bảo theo lời đề nghị của bạn mình. Ông Lâm và bà Kim đã cao tuổi, họ cần nghỉ ngơi sau tất cả những cố gắng nuôi nấng các con của mình khôn lớn và trưởng thành. Giờ là lúc họ được các con của mình báo đáp công ơn dưỡng dục. Bảo là tổng giám đốc, Duy tất nhiên là phó giám đốc. Còn hai vị trưởng lão vẫn phải đảm nhiệm chức chủ tịch hội đồng quản trị. Cơ nghiệp Kim Doanh lớn mạnh, Bảo và Duy không thể nào gánh vác nổi nếu không có ba mẹ của mình. Ông Lâm và bà Kim đã xây một căn biệt thự khá lớn. Họ quyết định sẽ để con cháu của hai nhà Lê và Nguyễn cùng sinh sống trong căn biệt thự ấy. Ngọc và bé Quỳnh cũng dọn đến đó, bà Kim giao cho cô vai trò quản gia. Bởi vì chỉ có cô là người phụ nữ đảm đang duy nhất ở căn nhà to đùng ấy. Duy bắt buộc phải dọn về đó sống để tiện phụng dưỡng mẹ già. Mà bà Kim thì chẳng bao giờ già nổi, bà vẫn còn “teen” lắm. Không ai nhắc đến Nam trước mặt Duy, anh cũng không hề đá động tới người đã khuất ấy. Trong căn biệt thự đó có một phòng dành riêng cho Nam, ở tít trên tầng lầu cao nhất. Ngày Duy dọn đồ đạc về nhà mới, anh đã tò mò về căn phòng không người ở ấy. Bà Kim nhẹ nhàng bảo rằng: đó là nơi dành cho con dâu của bà. Bàn thờ vẫn nghi ngút khói hương mỗi sáng tối. Ba chiếc tủ đứng với ba lư hương. Mỗi lần đi ngang nhà lớn là Duy lại càng dằn vặt mình. Vốn tính anh đã không thích nói chuyện, không thích tâm sự với nhiều người, bây giờ trở về càng im lặng hơn. Căn nhà to đùng trở nên heo hút. -Ngày mai nhà mình có tiệc, bé Quỳnh ngoan không được khóc nhè nghe chưa? Bà Kim ngồi trên ghế sofa vuốt tóc đứa cháu gái. Quỳnh gật đầu ngoan ngoãn, mang bút màu ra tô vẽ gì đó trên bàn. Duy đang uống cà phê bên cạnh, nghe bà Kim nói vậy, không tự chủ mà ngẩng đầu nhìn lên bàn thờ. Không có tấm di ảnh nào của Nam trên đó. -Ngày mai con không có nhà đâu. Đừng để cơm. -Kệ mấy người chứ, nói tui làm gì? Muốn đi đâu đó thì đi, đâu ai cản. Mấy người lớn xác rồi, có tay có chân tự lo được mà. Bà Kim vẫn thường nói bóng nói gió với Duy như thế. Trong thâm tâm của anh biết rằng bà vẫn chưa chịu tha thứ ỉnh. Ngày Duy ra đi, bà Nam đã khóc hết nước mắt. Cùng lúc con trai và con dâu bỏ mặc mình, bà đã gào lên như điên dại trong điện thoại. Giây phút đó Duy thương mẹ vô cùng nhưng anh không dám quay trở lại mảnh đất đã sinh ra người con gái ấy. -Cô Kim, cô nhìn thử coi có thiếu thứ gì không? Để sáng mai con đi mua thêm. Ngọc ở nhà sau cầm tờ giấy đưa cho bà Kim, Duy đoán là thực phẩm chuẩn bị cho bữa tiệc ngày mai. Bà Kim gật gù một chút rồi chỉ Ngọc chỗ còn thiếu. -Chả cuốn con dùng đủ thay cho cà rốt đi Ngọc. Từ nay về sau cũng đừng mua cà rốt nấu ăn, dặn chị giúp việc luôn thể. Mua thêm táo xanh, dâu tây nữa. Ngọc khẽ liếc nhìn Duy, một giây phút nhỏ nhoi ánh mắt hai người chạm nhau. Trong nhà này, chỉ có mỗi mình Nam không ăn được cà rốt. Duy biết rõ điều đó. Không lẽ Bảy năm ở Mỹ, Ngọc cũng không ăn được cà rốt như bạn mình? -Bé Quỳnh có muốn mẹ mua cho cái gì không này? Quỳnh nhưng tô màu, hai mắt sáng lên nhìn Ngọc và bà Kim. Cô bé giơ tay lên múa máy gì đó. -Con muốn kẹo mút. Mẹ với bà đừng cho ba con biết nha. Ba không thích con nhận kẹo của chú xinh đẹp đâu. Duy bỏ lên phòng. Bà Kim ngồi nhìn theo. Ông Lâm và Bảo vừa ở bên ngoài về. Phòng khách quây quần hội tụ đầy đủ. Ánh mắt bà Kim lộ rõ vẻ phức tạp. Duy trở về, bà đã mừng biết nhường nào nhưng vẫn chưa một lần tử tế hỏi thăm anh bảy năm qua sống một mình có vất vả lắm không. Bà làm mẹ mà vô tâm như thế thì có quyền gì trách con trai mình? -Tui nghĩ nên để thẳng Duy biết. bảy năm qua nó chịu như vậy là đủ rồi Kim à. Bây giờ gia đình mình chỉ còn thiếu mỗi nó nữa thôi. Ông Lâm ngồi xuống ghế đối diện bà Kim. Bảo cũng gật đầu đồng tình với ba mình. -Bé Quỳnh, con lên phòng kêu chú Duy xuống đây nói chuyện với bà, được không? -Dạ được ạ. Chỉ cần bà nói chú xinh đẹp cho con kẹo mút. Ngay lập tức Bảo trừng mắt làm cho Quỳnh tiu ngẩn núp vào lòng mẹ, cô bé chạy biến lên lầu khi ba mình hằm hằm chuẩn bị xách cán chối. Bản tính nóng nảy của Bảo vẫn vậy, thảo nào ngày trước anh lại hằn học với Nam như thế. Chắc chỉ có mỗi mình cô mới chịu được tính khí ấy của anh mà thôi. -Chú Duy. Chú mau xuống nói chuyện với bà đi. Nếu không con sẽ không có kẹo đâu. Duy mở cửa phòng, bế bổng Quỳnh đi xuống lầu. Mẹ anh muốn nghiêm túc nói chuyện thì anh cũng sẽ nghiêm túc đón nhận nó, rồi anh sẽ hỏi lại bà những gì mình nghi vấn bấy lâu nay. -Mẹ muốn nói gì với con? -Nghe cho kĩ lời mẹ nói đây. Bảy năm trước, mẹ đã nói dối con là Bơ đã chết. Thật ra con bé còn sống. -Con biết. Sốc. Không chỉ riêng mình bà Kim, ông Lâm, mà đến Bảo và Ngọc cũng phải ngạc nhiên đến sững sờ. Duy phun ra hai chữ “con biết” nhẹ tênh, cứ như là chuyện mọi người giấu anh từ lâu đã chẳng còn là bí mật. Duy ngả người ra sau, nhẹ nhàng kéo Quỳnh ngồi vào trong lòng mình. Nãy giờ cô bé chứng kiến ba mẹ mình ngơ ngác thế kia cũng đủ độ sốc rồi. Nam còn sống. Ngọc chỉ biết điều đó khi Bảo đến tìm cô vài tuần trước mà thôi. Khi nghe tin Nam không qua

khỏi từ em trai mình, Ngọc đã khóc rất nhiều. Và chính vì điều đó mà cô càng không thể mang Quỳnh trở lại Việt Nam tìm Bảo, như thế cho dù cô có hạnh phúc với anh cũng chẳng thể nào không dằn vặt lương tâm mình. Nhưng sau khi nghe Bảo tường thuật lại những gì xảy đến với Nam, Ngọc mới thở phào nhẹ nhõm và ôm lấy anh khóc ròng rã một đêm dài. Vậy mà cái con người vô tâm lạnh lùng ngồi trước mặt cô lúc này lại có thể nhẹ nhàng bình thản mà nói “con biết” như vậy. Duy biết Nam còn sống mà không chút rung động, làm như những gì liên quan đến Nam không hề liên quan tới anh vậy. Ngọc rất muốn nhào tới cầu xé anh cho hả giận. Bận thân của cô vì ai mà suýt nữa phải mất mạng? Không là cái gã Bằng Đại Ca chết tiệt ngồi kia thì là ai vô đây? -Cái chết của Bơ do mẹ thù nên phải không? Chính xác là vậy. Bà Kim không ngần ngại gật đầu thừa nhận. Chính bà là người đã tung tin Nam không vượt qua ca phẫu thuật ghép tử nhiều năm trước. Bà đã ép buộc ông Lâm, Bảo, Thiên và Kỳ cùng những người có mặt trong buổi phẫu thuật của Nam phải che giấu toàn bộ mọi chuyện. -Con muốn biết lí do. Bà Kim nhếch môi cười. Về mặt lạnh lùng của Duy chưa bằng một góc của bà lúc này. Vì ai mà bà phải lặn lội từ Mỹ trở về? Khi nghe Trọng nói rằng Duy đang tiến hành công cuộc trả thù Nam, bà đã bỏ tất cả công việc đang dở để về nơi này nhằm chặn đứng sự trả thù ngốc nghếch điên rồ của con trai. Rồi vì ai mà bà phải luôn sống trong dằn vặt mấy năm qua? -Mày còn hỏi lí do nữa hả con? Nếu không phải vì mày thì Bơ đâu có bị dồn tới bước đường cùng đó. Nếu mày không về đây, không thực hiện cái âm mưu trả thù hết sức vô lí đó thì con bé có bị ám ảnh mà bệnh càng lúc càng nặng không? Mày đã làm được gì cho con bé chưa Duy? Thời gian nó nằm viện sao mày không đến thăm nó, ngay cả lúc nó cần mày nhất cũng không thấy cái bản mặt của mày đâu. Mày muốn lí do hả? Được thôi, mẹ nói ày nghe. Tất cả là chủ ý của mẹ đấy con à. Một khi mày biết bé Bơ ra đi thì sự ám ảnh và dằn vặt lương tâm sẽ đeo bám mày cho đến cuối đời. Mẹ muốn mày hiểu cái cảm giác của một kẻ gián tiếp giết người mà mày đã vô tình gán cái mác ấy cho con bé. Bà Kim nói một hơi dài, nói xong thở hổn hển, Ngọc phải rót nước cho bà uống. Duy ngồi im như tượng, đôi mắt màu xanh biển long lanh nước. Anh ngẩng đầu nhìn thẳng vào bà Kim. Kế hoạch của bà thành công vô cùng mỹ mãn. -Mẹ đúng là mẹ của con. Con thành ra thế này mẹ đắc ý lắm phải không? Đúng, con đã hiểu được cái cảm giác mà mẹ vừa nói rồi đó. Ám ảnh, ray rứt và dằn vặt lương tâm. Không đêm nào ngủ mà con không mơ thấy Bơ. Bảy năm qua con sống trong lo sợ, thấp thỏm. Yêu không dám nói yêu. Hận không dám hận. Muốn quay về xin mọi người tha thứ cũng chẳng có tự tin. Một mình con đã phải trải qua cái cảm giác bị nhấn chìm xuống đáy vực sâu của tội lỗi và chịu đựng nó suốt bảy năm. Mẹ có từng hiểu cho con không? Phải mà lúc đầu mẹ nói rõ với con tất cả, tai nạn ngày đó của ba không phải do Bơ mà là do chú thím Ba gây nên thì đâu có chuyện con quay về đây rồi tiếp diễn không biết bao nhiêu đau đớn. Tại ai? Mẹ đổ hết tội lỗi cho con trai mình như vậy sao? Có quá bất công với con không hả mẹ? -Được rồi Duy. Con đừng như vậy nữa. Kim có nỗi khổ riêng của mình mà. Ông Lâm xen vào can ngăn hai mẹ con. Hơn ai hết, ông là người biết rõ tình thương của bà Kim dành cho Duy nó mênh mông bao la như thế nào. Ông cũng là gà trống nuôi con, sẽ hiểu được cái cảm giác đêm đêm thao thức lo lắng cho con cái của mình mà không có một vòng tay nào che chở. Bà Kim là người phụ nữ đầu tiên mà ông khâm phục. Ngay cả vợ mình ông cũng phải xếp sau bà ấy. -Duy ơi. Huhu. Hức. Bà Kim chồm tới ôm lấy đứa con trai tội đồ của mình. Bà nức lên thành tiếng rõ, con trai bà gây quá, bảy năm nơi xứ người Duy đã làm những gì, một mình con trai bà đã chịu đựng những vất vả ra sao? Bà đều biết cả. Giày vò chính mình, bắt ép con trai chịu chung sự phẫn nộ của định mệnh, cả hai mẹ con đều phải gánh chịu những đau thương mà mình đã gây ra cho đứa trẻ ấy. -Mẹ ơi. Con xin lỗi. Ngọc chậm chậm lau nước mắt, cô đã không còn mẹ để mà thút thít như vậy nữa. Ba cũng đành đoạn bỏ chị em cô mà đi. Bây giờ cô chỉ còn Bảo và bé Quỳnh, tủi thân bất giác dâng lên. Bảo hiểu cảm giác của Ngọc lúc này, anh cũng đã trải qua hai mươi mấy năm thiếu vắng bóng hình của mẹ. Anh xiết chặt đôi tay của cô, bé Quỳnh biết ý liền chạy qua ôm mẹ. -Việc Bơ còn sống, có những ai biết? -Chỉ có chú, mẹ con, Bảo, Thiên và Kỳ cùng với những bác sĩ chịu trách nhiệm phẫu thuật cho con bé biết thôi. - Ông Lâm giải thích. -Con hiểu rồi. Vì vậy nên Trần mới bị con nhóc đó dọa cho sợ đến thế. Được rồi. Mẹ lên phòng nghỉ đi. Mẹ khóc ướt hết áo con rồi này. -Con không giận mẹ chứ? -Giận. Con rất giận mẹ. Nhưng nhờ có kế hoạch của mẹ mà con nhận ra được nhiều điều lắm. Bà Kim mỉm cười, lau sạch nước mắt. Cuối cùng thì con trai bà cũng trưởng thành thật rồi. Bà có thể yên tâm mà giao Kim Doanh lại cho Duy tiếp quản và đợi có cháu bông bé nữa thôi. -Duy, mày định đi đâu vậy? -Tìm lại hạnh phúc của tao. Duy chạy như bay ra khỏi căn biệt thự. Trong đêm tối mịt này anh còn muốn tìm hạnh phúc ư? Ngay cả những người ở đây còn không biết Nam đang cư ngụ nơi nào, Duy tin tưởng mình có thể tìm thấy cô không? -Hi vọng là Bơ chịu tha thứ cho nó. -Bơ là ai vậy ba? Bé Quỳnh ngẩng đầu hỏi. Bảo xoa đầu con gái, cô bé này còn nhiều thứ chưa biết về người cô xấu số của mình. Rồi Bảo sẽ từ từ dạy cô bé, anh sẽ kể cho con gái mình nghe câu chuyện mà ba mẹ nó đã trải qua. -Một người quan trọng

đối với gia đình chúng ta con gái ạ. “Tử thần cũng phải sợ Bơ đó. Không dám nhận mạng của Bơ đâu.” “Singapore là một thành phố trên cả tuyệt vời. Cô Kim đã gửi Bơ sang đó tiện cho việc hồi phục sức khỏe.” ... “Bệnh viện trả Bơ về rồi. Họ nói sức khỏe của Bơ đã không còn phải đáng lo ngại nữa. Cô Kim không cho Bơ về Việt Nam, cô nói anh Duy không còn ở đó nữa. Một chút hụt hẫng. Har đâu mất rồi nhỉ?” ... “Sống ở Sin có nhiều cái thú vị lắm. Har không còn online facebook nữa hả?” ... “Thối quen thôi. Bơ lại muốn tâm sự với Har nhiều. Giống như hồi trước vậy. Khi nào thì chúng mình gặp nhau nhỉ?” ... “Cũng năm năm rồi. Giờ Bơ có thể bay đi bay về giữa Việt và Sin. Là tiếp viên hàng không đấy. Har có thấy Bơ giỏi không? Ước mơ trở thành hiện thực rồi.” ... “Hôm nay về Việt Nam, Bơ nhìn thấy một người quen cũ. Là lớp trưởng của Bơ. Trông cậu ta bảnh hơn trước nhiều. Nghe cô Kim nói một mình cậu ta đã gây dựng lại tập đoàn Lê Gia. Công nhận giỏi thật.” ... “Anh Hai nói đã có tin tức của Múp. Ở tít bên Mĩ mới đọc. Vậy mà hồi đó Bơ còn không tin nó sẽ đi khỏi cái đất Việt Nam này chứ. Chẳng có gì là không thể.” ... “Bấy năm không gặp, chị em nhà Đường Vũ chẳng thay đổi mấy, thậm chí còn có phần xinh đẹp hơn. Chị Trần đã lập gia đình và có một bé trai khá khỉnh. Nghe anh Hai nói là chị ấy kết hôn với anh Duy. Uyên thì vẫn vậy, hình như cặp đôi Hưng- Uyên đã bị khoảng cách chia lìa rồi. Bơ chẳng vui tí nào. Vì ước nguyện ngày ấy muốn hai người họ thành đôi mà.” ... “Hôm nay là đám cưới của chị Su với Tạ Thế. Bộ váy cưới mà chị ấy mặc là do Bơ tự tay chọn, cũng lâu rồi nhưng mặc cũng vừa vặn. Hai người này thì chẳng cần bàn cãi nữa. Họ vốn sinh ra để dành cho nhau mà. Chị Trần cũng tới dự đám cưới cùng con trai, nhưng chẳng thấy Băng Đại Ca đâu cả. Sao anh ấy có thể để chị Trần đi dự lễ cưới một mình nhỉ?” ... “Họp lớp. Không năm nào Bơ lại vắng mặt. Chỉ có điều không xuất hiện thôi. Nếu Hưng nhìn thấy Bơ chắc chắn chiếc ghế bên cạnh cậu ta sẽ dành riêng cho Bơ. Mấy năm rồi, Bơ đã tốn công giành giật vị trí ấy cho Uyên, cuối cùng cũng thành công. Thiệt sung sướng quá đi. Chuyến bay vừa rồi lấy đi khá nhiều sức lực. Đầu lại quay như chong chóng. Gặp chị Trần tại nhà vệ sinh, không ngờ người phát giác ra Bơ lại là chị ấy. Có vẻ như gia đình Bơ không nói rõ ràng với mọi người về đám tang ngày đó. Họ vẫn hiểu lầm Bơ đã chết rồi. Cũng có nhiều thứ thú vị.” ... “Gặp Hưng và Uyên trong siêu thị, hai người này đang lựa chọn quần áo em bé. Wow, Bơ ngạc nhiên lắm. Đã gặp một lần trong nhà thờ Đức Bà nên có vẻ Uyên không quá bất ngờ khi thấy Bơ xuất hiện. Còn Hưng thì khỏi phải diễn tả, y khuôn với Trần. Ngỡ ngàng quá đấy.” ... “Har vẫn đọc những gì Bơ viết đấy chứ? Hôm nay Bơ chẳng muốn làm gì hết, tinh thần xuống dốc ghê. Vì Bơ đã nhìn thấy anh Duy. Ảnh ồm và cao. Ảnh mắt thì vẫn vậy, một màu xanh biển huyền bí. Chắc là tổ ấm nhỏ của anh cần thay một số đồ dùng gia đình, chạy đôn chạy đáo khuôn vác vận chuyển bàn ghế tủm lum. Trông tếu tếu. Nhưng Bơ chẳng có gan lại gần hỏi chuyện đâu. Sợ thì vẫn sợ. Hồi đó anh cứ gọi Bơ là kế- sát- nhân, riết bây giờ cũng sợ luôn. Mà chắc gì anh còn nhớ Bơ, Har nhỉ?” ... “Bơ sốc thật đấy. Uyên nói rằng chồng của chị Trần không phải là anh Duy mà cũng là anh Duy. Hơi khó hiểu nhỉ? Thật ra thì Băng Đại Ca không có kết hôn với chị ấy, chồng chị là một chủ trang trại cà phê ở Tây Nguyên, đặc biệt là cũng tên Duy. Vũ Minh Duy. Tên đẹp Har nhỉ? Nhưng mà vẫn còn kém xa Lê Hoàng Đình Duy. Haha.” ... “Ba nói Bơ không được đi rong ngoài đường nữa. Phải dọn về nhà mới. Chẳng muốn tí nào. Vì ở nhà mới có Băng Đại Ca. Anh ấy sẽ sốc đến độ nào nhỉ? Băng Đại Ca đâu có biết Bơ còn sống.” ... “Chuồn là thượng sách. Ngày kia có chuyến bay trở lại Sin, chắc ở luôn bên đó. Bơ chẳng dám gặp Băng Đại Ca đâu. Thích từ xa nhìn ảnh hơn. Đẹp trai vô cùng. Cái thói mê trai nhỏ giờ vẫn chưa bỏ được. Hề hề.” ... “Chắc Har không biết đâu nhỉ? Bấy năm qua, không một tin nhắn hồi âm cho Bơ. Y như một con khủng tự kỉ viết lảm nhảm cho Har. Bơ nản quá. Điện thoại cũng chẳng liên lạc luôn. Buồn. Bấy năm rồi. Har định im lặng đến khi nào hả? Đợi đến khi Bơ gặp được Har rồi Bơ sẽ vật trụi lông Har luôn. Chờ đó mà xem.” ... “Hôm nay, lại nhìn thấy Băng Đại Ca. Anh vội vàng đi vào trụ sở chính tập đoàn Kim Doanh. Wow, đỉnh đặc lắm đó. Chắc chắn có khối cô xếp hàng cho xem. Anh ấy không biết Bơ đứng bên đây đường nhìn mình đâu, Har nhỉ? Ngố quá!” ... “Về nước rồi. Ở bên ấy những bấy năm. Chắc mọi người cũng sẽ nói về chuyện Bơ còn sống thôi. Có sốc không nhỉ? Chắc không rồi. Định sẽ tạo bất ngờ mà. Thôi vậy. Ngày kia bay rồi. Chắc đi luôn không trở lại đâu. Nhớ quá!” ... “Anh định bao giờ mới đến tìm em? Em nhớ anh lắm.”